DIANETICA

ȘTIINȚA MODERNĂ A SĂNĂTĂȚII MENTALE

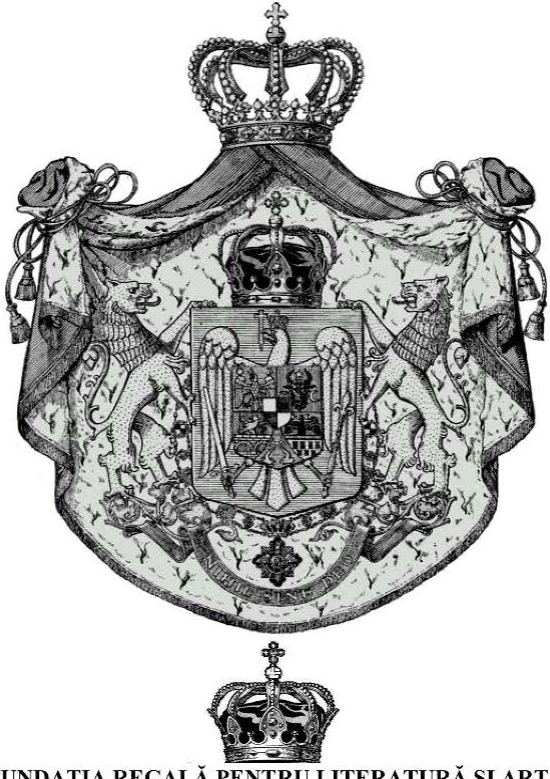

FUNDAȚIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ
BUCUREȘTI

OBSERVAŢIE IMPORTANTĂ

La citirea acestei cărţi, fiţi foarte siguri că nu treceţi peste un cuvânt, pe care nu îl înţelegeţi pe de-a întregul.

Singurul motiv, pentru care o persoană renunţă la un studiu sau se încurcă sau nu mai e capabilă să înveţe este că ea a trecut peste un cuvânt ce nu a fost înţeles.

Încurcătura sau incapacitatea de a pătrunde sau a învăţa vine DUPĂ un cuvânt, pe care persoana nu l-a definit şi nu l-a înţeles.

Vi s-a întâmplat vreodată să ajungeţi la sfârşitul unei pagini şi să vă daţi seama că nu ştiţi ce aţi citit? Ei bine, undeva înainte pe acea pagină aţi trecut peste un cuvânt, pentru care nu aveaţi nici o definiţie sau aveaţi o definiţie incorectă.

Iată un exemplu. „S-a descoperit, că atunci când a sosit crepusculul, copiii erau mai liniştiţi, iar când nu era prezent, ei erau mult mai vioi." Vedeţi ce se întâmplă. Credeţi că nu înţelegeţi ideea în întregime, dar incapacitatea de a înţelege provenea pe de-a-ntregul de la acel singur cuvânt, pe care nu l-aţi înţeles, *crepuscul*, care înseamnă amurg sau întunecime.

S-ar putea să nu trebuiască să căutaţi numai cuvintele noi şi neobişnuite. Unele cuvinte utilizate în mod obişnuit pot fi deseori definite greşit şi astfel să provoace încurcătură.

Această informaţie , de a nu trece peste un cuvânt nedefinit, este cel mai important fapt din întregul subiect de studiu. Fiecare subiect, de care v-aţi ocupat şi l-aţi abandonat îşi avea cuvintele sale, pe care nu aţi reuşit să le definiţi.

Prin urmare, la studiul acestei cărţi, fiţi foarte, foarte sigur că nu treceţi niciodată peste un cuvânt pe care nu îl înţelegeţi pe de-a-ntregul. Dacă materialul se încurcă sau vi se pare că nu îl puteţi pricepe, va exista un cuvânt chiar înainte, pe care nu l-aţi înţeles. Nu mergeţi deloc mai departe, ci mergeţi înapoi la ÎNAINTE de a intra în necaz, găsiţi cuvântul prost înţeles şi definiţi-l.

NOTE DE SUBSOL ȘI DEFINIȚII

Ca ajutor pentru cititor, cuvintele care sunt cel mai probabil să fie înțelese greșit au fost definite în notele de subsol la prima lor apariție în text. Fiecare cuvânt definit astfel are un număr mic în dreptul lui și definiția apare în partea de jos a paginii lângă numărul corespunzător.

Cuvintele au uneori mai multe înțelesuri. Definițiile din notele de subsol ale acestei cărți dau numai înțelesul pe care îl are un cuvânt așa cum este el utilizat în text. Alte definiții pentru cuvânt pot fi găsite în dicționar.

Un glosar ce cuprinde toate definițiile din notele de subsol se află la sfârșitul acestei cărți. Acesta include toate definițiile din notele de subsol cât și alți termeni definiți în text. După ficcare definiție veți găsi capitolul în care apare și numărul notei de subsol, ca să vă puteți uita în capitol dacă doriți.

CUM SĂ SE CITEASCĂ ACEASTĂ CARTE

Dianetica este o aventură. Este explorarea unei *terra incognita*[1], mintea omenească, acel ţărâm vast şi până acum necunoscut, situat la un centimetru în spatele frunţilor noastre.

Descoperirile şi dezvoltările, care au făcut posibilă formularea Dianeticii, au necesitat mulţi ani de cercetări exacte şi testări atente. A fost o explorare, a fost şi o consolidare. Direcţia este luminată, drumurile sunt suficient cartate pentru ca dvs. să călătoriţi în siguranţă spre interiorul propriei dvs. minţi şi să vă recuperaţi acolo întregul dvs. potenţial, care, noi ştim acum, nu este scăzut, ci foarte, foarte înalt.

Pe măsură ce progresaţi în terapie, a dvs. va fi aventura să aflaţi *de ce* aţi făcut ce aţi făcut, când aţi făcut-o, să aflaţi *ce* a provocat acele temeri sumbre şi necunoscute, ce apăreau în coşmarurile din copilărie, să aflaţi *unde* stau momentele dvs. de durere şi de plăcere. Există multe lucruri pe care un individ nu le cunoaşte despre sine, despre părinţii săi, despre „motivele" sale. Unele dintre lucrurile pe care le veţi descoperi vă pot uimi, pentru că cele mai importante date din viaţa dvs. pot fi nu amintiri, ci engrame[2] în adâncurile ascunse ale minţii dvs., nu articulate[3], ci numai distructive.

Veţi găsi multe motive pentru care „nu vă puteţi face bine" şi veţi şti mai târziu, când veţi descoperi liniile directoare din engrame, cât de amuzante sunt acele motive, în special pentru dvs.

Dianetica nu este o aventură serioasă. Deşi are de-a face cu suferinţe şi înfrângeri, se termină întotdeauna cu un râs prostesc, atât

---

1. **terra incognita:** pământ necunoscut; regiune sau subiect despre care nu se ştie nimic.
2. **engram:** o imagine mentală, care este o înregistrare a unei experienţe conţinând durere, inconştienţă, şi o ameninţare reală sau închipuită pentru supravieţuire. Este o înregistrare în mintea reactivă a unui lucru, care s-a întâmplat cu adevărat unui individ în trecut şi care a conţinut durere şi inconştienţă, acestea fiind înregistrate în imaginea mentală, numită o engramă. Prin definiţie, ea trebuie să conţină un impact sau o rană. Aceste engrame sunt înregistrări complete, până în cele mai mici detalii, ale fiecărei percepţii prezente într-un moment de inconştienţă parţială sau totală.
3. **articulat:** bine formulat; prezentat în mod clar.

de greşit interpretate erau lucrurile, care provocau necazurile.

Prima dvs. călătorie în propria dvs. terra incognita va fi prin paginile acestei cărţi. Pe măsură ce-o citiţi, veţi descoperi, că multe lucruri „de care aţi ştiut întotdeauna că sunt aşa" sunt explicate aici. Veţi fi satisfăcut să aflaţi că multe din conceptele, pe care le aveaţi asupra existenţei, nu erau simple opinii, ci adevăruri ştiinţifice. Veţi descoperi de asemenea multe date, ce au fost ştiute de mult timp de toţi, şi este posibil să le consideraţi depăşite şi să fiţi înclinat să le subestimaţi: însă fiţi convins, că subestimarea acestor fapte le-a împiedicat să fie valoroase, indiferent de cât de mult timp au fost ele ştiute, pentru că un fapt nu este niciodată important fără justa evaluare a lui şi a relaţiei lui cu alte fapte. Urmaţi aici o reţea vastă de fapte, care, extinzându-se, îmbrăţişează omul în toate domeniile lui de activitate. Din fericire, nu trebuie să urmaţi vreuna din aceste ramificaţii până ce nu terminaţi această carte. Şi atunci, aceste orizonturi se vor lărgi suficient pentru a satisface pe oricine.

Dianetica este un subiect vast, dar aceasta numai pentru că omul însuşi este un subiect vast. Ştiinţa gândirii lui nu poate decât să îmbrăţişeze toate acţiunile lui. Prin compartimentarea şi raportarea exactă a datelor, domeniul de studiu a fost menţinut suficient de îngust pentru a putea fi urmărit uşor. Cel mai mult vă va spune acest manual, fără vreo menţiune specifică, despre dvs. şi despre familia şi prietenii dvs., pentru că îi veţi întâlni aici şi îi veţi cunoaşte.

În acest volum nu s-a încercat folosirea de expresii răsunătoare, cuvinte plurisilabice[4] dezagreabile sau detaşare profesorală. Când cineva dă răspunsuri simple, nu este nevoie ca el să facă comunicarea mai dificilă decât este necesar pentru a transmite ideile. S-a utilizat „limbajul de bază", mare parte a nomenclaturii[5] este colocvială[6]; pedanteria[7] nu numai că nu a fost utilizată, ci a fost chiar ignorată. Acest volum se adresează mai multor pături sociale şi

---

4. **cuvinte plurisilabice:** cuvinte care au mai multe silabe, în special patru sau mai multe.
5. **nomenclatură:** setul de termeni folosit pentru a descrie lucrurile având legătură cu un anumit subiect.
6. **colocvial:** caracteristic unei conversaţii obişnuite sau familiare mai degrabă decât unui discurs sau scrieri oficiale; neoficial.
7. **pedanterie:** punerea unui accent inutil pe lucrurile minore sau triviale, ale învăţării; expunerea unei învăţături lipsite de judecată sau de sensul proporţiilor.

profesii; niciuna dintre nomenclaturile favorite ale vreuneia nu a fost utilizată, întrucât o asemenea utilizare ar împiedica înţelegerea ei de către celelalte. Şi deci, fiţi îngăduitor, domnule psihiatru, când nu este utilizată structura dvs., pentru că aici nu avem nevoie de structură; şi fiţi îngăduitor, domnule doctor, când numim o răceală răceală, şi nu tulburare cataralăˢ a aparatului respirator. Pentru că aceasta este, în esenţă, inginerie, iar de la aceşti ingineri vâ puteţi aştepta la orice. Şi cum pentru dvs. domnule „umanist", nu v-ar plăcea să fiţi împovărat cu semne de însumare şi cu ecuaţiile Lorentz-FitzGerald-Einsteinᵍ, tot aşa noi nu vom împovăra pe cel mai puţin purist cititor cu gramatica hegelianăˡ⁰, ştiinţific imposibilă, care insistă că absolutul există în fapt.

Planul cărţii ar putea fi reprezentat ca un con, care începe cu simplitatea şi coboară spre aplicaţii mai largi. Această carte urmează, mai mult sau mai puţin, treptele efective ale evoluţiei Dianeticii. Întâi a fost principiul dinamic al existenţeiˡ¹, apoi înţelesul său, apoi sursa aberaţieiˡ² şi în final aplicarea tuturor, ca terapie şi

---

8. **cataral:** având legătură cu inflamarea unei membrane mucoase, în special a nasului sau gâtului, care provoacă o curgere mărită de mucus.

9. **ecuaţiile Lorentz-FitzGerald-Einstein:** ecuaţii matematice dezvoltate de Hendrik Lorentz şi George Francis FitzGerald, înrudite îndeaproape cu lucrările lui Einstein. Aceste formule, cunoscute şi sub numele de contracţia Lorentz-FitzGerald, conţin ipoteza conform căreia un corp în mişcare manifestă o contracţie în direcţia mişcării atunci, când viteza sa este apropiată de cea a luminii.

10. **hegelian:** referitor la Hegel (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770-1831, filosof german) sau la filosofia sa. Hegel a construit o filosofie bazată pe principiul că o idee sau un eveniment (teză) generează opusul său (antiteză) conducând la reconcilierea contrariilor.

11. **principiul dinamic al existenţei:** supravieţuire. Ţelul vieţii poate fi considerat supravieţuirea infinită. Se poate demonstra că omul, ca formă de viaţă, se supune în toate acţiunile şi scopurile sale unei singure comenzi „**Supravieţuieşte!**". Nu este o idee nouă că omul supravieţuieşte. O idee nouă este aceea, că omul este motivat numai de supravieţuire.

12. **aberaţie:** o îndepărtare de la gândirea sau comportamentul raţional. De la latinescul aberrare, a se rătăci de la; ab – departe, errare – a rătăci. Sensul de bază este a greşi, a face erori, sau mai precis a avea idei fixe care nu sunt adevărate. Cuvântul este folosit şi în sensul său ştiinţific. Înseamnă îndepărtare de la o linie dreaptă. Dacă o linie trebuie să meargă de la A la B, atunci, când este „aberată" va merge de la A la un alt punct, la un alt punct, la un alt punct, la un alt punct, la un alt punct şi în sfârşit va ajunge la B. Luat în sensul său ştiinţific, el ar însemna şi lipsa de rectitudine sau a vedea strâmb cum ar fi, de exemplu: un om vede un cal, dar crede că vede un elefant. Conduita aberată ar fi conduită greşită, sau conduită nesusţinută de raţiune. Când o persoană are engrame, acestea tind să devieze ceea ce ar fi capacitatea sa normală de percepere a adevărului, şi să dea o imagine aberată a situaţiilor, ceea ce va cauza reacţii aberate faţă de acestea. Aberarea este opusul sănătăţii mentale, care ar fi contrariul ei. Acesta este nivelul fundamental al aberaţiei: „Dacă mâncarea miroase bine, pleacă de lângă ea!". Acest lucru se opune direct intenţiei de supravieţuire a organismului.

tehnicile terapiei. Inițiatorul este cel care a avut dificultăți. Trebuia să fi văzut primele ecuații și postulate[13] ale Dianeticii! Pe măsură ce progresa cercetarea și se lărgea domeniul, Dianetica a început să se simplifice. Aceasta este o garanție sigură că vă aflați pe calea dreaptă a științei. Numai lucrurile, care sunt slab cunoscute devin cu atât mai complexe, cu cât se lucrează mai mult la ele.

Vă sugerăm să citiți totul până la capăt. Pe când veți ajunge la Anexă, ar trebui să stăpâniți excelent subiectul. Cartea este organizată în acest mod. Fiecare fapt legat de terapia dianetică este afirmat în mai multe moduri și prezentat din nou și din nou. În acest fel, faptele importante v-au fost îndreptate spre atenție. Când ați terminat cartea, puteți să vă întoarceți la început și să vă uitați prin ea și să studiați ceea ce credeți, că aveți nevoie să știți.

Aproape toată filosofia de bază și, cu siguranță, toate derivațiile subiectului principal al Dianeticii au fost excluse aici, în parte pentru că acest volum trebuia să rămână sub o jumătate de milion de cuvinte, și în parte pentru că ele țin de un text separat, unde pot căpăta drepturi depline. Cu toate acestea, în acest volum găsiți, pe lângă terapia însăși, toată sfera de acțiune a acestei științe.

Începeți o aventură. Tratați-o ca pe o aventură. Și fie ca dvs. să nu mai fiți niciodată același om.

---

13. **postulate:** lucruri presupuse ca adevărate, în special ca bază pentru raționament.

SFERA DE ACȚIUNE A DIANETICII

O știință a minții este un obiectiv, care a atras mii de generații de oameni. Armate, dinastii[1] și civilizații întregi au pierit din lipsa ei. Din Roma s-a ales pulberea și China se scaldă în sânge din același motiv. Iar arsenalul este completat de o bombă atomică, cu botul ei plin de speranțe alimentate tot de necunoașterea acestei științe.

Nici o altă cercetare n-a fost urmărită mai asiduu, și n-a fost mai violentă. Toate triburile primitive, oricât de ignorante, au recunoscut problema drept problemă, și au încercat cel puțin să-i dea o formulare. Descoperim și astăzi, că aborigenul[2] din Australia folosește ca substitut pentru o știință a minții un „cristal tămăduitor magic". Șamanul[3] din Guyana Britanică[4] se străduiește să dirijeze legile mentale prin cântecul său monoton și trabucul sacru. La populația goldi[5] vraciul folosește bătăile tobei în locul unei tehnici adecvate pentru calmarea pacienților.

Chiar în epoca de aur[6], iluminată, a Greciei, nu găsim decât superstiții în principalul sanatoriu de boli mintale, templul lui Esculap[7]. Soluția cea mai bună, pe care romanii o puteau da pentru a

---

1. **dinastii:** succesiuni de conducători, care sunt membri ai aceleiași familii.
2. **aborigen:** nativ, băștinaș.
3. **șaman:** preot sau vraci la anumite popoare, care pretinde că este singurul, care poate intra în contact cu zeii, etc.
4. **Guyana Britanică:** țară în nord-estul Americii de Sud; fostă colonie britanică, a devenit independentă și membră a Commonwealth-ului în 1966.
5. **goldi:** un popor, în mod tradițional de vânători și pescari, din valea râului Amur în sud-estul Siberiei și nord-estul Manciuriei (regiune și fostă diviziune administrativă a nord-estului Chinei).
6. **epoca de aur:** perioadă în care o națiune, etc., atinge cea mai înaltă stare de prosperitate sau în care artele sau activitățile umane sunt la apogeu.
7. **Esculap:** zeul medicinei și vindecării în mitologia greacă și romană.

readuce pacea în mintea bolnavilor, era invocarea *penaților*, divinități casnice, sau jertfa adusă zeiței febrei, *Febris*. Iar un rege englez, secole mai târziu, putea fi găsit în mâinile exorciștilor, care încercau să-i vindece delirul prin scoaterea demonilor din el.

Din cele mai vechi timpuri până în prezent, în tribul cel mai primitiv sau în civilizația cel mai magnific ornamentată, omul s-a descoperit într-o stare de neajutorare și de teamă în fața manifestării bolilor stranii sau aberațiilor. Desperarea lui, în eforturile de a trata bolnavul, n-a fost decât ușor atenuată de-a lungul întregii sale istorii; și până la mijlocul acestui secol XX, procentul ameliorărilor tulburărilor mintale este comparativ egal cu succesele șamanilor confruntați cu aceleași probleme. După părerea unui scriitor modern, singurul progres al psihoterapiei l-a constituit asigurarea unui azil curat pentru nebuni.

În ce privește brutalitatea în tratarea alienaților, metodele șamanului sau Bedlam-ului[8] au fost depășite de departe de tehnicile „civilizate" de distrugere a țesuturilor nervoase prin violența șocului și a chirurgiei – tratamente care nu erau garantate prin rezultatele obținute și care nu ar fi fost tolerate nici în cea mai umilă societate primitivă, întrucât reduc victima la un simplu zombi[9], distrugându-i cea mai mare parte a personalității și ambiției și lăsându-l într-o stare asemănătoare unui animal docil. Departe de a fi o incriminare a practicilor „neurochirurgului" și a bisturiului, pe care el îl vâră și îl răsucește în mințile alienate, acestea sunt prezentate numai pentru a demonstra profunzimea disperării, la care poate ajunge omul când se confruntă cu problema aparent de nerezolvat a minților dezechilibrate.

În sfera mai largă a societăților și națiunilor, lipsa unei asemenea științe a minții nu a fost niciodată mai evidentă; pentru că științele fizice, care avansează pe negândite cu mult înaintea capacității omului de a-l înțelege pe om, l-au înarmat cu instrumente de luptă

---

8. Bedlam: un vechi azil pentru nebuni (numele întreg, St. Mary of Bethlehem) din Londra, faimos pentru maltratarea violentă a nebunilor.

9. zombi: persoană, care pare să nu aibă nici minte și nici voință; vine de la cuvîntul vudu zombi (cadavru, despre care se spune că a fost însuflețit de o anumită putere și făcut să asculte de porunci).

înspăimântătoare şi desăvârşite, ce aşteaptă doar o altă izbucnire a nebuniei sociale, care este războiul.

Aceste probleme nu trebuie să fie neglijate; ele stau în calea oricărui om; ele aşteaptă alături de viitorul său. Atâta timp, cât omul a recunoscut, că superioritatea sa principală asupra regnului animal este mintea gânditoare, atâta timp, cât a înţeles, că numai mintea este arma sa, el a cercetat şi a chibzuit şi a dat ipoteze, în efortul de a găsi o soluţie.

Ca piesele unui puzzle împrăştiate de o mână neatentă, ecuaţiile care ar fi putut conduce la o ştiinţă a minţii şi, mai mult, la o ştiinţă globală a universului, au fost amestecate şi reamestecate. Uneori două fragmente s-au unit; alteori, cum este cazul epocii de aur a Greciei, s-a construit o întreagă secţiune. Filosof, şaman, vraci, matematician: fiecare s-a uitat la piese. Unii au crezut, că toate aparţin unor jocuri de puzzle diferite. Unii au crezut că toate aparţin aceluiaşi joc. Unii au spus, că de fapt sunt şase jocuri în el, unii au spus că două. Şi războaiele au continuat, şi societăţile s-au îmbolnăvit sau au fost împrăştiate, şi tomuri[10] erudite au fost scrise despre hoardele de nebuni mereu crescânde.

Cu metodele lui Bacon[11], cu matematica lui Newton[12] ştiinţele fizice au mers mai departe, consolidându-şi şi avansându-şi graniţele. Şi, ca un batalion care nu-şi face datoria, nepăsându-i de câţi aliaţi a expus distrugerii de către inamic, studiile asupra minţii au rămas în urma lor.

De altfel, sunt atâtea piese în orice joc de puzzle. Înainte şi după Francis Bacon, Herbert Spencer[13] şi încă câţiva, multe dintre micile porţiuni fuseseră puse la un loc, multe fapte autentice fuseseră observate.

Ca să vă aventuraţi în miile de variabile, din care era compus acel joc de puzzle, nu trebuia decât să faceţi deosebirea între corect şi

---

10. **tomuri:** cărţi mari sau savante.
11. **Bacon, Francis:** (1561-1626) filosof şi eseist englez, care a insistat asupra faptului că investigaţia trebuie să înceapă cu fapte observabile mai degrabă decît cu teorii.
12. **Newton, Sir Isaac:** (1641-1727) matematician şi filosof naturalist englez. Unul dintre cele mai mari genii pe care le-a cunoscut lumea, el a făcut trei descoperiri ştiinţifice de importanţă fundamentală: prima, metoda schimbării în cantităţile variabile, care formează baza calculului modern; a doua, legea compoziţiei luminii; şi a treia, legea gravitaţiei.
13. **Spencer, Herbert:** (1820-1903) filosof englez. Unul dintre puţinii gânditori moderni, care au încercat o explicare sistematică a tuturor fenomenelor cosmice, inclusiv a principiilor mentale şi sociale.

eronat, între adevărat şi fals, şi să utilizaţi ca banc de lucru toată omenirea şi natura.

Din ce trebuie să fie compusă o ştiinţă a minţii?

1. Un răspuns la ţelul gândirii.

2. O singură sursă pentru toate alienaţiile, psihozele[14], nevrozele[15], impulsiile[16], represiunile[17] şi tulburările sociale.

3. Dovada ştiinţifică invariabilă a naturii fundamentale şi fondului funcţional al minţii umane.

4. Tehnicile, adică arta aplicării, prin care s-ar putea lecui invariabil singura sursă descoperită; excluzând desigur maladiile, care provin din malformaţiile, extirpările sau leziunile patologice[18] ale creierului sau ale sistemului nervos şi în special psihozele iatrogenice (acelea provocate de doctori şi care implică distrugerea creierului însuşi).

5. Metode de prevenire a tulburării mintale.

6. Cauza şi remediul tuturor bolilor psihosomatice[19], care numără, spun unii, 70 de procente din lista bolilor cunoscute.

O asemenea ştiinţă ar depăşi cele mai serioase condiţii puse vreodată pe hârtie, dar orice estimare făcută asupra subiectului ar trebui să descopere, că o ştiinţă a minţii trebuie să aibă capacitatea de a fi şi a face tocmai aceste lucruri.

O ştiinţă a minţii, dacă ar merita cu adevărat acest nume, ar trebui să se încadreze, ca precizie experimentală, la un loc cu fizica şi chimia. Nu ar putea exista „cazuri speciale" la legile ei. Nu ar putea exista recurs la principiul autorităţii. Bomba atomică explodează, fie că Einstein[20] îi dă permisiunea, fie că nu. Legile inerente ale naturii reglementează explodarea acestei bombe. Tehnicienii, aplicând

---

14. **psihoză**: formă severă de tulburare mentală; nebunie.
15. **nevroză**: stare emoţională, conţinând conflicte şi date emoţionale, care inhibă capacităţile şi starea normală a individului.
16. **impulsie**: impulsuri irezistibile, repetate, iraţionale de a întreprinde o acţiune.
17. **represiune**: comandă conform căreia organismul nu trebuie să facă ceva.
18. **patologic**: într-un mod cauzat de, sau având legătură cu o boală. Vezi: **patologie** în acest glosar.
19. **psihosomatic**: psiho se referă la minte, iar somatic se referă la corp; termenul psihosomatic înseamnă mintea, care îmbolnăveşte corpul, sau boli, care au fost produse fizic în interiorul corpului prin tulburarea minţii.
20. **Einstein, Albert**: (1879-1955) fizician german, cetăţean american din 1940; a formulat teoria conversiei masei în energie, deschizând drumul pentru crearea bombei atomice.

tehnici obţinute din legile naturale descoperite, pot face una sau un milion de bombe atomice, toate la fel.

După ce ansamblul de axiome şi tehnica au fost organizate şi funcţionează ca o ştiinţă a minţii, în rând cu ştiinţele fizice, s-ar descoperi, că are puncte de concordanţă cu aproape fiecare şcoală a gândirii despre gândire, ce a existat vreodată. Şi aceasta este o virtute, şi nu un defect.

Deşi simplă cum este, Dianetica face şi reprezintă următoarele lucruri:

1. Este o ştiinţă organizată a gândirii, construită pe axiome precise (expuneri de legi ale naturii de ordinul celor din ştiinţele fizice).

2. Conţine o tehnică terapeutică, cu care se pot trata toate bolile mintale anorganice şi toate bolile psihosomatice organice, cu asigurarea vindecării complete în cazuri alese la întâmplare.

3. Produce o condiţie în care capacitatea şi raţionalitatea omului este mult mai avansată faţă de standardul curent, mai curând amplificându-i decât distrugându-i vigoarea şi personalitatea.

4. Dianetica conferă o viziune completă a întregului potenţial al minţii, descoperind, că el este cu mult peste ce se presupunea în trecut.

5. Natura fundamentală a omului este mai curând descoperită în Dianetică decât presupusă sau postulată, întrucât poate fi făcută să intre complet în acţiune în orice individ. Şi s-a descoperit, că această natură este fundamental *bună*.

6. Singura sursă a tulburărilor mintale este descoperită şi demonstrată, pe baze clinice sau de laborator de către Dianetică.

7. Extinderea, capacitatea de stocare şi de aducere aminte a memoriei umane sunt în mod definitiv stabilite de către Dianetică.

8. Capacităţile depline de înregistrare ale minţii sunt descoperite de Dianetică, ajungându-se la concluzia, că ele nu seamănă deloc cu presupunerile anterioare.

9. Dianetica prezintă teoria non-microbiană a bolilor, complementară biochimiei[21] şi lucrărilor lui Pasteur[22] asupra teoriei microbiene, pentru a cuprinde tot domeniul.

---

21. **biochimie:** chimia organismelor vii.

22. **Pasteur, Louis:** (1822-1895) chimist şi bacteriolog francez; a demonstrat, că descompunerea şi putrefacţia sunt cauzate de bacterii; a creat seruri şi vaccinuri pentru boli ca holera şi turbarea.

10. Cu Dianetica ia sfârşit „necesitatea" de distrugere a creierului prin şocuri sau operaţii chirurgicale pentru a-i face „tratabili" pe pacienţii bolnavi mintal şi a-i „ajusta".

11. Oferă o explicaţie funcţională a efectelor fiziologice ale drogurilor şi ale substanţelor endocrine[23] şi soluţionează multe probleme puse de endocrinologie.

12. Diverse studii educaţionale, sociologice, politice, militare şi alte studii umane sunt amplificate prin Dianetică.

13. Domeniul citologiei[24] este ajutat de Dianetică, precum şi alte domenii de cercetare.

Aceasta este deci o schiţă structurală a ceea ce ar fi sfera de acţiune a unei ştiinţe a minţii şi a ceea ce este sfera de acţiune a Dianeticii.

---

23. endocrin: referitor la orice glandă, care produce una sau mai multe secreţii interne ce sunt introduse direct în sînge şi purtate către alte părţi ale corpului, ale căror funcţii le reglează sau le controlează.

24. citologie: studiul ştiinţific al celulelor.

Clear-ul

În Dianetică, individul optim este numit Clear. Se vor auzi multe despre acest cuvânt, atât ca substantiv, cât şi ca verb, în acest volum astfel, încât este bine să alocăm timp aici, la început, pentru a prezenta exact ce se poate numi un Clear, ţelul terapiei dianetice.

Un Clear poate fi testat la orice psihoză, nevroză, constrângere şi represiune (toate aberaţiile) şi la toate laolaltă şi poate fi examinat la orice boli autogene (autogenerate) cunoscute ca boli psihosomatice. Aceste teste confirmă, că Clear-ul este lipsit total de asemenea boli sau aberaţii. Teste suplimentare ale inteligenţei lui indică faptul, că el este cu mult deasupra normei curente. Observarea activităţii lui demonstrează, că el îşi urmează existenţa cu vigoare şi satisfacţie.

Mai departe, aceste rezultate pot fi obţinute pe bază de comparaţie. Un individ nevrotic[1], care este şi posedat de boli psihosomatice, poate fi testat la aceste aberaţii şi boli, demonstrând că ele există. Lui i se poate administra atunci terapia dianetică în scopul curăţirii acestor nevroze şi boli (aducerii lui la starea Clear). În final, el poate fi examinat, cu rezultatele de mai sus. Acesta, s-o spunem în trecere, este un experiment ce a fost executat de multe ori, cu rezultate invariabile. Este o chestiune de testare în laborator faptul, că toţi indivizii, care au sisteme nervoase complete din punct de vedere organic răspund în acest fel la terapia dianeticii.

Mai departe, Clear-ul posedă atribute, fundamentale şi înnăscute, dar nu întotdeauna disponibile într-o stare neadusă la Clear, atribute, care nu au fost suspectate la om şi nu sunt cuprinse în discuţiile din trecut asupra capacităţilor şi comportării lui.

---

1. **nevrotic:** cineva, care este alienat sau perturbat în privinţa unui subiect (în contrast cu o persoană psihotică, care este doar alienată în general).

Întâi este chestiunea percepţiilor. Chiar oamenii aşa-numiţi normali nu văd întotdeauna în întregime colorat, nu aud toată varietatea de tonalităţi sau nu simt la nivel optim cu organele lor de miros, gust, tactile[2] şi de senzaţii organice.

Acestea sunt liniile de comunicaţie principale către lumea finită pe care majoritatea oamenilor o recunosc drept realitate. Este un comentariu interesant, că în timp ce observatorii din trecut considerau, că înfruntarea realităţii este o necesitate absolută dacă individul aberat doreşte să fie normal, nu a fost prezentată nici o definiţie a modului cum să se facă acest lucru. Pentru a înfrunta realitatea în prezent, ar trebui cu siguranţă să fiţi capabil să o simţiţi de-a lungul acelor canale de comunicaţie utilizate în modul cel mai obişnuit de om în treburile sale.

Oricare dintre percepţiile omului poate fi aberată de tulburări psihice[3], ce refuză să permită ca senzaţiile primite să fie luate la cunoştinţă de porţiunea analitică a minţii individului. Cu alte cuvinte, în timp ce poate nu este nimic anormal cu mecanismele de receptare a culorii, pot exista circuite[4] în minte, care şterg culoarea înainte de a i se permite conştiinţei să vadă obiectul. Se poate descoperi, că daltonismul este relativ sau gradat în aşa fel, încât culorile par a fi mai puţin strălucitoare, terne sau cel mult cu totul absente. Oricine cunoaşte persoane, pentru care culorile „stridente" sunt detestabile şi persoane, care le găsesc insuficient de „stridente" pentru a fi observate. Acest grad variabil de daltonism nu a fost recunoscut drept factor psihic, ci s-a presupus în mod vag a fi vreun fel de condiţie a minţii, atunci, când a fost cumva observat.

Există acele persoane, pentru care zgomotele sunt foarte perturbante, pentru care, de exemplu, tânguirea insistentă a unei viori este foarte apropiată de aplicarea unui burghiu pe timpanul urechii; şi există aceia, pentru care cincizeci de viori, la care se cântă tare, ar

---

2. **tactil**: de pipăit sau ce utilizează simţul pipăitului.
3. **psihic**: a sufletului sau minţii umane sau referitoare la acestea; mintal (în contrast cu fizic).
4. **circuit**: o parte din banca unui individ (un nume colocvial pentru mintea reactivă) ce se comportă ca şi când ar fi cineva sau ceva separat de el şi care fie vorbeşte cu el, fie intră în acţiune din proprie iniţiativă şi poate chiar, dacă este suficient de grav, să preia controlul asupra lui în timp ce funcţionează.

însemna ceva liniştitor; şi există aceia, care în prezenţa unei viori, manifestă dezinteres şi plictiseală; şi, încă există persoane, pentru care sunetul unei viori, indiferent de cât de complexă este melodia, este monoton. Aceste diferenţe de percepţie sonoră (auditive), ca şi alte erori vizuale şi cromatice, au fost atribuite naturii înnăscute sau deficienţei organice sau nu le-a fost dată nici o explicaţie.

Într-o manieră asemănătoare, mirosul, senzaţiile tactile, percepţiile organice, percepţia durerii şi a greutăţii diferă larg şi necontrolat de la o persoană la alta. O verificare din fugă în jur printre prietenii săi va demonstra unui om, că există diferenţe enorme de percepţie a unor stimuli[5] identici. Cuiva îi miroase minunat un curcan în cuptor, cuiva îi este indiferent mirosul, altcuiva poate să nu-i miroasă deloc. Iar altcineva poate susţine, că un curcan fript miroase exact ca uleiul de păr – pentru a fi în extremă.

Până obţinem Clear-i, rămâne nelămurit de ce ar trebui să existe asemenea diferenţe. Pentru că în cea mai mare măsură asemenea calitate şi cantitate necontrolată ale percepţiilor se datorează aberaţiei. Din cauza experienţelor plăcute din trecut şi sensibilităţii înnăscute vor exista ceva diferenţe între Clear-i; iar o reacţie a unui Clear nu ar trebui presupusă automat a fi calea de mijloc standardizată, adaptată, acel ţel palid şi nesuferit al doctrinelor din trecut. Clear-ul obţine o reacţie maximă compatibilă cu dorinţa lui proprie pentru acea reacţie. Cordita[6], care arde, îi miroase şi lui a pericol, dar aceasta nu îl îmbolnăveşte. Curcanul, care se frige îi miroase bine dacă îi este foame şi îi place curcan, şi în acel moment îi miroase foarte, foarte bine. Viorile cântă melodii nu monotone, nu aduc durere şi fac plăcere până la o limită bună, deplină dacă Clear-ului îi plac viorile ca problemă de gust – dacă nu, îi plac timpanele, saxofoanele sau, desigur, după starea sufletească, nu are chef de nici un fel de muzică.

Cu alte cuvinte, sunt două variabile la lucru. Una, cea mai necontrolată, este variabila provocată de aberaţii. Cealaltă, chiar foarte raţională şi de înţeles, este provocată de personalitate.

---

5. **stimuli**: lucruri, care provoacă o persoană sau un lucru la activitate sau energie, sau care produc o reacţie într-un organ sau ţesut al corpului.
6. **cordită**: un exploziv fără fum, utilizat ca propulsor la gloanţe şi capse.

Astfel, percepţiile unui aberat (individ neadus la starea Clear) variază mult faţă de cele ale individului adus la Clear (neaberat).

Acum există diferenţele organelor efective de percepţie şi erorile cauzate de acestea. Unele dintre aceste erori, foarte puţine, sunt organice: timpanele auditive perforate, de exemplu, nu sunt nişte mecanisme competente de înregistrare a sunetului. Majoritatea erorilor de percepţie (mesaje senzoriale) din sfera organică sunt provocate de erori psihosomatice.

Se văd ochelari pe nas peste tot în jur, chiar la copii. Majoritatea acestor ochelari sunt cocoţaţi pe faţă în efortul de a corecta o condiţie, pe care corpul însuşi se luptă să o readucă la incorectitudine. Văzul, când se intră în stadiul de ochelari (nu din cauza ochelarilor), se deteriorează pe principiul psihosomatic. Şi această observaţie este cam tot atât de iresponsabilă, ca şi afirmaţia că atunci, când merele cad din pom se supun de obicei gravitaţiei. Unul dintre lucrurile neprevăzute ce se întâmplă unui Clear este că văzul lui, dacă a fost slab când era aberat, se îmbunătăţeşte marcant în general şi, cu oarecare atenţie, îşi va recupera percepţia optimă în timp. (Aceasta nu trebuie să-i pornească pe opticieni împotriva Dianeticii, deoarece le asigură mai curând afaceri bune, pentru că se ştie, că Clear-ii, la sfârşitul tratamentului, trebuie să cumpere, în succesiune rapidă, cinci perechi de ochelari pentru compensarea văzului în curs de acomodare; şi mulţi aberaţi, deveniţi Clear la bătrâneţe, se stabilizează din punct de vedere ocular[7] la cel mult uşor sub nivelul optim).

Văzul a fost redus la aberat pe bază organică prin aberaţiile sale astfel, încât organul de percepţie însuşi a fost redus de la funcţia ce opera în mod optim. Teste repetate au dovedit, că după eliminarea aberaţiilor corpul face un efort hotărât pentru a se restabili la nivelul optim.

Auzul, faţă de alte percepţii, variază la nivel organic într-un domeniu larg. Depunerile de calciu, de exemplu, pot face urechile să „ţiuie" necontenit. Eliminarea aberaţiilor îi permite corpului să se reajusteze către starea lui optimă ce poate fi atinsă; depunerea de

---

7. **ocular:** de vedere sau referitor la simţul văzului.

calciu dispare, iar urechile încetează să mai țiuie. Dar indiscutabil, în afara acestui caz foarte specific, există diferențe mari în auz la nivel organic. Organic, cât și aberațional, auzul poate deveni deosebit de ascuțit sau total inhibat, astfel încât o persoană poate auzi zgomot de pași la depărtare de un bloc ca pe un lucru normal, iar alta nu ar auzi o tobă de bas tunând pe prispă.

Faptul, că diversele percepții diferă larg de la un individ la altul pe bază aberațională și psihosomatică este cea mai mică dintre descoperirile conturate aici. Capacitatea de reevocare este mult mai fantastică în variațiile ei de la o persoană la alta.

Un proces total nou de reevocare, ce era înnăscut minții, dar care nu fusese observat, a ieșit la lumină în procesul de observare a Clear-ilor și aberaților. Acest proces de reevocare este posibil, în sensul lui cel mai deplin, numai la o proporție mică de aberați. El este însă obișnuit la un Clear. Firește, nu se face aici nici o aluzie, că erudiții din vremurile trecute au fost neatenți. Avem de-a face aici cu un obiect de examinare absolut nou și până acum inexistent, Clear-ul. Ceea ce un Clear poate face ușor, foarte puțini oameni au fost capabili, din când în când, să facă parțial în trecut.

O capacitate înnăscută, nu învățată, a mecanismelor de reevocare ale minții poate fi denumită, ca termen tehnic al Dianeticii, *întoarcere*. Ea este utilizată în sensul ei din dicționar, cu adăugarea faptului, că mintea o are ca funcție normală de reevocare, precum urmează: persoana poate „trimite" o porțiune a minții sale într-o perioadă din trecut, fie pe bază mintală, fie pe bază combinată mintală și fizică, și poate retrăi incidente, care au avut loc în trecutul său în aceeași manieră și cu aceleași senzații ca înainte. Odată demult, o artă cunoscută drept hipnotism utiliza ceea ce se numea „regresie" pe subiecți hipnotizați, hipnotizatorul trimițând subiectul înapoi, în unul din două moduri, la incidente din trecutul lui. Aceasta se făcea cu tehnici de transă, droguri și o grămadă de tehnologie. Subiectul hipnotic putea fi trimis înapoi „cu totul" până la un moment astfel, încât dădea toate aparențele de a fi la vârsta la care a fost întors, părând că are numai facultățile și amintirile, pe care le avea în acel moment: aceasta se numea reînviere (retrăire). Regresia era o tehnică, prin care o parte a eului individului rămânea în prezent

şi o parte mergea înapoi în trecut. Aceste capacităţi ale minţii erau considerate înnăscute numai de hipnotism şi erau utilizate numai în tehnica hipnotică. Arta este foarte veche, datând de vreo câteva mii de ani, există şi astăzi în Asia aşa cum a existat, se pare, de la începuturile timpurilor.

Întoarcere este folosit aici în locul regresiei, pentru că cele două lucruri nu sunt comparabile şi pentru că regresia, ca termen, are câteva sensuri rele, care nu-i recomandă utilizarea. Retrăirea este substituită reînvierii în Dianetică, pentru că în Dianetică se poate găsi explicaţia principiilor hipnotismului, iar hipnotismul nu este utilizat în terapia dianetică, aşa cum se va explica mai târziu.

Mintea are deci o altă capacitate de reevocare. O parte a minţii se poate „întoarce" chiar atunci, când o persoană este absolut trează şi poate retrăi incidente din trecut pe deplin. Dacă vreţi să testaţi acest lucru, încercaţi-l pe mai mulţi oameni, până când se descoperă unul, care îl face cu uşurinţă. Absolut treaz, el se poate „întoarce" la momente din trecutul său. Până când este rugat să o facă, el probabil nu ştie că are această capacitate. Dacă ştie, crede probabil că toată lumea poate face aceasta (tipul de supoziţie, care a împiedicat atât de multe dintre aceste date să iasă la lumină mai devreme). El se poate întoarce înapoi la un moment când înota şi să înoate cu deplina reevocare a auzului, văzului, gustului, mirosului, senzaţiilor organice, tactile etc.

Un domn „învăţat" a pierdut odată câteva ore, demonstrând unei adunări, că amintirea unui miros ca senzaţie, de exemplu, este absolut imposibilă, întrucât „neurologia[8]" dovedise, că nervii olfactivi[9] nu erau conectaţi la talamus[10]". Doi oameni din adunare au descoperit această capacitate de întoarcere şi, în ciuda acestei dovezi, domnul învăţat a continuat să susţină, că amintirea olfactivă este imposibilă. O verificare printre cei adunaţi a acestei facultăţi[11], independentă de întoarcere, a scos la iveală faptul, că jumătate din cei prezenţi îşi aminteau mirosul, simţindu-l din nou.

---

8. **neurologie**: ştiinţa despre nervi şi sistemul nervos, în special bolile, ce le afectează.
9. **olfactiv**: de miros sau în legătură cu simţul mirosului.
10. **talamus**: regiunea interioară a creierului, unde îşi au originea nervii senzoriali.
11. **facultate**: o capacitate, naturală sau dobândită, pentru un anumit gen de acţiune.

Întoarcerea este realizarea deplină a reevocării prin imagini. Întreaga memorie este capabilă să facă zonele organelor să resimtă stimulii dintr-un incident trecut. Reevocarea parţială este obişnuită, nu suficient de obişnuită pentru a fi normală, dar cu siguranţă suficient de obişnuită pentru a fi meritat o grămadă de cercetări. Pentru că ea, încă o dată, este o variabilă largă.

Percepţia prezentului este o metodă de înfruntare a realităţii. Dar dacă nu puteţi înfrunta realitatea din trecut, atunci, într-un fel, nu înfruntaţi o anumită porţiune a realităţii. Şi dacă s-a convenit, că înfruntarea realităţii este de dorit, atunci va trebui să înfruntaţi şi realitatea de ieri, dacă ar urma să fiţi considerat absolut „normal" prin definiţia actuală. A „înfrunta ziua de ieri" necesită disponibilitatea unei anumite condiţii de reevocare. Va trebui să fiţi capabil să amintiţi. Dar câte moduri de reevocare există?

Întâi este întoarcerea. Aceasta este nouă. Dă avantajul examinării tablourilor în mişcare şi altor percepţii senzoriale, înregistrate în momentul evenimentului cu toate simţurile prezente. Vă puteţi întoarce şi la concluziile şi închipuirile voastre din trecut. De considerabil ajutor în învăţare, în cercetare, în viaţa obişnuită este să fiţi capabili să vă aflaţi din nou în locul, unde datele dorite au fost examinate pentru prima oară.

Apoi există reevocările mai obişnuite. Reevocarea optimă este prin metoda întoarcerii unui singur simţ sau a mai multora, individul însuşi rămânând în timpul prezent[12]. Cu alte cuvinte, unii oameni, când se gândesc la un trandafir, îl văd, îl miros, îl simt. Ei văd culorile în toată vivacitatea lor – cu „ochii minţii", pentru a folosi o veche expresie colocvială. Îi simt parfumul puternic. Şi îi pot simţi chiar şi spinii. Ei se gândesc la trandafiri, aducându-şi aminte efectiv de un trandafir.

Aceşti oameni, dacă s-ar gândi la un vapor, ar vedea un anumit vapor, i-ar simţi mişcarea dacă s-ar gândi că sunt la bordul lui, ar

12. **timpul prezent**: timpul, care este acum şi devine trecut tot atât de rapid cât este observat. Este un termen aplicat liber mediului ce există în acum.

simţi mirosul de gudron de pin[13] sau chiar aromc mai puţin savuroase şi ar auzi orice sunete există în jurul lui. Ei ar vedea vaporul în toate culorile şi în mişcare şi l-ar auzi în toată gama auditivă.

Aceste facultăţi variază larg la un aberat. Unii, când li se spune să se gândească la un trandafir, abia pot vizualiza unul. Unii îi pot simţi mirosul, dar nu-l pot vedea. Unii îl văd fără culoare sau foarte pal colorat. Când li se spune să se gândească la un vapor, unii aberaţi văd numai un tablou plat, fără culoare, nemişcat, cum este pictura unui vapor sau fotografia lui. Unii percep un vas în mişcare fără culoare, dar cu sunet. Unii aud sunetul unui vapor, dar nu reuşesc să vadă nici un fel de tablou. Unii se gândesc la un vapor doar ca noţiune că vapoarele există şi că ei ştiu despre ele, dar nu reuşesc să vadă, să pipăie, să audă, să miroasă sau să simtă vreo altă senzaţie pe bază de reevocare.

Unii observatori din trecut au denumit acest lucru „imagini", dar termenul este atât de inaplicabil la sunet şi pipăit, senzaţie organică şi durere, încât termenul tehnic dianetic utilizat în mod curent este *reevocare*. Valoarea *reevocării* în trăire a acaparat o atenţie atât de limitată, încât întregul concept nu a fost niciodată formulat anterior. Este prin urmare detaliat pe larg aici, aşa ca mai sus.

Este foarte simplu de testat aducerile aminte. Dacă cineva îşi întreabă prietenii care sunt capacităţile lor în această privinţă, el îşi va face o idee clară de cât de larg variază această capacitate de la un individ la altul. Unii au un anumit tip de reevocare, unii au un altul, alţii nu au niciunul, ci lucrează doar cu noţiuni de reevocare. Şi ţineţi minte, dacă faceţi un test asupra celor din jurul dvs., că orice percepţie este îndosariată în memorie şi prin urmare determină o reevocare, care cuprinde durere, temperatură, ritm, gust şi greutate, odată cu văzul, sunetul, pipăitul şi mirosul sus-menţionate.

Numele dianetice pentru aceste reevocări sunt *vizuală* (vedere), *sonoră* (sunet), *tactilă* (pipăit), *olfactivă* (miros), *ritmică*, *cinestetică* (greutate şi mişcare), *somatică* (durere), *termică* (temperatură) şi *organică* (senzaţii interne şi, prin noua definire,

---

13. gudron de pin: un lichid gros, închis la culoare, obţinut prin distilarea distructivă (descompunere prin căldură în absenţa aerului) a lemnului de pin, utilizat la unsori, vopsele cu gudron etc.

emoţii).

Apoi există un alt ansamblu de activităţi mintale ce pot fi însumate sub titlurile de imaginaţie şi imaginaţie creatoare. Şi aici este din abundenţă material pentru testare.

Imaginaţia este recombinarea lucrurilor, pe care cineva le-a simţit, gândit sau calculat intelectual, ce nu au avut neapărat existenţă. Aceasta este metoda, prin care mintea stabileşte ţeluri de urmărit sau anticipează viitorul. Imaginaţia este extrem de valoroasă ca parte a soluţiei oricărei probleme la nivel mintal şi în existenţa de fiecare zi. Faptul, că este recombinare de elemente preexistente nu o priveaza în nici un fel de complexitatea ei vastă şi minunată.

Un Clear utilizează imaginaţia în totalitatea ei. Există în imaginaţie impresii pentru vedere, miros, gust, sunet – pe scurt, pentru fiecare din percepţiile posibile. Acestea sunt impresii fabricate pe baza modelelor din băncile de memorie, combinate prin idei şi construcţii conceptuale. Structurile fizice noi, mâine în funcţie de azi, anul următor în funcţie de anul precedent, plăcerea de a câştiga, faptele de realizat, accidentele de evitat: toate acestea sunt funcţii imaginative.

Clear-ul are o deplină imaginaţie vizuală în culori, sonoră, tactilă, olfactivă, ritmică, cinestetică, termică şi organică. Rugat să se închipuie plimbându-se într-o trăsură de patru cai, el vede echipajul în mişcare, toate culorile, „aude" toate zgomotele, care ar trebui să fie, „miroase" mirosurile, care ar trebui să existe acolo şi „simte" tapiţeria, mişcarea şi prezenţa lui însuşi în trăsură.

În plus faţă de imaginaţia standard, există imaginaţia creatoare. Aceasta este o capacitate adimensională[14] foarte largă, foarte variabilă de la un individ la altul, posedată în cantitate enormă de unii. Este cuprinsă aici, nu ca porţiune a funcţionării minţii tratată în mod obişnuit în Dianetică, ci pentru a fi izolată ca entitate existentă. Ea este prezentă şi demonstrabilă într-un Clear, care o poseda, chiar dacă era inhibată, pe când era aberat. Este o calitate înnăscută. Poate fi aberată numai prin interzicerea utilizării ei normale, adică prin

14. adimensională: fără extindere sau limită măsurabilă

aberarea persistenței în a o folosi sau închistarea[15] întregii minți. Dar imaginația creatoare, acea posesie prin care se fac lucrările de artă, se construiesc state și se îmbogățește omul, poate fi închipuită ca o funcție specială, independentă în operare și a cărei existență nu depinde în nici un fel de o condiție aberată a individului, întrucât examinarea funcționării ei la un Clear și a utilizării ei de către un Clear, ce o posedă, demonstrează caracterul ei înnăscut. Este rareori total absentă la un individ.

În sfîrșit, există ultima, dar cea mai importantă activitate a minții. Omul trebuie considerat o ființă simțitoare. Simțirea lui depinde de capacitatea lui de a rezolva problemele prin perceperea, crearea sau înțelegerea situațiilor. Această rațională este funcția primordială, de grad înalt, a acelei părți a minții ce îl face om, și nu doar un alt animal. Amintindu-și, percepând, imaginându-și, el are capacitatea remarcabilă de a ajunge la concluzii și de a utiliza concluziile, la care a ajuns pentru a ajunge la alte concluzii în continuare. Acesta este omul rațional.

Rațională, așa cum este ea opusă aberației, poate fi studiată numai la o persoană adusă la starea Clear. Aberațiile îi dau aberatului aparența de irațională. Deși acestei iraționalități i se pot da denumiri mai blânde precum „excentricitate[16]" sau „eroare umană" sau chiar „idiosincrazie personală[17]", rămâne totuși irațională. Personalitatea nu depinde de cât de irațional acționează un om. Nu este o trăsătură a personalității, de exemplu, a conduce beat și a ucide un copil pe traversare – sau chiar a risca uciderea unui copil conducând beat. Irațională este pur și simplu aceasta: incapacitatea de a obține răspunsurile corecte din date.

Acum, este un lucru curios că, deși „toată lumea știe" (și ce cantitate groaznică de dezinformare lasă să circule această afirmație), că „este omenește să greșești", porțiunea simțitoare a minții, care calculează răspunsurile la probleme și care îl face om pe om, este absolut incapabilă de greșeli.

---

15. **Închistare:** închidere în sau ca într-un chist sau sac.
16. **excentricitate:** comportare neobișnuită sau ciudată sau un obicei curios.
17. **Idiosincrazie:** o caracteristică, obicei, particularitate sau ceva asemănător ce este deosebită la un individ.

Aceasta a fost o descoperire uimitoare atunci, când a fost făcută, dar nu trebuia în mod necesar să fie. Ea putea fi dedusă cu mult timp înainte. Pentru că este foarte simplu şi uşor de înţeles. Capacitatea efectivă de calcul a omului nu greşeşte niciodată, chiar la o persoană aberată grav. Observând activitatea unei asemenea persoane aberate, cineva ar putea presupune că erau greşite calculele acelei persoane. Dar aceea ar fi eroarea unui observator. Orice persoană, aberată sau Clear, calculează perfect cu datele stocate şi percepute.

Luaţi orice maşină de calculat obişnuită (iar mintea este un instrument magnific, cu mult, mult superior oricărei maşini pe care ar inventa-o în epocile ce urmează) şi daţi-i o problemă spre soluţionare. Înmulţiţi şapte ori unu. Va răspunde corect, şapte. Acum înmulţiţi şase ori unu, dar continuaţi să ţineţi apăsat şaptele. Şase ori unu fac şase, dar răspunsul pe care îl veţi primi este patruzeci şi doi. Continuaţi să ţineţi şaptele apăsat şi introduceţi alte probleme în maşină. Ele sunt greşite, nu ca probleme, ci ca răspunsuri. Acum fixaţi şaptele astfel încât să stea apăsat indiferent ce butoane sunt atinse şi încercaţi să daţi maşina. Nimeni nu o va vrea, pentru că, evident, maşina este nebună. Spune că zece ori zece fac şapte sute. Dar dispozitivul de calcul al maşinii este într-adevăr stricat sau pur şi simplu îi sunt introduse date greşite?

În acelaşi mod, mintea umană, solicitată să rezolve probleme de o asemenea anvergură şi cu atâtea variabile pentru a face să greşească orice maşină de calculat de o mie de ori pe oră, este victima datelor incorecte. Datele incorecte intră în maşină. Maşina dă răspunsuri greşite. Dacă date incorecte intră în băncile memoriei umane, persoana reacţionează într-o „manieră anormală". În esenţă atunci, problema rezolvării aberaţiei este problema găsirii unui „şapte ţinut apăsat". Dar despre acestea, mult, mult mai târziu. Deocamdată ne-am îndeplinit scopurile imediate.

Acestea sunt diversele capacităţi şi activităţi ale minţii umane în sarcina ei constantă de a rezolva şi a găsi soluţii la o multitudine de probleme. Ea percepe, îşi aduce aminte sau se întoarce, îşi imaginează, concepe şi apoi rezolvă. Deservită de prelungirile sale percepţiile şi băncile memoriei şi imaginaţia – mintea elaborează răspunsuri ce sunt invariabil precise, modificate numai prin

observaţie, educaţie şi punct de vedere.

Scopurile fundamentale ale acestei minţi şi natura fundamentală a omului, aşa cum se pot vedea la Clear, sunt constructive şi bune, constant constructive şi constant bune: soluţiile sunt modificate numai prin observaţie, educaţie şi punct de vedere.

Omul este bun.

Daţi-i la o parte aberaţiile fundamentale şi cu ele se duce răul, pe care scolasticul[18] şi moralistul îl îndrăgeau atât de mult. Singura porţiune detaşabilă a lui este porţiunea „rea". Şi când este detaşată, personalitatea şi vigoarea lui se intensifică. Şi este bucuros să vadă plecând porţiunea „rea", pentru că era durere fizică.

Mai târziu vor avea loc experimente şi verificări ale tuturor acestor lucruri şi ele vor putea fi măsurate cu precizia atât de dragă inimii omului de ştiinţă.

Clear-ul, deci, nu este o persoană „adaptată", determinată să acţioneze de către represiunile lui acum în întregime suprimate. Este o persoană nereprimată, care funcţionează prin autodeterminism[19]. Şi capacităţile lui de a percepe, a reevoca, a se întoarce, a-şi imagina, a crea şi a calcula sunt conturate aşa cum am văzut.

Clear-ul este ţelul terapiei dianetice, un ţel pe care cu puţină răbdare, studiu şi muncă se poate înfăptui. Orice persoană poate fi adusă la starea Clear, în afară de cazul vreunui nefericit, căruia i s-a îndepărtat o porţiune mare a creierului sau s-a născut cu o structură nervoasă grav malformată.

Am văzut aici ţelul Dianeticii. Să examinăm acum ţelul omului.

---

18. scolastic: cineva, care aderă în mod îngust la învăţături, doctrine sau metode tradiţionale.

19. autodeterminism: starea, în care individul poate sau nu poate fi controlat de mediul lui, la alegerea lui proprie. El este încrezător în relaţiile lui interpersonale. El raţionează, dar nu are nevoie să reacţioneze.

Ţelul omului

Ţelul omului, cel mai mic numitor comun al tuturor activităţilor sale, principiul dinamic al existenţei sale, a fost îndelung căutat. Dacă un asemenea răspuns ar fi descoperit, este inevitabil ca din el să decurgă multe răspunsuri. Ar explica toate fenomenele comportării; ar conduce la o soluţie a problemelor majore ale omului; şi, mai mult decât orice, ar fi funcţional.

Consideraţi că toată cunoaşterea se situează mai sus sau mai jos faţă de o linie de demarcaţie. Tot ce este deasupra acestei linii nu este necesar pentru soluţionarea aberaţiilor şi neajunsurilor generale ale omului şi se cunoaşte puţin sau deloc. Putem considera că un asemenea domeniu al gândirii cuprinde lucruri ca metafizica[1] şi misticismul[2]. Sub această linie de demarcaţie se poate considera că stă universul finit. Toate lucrurile din universul finit, fie cunoscute, fie necunoscute deocamdată, pot fi simţite, trăite sau măsurate. Datele cunoscute din universul finit se pot clasifica drept adevăr ştiinţific atunci, când au fost simţite, trăite şi măsurate. Toţi factorii necesari pentru soluţionarea unei ştiinţe a minţii au fost găsiţi în cadrul universului finit şi au fost descoperiţi, simţiţi, măsuraţi şi trăiţi şi au devenit adevăr ştiinţific. Universul finit conţine **timp, spaţiu, energie şi viaţă**. S-a constatat că nu este necesar nici un alt factor în ecuaţie.

Timpul, spaţiul, energia şi viaţa au un singur numitor comun. Ca analogie[3] s-ar putea considera că **timpul, spaţiul, energia** şi **viaţa** au început la un anumit punct de origine şi li s-a comandat să continue până la vreo destinaţie apropiată de infinit. Nu li s-a spus nimic decât ce să facă. Ele ascultă de un singur ordin şi acel ordin este **„Supravieţuieşte!"**

---

1. **metafizică**: o ramură a filosofiei, ce se ocupă de natura existenţei şi a adevărului şi a cunoaşterii.
2. **misticism**: credinţele sau practicile acelora, care pretind a avea trăiri bazate pe intuiţie, meditaţie etc. de natură spirituală, prin care află adevăruri, ce nu sunt cunoscute de oamenii obişnuiţi
3. **analogie**: explicarea a ceva prin compararea sa punct cu punct cu ceva similar.

Principiul dinamic al existenţei este supravieţuirea

Se poate considera, că ţelul vieţii este supravieţuirea la infinit. Se poate demonstra, că omul, ca formă de viaţă, ascultă în toate acţiunile şi scopurile lui de o aceeaşi comandă: **„Supravieţuieşte!"**

Nu este o concepţie nouă faptul că omul supravieţuieşte. O concepţie nouă este că omul este motivat numai prin supravieţuire.

Faptul, că singurul lui ţel este supravieţuirea nu înseamnă că el este mecanismul optim de supravieţuire la care a ajuns sau pe care îl va elabora viaţa. Ţelul dinozaurului a fost tot supravieţuirea, şi dinozaurul nu mai există.

A asculta de această comandă, **„Supravieţuieşte!"** nu înseamnă că orice încercare de a asculta se soldează întotdeauna cu succes. Mediul în schimbare, mutaţiile şi multe alte lucruri militează[4] împotriva oricărui organism ce ajunge la tehnici sau forme infailibile de supravieţuire.

Formele de viaţă se schimbă şi mor pe măsură ce se dezvoltă forme noi de viaţă, tot atât de sigur cum un organism viu, nefiind în sine însuşi nemuritor, creează alte organisme vii, apoi moare. O metodă excelentă, dacă cineva vrea să facă în aşa fel, încât viaţa să supravieţuiască pe o perioadă foarte lungă, ar fi stabilirea mijloacelor prin care şi-ar putea asuma multe forme, iar moartea însăşi ar fi necesară pentru a facilita supravieţuirea forţei de viaţă însăşi, întrucât numai moartea şi descompunerea ar putea elimina formele mai vechi atunci, când noi schimbări ale mediului ar necesita forme noi. Vieţii, ca forţă, dat fiind faptul că există pe o perioadă aproape infinită, i-ar trebui un aspect ciclic în unităţile organice şi formele ei.

Care ar fi caracteristicile optime de supravieţuire ale diverselor forme de viaţă? Ele ar trebui să aibă diverse caracteristici fundamentale, ce diferă de la o specie la alta, tot aşa cum un mediu diferă de altul.

Acest lucru este important, întrucât în trecut a fost puţin luat în

---

4. **a milita:** a fi direcţionat (împotriva); a funcţiona sau a lucra (împotriva sau, rareori, pentru); folosit cu privire la fapte, dovezi, acţiuni etc.

considerare faptul, că un ansamblu de caracteristici de supraviețuire ale unei specii nu va constitui caracteristicile de supraviețuire ale alteia.

Metodele de supraviețuire pot fi însumate sub titlurile: hrană, protecție (defensivă și ofensivă) și procreare[5]. Nu există nici o formă de viață căreia să-i lipsească soluțiile la aceste probleme. Fiecare formă de viață greșește, într-un fel sau altul, prin păstrarea unei caracteristici prea mult timp sau dezvoltarea unor caracteristici, ce pot conduce la extincția ei. Dar elementele de dezvoltare, care determină succesul formei, sunt mult mai frapante decât greșelile lor. Naturalistul și biologul stabilesc caracteristicile unei forme de viață sau alteia descoperind că nevoia, mai curând decât capriciul, guvernează asemenea elemente de dezvoltare. Valvele unei scoici, fața maiestuoasă de pe aripile unui fluture au funcție de supraviețuire.

Odată ce supraviețuirea a fost stabilită ca singura dinamică[6] a unei forme de viață, care ar explica toate activitățile sale, a fost necesar să se studieze mai deparate acțiunea de supraviețuire. Și s-a descoperit că atunci, când cineva examina durerea și plăcerea, avea la îndemână toate ingredientele necesare cu care să formuleze modul, în care acționează viața în efortul său de supraviețuire.

Așa cum se va vedea în graficul însoțitor, s-a conceput un spectru de viață ce se întinde de la zero-ul morții sau extincției către infinitatea potențialei nemuriri. Acest spectru conține o infinitate de linii, care se extind în scară spre potențialul de nemurire. Pe măsură

---

5. **procreare:** a aduce pe lume ființe vii prin procesul natural de reproducere.

6. **dinamică:** tenacitate față de viață, vigoare și persistență în supraviețuire. Pentru stabilirea unei nomenclaturi în Dianetică, care să nu fie prea complexă pentru acest scop, cuvintelor considerate în mod normal adjective sau verbe li s-a impus uneori să servească drept substantive. Acest lucru s-a făcut conform principiului valabil că terminologia existentă, care înseamnă atâtea lucruri diferite, nu ar putea fi folosită de Dianetică fără a face necesară explicarea renunțării la un sens vechi pentru a introduce unul nou. Pentru a elimina etapa de explicare a sensului vechi și a menționa apoi că nu acela este sensul adoptat, încălcind astfel comunicările noastre fără posibilitate de descurcare, și pentru a preîntâmpina vechea tradiție de a compune silabe greoaie și disonante din limbile greacă și romană, a fost adoptat acest principiu și alte câteva în nomenclatură. Dinamica este utilizată aici ca substantiv și va continua să fie utilizată astfel de-a lungul acestui volum. Senzație somatică, percepție și alte câteva vor fi definite în momentul utilizării lor. – LRH.

ce scara urcă, spaţiul dintre linii creşte în progresie geometrică[7].

Imboldul supravieţuirii înseamnă îndepărtarea de moarte şi mergerea spre nemurire. Durerea extremă ar putea fi concepută ca existând chiar înaintea morţii, iar plăcerea extremă ar putea fi concepută ca fiind nemurirea.

Din punct de vedere al unui singur organism sau al speciei, s-ar putea spune, că nemurirea are o forţă de atracţie, iar moartea o forţă de respingere. Dar pe măsură ce supravieţuirea urcă din ce în ce mai sus spre nemurire, se întâlnesc spaţii din ce în ce mai largi până când devin practic imposibil de depăşit. Îndemnul este îndepărtarea de moarte, care are o forţă de respingere, şi apropierea de nemurire, care are o forţă de atracţie; forţa de atracţie este plăcerea, forţa de respingere este durerea.

Pentru individ, lungimea săgeţii ar putea fi considerată la un potenţial înalt în cadrul celei de-a patra zone. Aici potenţialul de supravieţuire ar fi excelent, iar individul ar putea să se bucure de existenţa sa.

De la stânga la dreapta ar putea fi reprezentaţi anii.

---

7. **progresie geometrică**: o succesiune de termeni, cum este 1, 3, 9, 27, 81 etc., dintre care fiecare este un multiplu constant al termenului imediat precedent.

GRAFIC DESCRIPTIV AL SUPRAVIEȚUIRII

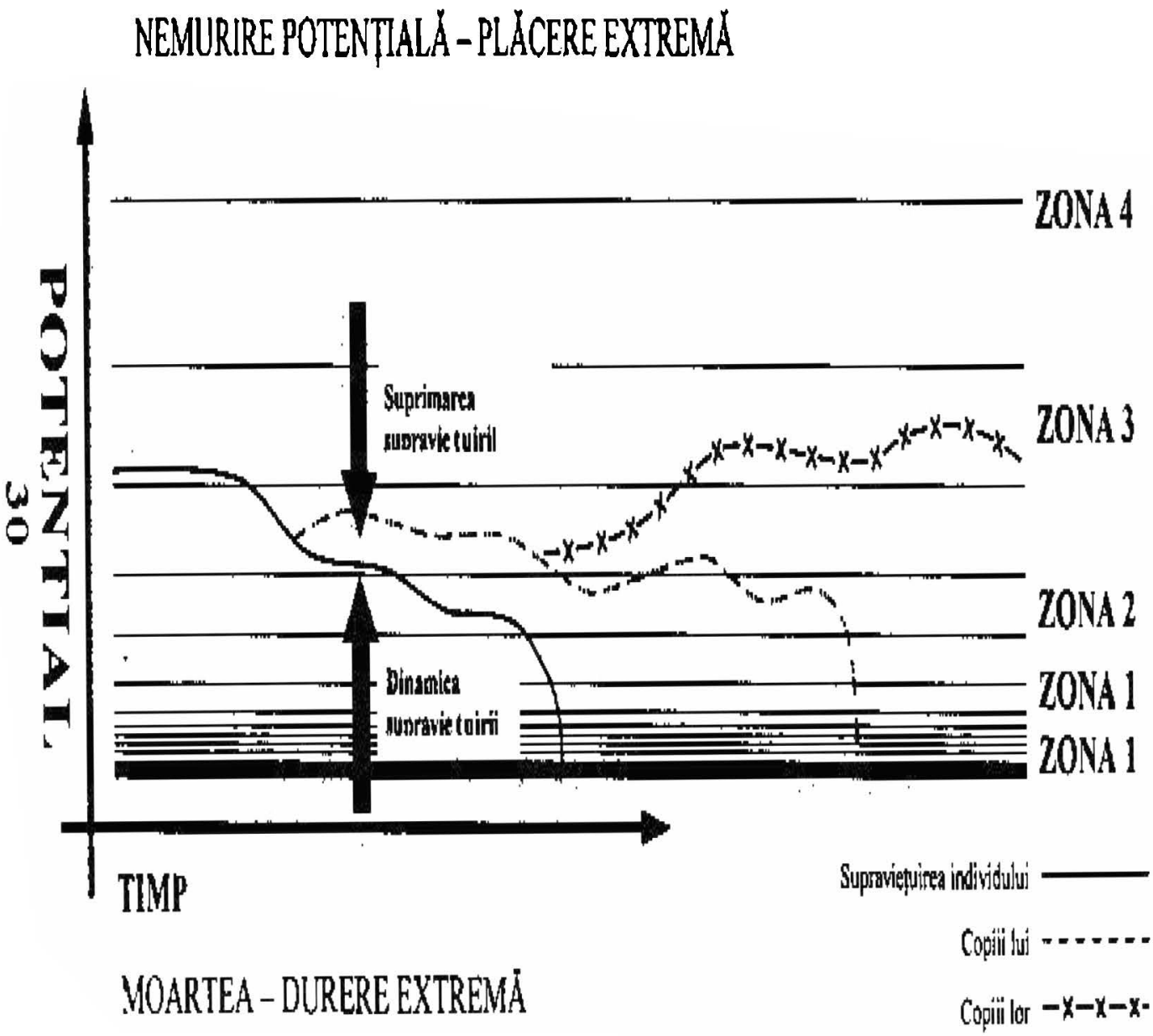

Îndemnul către plăcere este dinamica. Plăcerea este răsplata, iar căutarea răsplatei – ţelurile supravieţuirii – ar fi un act plăcut. Şi pentru a asigura realizarea supravieţuirii conform dispoziţiei „Supravieţuieşte!", se pare că s-a prevăzut ca reducerea de la un potenţial înalt să aducă durere.

Durerea este prevăzută pentru a îndepărta individul de moarte, plăcerea este dată pentru a-l chema spre viaţa optimă. Căutarea şi *dobândirea plăcerii nu sunt mai puţin importante în supravieţuire decât evitarea durerii*. De fapt, după cum o indică unele fapte, plăcerea pare să aibă o valoare mult mai mare în schema cosmică decât durerea.

Acum, ar fi bine de definit ce se înţelege prin plăcere, în afară de legătura ei cu nemurirea. Dicţionarul afirmă că plăcerea este „satisfacţie; emoţii agreabile, mintale sau fizice; bucurie efemeră; opusă durerii". Plăcerea se poate găsi în atâtea lucruri şi activităţi, încât doar un catalog cu toate lucrurile şi activităţile pe care omul le are, le face şi le poate considera plăcute ar putea întregi definiţia.

Şi ce înţelegem prin durere? Dicţionarul afirmă: „suferinţă fizică sau mintală; pedeapsă".

Aceste două definiţii, între altele, demonstrează un tip intuitiv de gândire ce se infiltrează în limbaj. Odată ce cineva are un lucru ce conduce la soluţionarea unor probleme până atunci nerezolvate, se descoperă că până şi dicţionarele „au ştiut întotdeauna despre acesta".

Dacă am fi dorit să facem acest grafic pentru ciclul unei forme de viaţă, ar fi identic, cu excepţia faptului că valoarea anilor ar fi mărită pentru a măsura eoni. Pentru că nu există nici o diferenţă, se pare, în afară de mărime, între durata individului şi durata speciei. Se poate ajunge la această deducţie chiar fără o dovadă atât de evidentă ca faptul că o fiinţă umană, crescând de la zigot[8] la adult, evoluează prin toate formele prin care se presupune că a evoluat întreaga specie.

Acest grafic conţine mai mult decât s-a remarcat până acum. Starea fizică şi mintală a individului variază de la o oră la alta, de la

---

8. zigot: prima celulă a unui individ nou.

o zi la alta, de la un an la altul. Prin urmare, nivelul de supravieţuire ar forma fie o curbă zilnică, fie curba unei vieţi pe baza poziţiei orare sau anuale în zone. Prin aceasta s-ar putea trasa două curbe, curba fizică şi curba mintală. Spre finele acestei cărţi se va vedea cât de vitală este relaţia dintre aceste două curbe şi că, de obicei, o scădere pe curba mintală precedă o scădere pe curba fizică.

Zonele se pot aplica deci la două lucruri: existenţa fizică şi existenţa mintală. Prin urmare, aceste patru zone se pot numi zone ale stărilor de existenţă. Dacă o persoană este fericită mintal, nivelul de supravieţuire poate fi plasat în zona 4. Dacă persoana este extrem de bolnavă fizic, ea poate fi reprezentată, în baza estimării bolii sale, în zona 1 sau aproape de moarte.

Nume foarte imprecise, dar cu toate acestea descriptive, au fost atribuite acestor zone. Zona 3 este una de fericire generală şi bunăstare. Zona 2 este un nivel de existenţă suportabilă. Zona 1 este una de mânie. Zona 0 este zona apatiei. Aceste zone pot fi utilizate ca o Scală emoţională[9] prin care se poate grada o stare a minţii. Chiar deasupra morţii, care este 0, ar fi apatia mintală cea mai joasă sau nivelul cel mai scăzut al vieţii fizice, 0,1. Treapta 1, unde corpul se luptă cu durerea fizică sau boala sau unde fiinţa se luptă cu mânie, ar putea fi gradată de la 1,0, care ar fi resentimentul sau ostilitatea, la 1,5, care ar fi o furie cu urlete, până la 1,9, care ar fi numai o înclinaţie spre arţag. De la treapta 2,0 la treapta 3,0 ar fi un interes crescând pentru existenţă şi aşa mai departe.

Se întâmplă că starea existenţei fizice sau a existenţei mintale nu rămân statice mult timp. Prin urmare, există diverse fluctuaţii. În cursul unei singure zi un aberat poate trece, ca stare mintală, de la 0,5 la 3,5 în sus şi în jos. Un accident sau o boală ar putea provoca o fluctuaţie similară într-o zi.

Aceste cifre pot fi atribuite la patru aspecte: starea mintală la nivel acut[10] şi starea mintală la nivel mediu general, existenţa fizică la

---

9. **Scala emoţională**: o scară, care prezintă tonurile emoţionale ale unei persoane. Acestea, rânduite de la cel mai înalt la cel mai scăzut, sunt, în parte, seninătatea (cel mai înalt nivel), entuziasmul (cu cât înaintăm în jos), conservatorismul, plictiseala, antagonismul, mânia, ostilitatea ascunsă, teama, suferinţa, apatia.

10. **acut**: scurt şi grav.

nivel acut şi existenţa fizică la nivel general. În Dianetică noi nu utilizăm mult scala emoţională fizică. Scala emoţională mintală este în schimb de vastă şi vitală importanţă!

Aceste valori ale fericirii, existenţei suportabile, mâniei şi apatiei nu sunt valori arbitrare". Ele sunt deduse din observarea comportării stărilor emoţionale. Un Clear se găseşte în mod obişnuit în jurul tonului 4, într-o zi normală. În general tonul 4 este una din condiţiile înnăscute ale existenţei unui Clear. Media în societatea curentă, într-o estimare la întâmplare, este probabil în jurul unui ton general de 2,8.

În acest grafic descriptiv, care este bidimensional, datele vitale pentru rezolvarea problemei dinamicii vieţii sunt combinate în mod funcţional. Liniile orizontale încep, în progresie geometrică, cu linia 0, imediat deasupra morţii. Există zece linii pentru fiecare zonă şi fiecare zonă denotă o stare mintală sau fizică a existenţei, aşa cum s-a remarcat. Progresia geometrică, utilizată astfel, lasă spaţii mereu crescătoare între linii. Lăţimea acestui spaţiu este potenţialul de supravieţuire existent în momentul când vârful săgeţii dinamicii de supravieţuire este în cadrul acelui spaţiu. Cu cât este mai departe de moarte vârful săgeţii dinamicii supravieţuirii, cu atât individul are şanse mai bune de supravieţuire. Progresia geomctrică ajunge spre imposibilul infinit, pe care nu poate, desigur, să-l atingă. Organismul supravieţuieşte prin timp de la stânga la dreapta. Optimumul de supravieţuire – nemurirea – se găseşte, în ce priveşte timpul, la dreapta. Numai potenţialul este măsurat pe verticală.

Dinamica supravieţuirii îşi are sediul de fapt în cadrul organismului, aşa cum a fost moştenită de la specie. Organismul este o parte a speciei, aşa cum s-ar putea spune că o traversă este o parte a unei căi ferate văzută de un observator din tren, observatorul aflându-se întotdeauna în prezent – deşi această analogie nu este poate cea mai bună.

Organismul posedă în sine o forţă de respingere faţă de sursele durerii. Sursa durerii nu este o forţă motivantă mai mult decât spinul dintr-o tufă care ne zgârie mâna; organismul respinge durerea potenţială a unui spin.

---

11. **arbitrar:** bazat pe preferinţa, noţiunea, capriciul cuiva etc.; capricios.

În acelaşi timp organismul are în acţiune o forţă, care îl atrage spre sursele de plăcere. Nu plăcerea magnetizează organismul apropiindu-şi-l. Organismul este cel care posedă forţa de atracţie. Este ceva înnăscut.

Respingerea surselor durerii se adaugă la atracţia către sursele plăcerii pentru a funcţiona ca un imbold combinat, care îndepărtează de moarte şi duce spre nemurire. Imboldul îndepărtării de moarte nu este nicidecum mai puternic decât imboldul către nemurire. Cu alte cuvinte, în privinţa dinamicii de supravieţuire, plăcerea are tot atâta valoare cât durerea.

Nu trebuie interpretat aici că supravieţuirea constă întotdeauna în a privi în viitor. Contemplarea plăcerii, desfătarea pură, contemplarea plăcerilor din trecut: toate se combină în armonii care, în timp ce determină automat ridicarea potenţialului supravieţuirii prin acţiunea lor fizică în cadrul organismului, nu cer neapărat ca viitorul să facă parte din activitatea mintală legată de o astfel de contemplare.

O plăcere, care se repercutează asupra corpului lezându-l fizic, ca în cazul depravării, pune în evidenţă un raport între efectul fizic (care este coborât spre durere) şi efectul mintal al plăcerii trăite. Există în consecinţă o scădere a dinamicii supravieţuirii. Estimativ, posibilitatea de încordare viitoare cauzată de act, adăugată la starea din momentul trăirii depravării, coboară din nou dinamica supravieţuirii. Din cauza acestui lucru, diversele tipuri de depravări nu s-au bucurat de mare reputaţie pentru om de-a lungul istoriei lui. Aceasta este ecuaţia „plăcerilor imorale". Şi orice acţiune, care a urmărit plăcerea, determinând sau putând determina suprimarea supravieţuirii, a fost condamnată într-un moment sau altul în istoria omului. Imoralitatea este iniţial atârnată ca etichetă unui act sau unei categorii de acţiuni pentru că ele coboară nivelul dinamicii supravieţuirii. Impunerea ulterioară de norme morale poate depinde în mare măsură de prejudicii şi aberaţii şi există în consecinţă o ceartă continuă asupra a ceea ce este moral şi ceea ce este imoral.

Pentru că anumite lucruri practicate ca plăceri sunt de fapt dureri cum vă veţi da uşor seama de ce atunci, când veţi fi terminat acest volum – şi din cauza ecuaţiei morale de mai sus, plăcerea însăşi în orice societate aberată poate fi condamnată. Un anumit tip de

gândire, despre care se va spune mai pe larg mai târziu, permite o slabă diferenţiere între un obiect şi altul. Confundarea unui politician necinstit cu toţi politicienii ar fi un exemplu pentru aceasta. În vremurile antice romanul era pasionat după plăcerile sale şi unele dintre lucrurile, pe care le numea plăcere erau cam apăsătoare pentru alte specii, cum ar fi creştinii. Când creştinii au răsturnat pe statul păgân[12], vechea rânduială a Romei a fost considerată rea. Prin urmare, orice era roman era rău. Aceasta s-a extins într-o asemenea măsură încât iubirea romanilor pentru baie a făcut îmbăierea atât de imorală, încât Europa a rămas nespălată timp de cam o mie cinci sute de ani. Romanii deveniseră o sursă de durere atât de generală, încât tot ce era roman era *diavolesc* şi a rămas aşa mult timp după ce a pierit păgânismul roman. Imoralitatea astfel tinde să devină un subiect complex. În acest caz a devenit atât de complicată, încât plăcerea însăşi a fost stigmatizată.

Când jumătate din potenţialul de supravieţuire este şters din lista de lucruri legale, există o reducere considerabilă a supravieţuirii, desigur. Examinând acest grafic la scară rasială, reducerea potenţialului de supravieţuire cu o jumătate ar pronostica un viitor cumplit pentru rasă. De fapt, pentru că omul este după toate cele om nici un pachet de legi, oricum ar fi impuse, nu pot şterge complet atracţia către plăcere. Dar în cazul nostru atâtea *au* fost înlăturate şi interzise încât a avut loc exact ceea ce s-a întâmplat: Epoca Întunericului[13] şi regresia societăţii. Societatea s-a înseninat numai în acele perioade ca Renaşterea[14], în care plăcerea a devenit mai puţin ilegală.

Când o rasă sau un individ intră în zona a doua, aşa cum este marcată pe schemă, iar tonul general oscilează între prima zonă şi a

---

12. păgân: necreştin; se referă la acei oameni, care se închinau la mulţi zei, cum sunt grecii şi romanii.

13. Epoca Întunericului: Evul Mediu, în special partea timpurie, cam de pe la anul 476 e.n. până cam la finele secolului al X-lea; denumită astfel de la ideea că această perioadă în Europa era caracterizată de stagnare intelectuală, ignoranţă şi sărăcie la scară largă şi declin cultural.

14. Renaşterea: marea reînsufleţire a artei, literaturii şi învăţământului în Europa în secolele al XIV-lea, al XV-lea şi al XVI-lea, pe baza surselor clasice (greceşti şi romane). Ea a început în Italia şi s-a răspândit gradat în alte ţări şi a marcat tranziţia de la lumea medievală (cam din anul 500 e.n. până în 1450 e.n.) până la cea modernă.

treia, urmează o condiţie de nebunie. Nebunia este iraţionalitate. Este şi o stare în care atât de mult şi de continuu se apropie de non-supravieţuire, încât rasa sau organismul se angajează în tot felul de soluţii fanteziste.

Continuând interpretarea acestui grafic descriptiv, găsim suprimatorul supravieţuirii. Acest lucru, se va vedea, este un imbold în jos, care îndepărtează de nemurirea potenţială rasa sau organismul reprezentate ca *dinamică de supravieţuire*. Suprimatorul supravieţuirii este constituit din combinaţia diverselor ameninţări împotriva supravieţuirii rasei sau organismului. Aceste ameninţări provin de la alte specii, de la timp, de la alte energii. Acestea sunt şi ele angajate în competiţia supravieţuirii către nemurirea potenţială la nivelul propriilor lor specii sau identităţi. Astfel, rezultă un conflict. Toate celelalte forme de viaţă sau energie ar putea fi reprezentate în formă descriptivă ca dinamică a supravieţuirii. Dacă ar trebui să utilizăm dinamica de supravieţuire a unei rate într-un grafic descriptiv, am vedea cum rata caută un nivel înalt de supravieţuire, iar omul ar fi o parte a suprimatorului ratei.

Echilibrul şi natura lucrurilor nu permit atingerea ţelului infinit al nemuririi. În echilibrul fluctuant şi în complexitatea aproape nelimitată, viaţa şi energiile sunt în urcuşuri şi coborâşuri, ieşind din haos, intrând în forme şi, prin descompunere, intrând încă o dată în haos[15]. Se pot formula multe ecuaţii cu privire la aceasta, dar este în afara sferei noastre de interes actual.

În raport cu zonele graficului, forţa suprimatorului are o importanţă relativă faţă de dinamica supravieţuirii. Această dinamică este înnăscută la indivizi, grupuri sau rase şi, de-a lungul eonilor, a evoluat pentru a rezista suprimatorului. În cazul omului, el duce cu sine un alt nivel al tehnicilor ofensive şi defensive: cultura sa. Tehnica lui primordială de supravieţuire este activitatea mintală ce guvernează acţiunea fizică în eşalonul simţirilor. Dar fiecare formă îşi are tehnica proprie, formată pentru a rezolva probleme de hrană, protecţie şi procreare. Gradul de funcţionalitate a tehnicii pe care şi-o elaborează orice formă de viaţă (arme sau creier, viteză sau

15. Vede. de asemenea în Despre natura lucrurilor de Lucreţiu

viclenie) este un indiciu direct al potenţialului de supravieţuire, nemurirea relativă a acelei forme. Au existat răsturnări vaste în trecut: omul, când a evoluat în cel mai periculos animal al lumii (el poate ucide sau înrobi orice formă de viaţă, nu-i aşa?), s-a adăugat la suprimatorul multor altor forme de viaţă şi ele şi-au micşorat numărul sau au dispărut.

O schimbare climatică de proporţii, ca aceea care a îngropat atâţia mamuţi în gheţurile siberiene[16], se poate adăuga la suprimatorul unei forme de viaţă. O secetă îndelungată din sud-vestul Americii în vremuri nu prea de demult, a ras de pe faţa pământului cea mai bună parte a civilizaţiei indiene.

Un cataclism[17] cum este o explozie a nucleului Pământului, dacă acest lucru ar fi posibil, sau explozii nucleare sau încetarea subită a arderii pe Soare ar rade toate formele de viaţă de pe *Pământ*.

O formă de viaţă se poate chiar adăuga la suprimatorul ei înseşi. Un dinozaur îşi distruge toată hrana şi astfel distruge dinozaurul. Un bacil[18] de ciumă bubonică[19] îşi atacă gazdele cu o poftă atât de zdravănă, încât întreaga generaţie de *pasteurella pestis*[20] dispare. Asemenea sinucideri nu au intenţia de sinucidere; forma de viaţă s-a lovit de o ecuaţie, care are o variabilă necunoscută şi variabila necunoscută din nefericire conţinea suficientă putere pentru a se adăuga la suprimator. Aceasta este ecuaţia de tip „nu ştiam că puşca este încărcată".

Iar dacă bacilul ciumei bubonice îl face prea puternic pe propriul suprimator într-o anumită zonă şi prin urmare încetează să-şi deranjeze hrana şi adăpostul, adică animalele care-l găzduiesc, atunci acestea se consideră câştigate.

Îndrăzneţ, inteligent şi aproape indestructibil, omul a urmat în orice domeniu o cale, care este cu totul alta decât „legea junglei". Şi

---

16. **siberian:** de la Siberia, o parte a Rusiei în partea de nord a Asiei, întinzându-se de la Munţii Ural până la Pacific.
17. **cataclism:** orice răsturnare mare, ce provoacă schimbări subite şi violente ca un cutremur, război etc.
18. **bacil:** pe larg, oricare dintre bacterii, în special cele care provoacă o boală.
19. **ciumă bubonică:** o boală contagioasă foarte periculoasă, însoţită de febră, friguri şi umflarea glandelor limfatice. Ea este transmisă la oameni de puricii de la şobolani sau veveriţe.
20. **Pasteurella pestis:** organism, ce provoacă ciuma bubonică.

tot aşa au făcut şi arborele de sequoia şi rechinul. Omul, ca orice formă de viaţă, este „simbiotic[21]". Viaţa este un efort de grup. Lichenii[22] şi planctonul[23] şi algele[24] pot trăi foarte bine doar cu lumină solară şi minerale, dar asta pentru că sunt elementele de bază. Deasupra unei asemenea existenţe, pe măsură ce formele devin mai complexe, apare o interdependenţă extraordinară.

S-ar putea foarte bine ca un pădurar să creadă, că anumiţi copaci omoară intenţionat toate celelalte varietăţi de plante din jurul lor şi să conchidă că copacii au o „atitudine" făţarnică[25]. Puneţi-l să se mai uite o dată. Cine a creat solul? Cine furnizează mijloacele de menţinere a echilibrului de oxigen? Cine face posibil ca ploaia să cadă în alte zone? Aceşti copaci puternici şi criminali. Veveriţele plantează copaci. Omul plantează copaci. Copacii protejează copaci din alte specii. Animalele fertilizează copacii. Copacii adăpostesc animalele. Copacii ţin solul astfel încât plantele cu rădăcini mai slabe să poată creşte. Priviţi în jur şi peste tot veţi vedea viaţa ajutând viaţa. Infinitatea complexităţilor cu care se manifestă afinităţile[26] vieţii pentru viaţă nu este ceva dramatic. Dar ele constituie motivul stabil, practic şi important, care permite vieţii să continue.

S-ar putea ca un arbore de sequoia să caute mai ales arborii de sequoia şi deşi poate da impresia că se descurcă excelent singur ca sequoia, o privire mai îndeaproape va arăta că el depinde de alte lucruri şi că alte lucruri depind de el.

---

21. **simbiotic:** având de-a face cu traiul la un loc al unor organisme similare sau diferite spre beneficiul reciproc.
22. **licheni:** oricare dintr-un grup mare de plante ce arată întrucâtva ca mușchiul și cresc în petice pe copaci, roci etc.
23. **plancton:** micile organisme de animale şi plante ce plutesc sau hoinăresc prin apă, în special la suprafaţă sau aproape de ea. Planctonul serveşte drept o sursă importantă de hrană pentru animale mai mari, cum sunt peştii.
24. **alge:** un grup de plante, fie unicelulare, fie pluricelulare, care cresc deseori în colonii. Algele conţin clorofilă (materia ce colorează în verde plantele) şi alţi pigmenţi, dar nu au o adevărată rădăcină, tulpină sau frunză. Ele se găsesc în apă sau locuri umede şi cuprind algele marine, mâzga de iaz etc.
25. **fă ţarnic:** ce pare a fi bun, solid, corect, logic etc., fără a fi în realitate astfel; plauzibil, dar nu veritabil.
26. **afinităţi:** atracţiile ce există între două fiinţe umane sau între fiinţe umane şi alte organisme vii.

Prin urmare, se poate vedea că dinamica oricărei forme de viaţă este asistată de multe alte dinamici şi se combină cu ele împotriva factorilor suprimatori. Niciunul nu supravieţuieşte singur.

S-a afirmat că necesitatea este un lucru chiar minunat. Dar necesitatea este un cuvânt a cărui semnifiaţie a fost dată ca scontată prea uşor. Oportunismul[27] pare să fi fost interpretat pe scară mare drept necesitate. Ce este necesitatea? În afară de a fi „mama invenţiilor", este poate un lucru dramatic, subit, care scuză războaiele şi crimele, care mişcă un om numai atunci, când este pe cale să moară de foame? Sau este ceva mai blând şi mai puţin dramatic? „Toate", după Leucip[28] „sunt comandate de necesitate". Aceasta este ideea fundamentală a multor teoretizări de-a lungul timpurilor. Comandat: aceasta este cheia către eroare. Comandate, lucrurile sunt comandate. Necesitatea comandă. Durerea comandă. Necesitatea şi durerea, durerea şi necesitatea.

Amintind dramaticul şi sărind peste important, omul s-a conceput din când în când a fi un obiect al hăituirii de către necesitate şi durere. Acestea erau două lucruri antropomorfice (asemănătoare omului) care, în armură completă, îl împungeau cu sabia. Se poate spune că este un concept greşit doar pentru că nu produce răspunsuri ulterioare.

Orice necesitate ar exista, este în el. Nimic nu îl comandă cu excepţia impulsului său originar de a supravieţui. Şi el poartă acest impuls în sine sau în grupul lui. În el este forţa, cu care parează durerea. În el este forţa, cu care atrage plăcerea.

Se întâmplă să fie un fapt ştiinţific că omul este un organism auto-determinat până la limita extremă la care orice formă de viaţă poate fi, pentru că el încă depinde de alte forme de viaţă şi de mediul său general. Dar el este auto-determinat. Aceasta este o chestiune la care ne vom referi mai târziu. Dar chiar aici este necesar să se indice că el nu este în mod inerent un organism determinat, în sensul că el este comandat de acel mecanism minunat de stimul-reacţie, care arată atât de bine în anumite manuale, dar care nu funcţionează deloc

---

27. **oportunism:** strategia sau practica, aşa ca în politică, afaceri sau treburile personale ale cuiva de adaptare a acţiunilor, deciziilor etc. la eficacitate sau eficienţă, neluând în seamă sacrificarea principiilor etice.
28. **Leucip:** filosof grec din secolul al V-lea î.Hr.

în lumea omului. Micile ilustraţii vesele despre şobolani nu servesc atunci, când vorbim despre om. Cu cât este mai complex organismul, cu atât mai puţin sigur funcţionează ecuaţia stimul-reacţie. Şi când se ajunge la acea complexitate maximă omul, se ajunge şi la un grad înalt de variabilitate la nivel de stimul-reacţie. Cu cât un organism este mai simţitor, mai raţional, cu atât mai mult acel organism este auto-determinat. Auto-determinismul, ca toate lucrurile, este relativ. În comparaţie cu un şobolan, totuşi, omul este într-adevăr foarte auto-determinat. Acesta este pur şi simplu un fapt ştiinţific, dat fiind că poate fi dovedit uşor.

Cu cât omul este mai simţitor, cu atât el este mai puţin un instrument ce acţionează „la apăsarea pe buton". Aberat şi redus, el poate, desigur într-o măsură limitată, fi făcut să execute ca o marionetă; dar atunci se înţelege, că cu cât este mai aberată o persoană, cu atât ea se apropie mai mult de coeficientul de inteligenţă al unui animal.

Dat fiind acest auto-determinism, este interesant de observat ce face un om cu el. În timp ce nu poate niciodată scăpa de ecuaţia „nu ştiam că arma e încărcată", în ceea ce priveşte un cataclism sau un succes neaşteptat al vreunei alte forme de viaţă, el lucrează la un nivel înalt al potenţialului de supravieţuire. Dar iată-l, auto-determinat, raţional, cu arma sa principală – mintea sa – în stare de funcţionare excelentă. Care sunt instinctele lui de necesitate?

Necesitatea, conform acelui instrument foarte cunoscător, dar la fel de schimbător care este dicţionarul, este „starea de a fi necesar; ceea ce este inevitabil; constrângerea[29]". Adaugă de asemenea că necesitatea este „sărăcie extremă", dar noi nu dorim aceasta. Noi vorbim despre supravieţuire.

Constrângerea menţionată poate fi reevaluată în termeni de dinamică de supravieţuire. Aceasta este interioară organismului şi rasei. Şi ce este „necesar" pentru supravieţuire?

Am văzut şi putem dovedi clinic că există doi factori ce acţionează. Necesitatea de evitare a durerii este un factor pentru că lucrurile mici, nu cine ştie ce prin ele însele, se pot ridica încet-încet

29. **constrângeri:** impulsuri silite, repetate, iraţionale de a întreprinde o acţiune

la dureri mari care, compuse în acea rapidă progresie geometrică, aduc moartea. Durere este tristeţea de a vă reproşa randamentul slab, pentru că aceasta ar putea conduce la concediere, ceea ce ar putea conduce la înfometare, ceea ce ar putea conduce la moarte. Efectuaţi orice ecuaţie în care a intrat durerea şi se poate vedea că ea se reduce până la posibila condiţie de non-supravieţuire. Şi dacă supravieţuirea n-ar fi decât aceasta şi dacă necesitatea ar fi un pitic[30] rău înarmat cu o furcă, pare destul de evident că ar fi puţine motive să continui să trăieşti. Dar există cealaltă parte a ecuaţiei: plăcerea. Aceasta este, contrar stoicilor[31], o parte mai stabilă decât durerea, aşa cum o dovedesc testele clinice efectuate în Dianetică.

Există prin urmare necesitatea plăcerii, cea de a lucra, aşa s-ar putea defini fericirea, trecând peste obstacole cunoscute către ţeluri cunoscute. Iar necesitatea plăcerii este astfel, încât pentru a o obţine se poate suporta grozav de multă durere. Plăcerea este produsul pozitiv. Ea este fericirea de a lucra, contemplarea lucrurilor bine făcute; este o carte bună sau un prieten bun; este a-ţi juli de tot genunchii urcând pe Matterhorn[32]; este a auzi copilul cum spune pentru prima dată „tăticule"; este o încăierare pe Bund[33] la Shanghai sau fluieratul unui îndrăgostit din cadrul uşii; este aventură şi speranţă şi entuziasm şi „într-o bună zi o să învăţ să pictez"; este a mânca o masă bună sau a săruta o fată drăguţă sau a juca un joc dificil sau a da o lovitură la bursa de mărfuri. Este ceea ce face omul şi îi place să facă; este ceea ce face omul şi îi place apoi să contempleze; este ceea ce face omul şi de care-i place să-şi aducă aminte; şi poate fi doar simpla discuţie despre lucruri pe care ştie că nu le va face niciodată.

Omul este dispus să suporte multă durere pentru a obţine puţină plăcere. Acolo, în acel laborator, care este lumea, putem avea o confirmare imediată.

30. pitic: (folclor) oricine din rasa fiinţelor mici, diforme, pipernicite, ce se presupune că locuiesc în pământ şi îi păzesc comorile.
31. stoici: oameni care păstrează sau împărtăşesc atitudinea mentală predicată de Stoici, şcoală grecească de filosofie, fondată de Zenon în jurul anului 308 î.Hr., care susţinea că fiinţele umane ar trebui să renunţe la pasiuni şi să accepte cu calm orice li se întâmplă, drept rezultat inevitabil al voinţei divine.
32. **Matterhorn:** un munte la graniţa dintre Elveţia şi Italia.
33. **Bund:** o stradă, ce merge de-a lungul ţărmului în Shanghai (un port în China de Est).

Şi cum se potriveşte necesitatea în acest tablou? Există o necesitate a plăcerii, o necesitate vie şi fremătândă şi vitală ca inima umană însăşi. Cel care a spus că un om, care are două pâini ar trebui să vândă una pentru a cumpăra zambile albe, a grăit drept. Creativul, constructivul, frumosul, armoniosul, cutezătorul, da, chiar şi scăparea de uitare: aceste lucruri sunt plăcere şi aceste lucruri sunt necesitate. Au existat odată un om, care umblase o mie de mile numai pentru a vedea un portocal şi un altul, care era o masă de cicatrici şi de oase rupte, nerăbdător să găsească o şansă „să mai îmblânzească un cal sălbatic".

Este foarte bine să locuieşti pe vreo înălţime olimpiană[34] şi să scrii o carte de sancţiuni şi este foarte bine să citeşti ca să afli ce au spus unii scriitori că au spus alţi scriitori, dar nu este foarte practic.

Teoria determinării prin durere[35] nu funcţionează. Dacă unele dintre aceste principii fundamentale ale Dianeticii ar fi numai poezie despre starea idilică[36] a omului, ar fi deja justificate, dar se întâmplă că acolo, în laboratorul lumii, ele funcţionează.

Omul, în afinitate cu omul, supravieţuieşte şi accastă supravieţuire este plăcere.

34. olimpian: al zeilor Olimpului (munte în Grecia de nord-est), asemănător lor, caracteristic lor sau potrivit lor; maiestuos sau distant.

35. teoria durerii: teoria conform căreia durerea, privaţiunile sau alte consecinţe neplăcute experimentate sau impuse unui organism, care reacţionează incorect în anumite situaţii, stabileşte, prin evitare, deprinderea învăţăturii sau comportamentului dorit

36. idilic: plăcut şi simplu; pastoral (caracteristic vieţii rurale, idealizat ca paşnic, simplu şi natural) sau pitoresc.

CELE PATRU DINAMICI

În ecuaţiile originale ale Dianeticii, când cercetarea era la începuturi, se credea că supravieţuirea poate fi văzută numai la nivel personal şi totuşi explica toate condiţiile. O teorie este numai atât de bună cât funcţionează. Şi funcţionează bine cât timp explică datele observate şi prevede noi materiale ce se vor descoperi că există efectiv.

Supravieţuirea la nivel personal a fost considerată până când întreaga activitate a omului a putut fi explicată teoretic numai la nivelul *individului*. Logica se prezenta cât se poate de valabilă. Dar apoi a fost aplicată lumii. Ceva era în neregulă; ea nu rezolva probleme. De fapt, teoria supravieţuirii la nivel personal era atât de nefuncţională, încât lăsa neexplicate mare parte din fenomenele de comportament. Dar se putea lucra cu ea şi continua să pară bună.

Apoi s-a întâmplat că a apărut o idee aproape intuitivă. Înţelegerea omului s-a dezvoltat în raport cu recunoaşterea de către el a înfrăţirii lui cu universul. Acest lucru era exagerat, dar a produs rezultate.

Era omul însuşi o înfrăţire a oamenilor? El a evoluat şi a devenit puternic ca fiinţă gregară[1], un animal, care vâna în haite. Părea posibil ca toate activităţile sale să poată fi evaluate la nivelul de supravieţuire a grupului. Această evaluare a fost făcută şi părea validă. Omul a supravieţuit, după cum s-a postulat, numai la nivelul de supravieţuire a grupului său. Nu era rău, dar lăsa neexplicate mare parte a fenomenelor observate.

S-a încercat apoi să se explice comportarea omului numai la

---

1. **gregar**: ce trăieşte în hoarde sau cete.

nivelul omenirii; adică se presupunea că omenirea supraviețuia pentru omenire într-un mod foarte altruist[2]. Aceasta lua direct calea silvestră[3] a lui Jean Jacques Rousseau[4]. Se estima că omul trăia numai pentru supraviețuirea întregii omeniri. Dar această ipoteză supusă laboratorului – lumea – nu a funcționat.

În final, ne-am amintit că unii crezuseră că întreaga activitate a omului și întreaga lui comportare ar putea fi explicată presupunându-se, că el trăiește numai pentru sex. Aceasta nu era o presupunere originală. Dar s-au efectuat niște calcule originale asupra ei și este adevărat că, prin câteva răsuciri rapide ale ecuației, activitatea sa de supraviețuire putea fi rezumate numai pe bază sexuală. Dar când acest lucru a fost aplicat la datele observate, din nou el nu a reușit să explice fiecare fenomen.

S-a făcut o examinare a ceea ce se încercase. Se presupusese, că omul supraviețuia numai pentru el însuși ca individ; se calculase, că el supraviețuia numai pentru grup, haită, pentru societate; s-a postulat, că el supraviețuia numai pentru omenire; și în final, se teoretizase, că el trăia numai pentru sex. *Niciuna nu a funcționat singură.*

S-a efectuat un nou calcul asupra *dinamicii supraviețuirii.* Anume pentru ce supraviețuia omul? Toți acești patru factori – *sinele, sexul, grupul și omenirea* – erau introduși într-o nouă ecuație. Și acum s-a descoperit, că aveam o teorie ce funcționa. Ea explica toate fenomenele observate și prevedea noi fenomene care, așa cum s-a descoperit, existau. Era prin urmare o ecuație științifică!

Din *dinamica supraviețuirii*, în această manieră, s-au dedus cele patru *dinamici.* Prin *dinamica supraviețuirii* se înțelegea comanda fundamentală **Supraviețuiește!** ce stătea la baza tuturor activităților. Prin *dinamică* se înțelegea una dintre cele patru diviziuni după scop ale întregului principiu dinamic. Cele patru *dinamici* nu erau forțe noi; ele erau subdiviziuni ale forței primare.

Dinamica unu este imboldul spre supraviețuirea extremă a

---

2. altruist: având preocupări necgoiste pentru bunăstarea altora.

3. silvestru: de codri sau păduri sau caracteristic pentru ele. Utilizat la figurat, ca filosofia lui Rousseau a „omului naturii".

4. Jean Jacques Rousseau: (1712-1778) filosof francez născut în Elveția, autor, teoretician politic și compozitor, care a susținut că natura este bună, iar civilizația este rea.

individului şi pentru el însuşi. Ea cuprinde simbioţii* lui imediaţi, lărgirea culturii în propriul lui beneficiu şi pentru nemurirea numelui.

Dinamica doi este imboldul individului spre supravieţuirea extremă prin actul sexual, crearea şi educarea copiilor. Ea cuprinde simbioţii lor, lărgirea culturii pentru ei şi nevoile lor viitoare.

Dinamica trei este imboldul individului spre supravieţuirea extremă a grupului. Ea include simbioţii grupului şi lărgirea culturii lui.

Dinamica patru cuprinde imboldul individului spre supravieţuirea extremă a întregii omeniri. Ea cuprinde simbioţii omenirii şi lărgirea culturii sale.

Viaţa, atomul şi universul şi energia însăşi sunt cuprinse în clasificarea simbiotică.

Se poate vedea imediat că aceste patru dinamici sunt de fapt un spectru fără linii de demarcaţie precise. Se poate vedea, că dinamica supravieţuirii porneşte de la individ până când cuprinde întreaga specie şi simbioţii ei.

Niciuna dintre aceste dinamici nu este neapărat mai puternică decât celelalte. Fiecare este puternică. Ele sunt cele patru drumuri, pe care le urmează omul pentru supravieţuire. Şi cele patru drumuri sunt de fapt un drum. Şi singurul drum este de fapt un spectru de mii de drumuri conţinute în cadrul celor patru. Ele sunt toate la nivelul trecutului, prezentului şi viitorului prin aceea, că prezentul poate fi o sumă a trecutului, iar viitorul poate fi produsul trecutului şi prezentului.

Toate scopurile omului stau în cadrul acestui spectru şi toate comportările se explică.

Faptul, că omul este egoist este o afirmaţie valabilă atunci, când cineva se referă la un om *aberat*. Faptul, că omul este antisocial este o afirmaţie tot atât de valabilă dacă se adaugă aberaţia. Şi alte asemenea afirmaţii se soluţionează la fel.

Se întâmplă, că aceste patru dinamici sunt în competiţie una cu

---

* Înţelesul dianetic al simbiotului este lărgit în afara definiţiei din dicţionar pentru a însemna „oricare sau toate formele de viaţă sau energie, care sunt dependente reciproc pentru supravieţuire". Atomul depinde de univers, universul de atom. — L.R.H.

cealaltă, în funcționarea lor în cadrul unui individ sau al unei societăți. Există un motiv rațional pentru aceasta. Expresia „competiție socială" este un compus al comportării aberate și al dificultăților de conștientizare.

Orice om, grup sau rasă poate fi în conflict cu orice rasă, grup sau om și poate fi chiar în conflict cu sexul la nivel complet rațional.

Ecuația soluției optime este: o problemă s-a rezolvat bine când prevede cel mai mult bine pentru cel mai mare număr de dinamici. Aceasta vrea să spună că orice soluție, modificată în timpul disponibil pentru a pune soluția în aplicare, ar trebui să fie creatoare sau constructivă pentru cel mai mare număr posibil de dinamici. Soluția optimă pentru orice problemă ar fi o soluție, care a realizat câștigul maxim în toate dinamicile. Aceasta înseamnă că un om, care hotărăște asupra unui anumit proiect, ar duce-o cel mai bine dacă ar beneficia de tot ce este privitor la cele patru dinamici, când proiectul lui are de-a face cu ele. El însuși ar trebui atunci să beneficieze pentru ca soluția să fie optimă. Cu alte cuvinte, o soluție, care să ducă la beneficiul grupului și al omenirii, sacrificând dinamica sexului și dinamica sinelui, ar fi mult mai slabă decât cea mai bună soluție. *Modelul de conduită pentru supraviețuire* este construit pe această ecuație a soluției optime. Ea este ecuația fundamentală a tuturor comportărilor raționale și este ecuația, pe care funcționează un *Clear*. Ea este înnăscută la om.

Cu alte cuvinte, cea mai bună soluție la orice problemă este aceea ce va aduce cel mai mult bine celui mai mare număr de ființe, inclusiv sinele, progeniturile[5], rudele, grupurile politice și rasiale și în cele din urmă întreaga omenire. Cel mai mult bine poate necesita și ceva distrugere, dar soluția se deteriorează direct proporțional cu distrugerea utilizată. Sacrificiul de sine și egoismul reduc în mod asemănător ecuația acțiunii optime și au fost și trebuie să fie privite cu suspiciune.

Întrebarea este: *funcționează*? Chiar pe o bază neaberată, sunt momente, când una sau alta dintre aceste dinamici trebuie eliminate din calculul vreunei activități sau alteia și, desigur, puține probleme

---

5. **progenituri**: copii, descendenți sau urmași în mod colectiv.

sunt atât de importante, încât trebuie să se țină cont de toate dinamicile. Dar când o problemă ajunge la o asemenea importanță, iar timpul nu este un factor important, pot decurge erori grave prin omisiunea unei dinamici dintre factorii considerați.

În cazul unui Napoleon[6] „salvând Franța" pe socoteala restului omenirii din Europa, ecuația soluției optime a fost neglijată în așa măsură, încât toate câștigurile revoluționare ale poporului francez s-au pierdut. În cazul lui Cezar[7] „salvând Roma", ecuația era atât de prost făcută, încât supraviețuirea Romei a fost pusă în pericol.

Dar există cazuri speciale când ecuația soluției optime devine atât de complicată cu timpul, încât anumite dinamici trebuie neglijate pentru a permite altor dinamici să persiste. Cazul unui marinar ce-și dă propria viață pentru a-și salva vasul răspunde dinamicii de grup. O asemenea acțiune este o soluție valabilă la o problemă. Dar ea violează soluția optimă, pentru că ea nu a răspuns celei dintâi dinamici; sinele.

Multe exemple de diverse feluri ar putea fi citate, unde una sau alta dintre dinamici trebuie în mod necesar să primească prioritate, totul pe o bază absolut rațională.

Pe o bază aberată, ecuația este încă valabilă, dar complicată prin iraționalitățile, care nu au nici un amestec în situație. Multe soluții sunt proaste pur și simplu din cauza datelor educaționale false sau lipsei totale a datelor. Dar acestea sunt încă soluții. În cazul soluțiilor aberate, dinamicile sunt efectiv și activ stânjenite, lucru prezentat pe larg în continuare.

---

6. **Napoleon:** Napoleon Bonaparte (1769-1821), conducător militar francez și împărat al Franței (1804-1815). El a condus o campanie strălucită de dominație franceză în Europa, dar a sfârșit în ruină, petrecându-și ultimii ani ai vieții ca prizonier pe o insulă britanică singuratică.

7. **Cezar:** Iulius Cezar (100?-44 î.Hr.), general roman și om de stat. Dintre cuceririle sale militare, el a invadat Britania în 55 și 54 î.Hr. A devenit dictator roman în 49 î.Hr.

REZUMAT

Principiul dinamic al existenței este supraviețuirea.

Această supraviețuire poate fi împărțită în patru zone, fiecare dintre ele prevestind progresiv o ocazie mai bună de a atinge potențialul nemuririi. Zona 0 pornește de la moarte și cuprinde apatia; zona 1 pornește de la apatie și cuprinde efortul violent; zona 2 pornește de la violență înspre succesul mediocru, dar nu total satisfăcător; zona 3 pornește de la șansa mediocră până la excelentă. Aceste zone sunt fiecare determinate de raportul dintre suprimator și *dinamica de supraviețuire*. În apatie, zona 0, suprimatorul se prezintă prea mare pentru a putea fi învins. În domeniul violenței, zona 1, suprimatorul face dinamica supraviețuirii să-și piardă echilibrul mai mult sau mai puțin, necesitând eforturi enorme, care, când sunt cheltuite fără rezultat, aruncă organismul în zona 0. În domeniul de mediocritate, zona 2, suprimatorul și dinamica supraviețuirii sunt echilibrate mai mult sau mai puțin uniform. În zona 3 dinamica supraviețuirii a învins suprimatorul și, șansele de supraviețuire fiind excelente, acesta este domeniul de soluționare optimă a problemelor. Aceste patru zone ar putea fi clasate ca zona fără speranță, zona de acțiune violentă, zona de echilibru și zona de speranțe mari. Experimentele clinice sunt baza determinării acestor zone, întrucât ele urmează progresul stării mintale sau fizice la ridicarea ei din domeniul morții înspre un înalt nivel al existenței.

Cele patru *dinamici* sunt subdiviziuni ale *dinamicii supraviețuirii* și sunt, la omenire, imboldul spre supraviețuirea potențială la nivelul entităților. Ele cuprind toate scopurile, activitățile și comportările omenirii. S-ar putea spune, că sunt un *model de conduită de supraviețuire*. Prima dintre acestea, dar nu neapărat cea mai importantă și nici chiar cea care va primi prioritate în diverse

eforturi, este dinamica individuală, **Dinamica unu**, care cuprinde supraviețuirea personală a individului ca persoană vie și supraviețuirea simbioților lui personali. **Dinamica doi** este imboldul spre nemurirea potențială prin copii și cuprinde toată activitatea sexuală și simbioții copiilor. **Dinamica trei** este supraviețuirea la nivelul grupului, de exemplu un club, o companie militară, un oraș, un stat, o națiune; acesta cuprinde și simbioții grupului. **Dinamica patru** este imboldul spre nemurirea potențială a omenirii ca specie și a simbioților omenirii. Sunt cuprinse în aceste clasificări orice latură a existenței, orice formă de materie și, desigur, universul.

Orice problemă sau situație, ce se poate descoperi în cadrul activităților sau scopurilor omenirii este cuprinsă în cadrul acestor *dinamici*.

Ecuația soluției optime este înnăscută în organism și, modificată prin educație sau de punctul de vedere sau de timp, este metoda de funcționare a indivizilor, grupurilor sau omenirii neaberate. Ecuația soluției optime este întotdeauna prezentă, chiar la indivizi aberați grav, și ea este folosită așa cum este modificată prin educația lor, punctul de vedere și timpul disponibil. Aberația nu scoate activitatea din dinamica supraviețuirii. Conduita aberată este o conduită de supraviețuire *irațională* și este menită pe de-a-ntregul să conducă la supraviețuire. Faptul, că acțiunile nu corespund intenției nu anulează intenția.

Acestea sunt axiomele fundamentale ale Dianeticii:

Principiul dinamic al existenței – **Supraviețuiește!**

Supraviețuirea, considerată ca singurul și unicul scop, se subdivide în patru *dinamici*.

Dinamica unu este imboldul individului spre supraviețuire pentru individ și simbioții lui. (Prin simbioți se înțeleg toate entitățile și energiile ce ajută la supraviețuire.)

Dinamica doi este imboldul individului spre supraviețuire prin procreare; ea cuprinde atât actul sexual, cât și creșterea progeniturilor, îngrijirea copiilor și a simbioților lor.

Dinamica trei este imboldul individului spre supraviețuire pentru grup sau imboldul grupului pentru supraviețuirea grupului și cuprinde simbioții acelui grup.

Dinamica patru este imboldul individului spre supravieţuirea omenirii sau îndemnul omenirii spre supravieţuirea omenirii, precum şi imboldul grupului pentru supravieţuirea omenirii etc. şi cuprinde simbioţii omenirii.

Ţelul absolut al supravieţuirii este nemurirea sau supravieţuirea la infinit. Acest lucru este căutat de individ la nivelul sinelui său ca organism, ca spirit sau ca nume sau ca urmaşi, ca grup al cărui membru este sau ca omenire şi progenituri şi simbioţi ai altora, cât şi ai lui proprii.

Răsplata activităţii de supravieţuire este *plăcere*.

Sancţiunea extremă a activităţii distructive este moartea sau absenţa completă a supravieţuirii şi este *durere*.

Succesele ridică potenţialul de supravieţuire spre supravieţuirea la infinit.

Eşecurile scad potenţialul de supravieţuire spre moarte.

Mintea umană este angajată în perceperea şi reţinerea datelor, calcularea şi tragerea concluziilor şi punerea şi soluţionarea problemelor legate de organisme de-a lungul tuturor celor patru dinamici; iar scopul percepţiei, reţinerii, conchiderii şi soluţionării problemelor este direcţionarea propriului organism şi a propriilor simbioţi şi a altor organisme şi a simbioţilor lor de-a lungul celor patru dinamici spre supravieţuire.

Inteligenţa este capacitatea de a percepe, pune şi soluţiona probleme.

Dinamica este tenacitatea către viaţă, vigoarea şi perseverenţa în supravieţuire.

Atât dinamica cât şi *inteligenţa* sunt necesare pentru a persista şi a urmări realizări, şi niciuna nu este o cantitate constantă de la un individ la altul, de la un grup la altul.

Dinamicile sunt inhibate de engrame, care le intersectează şi împrăştie forţa vitală. Inteligenţa este inhibată de engrame, care introduc date false sau incorect clasificate în analizator[1].

---

1. **analizator:** vezi **minte analitică** în glosar.

Fericirea este depăşirea obstacolelor ce nu sunt necunoscute spre un ţel cunoscut şi, în trecere, contemplarea sau simţirea plăcerii.

Mintea analitică este acea porţiune a minţii, care percepe şi reţine datele din experienţă pentru a compune şi soluţiona probleme şi a direcţiona organismul de-a lungul celor patru dinamici. *Ea gândeşte în diferenţe şi similitudini.*

Mintea reactivă este acea porţiune a minţii, care îndosariază şi reţine durerea fizică şi emoţia dureroasă şi caută să direcţioneze organismul numai pe bază de stimul-răspuns. *Ea gândeşte numai în identităţi.*

Mintea somatică este acea minte, care, direcţionată de mintea analitică sau reactivă, pune soluţiile în practică la nivel fizic.

Un *model de instruire* este acel mecanism de stimul-răspuns hotărât de mintea analitică pentru a se ocupa de activitatea de rutină sau de activitatea de urgenţă. El este deţinut în mintea somatică şi poate fi schimbat după voinţă de către mintea analitică.

Obiceiul este acea reacţie stimul-răspuns dictată de mintea reactivă pe baza conţinutului engramelor şi pusă în aplicare de mintea somatică. El poate fi modificat numai de acele lucruri, care modifică engramele.

Aberaţiile, în care sunt cuprinse toate comportările dezechilibrate sau iraţionale, sunt provocate de engrame. Ele sunt stimul-răspuns, pro- şi contra-supravieţuire.

Bolile psihosomatice sunt provocate de engrame.

Engramul este singura sursă a aberaţiilor şi a bolilor psihosomatice.

Momentele de „inconştienţă", când mintea analitică este atenuată în măsură mai mare sau mai mică, sunt singurele momente când se pot primi engrame.

Engramul este un moment de „inconştienţă" ce conţine durere fizică sau emoţie dureroasă şi toate percepţiile şi nu este disponibilă minţii analitice ca experienţă.

Emoţia constă în trei lucruri: reacţia engramică la situaţii, măsurarea endocrină a corpului pentru a întâmpina situaţiile la nivel analitic şi inhibarea sau dezvoltarea forţei vitale.

Valoarea potenţială a unui individ sau grup poate fi exprimată prin ecuaţia

$$VP = IDx$$

unde I este Inteligenţa, iar D este Dinamica.

Valoarea unui individ este calculată la orice dinamică la nivelul alinierii, valorii sale potenţiale la supravieţuirea optimă de-a lungul acelei dinamici. O VP înaltă poate, prin vector[2] inversat, avea ca rezultat o valoare negativă, ca la unele persoane aberate grav. O VP înaltă la orice dinamică *asigură* o valoare înaltă numai la persoana neaberată.

---

2. **vector**: o cantitate fizică ce are atât mărime, cât şi direcţie, aşa cum este forţa sau viteza.

MINTEA ANALITICĂ ȘI BĂNCILE MEMORIEI STANDARD

Acest capitol începe căutarea erorilor umane şi spune unde nu există ele.

Mintea umană se poate considera că are trei diviziuni majore. Întâi este *mintea analitică*; a doua este *mintea reactivă*; şi a treia este *mintea somatică*.

Consideraţi mintea analitică drept o maşină de calcul. Aceasta este o analogie pentru că mintea analitică, comportându-se ca o maşină de calcul, are totuşi capacităţi mai fantastice decât orice maşină de calcul construită vreodată şi infinit mai elaborată. Ea ar putea fi numită „mintea calculatoare" sau „egsusheyftef".

Dar pentru ce ne interesează, mintea analitică, ca nume descriptiv, va merge. Această minte poate trăi în lobii prefrontali[1] - există o indicaţie despre asta – dar aceasta este o problemă de structură şi nimeni nu ştie cu adevărat despre structură. Astfel, noi numim această parte calculatoare a minţii „minte analitică", pentru că ea analizează date.

Monitorul poate fi considerat o parte a minţii analitice. Monitorul ar putea fi numit centrul conştiinţei persoanei. El, vorbind inexact, *este* persoana. El a fost aproximat prin diverse nume timp de mii de ani, fiecare reducându-se la „eu". Monitorul controlează mintea analitică. El nu controlează pentru că i s-a spus să o facă, ci numai pentru că o face, în mod inerent. El nu este un demon, care trăieşte în craniu, şi nici un omuleţ, care vocalizează gândurile cuiva. Este „eul".

---

1. **lobi prefrontali**: porţiune a creierului, drept în spatele frunţii.

Indiferent câte aberaţii poate avea o persoană, „eu" este întotdeauna „eu". Indiferent cât de „Clear" devine o persoană, „eu" este tot „eu". „Eul" poate fi submers din când în când la un aberat, dar este întotdeauna prezent.

Mintea analitică prezintă diverse dovezi de a fi un organ, dar întrucât ştim la această epocă atât de puţin despre structură, cunoaşterea structurală deplină a minţii analitice trebuie să vină după ce cunoaştem ce face ea. Şi în Dianetică noi ştim *precis* aceasta, pentru prima dată. Se ştie şi se poate dovedi cu uşurinţă că mintea analitică, fie ea un organ al corpului sau mai multe, se comportă aşa cum aţi aştepta să se comporte orice maşină de calcul bună.

Ce aţi dori la o maşină de calcul? Acţiunea minţii analitice – sau a analizorului – este tot ce ar putea vrea cineva de la cel mai bun calculator disponibil. Ea poate face şi face toate trucurile unui calculator. Şi pe deasupra, ea direcţionează construcţia calculatoarelor. Şi este tot atât de minuţios corectă, pe cât a fost vreodată orice calculator. Mintea analitică nu este numai un calculator *bun*, ea este un calculator *perfect*. Ea nu face niciodată o greşeală. Ea nu poate greşi în nici un fel atâta timp, cât fiinţa umană este intactă în mod rezonabil (în afara cazului când ceva a îndepărtat o piesă a echipamentului său mintal).

Mintea analitică este incapabilă de eroare şi este atât de sigură că este incapabilă de eroare, încât elaborează totul pe baza faptului că ea nu poate face o eroare. Dacă o persoană spune „nu pot să adun", ea fie vrea să spună că nu a fost niciodată învăţată să adune, fie că are o aberaţie cu privire la adunare. Aceasta nu înseamnă că este ceva în neregulă cu mintea analitică.

În timp ce întreaga fiinţă este, într-un stadiu aberat, capabilă de greşeli în mare, totuşi mintea analitică nu este. Pentru că un calculator este numai tot atât de bun, cât datele cu care operează el şi nu mai bun. Aberaţia, atunci, apare din natura datelor oferite minţii analitice ca problemă de calculat.

Mintea analitică are băncile ei de memorie standard. Anume unde sunt acestea amplasate structural din nou nu este preocuparea noastră în acest moment. Pentru a funcţiona, mintea analitică trebuie să aibă percepte[2] (date), memorie (date) şi imaginaţie (date).

---

2. percepte: senzaţii sau impresii de recunoscut primite de minte prin simţuri.

Există o altă bancă de stocare a datelor şi o altă parte a minţii umane, ce conţin aberaţii şi sunt sursele alienaţiilor. Acestea vor fi cuprinse pe deplin mai târziu şi nu ar trebui confundate nici cu mintea analitică, nici cu băncile memoriei standard.

Fie că datele conţinute în băncile memoriei standard sunt evaluate corect, fie că nu, ele sunt toate acolo. Diversele simţuri primesc informaţii şi aceste informaţii se îndosariază direct în băncile memoriei standard. Ele nu trec prin analizor întâi. Ele sunt îndosariate şi analizorul le are apoi din băncile standard.

Există mai multe astfel de bănci standard şi ele se pot duplica în ele însele, astfel, încât există mai multe din fiecare gen de bancă. Natura pare generoasă cu asemenea lucruri. Există o bancă sau ansamblu de bănci pentru fiecare percepţie. Acestea pot fi considerate rafturi de date îndosariate într-un sistem de indici compuşi, care ar face un ofiţer de spionaj[3] să roşească cu invidie. Orice simplu *percept* este îndosariat drept *concept*. Vederea unei maşini în mişcare, de exemplu, este îndosariată în banca visio în culori şi mişcare, la momentul când a fost văzută; cu indice compus pentru zona în care a fost văzută; cu indice compus pentru toate datele despre maşini; cu indice compus pentru gândurile despre maşini; şi aşa mai departe şi aşa mai departe, cu îndosarierea suplimentară a concluziilor (curgerea gândurilor) momentului şi curgerea gândurilor trecutului cu toate concluziile lor. Sunetul acelei maşini este îndosariată în mod similar de la urechi direct în banca audio şi cu o multitudine de indecşi compuşi, ca mai înainte. Celelalte senzaţii ale acelui moment sunt de asemenea îndosariate în propriile lor bănci.

Acum, s-ar putea ca întreaga îndosariere să fie făcută într-o singură bancă. Ar fi mai simplu în acest fel. Dar aceasta nu este o chestiune de structură, ci de performanţe mintale. Până la urmă cineva va descoperi exact cum sunt ele îndosariate. Acum însă funcţia de îndosariere este tot ce ne interesează.

---

3. **ofiţer de spionaj:** ofiţer responsabil cu strângerea şi prelucrarea datelor privind forţe ostile, teren şi vreme.

Fiecare percept – văz, sunet, miros, simţ, gust, senzaţie organică, durere, ritm, chinestezie (greutate şi mişcare musculară) şi emoţie – este fiecare îndosariat corect şi îngrijit în băncile standard, în totalitate. Nu contează câte aberaţii are o persoană intactă din punct de vedere fizic sau dacă ea crede că poate sau nu poate conţine aceste date sau că şi le poate aminti; dosarul este acolo şi este complet.

Acest dosar începe într-o perioadă foarte timpurie, despre care se va spune mai mult mai târziu. Apoi merge consecutiv, fie că individul este adormit, fie treaz, cu excepţia momentelor de „inconştienţă"*, pe parcursul întregii vieţi. El se pare că are o capacitate infinită.

Numerele acestor concepte (*concept* înseamnă „ceea ce s-a reţinut după ce s-a perceput ceva") ar face calculatorul unui astronom să se clatine. Existenţa şi belşugul de amintiri reţinute au fost descoperite şi studiate într-un mare număr de cazuri şi ele pot fi examinate la oricine prin anumite procese.

Totul în această bancă este corect în ceea ce priveşte acţiunea singulară de percepţie. Pot exista erori organice în organele de percepţie, cum sunt orbirea sau surzenia (când sunt fizice, nu aberaţionale), care ar lăsa goluri în bănci; şi ar putea exista deteriorare organică, ca surzenia organică parţială, care ar lăsa goluri parţiale. Dar aceste lucruri nu sunt erori în băncile memoriei standard; ele sunt pur şi simplu absenţa datelor. Ca şi calculatorul, *băncile memoriei standard sunt perfecte, înregistrând fidel şi sigur.*

Acum, o parte a băncilor standard este audio-semantică[4], ceea ce vrea să spună înregistrările cuvintelor auzite. Şi o parte a băncilor este visio-semantică, ceea ce vrea să spună înregistrările cuvintelor citite. Acestea sunt părţi speciale ale dosarelor de sunet şi văz. Un om orb care trebuie să citească cu degetele îşi elaborează un dosar tactil-semantic. Conţinutul dosarelor vorbirii este exact aşa cum a

---

* Inconştienţa de-a lungul acestei lucrări înseamnă o reducere mai mare sau mai mică a conştiinţei de partea „eului" – o atenuare a puterii de lucru a minţii analitice. – LRH

4. **semantic:** de înţelesuri diferite ale cuvintelor sau altor simboluri, referitor la acestea sau provenind din acestea.

fost ea auzită, fără modificări.

O altă parte interesantă a băncilor memoriei standard este că ele par să îndosarieze originalul şi înmânează mai departe copii exacte analizorului. Ele vor preda atâtea copii exacte câte sunt cerute, fără a diminua originalul dosarului real şi ele predau aceste copii fiecare în natură, cu vedere în culori-mişcare, tonalităţi audio etc.

Cantitatea de material, ce este reţinut în băncile memoriei standard medii ar umple mai multe biblioteci. Dar metoda de reţinere este invariabilă, şi *potenţialitatea* de aducere aminte este perfectă.

Sursa primordială de eroare în calculele „raţionale" intră în categoria datelor insuficiente şi a datelor eronate. Individul, înfruntând zilnic situaţii noi, nu posedă întotdeauna tot materialul de care are el nevoie pentru a lua o decizie, şi poate i s-a spus ceva „din surse demne de încredere", care nu era adevărat şi totuşi pentru care nu s-a găsit dovadă contrară în bănci.

Între băncile standard, care sunt perfecte şi sigure, şi calculator – mintea analitică - care este perfectă şi sigură, nu există nici un concurs[5] iraţional. Răspunsul este întotdeauna cât de corect poate fi făcut în lumina datelor la îndemână şi acest lucru este tot ce poate cere cineva de la un dispozitiv de calcul sau un dispozitiv de înregistrare.

Mintea analitică merge, în eforturile ei de a fi corectă, mai departe decât ar presupune cineva. Ea verifică şi cântăreşte în mod constant experienţa nouă în lumina experienţei vechi, formează concluzii noi în lumina concluziilor vechi, schimbă concluziile vechi şi în general este foarte ocupată în a fi corectă.

Minţii analitice se poate considera, că i-a fost dat un post sacru de încredere de către celule pentru a păzi colonia şi ea face tot ce-i stă în putere pentru a-şi îndeplini misiunea. Ea are date corecte, cât de corecte posibil; şi ea face calcule corecte cu ele, cât de corecte pot fi făcute. Când cineva examinează numărul enorm de factori, care se manevrează, de exemplu, la acţiunea de a conduce o maşină zece cvartale, el poate aprecia cât de foarte, foarte ocupată, pe cât de foarte multe niveluri, poate fi mintea analitică.

---

5. concurs: suprapunere în acţiune sau cauzare, cooperare; acţiune combinată

Acum, înainte de a prezenta personajul negativ al acestei piese, *mintea reactivă*, este necesar să se înțeleagă ceva despre relația minții analitice cu organismul însuși.

Mintea analitică, însărcinată cu întreaga responsabilitate, nu este nici pe departe lipsită de autoritate pentru a-și îndeplini acțiunile și dorințele. Prin mecanismele reglorului funcției vieții (care manevrează toate funcțiile mecanice ale traiului), mintea analitică poate afecta orice funcție a corpului, pe care ea dorește să o afecteze.

În condiții excelente de funcționare – ceea ce vrea să spună, atunci, când organismul nu este aberat – mintea analitică poate influența bătaia inimii, endocrinele (lucruri cum sunt calciul și zahărul în sânge, adrenalina[6] etc.), circulația selectivă a sângelui (oprirea lui în membre sau pornirea lui după voință), urina, excrețiile[7] etc. Toate funcțiile glandulare, de ritm și fluide ale corpului *pot* fi la comanda minții analitice. Aceasta nu vrea să spună că la o persoană adusă la Clear ele sunt întotdeauna așa. Acest lucru ar fi foarte incomod și sâcâitor. Dar vrea să spună într-adevăr că mintea analitică poate efectua schimbări la dorință, când ea se califică să o facă. Aceasta este o chestiune de dovezi de laborator, foarte ușor de făcut.

Oamenii au intuit de mult „puterea deplină a minții". Ei bine, puterea deplină a minții ar fi mintea analitică lucrând cu băncile memorici standard, reglorul funcției vieții și încă un lucru.

Ultimul și cel mai important lucru este, desigur, organismul. El este în sarcina minții analitice. Iar mintea analitică deține controlul asupra lui în alte moduri decât funcția vieții. Toți mușchii și restul organismului pot fi comandate pe de-a-ntregul de mintea analitică.

Pentru a se menține, ea și circuitele sale, scutite de mărunțișuri și activități minore, mintea analitică este dotată cu un reglor al șablonului de instruire învățat. În acesta, prin educare, ea poate plasa șabloane stimul-răspuns necesare pentru executarea sarcinilor cum sunt vorbirea, mersul, cântatul la pian etc. Aceste șabloane învățate

---

6. **adrenalină**: un hormon secretat de glanda suprarenală, care stimulează inima, crește forța musculară etc.
7. **excreții**: materie reziduală excretată din corp, ca sudoarea sau urina.

nu sunt nemodificabile. Pentru că ele sunt selectate de mintea analitică după gândire şi effort, există rareori vreo nevoie să fie schimbate; dacă iau naştere situaţii noi, se introduce un nou şablon de instruire în muşchi. Niciuna dintre acestea nu sunt „condiţionări": ele sunt pur şi simplu şabloane de instruire, pe care le poate utiliza organismul fără atenţie, în vreo măsură, de la analizor. Un număr incalculabil de asemenea şabloane poate fi depus în organism prin această metodă, şi ele nu sunt sursa vreunui necaz, întrucât ele îndosariază după timp şi situaţie, şi foarte puţină gândire va servi la anularea celor vechi în favoarea celor noi.

Toţi muşchii, în mod voluntar sau „involuntar" pot fi comandaţi de mintea analitică.

Aici, deci, este amestecul unei fiinţe simţitoare. Nu există şanse de eroare în afara erorilor din cauza datelor insuficiente şi datelor eronate, dar acceptate (şi ultima va fi utilizată de analizor numai o dată, dacă atunci se dovedeşte că datele sunt greşite). Iată ţărâmul plăcerii, emoţiei, creaţiei şi construcţiei şi chiar al distrugerii, dacă calculul asupra soluţiei optime spune că ceva trebuie distrus.

Dinamica stă la baza activităţilor minţii analitice.

Îndemnul spre supravieţuire explică toate acţiunile sale. Faptul, că putem înţelege simplitatea fundamentală a mecansimului funcţional nu înseamnă totuşi că un om, ce operează numai în acest mod este rece sau calculat sau are intenţia să „ţină cu dinţii". Cu cât un om abordează mai îndeaproape acest optim, la un individ sau la o întreagă societate, cu cât acea societate este mai rapidă şi mai caldă, cu atât mai oneste pot fi stările lui sufleteşti şi acţiunile lui.

Judecata sănătoasă depinde de raţionalitate. Iată raţionalitatea optimă şi prin urmare judecata sănătoasă optimă, şi iată şi toate lucrurile despre care omului îi place să gândească că aşa ar trebui să fie omul sau, de altfel, cum şi-a reprezentat el că sunt cei mai buni zei ai săi. Acesta este *Clear-ul.*

Aceasta este judecata sănătoasă. Aceasta este fericirea. Aceasta este supravieţuirea.

Unde este eroarea?

MINTEA REACTIVĂ

Este destul de bine acceptat în aceste vremuri faptul, că viaţa sub toate formele a evoluat de la blocurile fundamentale de construcţie: virusul[1] şi celula. Singura lui relevanţă pentru Dianetică este că o asemenea propunere funcţionează - şi de fapt acesta este singurul lucru, pe care îl cerem de la Dianetică. Nu are nici un rost să se scrie aici un tom vast despre biologie şi evoluţie. Putem adăuga câteva capitole la aceste lucruri, dar Charles Darwin şi-a făcut treaba bine şi principiile fundamentale ale evoluţiei pot fi găsite în lucrările sale şi în altele.

Propunerea, prin care a fost iniţial introdusă Dianetica a fost evoluţia. S-a postulat că celulele însele au îndemnul de a supravieţui şi că acel îndemn este comun vieţii. S-a postulat ulterior că organismele – indivizii – sunt construiţi din celule şi sunt de fapt agregate[2] de colonii ale celulelor.

Cum mergea blocul de construcţie, aşa mergea şi organismul. Pe tărâmurile finite şi în orice ne interesează, s-a putut considera că omul este un agregat colonial de celule şi s-a putut presupune, că scopul lui este identic cu scopul blocurilor lui de construcţie.

Celula este o unitate de viaţă, care caută să supravieţuiască şi numai să supravieţuiască.

Omul este o structură de celule, care caută să supraiveţuiască şi numai să supravieţuiască.

---

1. **virus:** un agent microscopic, ce se poate reproduce numai în celulele gazdelor în viaţă - în principal bacterii, plante şi animale.
2. **agregate:** grupuri sau mase de lucruri sau indivizi distincţi.

Mintea omului este postul de comandă al operaţiunii şi este construită pentru a rezolva probleme şi a pune probleme legate de supravieţuire şi numai de supravieţuire.

Acţiunea de supravieţuire, dacă este optimă, ar conduce la supravieţuire.

Şablonul optim de conduită pentru supravieţuire a fost formulat şi apoi studiat cu privire la excepţii şi nu s-a găsit nici o excepţie.

Şablonul de conduită pentru supravieţuire s-a descoperit, că este departe de a fi steril şi sterp, ci plin de activitate bogată şi dintre cele mai plăcute.

Niciunul dintre aceste postulate nu a proscris vreun un concept privind sufletul uman sau imaginaţia divină sau creatoare. S-a înţeles perfect că acesta era un studiu numai în universul finit şi că sfere şi ţărâmuri de gândire şi acţiune ar putea foarte bine să existe deasupra acestei sfere finite. Dar s-a descoperit şi că niciunul dintre aceşti factori nu era necesar pentru a rezolva întreaga problemă a aberaţiei şi a conduitei iraţionale.

S-a descoperit, că mintea umană a fost cel mai brutal calomniată[3], pentru că s-a aflat că posedă capacităţi cu mult peste ceea ce s-a imaginat vreodată, mult mai puţin testate.

Caracterul uman fundamental s-a aflat că a fost pus la stâlpul infamiei[4], pentru că omul nu a fost capabil să distingă între conduita iraţională, provenită din date sărăcăcioase şi conduita iraţională, provenită dintr-o sursă, cu mult mai viciată.

Dacă ar fi existat vreodată diavol, el ar fi proiectat mintea reactivă.

Acest mecanism funcţional a reuşit să se ascundă vederii atât de minuţios, încât numai filosofia inductivă[5], circulând de la efect înapoi la cauză, a servit la dezvăluirea ei. Munca de detectiv, ce a fost investită în reperarea acestui arhicriminal al vieţii psihice umane a ocupat mulţi ani. Identitatea lui poate fi acum certificată de orice tehnician din orice clinică sau din orice grup de oameni. Două sute şaptezeci şi trei de indivizi au fost examinaţi şi trataţi, reprezentând

---

3. **calomniat:** care este vorbit de rău; defăimat; ponegrit.
4. **pus la stâlpul infamiei:** expus ridiculizării sau disprețului public.
5. **inductiv:** de inducţie sau ce o utilizează, raţionament logic că există o lege generală, pentru că există cazuri particulare ce par să fie exemple ale ei.

toate diversele tipuri de boli mintale neorganice şi multele varietăţi de boli psihosomatice. La fiecare dintre ele această minte reactivă s-a găsit în funcţiune, cu principiile sale nemodificate. Aceasta este o serie lungă de cazuri şi curând va deveni mai lungă.

Mintea reactivă este posedată de toată lumea. Nu s-a descoperit la nici o fiinţă umană examinată pe undeva că nu o are sau că nu are conţinutul aberant în *banca sa de engrame*, rezervorul de date, ce deserveşte mintea reactivă.

Ce face această minte? Ea se închide la auzul aducerii aminte. Ea plasează circuite vocale în minte. Ea face oamenii surzi la tonalităţi. Ea face oamenii să se bâlbâie. Ea face orice şi tot ce se poate găsi în orice listă de boli mintale: psihoze, nevroze, constrângeri, represiuni

Ce poate face ea? Ea poate provoca unui om artrită[6], bursită[7], astm[8], alergii, sinuzită[9], tulburări coronariene[10], tensiune sanguină mare şi aşa mai departe, până la capătul întregului catalog de boli psihosomatice, cu adăugarea altor câtorva, care nu au fost niciodată clasificate în mod specific drept psihosomatice, cum este obişnuita răceală.

Şi este singurul lucru din fiinţa umană, care poate produce aceste efecte. Este lucrul, care le determină în mod uniform.

Aceasta este mintea, care l-a făcut pe Socrate[11] să creadă că avea un „demon" care-i dădea răspunsuri. Aceasta este mintea, care l-a făcut pe Caligula[12] să-şi numească calul într-un post în guvern. Aceasta este mintea, care l-a făcut pe Cezar să taie mâna dreaptă a mii de gali[13], care l-a făcut pe Napoleon să reducă înălţimea francezilor cu un ţol.

---

6. artrită: o condiţie, ce provoacă inflamare, durere şi rigiditate a articulaţiilor.
7. bursită: inflamarea unei burse, o pungă între articulaţii sau între muşchi sau piele etc. şi oase, pentru diminuarea fricţiunii.
8. astm: o tulburare în general cronică, caracterizată prin şuierături, tuse, dificultate în respiraţie şi o senzaţie de sufocare.
9. sinuzită: inflamarea uneia sau mai multor cavităţi ale sinusurilor din craniu.
10. coronarian: de inimă umană sau referitor la ea, în privinţa sănătăţii.
11. Socrate: (ca. 469-399 î.Hr.) filosof şi profesor grec, care credea într-un „demon" a cărui voce îl avertiza oricând era pe cale să ia o decizie greşită.
12. Caligula: (12-41 e.n.) împărat roman (37-41 e.n.). Domnia lui a fost marcată de cruzime şi tiranie extreme.
13. gali: oricare dintre popoarele vorbitoare de limbă celtă din Galia, veche regiune din Europa de Vest, constând din ceea ce este acum în principal Franţa şi Belgia.

Aceasta este mintea care menţine războiul drept un lucru alarmant, care face politica iraţională, care face ofiţerii superiori să rânjească, care face copiii să plângă de frica întunericului. Aceasta este mintea care face un om să-şi suprime speranţele, care îi susţine apatiile, care îi dă nehotărâre când ar trebui să acţioneze şi îl ucide înainte, ca el să fi început să trăiască.

Dacă ar fi existat diavol, ea l-ar fi inventat.

Descărcaţi conţinutul băncii din mintea lui şi artrita dispare, miopia[14] se ameliorează, boala de inimă scade, astmul dispare, stomacurile funcţionează corect şi întregul catalog de boli se îndepărtează şi rămâne departe.

Descărcaţi banca de engrame reactive şi schizofrenicul[15] înfruntă realitatea în sfârşit, maniac-depresivul[16] arată că înfăptuieşte lucruri, nevroticul încetează să se agaţe de cărţi, care-i spun cât de multă nevoie are de nevrozele sale şi începe să trăiască, femeia încetează să se mai răstească la copiii săi, iar alcoolicul poate să bea când vrea şi să se oprească.

Acestea sunt fapte ştiinţifice. Ele se compară invariabil cu experienţa observată.

Mintea reactivă este întreaga sursă aberaţiilor. Se poate dovedi şi s-a dovedit în repetate rânduri, că nu există alta, pentru că atunci, când acea bancă a engramelor se descarcă, toate simptomele nedorite dispar şi un om începe să funcţioneze în forma sa optimă.

Dacă cineva ar căuta ceva cum sunt demonii într-o minte umană aşa ca cei ce se observă la unii pensionari ai caselor de nebuni – el i-ar putea găsi destul de uşor. Numai că ei nu sunt demoni. Ei sunt circuite de trecere de la banca de engrame. Ce rugăciuni şi predici s-au utilizat împotriva acestor circuite de trecere!

Dacă cineva nu ar crede în demoni, dacă cineva ar presupune că omul este bun după toate cele (ca postulat, desigur), cum ar intra răul

---

14. **miopie:** incapacitate de a vedea clar ceea ce este departe – vedere scurtă.
15. **schizofrenic:** (psihiatrie) persoană, ce suferă de schizofrenie, o boală mintală în care un individ este format din doi oameni, nebuneşte aflaţi în interiorul său. Este o clasificare de psihiatrie derivată din latinescul schizo, ce înseamnă „separat", şi grecescul phren, ce înseamnă „minte".
16. **maniac-depresiv:** (psihiatrie) ce are o boală mintală marcată prin extreme alternative de emoţie şi depresie.

în el? Care ar fi sursa acestor furii demente? Care ar fi sursa de lapsus linguae[17] la el? Cum ar ajunge el să cunoască frica iraţională?

De ce se întâmplă, că cineva nu-şi place şeful, deşi şeful său a fost întotdeauna plăcut? De ce întâmplă că sinuciderile le sfărâmă corpurile în bucăţi?

De ce se comportă omul distructiv, iraţional, ducând războaie, ucigând, distrugând părţi întregi de omenire?

Care este sursa tuturor nevrozelor, psihozelor, alienaţiilor?

Să ne întoarcem la o examinare pe scurt a minţii analitice. Să examinăm băncile ei de memorie. Aici găsim toate conceptele de simţ în dosar. Sau aşa se prezintă la prima vedere. Să ne mai uităm o dată, să ne uităm la factorul de timp. Există un simţ al timpului la aceste bănci ale minţii analitice. El este foarte precis, ca şi cum organismul ar fi echipat cu un ceas de calitate. Dar este ceva în neregulă aici cu privire la timp – are lacune în el! Există momente când pare că nu se îndosariază nimic în aceste bănci standard. Acestea sunt lacune, care au loc în timpul momentelor de „inconştienţă" – acea stare a existenţei provocată de anestezie, droguri, leziuni sau şocuri.

Acestea sunt singurele date ce lipsesc dintr-o bancă standard. Dacă, în transă hipnotică, examinaţi amintirea unui pacient despre o operaţie, aceste incidente sunt singurele perioade din bănci, pe care nu le veţi găsi. Le puteţi găsi dacă doriţi să vă uitaţi şi nu vă pasă ce se întâmplă cu pacientul dvs. – despre care mai multe, mai târziu. Dar esenţialul este că există ceva lipsă, care s-a considerat întotdeauna de unul şi de toţi, în orice eră, că nu s-a înregistrat niciodată.

Unul şi toţi, în orice eră, nu au fost niciodată capabili să pună degetul nici pe alienaţie. Sunt aceste două date în concordanţă şi au legătură? În mod hotărât, da.

Există două lucruri ce par să fie – dar nu sunt - înregistrate în băncile standard: emoţia dureroasă şi durerea fizică.

Cum v-aţi apuca de construcţia unei maşini sensibile de care ar depinde viaţa şi moartea unui organism, care ar urma să fie

---

17. **lapsus linguae:** greşeli de vorbire, ca remarci inadvertente.

instrumentul de bază al unui individ? Aţi lăsa circuitele lui delicate pradă fiecărei suprasarcini sau aţi instala un sistem de siguranţe[18]?

Dacă un instrument delicat este în circuit cu o linie de putere, el este protejat de mai multe ansambluri de siguranţe. Orice calculator ar fi astfel protejat.

Se întâmplă că există ceva dovezi mici pentru susţinerea teoriei electrice a sistemului nervos. În durere există suprasarcini foarte puternice în nervi. S-ar fi putut foarte bine – şi în altă parte s-au efectuat ceva calcule dianetice cu privire la aceasta – ca creierul să fie absorbantul suprasarcinilor de putere ce rezultă din lezare, puterea însăşi fiind generată de celulele lezate din zona lezării. Aceasta este teorie şi nu-şi are locul aici, decât pentru a servi drept exemplu. Avem acum de-a face numai cu fapte ştiinţifice.

Acţiunea minţii analitice pe timpul unui moment de durere intensă este suspendată. De fapt, mintea analitică se comportă exact ca şi când ea ar fi un organ, la care alimentarea vitală se închide oricând este prezent şocul.

Ca exemplu, un om izbit într-o parte de o maşină este doborât „inconştient" şi, la recăpătarea „conştiinţei", nu-şi aduce aminte de nimic din perioada când a fost „scos din circulaţie". Aceasta ar fi o circumstanţă de non-supravieţuire. Înseamnă că nu ar exista voinţă de partea nimănui, care a fost lezat şi acesta este momentul, când organismul are cea mai multă nevoie de voinţă. Astfel, aceasta este non-supravieţuire, dacă întreaga minte este scoasă din circuit ori de câte ori apare durerea. Oare un organism cu peste un miliard de ani de inginerie biologică în spate ar lăsa o problemă ca aceasta nerezolvată?

Desigur, organismul a soluţionat problema. Poate problema este foarte dificilă, biologic, şi poate soluţia nu este foarte bună, dar s-au luat măsuri extinse pentru aceste momente când organismul este „inconştient".

Răspunsul la problema determinării organismului să reacţioneze în momente de „inconştienţă" sau aproape de „inconştienţă" este şi

---

18. siguran ă: o sârmă sau bandă de metal uşor fuzibil, de obicei pusă într-o priză, plasată într-un circuit ca protector: dacă curentul devine prea puternic, metalul se topeşte, astfel întrerupând circuitul

răspunsul la alienaţie şi bolile psihosomatice şi toate subterfugiile mintale stranii, pe care le riscă oamenii şi care au dat naştere la fabula „este uman să greşeşti".

Teste clinice dovedesc, că aceste afirmaţii sunt fapte ştiinţifice:

1. Mintea înregistrează, la un anumit nivel, încontinuu de-a lungul întregii vieţi a organismului.
2. Toate înregistrările de pe parcursul întregii vieţi sunt disponibile.
3. „Inconştienţa", în care mintea uită de cele înconjurătoare, este posibilă numai în moarte şi nu există ca amnezie totală în viaţă.
4. Toate tulburările mintale şi fizice de natură psihică provin de la momente de „inconştienţă".
5. Asemenea momente pot fi atinse şi golite de încărcătură[19], cu rezultatul întoarcerii minţii la condiţia de funcţionare optimă.

„Inconştienţa" este singura sursă a aberaţiei. Nu există nici o acţiune de „condiţionare mintală", decât la un nivel de instruire conştient (unde există numai cu consimţământul persoanei).

Dacă doriţi să faceţi experimentul, puteţi lua un om, îl puteţi aduce la „inconştienţă", îl puteţi răni şi-i puteţi da informaţii. Prin tehnica dianetică, indiferent ce informaţie i-aţi dat, ea poate fi recuperată. Acest experiment nu ar trebui efectuat în mod neatent, pentru că *l-aţi putea aduce şi la alienaţie.*

O umbră palidă a acestei operaţiuni poate fi obţinută prin hipnoză, fie prin tehnicile ei obişnuite, fie prin droguri. Prin instalarea „sugestiilor pozitive" într-un subiect, el poate fi făcut să acţioneze ca o persoană alienată. Acest test nu este unul nou. S-a ştiut bine că se pot introduce constrângeri şi represiuni în viaţa psihică.

Grecul antic era chiar familiarizat cu ea şi o utiliza pentru a produce diverse iluzii.

Există ceea ce se cunoaşte drept „sugestie posthipnotică". Înţelegerea acesteia poate ajuta la înţelegerea mecanismului de bază al alienaţiei. Acţiunile din ambele circumstanţe nu sunt identice, dar sunt suficient de similare în esenţa lor.

---

19. **încărcătură**: energie sau forţă dăunătoare, acumulată şi stocată în minte (reactivă), ce rezultă din conflictele şi experienţele neplăcute pe care le-a avut o persoană

Un om este plasat într-o transă hipnotică prin tehnică hipnotică standard sau vreun drog hipnotic. Operatorul poate apoi să-i spună: „Când te trezeşti, există un lucru, pe care trebuie să-l faci. Ori de câte ori îmi ating cravata, tu îţi vei scoate haina. Când dau drumul cravatei, tu îţi vei pune haina. Acum vei uita, că eu ţi-am spus să faci acest lucru."

Subiectul este apoi trezit. El nu-şi dă seama în mod conştient de comandă. Dacă i se spune că i s-a dat un ordin în timp ce era „adormit", el s-ar împotrivi ideii sau ar ridica din umeri, dar nu ar şti. Operatorul îşi atinge atunci cravata. Subiectul poate face vreo remarcă despre faptul, că-i e prea cald şi astfel îşi scoate haina. Operatorul dă drumul apoi cravatei. Subiectul poate face remarca, că îi este frig acum şi-şi va pune înapoi haina. Operatorul îşi atinge apoi cravata. Subiectul poate spune că haina sa a fost la croitor şi, cu multă conversaţie, să explice în final de ce o scoate, poate pentru a vedea dacă cusătura din spate a fost executată cum trebuie. Operatorul dă drumul apoi cravatei şi subiectul spune că este mulţumit de croitor şi astfel îşi pune la loc haina. Operatorul îşi poate atinge cravata de multe ori şi de fiecare dată să recepteze acţiune din partea subiectului.

În sfârşit, subiectul poate deveni conştient, din expresiile de pe feţele oamenilor, că ceva este în neregulă. El nu va şti ce este în neregulă. El nici măcar nu va şti că atingerea cravatei este semnalul ce îl face să-şi scoată haina. Va începe să devină jenat. El poate găsi cusururi în aspectul operatorului şi poate începe să-i critice îmbrăcămintea. El tot nu ştie că cravata este semnalul. El tot va reacţiona şi va rămâne în ignoranţa faptului, că există un anumit motiv straniu pentru care el trebuie să-şi scoată haina – tot ce ştie este că nu se simte bine cu haina pe el, ori de câte ori este atinsă cravata şi nu se simte bine fără haină de fiecare dată când se dă drumul la cravată.

Aceste diverse acţiuni sunt foarte importante pentru înţelegerea minţii reactive. Hipnotismul este un instrument de laborator. El nu este utilizat în nici o măsură în terapia dianetică, dar a servit drept mijloc de examinare a minţilor şi de obţinere a reacţiilor lor. Hipnotismul este o variabilă necontrolabilă. Puţini oameni pot fi hipnotizaţi, mulţi nu pot fi. Sugestiile hipnotice vor „prinde" uneori

şi alteori nu. Uneori ele fac bine persoanele şi alteori ele le îmbolnăvesc – aceeaşi sugestie ce reacţionează diferit la oameni diferiţi. Un inginer ştie cum să scoată foloase dintr-o variabilă necontrolabilă. Există ceva, care o face imprevizibilă. Aflarea motivului fundamental, pentru care hipnotismul era o variabilă a ajutat la descoperirea sursei alienaţiei. Şi înţelegerea mecanismului sugestiei posthipnotice poate ajuta la înţelegerea unei aberaţii.

Indiferent cât de nebunească este o sugestie dată unui subiect sub hipnoză, el o va îndeplini într-un fel sau altul. Lui i se poate spune să-şi scoată pantofii sau să sune pe cineva la zece în următoarea zi sau să mănânce mazăre la micul dejun şi el o va face. Acestea sunt ordine directe şi el se va conforma lor. Lui i se poate spune, că pălăriile lui nu i se potrivesc şi el va fi încredinţat, că ele nu i se potrivesc. Orice sugestie va opera în cadrul minţii lui fără cunoştinţa nivelurilor lui mai înalte de conştienţă.

Se pot da sugestii foarte complexe. Una de acest fel ar avea drept rezultat, că el este incapabil să pronunţe cuvântul *eu*. El l-ar omite din conversaţie, utilizând expediente remarcabile, fără a fi „conştient" că el trebuia să evite cuvântul. Sau lui i s-ar putea spune, că nu are voie să-şi privească niciodată mâinile şi el nu o va face. Acestea sunt *represiuni*. Date unui subiect atunci, când este drogat sau în somn hipnotic, aceste sugestii funcţionează când el este treaz. şi ele vor continua să funcţioneze până când sunt anulate de operatorul hipnotic.

Lui i se poate spune, că are un îndemn de a strănuta de fiecare dată, când aude cuvântul *pătură* şi că el va strănuta când este grăit. Lui i se poate spune, că trebuie să sară de două picioare în aer de fiecare dată, când vede o pisică şi el va sări. Şi va face aceste lucruri după ce a fost trezit. Acestea sunt *constrângeri*.

Lui i se poate spune, că va avea gânduri foarte sexuale despre o anumită fată, dar că atunci, când le gândeşte va simţi că îl mănâncă nasul. Lui i se poate spune, că are un îndemn continuu de a sta culcat şi a dormi şi că de fiecare dată când stă culcat va simţi, că nu poate dormi. El va trăi aceste lucruri. Acestea sunt *nevroze*.

La experimente în continuare, lui i se poate spune, când se află în „somnul" lui hipnotic, că este preşedintele ţării şi că agenţii serviciilor secrete încearcă să-l asasineze. Sau i se poate spune, că i

se dă să mănânce otravă în orice restaurant în care încearcă să mănânce. Acestea sunt *psihoze.*

El poate fi informat că este realmente altă persoană şi că are în proprietate un yaht şi răspunde la numele de „Sir Reginald". Sau i se poate spune că este un hoţ, că are un cazier de închisoare şi că îl caută poliţia. Acestea ar fi alienaţii *schizofrenice* şi respectiv *paranoic-schizofrenice*[20].

Operatorul poate informa subiectul, că subiectul este cea mai minunată persoană de pe Pământ şi că toată lumea crede astfel. Sau că subiectul este obiectul adoraţiei tuturor femeilor. Aceasta ar fi o alienaţie de tip *maniac.*

El poate fi convins, cât este hipnotizat, că atunci, când se trezeşte se va simţi atât de îngrozitor, încât nu va spera nimic decât moartea. Aceasta ar fi alienaţia de tip *depresiv.*

Lui i se poate spune, că nu se poate gândi decât la cât de bolnav este el şi că fiecare maladie, despre care citeşte devine a lui. Aceasta l-ar putea face să reacţioneze ca un *ipohondru*[21].

Astfel noi am putea parcurge catalogul de boli mintale şi prin născocirea de sugestii pozitive pentru crearea stării mintale, am putea genera, la subiectul treaz, o asemănare cu fiecare alienaţie.

Se înţelege că acestea sunt *asemănări.* Ele sunt asemănătoare alienaţiei prin aceea că subiectul ar *ac ţiona* ca o persoană alienată. El nu va *fi* o persoană alienată. În momentul în care sugestia este anulată – subiectul fiind informat că era o sugestie – aberaţia (şi toate aceste alienaţii etc. sunt grupate în categoria de *abera ţii*) teoretic dispare*.

---

20. schizofrenie-paranoică: (psihiatrie) boală mintală asemănătoare cu paranoia (formă de psihoză în care o persoană îşi imaginează că este persecutată sau că este foarte mare sau importantă) dar care se caracterizează şi prin comportament autistic (privind o stare a minţii caracterizată prin stări de visare, halucinaţii şi indiferenţă faţă de realitatea exterioară) şi deteriorare treptată a personalităţii.

21. ipohondru: o persoană, care prezintă încontinuu o anxietate inutilă în privinţa sănătăţii sale.

* Aici o injoncţiune. Acestea sunt teste. Ele au fost făcute pe oameni, care au putut fi hipnotizaţi şi pe oameni, care nu au putut fi, dar care au fost drogaţi. Ei au scos la iveală date valoroase pentru Dianetică. Ele pot fi duplicate numai atunci când cunoaşteţi Dianetica, în afara cazului când vreţi să scoateţi efectiv pe cineva din minţi prin accident. Pentru că aceste sugestii nu dispar întotdeauna. Hipnotismul este o variabilă necontrolabilă. El este periculos şi-şi are locul în salon tot aşa cum aţi dori o bombă atomică acolo. - LRH

Duplicarea aberaţiilor de toate clasele şi genurile la subiecţi, care au fost hipnotizaţi sau drogaţi a demonstrat că există o oarecare porţiune a minţii, care nu este în contact cu conştiinţa, dar care conţine date.

Căutarea acestei porţiuni a minţii a fost cea care a condus la rezolvarea problemei alienaţiei, bolilor psihosomatice şi altor aberaţii. Ea nu a fost abordată prin hipnotism, iar hipnotismul este numai un alt instrument, un instrument care este numai de utilizare ocazională în practica Dianeticii şi nu este, desigur, nevoie de ea deloc.

Iată un individ, care acţionează cu judecată sănătoasă, căruia i se dă o sugestie pozitivă şi care apoi acţionează temporar în mod alienat. Judecata lui sănătoasă este restabilită prin anularea sugestiei în conştiinţa lui, moment în care ea îşi pierde forţa asupra lui. Dar aceasta este numai o asemănare cu mecanismul implicat. Alienaţia efectivă, una care nu este impusă acum de vreun hipnotizator, nu are nevoie să apară în conştiinţă pentru a fi declanşată. Există această diferenţă şi altele între hipnotism şi sursa efectivă a aberaţiei; dar hipnotismul este o demonstraţie a părţilor lui funcţionale.

Revedeţi primul exemplu al sugestiei pozitive. Subiectul era „inconştient", ceea ce vrea să spună că el nu era în posesia unei conştiinţe totale sau a unui auto-determinism. Lui i s-a dat ceva ce trebuie să facă şi acel ceva era ascuns de conştiinţa sa. Operatorul i-a dat un semnal. Când a avut loc semnalul, subiectul a executat un act. Subiectul a dat motive pentru act, care nu erau motivele reale pentru acesta. Subiectul a găsit cusururi operatorului şi îmbrăcămintii operatorului, dar nu vedea că cravata era cea care semnala acţiunea. Sugestia a fost anulată şi subiectul nu a mai simţit constrângerea de a executa actul.

Acestea sunt părţile aberaţiei. Odată ce cineva ştie exact ce părţi din ce *sunt* aberaţii, întreaga

problemă este foarte simplă. Pare incredibil la prima vedere că sursa a putut rămâne atât de minuţios ascunsă timp de atâtea mii de ani de cercetări. Dar privind-o încă o dată, devine o minune faptul că sursa a fost vreodată descoperită. Pentru că ea este ascunsă şi în mod perfid.

„Inconştienţa" din varietatea nehipnotică este puţin mai neînduplecată. Trebuie mai mult decât câteva pase cu mâna pentru a provoca „inconştienţa" din varietatea producătoare de alienaţie.

şocul accidentelor, anesteticele utilizate pentru operaţii, durerea leziunilor şi delirurile bolii sunt sursele principale a ceea ce numim „inconştienţă".

Mecanismul, în analogul[22] nostru al minţii, este foarte simplu. Intră o undă distructivă de durere fizică sau o otravă pătrunzătoare cum este eterul[23] şi ies unele sau toate siguranţele minţii analitice. Când iese, tot astfel iese ceea ce cunoaştem ca băncile memoriei standard.

Perioadele de „inconştienţă" sunt goluri în băncile memoriei standard. Aceste perioade lipsă completează ceea ce Dianetica numeşte *banca minţii reactive.*

Momentele, când mintea analitică este în plină funcţiune plus momentele, când mintea reactivă este în funcţiune sunt o linie continuă de înregistrare consecutivă pentru întreaga perioadă de viaţă.

Pe timpul perioadelor când mintea analitică este scoasă din circuit în totalitate sau parţial, mintea reactivă intervine, total sau parţial. Cu alte cuvinte, dacă minţii analitice i se scot siguranţele astfel încât să fie pe jumătate ieşită din circuit, mintea reactivă este pe jumătate în circuit. Nu sunt posibile în realitate asemenea procentaje bine definite, dar acest lucru urmează să dea o aproximare.

Când individul este „inconştient" pe deplin sau parţial, mintea reactivă intervine, total sau parţial. Când el este pe deplin conştient, mintea lui analitică comandă în totalitate organismul. Când conştiinţa sa se reduce, mintea reactivă intervine în circuit numai în acea măsură.

Momentele care conţin „inconştienţă" la individ sunt momentele de contrasupravieţuire, în general vorbind. Prin urmare, este vital ca ceva să ia în primire, astfel încât individul să poată lua măsuri pentru salvarea întregului organism. Luptătorul, care luptă pe jumătate istovit pe picioarele sale, omul ars, care se târăşte în afara focului – acestea sunt cazuri, când mintea reactivă este valoroasă.

---

22. **analog:** lucru sau parte, care este similară sau comparabilă în unele privinţe.
23. **eter:** un drog utilizat pentru a produce anestezia, ca înainte de intervenţiile chirurgicale.

Mintea reactivă este foarte neînduplecată. Ar trebui să fie pentru a suporta undele de durere ce elimină alte simţăminte din corp. Ea nu este foarte rafinată. Dar este cel mai grozav de precisă. Ea posedă un ordin scăzut de capacitate de a calcula, un ordin, care este subidiot, dar dvs aţi aştepta la un ordin scăzut de capacitate de la o minte, care stă în circuit când corpul este sfărâmat sau prăjit.

Banca reactivă nu stochează amintiri aşa cum ne gândim la ele. Ea stochează *engrame**. Aceste engrame sunt o înregistrare completă, până la cel mai mic detaliu precis, a fiecărei percepţii prezente într-un moment de „inconştienţă" parţială sau totală. Ele sunt exact tot atât de precise, cât orice altă înregistrare din corp. Dar ele au *forţa* lor proprie. Ele sunt ca nişte înregistrări pe fonograf sau filme de cinematograf, dacă acestea ar conţine toate percepţiile de văz, sunet, miros, gust, senzaţii organice etc.

Diferenţa dintre o engramă şi o amintire este totuşi distinctă. O engramă poate fi fuzionată permanent în orice circuit al corpului sau toate şi se comportă ca o entitate.

În toate testele de laborator asupra acestor engrame s-a găsit, că ele posedă surse „inepuizabile" de putere pentru a comanda corpul. Indiferent de câte ori a fost reactivată una într-un individ, ea era tot puternică. Desigur, ea a devenit încă şi mai capabilă de a-şi exercita puterea în raport cu reactivarea sa.

Singurul lucru, care a putut chiar începe să clatine aceste engrame a fost tehnica ce s-a dezvoltat în terapia dianetică, care va fi cuprinsă pe de-a-ntregul în al treilea capitol al acestui volum.

Acesta este un exemplu de engramă. O femeie este doborâtă de o lovitură. Ea este adusă la starea de „inconştienţă". Ea este lovită şi i se spune că este o şarlatană, că nu e bună de nimic, că mereu se răzgândeşte. Un scaun este răsturnat în acest proces. Un robinet curge în bucătărie. O maşină trece pe stradă, afară. Engrama conţine o înregistrare curgătoare a tuturor acestor percepţii: văz, sunet, tactil, gust, miros, senzaţii organice, simţ chinetic, poziţie comună, înregistrarea setei etc. Engrama ar consta din toate afirmaţiile făcute

* Cuvântul engramă este utilizat în Dianetică în sensul său riguros precis ca „urma definită şi permanentă lăsată de un stimul pe protoplasma unui ţesut". Ea este considerată un grup unitar de stimuli, care atentează numai asupra fiinţei celulare. – L.RH

ei când era „inconştientă": tonurile vocii şi emoţia din voce, sunetul şi simţirea loviturii iniţiale şi a celor ulterioare, pipăitul podelei, simţirea şi sunetul scaunului răsturnându-se, senzaţia organică a exploziei, poate gustul sângelui în gura ei sau orice alt gust prezent acolo, mirosul persoanei ce o ataca şi mirosurile din cameră, sunetul motorului şi cauciucurilor maşinii care trecea etc.

Acestea toate ar fi considerate ceva de ordinul unei „sugestii pozitive". Dar există altceva aici, care este nou, ceva care nu este în băncile standard decât prin context: *durerea şi emoţia dureroasă.*

Aceste lucruri sunt ceea ce face să difere băncile standard de băncile engramelor reactive: durerea fizică şi emoţia dureroasă. Durerea fizică şi emoţia dureroasă sunt diferenţele dintre o engramă, care este cauza aberaţiilor – *tuturor* aberaţiilor – şi o amintire*.

Noi toţi am auzit că experienţele proaste sunt de ajutor traiului şi că fără experienţe proaste omul nu învaţă niciodată. Acest lucru poate fi foarte, foarte adevărat. Dar el nu cuprinde engrama. Aceasta nu este *experienţă*. Aceasta este *acţiune comandată*.

Poate înainte, ca omul să aibă un vocabular extins, aceste engrame îi erau de un oarecare folos. Ele erau supravieţuire în moduri care se vor expune mai târziu. Dar când omul a dobândit un limbaj rafinat, omonimic (cuvinte, care sună la fel, dar înseamnă lucruri diferite) şi, desigur, când el a dobândit orice limbaj, aceste engrame erau mult mai mult un risc decât un ajutor, şi acum, omul fiind evoluat bine, aceste engrame nu îl protejează deloc, ci îl fac nebun, ineficient şi bolnav.

Dovada oricărei afirmaţii constă în aplicabilitatea ei. Când aceste engrame sunt şterse din banca minţii reactive, raţionalitatea şi eficienţa se înalţă enorm, sănătatea este mult crescută şi individul calculează raţional pe şablonul de conduită pentru supravieţuire, ceea ce vrea să spună că se bucură de sine însuşi şi de societatea celor din jurul lui şi este constructiv şi creativ. El este distructiv numai când ceva ameninţă *efectiv* sfera dinamicii lui.

---

* In Dianetică, o amintire este considerată a fi orice concept sau percepţii stocate în băncile memoriei standard, care este potenţial evocabilă de către „eu". O scenă reţinută de ochi şi percepută de alte simţuri devine o înregistrare în băncile memoriei standard şi poate fi evocată mai târziu de către „eu", pentru referiri. – LRH

Aceste engrame sunt atunci pe de-a-ntregul negative ca valoare în acest stadiu al dezvoltării omului. Când el era mai aproape de nivelul verilor lui, animalele (care au toţi minţi reactive de acest fel), el s-ar putea să fi avut utilizare pentru date. Dar limbajul şi existenţa lui schimbată au făcut orice engramă un risc distinct, şi nici o engramă nu are *vreo* valoare constructivă.

Mintea reactivă a fost prevăzută pentru a asigura supravieţuirea. Ea încă pretinde că acţionează în această manieră. Dar erorile ei necontrolabile conduc acum numai în cealaltă direcţie.

Există de fapt trei feluri de engrame, toate aberante: Prima este *engrama de contrasupravieţuire*. Aceasta conţine durere fizică, emoţie dureroasă, toate celelalte percepţii şi ameninţări la adresa organismului. Un copil bătut măr de un violator şi maltratat primeşte acest tip de engramă. Engrama de contrasupravieţuire conţine antagonism aparent sau real faţă de organism.

Al doilea tip de engramă este *engrama de prosupravieţuire*. Un copil maltratat este bolnav. Lui i se spune, pe timpul când este parţial sau total „inconştient" că se va avea grijă de el, că este iubit cu tandreţe etc. Această engramă nu este luată drept contrasupravieţuire, ci prosupravieţuire. Ea pare să fie în favoarea supravieţuirii. Dintre cele două, aceasta din urmă este cea mai aberantă, întrucât ea este întărită de legea afinităţii, care este întotdeauna mai puternică decât frica. Hipnotismul amăgeşte la această caracteristică a minţii reactive, fiind o adresare înţelegătoare către un subiect inconştient în mod artificial. Hipnotismul este atât de limitat cât este pentru că el nu conţine, ca factor, durerea fizică şi emoţia dureroasă: lucruri, care ţin o engramă departe de vedere şi ancorată[24] sub nivelul „conştiinţei".

A treia este *engrama emoţiei dureroase*, care este similară celorlalte engrame. Ea este provocată de şocul unei pierderi subite, cum este moartea cuiva iubit.

Banca minţii reactive este compusă exclusiv din aceste engrame. Mintea reactivă gândeşte exclusiv cu aceste engrame, şi ea

24. **ancorat**: fixat ferm, consolidat.

„gândeşte" cu ele într-un mod, care l-ar face pe Korzybski[25] să înjure, pentru că ea gândeşte la nivel de identificare deplină, ceea ce vrea să spună *identitate*, un lucru *identic* cu altul.

Dacă mintea analitică ar făcea un calcul asupra merelor şi viermilor, s-ar putea afirma, probabil, ceea ce urmează: unele mere au viermi în ele, altele nu; când muşti un măr, poţi găsi ocazional un vierme, în afara cazului când mărul a fost stropit cum trebuie; viermii din mere lasă găuri.

Mintea reactivă, totuşi, făcând un calcul asupra merelor şi viermilor aşa cum sunt conţinute în banca *ei* de engrame, ar calcula după cum urmează: merele sunt viermi sunt muşcături sunt găuri în mere sunt găuri în orice sunt mere şi întotdeauna sunt viermi sunt mere sunt muşcături etc.

Calculele minţii analitice ar putea cuprinde cele mai ameţitoare însumări de calculaţii[26], cotiturile viclene ale logicii simbolice[27], cerinţa calculelor de a construi punţi sau a face croitorie. Orice ecuaţie matematică văzută vreodată a provenit de la mintea analitică şi ar putea fi utilizată de mintea analitică la rezolvarea problemelor celor mai de rutină.

Dar nu şi mintea reactivă! Este atât de frumos, minunat de simplu, încât se poate afirma, în funcţionare, că avem doar o ecuaţie: A = A = A = A = A.

Începeţi orice calcul cu mintea reactivă. Începeţi-l cu datele pe care le conţine ea, desigur. Orice dată este exact aceeaşi pentru ea aşa ca orice altă dată din aceeaşi experienţă.

Un calcul analitic făcut pentru femeia ce a fost lovită cu piciorul, aşa cum s-a menţionat, ar fi că femeile ajung uneori în situaţii, când sunt lovite cu piciorul şi rănite, iar bărbaţii se ştie că lovesc cu piciorul şi rănesc femeile.

---

25. **Korzybski:** Alfred Korzybski (1879-1950), om de ştiinţă şi scriitor american; a dezvoltat subiectul semanticii generale, o metodologie ce încearcă să îmbunătăţească comportarea umană printr-o utilizare critică a cuvintelor şi simbolurilor.

26. **calculaţie:** (matematică) o metodă de calcul al matematici superioare; un mod de a face calcule cu cantităţi care sunt schimbătoare încontinuu, cum sunt viteza unei pietre în cădere sau panta unei linii curbe. Calculaţia măsoară cantităţi infime ale lucrurilor pentru a se afla ce va face întregul lucru. Aceasta este întreaga teorie a calculaţiei.

27. **logica simbolică:** tip modern de logică formală care utilizează simboluri matematice speciale în locul propoziţiilor şi în raporturile dintre ele.

Un calcul al minţii reactive despre această engramă, ca engramă, ar fi: durerea loviturii cu piciorul *egal cu* durerea izbiturii *egal cu* scaunul răsturnându-se *egal cu* maşina trecând *egal cu* robinetul *egal cu* faptul că ea este şarlatană *egal cu* faptul că ea nu e bună de nimic *egal cu* faptul că ea se răzgândeşte *egal cu* tonurile vocii bărbatului *egal cu* emoţia *egal cu* un şarlatan *egal cu* un robinet curgând *egal cu* durerea loviturii *egal cu* senzaţia organică din zona loviturii *egal cu* scaunul răsturnându-se *egal cu* răzgândirea cuiva *egal cu* ... Dar de ce să continuăm? Fiecare dintre percepţiile din această engramă *este egală cu* fiecare altă percepţie din această engramă. Ce? Acest lucru e nebunesc? Exact!

Hai să examinăm mai departe sugestia noastră posthipnotică pozitivă a atingerii cravatei şi a scoaterii hainei. În aceasta avem factorii vizibili despre cum funcţionează mintea reactivă.

Această sugestie posthipnotică necesită numai o încărcătură emoţională şi durere fizică pentru a o face o engramă periculoasă. În realitate ea *este* o engramă de un fel. Ea este aplicată prin simpatie între operator şi subiect, ceea ce ar face-o o engramă prin simpatie – prosupravieţuire.

Acum, ştim că operatorul trebuia numai să-şi atingă cravata pentru a-l face pe subiectul trezit să-şi scoată haina. Subiectul nu ştia ce anume îl determina să-şi scoată haina şi găsea tot felul de explicaţii pentru acţiune, dintre care nici una nu era cea corectă. Engrama, sugestia posthipnotică în acest caz, a fost în realitate plasată în banca minţii reactive. Ea era sub nivelul de conştiinţă, era constrângere izvorând de sub nivelul de conştiinţă, şi ea lucra asupra muşchilor pentru a-l face pe subiect să-şi scoată haina. Era constituită de date fuzionate în circuitele corpului sub nivelul de comandă al minţii analitice şi cu care s-a operat nu numai asupra corpului, ci şi asupra minţii analitice însăşi.

Dacă acest subiect îşi scotea haina de fiecare dată când vedea pe cineva atingând o cravată, societatea l-ar fi considerat uşor nebun, şi totuşi nu exista nici o putere de consimţire la aceasta. Dacă el ar fi încercat să se împotrivească operatorului, refuzând să-şi scoată haina, subiectul ar fi trăit multă stânjeneală de un fel sau altul.

Hai să luăm acum un exemplu de procese ale minţii reactive într-un eşalon inferior al vieţii: Un peşte înoată în vaduri unde apa este sălcie[28], galbenă şi are gust de fier. El tocmai a luat o gură de creveţi, când un peşte mai mare se grăbeşte spre el şi se loveşte de coada lui.

Peştişorul reuşeşte să scape, dar el a fost rănit fizic. Având puteri analitice neglijabile, peştişorul depinde de reacţie la multe dintre opţiunile activităţii lui.

Acum îşi vindecă coada şi-şi continuă treburile lui. Dar într-o zi el este atacat de un peşte mai mare şi se alege cu coada lovită. De data aceasta el nu este rănit grav, pur şi simplu ciocnit. Dar s-a întâmplat ceva. Ceva înlăuntrul lui consideră că la optarea pentru activitatea lui el este acum neatent. Iată o a doua lezare în aceeaşi zonă.

Calculul la nivelul de reacţie al peştelui a fost: vadurile egal sălciu egal galben egal gust de fier egal durere la coadă egal creveţi în gură şi oricare dintre acestea este egală cu oricare alta.

Lovitura la coadă cu a doua ocazie *a activat*[29] engrama. Ea a demonstrat organismului, că ceva de genul primului accident (gând de identitate) s-ar putea întâmpla din nou. Prin urmare păzea!

Peştişorul, după aceasta, înoată în apă sălcie. Acest lucru îl face uşor „agitat". Dar el continuă să înoate şi se găseşte în apă galbenă şi sălcie, şi totuşi el nu se întoarce înapoi. El începe să aibă o durere slabă la coadă. Dar el continuă să înoate. Deodată el simte un gust de fier, iar durerea de la coadă devine puternică, şi o şterge ca o săgeată. Nu era nici un peşte pe urmele lui.

Putea găsi creveţi acolo. Dar el oricum a şters-o.

Periculos loc! şi dacă nu se întorcea, s-ar fi ales realmente cu o durere la coadă.

Mecanismul este activitate de supravieţuire într-un fel. La un peşte ea poate servi unui scop. Dar la un om, care îşi scoate haina de fiecare dată, când cineva atinge o cravată, mecanismul de supravieţuire şi-a depăşit demult epoca. *Dar el există!*

---

28. **sălciu**: oarecum sărată, ca apa din unele mlaştini aproape de mare.
29. **a activa**: a face activ. O activare este un moment, în care mediul din jurul individului treaz, dar obosit sau suferind, este el însuşi similar cu engrama adormită (inactivă). În acel moment engrama devine activă.

Hai să investigăm mai departe pe tânărul nostru şi haina. Semnalul pentru scoaterea hainei a fost foarte precis. Operatorul şi-a atins cravata. Aceasta echivalează cu oricare sau toate percepţiile, pe care le-a primit peştele şi care l-au făcut pe peşte să se întoarcă înapoi. Atingerea cravatei putea fi o seamă de lucruri. Oricare dintre ele ar fi putut semnala scoaterea hainei.

În cazul femeii care a fost bătută măr şi lovită cu piciorul, orice percepţie din engrama, pe care a primit-o are o oarecare calitate de *restimulare*[30]. Apa curgând dintr-un robinet s-ar putea să nu o fi afectat mult. Dar apa curgând dintr-un robinet *plus* o maşină trecând s-ar putea să fi început vreo uşoară reactivare a engramei, o jenă vagă în zonele unde a fost ea bătută şi lovită cu piciorul, totuşi nu suficientă, pentru a-i provoca durere reală, dar prezentă cu toate acestea. La apa curgând şi maşina trecând noi adăugăm căderea stridentă a unui scaun şi ea trăieşte un şoc de proporţii blânde. Adăugaţi acum mirosul şi vocea omului, care a lovit-o cu piciorul şi durerea începe să crească. Mecanismul îi spune că se află pe teren periculos, că ea ar trebui să plece. Dar ea nu este un peşte, este o fiinţă puternic simţitoare, după cunoştinţa noastră cea mai complexă structură mintală ce a evoluat până acum pe Pământ – organismul speciei, omul. Există mulţi alţi factori în problemă decât această singură engramă. Ea rămâne. Durerile din zonele unde a fost maltratată au devenit o predispoziţie[31] la boală sau sunt boală cronică prin ele însele, minoră, este adevărat, în cazul acestui singur incident, dar boală cu toate acestea. Afinitatea ei cu omul, care a bătut-o poate fi atât de puternică, încât nivelul analitic, fiind asistat de un ton general puternic în mod normal, se poate opune la aceste dureri. Dar dacă acest nivel este scăzut, fără să primească prea mult ajutor, atunci durerea poate deveni majoră.

Peştele, care a fost atât de bătut şi a primit o engramă nu a tăgăduit[32] creveţii. Creveţii l-ar fi putut face ceva mai puţin entuziast

---

30. **restimulare**: reactivarea unei amintiri trecute, cauzate de circumstanţe similare din prezent, aproximând circumstanţe din trecut.
31. **predispoziţie**: o stare a minţii sau a corpului, care face o persoană să rişte a acţiona sau a se comporta într-un anumit fel sau să fie supusă la anumite boli.
32. **a tăgădui**: a nega orice cunoştinţă sau aprobare a ceva, sau orice responsabilitate pentru; a renega; a se lepăda de.

după aceeea, dar potenţialul de supravieţuire al mâncării creveţilor a făcut creveţii să fie egali mult mai mult cu plăcerea decât cu durerea.

O viaţă plăcută şi plină de speranţe în general – şi să nu credeţi niciodată că noi dăm de înţeles că femeia rămâne numai pentru hrană, orice ar spune spiritualii[33] despre femei – are un potenţial de supravieţuire înalt şi acest lucru poate învinge o grămadă de durere. Pe măsură ce se diminuează potenţialul de supravieţuire, totuşi, ne apropiem din ce în ce de nivelul durerii (zona 0 şi zona 1) şi o asemenea engramă ar putea să înceapă să fie reactivată grav.

Există şi un alt factor aici, totuşi, în afara durerii – de fapt, mai mulţi alţi factori. Dacă tânărului cu haina detaşabilă i s-ar fi dat una dintre sugestiile pozitive *nevrotice,* aşa cum sunt listate cu câteva pagini în urmă, el ar fi reacţionat la aceasta la semnal.

Engrama, pe care a primit-o această femeie conţine o sugestie poziţiă nevrotică tocmai în plus faţă de *restimulatorii*[34] generali, cum sunt robinetul şi maşina şi scaunul răsturnându-se. Ei i s-a spus, că este o şarlatană, că nu e bună de nimic şi că se răzgândeşte întotdeauna. Când engrama este restimulată în unul din foarte multele feluri posibile, ea are „senzaţia" că nu este bună de nimic, că e o şarlatană şi *se va* răzgândi.

Există mai multe cazuri la îndemână, care ilustrează în mod deosebit tristeţea acestui lucru. Un caz mai deosebit, care a fost adus la Clear fusese bătut crunt de multe ori şi i s-au spus nişte lucruri similare de fiecare dată, toate înjositoare. Din conţinut se subînţelegea că ea era foarte libertină şi ar trăi în concubinaj[35] cu oricine. Ea a fost declarată un caz de către tatăl ei – ea a fost divorţată de atunci – care s-a plâns că ea este foarte libertină şi a trăit în concubinaj cu mai mulţi oameni în atâtea săptămâni. Ea însăşi a admis că este, nu putea să-şi dea seama cum se putea şi acest lucru o îngrijora, dar ea doar „părea că nu se poate abţine". Examinarea engramelor din banca minţii ei reactive a pricinuit o serie lungă de

---

33. **spirituali:** persoane caracterizate de capacitatea de a face remarci vioaie, isteţe, într-un mod pătrunzător, amuzant.
34. **restimulatori:** aproximări ale conţinutului minţii reactive sau ale unei părţi derivate din acesta, percepută continuu în mediul organismului.
35. **a trăi în concubinaj:** a trăi împreună într-o relaţie sexuală, fără a fi căsătoriţi legal

bătălii cu acest conţinut. Pentru că aceasta era o chestiune de cercetare, nu tratament – deşi acesta i se făcea – s-a luat legătura cu fostul ei soţ. O examinare, independentă de cunoştinţa ei, a demonstrat dramatizarea[36] lui turbată să conţină tocmai aceste cuvinte. *El îşi bătuse nevasta până a tranformat-o într-o femeie libertină, pentru că lui îi era frică de femei libertine.*

Toate cazurile examinate în toate aceste cercetări au fost verificate, engramele pacientului faţă de engramele din donor. Conţinutul incidentelor au fost verificate oriunde a fost posibil şi s-a găsit că ele concordă în mod uniform. Au fost luate toate precauţiile pentru împiedicarea oricărei alte metode de comunicare între donor şi pacient. *Tot ce se găseşte în perioadele de „inconştienţă" ale fiecărui pacient, la verificarea faţă de alte surse, s-a aflat că este exact.*

Analogia dintre hipnotism şi aberaţie se coroborează bine. Hipnotismul plantează prin sugestie pozitivă o formă sau alta de alienaţie. Este de obicei o plantare temporară, dar uneori sugestia hipnotică nu se va „ridica" sau îndepărta într-un mod dorit de hipnotizator. Pericolul de a desfăşura experimente cu hipnoză la pacienţi neaduşi la Clear se găseşte într-un alt mecanism al minţii reactive.

Când o engramă ca exemplul nostru de mai sus există, femeia a fost evident „inconştientă" în momentul când a primit engrama. Ea nu avea nici o amintire (înregistrare) în banca standard despre incident, în afara cunoaşterii faptului că ea fusese bătută măr de bărbat. Engrama nu era atunci o experienţă aşa cum înţelegem noi cuvântul. Ea a putut funcţiona din substrat, aberându-i procesele de gândire, i-a putut da dureri stranii – pe care ea le-a atribuit la altceva - în zonele lezate. Dar nu îi era *cunoscută* ei.

Activarea era necesară pentru a face engrama să acţioneze. Dar exact ce ar putea-o activa? Într-un oarecare moment ulterior, când ea

---

36. dramatizare: duplicarea unui conţinut engramic, în întregime sau în parte, de către un aberat în mediul timpului lui prezent. Conduita aberantă este dramatizare pe de-a-întregul. Gradul de dramatizare este în raport direct cu gradul de restimulare a engramelor ce o provoacă. Când dramatizează, individul este ca un actor jucându-şi rolul dictat şi hectic printr-o serie întreagă de acţiuni iraţionale.

cra obosită, omul a amenințat că o bate din nou și i-a adus jigniri. Aceasta a fost experiență la nivel conștient. Ea a găsit-o „dureroasă mintal", și era „dureroasă mintal" numai pentru că exista durere reală, vie, fizică nevăzută la baza ei, care a fost „activată" de experiența conștientă. A doua experiență a fost un *lock*[37]. Era o amintire, dar a avut un nou gen de acțiune în băncile standard. Avea prea multă putere și a câștigat această putere de la o izbitură fizică. Mintea reactivă nu este prea atentă la ceasornicul timpului ei. Nu poate deosebi o vârstă de un an de una de nouăzeci, de fapt, când începe o activare. Engrama reală s-a mutat sub banca standard.

Ea crede că este îngrijorată cu privire la ceea ce a spus el în experiența cu *lock*-ul. Ea este de fapt îngrijorată cu privire la engramă. În acest fel amintirile devin „dureroase". Dar durerea nu se stochează în băncile standard. Nu există loc în acea bancă *pentru* durere. Deloc. Există un loc pentru conceptul de durere și aceste concepte despre ce este dureros sunt suficient de bune pentru a menține organismul simțitor numit om departe de toată durerea, despre care el crede că este efectiv periculoasă. Într-un Clear nu *există* nici o amintire ce induce durere, pentru că nu a rămas nici o înregistrare de durere fizică pentru a distruge mașinăria de la banca minții reactive.

Tânărul cu haina detașabilă nu știa ce îl îngrijorează sau ce-l determina să facă ce făcea. Persoana cu o engramă nu știe ce o îngrijorează. Ea crede că *lock*-ul, dar *lock*-ul poate fi îndepărtat la cale lungă de orice asemănător cu engrama. Lock-ul poate avea un conținut de percepții similar. Dar poate fi la cu totul alt subiect.

Nu este foarte complicat de înțeles ce fac aceste engrame. Ele sunt pur și simplu momente de durere fizică suficient de puternică pentru a scoate o parte sau toată mașinăria analitică afară din circuit; ele sunt antagonismul la supraviețuirea organismului sau pretinsă simpatie față de supraviețuirea organismului. Aceasta este întreaga definiție. „Inconștiență" mare sau mică, durere fizică, conținut de

---

37. **lock:** un moment analitic în care sunt aproximate percepțiile engramei, astfel restimulând engrama sau punând-o în acțiune, percepțiile timpului prezent fiind interpretate eronat de mintea reactivă ca să însemne că aceeași condiție, care a produs durerea fizică odată înainte este acum din nou la îndemână.

percepţii şi date de contrasupravieţuire sau prosupravieţuire. Ele sunt manevrate de mintea reactivă, care gândeşte exclusiv în identităţi de tipul tot este egal cu tot, şi ele silesc organismul să fie comandat de ele mânuind biciul durerii fizice. Dacă organismul nu face exact ce spun ele (şi crede-ţi-l pe orice Clear, acest lucru este imposibil!), durerea fizică se declanşează. Ele dirijează o persoană aşa cum un stăpân dirijează un tigru – şi ele pot face un tigru dintr-un om în proces fără prea mare efort şi îi pot da scabie[38] în acest târg.

Dacă omul nu ar fi inventat limbajul sau dacă, aşa cum se va demonstra, limbajele lui ar fi puţin mai slab omonimice şi mai specifice în pronumele lor personale, engramele ar fi încă date de supravieţuire, iar mecanismul ar funcţiona. Dar omul le-a depăşit utilizarea. El a ales între limbaj şi nebunie potenţială şi, în beneficiul vast al primului, el a primit blestemul celei de-a doua.

Engrama este singura şi unica sursă de aberaţie şi boală psihosomatică.

O cantitate enormă de date a fost filtrată. Nu s-a găsit nici o singură excepţie. La „oamenii normali", la nevrotic şi la alienat, îndepărtarea acestor engrame, în întregime sau parţial, fără altă terapie, a pricinuit în mod uniform o stare cu mult superioară faţă de norma curentă. Nu s-a constatat nici o nevoie de vreo teorie sau terapie în afara celor date în această carte pentru tratarea tuturor bolilor psihice sau psihosomatice.

38. scabie: o boală de piele ce afectează animalele cu blană, provocată de un parazit şi caracterizată printr-o mâncărime intensă, coji şi pierderea părului.

CELULA
ŞI ORGANISMUL

Motivul pentru care engrama a rămas atâta timp ascunsă ca singura sursă a aberaţiilor şi a bolilor psihosomatice este reprezentat de manifestările largi şi aproape infinit de complexe ce pot deriva de la simple engrame.

Mai multe teorii pot fi postulate privitoare la de ce mintea umană a evoluat exact aşa cum a făcut-o, dar acestea sunt teorii, iar Dianetica nu se ocupă de structură. Un comentariu sau două pentru stimularea celor ce vor lucra în viitor în acest domeniu ar putea fi făcute totuşi, absolut ca postulat, că există o legătură precisă între orice energie de tip electric din corp şi efuziunea[1] de energie a celulelor supuse lezării. S-ar putea construi o teorie conform principiului că celulele lezate, lezându-şi mai departe vecinele printr-o descărcare de energie de tip electric, au forţat dezvoltarea unei celule speciale, care ar acţiona drept conductă pentru „scurgerea" acestei sarcini dureroase. Conductele de celule ar fi putut deveni neuroni[2] şi sarcina ar fi putut fi mai bine distribuită astfel prin corp, cu o probabilitate mai mică de incapacitare locală în punctul de impact cu lezarea. Acestor conducte – neuronii – li s-ar fi putut începe formarea de către impacturile de la extremitatea corpului spre direcţia de locomoţie. Aceasta ar face craniul cea mai măreaţă masă de neuroni. Omul, mergând în picioare, ar fi putut să aibă un alt nou punct de impact, fruntea, şi astfel şi-a câştigat lobii prefrontali. Şi poate că nu. Aceasta este doar

---

1. **efuziune:** o descărcare în şuvoi.
2. **neuroni:** unităţile principale ce formează nervii. Ei constau din corpuri celulare cu părţi în formă de fir ce poartă semnalele spre şi dinspre celule.

teorie, numai cu puține date în sprijinul ei, care au o valoare științifică. Și ea nu a fost supusă la nici un experiment de absolut nici un fel.

Atâta trebuie totuși susținut ca teorie asupra structurii. Celula este unul dintre blocurile fundamentale de construcție ale corpului. Celulele, pentru a supraviețui mai bine, par să fi devenit colonii, care, la rândul lor, au ca interes primordial supraviețuirea. Și coloniile s-au dezvoltat ori s-au întregit în agregate, care la rândul lor erau organisme, tot cu singurul scop de a supraviețui. Și organismele și-au dezvoltat minți pentru a coordona mușchii și a rezolva problemele de supraviețuire. Din nou, aceasta este tot teorie, și chiar dacă dâra rațiunii ar fi cea care a condus spre Dianetică, ea poate fi total greșită. Ea funcționează. Ea poate fi smulsă de la Dianetică, iar Dianetica va rămâne o știință și va continua să funcționeze. Conceptul creierului electronic nu a fost vital, ci numai util Dianeticii și ar putea fi și suprimat - Dianetica tot va rezista. O știință este o treabă schimbătoare în ce privește teoria ei internă. În Dianetică noi avem implantul nostru într-o sferă enormă de cercetare. Așa cum se situează Dianetica, ea funcționează și funcționează de fiecare dată și fără excepție. Motivele, pentru care ea funcționează vor fi neîndoielnic rumegate și schimbate pe ici pe colo pentru îmbunătățirea ei – dacă ele nu sunt, o credință statornică în această generație de oameni de știință și generațiile viitoare nu va fi fost justificată.

De ce discutăm despre celule va deveni evident pe măsură ce înaintăm. Motivul, pe care îl știm că conceptele de structură din trecut nu sunt corecte este pentru că ele *nu* lucrează ca funcție. Toate faptele noastre sunt funcționale și aceste fapte sunt fapte științifice, sprijinite în totalitate și complet de probele de laborator. Funcția precede structura. Matematica lui James Clerk Maxwell[3] a fost postulată și electricitatea a fost utilizată larg și profitabil cu mult înainte ca oricine să aibă vreo idee reală despre structura atomului. Funcția vine întotdeauna înaintea structurii. Lipsa uluitoare a

---

3. **James Clerk Maxwell:** (1831-1879) fizician scoțian, responsabil pentru teoria că electricitatea și lumina sunt același lucru prin natura lor fundamentală.

progreselor în domeniul minţii umane pe timpul ultimelor mii de ani este parţial atribuabilă „organului ei de gândire" ce stă în cadrul unui domeniu, medicina, care a fost şi va fi poate mult timp o artă, nu o ştiinţă. O filosofie fundamentală de explicare a vieţii va trebui să vină înainte ca arta să facă multe progrese mai departe.

Care sunt capacităţile celulei, de exemplu, au fost doar slab studiate. S-a continuat întrucâtva munca în ultimii ani pentru a se descoperi mai mult, dar filosofia fundamentală a fost absentă. Celula era observată, nu preconizată.

Studiile celulelor la om au fost făcute în mare măsură pe ţesuturi moarte. O calitate necunoscută lipseşte din ţesutul mort, calitatea importantă - viaţa.

În Dianetică, la nivelul observaţiilor de laborator, descoperim spre marea noastră surprindere că celulele sunt evident simţitoare într-un oarecare fel inexplicabil în mod curent. În afara cazului când postulăm că un suflet uman intră în sperma şi ovul la concepţie, există lucruri pe care nici un alt postulat nu le va cuprinde decât că aceste celule *sunt* într-un fel simţitoare. Intrând într-un nou domeniu, cu postulate ce funcţionează în toate direcţiile – şi filosofia fundamentală a supravieţuirii este un pilot, care ne conduce mereu şi mereu spre ţărâmuri din ce în ce mai îndepărtate, explicând şi preconizând fenomene pretutindeni – este inevitabil, că vor ieşi la iveală date, care nu concordă cu teoria din trecut. Când aceste date sunt tot atât de ştiinţifice, cât observaţia că atunci când un măr este aruncat în condiţii obişnuite pe pământ, el cade, nu poţi face nimic decât să accepţi. Abandonarea teoriilor din trecut poate aduce prejudicii credinţelor păstrate cu sfinţenie şi iubirea nostalgică pentru bătrâna cravată şcolară[4], dar faptul e fapt.

Celulele ca unităţi de gândire au evident o influenţă, ca celule, asupra corpului ca unitate de gândire şi organism. Noi nu trebuie să descurcăm această problemă structurală pentru a rezolva postulatele noastre funcţionale. Celulele reţin evident engrame ale evenimentelor dureroase. După toate cele, ele sunt lucrurile, care

---

4. **cravată şcolară**: o cravată cu dungi în culorile unei anumite şcoli publice din Anglia, în special aşa cum poartă un absolvent pentru a indica pregătirea lui profesională

sunt lezate. Şi ele evident reţin mâna, care ţine biciul' pedepsei, pentru că de fiecare dată analizorul le trădează. Povestea engramei pare să fie o poveste a unei bătălii între trupe şi general, de fiecare dată, când generalul face să fie omorâte unele dintre trupe. Cu cât este mai puţin norocos acest general în protejarea acestor trupe, cu atât trupele îşi asumă mai multă putere. Celulele, evident, au împins creierul spre o evoluţie ascendentă, spre o simţire mai puternică. Durerea inversează procesul, ca şi cum celulelor le-ar părea rău că au pus atâta putere în mâinile unui comandant central.

Mintea reactivă poate foarte bine să fie inteligenţa celulară combinată. Nu trebuie să presupui că este, dar ea este o teorie structurală, în lipsa oricărei lucrări reale efectuate în acest domeniu al structurii. Banca engramelor reactive poate fi material stocat în celulele însele. Nu are importanţă dacă acest lucru este credibil sau incredibil chiar acum. Trebuie spus ceva despre aceasta pentru a da cuiva un sens mintal asupra ceea ce se întâmplă pe timpul momentelor de „inconştienţă".

Faptul ştiinţific, observat şi testat, este că organismul, în prezenţa durerii fizice, lasă analizorul să fie scos din circuit, astfel încât există o cantitate limitată sau nici o cantitate defel de conştiinţă personală ca organism unitar. El face acest lucru fie pentru a proteja analizorul, fie pentru a-i retrage puterea în credinţa că o engramă este cea mai bună în situaţie de urgenţă - cu care analizorul, à propòs, la experienţele observate, nu este de acord.

Fiecare percept prezent, inclusiv durerea fizică, este înregistrat pe timpul acestor momente non-analitice. Ori de câte ori este prezentă durerea – durerea fizică, adică - analizorul se închide într-o măsură mai mică sau mai mare. Dacă durata durerii este numai un moment, există totuşi acolo un moment de reducere analitică. Acest lucru poate fi dovedit foarte uşor - încercaţi doar să vă aduceţi aminte de ultima dată, când aţi fost rănit grav şi vedeţi dacă nu există cel puţin o perioadă momentană de gol. Adormirea sub anestezie şi trezirea la ceva timp mai târziu este un gen mai complicat de întrerupere, prin aceea că ea cuprinde durere fizică, dar este iniţial provocată de o

---

5. **mâna care ţine biciul:** poziţia de avantaj sau de control.

otravă (şi toate anestezicele sunt otrăvuri, din punct de vedere tehnic). Apoi există condiţia de sufocare, ca la înec, şi aceasta este o perioadă de întrerupere în măsură mai mare sau mai mică. Şi există condiţia provocată de sângele care, dintr-o cauză sau alta, părăseşte zona sau zonele ce conţin putere analitică - oriunde sunt ele – şi aceasta din nou provoacă un grad mai mare sau mai mic de întrerupere analitică: asemenea incidente cuprind şocul (în care sângele tinde să bălţească în centrul corpului), pierderea de sânge prin intervenţie chirurgicală sau lezare sau anemie[6] şi închiderea arterelor ce trec prin gât. Somnul natural provoacă reducerea activităţii analitice, dar nu este în realitate foarte adânc sau important; prin terapia dianeticii orice experienţă, ce are loc în timpul somnului poate fi restabilită cu uşurinţă.

Se poate vedea acum că există multe moduri în care puterea analitică poate fi întreruptă. Şi se poate vedea că există reducere mai mare sau mai mică. Când cineva îşi arde degetul cu o ţigară, există un moment scurt de durere şi un volum mic de reducere. Când cineva este supus unei operaţii, durata poate fi de ordinul orelor şi volumul întreruperii poate fi extrem. Durata şi volumul reducerii sunt două lucruri diferite, legate, dar foarte deosebite. Acest lucru nu este chiar foarte important, dar el este menţionat.

Noi am văzut, pătrunzând Dianetica până acum, că principiul spectrului a fost foarte util pentru noi. Şi se poate vedea, că volumul de reducere a puterii analitice poate fi descris în acelaşi mod, în care se poate descrie potenţialul de supravieţuire. Poate fi o picătură foarte mică şi poate fi o grămadă mare. Mergând înapoi şi aruncând o privire asupra domeniului potenţialului de surpavieţuire, se poate vedea că ar exista moartea la bază şi nemurirea în vârf. Există supravieţuire „infinită". Dacă poate exista sau nu puterea analitică infinită este o chestiune de misticism. Dar faptul, că există o relaţie precisă între emotivitatea individuală şi cantitatea de întrerupere analitică este unul ştiinţific. Să o luăm astfel: când individul este bine şi fericit şi entuziast, puterea analitică poate fi considerată înaltă (zonele 3 şi 4). Când individul este sub roţile unui camion,

---

6. **anemie**: o deficienţă în materialul purtător de oxigen al sângelui, ce are drept rezultat pălirea, slăbiciunea generalizată etc.

„inconştient" şi în agonie, se poate considera că puterea analitică este curpinsă în zona 0. Există un raport între supravieţuirea potenţială şi puterea analitică. Când una merge în jos, tot astfel face şi cealaltă. Există şi alte date, ce urmează să fie conchise din aceasta decât s-ar crede la prima vedere. Este o proporţie foarte importantă.

Toate perceptele sunt incluse într-o engramă. Două dintre aceste percepte sunt durerea fizică şi emoţia dureroasă. O a treia este senzaţia organică, ceea ce vrea să spună condiţia organismului pe parcursul momentului engramei. Şi cum era organismul când a fost primită engrama? Era prezentă mai multă sau mai puţină „inconştienţă". Aceasta însemna, că exista o senzaţie organică de putere analitică redusă, din moment ce puterea analitică provine, evident, de la un organ sau de la organe din corp. Dacă o engramă este reactivată de un restimulator sau de restimulatori – ceea ce vrea să spună că, dacă individul cu o engramă primeşte ceva în mediul său similar cu percepţiile din engramă - engrama pune tot ceea ce conţine, perceptele ei, cum sunt robinetele şi cuvintele, în operaţiuni mai mari sau mai mici.

Poate exista restimulare mai mare sau mai mică. O engramă poate fi pusă în drepturi numai un pic prin restimulatorii din mediul individului sau, cu mulţi restimulatori prezenţi şi corpul într-o stare deja redusă, engrama poate intra într-o etalare cu forţe depline (care se va cuprinde mai târziu). Dar fie că engrama este uşor restimulată, fie mult restimulată, totul din ea intră în vigoare într-un fel sau altul.

Există numai un numitor comun al tuturor engramelor, numai un lucru, pe care îl are fiecare engramă şi care este posedat de fiecare altă engramă. Fiecare conţine data, că analizorul este mai mult sau mai puţin întrerupt. Există o dată de întrerupere în fiecare engramă. Prin urmare, de fiecare dată, când o engramă este restimulată, *chiar dacă durerea fizică nu a fost recepţionată de corp*, o oarecare putere analitică se deconectează; organul sau organele, care constituie analizorul sunt fuzionate în afara circuitului în oarecare măsură.

Acest lucru este foarte important pentru o înţelegere a mecanicii aberaţici. Este un fapt ştiinţific, susceptibil de a fi dovedit, şi nu se modifică niciodată. Acest lucru se întâmplă întotdeauna: când se

primeşte o engramă, analizorul este întrerupt de durerea fizică şi de emoţie; când engrama este restimulată, analizorul se întrerupe cu parte a comenzilor engramei. De fapt, acesta este un lucru chiar mecanic. Engrama este restimulată, o parte a puterii analitice este întreruptă. Acest lucru este tot atât de inevitabil cât şi aprinderea şi stingerea unei lumini electrice. Apăsaţi pe întrerupător şi lumina dispare. Reducerea analizorului nu este atât de bruscă - există grade de luminozitate – dar este tot atât de mecanică.

Puneţi un om sub efectul eterului, loviţi-l în piept. El a primit o engramă, pentru că puterea lui analitică era deconectată întâi de eter şi apoi de o durere în piept. Pe când era acolo, pe masa de operaţie, mintea reactivă a înregistrat clinchetul instrumentelor, tot ce s-a spus, toate sunetele şi mirosurile. Să presupunem că o infirmieră îi ţinea unul din picioare, pentru că el lovea cu ele. Aceasta este o engramă completă.

Engrama va fi activată de ceva din viitor, un incident similar. După aceasta, în măsură mai mare sau mai mică, ori de câte ori aude un clinchet aşa ca al instrumentului, el devine agitat. Dacă dă atenţie la ceea ce se întâmplă în corpul său în acel minut, el ar putea descoperi că îşi simte întrucâtva piciorul, ca şi cum ar fi ţinut. Dar nu este probabil că el va acorda vreo atenţie piciorului său, pentru că, dacă ar avea vreo atenţie de acordat, s-ar fi descoperit prezenţa durerii în piept într-o oarecare măsură. Dar capacitatea sa analitică a fost uşor deconectată. Aşa cum piciorul se simţea ca şi cum ar fi ţinut, tot astfel rămâne analizorul cu ideea, că este întrerupt de eter şi durere. Restimulatorul (clinchetul) tindea să aducă uşor la viaţă întreaga engramă şi o parte a comandei engramei este o putere analitică redusă.

Aceasta este o precizie de „comandă prin butoane". Dacă ai cunoaşte restimulatorii principali ai altcuiva (cuvinte, tonurile vocii, muzică, orice sunt ei – lucruri, care sunt îndosariate în banca minţii reactive ca părţi ale engramelor), i-ai putea deconecta puterea analitică aproape complet, aducându-l de fapt la inconştienţă.

Cu toţii cunoaştem oameni, care ne fac să ne simţim stupizi. Pot exista două cauze pentru aceasta, dar ambele sunt din engrame şi una dintre ele este faptul că, indiferent ce engramă este adusă în

restimulare, o parte a puterii analitice este deconectată.

Engramele pot, dacă mediul este uniform, să fie menţinute în restimulare cronică! Aceasta înseamnă o întrerupere cronică, parţială, a puterii analitice. Recuperarea inteligenţei de către un Clear şi ridicarea acelei inteligenţe la înălţimi atât de fantastice rezultă în parte din despovărarea de comenzile prin cuvinte din engrame, că el este stupid şi într-o măsură mai mare din despovărarea de această condiţie de întrerupere cronică.

Aceasta nu este teorie. Acesta este fapt ştiinţific. Este strict un tub de testare. Engrama conţine perceptul unui analizor întrerupt; când el este restimulat, engrama repune acea dată în vigoare într- o oarecare măsură.

Engramele, atunci, fiind primite în „inconştienţă", provoacă existenţa unei „inconştienţe" parţiale de fiecare dată când sunt restimulate. Persoana, care are o engramă (orice aberat) nu are nevoie să recepteze o nouă durere fizică pentru a face ca un nou moment de „inconştienţă" parţială să aibă loc. A vă simţi „buimac"[7] sau „somnoros" sau „deprimat" rezultă în parte dintr-un analizor parţial întrerupt. A fi „agitat" sau furios sau speriat implică de asemenea putere analitică parţial oprită.

Hipnotizatorul are „succes" acolo unde are pentru că el este capabil, vorbindu-le oamenilor despre „somn", să pună în restimulare vreo engramă, care conţine cuvântul *somn* şi să întrerupă puterea analitică. Acesta este unul dintre motivele pentru care hipnotismul „funcţionează".

Întreaga societate, totuşi, riscă întreruperea analitică în măsură mai mare sau mai mică, prin restimularea engramelor.

Numărul de engrame, pe care îl conţine banca reactivă a unei persoane poate totuşi să nu stabilească cantitatea de reducere analitică la care este el supus. O persoană poate avea engrame şi ele se poate să nu fi fost activate. Şi dacă ele au fost activate, ea ar putea să nu fie într-un mediu, care conţine vreun număr mare de restimulenţi. În aceste condiţii, poziţia zonei ei de supravieţuire poate fi înaltă, chiar dacă ea este posedată de multe engrame. Şi din

---

7. **buimac:** obosit, somnoros, în ceaţă (ca şi dopat)

nou, ea s-ar fi putut educa dincolo de aceste engrame într-o ușoară măsură.

Dar o persoană, care are engrame activate și există într-adevăr în zona multor restimulatori riscă o cantitate enormă de restimulare și întrerupere analitică. Aceasta este o condiție normală. Dacă o persoană are un număr mare de engrame și ele sunt activate, iar ea trăiește printre mulți restimulatori, condiția lui poate varia de la normală la alienată. Și într-o singură zi – ca în cazul unui om, care trăiește momente de furie sau al unei femei, care cade în apatii – condiția unei persoane poate varia de la normală la alienată și înapoi la normală. Considerăm aici cuvântul *alienat* ca însemnând iraționalitate deplină. Deci există alienație temporară sau cronică.

Tribunalul, care trece prin procesul lugubru[8] de a declara că un om are judecată sănătoasă sau este alienat, după ce acel om a asasinat pe cineva, este însuși irațional. Desigur, omul era alienat *atunci când* a comis crima. Ceea ce întreabă tribunalul acum este dacă omul este alienat *cronic* sau nu. Acest lucru contează mai puțin în subiect. Dacă un om a devenit suficient de alienat pentru a asasina o dată, el va deveni suficient de alienat în viitor pentru a asasina din nou. Cronic înseamnă atunci fie un ciclu cronic, fie o condiție continuă. Legea spune că *judecata sănătoasă* este „capacitatea de a deosebi binele de rău". Când omul se supune unui mecanism (și toți oamenii o fac), care îl lasă să fie rațional un minut și restimulat în următorul, nimeni din societate, dacă nu a fost adus la Clear, nu poate fi considerat capabil să deosebească întotdeauna binele de rău. Acest lucru este complet în afara a ceea ce înțelege legea prin *bine* și ceea ce înțelege ea prin *rău*.

Acesta este un exemplu de curbă a judecății sănătoase de tip roller pe pantă a aberatului. Toți aberații posedă engrame (numărul normal este probabil de ordinul a sute pe individ). Analitic, oamenii au o latitudine[9] extinsă de opțiune și ei se pot descurca chiar cu binele și răul filosofice. Dar la persoane aberate banca de engrame este întotdeauna susceptibilă de restimulare. Aberatul „cu judecata cea

---

8. **lugubru:** foarte trist sau funebru, în special într-un fel, care pare exagerat sau ridicol
9. **latitudine:** lipsa restricțiilor înguste; libertate de opinie, conduită sau acțiune

mai sănătoasă" marți poate fi un criminal miercuri dacă are loc exact situația corectă pentru a declanșa engrama exactă. Un Clear nu este în întregime previzibil în orice situație dată - el are o putere de opțiune atât de extinsă. Dar o persoană aberată transcende[10] tot ce se poate preconiza, din următoarele motive: (1) ce engrame are un aberat în banca sa de engrame reactive nu știe nimeni, inclusiv el; (2) ce situație va conține ce restimulatori este o chestiune de șansă; și (3) care va fi puterea lui de opțiune cu factorii din engrame la un nivel reactiv nu se poate stabili.

Varietatea conduitelor, pe care le poate deduce cineva din aceste mecanisme fundamentale este atât de largă, încât nu este deloc de mirare că omul a fost considerat un caz mai curând fără speranțe de către unele filosofii.

Celulele, dacă banca de engrame este reținută la un nivel celular, s-ar putea presupune teoretic că s-au asigurat că analizorul nu a devenit prea aventuros în această chestiune de viață și de moarte a traiului. S-ar putea considera prin urmare, că ele au copiat toate datele conținute în fiecare moment de durere fizică și emoție ce are drept rezultat sau este conținut în „inconștiență". Apoi, când orice dată similară acesteia a apărut în mediu, ele au putut fi precaute și, cu un număr mare de restimulatori în vedere, s-a putut considera că ele au întrerupt analizorul și au trecut la reacție. Aceasta are un factor de siguranță brut. Evident, dacă organismul supraviețuia printr-o perioadă de „inconștiență", s-ar putea teoretiza de către celule că plasarea în vigoare a datelor și acțiunii în circumstanțe, care amenințau să fie similare, ar avea drept rezultat încă o dată supraviețuirea. Ceea e destul de bun pentru Bunicu' este destul de bun pentru mine. Ceea ce era destul de bun în accidentul de autobuz, este destul de bun într-un autobuz.

„Gândirea" idioată este tipică pentru mintea reactivă. Este tocmai genul de gândire pe care ea îl are. Este extrema în conservatorism. Îi scapă esențialul și datele importante la fiecare mișcare, supraîncarcă corpul cu durere, este un vârtej de confuzie. Dacă ar exista numai o engramă de fiecare situație, poate s-ar descurca. Dar pot exista zece

---

10. **transcende:** merge dincolo de limitele; depășește; întrece.

engrame cu date similare în ele (un *lanț*[11] *al lock-urilor de engrame*) și totuși datele pot fi atât de contradictorii, încât atunci, când apare o nouă urgență, care conține restimulatorii lanțului, nu se poate lansa nici o conduită adecvată din trecut pentru a o înfrunta.

Evident, factorul *x* este limbajul. Celulele, dacă aceasta este o problemă de celule (pentru aducere aminte, această parte este teorie bazată pe date într-un efort de a explica ce se întâmplă, și o teorie poate fi modificată fără modificarea utilității științifice a faptelor), probabil nu înțeleg limbajele foarte bine. Dacă ar face-o, ele nu ar elabora asemenea „soluții".

Să luăm două engrame despre bastoane de baseball. În prima, individul este lovit la cap și bătut măr și cineva urlă, „Fugi! Fugi! Fugi!" În a doua, individul este bătut măr cu bastonul în același mediu și cineva urlă, „Stai acolo! Ești în siguranță!" Acum, ce face el când aude un baston de baseball sau simte mirosul unuia sau vede unul sau aude aceste cuvinte? Fuge sau stă acolo? El are o durere similară pentru fiecare acțiune.

Ce se întâmplă în realitate? Se pomenește cu o durere de cap. Acesta este acel lucru numit conflict. Aceasta este anxietate. Și anxietatea poate deveni foarte acută, desigur la un nivel pur mecanic, când cineva are nouăzeci de engrame, care îl trag la sud și optzeci și nouă, care îl trag la nord. Oare el merge la nord sau la sud? Sau are „o depresiune nervoasă"?

Nivelul de strălucire a minții reactive este cam același ca la fonograf. Acul se pune pe disc și discul cântă. Mintea reactivă pur și simplu plasează acul. Atunci, când încearcă să selecteze mai multe discuri și să le pună să cânte toate deodată, lucrurile se întâmplă.

Prin construcție intenționată sau accident de proiectare sau ocolire în evoluție – unde organul vechi, inutil este încă construit – celulele au reușit să ascundă această bancă de engrame cât se poate de bine. Omul este conștient în mintea sa analitică. Când el este „inconștient", mintea lui analitică este incapabilă să monitorizeze datele de intrare și datele nu se pot găsi în ceea ce numim, prin analogie, băncile standard. Prin urmare, orice a intrat a ocolit

---

11. lanț: o serie de incidente de natură similară sau cu subiect similar.

conştiinţa. Şi pentru că a ocolit-o, conştiinţa nu poate (fără procesul dianetic) să şi-o aducă aminte, întrucât nu este nici o şansă de aducere aminte.

Engrama intră atunci, când conştiinţa este absentă. Ea operează după aceea direct în organism. Numai prin terapia dianetică poate analizorul să intre în posesia acestor date (şi eliminarea lor nu depinde deloc de contactarea lor de către analizor, în ciuda unei vechi credinţe că „a-ţi da seama" de un lucru îl vindecă: „dă-ţi seama" de o engramă şi cineva se pomeneşte rapid în necaz, fără tehnica dianetică). Engrama este primită de corpul celular. Mintea reactivă ar putea fi chiar nivelul cel mai de jos al puterii analitice, desigur, dar aceasta nu modifică faptul ştiinţific, că engrama acţionează ca şi când ar fi o legătură sudată la reglorul funcţiei vieţii şi coordonarea organică şi nivelul fundamental al minţii analitice însăşi. Prin *sudat* se înţelege „legătură permanentă". Această activare este cuplarea engramei ca parte a maşinăriei de funcţinoare a corpului. Un proces de gândire analitică nu este permanent cuplat, dar poate fi aruncat în interiorul sau în afara circuitului, după voinţa analizorului. Acest lucru nu este adevărat la engramă. De aici termenul *sudat.*

Mintea analitică aşterne un şablon de instruire; pe bază de stimul-răspuns, acest şablon de instruire va funcţiona lin şi bine ori de câte ori va face organismului cel mai mult bine. O engramă este un şablon de instruire, absolut complet într-un pachet, cuplat „permanent" în circuite (fără terapie dianetică), şi ea intră în funcţiune ca un şablon de instruire, fără nici un fel de consens de la analizor.

Fiind influenţată ea însăşi de engramă în acele mai multe moduri ale puterii analitice reduse şi ale sugestiei pozitive din engrame, mintea analitică este incapabilă să descopere orice motiv cu adevărat valabil al conduitei organismului. Ea îşi construieşte, prin urmare, un motiv, pentru că datoria ei este să se asigure, că organismul are întotdeauna dreptate. Întocmai cum şi tânărul cu haina detaşabilă a expus o mulţime de explicaţii prosteşti, privitoare la de ce îşi detaşa haina, tot astfel mintea analitică - observând corpul angajat în acţiuni iraţionale, inclusiv vorbirea, pentru care se pare că nu există explicaţie - justifică acţiunile. Engrama poate dicta toate diversele

procese proprii traiului; poate dicta credinţe, opinii, procese de gândire sau lipsa lor şi acţiuni de toate felurile, şi poate stabili condiţii remarcabile pentru complexitatea lor, cât şi pentru stupiditatea lor. O engramă poate dicta orice conţine şi engramele pot conţine toate combinaţiile de cuvinte din întregul limbaj. Şi mintea analitică este forţată, în lumina comportării sau convingerii iraţionale, să *justifice* actele şi condiţiile organismului, cât şi ciudatele-i gafe proprii. Aceasta este *gândire justificativă*.

Există trei feluri de gândire, atunci, de care este capacil organismul: (a) gândirea analitică, care este raţională aşa cum este modificată de educaţie şi puncte de vedere; (b) gândirea justificativă, gândire analitică ce încearcă să explice reacţiile; şi (c) gândirea reactivă, care este în întregime la nivelul că totul dintr-o engramă este egal cu totul dintr-o engramă este egal cu toţi restimulatorii din mediu şi toate lucrurile asociate cu acei restimulatori.

Noi toţi am văzut pe cineva făcând o gafă şi apoi prezentând o explicaţie sau doar spunând de ce a fost făcută acea gafă. Aceasta este gândire justificată. Gafa a fost făcută, în afara cazului când s-a datorat educaţiei sau punctului de vedere, printr-o engramă. Mintea analitică atunci a trebuit să justifice gafa, pentru a se asigura că corpul avea dreptate şi că erau corecte calculele sale.

Acum, există alte două condiţii ce pot fi provocate de engrame. Una este *dramatizarea*, iar cealaltă este *valenţa*[12].

Aţi văzut vreun copil, întâmpinându-vă cu o tiradă, un acces de furie. Aţi văzut vreun om, trecând printr-un întreg acces de furie. Aţi văzut oameni, trecând printr-un întreg ansamblu de acţiuni iraţionale. Acestea sunt *dramatizări*. Ele apar atunci, când o engramă este restimulată minuţios, atât de minuţios, încât aspecul său sudat preia conducerea organismului. Ea poate intra o idee în circuit sau în întregime, ceea ce vrea să spună că există grade de dramatizare. Când este în procesiune completă, engrama se scurge literalmente şi individul este ca un actor, ca o marionetă, jucându-şi rolul dictat. Unei persoane i se pot da noi engrame, care le vor face

12. **valenţă**: personalitate. Termenul este utilizat pentru a desemna împrumutarea personalităţii altcuiva. O valenţă este un substituent al sinelui, acceptat după pierderea încrederii în sine. Un preclear „în valenţa tatălui său" acţionează ca şi cum ar fi tatăl său.

pe cele vechi să capete o importanţă secundară. (Complexul de pedepse al societăţii are drept scop clar să dea o educaţie anti-engramică.)

Dramatizarea este conduita de supravieţuire - în modul de gândire prostesc al minţii reactive – pe baza premisei că organismul, într-o situaţie „similară", i-a rezistat pentru că aceste acţiuni erau prezente.

Femeia, care a fost doborâtă şi lovită cu piciorul şi-ar dramatiza engrama, posibil, făcând şi spunând exact aceleaşi lucruri, ce i s-au făcut şi i s-au spus ei. Victima ei poate fi copilul ei sau o altă femeie. Ar putea fi sau ar fi persoana, care i-a dat ei engrama, dacă ea ar fi suficient de puternică pentru a o învinge. Numai faptul că ea are, această engramă nu înseamnă că o va utiliza. Ea poate avea o mie de alte engrame, pe care le poate utiliza. Dar când o dramatizează pe una, este ca şi când engrama, sudată, ar prelua o marionetă. Atâta putere analitică, câtă mai are ea poate fi dedicată modificării şablonului. Prin urmare, ea poate face o dramatizare similară sau identică.

Acest aspect al dramatizării este strict supravieţuire „ţinând cu dinţii". Acesta este genul de lucru, care i-a făcut pe observatori să creadă că „a ţine cu dinţii" este o regulă primordială.

Şi engrama intră, trecând peste raţionalitate şi băncile memoriei standard. Acum ea este în organism, dar organismul nu o cunoaşte la nivelul conştiinţei. Ea este activată printr-o experienţă la nivelul conştient. Apoi ea poate fi dramatizată. Şi departe de a deveni mai blândă, cu cât este utilizată mai mult, cu atât este mai solidă menţinerea ei în circuite. Muşchii, nervii, toţi trebuie să se conformeze.

Supravieţuirea „ţinând cu dinţii". Celulele se asigurau. Şi aici ajungem la *valenţă*. *Valens* înseamnă „puternic" în latină. Este un termen bun, pentru că el este a doua jumătate a lui *ambivalent* (putere în două direcţii) şi există în orice dicţionar bun. Este un termen bun, pentru că el descrie (deşi dicţionarul nu l-a menit) intenţia organismului când dramatizează o engramă.

Multivalenţa ar însemna „mulţi puternici". Ea ar cuprinde fenomenele personalităţii scindate, diferenţele stranii de personalitate la oameni într-o situaţie şi apoi în alta. *Valenţa, în Dianetică, înseamnă personalitatea unui ins din personalul*

dramatic al unei engrame.

În cazul femeii bătute măr şi lovite cu piciorul, existau două valenţe prezente: ea însăşi şi soţul ei. Dacă ar fi fost prezentă o altă persoană, engrama ar fi conţinut trei valenţe, cu condiţia ca ea să fi participat în vreun fel: ea însăşi, soţul ei şi a treia persoană. Într-o engramă, să spunem, a unui accident de autobuz, unde vorbesc sau acţionează zece oameni, ar exista, la persoana „inconştientă", o engramă ce conţine unsprezece valenţe: persoana „inconştientă" şi cele zece care vorbeau sau acţionau.

Acum, în cazul femeii bătute de soţul ei, engrama conţine doar două valenţe. Cine a câştigat? Aici este legea „ţinerii cu dinţii", aspectul supravieţuirii din engrame. Cine a câştigat? Soţul. Prin urmare, soţul este cel care va fi dramatizat. Ea nu a câştigat. Ea a fost rănită. Aha! Când aceşti restimulatori sunt prezenţi, ceea ce trebuie făcut este să fii câştigătorul, soţul, să vorbeşti ca el, să spui ce a spus el, să faci ce a făcut el. El a supravieţuit. „Fii ca el!" spun celulele.

În consecinţă, când femeia este restimulată în această engramă printr-o acţiune oarecare, să spunem, din partea copilului ei, ea dramatizează valenţa câştigătoare. Ea doboară copilul şi îl loveşte, îi spune că este un şarlatan, că nu este bun de nimic, că se răzgândeşte mereu.

Ce s-ar întâmpla dacă ea s-ar dramatiza pe ea însăşi? Ar trebui să cadă jos, răsturnând un scaun, să leşine şi să creadă că este o şarlatană, bună de nimic şi se răzgândeşte întotdeauna şi ar trebui să simtă durerea tuturor loviturilor!

„Fii tu însuţi" este sfatul care ajunge la urechile surde ale minţii reactive. Iată schema. De fiecare dată, când organismul ajunge să fie pedepsit de viaţă, mintea analitică, potrivit minţii reactive, a greşit. Mintea reactivă scoate atunci din circuit mintea analitică, în raport cu cantitatea de restimulare prezentă (pericolul) şi face corpul să reacţioneze ca şi când el ar fi persoana, care a câştigat în situaţia anterioară, dar similară, în care organismul a fost rănit.

Acum, ce se întâmplă dacă „societatea" sau soţul sau vreo forţă exterioară i-a spus acestei femei, care îşi dramatizează această engramă, că ea trebuie să înfrunte realitatea? Acest lucru este

imposibil. Realitatea este egală cu a fi ea însăşi şi ea însăşi ajunge să fie rănită. Ce ar fi dacă vreo forţă exterioară *distruge dramatizarea?* Aceasta vrea să spună dacă societatea obiectează la dramatizare şi refuză să o lase să dea din picioare şi să urle şi să ţipe? Engrama este tot sudată. Mintea reactivă o forţează să fie valenţa câştigătoare. Acum ea nu poate fi. Ca pedeapsă, mintea reactivă, cu cât se strecoară mai aproape de starea de a fi ea însăşi, aproximează condiţiile celeilalte valenţe din engramă. După toate cele, acea valenţă nu a murit. Şi durerea loviturilor se declanşează şi ea crede că este o şarlatană, că nu este bună de nimic şi că se răzgândeşte mereu. Cu alte cuvinte, ea este în valenţa ce pierde. *Distrugerea dramatizării* în mod consecvent va îmbolnăvi o persoană tot atât de sigur, cât este că există zile mohorâte.

O persoană acumulează, cu engramele, jumătate dintr-o sută de valenţe înainte de a fi de zece ani. Care au fost valenţele câştigătoare? O veţi găsi utilizându-le de fiecare dată, când o engramă este înghiontită spre restimulare. Personalitate multiplă? Două persoane? Mai bine cincizeci până la o sută. În Dianetică poţi vedea valenţe declanşându-se şi deconectându-se la oameni şi schimbându-se cu o rapiditate, care ar fi de temut pentru un transformist.

Observaţi aceste complexităţi de conduită sau comportare. Dacă cineva şi-a propus să rezolve problema aberaţiei printr-un sistem de catalogare a tuturor lucrurilor pe care le observă şi nu ar fi conştient de sursa de bază, ar sfârşi cu tot atâtea alienaţii, nevroze, psihoze, constrângeri, represiuni, obsesii şi invalidităţi separate, câte combinaţii de cuvinte sunt în limba engleză. Descoperirea bazelor prin clasificare nu este niciodată o cercetare bună. Şi complexităţile nelimitate posibile din engrame (şi cele mai severe, cel mai minuţios controlate experimente au descoperit că aceste engrame sunt capabile tocmai de o asemenea comportare ca cea înscrisă aici) reprezintă întregul catalog al conduitei umane aberate.

Există alte câteva lucruri de bază, fundamentale, pe care le fac engramele. Acestea vor fi cuprinse la categoriile lor proprii: circuite

parazite, încastrare[13] emoţională şi boli psihosomatice. Cu cele câteva baze înscrise aici, problema aberaţiei poate fi rezolvată. Aceste baze sunt simple, ele au dat naştere la tot atâtea necazuri, câte au trăit indivizii şi societăţile. Instituţiile pentru alienaţi, închisorile pentru criminali, armamentele acumulate de naţiuni, da, şi chiar ţărâna, care a rămas dintr-o civilizaţie de ieri există pentru că aceste baze nu au fost înţelese.

Celulele au evoluat într-un organism şi în evoluţie au creat ceea ce a fost odată o condiţie necesară a minţii. Omul a ajuns la un punct, unde el creează acum mijloacele de a depăşi acea gafă a evoluţiei. Examinarea Clear-ului dovedeşte că el nu mai are nevoie de ea. El este acum în situaţia în care poate face un pas evolutiv artificial pe cont propriu. S-a construit puntea peste canion.

13. **încastrare:** acţiunea de a deveni sau condiţia de a fi încastrat (presat strâns înspre sau în ceva) sau fixat ferm în.

„DEMONII"

Hai să lăsăm, pentru moment, la o parte noţiunile ştiinţifice, precum celulele, şi să luăm în atenţie alte aspecte ale problemei înţelegerii minţii umane.

Oamenii au studiat problemele legate de comportamentul uman de câteva milenii bune. Hinduşii[1], egiptenii, grecii, romanii, ca şi proprii noştri filozofi şi cercetători din ultimele sute de ani au luptat împotriva unei supra-abundenţe a complexităţii.

Dianetica nu poate fi dezvoltată decât prin compartimentarea filozofică a problemei în elementele ei constitutive şi inventarea câtorva zeci de jaloane[2], precum „introducerea unui arbitrar", „legea afinităţii", „dinamica", „ecuaţia soluţiei optime", „legile selectării importanţelor", „ştiinţa de organizare a ştiinţelor", „anularea prin compararea unei autorităţi cu o altă autoritate" şi aşa mai departe. Toate acestea pot constitui materie primă pentru un tom de filozofie, dar aici e vorba de Dianetică, ce constituie o ştiinţă. Ar trebui menţionat totuşi, că unul dintre primii paşi făcuţi nu a fost inventat, ci împrumutat şi modificat: acesta a fost „cognoscibilul[3]" şi „incognoscibilul[4]" lui Herbert Spencer.

Absolutizarea e un drum sigur către stagnare, iar eu nu cred că Spencer a vrut să fie atât de absolut când se referea la „cognoscibil" şi la „incognoscibil". **Supravieţuieşte!** este punctul de demarcare între acele lucruri ce pot fi percepute cu ajutorul simţurilor (vechii

---

1. **Hinduşi**: vine de la Hinduism, un sistem religios şi social, care s-a dezvoltat în India începând de la 1400 î.Hr., ce presupunea credinţa în reîncarnare, politeismul şi sistemul de caste (clase sociale rigide, ereditare) ca bază a societăţii.
2. **Jaloane**: unităţi de măsură sau de judecată.
3. **Cognoscibil**: care poate fi cunoscut.
4. **Incognoscibil**: care nu poate fi cunoscut.

noştri prieteni Hume[5] şi Locke[6]) şi acele lucruri, care nu este necesar să le cunoaştem prin simţuri, care însă ar putea fi cunoscute, dar care nu sunt indispensabile pentru rezolvarea problemei.

Printre acele lucruri, care nu trebuiau să fie în mod necesar cunoscute (versiunea dată de Dianetică „incognoscibilului"), erau domeniile misticismului şi metafizicii. Multe lucruri, în evoluţia Dianeticii, au fost lăsate deoparte doar pentru că nu au dus pe nimeni la o soluţie. De aceea misticismul a fost atins doar tangenţial, în ciuda faptului că autorul l-a studiat temeinic, nu prin sursele de mâna a doua, superficiale, considerate ca fiind infailibile de anumite culte mentale din Occident, ci chiar în Asia, acolo unde, un mistic, ce nu e în stare să-şi facă „sinele astral[7]", să iasă afară şi să călătorească în locul lui, nu e decât un personaj insignifiant. Conştienţi de faptul, că în acest puzzle erau piese portocalii cu pete galbene, precum şi altele purpurii cu dungi carmin[8], am găsit de cuviinţă să alegem numai acele piese relevante. La un moment dat, se va aduna un număr mare de piese – referitoare la structură şi la celelalte – şi atunci vom avea răspunsuri în legătură cu telepatia[9], preştiinţa[10] şi aşa mai departe. Din asta trebuie înţeles, că există numeroase elemente pentru a construi un univers filozofic. Dar nici una dintre piesele mistice n-a fost considerată necesară pentru crearea unei ştiinţe a minţii aplicabilă în mod uniform şi care să poată rezolva aberaţiile. În stadiul actual al Dianeticii, nu este exprimată nici o opinie despre

---

5. **Hume, David:** (1711-1776) filosof şi istoric scoţian.
6. **Locke, John:** (1632-1704) filosof englez care a susţinut că mintea este o *tabula rasa* (o tăbliţă goală) până când experienţa începe să „scrie" pe ea.
7. **sine astral:** numit şi *corp astral:* un al doilea trup, după unele forme de gândire filosofică sau religioasă, considerat a aparţine fiecărui individ, format dintr-o substanţă care nu se poate percepe prin simţuri şi care străbate toate spaţiile. Potrivit acestor credinţe, corpul astral însoţeşte individul de-a lungul vieţii, este capabil să părăsească trupul uman după voie, şi supravieţuieşte individului după moarte. Corpurile astrale sunt de fapt doar o iluzie. Sunt ca nişte machete pe care misticul încearcă să le creadă reale. El vede corpul astral ca pe ceva diferit şi apoi încearcă să îl coabiteze prin metodele cele mai obişnuite de „plimbare astrală".
8. **carmin:** roşu sau roşu purpuriu; stacojiu.
9. **telepatie:** comunicarea dintre două minţi diferite fără utilizarea vorbirii, scrisului, gesturilor, etc.
10. **preştiinţă:** cunoaştere a evenimentelor sau acţiunilor înainte ca acestea să aibă loc.

stafii sau trucul indian cu frânghia[11], în afară de aceea că sunt privite ca piese multicolore, ori cele care ne interesează sunt doar cele albe. Avem acum majoritatea pieselor albe şi ele formează o solidă suprafaţă albă acolo, unde era înainte întuneric.

Imaginaţi-vă consternarea pe care au simţit-o oamenii atunci, când aceşti „demoni" au fost descoperiţi. Socrate avea şi el un demon, vă amintiţi. Acesta nu-i spunea ce să facă, ci dacă a luat sau nu decizia corectă. Noi am urmat un parcurs în universul finit, care l-ar fi încântat chiar şi pe Hume însuşi prin tenacitatea cu care ne-am folosit doar de lucrurile, care puteau fi percepute prin simţuri. Însă la un moment dat au apărut „demonii".

O examinare atentă a unui număr de subiecţi (paisprezece) ne-a dezvăluit faptul, că fiecare dintre aceştia avea un „demon" de un soi sau altul. Subiecţii au fost aleşi la întâmplare, din diverse straturi ale societăţii. De aceea acest aspect al „demonilor" era şi mai alarmant. Oricum, spre deosebire de unele culte (sau şcoli, cum se autonumesc), am rezistat tentaţiei de a ne aventura în definiţii romantice, inexplicabile şi confuze. Trebuia construit un pod peste acest abis, iar demonii erau piloni de susţinere şubrezi.

Departe, în insulele din Pacific – Borneo, Filipine – am văzut numeroase manifestări de demonologie. Demonologia este un subiect fascinant. Un demon intră într-o persoană şi o îmbolnăveşte. Sau intră în ea şi vorbeşte în locul ei. Sau persoana înnebuneşte şi începe să alerge în cerc, în timp ce demonul răcneşte. Cam asta e demonologia într-un sens îngust. Şamanii şi vrăjitorii au de-a face din plin cu demonologia (mai ales că e rentabil). Dar, fără a fi în mod special sceptic, mi s-a părut că demonii pot fi explicaţi mult mai simplu decât prin ectoplasme[12] sau alte materiale la fel de imperceptibile.

A găsi „demoni", bântuindu-l pe un semen civilizat e descumpănitor. Dar ei se aflau acolo. Cel puţin, existau manifestările pe care şamanul şi vraciul le considerau a fi cauzate de demoni. S-a descoperit şi că aceşti „demoni" pot fi clasificaţi. Existau „demoni,

---

11. Trucul indian cu frânghia: scamatorie, în care magicianul pare să facă o frânghie să rămînă suspendată în aer şi ori urcă pe ea şi dispare, ori trimite alte obiecte, care dispar

12. ectoplasmă: substanţa luminoasă, care se crede că este emanată de un medium

care comandă", „demoni, care critică", demoni banali „care-ţi dictează ce să spui" şi demoni, care se învârteau şi răcneau, ori demoni, care mascau lucrurile şi le ţineau ascunse privirii. Acestea nu sunt toate categoriile de demoni, dar acoperă în mare terenul „demonologiei".

Câteva experimente cu subiecţi drogaţi au arătat, că este posibil să instalezi aceşti „demoni" în oricare din ei, după dorinţă. Era posibil chiar să transformi întreaga minte analitică într-un „demon". Deci, ceva nu era în regulă în demonologie. Fără un ritual anume, doar prin vorbe, cineva putea face să apară noi demoni în oameni. *Aşa că nu există demoni reali în Dianetică* (am subliniat acest lucru pentru cazul în care se iveşte vreun mistic, care să spună oamenilor că o nouă ştiinţă a minţii crede în demoni).

Un demon în Dianetică este un circuit parazitar. Acţiunea lui asupra minţii e similară cu cea a unei entităţi străine. Şi derivă în întregime din cuvinte conţinute în engrame.

Cum ajunge acest demon acolo nu e greu de priceput, odată ce ai studiat unul îndeaproape. Tatăl, când copilul este inconştient, urlă la mamă, că trebuie să asculte numai de el şi de nimeni altcineva. Copilul primeşte un engram. Acesta este activat la un moment dat între copilărie şi moarte. După aceea circuitul demon intră în funcţiune.

Un inginer electronist poate monta demoni într-un circuit radio pentru plăcerea inimii lui. În termeni umani, este ca şi cum cineva ar trage o linie de legătură între băncile standard şi analizator, dar înainte ca aceasta să ajungă la destinaţie, ar conecta-o la un difuzor şi un microfon, după care ar continua spre planul conştientului. Între difuzor şi microfon ar fi o secţiune normală, operativă a analizatorului, dar izolată de restul analizatorului. „Eul" în plan conştient are nevoie de date. Acestea trebuie să vină direct din banca standard, după ce au fost elaborate într-un subnivel, şi să sosească doar ca date. Nu ca date exprimate în cuvinte. Doar date.

Cu porţiunea din analizator scoasă în afară, cu instalaţia microfon-difuzor şi cu engramul conţinând cuvintele „trebuie să mă asculţi, pentru Dumnezeu" în restimulare cronică, se va petrece un alt lucru.

„Eul" din nivelul de sus al unităților de atenție[13] vrea date. Începe să exploreze băncile standard, servindu-se de un subnivel. Însă datele îi sosesc *sub formă de cuvinte.* Ca o voce, care îi vorbește în cap.

Un Clear nu aude „voci mentale"! Nu gândește vocal. Gândește fără a-și articula gândurile, iar gândurile sale nu sunt exprimate prin voce. Acest lucru surprinde pe multă lume. Acest demon „ascultă-mă" este foarte răspândit în societate, cu alte cuvinte acest engram circulă peste tot. „Stai acolo și ascultă-mă", fixează engramul în timpul prezent (și-l fixează pe individ în momentul engramului, într-o anumită măsură). După ce engramul a fost activat, individul gândește „cu voce tare", ceea ce înseamnă că-și exprimă gândurile prin limbaj. Este un mod de gândire foarte lent. Mintea gândește soluții cu o asemenea viteză (într-un Clear), încât lasă în urmă șuvoiul de cuvinte la linia de start.

Demonstrarea acestui lucru a fost foarte simplă. În timpul terapiei, care duce la Clear, în fiecare caz, fără excepție, a fost descoperit unul sau altul dintre acești demoni. Anumiți subiecți aveau câte trei sau patru. Alții câte zece. Alții doar unul. E sigur, că aproape fiecare persoană aberată conține un circuit demon.

Tipul de engram, care creează un demon critic este „Întotdeauna mă critici". Există zeci de astfel de expresii conținute în engrame, oricare dintre ele putând naște un demon critic, la fel cum orice combinație de cuvinte, care pretinde să asculți și să execuți ordine va produce un demon, care comandă.

Toți acești demoni sunt paraziți. Altfel spus, ei iau o parte din analizator și o scot în afară. Un demon nu poate gândi mai bine decât mintea respectivei persoane. Nu aduce nici o putere în plus. Nu aduce vreun beneficiu. Ci numai pierdere.

Este posibil să transformi întregul computer (analizator) într-un circuit demonic și să părăsești „Eul" într-un ungher mic și prăpădit. La prima vedere, acest lucru pare o cascadorie destul de reușită.

---

13. unități de atenție: cantitatea de conștiință. Orice organism este conștient într-un anumit grad. Un organism rațional sau relativ rațional este conștient că este conștient. Se poate spune, că unitățile de atenție există în minte în cantități, variind de la persoană la persoană.

Permite întregii minţi analitice să lucreze nestingherită şi să ofere răspunsuri „Eului". Dar în practică acest lucru e foarte rău, pentru că „Eul" este voinţa, forţa determinantă a organismului, conştiinţa. Iar foarte curând, „Eul" devine atât de dependent de acest circuit, încât circuitul începe să-l absoarbă. Şi orice astfel de circuit, pentru a persista, va trebui să aibă durere şi să fie cronic. Trebuie să fie, pe scurt, un engram. De aceea reduce intelectul şi-l chinuie în aşa măsură pe posesor, încât, în cele din urmă, îl îmbolnăveşte într-un fel sau altul.

Dintre toate circuitele demonice ale engramelor descoperite şi îndepărtate, cele care conţineau o entitate externă aparent atotputernică, care rezolva toate problemele şi satisfăcea toate nevoile, au fost cele mai periculoase. Pe măsură, ce engramul era activat, mai puternic şi în mod constant restimulat, el transforma din ce în ce mai mult „Eul" într-o păpuşă fără coloană vertebrală. Din cauză că existau şi alte engrame, totalul acelor reduceri tindea spre o îmbolnăvire mintală de natură foarte gravă. Dacă doriţi un exemplu, gândiţi-vă ce frază ar trebui să-i spuneţi unei persoane hipnotizate ca s-o faceţi să creadă, că se află în mâinile unei fiinţe foarte puternice care-i dă ordine, apoi imaginaţi-vă, că această frază i-a fost spusă atunci, când individul a fost adus la inconştienţă într-un fel sau altul.

Există o altă categorie completă de demoni, demonii obturatori, demonii, care fac ca lucrurile să dispară. Aceştia nu sunt demoni propriu-zişi, pentru că nu vorbesc. Un demon bona fide[14] este acela, care dă voce gândurilor sau devine ecoul interior al cuvintelor spuse sau dă fel de fel de sfaturi complicate, ca o voce reală, exterioară. (Oamenii, care aud voci au demoni vocali exteriori - circuite, care s-au cuplat cu circuitele imaginaţiei.) Demonul obturator nu are nimic de spus. Ceea ce el nu permite să fie spus sau făcut produce dezechilibrul mintal.

Un demon obturator poate exista şi datorită unui singur cuvânt. De exemplu, o copilă capătă un engram, căzând de pe bicicletă şi pierzându-şi cunoştinţa. Un poliţist încearcă s-o ajute. Ea este în continuare inconştientă, dar se mişcă şi şopteşte, că nu se poate

14. bona fide. autentic; adevărat.

mişca (acţionează un engram vechi). Poliţistul zice, îmbărbătându-o: „Niciodată să nu spui, nu pot!" Mai târziu, după o bucată de timp, ea are o altă experienţă de acelaşi tip, dar la nivel conştient, fără să se rănească. (Continuăm să menţionăm această indispensabilă a doua treaptă, *lock*-ul, pentru că vechii mistici credeau, că acesta cauzează toate problemele – adică „tulburarea mentală".) Acum, fetei îi este greu să rostească „nu pot". Lucru periculos în orice circumstanţă. Dar ce s-ar întâmpla dacă ea ar avea acea expresie atât de obişnuită în engrame: „Niciodată să nu spui nu!"?

Demonii obturatori ascund lucrurile „Eu-lui". E foarte uşor pentru unul din ei să ascundă multe cuvinte. Individul, care posedă unul va omite aceste cuvinte, sau le va altera, sau le va pronunţa greşit şi va face greşeli în folosirea lor. Demonul nu este unicul motiv pentru care cuvintele sunt modificate, dar e cel mai întâlnit. Un demon obturator poate avea mai multă putere şi mai multă amploare. El poate fi creat cu fraza: „Nu vorbi!" sau „Nu răspunde urât celor mai în vârstă!" sau „N-ai voie să vorbeşti aici. Cine ţi-a spus că ai voie să vorbeşti?" Oricare dintre aceste fraze poate produce un bâlbâit.

Şi alte lucruri în afară de vorbire pot fi obturate. Orice însuşire a minţii poate fi inhibată de un demon special, creat pentru a obstrucţiona această însuşire. „Nu poţi vedea!" va obtura reevocarea vizuală. „Nu poţi auzi!" va obtura reevocarea auditivă. „Nu poţi simţi!" va obtura reevocarea durerii şi a senzaţiei tactile.

Nu există reevocare a vreunei percepţii, care să nu poată fi obturată. Şi ori de câte ori este obturată o percepţie, acest lucru afectează şi percepţia reală şi organul de percepţie. „Nu poţi vedea!" poate reduce nu numai reevocarea, dar şi funcţiile organice ale ochilor, ca în astigmatism[15] ori miopie.

Oricine îşi poate imagina câte operaţii mintale pot fi obturate cu întregul vocabular la dispoziţia engramelor. Una dintre cele mai banale este „Tu nu poţi gândi!".

Până acum, *tu* a fost folosit în explicaţii şi exemple, în scopul de a păstra asemănarea cu testele făcute cu hipnoză sau droguri. În realitate propoziţiile, care conţin *eu* sunt mult mai destructive „Nu

---

15. **astigmatism**: defect al ochiului sau al unei lentile, care împiedică focalizarea corectă

pot simţi nimic", „Nu pot gândi", „Nu-mi pot aminti". Acestea şi miile şi miile lor de variante, când sunt spuse în apropierea unei persoane „inconştiente", vor intra în funcţiune în acea persoană atunci, când engramul e activat şi transformat în circuit.

Tu poate avea numeroase efecte. Afirmaţia „Nu eşti bună de nimic", adresată unei persoane conştiente o face pe acea persoană să se simtă extrem de furioasă, dacă are un engram cu acest conţinut. În sinea sa simte, poate, că ceilalţi cred că nu este bună de nimic. Poate are un demon, care-i spune că nu e bună de nimic. Atunci va dramatiza, spunându-le celorlalţi că *ei* nu sunt buni de nimic. Prin dramatizare poate provoca răspândirea acestui demon. Dacă o persoană, de exemplu, are un engram ce o face să creadă că e sterilă din punct de vedere sexual, va spune celorlalţi că ei sunt sterili. („Nu face ceea ce fac eu, ci ceea ce-ţi spun să faci.") Dacă are un engram, care-i spune „Nu eşti bună de nimic, trebuie să mănânci cu cuţitul", va mânca probabil folosindu-şi cuţitul, dar se va irita văzând alţi oameni, care mănâncă cu cuţitul şi va deveni extrem de furioasă dacă cineva îi va spune că *ea* mănâncă cu *cuţitul.*

Aşadar, există „demoni, care te obligă" şi „demoni, care creează confuzie" şi aşa mai departe.

Engramul are valoare de comandă. Există o putere de alegere exercitată de mintea reactivă privind engramle care vor fi folosite. Dar orice engram, suficient de tare stimulat, va apărea la suprafaţă, pentru a fi dramatizat. Iar dacă dramatizarea este blocată, el se va întoarce împotriva individului, temporar sau cronic.

Interpretarea literală a ordinelor de către mintea reactivă, ca şi executarea lor ad litteram în biata, hărţuita minte analitică, e un lucru ciudat în sine. „E prea oribil de *suportat*" (în engleză: *borne*) poate fi interpretat în sensul că un copil era într-o stare atât de proastă încât ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi *născut* (în engleză: *born*). Există mii de clişee în orice limbă, care luate literal, înseamnă exact opusul a ceea ce vrea să spună vorbitorul.

Banca reactivă de engrame le preia, le stochează alături de durere, emoţie şi „inconştienţă", şi în mod stupid, le transmite minţii analitice, ad litteram, sub formă de legi şi ordine. Iar când micul idiot fericit, care conduce banca de engrame vede posibilitatea de a

folosi unele circuite ale minţii analitice alături de unii dintre aceşti demoni blestemaţi, o va face.

Atunci, mintea analitică va fi supusă unei noi forme de uzură. Circuitele sale, pregătite în mod normal pentru calcule rapide şi limpezi, devin încurcate şi supraîncărcate de improvizaţiile demonice. Demonii sunt paraziţi. Ei sunt părţi ale minţii analitice scoase în afară şi inutilizabile pentru calcule mai ample.

E de mirare oare că, atunci, când aceşti demoni sunt distruşi, coeficientul de inteligenţă creşte brusc, aşa cum se observă la un Clear? Adăugaţi circuitele demonice la slăbirea puterii analitice cauzată de restimulare şi veţi constata cât de adevărat este că oamenii folosesc doar circa o douăzecime din puterea lor mentală. Cercetarea şi clasificarea ştiinţifică au arătat că prin ştergerea „inconştienţei" şi a circuitelor demonice din banca de engrame şi prin rearanjarea datelor în banca standard, acolo unde este normal să stea ca experienţă, circa patruzeci şi nouă de cincizecimi din minte sunt puse în slujba „Eu-lui", pe care acesta nu le putea folosi ca aberat.

BOLILE PSIHOSOMATICE

Bolile psihosomatice sunt, acelea care au o origine mentală, dar care, în aceeaşi măsură, sunt organice. În ciuda faptului, că nu există vreo dovadă ştiinţifică precisă înainte de descoperirea Dianeticii, o părere privitoare la existenţa lor s-a afirmat cu tărie încă din zilele Greciei antice, iar în timpurile moderne diferite preparate medicamentoase au fost născocite şi comercializate în ideea, că vor stăpâni aceste boli. Au fost obţinute unele succese, suficiente ca să asigure mult de muncă pentru cercetători. Ulcerele peptice[1], de exemplu, s-au redus, prin persuasiune şi schimbarea mediului de viaţă. Un medicament numit ACTH[2] a avut rezultate uimitoare, dar nebănuite. S-a descoperit că alergiile pot fi atenuate mai mult sau mai puţin prin lucrurile, care micşorează histaminele[3] în trup.

Problema bolilor psihosomatice este complet îmbrăţişată de Dianetică şi prin tehnica Dianeticii astfel de boli au fost eradicate complet în fiecare caz.

Circa 70% din cazuistica frecventă a doctorilor este cuprinsă în categoria bolilor psihosomatice. E greu de spus câte procente au fost clasificate în această categorie după ce Dianetica a intrat de câţiva ani în practică. Dar este sigur, că mai multe boli sunt de natură psihosomatică decât se credea înainte. A spune că toate bolile sunt psihosomatice este, evident, absurd, atâta timp cât există, la urma urmelor, forme de viaţă numite microbi şi care au şi *ele* ca scop supravieţuirea.

---

1. **ulcer peptic**: răni deschise în stomac.
2. **ACTH**: hormon, care a fost folosit uneori pentru a combate simptomele artritei reumatoide; stimulează producerea altor hormoni în trup.
3. **histamină**: substanţă secretată de ţesuturi în reacţii alergice; dilată vasele sanguine, stimulează secreţia gastrică, etc.

Opera lui Louis Pasteur a formulat teoria microbiană a bolilor. Cu Dianetica, s-a câştigat teoria non-microbiană a bolilor. Acestea două, cu ajutorul biochimiei, se completează una pe alta, pentru a determina întregul domeniu al patologiei[4], aşa cum poate fi el cunoscut la această dată, specificând, evident, că viruşii sunt incluşi în teoria asupra microbilor.

Dianetica aduce o nouă ramură la teoria microbilor, cea care include *predispoziţia*. Există trei stadii ale patologiei: *predispoziţia*, prin care înţelegem factorii, care pregătesc trupul pentru boală; *precipitarea*, prin care înţelegem factorii, care provoacă boala să se manifeste; şi *perpetuarea*, prin care înţelegem factorii, care fac boala să continue.

Există două feluri de boală: prima ar putea fi numită *autogenetică*, ceea ce înseamnă că a pornit din organism şi că a fost autogenerată; a doua este *exogenetică*, adică originea bolii vine din exterior. De fapt, chiar dacă medicina consideră bună această clasificare, ea nu este atât de precisă pe cât ar dori Dianetica. Boala mentală provine, de fapt, din exterior. Dar din punct de vedere medical, considerăm că trupul îşi poate crea propiile boli (autogenetice) sau că acestea pot veni dintr-o sursă exterioară (exogenetice). Teoria lui Pasteur asupra microbilor este cea a bolilor exogenetice – cu origine exterioară. Bolile psihosomatice sunt autogenetice, generate de către trupul însuşi.

Tratamentul pentru vătămări accidentale, intervenţiile chirurgicale ca urmare a unor malformaţii datorate unor cauze genetice[5] sau intervenţii ortopedice[6], care pot fi, practic, clasificate în ambele categorii de mai sus, rămân limpede în afara zonei de acţiune a Dianeticii, chiar dacă poate fi remarcat, în trecere, faptul că aproape toate accidentele pot fi legate de dramatizarea unor engrame, în timp ce Clear-ii sunt supuşi arareori accidentelor.

Psiho, evident, se referă la minte, iar *somatic* la trup. Termenul *psihosomatic* se referă la minte, care face trupul să se îmbolnăvească,

---

4. patologie: ştiinţa sau studiul originii, naturii şi dezvoltării unor boli.
5. genetic: de la sau care are legătură cu genetica, acea ramură a biologiei, care se ocupă de ereditate şi de felul în care animalele şi plantele le transmit descendenţilor caracteristici precum mărimea, culoarea, etc.
6. ortopedia: ramură a chirurgiei, care se ocupă cu tratamentul diformităţilor, bolilor şi vătămărilor oaselor, încheieturilor, muşchilor, etc.

sau la boli, care s-au creat, în interiorul trupului datorită unei tulburări mentale. Evident, atunci, când am reuşit să rezolvăm problema aberaţiilor umane, aceste boli devin posibil de vindecat în mod uniform.

Artritele, dermatitele[7], alergiile, astmul, unele complicaţii coronariene, tulburările de vedere, bursitele, ulcerele, sinuzitele, etc., formează doar o mică parte a domeniului psihosomatic. Durerile şi junghiurile bizare din diverse părţi ale corpului sunt, în general, de natură psihosomatică. Migrenele[8] sunt psihosomatice şi, împreună cu celelalte, pot fi vindecate prin terapia Dianetică. (Iar cuvântul *vindecat* e folosit în cel mai adânc înţeles al său).

Multitudinea bolilor fizice psihosomatice depinde de multitudinea condiţiilor pe care le poate produce trupul din factorii conţinuţi de engrame. De exemplu, s-a constatat că răceala obişnuită este psihosomatică. Clear-ii nu răcesc. Nu se ştie cât de important e rolul pe care îl joacă virusul în răceală, sau dacă acesta există, dar se ştie că atunci, când engramele privind răcelile sunt eliminate, nu mai răcim – rezultat de laborator, ce nu a fost contrazis în nici unul dintre cele 270 de cazuri tratate. Răceala vine de obicei dintr-un engram, care o cere şi care e confirmată de un mucus real prezent într-un alt engram. O serie de boli microbiene sunt favorizate şi perpetuate de engrame. Tuberculoza[9] este una dintre ele.

Engramul însuşi, după cum s-a spus, urmează un ciclu de acţiune. Trupul este predispus la comportamentul şi condiţionările incluse în acel engram, atunci, când este recepţionat. Apoi, o experienţă la nivel conştient activează engramul, şi alte experienţe sau însuşi conţinutul propriu-zis al engramului îl fac să devină cronic. Aceasta este predispunere, precipitare şi perpetuare în plan mental.

Engramele, tarele ereditare, accidentele şi microbii sunt cele patru căi prin care se poate reduce eficienţa fizică a organismului. Multe stări, care au fost numite „tare ereditare" sunt, de fapt, engramice.

---

7. **dermatite**: inflamări ale pielii.
8. **migrene**: formă intensă de durere de cap, care revine periodic, ce se localizează, de obicei, doar într-o anumită parte a capului, fiind însoţită adesea de greaţă, tulburări vizuale, etc.
9. **tuberculoza**: boală infecţioasă ce afectează diverse părţi ale trupului.

Engramele îi predispun pe oameni la accidente. Engramele pot favoriza şi perpetua infecţiile bacteriene. În orice caz, lista bolilor afectate de Dianetică e foarte lungă. Aceasta nu e o carte ce inventariază efecte, ci una, care stabileşte cauze, aşa că cititorul este rugat să procedeze după propria pricepere, sau să consulte o lucrare medicală, pentru a înţelege câte mii şi mii de boli, care tulbură sau deranjează trupul, provin din engrame.

În momentul de faţă, cercetările în Dianetică sunt îndreptate spre cancer şi diabet[10]. Există un număr de motive, care susţin presupunerea că acestea au o cauză engramică, cu precădere cancerul malign[11]. Acest lucru a fost menţionat doar pentru că există această posibilitate. Nu s-au făcut teste de nici un fel asupra unor pacienţi bolnavi de cancer sau diabet, iar această teorie e pur teoretică şi nu trebuie luată sub nici o formă ca vreun fel de afirmare a găsirii unei cure pentru cancer. În schimb, celelalte boli enumerate mai sus, au fost testate cu atenţie şi toate au cedat ca urmare a terapiei Dianetice.

Mecanismul prin care mintea este capabilă să provoace o vătămare corporală sau să predispună trupul la o boală şi să o păstreze pe aceasta în organism este, în cauza sa de bază, un lucru foarte simplu. Complexitatea vine atunci, când cineva combină toţi factorii posibili. Atunci sigur că se poate scrie o listă impresionantă de boli potenţiale.

Se pot încerca pe pacienţi drogaţi sau hipnotizaţi câteva teste simple, care pot dovedi din punct de vedere clinic, şi în laboratoare, acest mecanism de bază. O serie de astfel de teste au fost desfăşurate cu succes deplin în procesul de formulare a Dianeticii.

Pentru început, hai să luăm ceva, care este doar uşor psihosomatic şi cu greu poate fi considerat o boală. Un pacient e hipnotizat. I se dă sugestia pozitivă că va fi capabil să audă mai bine. Acesta e „auzul hipersensibil". Controlând toate celelalte mijloace de a obţine informaţii (inclusiv o protecţie împotriva telepatiei dintre subiect şi

---

10. **diabetul**: boală, în care zaharul şi dextroza nu sunt absorbite în mod corect de organism.

11. **malign**: care cauzează sau poate cauza moartea, în mod special prin proliferarea necontrolată în organism.

operator) vom vedea, că auzul a devenit mai fin. De fapt, există peste tot oameni bolnavi, care au un „auz hipersensibil". Prin sugestie, puterea auzului poate fi crescută sau scăzută în aşa fel, încât o persoană poate fi aproape surdă sau poate auzi căzând ace cu gămălie de la mare distanţă. Când sugestia este îndepărtată, auzul subiectului revine la normal.

În mod similar, se pot face experienţe pe ochi, folosind sensibilitatea la lumină. Văzul pacientului este ridicat sau crescut, astfel, încât ochii săi devin mai mult sau mai puţin sensibili la lumină decât în mod normal. Acest lucru se face exclusiv prin sugestii verbale de genul „Lumina îţi va apărea foarte strălucitoare." sau „Lumina va fi aşa de scăzută, încât îţi va fi greu să vezi ceva". Cu ajutorul primei sugestii, subiectul va fi făcut să vadă aproape la fel de bine ca o pisică, chiar dacă alte persoane aflate de faţă cred că e imposibil să vezi obiectele pe care pacientul le indică fără şovăială. În cazul celei de-a doua sugestii, pacientul poate fi plasat sub o lumină orbitoare şi tot nu va fi capabil să citească decât cu greutate.

Simţul tactil poate fi şi el ridicat sau coborât, prin sugestie verbală, până când atingerea poate deveni atât de acută, încât doare, sau din contră, devine atât de slabă, încât abia o mai înregistrează.

La fel se petrece şi cu celelalte simţuri. În acest caz, avem doar cuvântul rostit, care ajunge la minte şi provoacă modificarea funcţiilor fizice.

Dar hai să ne adresăm şi inimii. Prin hipnoză profundă sau medicamente, aducem pacientul în stare de transă amnezică, o stare a fiinţei, în care „Eul" nu mai conduce, ci operatorul devine „Eu" (iar asta este întreaga funcţie a hipnozei: transferul puterii analitice, conform legii afinităţii de la subiect la operator, un lucru, care s-a dezvoltat în interiorul rasei şi avea o funcţie de supravieţuire la animalele, care trăiau în turme).

O precauţie, ce trebuie luată este aceea de a alege pentru experiment un pacient, care să aibă o inimă solidă şi să nu fi avut vreodată tulburări cardiace, deoarece pacientul se poate îmbolnăvi grav dacă are antecedente cardiace. De asemenea, nici unul dintre testele hipnotice nu trebuie să fie experimentat până când nu veţi citi în întregime această carte şi veţi şti cum să anulaţi sugestiile.

Hipnoza, aşa cum este practicată, este dinamită pură, iar hipnotizatorul, care nu e familiarizat cu Dianetica nu e mai capabil să elimine o sugestie, pe care a făcut-o, decât să jupoaie de coajă un atom. El *credea*, că are răspunsul, dar Dianetica a tratat mulţi, mulţi pacienţi, care fuseseră trataţi înainte prin hipnoză şi erau „descentraţi", cum le place să spună inginerilor interesaţi de Dianetică. Aceasta nu e o critică a hipnozei sau hipnotizatorilor, care sunt adesea oameni foarte capabili, ci doar constatarea, că există încă multe lucruri ce trebuiesc cunoscute.

Ritmul cardiac poate fi, doar prin sugestie pozitivă, accelerat, încetinit sau influenţat în alt fel. Există *cuvinte*, care ajunse în straturile adânci ale minţii pot provoca o acţiune *fizică*. Mai mult, fluxul sanguin poate fi inhibat într-o anumită parte a trupului doar prin sugestie. (Acest experiment, trebuie să vă avertizăm, solicită în mod special inima). Sângele poate fi oprit, de exemplu, de a iriga o mână, astfel, încât dacă vă veţi tăia la o venă, veţi sângera foarte puţin. Un truc foarte interesant al Swami-lor[12], care l-a uimit pe autor în India era inhibarea circulaţiei sângelui de către individul treaz asupra lui însuşi. La comandă, o tăietură putea să sângereze sau nu. Arăta fantastic şi era o reclamă foarte bună faptul, că exista un swami, care se contopise cu nirvana[13] şi stăpânea toate chestiunile materiale. Admiraţia a dispărut atunci, când autorul a aflat că îşi poate face şi el trupul să execute aceleaşi lucruri, fără a mai implica nirvana, doar prin intermediul hipnozei. Acest mecanism păleşte repede şi în câteva zile e nevoie ca el să fie împrospătat. Trupul are nivelul său de funcţionare optimă şi chiar dacă o astfel de funcţie poate fi stăpânită „analitic", nu este o problemă de eşalon analitic superior ca să opreşti sângele de a curge într-o mână. Problema este, că fluxul sanguin poate fi întrerupt prin sugestie verbală. Cuvintele se conectează cu fiinţa fizică.

Cum se poate face acest lucru poate fi arătat printr-o explicaţie analogică, precum o diagramă schematică, numai că în acest stadiu

---

12. **swami:** stăpân: titlu de respect hindus, folosit în mod special pentru un învăţător religios hindus.
13. **nirvana:** în Budism e cel mai înalt grad de conştiinţă, în care sufletul este eliberat de toate dorinţele şi legăturile.

al ştiinţei minţii suntem mai interesaţi de funcţii decât de structură – pentru că prin cunoaşterea funcţiilor putem să vindecăm anomaliile şi bolile psihosomatice de fiecare dată, să prezicem noi boli şi simptome şi, să facem „miracole", după cum erau numite aceste acţiuni înainte de a se şti ceva despre minte.

Excreţiile sunt cele mai simple lucruri, ce pot fi controlate prin sugestie. Constipaţia poate fi provocată sau vindecată prin sugestie pozitivă, cu viteză şi uşurinţă remarcabile. Şi urina poate fi controlată, de asemenea. *La fel poate fi şi sistemul endocrin.*

E greu să faci experimente pe funcţiile mai puţin cunoscute ale sistemului endocrin. Cercetarea în domeniul glandular nu a progresat prea mult până acum. Dar, eliminând engramele şi urmărind sistemul endocrin cum se reechilibrează, a devenit clar că sistemul endocrin face parte din mecanismul de control, prin care mintea stăpâneşte trupul. Glandele pot fi influenţate uşor. Aceste fluide şi secreţii – testosteronul[14], estrogenul[15], adrenalina, tiroida[16], paratiroida[17], pituitrina[18], etc. – sunt substanţe, pe care mintea le foloseşte pentru a controla trupul. Ele formează circuite de relee, ca să spunem aşa. Fiecare dintre ele are propria acţiune în interiorul corpului.

Aceste experimente vor să demonstreze falsitatea unei vechi afirmaţii, conform căreia mintea ar fi dirijată de glande. Unei persoane anormale i se administrează de două ori pe săptămână câte o injecţie cu 25 de miligrame de testosteron. Poate apărea o îmbunătăţire în starea sa – pentru un timp scurt vocea i se îngroaşă şi se poate să-i fi crescut păr pe piept. Acum, fără a folosi sugestia, pur şi simplu ştergem engramele din banca reactivă în aşa fel, încât să se poate reface sub formă de amintiri, în banca standard. Încă înainte de a apuca să terminăm acest lucru, trupul său va începe să folosească mai mult testosteron. Doza poate fi redusă în mod semnificativ şi va

---

14. testosteronul: hormonul sexual masculin.
15. estrogenul: hormon sexual sau altă substanţă capabilă de a dezvolta şi păstra caracteristicile feminine ale corpului.
16. tiroida: hormon, care reglează creşterea şi dezvoltarea trupului.
17. paratiroida: hormon important în controlul calciu-fosfatului în trup.
18. pituitrina: diferitele substanţe secretate de glanda pituitară, localizată la baza creierului şi care are o influenţă importantă în creştere şi în funcţiile organismului.

da aceleaşi rezultate ca mai înainte. În cele din urmă, doza poate fi eliminată. Acest experiment a fost realizat şi pe oameni, care nu puteau beneficia de substanţe glandulare precum testosteronul sau estrogenul. De asemenea, au fost supuse experimentului şi persoane care au fost îmbolnăvite prin administrarea acestor hormoni. Ştergerea engramelor din banca reactivă a instaurat o stare a organismului, în care acesta se putea bucura de binefacerile hormonilor, dar în care o administrare artificială nu era necesară, mai ales în cazurile persoanelor în vârstă. Ce înseamnă acest lucru pentru gerontologie (studiul longevităţii) nu poate fi estimat în acest moment, dar putem prezice cu siguranţă că ştergerea engramelor din banca reactivă va avea un efect considerabil asupra prelungirii vieţii. O sută de ani de acum încolo aceste informaţii vor fi disponibile, dar nici un Clear nu a trăit încă atât de mult.

Pentru scopurile noastre imediate, putem demonstra cu uşurinţă efectul sugestiei pozitive asupra sistemului endocrin şi lipsa de efect a hormonilor artificiali asupra aberaţiilor.

Genul acesta de engram are un efect drastic de diminuare asupra producerii de testosteron: „Sexul e groaznic; sexul e rău; îl urăsc."

În ceea ce priveşte sistemul nervos autonom[19], despre care se presupunea că funcţiona fără prea mare legătură cu mintea, se poate arăta că e influenţat în părţile sale componente de minte. Există un efect de micşorare în spirală (cum s-a spus despre schema potenţialului de supravieţuire), prin care engramul începe să împiedice funcţionarea regulatorului funcţiilor vitale; acesta reduce activitatea fizică, iar mintea, fiind parte a unui organ şi, atâta cât putem spune, organică ea însăşi, îşi reduce tonusul. Tonusul mental face să se reducă şi tonusul organismului. Aceasta e o problemă de progresie geometrică inversă. Un om începe prin a fi bolnav şi, având engrame, devine şi mai bolnav. Clear-ii nu sunt supuşi acestei spirale descrescătoare.

De fapt, aceste lucruri îngrozitoare, numite boli psihosomatice, sunt atât de superficiale, încât pot fi învinse ori alinate fără terapia de Clearing.

---

19. sistem nervos autonom: sistem de nervi, care reglează acţiunile involuntare, precum cele ale intestinelor, inimii sau glandelor. Autonom înseamnă „autoconducere", ori „independent".

Acum, motivul, pentru care diferite medicamente, care încearcă să vindece bolile psihosomatice dau rezultate atât de incerte, este că mintea, conținând acele engrame „supraviețuire" (întocmai cum are nevoie cineva de o gaură-n cap), folosește regulatorul funcției vitale pentru a produce în mod activ boli. Dacă un medicament încearcă să le anuleze (ele sunt „supraviețuire", vedeți, iar toate aceste celule încâlcite insistă stupid asupra acestui lucru), mintea trebuie să contracareze această activitate și să readucă la locul ei boala. Încercați să influențați mintea reactivă cu incitări sau raționamente și veți vedea că nu e mai ușor decât să convingi un drogat hotărât să omoare pe toată lumea dintr-un bar. Și el „supraviețuiește".

Efectul unui preparat, precum ACTH, este puțin diferit. Este un medicament atât de aparte încât nu l-am inclus în cercetări, dar în baza rapoartelor cunoscute, se pare că afectează engramele în privința sensului timpului. Adică, așa cum va fi prezentat în capitolul despre terapie, localizarea temporală reactivă a individului este deplasată de către acest preparat. ACTH și poate multe alte preparate din aceeași categorie îl duc pe individ dintr-un engram într-altul. Poți conta pe acest lucru ca și pe schimbarea dictatorilor în Europa. Următorul poate fi de două ori mai rău. Poate fi un engram maniacal, iar asta e îngrozitor, în ciuda aparentei lui „euforii".

Tratamentul cu șocuri electrice, bătăile de la Bedlam și alte lucruri de acest fel, *inclusiv tratamentul chirurgical al bolilor de origine psihosomatică*, au un alt efect, dar nu deosebit de cel al medicamentelor precum ACTH, în sensul că provoacă un alt șoc, ce transferă acțiunea engramului într-o altă parte a trupului (și schimbă între ele aberațiile; când acest lucru funcționează e din pricina faptului că noua aberație e mai puțin violentă decât cea veche). Șocurile, loviturile, operațiile chirurgicale și poate lucruri, precum veninul de cobră schimbă efectul băncii de engrame asupra corpului nu neapărat în rău, nu neapărat în bine. Îl schimbă doar. Ca și cum ai da cu zarurile: uneori cineva nimerește un șapte[20].

Există, apoi, în bolile psihosomatice, tratamentul prin eliminarea de țesuturi. În acest caz, pur și simplu se elimină zona fizică afectată.

---

20. **șapte**: referire la jocul de zaruri, în care cel care dă șapte câștigă.

Poate fi vorba de amputarea unui deget de la picior sau extirparea creierului. Acest lucru se petrece atât de uşor pe cum sunt scrise aceste rânduri. Amputarea unui deget de la picior se adresează unei anume părţi a conţinutului engramului, somaticul, iar extirparea unei anume părţi a creierului (ca în leucotomia transorbitală[21] şi lobotomia prefrontală[22] sau altă operaţie realizată recent) este considerată în mod greşit că se face pentru „extirparea" aberaţiei psihice. Şi aici acţionează un sistem de supunere: chirurgul sau pacientul au o aberaţie de tipul „trebuie să scapi de ea" şi atunci bucăţi din trup sunt tăiate sau extirpate. Unii pacienţi se dau pe mâna chirurgului, ca urmare a unor sfaturi sau spontan, aşa cum bătrânii noştri dădeau sânge prin flebotomie[23]. Există o paralelă strânsă între a-l face pe pacient să sângereze pentru a-l vindeca şi a-i tăia părţi din trup în acelaşi scop. Ambele se bazează pe un engram de renunţare (scapă de asta) şi nici una nu este eficientă. Sperăm că medicina bărbierilor[24] va pieri, aşa cum au făcut şi pacienţii ei.

Acestea sunt cele cinci clase de boli psihosomatice: 1. acele boli, care rezultă din cauze mentale şi se manifestă printr-o dereglare a curgerii fluidelor, care se subdivide în a) inhibiţia curgerii fluidelor, b) creşterea excesivă a curgerii fluidelor; 2. acele boli, care rezultă din cauze mentale şi se manifestă prin dereglarea creşterii fizice, care se subdivide în a) inhibarea creşterii şi b) accelerarea creşterii; 3. acele boli, care rezultă din predispoziţia la îmbolnăvire datorată unei boli psihosomatice cronice într-o anumită zonă a capului; 4. acele boli, ce se manifestă prin perpetuarea unei maladii, ce determină dureri cronice într-o anumită parte a corpului; şi 5) acele boli cauzate de ordinul verbal conţinut în engrame.

---

21. **leucotomie transorbitală**: (din psihiatrie) operaţie prin care, în timp ce pacientul este supus unui şoc electric, i se introduce câte o daltă de spart ghiaţa în fiecare ochi şi se atinge analizatorul, care e deconectat.
22. **lobotomie prefrontală**: (din psihiatrie) operaţie, în care fibrele albe care leagă lobii frontali şi prefrontali de zona interna, sunt secţionate.
23. **flebotomie**: actul de a lua sânge ca măsură terapeutică.
24. **medicina bărbierilor**: referire la obiceiul practicării chirurgiei în secolele trecute de către bărbieri. Deoarece aceştia nu aveau, în general, nici o pregătire medicală, „tratamentele" lor erau foarte dureroase şi se soldau cu infecţii grave şi adesea decese, ca urmare a condiţiilor neigienice.

Din categoria 1 a) fac parte lucruri banale, precum constipaţia dar şi cele grave, ca artrita. Artrita e un mecanism complex, care are o singură cauză şi un tratament relativ simplu. Aduceţi-vă aminte, că există două lucruri prezente într-un engram: durerea fizică şi ordinul verbal. În artrită trebuie să fie ambele prezente (ca în majoritatea bolilor psihosomatice). Când s-a produs un accident la încheietura sau zona afectată, trebuie să fi apărut un ordin verbal în perioada de „inconştienţă", care a însoţit vătămarea şi care va face ca engramul să poată fi restimulat cronic. (Astfel de ordine precum „aşa se întâmplă întotdeauna" sau „continuă să mă doară" sau „sunt înţepenit" vor produce efecte similare). Datorită prezenţei acestui engram şi a activării lui ulterioare, există o durere cronică în zona vătămării. Poate fi o durere minoră, dar totuşi o durere. (Poate exista o durere, pe care să n-o simţim, dacă engramul conţine un ordin care e anestezic, de tipul „nu vei simţi asta", care produce o stare similară, dar ne face să fim „inconştienţi" de durere.) Această durere spune, probabil, celulelor şi sângelui că acea zonă a corpului e periculoasă şi trebuie evitată. Comanda îi permite minţii să influenţeze, de exemplu, paratiroida, care deţine secretul conţinutului de calciu din fluxul sanguin. Un depozit mineral începe să se depună în respectiva zonă. Depozitul mineral nu este neapărat cauza durerii, dar este un restimulator organic, aşa că mai mult mineral va însemna mai multă durere şi engramul se va activa şi mai adânc. Aceasta e spirala descrescătoare. Şi asta e artrita în acţiune. Trebuie înţeles că paratiroida şi fluxul de sânge sunt cauze teoretice. Faptul ştiinţific este acela, că atunci, când un engram despre o zonă cu artrită este identificat şi şters, artrita dispare şi nu mai revine, acesta fiind un fapt probat cu radiografii. Se petrece de fiecare dată şi asta nu din pricina vreunei sugestii sau medicament. Se petrece pentru că engramul este identificat şi şters. Când dispare engramul, dispare şi durerea, dispare şi artrita. Aceasta formează o întreagă categorie de boli, din care artrita nu e decât una. Mecanismele implicate diferă foarte puţin. Toate pot fi categorisite sub definiţia de „dereglări fizice cauzate de reducerea fluidelor organismului".

Categoria 1 b) de boli psihosomatice, creşterea fluxului de fluid, conţine lucruri precum tensiunea mărită, diarea, sinuzita, priapismul

(hiperactivitatea glandelor sexuale masculine) sau alte stări fizice, caracterizate printr-o supra-abundenţă de lichid.

Categoria 2 a) poate provoca lucruri precum o mână strâmbă, un nas teşit, organe genitale nedezvoltate sau alte subdezvoltări ale unei glande, având legătură cu mărimea (care se încrucişează cu 1 a), lipsa de păr (care, precum restul, poate fi parte dintr-o moştenire genetică şi deci, inerentă) şi, pe scurt, reducerea mărimii oricărei părţi a trupului.

Categoria 2 b) provoacă lucruri precum mâini supradimensionate, nasuri prea lungi, urechi prea mari, organe mărite şi alte malformaţii fizice. (Cancerul ar putea fi inclus în această categorie pentru tratament.)

Categoria 3 va include tuberculoza (anumite cazuri), problemele ficatului, cele ale rinichilor, eczemele, răcelile etc. (intersectându-se cu alte categorii, cum se întâmplă, într-un fel sau altul).

Categoria 4 va include acele boli care, apărând fără o influenţă psihosomatică, se fixează, datorită unui accident, pe o zonă deja rănită şi, prin restimulare, păstrează un engram activat în acea zonă astfel, încât nişte simptome devin cronice. Tuberculoza poate fi inclusă aici, conjunctivita[25], orice răni, care supurează şi simptome, care refuză să se dispară, etc.

Această a patra categorie va include, de asemenea, toate durerile şi bolile ciudate, care nu pot fi definite pentru a avea o patologie reală.

Categoria 5 conţine un enorm de larg catalog de boli, oricare dintre cele care sunt la întretăierea dintre celelalte categorii sau care apar doar din engrame, care dictează prezenţa sau necesitatea unei boli. „Întotdeauna răceşti", „ai ulceraţii la picioare" etc. anunţă o boală psihosomatică, iar mecanismele trupului pot furniza una.

Orice boală poate fi precipitată de engrame. Boala poate fi de origine microbiană: individul posedă un engram cu efectul, că respectivul trebuie să se îmbolnăvească şi, datorită acestui lucru, se îmbolnăveşte de acea boală, care se află la îndemână. Mai departe şi mai în general, engramele reduc rezistenţa fizică a trupului la boli şi

25. conjunctivită: inflamarea conjunctivei, membrana, care acoperă interiorul pleoapei şi o parte a ochiului.

atunci, când un engram intră în restimulare (poate din pricina unor certuri în familie, un accident sau altceva de acest gen), puterea de a rezista la boală a unui individ este în mod automat diminuată.

Copiii, aşa cum vom explica, au mai multe engrame decât s-a crezut. Majoritatea bolilor copilăriei sunt precedate de tulburări psihice şi, dacă tulburările psihice sunt prezente - păstrarea unui engram restimulat – astfel de boli pot fi mult mai violente decât ar fi trebuit să fie. Pojarul, de exemplu, poate fi doar pojar, sau poate fi pojar împreună cu o restimulare engramică, caz, în care poate fi fatal sau aproape fatal. O verificare a multor subiecţi în această problemă a bolilor copilăriei, care sunt predispuse, grăbite sau perpetuate de cauze engramice, ne poate face să ne mirăm de cât de violente sunt aceste boli. Dar ele n-au fost niciodată studiate pe un copil Clear, iar în acest caz, există motivul de a investiga posibilitatea că bolile copilăriei sunt în realitate foarte blânde şi ele sunt complicate doar prin tulburări psihice – care nu sunt decât restimularea engramelor.

De fapt, putem pune această întrebare întregului domeniu al patologiei: Care este efectul real al bolilor, minus ecuaţia mentală? Cât de puternice sunt bacteriile?

Domeniul bacteriologiei a fost lipsit de principiile dinamice până în prezent: dinamica, supravieţuirea, sunt aplicabile tuturor formelor de viaţă, iar printre „formele de viaţă" includem şi microbii.

Scopul microbilor este de a supravieţui. Problemele lor sunt cele ale hranei, protecţiei (apărare şi atac) şi procreare. Pentru a îndeplini aceste lucruri, microbul supravieţuieşte la parametrii maximei sale eficienţe. Suferă mutaţii, se modifică datorită selecţiei naturale şi se depărtează în mod dinamic de necesitatea supravieţuirii (veriga ce lipseşte în teoria evoluţiei, ultima dintre ele) spre realizarea maximei supravieţuiri posibile. Face o greşeală prin uciderea organismului gazdă, dar că o formă de viaţă are ca scop supravieţuirea, nu înseamnă neapărat că o şi obţine.

În patologie, microbul, fixat pe scopul său, acţionează ca un agresor faţă de dinamica supravieţuirii speciei umane. Cât de periculos este acest agresor în absenţa agresiunii engramice asupra omului, nu a fost determinat; există totuşi suficiente informaţii, care indică faptul că o persoană umană cu un potenţial aflat în a patra

zonă nu este, aparent, predispusă spre boli: răceala obişnuită, de exemplu, indiferent dacă e vorba de un virus sau nu, trece pe lângă ea; infecţiile cronice lipsesc. Ce au de-a face cu asta anticorpii este, însă, o altă chestiune. Dar e limpede, că un Clear se îmbolnăveşte greu. În cei tulburaţi psihic bolile urmează îndeaproape depresiile mentale (depresia nivelului dinamic).

Tulburarea minţii şi trupului prin engrame duce nu doar la boli psihosomatice, dar şi spre patologie reală, care a fost considerată până acum, mai mult sau mai puţin independentă de starea mentală. Aşa, cum a fost dovedit prin cercetare clinică, a limpezi engramele înseamnă mai mult decât a îndepărta bolile psihosomatice, potenţiale, acute sau cronice. Procesul de Clear tinde, de asemenea, să întărească individul împotriva receptării patologiei; în ce proporţie, încă nu se ştie, deoarece pentru acest lucru ar fi nevoie de o supraveghere de lungă durată şi foarte largă, pentru a stabili o statistică reală, iar proiectul ar necesita mii de cazuri şi observaţii ale doctorilor pe un termen lung.

Cantitatea de tulburări, pe care le manifestă o persoană, care reprezintă, să zicem, poziţia pe care ar ocupa-o pe o scală a stării de sănătate, are puţin în comun cu bolile psihosomatice. Aceste boli necesită doar unul sau două engrame de un anume tip, pentru a deveni evidente. Aceste engrame poate nu acţionează în alt fel, decât prin a predispune individul spre boală. A avea o boală psihosomatică nu înseamnă a fi „nebun" sau a avea tendinţe ipohondrice. Ipohondrul crede că are boli, ceea ce e un sector special al Categoriei nr. 5 de mai sus.

Deranjamentele formează două categorii: prima e cea a deranjamentelor mentale – adică orice stare iraţională – care, în Dianetică sunt numite aberaţii pentru a evita etichetarea constantă a miilor, milioanelor de manifestări iraţionale pe care le întâlnim. Celelalte deranjamente ale individului sunt somatice: acestea sunt cele, care se referă în întregime la persoana fizică şi la starea de sănătate fizică. Ambele noţiuni sunt prezente în fiecare engram: aberaţia şi somaticul. Dar engramul se poate manifesta el însuşi cronic ori sub forma unei somatice (în acest caz a fost creat un substantiv dintr-un adjectiv şi este folosit frecvent în Dianetică

pentru a evita folosirea cuvântului durere, care nu este eufemistic şi e restimulativ), ori ca o aberaţie, ori ca ambele împreună.

Un engram trebuie să conţină durere fizică. Când un engram este restimulat în viaţa de toate zilele, această durere fizică poate reapare sau nu. Dacă nu apare ca durere, ci ca aberaţie, atunci individul se află într-o altă stare decât cea care îi e proprie („necesitatea de a manifesta ostilitate"). Dacă este suficient de sănătos pentru a fi el însuşi, durerea fizică va fi prezentă. În Dianetică spunem că a apărut somaticul . Când a apărut somaticul, persoanei, doar dacă nu e un preclear[26] ce se află în tratament, îi apar şi unele aberaţii. Pe scurt, aberaţia poate apărea în sine, sau poate apărea somaticul, plus ceva din aberaţie. Când o persoană dramatizează altă valenţă decât cea proprie, aberaţia este prezentă. Când dramatizarea, ieşind din engramul fonograf-disc-cunoaştere într-o altă valenţă, este opresată de un alt factor, precum poliţia sau o persoană mai puternică, ori chiar individul însuşi (aceasta a fost numită represiune – termenul nu e folosit aici din cauză, că e încărcat cu alte semnificaţii), mai mult ca sigur, somaticul va ieşi la iveală.

Individul „se simte mai bine", cel puţin aparent (după cum vor celulele ca el să fie), ca să ocupe rolul de supravieţuire în engram (valenţa câştigătoare), pentru că nu mai este, în sfârşit, bolnav. Dar câţi oameni n-au fost ucişi, câte bănci n-au fost jefuite şi câţi soţi şi soţii n-au fost aduşi la nebunie de aceste dramatizări? Astfel, sănătatea individului a fost considerată de societate, în efortul ei de a-şi proteja membrii, o problemă secundară. De fapt, „societatea" n-a ştiut nimic despre acest aspect mecanic. Individul, care dramatizează valenţa de supravieţuire în engramele sale poate face gesturi violente faţă de alte persoane. Individul, care nu-şi va permite singur astfel de dramatizări sau care va fi forţat de societate să stea departe de aceste dramatizări, va deveni cu siguranţă bolnav

---

26. **preclear**: o persoană, care încă nu e Clear; în general, o persoană, care a fost audiată şi care este pe cale de a deveni Clear; o persoană care, prin audierea Dianeticii, descoperă mai mult despre sine şi viaţă.

psihosomatic. „Capul câştigă, pajura pierde"[27]. Răspunsul este în alinarea sau ştergerea engramelor. Dar există mai multe aspecte adiţionale ale problemei: omul, care-şi dramatizează engramele, indiferent de societate, nu este apt să supravieţuiască; iar dacă le dramatizează, poate fi subiectul oricăror mâzgăleli ce sunt ridicate la valenţa la care se află, de o altă valenţă din acelaşi engram.

Combinarea categoriilor şi aspectelor bolilor psihosomatice enumerate şi descrise aici duc spre unele situaţii extrem de complexe. Este demonstrat ştiinţific faptul, că nu există boli psihosomatice fără o aberaţie. Şi este adevărat, că nu există aberaţii fără o boală psihosomatică deja prezentă sau potenţială. Una dintre bolile psihosomatice, pe care nu ne-am aştepta să facă parte din categoria psihosomatică este boala perversiunii sexuale.

Cel pervertit sexual (pe scurt, sub această denumire, în Dianetică, înţelegem orice fel de deviere precum homosexualitatea, lesbianismul[28], sadismul sexual[29], etc., şi tot ce este inclus pe lista lui Ellis[30] şi Krafft-Ebing[31]) este, de fapt, bolnav fizic. Perversiunea, ca boală, are atâtea manifestări, încât se răspândesc de-a lungul întregii game[32] de categorii, de la 1 la 5. Supradezvoltarea organelor sexuale, nedezvoltarea, inhibiţia sau exacerbarea seminală[33], etc., pot fi găsite, unele sau altele în cei pervertiţi. Iar concluzia este, că perversul este întotdeauna o persoană foarte bolnavă, într-un fel sau altul, indiferent dacă e conştient sau nu de asta. Este departe de a fi culpabil[34] pentru starea sa, dar este în schimb, departe de a fi normal şi e foarte periculos pentru societate, iar tolerarea perversităţii este la

---

27. **„capul câştigă, pajura pierde"**: descriere a unui aranjament obţinut din două alternative. Fraza vine de la un joc, în care se aruncă o monedă în aer şi se pariază care dintre feţe va fi deasupra. „Capul" se referă la partea monedei pe care e gravată data şi figura de bază (de multe ori chiar un chip), iar „pajura" este reversul.
28. **lesbianismul**: relaţii homosexuale între femei.
29. **sadismul**: obţinerea plăcerii sexuale prin dominarea, lovirea sau chinuirea partenerului.
30. **Ellis**: Henry Havelock Ellis (1859 - 1939), criminalist şi psiholog englez, care a întreprins studii asupra patologiei sexuale.
31. **Krafft-Ebing**: Baronul Richard von Krafft-Ebing (1840 - 1902), neurolog german şi autor al unor lucrări despre patologia sexuală.
32. **gamă**: întreaga arie de extindere, ca a emoţiilor, de exemplu.
33. **seminal**: a conţine, a fi sau a se referi la substanţe seminale.
34. **culpabil**: blamat, vinovat.

fel de rea ca şi pedepsirea ei. Lipsind metodele potrivite, adecvate timpurilor noastre, societatea a fost prinsă între toleranţă şi pedepsire, iar problema perversiunii n-a fost, desigur, rezolvată. Poate este puţin în afară de subiect, dar merită remarcat faptul, că cea mai bună explicaţie anterioară a perversiunii a fost ceva în legătură cu fetiţele, care invidiază penisul lui Tăticu şi băieţii, care sunt frământaţi de acel lucru îngrozitor, vulva, pe care Mămica a arătat-o din greşeală, într-o zi. Dar trebuie mai mult decât un astfel de lucru pentru a face un pervers. E nevoie, mai degrabă să-i izbiţi copilului capul, să treceţi peste el cu un compresor, să-l tăiaţi în două cu un cuţit ruginit, să-l fierbiţi în Lysol[35] şi asta în timp ce oameni nebuni răcnesc spre el cele mai groaznice şi obscene lucruri. Fiinţa umană are un caracter foarte puternic. E atât de puternic, încât a reuşit să biciuiască întregul regn animal şi să zguduie stelele. Iar când e vorba să-şi dezechilibreze cea de-a doua dinamică, ceea ce rezultă e scos direct din Dante[36] şi Sax Rohmer[37] împreună. De aici, perversul, care conţine sute şi sute de engrame vicioase, nu are prea mult de ales între a fi mort şi a fi pervers. Dar, având la îndemână o ştiinţă eficientă, pentru a stăpâni problema, o societate care va continua să suporte perversiunea şi toate efectele sale triste şi sordide, nu merită să supravieţuiască.

Perversiunea poate căpăta şi alte aspecte. Într-una din societăţile studiate, aceste aberaţii s-au multiplicat într-atât, încât un cult mistic s-a născut de aici, cult, care susţinea că toate bolile mentale provin din sex; acest lucru a dat, bineînţeles, avânt unor aberaţii ale celei de-a doua dinamici (sex), astfel că o asemenea credinţă trebuie să fi fost creată de un individ, care avea aberaţii foarte grave la cea de-a doua dinamică. Această credinţă, conform căreia sexul era singura sursă a aberaţiilor umane şi a travaliilor la care e supus omul, i-a

---

35. **Lysol**: (numele unui produs) o soluţie limpede, maronie, folosită ca dezinfectant sau antiseptic.
36. **Dante**: original, Durante, Alighieri (1265 - 1321), poet italian. A scris Divina Commedia, în care se povesteşte o călătorie imaginară a autorului prin iad, purgatoriu şi paradis.
37. **Sax Rohmer**: pseudonim al lui Arthur Sarsfield Ward (1883 - 1959), autor englez de romane de suspans, în mod special o serie axată pe aventurile personajului fictiv Dr. Fu Manchu.

atras ca practicanţi, în mod firesc, pe indivizii, care aveau aceleaşi stări aberante. Iar acest cult a întărit factorii aberanţi din societate, încât toată activitatea lor a fost dirijată în a face din sex ceva monstruos şi ameninţător, considerându-l ca pe sursa principală de boli mentale din societate. Profetul acestei credinţe a fost Manichaeus, un persan din secolul trei, care susţinea în predicile sale că tot ce e legat de trup şi, în mod special, de sex, e rău. Cultul lui Manichaeus a continuat în Evul Întunecat şi apoi a dispărut, pentru a nu mai tulbura omul în continuare.

Orice dinamică poate fi blocată: dinamica personală, dinamica sexuală, dinamica grupului, sau dinamica umanităţii. Fiecare dintre ele a fost ţinta, la un moment dat, a unui cult sau altul, care încerca să vindece bolile omului şi să-l salveze. Dianetica nu e interesată să salveze omul, dar poate face mult pentru a preveni „salvarea" lui. Ca un sistem organizat de cunoaştere ştiinţifică, Dianetica poate trage doar, în laborator, concluzia.

Poate fi observat faptul, că Biserica procedează absolut corect atunci, când face tot ce-i e în putere pentru a împiedica blasfemia[38]. Blasfemia poate fi, adesea, exprimată în timpul „inconştienţei" unei persoane, care a fost lovită. Aceasta va face să pătrundă în engrame nume şi formule sacre, ceea ce, acţionând în individ, îl va face pe acesta să capete o frică iraţională, constrângere sau repulsie faţă de Dumnezeu. Nu religia greşeşte, ci blasfemierea religiei. O astfel de blasfemie îl produce pe fanaticul[39] dement şi ucigaşul ateu[40], de care religia s-ar lipsi bucuroasă.

În domeniul bolilor psihosomatice, orice combinaţie verbală poate fi la fel de vătămătoare într-un engram ca şi orice alt factor. Raţionamentul moronic al minţii reactive, care consideră orice dintr-un engram egal cu celelalte părţi ale acestuia, consideră, de asemenea că orice lucru similar unui engram din lumea exterioară (restimulatorii) e o cauză suficientă pentru a activa un engram. Atunci aberaţia şi boala pot apărea.

---

38. **blasfemie**: a lua în derâdere lucrurile sfinte sau pe Dumnezeu.
39. **fanatic**: persoană extrem de zeloasă.
40. **ateu**: persoană, care neagă sau refuză să creadă în existenţa unei (sau unor) fiinţe divine.

Există, totuşi, în bolile psihosomatice o particularitate, care e cronică: mintea reactivă a celui care aberează exercită o putere de alegere în sensul că numai engramele prosupravieţuire devin cronice. Trebuie spus, la nivelul reactiv, că cel care aberează nu va lăsa să se îmbolnăvească din engramele sale decât dacă acea boală are o valoare de „supravieţuire". Acest lucru e foarte important în terapie. Bolile psihosomatice, pe care le suferă pacientul sunt acelea, care au o istorie de compasiune (prosupravieţuire).

Nu este posibil să „stricaţi" un copil cu dragoste şi afecţiune. Oricine a spus că acest lucru e posibil, a pornit de la date greşite sau fără a studia problema. Copilul are nevoie de toată dragostea şi afecţiunea, pe care le poate primi. Un test a fost aplicat într-un spital, unde s-a arătat, că bebeluşii lăsaţi fără îngrijire au început să facă febră. Când li se acorda atenţie, febra scădea imediat. Testul, deşi n-a fost urmărit nemijlocit de autor, pare a fi fost realizat sub o supraveghere apropriată, conform raportului. Dacă acest lucru e adevărat, el postulează un mecanism în organismul uman, care cere afecţiune prin îmbolnăvire, pe o bază genetică. Nu există motive ca acest lucru să nu fie adevărat; au trecut suficienţi ani de inginerie – circa două miliarde – pentru a construi ceva în proiect. Aceşti copii, în mai multe grupuri, au fost lăsaţi în spital în vederea testului. S-au îmbolnăvit cu toţii în momentul în care nu li s-a mai arătat afecţiune. Avem de-a face cu legea afinităţilor, dacă testul a fost realizat corect. Scopul lor nu era acela de a ajuta Dianetica, ci de a arăta, că a părăsi copiii în spital după naştere, din cauza unei boli uşoare, duce în mod inevitabil la agravarea acesteia.

O serie de experimente Dianetice foarte sever controlate pe o perioadă mult mai lungă, au demonstrat că legea afinităţii, aşa cum e ea aplicabilă bolilor psihosomatice, era pe departe mult mai puternică decât frica şi antagonismul. Atât de mare era diferenţa aceasta, încât poate fi comparată cu puterea unei bârne de oţel faţă de cea a unui pai. S-a descoperit, de asemenea, că bolile psihosomatice cronice există numai atunci, când au un engram de compasiune în spatele lor. Legea afinităţii poate fi interpretată ca fiind legea coeziunii. Afinitatea poate fi definită ca „dragoste" în ambele sale înţelesuri. Absenţa sau refuzul dragostei pot fi

considerate ca o violare a legii afinității. Omul trebuie să fie în afinitate cu omul, pentru a putea supraviețui. Sinucigașul își comite actul, în general, în virtutea raționamentului că dispariția propriului ego va servi în vreun fel celelalte Ego-uri – ceea ce, la nivelul minții reactive, e un raționament foarte banal, derivând exclusiv din engrame. Durul patron din industrie, cu expresia sa nemiloasă atunci, când suferă de o boală psihosomatică, aceasta provine de obicei dintr-un engram de compasiune.

Engramul de compasiune pretinde că e prosupraviețuire. Așa cum spune cineva „preclear", un om nu e victimizat de dușmanii săi, ci de prieteni. Un engram provine întotdeauna dintr-un moment mai mare sau mai mic de „pierdere a cunoștinței". Nu există engram fără „pierderea conștiinței". Ea apare atunci, când analizatorul e scos din funcțiune, astfel încât lumea exterioară să poată intra în interior, fără a fi controlată, și să lucreze din interior. În secunda, în care analizatorul identifică unul dintre aceste engrame ca atare, engramul își pierde circa 20 de procente din forța lui de a abera și, de obicei, 100 de procente din forța lui de a cauza o boală psihosomatică. Durerea e foarte perisabilă. Plăcerea e înregistrată în bronz. (Nu e vorba de poezie aici, ci de știință. Durerea fizică poate fi ștearsă cu puțină atenție. O experiență plăcută, sau chiar una așa-și-așa[41] e atât de solid fixată în minte, încât nici un tratament cunoscut de Dianetică nu o va zgâlțâi, iar un mare efort a fost calculat la înregistrarea lucrurilor plăcute, doar pentru a testa rezistența lor. Ele sunt permanente, durerea fizică e perisabilă. Păcat, domnule Schopenhauer[42], dar ați fost un om, care a greșit cu prisosință.)

A expune un blocaj analizatorului – un moment de „durere mentală" – odată ce engrama, care i-a dat putere a dispărut, face acest blocaj să se spulbere ca pleava în vânt. Analizatorul lucrează pe „doctrina informațiilor adevărate". Nu are de-a face cu nimic din

---

41. **așa-și-așa**: nivel mediu.

42. **Schopenhauer**: Arthur Schopenhauer (1788 - 1860), filozof german. A susținut că dorințele și căile omului, precum și forțele naturii, sunt manifestări ale unei singure dorințe, cea de a trăi, care este esența vieții. Schopenhauer considera, că deoarece efortul voinței înseamnă o năzuință constantă fără satisfacție, viața constă în suferință și că numai prin controlarea voinței prin intermediul intelectului, prin eliminarea oricărei dorințe de reproducere, poate fi diminuată suferința.

ce s-a dovedit a fi fost fals. Chiar şi a dezvălui un engram fără a-l elimina, are o valoare terapeutică – 20 de procente – iar acest lucru a făcut să crească acea credinţă, conform căreia tot ce trebuie să facem e să ne cunoaştem bolile, iar ele vor dispărea. Ar fi bine dacă ar fi fost aşa.

Atunci, cel mai aberativ engram este acela, care este considerat de conceptul minţii reactive, conform căruia engramul este necesar supravieţuirii individului. Engramul de compasiune este acela care merge înainte şi devine cronic sub formă de boală psihosomatică. Există două motive pentru asta: unul este de obicei în propria valenţă a persoanei atunci, când un engram de compasiune este recepţionat; iar mintea reactivă a persoanei, cunoscând bine valoarea afinităţii, împinge înainte boala psihosomatică, pentru a atrage afinitatea. Aici nu există voinţă din partea „Eu-lui" individual, a sinelui analitic. Dar acolo există „voinţă" din partea minţii reactive.

Un engram de compasiune va funcţiona cam aşa: un băieţel, care a fost victimizat foarte mult de părinţii săi, e foarte bolnav. Bunica lui soseşte la el şi, în timp ce delirează, îi spune că va avea grijă de el şi că va sta alături de el până când se va însănătoşi. Acest lucru dă o valoare ridicată de „supravieţuire" faptului că e bolnav. El nu se simte în siguranţă împreună cu părinţii săi; el vrea ca bunica sa să fie prezentă (ea e o valenţă câştigătoare, pentru că ea îi conduce pe părinţi) şi astfel acum are un engram. Fără engram, acolo n-ar exista o boală psihosomatică. Starea de rău, „inconştienţa" şi durerea fizică sunt esenţiale pentru receptarea acestui engram. Dar acest engram nu este unul antisupravieţuire. E un engram de supravieţuire. El poate fi dramatizat în valenţa proprie a individului.

Boala psihosomatică, într-un caz ca acesta, ar deveni un „bun de preţ". „Eul" nici măcar nu cunoaşte calculul. Analizatorul era absent când engramul a pătruns înăuntru. Analizatorul nu-şi poate aminti acel engram prin orice alt mijloc decât terapia Dianeticii. Iar engramul nu va putea fi eliminat.

Acum, datorită acestui engram, avem de-a face cu un pacient cu sinuzită şi predispoziţie spre infecţii pulmonare. Poate fi din cauză că a fost suficient de ghinionist pentru a se căsători cu o copie a mamei sau bunicii sale. Mintea reactivă nu poate spune, care e

diferenţa între mamă, bunică sau soţie, dacă acestea au similarităţi în felul de-a vorbi, voce sau gestică. Soţia nu este compătimitoare. Atunci engramul începe să pretindă această compasiune. Şi chiar dacă soţia crede că sinuzita şi infecţiile pulmonare sunt suficient de repulsive pentru a duce la un divorţ, mintea reactivă va continua să păstreze engramul activat. Cu cât soţia arată mai multă ură, cu atât engramul se fixează mai bine. În acest fel poţi ucide un om.

Descrierea de mai sus e cea a unui engram de compasiune standard. Când un terapeut încearcă să îndepărteze engramul de pacient, mintea reactivă se opune. „Eul" nu se opune. Analizatorul nu se opune. Aceştia speră că engramul va ieşi. Dar mintea reactivă îl ţine bătut în cuie până când un Dianetician va împinge ranga sub el. Abia atunci va dispărea. (Se pot elimina unele blocaje, prin alte mijloace, pentru a alina acea stare. Dar pacientul va dezgropa un alt engram!)

Rezistenţa faţă de terapiile vechi s-a datorat acestor engrame de compasiune. Iar ele se află chiar la suprafaţă, expuse sub forma de boli cronice psihosomatice.

A îndopa cu medicamente un pacient, care suferă de o boală psihosomatică nu poate decât să-i aducă o alinare temporară. „Eul" nu doreşte boala. Analizatorul nu o vrea. Dar trupul o are şi dacă cineva reuşeşte să o vindece fără a extrage engramul, trupul, la ordinul minţii reactive, va găsi altceva ca să înlocuiască acea boală sau va dezvolta o „alergie" la medicamentul respectiv sau va anula total efectul acestuia.

Bineînţeles, oricând cineva poate jupui ţesutul viu de pe craniu, folosind cuţite sau dălţi de spart gheaţa, ori să-l şocheze. Acest lucru va vindeca o boală psihosomatică. Dar, din păcate, va anihila şi personalitatea, capacităţile intelectuale şi, mult prea des, viaţa însăşi.

În Dianetică, aplicarea tehnicii de eliminare a engramelor, care provoacă aceste boli a oferit în mod uniform alinare tuturor pacienţilor trataţi, fără a mai exista reveniri. Pe scurt, astăzi bolile psihosomatice pot fi vindecate. Toate.

EMOȚIA ȘI DINAMICILE

Emoția este o cantitate θ', despre care putem spune, că este atât de implicată în forțele vitale, încât Dianetica, în acest stadiu, o poate mânui cu succes constant, dar nu îndrăznește să ofere asupra ei mai mult decât o teorie descriptivă. Mai e nevoie de multe cercetări asupra emoției. Dar atâta timp cât terapia o stăpânește cu succes, până la un punct, pot fi oferite și alte informații.

În mod abrupt, emoția poate fi împărțită în emoție negativă și emoție pozitivă. Emoția negativă va fi caracterizată ca non-supraviețuire, iar emoția pozitivă va fi prosupraviețuire. În cazul nostru nu ne interesează cât de plăcute sunt emoțiile. Se crede că orice emoție este la fel, dar peste aspectele sale privitoare la zonele peste zona 1 se poate trece, deoarece nu e necesar a fi explicate în acest moment sau în această carte.

În zonele 1 și 0, emoția devine foarte importantă pentru terapie. Așa cum am stabilit mai devreme, zonele 1 și 0 sunt zona mâniei și cea a apatiei. De la moarte, înspre limita dintre mânie și frică, este zona 0. De la această graniță și până la începutul plictiselii este mânia, zona 1.

Este ca și cum dinamica supraviețuirii, până la a fi contractată în zona 1, începe prin a arăta ostilitate, apoi, la amenințarea morții, arată mânie. La continuarea amenințării începe să apară furia. Apoi, la nivelul imediat inferior frica, după care teroarea și, imediat sub moarte, apatia.

---

1. θ - theta, a opta literă a alfabetului grecesc. Pentru greci simbol al gîndirii sau al vieții spirituale.

Iar când dinamica este sub presiune, celulele reacţionează puternic la ameninţare, împotrivindu-se ameninţării, ca să zicem aşa. Analizatorul rezistă în jos, până la limita superioară a zonei 1, dar cu un control descrescător. De aici şi până la celule, organismul real rezistă până la ultima putere. Mintea reactivă este total la comandă de la limita superioară a zonei 1 până jos, la moarte, şi este la comanda organismului cu putere mereu crescândă, pe parcurs ce dinamica e tot mai presată.

Emoţia pare să fie conectată în mod inextricabil[2] cu forţa vitală reală. Că există o forţă vitală nu poate contesta nici un inginer. Oamenii şi medicina se uită în general la ulcior şi uită că ulciorul e acolo doar pentru a conţine laptele şi că laptele este cel important. Forţa vitală este heliul[3], care umple balonul ce se ridică. Cu cât iese mai mult heliu din balon, cu atât mai mult coboară acesta. Când acest tip de energie va fi localizat şi izolat ca atare – asta în cazul în care *este* un anume tip de energie – atunci medicina va avansa în salturi, faţă de care paşii anteriori vor arăta ca o cursă în saci[4]. Medicina n-are nici un fel de heliu pus de-o parte pentru acest lucru.

Cât de sus poate urca această forţă vitală pe scala supravieţuirii nu se ştie. Deasupra zonei 3 este zona marcată de întrebări. Un Clear ajunge la un nivel de persistenţă, vigoare, tenacitate şi fericire. Poate, cândva, un Clear va atinge nebulozitatea despre care autorul a auzit în India că l-ar marca pe acela, care e pe de-a-ntregul spirit.

Cât de departe în jos se poate ajunge, se ştie cu siguranţă. Omul moare. Nu se mai mişcă şi nu mai gândeşte. Moare ca organism, apoi mor şi celulele. Există diferite perioade de „viaţă după moarte" a celulelor, iar biologii au remarcat faptul că celulele din păr sau unghii nu mor luni întregi, după ce organismul a murit. Întâi moare organismul, apoi, colonie după colonie, mor şi celulele.

Asta se petrece de la limita inferioară a zonei 0 în jos. Dar partea, care ne interesează se situează de la zona 1 în jos, spre limita inferioară a zonei 0. Poate fi postulat, că mintea analitică are cea mai

---

2. **inextricabil**: ceva ce nu poate fi desfăcut, rezolvat sau descâlcit.
3. **heliu**: un element chimic, un gaz foarte uşor, inert şi fără culoare. E folosit pentru umflarea baloanelor zburătoare, etc.
4. **cursă în saci**: o cursă în care fiecare concurent are picioarele legate într-un sac.

mare zvâcnire împotriva opresorului, abilitatea maximă de a avea grijă de organism când se află în zona a treia. În timp ce opresorul împinge în jos, analizatorul, când se află în partea de jos a zonei 3 împinge din greu înapoi. Avem de-a face cu *necesitatea* în acțiune. *Nivelul de necesitate poate urca, în timpul acestei acțiuni, la un punct în care dezactivează[5] toate engramele!*

Trebuie să realizăm că analizatorul are în vedere viitoarele opresiuni și este permanent angrenat în calcule, care pun problema viitorului, pe care analizatorul le rezolvă – aceasta e una dintre funcțiile imaginației. Apoi, trebuie să realizăm că analizatorul este angrenat într-o multitudine de calcule despre prezent, pentru care mintea analitică are de-a face permanent cu un număr uriaș de factori, care includ opresorul de azi și pe cel de mâine. Calculează, de exemplu, asupra alianțelor cu prietenii și cu cei cu care este în simbioză, și cele mai mari victorii sunt obținute atunci, când ia o parte din opresor și o transformă într-un factor aliat.

Individul poate fi vizualizat, în spectrul supraviețuirii, ca fiind în vârful dinamicii supraviețuirii. Opresorul împinge în jos, sau viitorii opresori amenință un efort, în timp ce mintea analitică împinge în sus, prin soluții. Nivelul individului este determinat de felul în care acești opresori sunt întâmpinați.

Vom vorbi acum despre Clear și, până la o mențiune expresă, ne vom folosi de acesta. Cel care e Clear e o persoană fără aberații. El este rațional, în sensul că pregătește cele mai bune soluții posibile, conform datelor pe care le are și punctului său de vedere. Obține maximul de plăcere pentru organism, în prezent și viitor, ca și pentru subiecții cu alte dinamici. Clear-ul nu are engrame ce pot fi restimulate, pentru a compromite corectitudinea calculelor, introducând date false ascunse în ele. Iată motivul, pentru care îl folosim aici ca exemplu.

Dinamica supraviețuirii este foarte înaltă, e mai mult decât contracararea opresorului. Luați asta ca o primă condiție. Asta va plasa dinamica în zona 3, tonul 3.9. Acum creșteți forța opresorului. Dinamica e împinsă înapoi la tonul 3.2. Necesitatea iese la iveală.

---

5. **a dezactiva**: a face un engram (sau mai multe) să dispară fără a fi șters în prealabil.

Opresorul e împins înapoi. Dinamica urcă din nou la tonul 3.9. Această acţiune poate fi denumită cu termenul de redresare entuziastă. Individul a devenit practic „mânios" – altfel spus, şi-a mobilizat fiinţa pentru a furniza forţa pentru redresare şi acţiune. Mental, el cere orice poate constitui forţă mentală. Fizic, dacă opresiunea a fost fizică, va cere adrenalină. Acesta e modul corect de utilizare a glandelor endocrine. Oricare şi toate funcţiile corpului se află sub controlul analitic (dar nu neapărat monitorizate de acesta).

Acum să presupunem, că opresorul se luptă împotriva dinamicii şi coboară dinamica la 3.0. Nivelul necesităţii creşte. Se intră în acţiune. Forţa întregului corp e aruncată în luptă împotriva opresorului. Acum, să presupunem că un factor nou se uneşte cu opresorul şi acesta devine mult, mult mai puternic. Individul va continua să încerce a lupta împotriva lui. Dar opresorul e mai puternic şi mai puternic. Începe să istovească resursele de energie psihică şi fizică (acest opresor poate fi de natură psihică dar şi fizică). Obosind, individul coboară la 2.5. Opresorul creşte, din nou. Se încearcă din nou revolta asupra acestuia. Ultima rezervă de energie sau date e aruncată în joc. Şi un alt factor se uneşte cu opresorul, mărindu-i forţa. Indvidul cade la 2.0.

Exact în acest moment, analizatorul, eşuând, se deconectează. Aici am intrat în vârful zonei 1. Se instalează ostilitatea. Opresorul e jos, presând asupra supravieţuirii celulare. Şi trage mai în jos. Individul începe să fie mânios, recrutându-şi în mod celular, dar nu conştient, ultimele forţe. Din nou, opresorul capătă noi forţe. Individul ajunge la mânie nemăsurată. Încă o dată, opresorul coboară. Individul ajunge la frică, tonul 0.9. Iarăşi, opresorul coboară nivelul, recrutând noi factori. Individul a ajuns la 0.6., iar aici se află în teroare. Din nou, opresorul coboară nivelul, cu forţe noi. Individul a ajuns la paralizia fricii, 0.2.

Să facem o paralelă între aceasta şi un exemplu foarte simplu, pentru a nu fi obligaţi să studiem mii de factori subtili. Un Clear, neexperimentat ca vânător, se hotărăşte să vâneze un grizzly[6]. El are

---

6. **grizzly**: prescurtare pentru ursul grizzly. E un urs de talie mare, feroce, de culoare maronie, gălbuie sau gri din vestul Americii de Nord, cu o cocoaşă între umeri şi ghiare lungi la labele din faţă.

o puşcă bună. Grizzly-ul pare a fi un vânat uşor de doborât. Omul se află la nivelul 3.9. sau mai sus. Se simte bine. Va prinde acel grizzly, pentru că îi ameninţă şeptelul[7]. Un mare entuziasm îl însoţeşte până când ajunge la vizuină. Aşteaptă şi, în cele din urmă vede grizzly-ul. În faţă e o pantă, pe care în mod normal n-ar putea s-o urce. Dar pentru a reuşi o împuşcătură bună înainte ca grizzly-ul să dispară, omul trebuie s-o escaladeze. Văzând că e în pericol de a pierde vânatul, omul coboară la 3.2. Nevoia îl face să urce panta. Trage cu puşca, dar reculul îl face să cadă înapoi de pe culme. Grizzly-ul e rănit. Se repede spre om. Necesitatea apare din nou. El se află la nivelul 3.0 în momentul în care trage. Ratează. Trage din nou, dar ratarea, combinată cu grizzly-ul, care îl atacă îl aduc mai jos, la nivelul 2.5. Trage încă o dată. Grizzly-ul primeşte glonţele, dar continuă să alerge. Bărbatul trage din nou, dar realizează brusc faptul, că puşca sa nu-l va opri pe grizzly. Tonul coboară la 2.0. Începe să mormăie şi să-şi manipuleze febril puşca. Gloanţele zboară la întâmplare. Începe să urască puşca, grizzly-ul, lumea şi aruncă puşca, gata să dea piept cu grizzly-ul, care s-a apropiat, cu mâinile goale. Dintr-o dată, bărbatul începe să simtă frica. Tonusul său e de 1.2. Scade la 0.9. în momentul în care nările sale simt mirosul ursului. Ştie că ursul îl va ucide. Se întoarce şi încearcă să escaladeze din nou panta, ca să scape, dar eforturile sale sunt haotice. A ajuns la tonusul 0.6., adică teroare pură. Ursul îl izbeşte şi-l aruncă de pe povârniş. Bărbatul zace liniştit, cu răsuflarea aproape oprită, cu bătăile inimii încetinite de tot. Ursul îl loveşte din nou, dar bărbatul rămâne inert. Atunci, ursul decide că acesta e mort şi pleacă. Zguduit, omul îşi revine, iar tonusul său urcă treptat la 2.0., punctul în care se închisese analizatorul. Face un efort şi se ridică. Tonusul său e din nou la 2.5., e speriat şi precaut. Îşi regăseşte puşca. Începe să părăsească scena. Simte o mare nevoie de a-şi recupera respectul de sine, iar tonusul său urcă la 3.2. Pleacă şi ajunge într-o zonă sigură. Dintr-o dată, îi vine ideea că ar putea împrumuta Mauserul[8] unui prieten. Începe să facă planuri pentru a

---

7. **şeptel**: vaci sau alte animale, care se cresc pe lângă o fermă.
8. **Mauser**: marcă de puşti militare şi de vânătoare.

prinde ursul. Entuziasmul său creşte. Dar, complet separat de engramul căpătat atunci când l-a izbit ursul, acţionează conform experienţei sale. Trei zile mai târziu ucide ursul şi tonusul său creşte la 4.0. pentru contemplare şi povestirea păţaniei, apoi mintea sa începe să se ocupe de alte probleme.

Viaţa e mult mai complicată decât îndeletnicirea de-a ucide urşi grizzly. De obicei e mai puţin palpitantă, dar întotdeauna e plină de situaţii, care provoacă o fluctuaţie a opresorului. Câştigul tuturor ţelurilor atinse – un urs ucis, o femeie sărutată, un loc în rândul din faţă la operă, un prieten câştigat, un măr furat – sunt baleieri între diverse niveluri de tonus. Ori omul face, în general, trei sau poate trei mii de calcule în acelaşi timp şi acolo există treizeci sau treizeci de mii de variabile în aceste calcule. Prea multe necunoscute, prea multe apariţii a unor factori de genul „n-am ştiut că puşca era încărcată". Toate astea pot arunca analizatorul dintr-o ordine precisă în dispersia răvăşită a nefuncţionării. Analizatorul poate fi considerat deconectat atunci, când se ajunge la nivelul tonusului de 2.0. De la 2.5. în jos, calculele pe care le face nu mai sunt foarte raţionale – prea multe necunoscute, prea mulţi factori neaşteptaţi, prea multe erori de calcul descoperite.

Asta înseamnă să trăieşti pe o bază „Clear". Când vânătorul nostru a fost lovit de urs a primit un engram. Acest engram, când s-a activat, îi va da frică, o atitudine apatică, în prezenţa unor anumiţi factori: orice percepţie de genul – ramuri, respiraţia ursului, etc. Dar el a ucis acel urs. Şansele ca engramul să se fixeze sunt minime. Nu din cauză că a ucis ursul, ci pentru că era, la urma urmei, un om în toată firea. Iar dacă este un Clear, atunci se poate gândi la ce s-a petrecut şi poate limpezi totul singur.

Acesta este un ciclu complet al *emoţiei*. Entuziasmul şi extrema plăcere se află la extremitatea de sus. Frica şi paralizia se află la fund. În om, moartea simulată e foarte aproape de cea reală din punctul de vedere al Scalei emoţionale. Este un mecanism funcţional. Dar nu este decât apatie totală.

Atâta timp cât funcţionează analizatorul, recepţionarea unui engram este imposibilă. Totul se duce în banca standard. Imediat ce a fost depăşită în jos graniţa de 2.0., se poate spune că s-a instalat

„inconştienţa" şi că orice înregistrare, asociată cu durerea şi emoţia dureroasă, este un engram. Aceasta nu e o schimbare de definiţie. Analizatorul e închis, cu anestezic chirurgical, la nivelul 2.0. Anesteziculpoate scădea şi mai mult nivelul de conştienţă. Durerea îl poate scădea şi mai mult. Dar a scădea nivelul de conştienţă nu înseamnă neapărat a-l scădea şi pe cel al emoţiei. Cât de multă ameninţare incipientă sau simpatie se află în împrejurimi? Asta e ceea ce face să scadă Scala emoţională. Acolo poate fi un engram activ, care conţine un tonus de 4.0., sau unul de 1.0. sau altul de 0.1. Această emoţie nu este, atunci, chiar bidimensională.

Nivelul de profunzime a stării de conştienţă poate fi afectat de emoţii dureroase, otrăvuri sau alte lucruri care micşorează starea de conştienţă. De aici, totul devine engram, iar engramele au propria lor Scală emoţională, care porneşte de la 4.0. şi coboară la 0.1.

Aici putem vedea că sunt două lucruri implicate. Primul e starea fizică a corpului. Acesta e lucrul, care trage în jos analizatorul. Apoi, e vorba de starea mentală. Aceasta e cea care trage în jos scala tonusului emoţional.

Dar amintiţi-vă, că în engrame mai există un factor: valenţa. Odată ce propriul analizator e deconectat, corpul îşi va asuma evaluarea sau condiţionarea emoţională a oricărui alt analizator prezent. Aici avem de-a face cu afinitatea. „Inconştient", un individ aflat în prezenţa altor fiinţe, va alege o valenţă pentru fiecare fiinţă prezentă. Unele dintre aceste valenţe sunt întâmplătoare. El va alege prima, acea valenţă, care e cea mai simpatetică sau care dovedeşte cea mai adâncă compasiune, adică un posibil viitor prieten (sau o persoană similară). Şi va alege acea valenţă care este cea mai de vârf (cu cel mai înalt grad de supravieţuire, şeful, câştigătorul), pentru dramatizare. Şi va alege valenţa entităţii câştigătoare (câştigătoare în faţa sa sau a altora) pentru tonusul emoţional. Dacă valenţa câştigătoare dovedeşte în acelaşi timp şi compasiune, el are un engram, ce poate fi utilizat în toată extinderea lui.

Hai să luăm acest exemplu: un om se află sub anestezie cu oxid nitric (cel mai periculos anestezic, care a fost inventat vreodată, pentru că, de fapt, *nu este* un anestezic, ci un hipnotic) suferind o

exodentrie[9]. De obicei, toţi cei prezenţi în jurul unui pacient „inconştient" discută şi bârfesc despre pacient, vreme, sau despre cel mai popular actor de film sau jucător de baseball. Dentistul este un ins cu un caracter puternic, tiranic faţă de asistentă, gata să se enerveze pentru nimicuri. El este şi foarte simpatetic, plin de compasiune faţă de pacient. Asistenta este o blondă cu ochi albaştrii, care suferă de o aberaţie sexuală. Pacientul – aflat practic în agonie, primind engrame peste engrame (Groaznică substanţă acest oxid nitric! Poate realmente provoca un engram puternic, după cum poate confirma orice Dianetician) – este neanalitic. Tot ce i se spune, sau se spune în jur este luat literal. El ia valenţa dentistului, ca fiind atât cea mai puternică valenţă prezentă, cea mai simpatetică şi cu gradul cel mai ridicat de compasiune. Dar fiecare frază rostită e aberativă şi va fi interpretată de acel mic idiot, care e mintea reactivă, în felul lui Păcală[10], căruia i s-a spus să aibă grijă cum calcă în plăcinte şi care a călcat în ele cu grijă. Acei oameni poate că vorbeau despre cu totul altcineva, dar fiecare „Eu", „El" sau „Tu" rostit este engramic şi va fi aplicat altora dar şi sie însuşi de către pacient, în modul cel mai literal cu putinţă. „Nu-şi poate aminti nimic", zice dentistul. Într-adevăr, dar când engramul se va fixa, pacientul va avea, într-o măsură mai mare sau mai mică, o ocluzie a memoriei. „Nu poate vedea sau simţi". Asta înseamnă ocluzie a văzului, a durerii sau simţului tactil. Dacă pacientului îi lăcrimează ochii în acel moment (chiar dacă e complet „anesteziat"), el poate rămâne cu deficienţe de vedere, dar şi cu amintiri vizuale proaste de pe urma acestei experienţe. Apoi, este dat pe mâna asistentei blonde, ca să-l facă să doarmă în scopul de a se reface de pe urma efectelor medicamentului. Dar ea este o persoană aberată. Ştie că pacienţii fac lucruri stranii atunci când sunt încă „leşinaţi", aşa că încearcă să obţină informaţii despre viaţa sa. Şi ştiind că medicamentul e hipnotic (da, sigur ştie!) îi dă nişte sugestii pozitive, în joacă. Îi spune că-l va iubi, că ea va fi bună cu el şi că stă cu el acum.

---

9. **exodentrie**: extragere dentară.
10. **Păcală**: prostănac din literatura pentru copii: „Zelosul Păcală întâlni un plăcintar, în drum spre târg; Şi-i spuse plăcintarului Păcală, 'lasă-mă să gust din ce-ai făcut cu sârg...'"

Astfel, bietul pacient, căruia i s-au extras două măsele de minte, are o dramatizare completă de tip mânie-simpatie. Tonul general, pe care-l adoptă este cel pe care l-a folosit dentistul față de ceilalți din cameră. Dentistul era supărat pe asistentă. Cu toate amintirile amestecate, pacientul va întâlni peste câțiva ani o femeie asemănătoare acelei asistente. Asistenta îi inspirase pasiune pentru ea. Acest mic idiot, mintea reactivă, vede în acea persoană suficiente similitudini, pentru a o identifica pe această femeie cu asistenta. Astfel, pacientul divorțează de soție și se însoară cu pseudoasistenta[11]. Acum, după ce s-a căsătorit cu pseudoasistenta, engramul dentar începe să se fixeze mai bine. Se îmbolnăvește fizic: cei doi molari, aflați lângă măselele de minte extrase, se cariază grav și încep să putrezească (scădere a circulației sanguine, cu durere locală, dar care nu poate fi simțită, pentru că există o blocare a amintirii durerii).

Memoria i se alterează. Amintirile sale devin tot mai cețoase. Începe să aibă și tulburări de vedere și o conjuctivită ciudată. Mai târziu (pentru că dentistul s-a sprijinit din când în când de pieptul și stomacul său cu cotul), va începe să sufere și de dureri în piept și stomac. Oxidul nitric i-a atacat plămânii, iar acea durere e în restimulare cronică. Dar cel mai groaznic lucru e că el crede, că pseudoasistenta va avea grijă de el și încetează, într-o anumită măsură, să se mai îngrijească. Energia sa se risipește, iar analitic își dă seama că tot ce se întâmplă e greșit și că nu mai e el însuși. Și pentru că el e fixat pe valența dentistului, care era supărat pe asistentă, începe s-o bată pe pseudoasistentă, deoarece simte că de la ea pornește răul. Fata cu care s-a însurat nu este și nu a fost asistenta: vorbește oarecum ca ea și e blondă. Dar are și ea propriile engrame și reacționează. Încearcă să se sinucidă.

Așadar, într-o bună zi, deoarece acest engram e doar unul printre multe altele, pacientul nostru ajunge la spitalul de nebuni, unde doctorii decid că tot ce-i trebuie e o serie zdravănă de electroșocuri, ca să-i întoarcă pe dos creierul și, dacă n-o să se rezolve așa, atunci

---

11. pseudo: formă combinativă însemnând „aproape sau în mod fals similar cu (un lucru specificat)", ca de exemplu pseudoasistentă, pseudomamă, pseudotată, etc.

vor trebui folosite dalte de spart gheaţa în fiecare glob ocular după şi în timpul electroşocurilor. Astfel, dalta va face bucăţi mintea analitică. Soţia sa e de acord. Pacientul nostru nu se poate apăra. E nebun şi ştiţi prea bine, că nebunii n-au drepturi.

În acest caz, numai cavaleria, sosită sub forma Dianeticii, a putut să-i salveze pe pacient şi pe soţia sa, care sunt fericiţi în ziua de azi. Acesta e un engram adevărat, iar cazul este de asemenea, adevărat. Este un engram de compasiune, considerat prosupravieţuire la nivelul idiotic al minţii reactive.

Iată cum funcţionează fluxul şi refluxul emoţiei în acest engram. Corpul fizic este inert şi în agonie. Fiinţei mentale i s-au dat o varietate de tonuri emoţionale pe principiul contagiunii. Tonusul emoţional al pacientului este de apatie totală. Astfel, el nu mai poate fi „el însuşi".

În trecere, ar trebui menţionat faptul că doar tăcerea, tăcerea totală, tăcerea de mormânt ar trebui să însoţească o operaţie sau o vătămare de orice fel. *Nimic din ceea ce poate fi spus sau oferit ca percepţie în momentele de „inconştienţă" nu poate fi benefic pentru pacient.* În lumina acestor cercetări şi descoperiri ştiinţifice (ce pot fi demonstrate în orice laborator, de orice alt grup de oameni, în timp foarte scurt), vorbirea sau sunetele produse în vecinătatea unei persoane „inconştiente", ar trebui să fie pedepsite penal, deoarece, pentru orice persoană, care cunoaşte aceste fapte, e limpede că un astfel de act e un efort conştient de a distruge balanţa intelectuală sau mentală a unui individ. Dacă pacientul e lăudat în timp ce se află sub hipnoză, sau în timpul unui accident sau operaţii, se formează o *manie*, care îi va da o euforie temporară şi poate îl va împinge în stadiul *depresiv* al ciclului*.

---

* Autorul e la curent cu faptul că mulţi doctori, folosind narcosinteza (hipnotismul cu ajutorul medicamentelor), au pătruns ocazional şi accidental în perioade de „inconştienţă". Au considerat imediat că aceste zone sunt echivoce şi că pacientul nu era, probabil, inconştient. În cercetarea Dianetică, anumiţi pacienţi au fost aduşi în stare de „inconştienţă" pentru edificarea a doi doctori sceptici (care nu mai sunt de atunci sceptici), care le-au oferit pacienţilor date de care Dianeticienii nu ştiau nimic. După ce au fost luate datele testelor - după cum au fost ele comunicate de doctori, care prin verificarea tensiunii, respiraţiei etc. s-au convins că pacientul nu putea fi mai „inconştient" de atât, decât dac-ar fi fost mort, datele au fost descoperite complet în fiecare caz şi la orice nivel de „inconştienţă". Doi dintre pacienţi au fost aberaţi grav pentru un timp, datorită comentariilor neglijente ale doctorilor anestezişti şi examinatori. Cei care vor încerca să repete în viitor experimentul, e bine să fie avertizaţi. Aceasta-i materia, din care se naşte nebunia. Fiţi atenţi cu ea atunci, când aveţi de-a face cu pacienţii. - L.R.H.

Regula de aur poate fi formulată astfel: „Dacă-ţi iubeşti fratele, ţine-ţi gura închisă atunci când acesta e inconştient."

Emoţia poate exista în două planuri, planul personal şi planul extravalenţei. Poate fi comunicată în termenii gândirii identice. Mânia prezentă atunci, când un om este „inconştient" îi va da un engram la nivelul tonului 1. Acesta va conţine mânie. Apatia, prezentă în jurul unei persoane „inconştiente" îi va da un engram la nivelul tonului 0. Bucuria prezentă în timpul unui engram nu e foarte aberativă, dar va da un engram la tonul 4. Şi aşa mai departe. Cu alte cuvinte, emoţiile celor prezenţi în jurul unei persoane „inconştiente" sunt comunicate persoanei ca parte a engramului său. Orice stare de spirit poate fi comunicată.

În dramatizarea unui engrame, cel ce aberează va alege întotdeauna valenţa câştigătoare, iar această valenţă nu este, bineînţeles, el însuşi. Dacă e prezentă doar o singură altă persoană, iar aceasta vorbeşte apatic, atunci apatia dă valoarea tonului engramului. Când un engram de apatie e restimulat, individul, în cazul în care nu vrea să fie vătămat grav, e apatic, iar acest tonus, fiind cel mai aproape de moarte, e cel mai periculos pentru individ. Starea emotivă de mânie, comunicată unei persoane „inconştiente", îi va da acesteia un engram de mânie, pe care să îl poată dramatiza. Acest lucru e foarte periculos pentru societate. Un ton ostil prezent pur şi simplu în jurul unei persoane „inconştiente", îi dă acesteia un engram de ostilitate pur şi simplu (ostilitate ascunsă). Când sunt prezente două persoane, fiecare având o stare de spirit diferită, persoana „inconştientă" va primi un engram cu două valenţe, altele decât a sa. Când se întâmplă acest lucru, el va dramatiza mai întâi valenţa învingătoare, cu starea sa de spirit, apoi, dacă va fi forţat de asta, va dramatiza şi cea de-a doua valenţă conform stării sale de spirit. Împins din această cauză spre un engram cronic, se îmbolnăveşte mental.

Dar nu trebuie să tragem concluzia, că o persoană foloseşte sau dramatizează doar engramele de compasiune. Ar fi foarte departe de adevăr. Engramul de compasiune îi dă bolile psihosomatice cronice, dar el poate dramatiza orice engram pe care îl are, dacă acesta e restimulat.

Emoţia este, deci, comunicare *şi* o stare personală. Nivelul de evaluare celulară a situaţiei depinde de orice alt analizator prezent, chiar şi dacă acel analizator e în mod evident ostil. Dacă îi lipseşte această evaluare, individul îşi va alege propriul tonus, pe moment.

Mai există o altă stare a emoţiei, care e extrem de interesantă şi de folos pentru terapeut, deoarece e primul lucru, cu care va avea de-a face atunci când deschide un caz. Prin asta nu dorim să deschidem discuţia despre terapie, ci să descriem o parte importantă a emoţiei.

O mare pierdere sau un alt opresor iute şi sever stăvileşte emoţia într-un engram. Pierderea în sine poate fi un şoc ce reduce puterea analitică. Şi se primeşte un engram. Dacă e vorba de pierderea unei persoane ce a manifestat compasiune şi de care individul a depins, acestuia i se pare că însăşi moartea îl pândeşte. Când apare un astfel de efect opresor, e ca şi cum un arc puternic de oţel ar fi presat de engram. Când va fi eliberat, se va întoarce cu o descărcare mare de emoţie (dacă această descărcare e într-adevăr emoţie, pentru că altfel nu ştim cum am putea-o numi).

Forţa vitală pare zăgăzuită în acest moment al vieţii. Poate mai există enorme cantităţi de rezervă din această forţă vitală, dar ele sunt presate într-un engram de pierdere. După aceasta, persoana pare să nu mai posede atât de mult fluid vital ca înainte. Asta poate să nu fie emoţie, ci însăşi forţa vitală. Atunci, mintea are în adâncul ei, ca un chist, o mare cantitate de durere şi disperare. Cu cât este mai mare această povară închistată, cu atât mai puţin libere sunt emoţiile individului. Acest lucru se poate petrece pe o bază de oprimare până la un punct în care nu mai există redresare. Nimic din viitorul persoanei respective nu pare a o putea readuce în locul pe care-l ocupa înainte.

Gloria şi culoarea copilăriei dispar pe măsură ce individul înaintează în vârstă. Dar partea interesantă este că această strălucire, frumuseţe şi sensibilitate faţă de viaţă n-au *dispărut*. Ele s-au închistat. Una dintre cele mai remarcabile experienţe, pe care trebuie să o descopere un Clear, în procesul de terapie, e aceea că în timpul terapiei va redescoperi frumuseţea lumii.

Oamenii, pe măsură ce se îndepărtează de copilărie, suferă pierdere după pierdere şi fiecare pierdere ia din ei un pic mai mult

din acea cantitate θ, care poate fi, într-adevăr, însăşi forţa vitală. Aruncată afară din ei, aceasta forţă le e negată şi, până la urmă reacţionează împotriva lor.

Doar închistarea emoţională poate, pe moment, compartimenta mintea unei persoane, care e multivalentă sau nu îşi poate vedea sau auzi trecutul. Mintea analitică, forţată de banca reactivă, compartimentează şi împarte pierdere după pierdere, până când nu va mai rămâne deloc fluid. Atunci omul moare.

Aici putem spune, că emoţia, sau ceea ce se numeşte emoţie, are în realitate două compartimente: primul este sistemul endocrin – stăpânit în cele două zone de sus de către mintea analitică şi în cele două zone de jos de către mintea reactivă – care oferă răspunsuri emoţionale de frică, entuziasm, apatie, etc., iar al doilea va fi chiar forţa vitală însăşi, care e compartimentată la rândul ei de engrame şi închisă, încetul cu încetul, în banca reactivă.

E posibil să se elaboreze o terapie, care să facă să ţâşnească afară doar aceste două forţe vitale şi să creeze un Clear complet. Dar, din păcate, până la această dată, acest lucru n-a fost posibil.

Partea ciudată a emoţiei este că e bazată în mod banal, pe conţinutul verbal al engramelor. Dacă un engram spune „Mi-e frică" atunci celui ce aberează îi e frică. Dacă un engram spune „Sunt calm", chiar dacă restul engramului îi transmite zgâlţâituri repetate, cel aberat va fi în continuare „calm".

Problema emoţiei ca balanţă endocrină şi forţă vitală conţine şi o altă complicaţie, în sensul că durerea fizică dintr-un engram e confundată adesea cu o anume emoţie exprimată în acelaşi engram. Pe moment, engramul poate spune, cu un conţinut verbal, că individul e „excitat sexual" şi are, ca încărcătură dureroasă, o durere în picioare, iar ca încărcătură emoţională (valenţa spune „Sunt excitat sexual"), mânie. Acest lucru e o problemă complicată pentru aberatul, care îl dramatizează. Când e „excitat sexual" – ştie ce înseamnă asta doar ca limbaj – este în acelaşi timp mânios şi simte o durere în picioare. Acest lucru e foarte amuzant în multe cazuri şi a dus la o serie întreagă de glume de spital, care încep toate prin „Ştii, tuturor li se-ntâmplă la fel".

Dianeticienii, descoperind că oamenii evaluează emoţiile, credinţele, inteligenţa şi reacţiile somatice ale lumii pe baza propriilor reacţii engramice, au fost încântaţi când au descoperit noi concepte ale „emoţiei". „Ştii cum se simt oamenii atunci când sunt fericiţi. Le ard urechile." „Când sunt fericit, simt ce simte toată lumea – mă dor ochii şi picioarele". „Bineînţeles că ştiu ce simt oamenii când sunt fericiţi: simt furnicături în tot corpul". „Mă întreb cum de se-ndrăgostesc oamenii, întrucât asta face atât de rău nasului". „Bineînţeles că ştiu cum se simt oamenii când sunt excitaţi – simt nevoia să meargă la toaletă".

Probabil că fiecare persoană de pe Pământ îşi are propria definiţie asupra fiecărei stări emoţionale, în termenii unei comenzi engramice. Comanda, plus reacţiile somatice şi percepţiile compun ceea ce ei numesc „o stare emoţională".

De fapt, problema ar trebui definită în termenii unui Clear, care funcţionează fără ordine engramice din partea minţii reactive. Astfel definită, ea coboară în limitele sistemului endocrin şi ale nivelului fluctuant al forţei vitale libere ca să se revolte împotriva opresorului.

Ar trebui adăugat faptul, că râsul nu este, în sensul strict al cuvântului, o emoţie, ci uşurarea după o emoţie. Vechii italieni aveau o părere bine definită, aşa cum se arată prin poveştile lor populare, că râsul avea o valoare terapeutică. Melancolia[12] era singura boală mentală pe care aceste poveşti o menţionau, iar râsul era singurul tratament. În Dianetică, avem mult de-a face cu râsul. În timpul terapiei, pacienţii îşi variază reacţia de râs de la chicotit uşor, la explozia de hohote. Ne putem aştepta, ca eliminarea unui engram să înceapă undeva între lacrimi şi plictiseală şi să se încheie cu râs. Cu cât tonul engramului e mai aproape de lacrimi la primul contact, cu atât mai sigur e că atunci când va fi îndepărtat va apărea râsul.

Un stadiu al terapiei, care e adesea atins de preclear e acela, în care toată viaţa trecută i se pare un subiect de incontrolabilă veselie. Asta nu înseamnă că insul respectiv e Clear, dar înseamnă că o mare parte din sarcinile închistate au fost străpunse. Un preclear a râs timp

---

12. melancolie: stare de spirit morocănoasă, mai ales când e obişnuită sau prelungită; stare de depresie.

de două zile fără oprire. Hebefrenia[13] nu este același lucru cu această izbucnire de râs, care e o ușurare a acelui preclear, care realizează că aspectul întunecat al vechilor sale frici și terori e acum tonic.

Râsul joacă un rol precis în terapie. E chiar amuzant să vezi un preclear, care a fost hăituit de un engram ce conținea o mare încărcătură emoțională, eliberându-se dintr-o dată de el. Indiferent de cât de îngrozitor era acesta, momentul eliberării este un motiv de mare bucurie. Râsul dispare pe măsură ce se dezinteresează de el și se poate spune că e la „tonul 3".

Râsul este cu siguranță ușurarea emoțiilor dureroase.

Scala emoțională completă, folosirea ei în prezicerea comportamentului celorlalți, precum și felul de a asista la evaluări, sunt oferite în cartea *Știința supraviețuirii*, de L. Ron Hubbard.

---

13. **hebefrenie**: termen din psihiatrie, care desemnează o formă de aberație ce se manifestă prin comportament copilăresc și prostesc.

EXPERIENȚA PRENATALĂ ȘI NAȘTEREA

Bătrânele de acum un secol, vorbeau cu înţelepciune de „influenţe prenatale" şi cum o femeie îşi înseamnă copilul. Multe dintre cugetările acestea intuitive se bazează, de fapt, pe date verificate. Poate fi văzut, că adesea copiii născuţi în afara căminului sunt adesea nişte creaturi fără noroc (asta într-o societate, care strâmbă din nas în faţa unor astfel de obiceiuri). Astfel de teze au fost dezbătute prin pieţe de multe milenii. Evident, doar că au fost formulate nu înseamnă neapărat că sunt adevărate, dar pot constitui un excelent început pentru un capitol despre experienţele prenatale şi naştere.

Dacă Dianetica s-ar fi bazat pe teorii obscure, precum acelea ale bătrânelor sau ale acelor mistici, care cred că „deziluziile copilăreşti" sunt capabile să facă un copil să abereze, ar fi însemnat că Dianetica n-ar fi o ştiinţă a minţii. Dar nu o teorie obscură a fost ceea ce a dus la descoperirea rolului exact, pe care-l joacă experienţele prenatale şi naşterea în aberare şi în bolile psihosomatice.

Multe şcoli de vindecare a bolilor mentale, începând cu Esculap şi terminând cu hipnotiştii moderni, au fost studiate, până când a fost elaborată filozofia de bază a Dianeticii. Au fost acumulate multe informaţii şi s-au făcut multe experimente. Au fost formulate caracteristicile engramelor şi s-a descoperit că „starea de inconştienţă" este, de fapt, o perioadă de înregistrare, până când teoria a început să prezică noi fenomene necunoscute până atunci.

---

1. **prenatal**: ceva, care se petrece sau există înainte de naştere.

În ultimii ani a apărut o practică numită „narcosinteză"[2]. Aceasta este, de fapt, o ramură a „hipnoanalizei"[3] şi a „analizei profunde"[4]. Aceasta nu produce Clear-i şi nici măcar nu aduce alinare în majoritatea cazurilor. Dar s-a descoperit că ea este, în sine, un factor ce poate produce aberări. Un lucru, care aberează poate duce spre ceva, care elimină aberarea, dacă e studiat ştiinţific. Narcosinteza a fost studiată. Au fost studiate multe cazuri, în care s-a folosit narcosinteza. Unii dintre pacienţi au simţit o ameliorare ca urmare a narcosintezei. Alţii s-au simţit mult mai rău.

Lucrându-se cu hipnoanaliza, s-a descoperit că tehnica poate fi variată până când va elimina sarcina aberativă conţinută în *lock-uri*. În tratarea schizofreniei cu ajutorul narcosintezei s-a descoperit că *lock-urile* (perioade de confuzie mentală, ce nu includ durere fizică sau „inconştienţă") vor fi uneori desfăcute, alteori nu.

Narcosinteza e un nume foarte complicat, dat unui proces foarte vechi, bine cunoscut în Grecia şi India. Este un hipnotism cu droguri. El este folosit în general atât de practicienii care nu cunosc hipnoza, cât şi în cazurile în care pacientul nu poate fi hipnotizat în mod normal. Pacientului i se face o injecţie intravenoasă de penthotal de sodiu şi i se spune să numere. Curând, el se opreşte din numărat, iar injecţia e oprită şi ea. Pacientul se află în acest moment într-o stare de „somn profund". Dar pare că le-a scăpat atât narcosinteziştilor, cât şi hipnotizatorilor că această stare nu este *somn*. Este, de fapt, un depresant al stării de luciditate a unui individ, astfel ca acele unităţi de atenţie, care rămân în spatele cortinei băncii reactive să poată fi contactate direct. Aceste circuite de atenţie sunt împotriva băncilor standard. Circuitele secundare (circuite demonice), care se află în spatele acestor bănci şi „Eul" au fost ele însele ocolite. Cu alte cuvinte, a fost expusă o secţiune a minţii analitice neaberată. Nu este prea puternică şi nici prea inteligentă, dar are avantajul de a fi împotriva băncilor standard. Aceasta este

---

2. **narcosinteză**: practică, prin care pacientul este adormit cu ajutorul unor medicamente, iar apoi e făcut să descrie gânduri ascunse.
3. **hipnoanaliză**: (psihoanaliză) folosirea hipnozei sau a medicamentelor hipnotice în combinaţie cu tehnici psihoanalitice.
4. **analiză profundă**: terapie profundă; o formă de psihoterapie, care încearcă să lucreze în conflicte inconştiente, pentru a rezolva probleme de comportament.

personalitatea de bază[5]. Intenţiile şi scopul persistenţei acestor câteva unităţi de atenţie au aceleaşi calităţi şi direcţie, pe care ar fi avut-o întreaga minte analitică, dacă ar fi fost vorba de un Clear. Este un grup de unităţi de atenţie foarte drăguţ şi cooperant şi este de mare folos; pentru că *personalitatea de bază* are toate amintirile – sonice, auditive, tactile, olfactive, dureroase, etc. Poate avea acces la tot ce se află în aceste bănci – adică tot ce a fost perceput sau gândit de-a lungul unei vieţi, minut cu minut. Aceste calităţi ale personalităţii de bază au fost descrise foarte sumar în hipnotism şi e discutabil chiar şi dacă se ştia că sonicul face parte din sistemul de rememorare, folosit de hipnotismul adânc sau hipnotismul pe bază de medicamente numit narcosinteză.

Un studiu asupra personalităţii de bază făcut pe mai mulţi subiecţi cu memorie slabă, amintiri ceţoase şi imaginaţie redusă a arătat că P.B. (unităţile de atenţie numite *personalitate de bază*) era mult mai capabilă să selecţioneze informaţii decât P.A. (*personalitatea aberată*, pe care o prezenta subiectul treaz). S-a descoperit mai apoi că P.A. poate să se *întoarcă* mai bine decât P.B. în timp, dar că P.A. ajunsă în cel mai recent loc nu era capabilă să stabilească amintirea. Dar dacă P.A. s-a întors în timp şi a reuşit să stabilească un contact vag cu un incident, atunci hipnotismul cu medicamente sau hipnotismul clasic folosit asupra omului când era în *timpul prezent* (deci nu *întors* în timp) îi va permite P.B.-ului să se întoarcă. Hipnotismul cu medicamente arareori a reuşit să se întoarcă foarte mult în timp în viaţa pacientului. Dar folosind puterea P.A. pentru a se întoarce în timp şi folosind apoi P.B. pentru rememorare, anumite incidente, care s-au petrecut foarte de demult pot fi atinse. Acest truc a fost inventat pentru a depăşi unele dintre dificultăţile, care au făcut hipnoza cu medicamente relativ nesigură în rezultate.

Apoi, a mai fost descoperit un factor. Toţi acei pacienţi, care au fost trataţi prin narcosinteză se simţeau mai rău, ori de câte ori practicienii se încrucişau cu o perioadă de „inconştienţă", dar au ignorat-o (pentru că „toată lumea ştie" că o persoană „inconştientă"

---

5. **personalitate de bază**: individul însuşi. Individul de bază nu este un necunoscut ascuns, ori o persoană diferită, ci intensitatea a tot ceea ce este mai bun şi mai capabil din persoana respectivă.

nu înregistrează ce se întâmplă în jurul ei). Când una dintre aceste perioade „inconştiente" a fost cercetată astfel – prin hipnoza cu medicamente numită narcosinteză – starea pacientului devenea, în general, mai proastă, nu mai bună. Cercetând ceva mai profund decât au făcut-o practicienii, studiul Dianetic a pătruns în unele perioade vechi de „inconştienţă" şi, cu multă muncă, a reuşit să le dezvăluie.

Aşadar, orice hipnoză, care foloseşte medicamente, indiferent că se numeşte narcosinteză sau o vizită a zeului Esculap, e totuşi hipnoză. Indiferent ce i se spune subiectului hipnotizat, rămâne ca sugestie pozitivă, dar aceste sugestii pozitive nu sunt decât engrame cu un efect mai uşor şi o durată mai scurtă. Când apare un drog, hipnotismul se complică datorită faptului, că medicamentele hipnotice sunt, la urma urmelor, otrăvuri. Trupul este atunci posedat (cel puţin până când a fost inventată Dianetica) de o reacţie somatică ce funcţionează împreună cu sugestia. Hipnotismul cu medicamente creează în mod invariabil engrame. Orice lucru, pe care-l spune un practician subiectului devine engramic într-o anume proporţie. În timpul cercetărilor Dianetice, s-a presupus iniţial, pe baza neglijentei sporovăieli a practicienilor în prezenţa pacienţilor pe care-i hipnotizaseră cu ajutorul medicamentelor, că această neglijenţă în rostirea atâtor lucruri aberative era răspunzătoare pentru eşec. Dar s-a dovedit că acest lucru era valabil doar într-o foarte mică măsură. Apoi s-a descoperit că acele perioade „inconştiente", când erau atinse cu ajutorul narcosintezei, refuzau să *se ridice* chiar şi după ce pacientul le povestea de numeroase ori. Acest lucru a fost pus pe seama faptului, că hipnoza fusese realizată cu ajutorul medicamentelor.

Atunci s-a folosit hipnotismul clasic, pentru a atinge aceste perioade vechi de „inconştienţă", dar acestea au continuat să refuze a se *ridica*. De aceea, s-a considerat neprimejdios a se folosi medicamentele la pacienţii, care refuzau hipnoza. Apoi, a început să fie folosit trucul cu alternarea P.A. – P.B.

Cu ajutorul hipnozei cu medicamente, acolo, unde era necesar şi cu hipnoză normală, acolo, unde era posibil, s-a descoperit că „schizofrenicul" (un aberat *polivalent*) poate fi făcut să atingă

perioade foarte timpurii în fiecare caz. Apoi s-a descoperit, că o perioadă *foarte timpurie* de „inconştienţă" va putea fi adesea ridicată. Experimentele au dus la formularea unei axiome ştiinţifice: *Cu cât perioada de „inconştienţă" e mai timpurie, cu atât mai posibil va fi s-o ridici.* Aceasta e o axiomă fundamentală a terapiei Dianetice.

S-a acţionat asupra celor cu sindromuri depresive, care aveau amintiri sonice, în majoritatea cazurilor prin hipnoză simplă, şi s-a descoperit că şi în acest caz se aplica regula. Dar lucrurile erau mult mai complicate în cazul aberaţilor polivalenţi. Atunci când engramul nu era ridicat, el influenţa mintea analitică când subiectul era treaz şi crea o variaţie în psihozele sale şi, pe deasupra, îi declanşa şi o boală psihosomatică.

Acest lucru a adus o înţelegere a faptului, că aberatul polivalent, sub narcosinteză, suferea o agravare atunci, când practicianul atinsese (dar nu pătrunsese, bineînţeles) o perioadă de „inconştienţă" timpurie. Acum, s-a pus problema aplicării axiomei. Fusese postulat că primul engram trebuia, într-un fel sau altul, să oprime engramele ulterioare. Având în vedere alte date şi postulate, această prezumţie părea extrem de rezonabilă. Cu cât o persoană ajungea mai devreme polivalent aberată, cu atât părea mai greu să o restimulezi artificial. Adeseori, un engram dobândit la vârsta de doi-trei ani putea fi eliminat total, aducându-i astfel o mare uşurare.

Problema acestor cercetări era foarte departe de aceeaşi problemă a celor, care necunoscând nimic despre mintea reactivă şi „inconştienţă", au încercat să găsească la pacienţi factori de calcul la un nivel raţional sau incidente din viaţa de zi cu zi, ca factori producători de aberaţii.

Când e atins un engram, el opune foarte multă rezistenţă, mai ales după vârsta de doi ani. Ulterior, întreaga bancă reactivă e îngropată adânc sub straturi cetoase de „inconştienţă" şi apoi e apărată de un mecanism al minţii analitice, care tinde a o feri de durere sau emoţii dureroase. Banca reactivă s-a protejat pe sine însăşi de-a lungul cercetărilor, dar răspunsul era limpede. Problema era cum să obţii vindecarea, dacă aceasta era posibilă.

Făcând atâtea personalităţi umane să simtă o puternică stare de disconfort, s-a ivit un nou nivel de necesitate, în sensul dacă se putea face ceva pentru a rezolva problema. Dar deasupra strălucea speranţa, susţinută de axioma enunţată mai sus. Trebuia să fie clădit un pod între nebunie şi sănătate, ori în acea axiomă exista măcar scânteia ce putea naşte un plan. Cu cât cineva simţise acea durere şi ceaţă mai devreme, cu atât mai uşoare păreau să fie engramele.

Apoi, într-o zi, un pacient polivalent, aflat sub influenţa medicamentelor, s-a întors la naşterea sa. L-a durut foarte mult – într-adevăr, aceasta era foarte dureroasă cu această tehnică dură, dar Dianetica încă nu funcţiona lin, ca o maşinărie de precizie, bine întreţinută – când plutea asupra acelei perioade de „inconştienţă" şi s-a împotrivit doctorului, care încercase să-i pună picături în ochi, simţind, în general, toate procedurile. P.A. fusese trimisă înapoi prima, apoi, sub influenţa medicamentelor, P.B. luă contact cu incidentul.

Aceasta a fost o zi mare pentru Dianetică. După douăzeci de treceri prin naştere, pacientul a simţit o recesie a tuturor problemelor somatice, a „inconştienţei" şi a conţinutului aberativ. Pacientul suferea de astm. Se pare, că acest astm fusese cauzat de entuziasmul doctorului, care-l trăsese brusc de pe masă tocmai când se lupta să respire pentru prima dată. Avea conjunctivită. Aceasta provenea de la picăturile de ochi. Avea sinuzită. Aceasta provenea de la tampoanele pentru nas folosite de frumuşica asistentă.

Bucuria a fost mare, deoarece pacientul părea să fie un om nou. Psihoza primară de a fi „împins încolo şi-ncoace" dispăruse. Realitatea subiectivă a incidentului fusese intensă. Realitatea obiectivă nu conta, dar mama pacientului era aproape şi realitatea obiectivă a fost stabilită prin întoarcerea ei la momentul naşterii, cu ajutorul terapiei. Cei doi nu vorbiseră niciodată în detaliu de acest lucru. Cu toate astea, relatarea ei se potrivea perfect cu a lui, detaliu cu detaliu, nume cu nume. O astfel de coincidenţă, chiar şi dacă cei doi ar fi comunicat între ei, în afara procedeelor Dianetice, era, matematic vorbind, imposibilă. Şi, pe deasupra, ea fusese „inconştientă" în timpul naşterii şi presupusese întotdeauna că lucrurile se petrecuseră cu totul altfel, dar datele ce au *revenit* au spulberat descrierea pe care o cunoştea ea, ca fiind inventată.

Pentru a fi siguri, că acest lucru nu fusese o întâmplare (ceea ce se poate întâmpla cu cercetătorii ce-şi bazează concluziile doar pe un singur experiment), doi maniaco-depresivi au fost făcuţi să se întoarcă la momentul naşterii şi ambii au sprijinit teoria. *Dar unul dintre cele două engrame de naştere nu s-a lăsat eliminat!*

Atunci, axioma a fost pusă din nou la bătaie. Dacă poţi găsi cel mai vechi engram, atunci le vei putea elimina pe toate. Aceasta era speranţa.

Pacientul al cărui engram nu se lăsase ridicat a fost pus să se întoarcă la o perioadă anterioară naşterii, în efortul de a găsi un engram şi mai vechi.

Teoriile structurale, care au fost susţinute cu ardoare de-a lungul timpului, au sucombat în momentul în care ceaţa „inconştienţei" şi durerii a fost străpunsă pentru a descoperi engramele, ca unităţi de producere a aberaţiilor. Testele au dus la descoperirea faptului, că toate informaţiile, recepţionate în stare de veghe, de somn sau de „inconştienţă, sunt înregistrate undeva, în trup sau minte, încă din momentul concepţiei. Teoria învelişului de mielină[6], având în vedere că a fost respinsă de cercetarea de laborator a căzut. Teoria, conform căreia nu pot fi înregistrate date de către minte decât după ce nervii sunt înveliţi, se bazează doar pe un postulat teoretic şi niciodată n-a fost supusă unei cercetări ştiinţifice şi îşi datorează existenţa doar autorităţii celor ce-o susţin. Dar o „ştiinţă", care depinde doar de autoritate, e ca o răsuflare în faţa vântului adevărului şi, la urma urmelor, nu e o ştiinţă deloc. Teoria, conform căreia copiii nu pot reţine fapte până când nu se formează teaca de mielină, conţine tot atâta adevăr ca şi faptul că dorinţa de penis[7] e cauza homosexualităţii feminine. Nici una dintre aceste teorii, atunci când e aplicată, nu funcţionează. Copilul, la urma urmelor, e făcut din celule şi, s-a dovedit prin cercetări îndelungate, că celulele şi nu organele sunt cele care înregistrează engramele.

De atunci s-a descoperit, că numeroase înregistrări făcute de copil înainte de naştere nu sunt engramice. La un moment dat s-a crezut că

---

6. înveliş mielinic : un înveliş din ţesuturi adipoase, ce acoperă nervii.
7. dorinţa de penis : (termen din psihanaliză) dorinţa reprimată a femeii de a avea penis.

printr-un „auz hipersensibil" fătul înregistrează, atunci când aude zgomote în prezenţa unui pericol sau mai ales în perioadele de „inconştienţă". Dar primele cercetări au arătat că engramele prenatale sunt mai uşor de atins atunci, când conţin durere. *Celulele şi nu individul, sunt cele care înregistrează durerea. Iar banca reactivă de engrame e compusă numai din celule.*

Recursul la natură, mai degrabă, decât recursul la autoritate, e piatra de temelie a ştiinţei moderne. Atâta timp, cât Galenius[8] a fost considerat autoritatea supremă în ceea ce privea sângele, nimeni, cu excepţia unor „nebuni" precum Da Vinci, Shakespeare[9] şi William Harvey[10] n-ar fi îndrăznit să experimenteze pentru a afla, care era într-adevăr felul în care funcţiona sângele! Atâta timp, cât Aristotel[11] a fost autoritatea supremă, a domnit Evul Întunecat. Progresul vine din efortul de a pune naturii întrebări lipsite de prejudecăţi şi nu citând din manuale şi idei străvechi. Recursul la teoriile vechi se bazează pe ideea că mentorii[12] de ieri erau mai bine informaţi decât cei de azi, lucru ce păleşte în faţa adevărului, că ceea ce ştim se bazează pe experienţa de ieri, lucru pe care-l avem, cu siguranţă, mai din belşug decât cel mai bine informat mentor de dinainte.

Deoarece Dianetica se bazează pe o filozofie, care foloseşte celula ca piatră de temelie, faptul că înregistrarea engramelor se face de către celule a produs mai puţină uimire decât s-a crezut. Engramul nu este o amintire. *El este o urmă celulară a înregistrărilor, săpate adânc în structura propriu-zisă a trupului însuşi.*

Experienţele, de care sunt capabile celulele au fost deja testate.

S-a descoperit că o monocelulă îşi divide nu doar substanţa, ci îşi transmite şi experienţele, întocmai cum un disc matrice se va duplica

---

8. Galenius: (circa 130 - 200 î.Hr.) Doctor grec, ale cărui lucrări au constituit câteva secole bazele anatomiei şi fiziologiei. Chiar dacă Galenius a dat câteva descrieri bune ale părţilor trupului uman şi a funcţionării lor, observaţiile şi concluziile sale asupra circulaţiei sângelui erau departe de-a fi corecte.

9. Shakespeare: William Shakespeare (1564 - 1616) poet şi dramaturg englez din perioada elizabetană (1558 - 1603), e cel mai cunoscut autor al literaturii engleze.

10. William Harvey: (1578 - 1657) doctor şi anatomist englez, descoperitor al modului de circulaţie al sângelui.

11. Aristotel: (384 - 322 î.Hr.) Filozof grec, apreciat pentru lucrările sale în domeniul eticii, logicii, politicii, etc.

12. mentori: sfătuitori sau profesori înţelepţi şi respectaţi.

în mai multe exemplare. Monocelulele au o particularitate: ele supravieţuiesc ca identitate. Fiecare este propriul strămoş. Celula A se divide într-o primă generaţie. Această generaţie este tot celula A. Cea de-a doua generaţie, la cea de-a doua diviziune, creează o entitate, care e tot celula A. Lipsindu-i necesitatea unor procese atât de elaborate, precum construcţia şi naşterea şi creşterea înainte de reproducere, monocelula pur şi simplu se divide. Şi putem postula, că tot ceea ce a învăţat va fi conţinut de noua generaţie. Celula A va muri, dar prin generaţiile următoare, va fi tot celula A. Credinţa omului că *el* va dăinui prin progeniturile sale derivă, poate, din această identitate celulară a procreaţiei. O altă posibilitate interesantă rezidă în faptul că până şi neuronii există embrionar[13] în zigot, iar neuronii nu se divid, ci sunt ca nişte organisme (şi poate au virusul ca piatră de bază a construcţiei lor).

Dianetica, ca ştiinţă a minţii şi studiu al funcţiilor, nu are nevoie de nici un postulat privitor la structură. Singurul test este dacă un fapt există sau nu. Dacă funcţionează, atunci poate fi folosit şi e un fapt ştiinţific. Testat şi verificat pentru realitatea obiectivă, el rezistă. Iar în ceea ce priveşte realitatea subiectivă, *acceptarea engramelor prenatale, ca un fapt de la care se poate pleca la lucru, face posibilă apariţia Clear-ului.*

La sfârşitul unei serii de 270 de Clear-i şi cazuri ameliorate, o serie scurtă, de cinci cazuri, a fost aleasă în final, pentru a tranşa disputa. Aceste cinci cazuri nu au admis nimic de dinainte de naştere. Au fost tratate cu tot ceea ce puteau oferi Dianetica, hipnotismul şi alte tratamente, dar n-a fost obţinut nici un Clear. Acest lucru a exclus „personalitatea operatorului", „sugestia" sau „soarta" ca factori de luat în seamă în Dianetică. Aceste cinci cazuri nu aveau informaţii despre engrame prenatale. Fiecare dintre ele a progresat, dar a fost restrâns fără a informa că există engrame situate atât de timpuriu. Starea celor cinci subiecţi a fost îmbunătăţită, în cazul feluritelor boli psihosomatice, dar bolile au fost doar ameliorate, nu vindecate complet. Aberările au rămas, deşi schimbate puţin. Cei cinci au fost extrem de dezamăgiţi, deoarece

---

13. **embrionar**: un stadiu îndepărtat sau nedezvoltat a ceva.

fiecare dintre ei auzise câte ceva despre „miracolele pe care le poate face Dianetica". Înaintea lor, 270 de cazuri au funcţionat şi toate cele 270 de cazuri avuseseră engrame prenatale. Şi 270 de cazuri fuseseră limpezite şi ameliorate, în funcţie de alegerea şi timpul Dianeticienilor. Toate cazurile ar fi putut fi vindecate definitiv cu un efort în plus de circa 100 de ore de fiecare persoană, a cărei stare fusese ameliorată. Pe scurt, în cazurile luate la întâmplare, ca şi în cazurile selectate s-au obţinut rezultate, incluzându-se şi folosindu-se în terapie, în procesul de Clearing cel puţin două cazuri de nevroză şi psihoză la care s-au luat în considerare engrame prenatale şi ale naşterii. Când aceşti factori n-au fost luaţi în considerare, rezultatele n-au fost mai bune decât cele mai favorabile rezultate obţinute de şcolile de tratament anterioare – ceea ce nu e deloc suficient pentru o ştiinţă a minţii.

Dianetica vrea să şteargă engramele prenatale şi ale naşterii, deoarece acestea fac parte din natura lucrurilor. Faptul, că toate acele şcoli de tratament anterioare au trecut peste aceste engrame şi peste zona prenatală fără succes, asta nu înseamnă, că acestea nu există. Problema e ceva mai complicată. Dificultatea constă în găsirea băncii reactive, care a fost blocată de „inconştienţă", care n-a fost până acum pătrunsă în mod voit ca „inconştienţă". Descoperirea acestei bănci reactive a dus la descoperirea *engramelor prenatale*, care sunt foarte diferite de „memoria prenatală". După ce au fost examinate câteva cazuri, în legătură cu realitatea obiectivă şi cu cea subiectivă, Dianetica a fost obligată să accepte, în cazul în care dorea să obţină un Clear, faptul că celulele foetusului[14] înregistrează date. Câteva cazuri în plus şi ceva mai multă experienţă au demonstrat şi că celulele embrionului[15] înregistrează. Iar deodată, s-a descoperit că înregistrarea datelor începe chiar în celulele zigoţilor, cu alte cuvinte, chiar din momentul concepţiei. Faptul, că trupul îşi aminteşte concepţia, care este o activitate de supravieţuire de mare importanţă, are foarte puţin de-a face cu engramele. Majoritatea pacienţilor se sperie mai devreme sau mai târziu, fiindcă se

14. **foetus**: în cazul oamenilor, fătul în pântec de la sfârşitul celei de-a treia luni de sarcină şi până la naştere.
15. **embrion**: copilul în pântec în primele opt săptămâni de dezvoltare.

descoperă înotând în susul unui canal sau aşteptând să fie conectaţi cu acesta. Înregistrarea e acolo. Şi n-are rost să te contrazici cu un preclear, din cauză că nu îşi aduce aminte că a fost o sămânţă, chiar dacă e vorba de engrame sau nu. Acest lucru trebuie remarcat, deoarece orice Dianetician se va întâlni cu aşa ceva.

Oricine care declară că „întoarcerea în pântec" e doar o ambiţie, ar trebui să examineze viaţa în pântec cu ceva mai multă grijă. Chiar şi un savant mediocru va trebui să-ncerce măcar să afle dacă cineva îşi poate aminti asta, înainte de a da o declaraţie că există astfel de amintiri. Dar viaţa în pântec nu pare a fi paradisul, care a fost imaginat, dacă nu ştiinţific, măcar poetic. Adevărul e că trei oameni şi-un cal înghesuiţi într-o cabină telefonică s-ar simţi doar puţin mai înghesuiţi decât un făt. Pântecul este umed, inconfortabil şi neprotejat.

Mama strănută, iar copilul e zgâlţâit până îşi pierde „cunoştinţa". Mama aleargă şi se loveşte de o masă, iar copilul îşi izbeşte capul de ea. Mama e constipată, iar copilul, în acel efort, e presat. Tata devine pasionat şi copilul are senzaţia că se află într-o maşină de spălat rufe pornită. Mama devine isterică, iar copilul a capătat un engram. Tatăl o loveşte pe Mamă, copilul capătă un engram. Juniorul sare în braţele mamei, copilul capătă un engram. Şi aşa mai departe.

Oamenii au numeroase engrame prenatale chiar atunci când sunt normali. Pot avea mai mult de două sute. Şi fiecare dintre ele e aberativă. Doar acelea primite în stare de foetus şi ar fi de ajuns să-i trimită pe oameni de bună voie în spitale.

Zigot, embrion, foetus, bebeluş, copil, adult: toţi aceştia sunt aceeaşi persoană. Timpul a fost considerat a fi marele vraci. Acest lucru poate fi pus la rubrica „Toată lumea ştie asta". La nivelul conştient, s-ar putea să fie adevărat. Dar la nivelul reactiv timpul nu înseamnă nimic. Engramul, indiferent când a fost primit, e puternic în funcţie de gradul în care a fost restimulat.

Mecanismul unui engram are o caracteristică interesantă. El nu e „judecat" sau analizat şi nici nu are vreo semnificaţie până când nu s-a activat. Un copil, chiar înainte de a şti să vorbească, poate avea un engram în restimulare, dar acest engram s-a activat prin datele analitice, de care dispune copilul.

Mintea reactivă fură sensuri de la mintea analitică. Un engram nu reprezintă decât niște înregistrări în valuri până când se fixează. Iar aceste înregistrări, prin restimulare, devin eficiente asupra minții analitice. Se poate întâmpla ca engramul să nu aibă vreo motivație sau sens în sine, dar își trimite doar valurile înainte, ca lucruri iraționale, spre trup și analizator, iar trupul și analizatorul, prin mecanismele lor, le dau un sens. Cu alte cuvinte, engramul nu e o înregistrare conștientă, conținând sensuri. E mai degrabă o serie de impresii, întocmai ca cele pe care le-ar face un ac pe o bucată de ceară. Aceste impresii sunt lipsite de semnificație pentru trup până când engramul se fixează, moment în care apar aberațiile și bolile psihosomatice.

Evident, trebuie înțeles că un copil nenăscut nu are nici o idee de ce se spune în termeni verbali. Dar învață, fiind un organism, că anumite lucruri reprezintă primejdii. Dar acest lucru merge mai departe doar în funcție de înregistrare. Mintea trebuie să fie mai mult sau mai puțin formată înainte ca un engram să urce la nivelul analitic.

Bineînțeles, copilul nenăscut poate simți frica. Atunci, când părinții sau niște profesioniști ai avortului îl ciuruiesc cu nișe simte frica și durerea.

Totuși, copilul nenăscut are un avantaj în situația sa. Fiind înconjurat de lichidul amniotic[16] și fiind dependent în nutriție de mama sa, fiind în stare de creștere și ușor de reformat fizic, el poate și reușește să repare multe vătămări. Calitățile de refacere ale trupului uman nu sunt niciodată mai ridicate decât înainte de naștere. Vătămări, care ar putea schilodi un bebeluș pe viață sau ar ucide un om matur, pot fi învinse de copilul nenăscut. Asta nu înseamnă, că o asemenea vătămare n-ar provoca un engram – cu siguranță că da, completându-se cu toate informațiile verbale și emoționale – dar această vătămare nu ucide la acest nivel.

De ce vor oamenii să avorteze copiii este un lucru ce-și are răspunsul doar în aberare, pentru că avortul e foarte greu. Se poate spune că în încercarea de avort mama este în mai mare pericol să moară decât copilul, *indiferent ce metodă e folosită*.

---

16. **lichidul amniotic**: lichidul, ce înconjoară embrionul sau foetusul.

O societate, care oprimă sexul, considerându-l rău şi care e atât de aberată, încât fiecare membru al ei va încerca să facă o tentativă de avort, e o societate, care se condamnă singură la nebunie crescândă. E un fapt ştiinţific acela, că încercările de avort sunt cel mai important factor de aberare. Copilul asupra căruia se încearcă avortul, este condamnat să trăiască alături de *ucigaşii* de care ştie, în mod reactiv, că sunt ucigaşi, toată tinereţea sa lipsită de apărare. El îşi dezvoltă legături iraţionale cu bunicii, are reacţii îngrozite în faţa fiecărei pedepse, se îmbolnăveşte uşor şi suferă îndelung. Şi nu există astfel de lucruri precum o metodă garantată de avort. Folosiţi anticoncepţionale, nu ace ascuţite sau irigatoare", ca să coborâţi nivelul demografic. Odată ce un copil a fost conceput, indiferent de cât de „ruşinoase" sunt circumstanţele, indiferent de moravuri, indiferent de avere, orice bărbat sau femeie, care va încerca să provoace avortul unui copil nenăscut face o tentativă de crimă, care va reuşi cu greu, dar va putea pune bazele unei copilării de boală şi durere sufletească. Oricine încearcă să facă un avort, comite un act împotriva întregii societăţi şi a viitorului. Iar orice judecător sau doctor, care recomandă un avort ar trebui să fie imediat eliminat din funcţia sau poziţia sa, indiferent de „motivele" sale.

Orice persoană, care ştie că a comis această crimă împotriva unui copil care s-a născut ulterior, va trebui să facă tot ce-i stă în putinţă pentru ca acel copil să fie adus în stare de „Clear" cât mai repede posibil, după ce acesta a împlinit vârsta de opt ani şi, între timp, să trateze acel copil cu toată decenţa şi respectul posibil, în scopul de a preveni ca engramul să fie restimulat. Altfel, va trimite acel copil spre un spital psihiatric.

O mare parte dintre copiii săraci cu duhul sunt, de fapt, cazuri de avorturi nereuşite ale căror engrame îi împing spre frică paralizantă sau paralizie regresivă, ordonându-le să nu crească, ci să rămână pe veci unde sunt.

În acest timp, multe miliarde, pe care America le cheltuie annual pentru spitale de nebuni şi închisori sunt cheltuite în primul rând din

---

17. **Irigator**: seringă, având capete detaşabile, cu care se poate împinge un jet de apă, uneori conţinând medicamente dizolvate sau o substanţă dezinfectantă, în anumite organe sau cavităţi ale corpului (precum vaginul), în scopuri medicinale sau de igienă.

pricina unor tentative de avort, făcute de unele mame cu blocaje sexuale, pentru care copiii sunt un blestem şi nu o binecuvântare de la Dumnezeu.

Antipatia împotriva copiilor reprezintă o blocare a celei de-a doua dinamici. Examinarea fiziologică a oricărei persoane cu un astfel de blocaj va demonstra că există o dereglare fiziologică la nivelul organelor genitale sau al glandelor. Terapia Dianetică va demonstra o încercare de avort sau o existenţă prenatală oribilă şi-l va face pe individ să devină Clear.

Cazul acelui copil asupra căruia, în timp ce citiţi aceste rânduri, se încearcă un avort, nu e lipsit de speranţă. Dacă el va fi tratat cu decenţă după ce s-a născut şi dacă nu va fi restimulat asistând la scandaluri, el se va dezvolta şi va creşte până când va atinge vârsta de opt ani, vârstă la care va putea deveni Clear. La această vârstă va fi, probabil, foarte surprins să afle adevărul. Dar această surprindere şi orice antagonism inclus în ea vor dispărea când va atinge starea de Clear, iar dragostea pentru părinţii săi va fi mai mare decât înainte.

Toate aceste lucruri sunt fapte ştiinţifice, testate şi verificate, apoi retestate. Şi cu ele se poate produce un Clear, de care depinde viitorul rasei noastre.

CONTAGIUNEA ABERAȚIEI

Bolile sunt contagioase. Microbii, trecând de la un individ la altul, hoinăresc prin întreaga societate, neținând cont de nimic, până când sunt opriți de lucruri precum sulfamida[1] sau penicilina[2].

Aberările sunt contagioase. Ca și microbii, ele nu țin cont de nimic și se transmit de la un individ la altul, de la părinți la copii, până când sunt oprite de Dianetică.

Cei de ieri credeau că nebunia genetică trebuie să existe, deoarece se văzuse că adesea copiii unor părinți aberați erau, la rândul lor aberați. Există nebunie genetică, dar ea se limitează, de fapt, la niște părți care lipsesc. Un foarte mic procent de nebunie se încadrează în această categorie, iar manifestarea sa este încetineala mentală sau imposibilitatea de coordonare, dar în afară de acestea nu există calități aberative (astfel de oameni pot primi engrame, care le complică și mai mult cazurile).

Contagiunea aberativă e mult prea simplă în principiu, pentru a fi adâncită aici. În Dianetică, am învățat că doar momentele de „inconștiență", scurte sau lungi, de profunzime mai mare sau mai mică, pot conține engrame. Când o persoană devine „inconștientă", oamenii din jurul ei reacționează mai mult sau mai puțin cum le dictează engramele lor. De fapt, „inconștiența" poate fi cauzată în mod obișnuit de dramatizarea cuiva. Un Clear poate fi atunci făcut să cadă în inconștiență de un aberat, care dramatizează, iar dramatizarea engramelor celui ce aberează vor intra ca engrame în Clear.

---

1. **sulfamidă**: grup de compuși chimici cu proprietăți antibacteriale.
2. **penicilină**: medicament foarte puternic ce distruge bacteriile.

Mecanismul e simplu. Oamenii aflaţi sub stres, dacă aberează, dramatizează engrame. Astfel de dramatizări pot include lovirea unei alte persoane, care ajunge, mai mult sau mai puţin „inconştientă". Atunci, persoana inconştientă receptează dramatizarea ca pe un engram.

Acesta nu e singurul fel prin care se produce contagiunea aberativă. Oamenii aflaţi pe mese de operaţie, sub anestezie, sunt expuşi conversaţiei mai mult sau mai puţin aberate a celor de faţă. Această conversaţie pătrunde în persoana „inconştientă" ca engram. În mod similar, la locul accidentelor, natura deosebită a acestora îi poate stimula pe oameni să dramatizeze, iar dacă o persoană este „inconştientă" din pricina accidentului, apare un engram.

Părinţii aberaţi îşi infectează cu siguranţă copiii, cu engrame. Tatăl şi mama, dramatizându-şi propriile engrame în jurul unui copil bolnav sau vătămat, i le transmit acestuia la fel de sigur, de parcă aceste engrame ar fi fost bacterii. Asta nu înseamnă că întreaga bancă reactivă a unui copil e compusă doar din engramele părinţilor, pentru că există numeroase influenţe exterioare casei, care pot pătrunde în copil când este „inconştient". Şi nu înseamnă că respectivul copil va reacţiona la aceleaşi engrame cum reacţionează părinţii săi, pentru că el, la urma urmei, este un individ cu o personalitate proprie, o putere de alegere şi o experienţă diferită. Dar înseamnă că e absolut inevitabil ca părinţii aberaţi să-şi abereze într-un fel oarecare copiii.

Concepţiile greşite şi informaţiile proaste în cultura unei societăţi devin engrame, pentru că nu toate lucrurile care se întâmplă în jurul unei persoane „inconştiente" sunt dramatizări. Dacă o anume societate crede că mâncarea peştilor duce la lepră[3], e absolut sigur că aceste date false vor deveni engrame, şi mai devreme sau mai târziu se va găsi cineva, care va face o boală asemănătoare cu lepra, după ce a mâncat peşte.

Societăţile primitive, fiind supuse vicisitudinilor naturii, au mai multe ocazii de vătămări decât societăţile civilizate. În plus, astfel de

3. lepră: boală cronică infecţioasă, cauzată de o bacterie, care atacă pielea, carnea, nervii, etc. şi este caracterizată prin ulceraţii, difomităţi şi pierderea unor părţi ale trupului.

societăţi primitive sunt pline de informaţii false. În plus, practicarea medicinei şi a vindecării mentale este la un nivel foarte aberativ prin el însuşi. Numărul de engrame, pe care le are un zulus[4] ar fi uimitor. Scos din zona sa de restimulare şi învăţat să vorbească engleză, el ar putea scăpa de pedeapsa multora din datele sale reactive. Dar în habitatul său natural, zulusul nu a ajuns în spatele gratiilor unui ospiciu, din simplul motiv că tribul său n-are aşa ceva. O estimare sigură, bazată pe o experienţă mai bună decât cea valabilă pentru cei care trag concluzii despre „omul modern" studiind popoarele primitive, e aceea că primitivii sunt oameni mult mai aberaţi decât cei din popoarele civilizate. Sălbăticia lor, lipsa de progres, incidenţa de boli, toate se trag din tiparele lor reactive, nu din personalităţile lor. A compara un număr de aberaţi cu alt număr de aberaţi nu poate oferi prea multe informaţii. Iar contagiunea aberativă, care e mult mai mare într-un trib primitiv, ca şi falsitatea datelor superstiţioase din engramele unui astfel de trib, duc spre o concluzie care, trasă chiar la faţa locului, e adusă în faţă de actualitate.

Contagiunea aberativă poate fi studiată foarte uşor în procesul de tratare a unui aberat ai cărui părinţi se certau. Mama, de exemplu, ar fi putut fi doar foarte puţin aberată la începutul căsătoriei. Dacă a fost bătută de soţul ei care, la urma urmelor, dramatiza, va începe să culcagă aberaţiile acestuia, ca părţi ale propriului ei tipar reactiv. Acest lucru e notabil în mod special atunci, când tratăm o persoană, care a fost concepută la scurt timp după căsătoria părinţilor sau înaintea ei. Tatăl poate începe cu o anume dramatizare ce include lovirea soţiei. Orice spune, o astfel de dramatizare o va afecta pe soţie mai devreme sau mai târziu şi ea va începe – doar dacă nu are un psihic deosebit de echilibrat – să dramatizeze aceste lucruri pe cont propriu. Eventual, când se va naşte copilul, ea va începe să dramatizeze pe acesta, aducându-l într-o stare continuă de restimulare.

Referitor la contagiune, naşterea e unul dintre cele mai remarcabile engrame. Atât mama cât şi copilul primesc acelaşi engram, care diferă doar în localizarea durerii şi în stadiul de

---

4. **zulu**: membru al unei mari populaţii Bantu, în trecut războinică, din Africa de sud-est.

„inconştienţă". Orice-i spun mamei doctorii, surorile medicale sau celelalte persoane prezente în timpul naşterii şi imediat după aceea, până ce copilul e luat de acolo, este înregistrat în banca reactivă, făcând un engram identic atât în mamă cât şi în copil.

Acest engram este deosebit de destructiv în mai multe feluri. Vocea mamei poate restimula engramul naşterii în copil, iar prezenţa acestuia o poate restimula în mamă. Ei sunt restimulativi în mod reciproc. Având în vedere, că ei îi au în comun şi pe ceilalţi factori restimulativi, o situaţie din viaţa de mai târziu îi poate face să sufere în mod simultan din pricina engramului. Dacă naşterea include şi imaginea unei ferestre, care se trânteşte, această fereastră trântită poate declanşa dramatizări ale naşterii în amândoi simultan, rezultând apatie sau ostilitate.

Dacă un doctor devine furios ori disperat, tonul emoţional al naşterii poate fi grav. Iar dacă doctorul vorbeşte, conversaţia îşi va transmite tot sensul ei literal, reactiv, atât mamei cât şi copilului.

Multe cazuri au fost tratate atunci, când atât mama cât şi copilul puteau fi de faţă. Într-unul din cazuri, mama mormăia (după cum a fost auzită de copil în timpul tratamentului Dianetic) incontinuu, „mi-e atât de ruşine", „mi-e atât de ruşine". Copilul avea o nevroză din pricina ruşinii. Când mama a fost făcută Clear, s-a descoperit că mama *ei* mormăise la naştere „mi-e atât de ruşine", „mi-e atât de ruşine". Unii ar putea presupune, că lucrul acesta s-a propagat aşa, prin contagiune, de când şi-a construit Keops[5] mormântul. În sfera mai largă a societăţii, contagiunea aberativă e extrem de periculoasă şi nu poate fi considerată decât ca un factor vital de subminare a sănătăţii acestei societăţi.

Organismul social se comportă la fel cu un organism, în sensul că există aberări sociale, care se află în interiorul societăţii. Societatea se dezvoltă şi poate pieri ca un organism, care are oameni în loc de celule ca părţi componente. Când durerea e răspândită de capul societăţii către oricare membru al ei, atunci apare o sursă de aberare,

---

5. Keops: rege al vechiului Egipt, care a domnit pentru 23 de ani (circa 2900 î.Hr.). Keops a fost faimos pentru că a construit Marea Piramidă din Egipt, care e una dintre cele Şapte Minuni ale Lumii. Piramidele egiptene au fost construite pentru a sluji drept morminte regale. Fiecare monarh şi-a construit propria piramidă.

care poate fi contagioasă. Motivele împotrivirii față de pedepsele corporale[6] nu sunt de natură „umanitară", ci practică. O societate, care practică pedepse de orice fel asupra oricăruia din membrii ei, e purtătoarea unei contagiuni aberative. Societatea e purtătoarea unui engram social, de dimensiunile ei, care spune că pedeapsa e necesară. Pedeapsa e măsurată. Închisorile și ospiciile se umplu. Iar atunci, într-o bună zi, o anumită parte a acelei societăți, oprimată în zona 1, de libertatea guvernării față de engramele sale, va țâșni și va spulbera guvernul. Și un nou set de aberări se formează din violența, ce a însoțit distrugerea. Revoluțiile violente nu izbândesc niciodată pentru că încep acest cerc de aberații.

O societate plină de aberați va simți că e necesar să pedepsească. Acolo nu există alt remediu decât pedeapsa. Găsirea unui remediu pentru comportarea asocială a membrilor grupului este mai mult decât un interes pasager pentru un guvern, care-și continuă practicile. Adăugând asta la aberările continue din trecut, se micșorează serios potențialul de supraviețuire al acelui guvern și are loc la un moment dat căderea acelui guvern. După ce vor cădea astfel mai multe guverne, și oamenii vor pieri de pe Pământ.

Contagiunea aberativă nu este nicăieri mai evidentă decât în acea nebunie socială numită război. Războaiele nu rezolvă niciodată nevoia de război. Luptă să salvezi lumea pentru democrație, sau s-o salvezi de confucianism[7], dar lupta va fi pierdută oricum. Războiul a fost asociat în trecut cu o întrecere, și s-a crezut, prin logică simplă, că războaiele erau necesare. O societate, care intră într-un război, ca soluție a problemelor sale, nu poate decât să-și opreseze propriul potențial de supraviețuire. Nici un guvernământ n-a intrat vreodată într-un război fără ca acest aspect să nu-i coste pe cetățeni unele dintre libertățile lor. Produsul final este apatia unei conduceri preoțești, care doar prin mistere și superstiții reușește să-i țină alături pe supraviețuitorii alienați ai unui popor. Acest lucru poate fi observat cu ușurință în istorie, așa că nu merită să fie dezvoltat. O

---

6. pedeapsă corporală: (termen juridic) pedeapsă fizică, precum biciuirea, aplicată pe trupul cuiva învinuit de un delict. Înainte includea și pedeapsa cu moartea, condamnarea la ani de închisoare, etc.

7. confucianism: sistem moral predicat de Confucius, filozof chinez (551? - 479? î.Hr.)

democraţie, care se angajează într-un război şi-a pierdut întotdeauna câte ceva din drepturile sale democratice. Cu cât se angajează în tot mai multe războaie va ajunge, probabil, sub comanda unui singur dictator (conducere printr-un singur engram). Dictatorul, întărindu-şi stăpânirea, îşi măreşte aberările prin activitatea împotriva minorităţilor. Revoltele încep să se succeadă. Preoţimea prosperă. Apatia dă târcoale. Iar după apatie urmează moartea. Aşa s-a dus Grecia, aşa s-a dus Roma. Aşa se duce Anglia, aşa se duce Rusia. Aşa se duc şi Statele Unite şi aşa se va duce omenirea.

Stăpânirea prin forţă este o încălcare a legii afinităţii, pentru că forţa naşte forţă. Stăpânirea prin forţă reduce auto-determinarea individului şi prin asta autodeterminarea societăţii însăşi. Contagiunea aberativă se propagă, precum un incendiu într-o pădure. Engramele nasc engrame. Şi dacă spirala descendentă nu va fi întreruptă de noi pământuri şi rase corcite, care să scape din mediul lor aberativ, sau de apariţia unui sens, care să rupă contagiunea aberativă prin limpezirea oamenilor, acea rasă va coborî până la capătul ciclului – zona 0.

O rasă e cu atât mai mare cu cât membrii ei sunt mai autodeterminaţi.

În sfera mult mai mică a familiei, ca şi în cea a naţiunii, contagiunea aberativă produce o întrerupere a supravieţuirii optime.

Autodeterminarea este singura cale, prin care poate fi construit un computer, care să poată da răspunsuri raţionale. Ţinând apăsat numărul şapte într-o maşină de numărat, o vom face să dea răspunsuri eronate. Supravieţuirea depinde de răspunsurile corecte. Engramele intră din lumea exterioară, în zonele ascunse, sub gândirea raţională şi împiedică să apară răspunsurile raţionale. Acesta este determinismul exterior. Orice interferenţă cu autodeterminismul nu poate duce decât la calcule greşite.

Deoarece un Clear e cooperativ, o societate de oameni în stare de Clear va coopera. Acest lucru părea un vis idilic, utopic[5], dar s-ar putea să nu fie. Într-o familie de Clear-i există o armonie şi o cooperare vizibilă. Un Clear poate recunoaşte un gând superior

---

5. utopic: ca o utopie, un loc ideal, un stat sau o situaţie perfectă

atunci, când descoperă unul. Nu e nevoie să fie târât şi ţinut la pământ şi făcut să *se supună* ca să pună umărul la treabă. Dacă e *forţat* să se supună, independent de gândirea sa, autodeterminarea sa e întreruptă într-un moment, în care nu mai poate da răspunsuri corecte. Societatea care-l conţine i-a penalizat, ea însăşi, abilitatea de a gândi şi acţiona raţional. Unicul fel, în care un Clear ar putea fi forţat e de a-i da engrame sau a pune un neurochirurg să-i distrugă creierul. Dar un Clear nu e nevoie să fie forţat să facă ceva, iar dacă munca e suficient de importantă în termenii necesităţii generale, o va face cu siguranţă, conform inteligenţei sale şi cât mai bine cu putinţă. Nimeni nu va putea vedea un individ *constrâns* să-şi facă treaba bine, la fel cum nimeni nu va vedea o societate *constrânsă* câştigând în faţa unei societăţi prospere şi lipsite de constrângere.

O familie, care funcţionează pe principiul autorităţii divine, în care unul e capul şi toţi ceilalţi trebuie să i se supună fără să crâcnească, nu va fi niciodată o familie fericită. Prosperitatea poate fi prezentă în unele aspecte materiale, dar aparenta ei supravieţuire ca unitate e superficială.

Grupurile constrânse sunt în mod invariabil mai puţin eficiente decât grupurile libere, care lucrează pentru binele comun. Dar orice grup, care conţine membri aberaţi poate deveni aberat în totalitate, prin contagiune. Efortul de a-i elimina pe membrii aberaţi va restrânge în mod inevitabil grupul ca întreg şi va duce la restrângeri repetate.

Dacă-l facem Clear pe unul dintre membrii unei familii de aberaţi, e arareori suficient pentru a rezolva problemele acelei familii. Dacă soţul a fost cel aberat, el i-a aberat sau i-a restimulat pe soţia sa şi pe copiii săi într-un fel sau altul, chiar dacă n-a folosit violenţa fizică împotriva lor. Părinţii implantează în copii aberările lor mutuale, iar copiii, fiind potenţial unităţi auto-determinate, se vor revolta pentru a amesteca aberările părinţilor. Iar deoarece multe dintre aceste aberări, prin contagiune, au devenit mutuale şi împărtăşite de întreaga familie, fericirea acesteia e grav subminată.

Pedepsirea corporală a copiilor este doar o altă faţetă a problemei grupului constrâns. Dacă cineva vrea să susţină necesitatea pedepsirii copiilor, lăsaţi-l să analizeze cauza comportament deficitar al copiilor.

E posibil ca un copil, care e aberat să nu aibă engramele complet activate. Va trebui să aştepte până când se va căsători la rândul său şi va avea copii ori o nevastă gravidă, pentru a avea suficienţi restimulatori, pentru a deveni, brusc, una dintre acele fiinţe numite „adult matur", orb la frumuseţea lumii şi împovărat cu toate nemulţumirile sale. Dar copilul e fără îndoială aberat şi are numeroase dramatizări. Copilul se află în situaţia foarte nefericită de-a avea alături cei mai puternici restimulatori – mama şi tatăl său. Aceştia îşi asumă puterea pedepsei fizice asupra lui. Şi pentru el sunt nişte uriaşi, iar el e un pigmeu[9]. Şi trebuie să depindă de ei pentru mâncare, îmbrăcăminte şi locuinţă. Unii pot vorbi cu grandilocvenţă despre „deziluziile copilăriei" pentru că nu cunosc fondul de engrame al majorităţii copiilor.

Copilul este la capătul cel rău al receptării tuturor dramatizărilor părinţilor săi. Un copil devenit Clear este unul dintre cele mai frumoase lucruri de văzut: e uman! Numai afinitatea îl poate împinge înainte. Copilul răsfăţat este copilul ale cărui decizii au fost permanent întrerupte şi căruia i s-a furat independenţa. Afecţiunea nu poate strica un copil mai mult decât poate un butoi cu benzină să întreacă în strălucire soarele.

Începutul şi sfârşitul „psihologiei copilului" este că şi acesta e o fiinţă umană, care are dreptul la propria sa demnitate şi autodeterminare. Copilul unor părinţi aberaţi e o problemă, din pricina contagiunii aberaţiei şi pentru că i se neagă orice drept de a dramatiza ori a contracara. Nu e de mirare că acei copii sunt o problemă, ci că ei sunt normali în orice acţiune, de vreme ce – prin contagiune, pedeapsă şi negarea auto-determinării – copiilor din ziua de azi li s-au negat toate lucrurile necesare pentru a duce o viaţă raţională. Iar aceştia sunt viitoarele familii şi viitoarea rasă.

Oricum, aceasta nu e o dizertaţie despre copii sau politică, ci un capitol despre contagiunea aberativă. Dianetica acoperă gândirea umană, iar gândirea umană e un domeniu larg. Când cineva priveşte potenţialitatea inerentă în mecanismul contagiunii, respectul faţă de inerenta stabilitate a omului nu poate decât să crească. Nici un

9. **pigmeu**: persoană foarte mică.

„animal sălbatic", reacționând cu inerente „tendințe asociale" n-ar fi putut clădi Ninive[10] sau barajul Boulder[11]. Chiar târând după noi mecanismul contagiunii, precum Bătrânul Mării[12], am reușit să ajungem departe. Acum, că o știm, am putea, poate, să atingem cu adevărat stelele.

---

10. Ninive: capitala vechiului imperiu asirian, situată pe malul estic al fluviului Tigru, în fața modernului Mosul, aflat azi în Irak. Ninive avea palate magnifice și sculpturi ce au fost dezgropate în cercetări arheologice.

11. Barajul Boulder: numit în mod oficial Barajul Hoover, unul dintre cele mai înalte baraje din lume, aflat pe fluviul Colorado, între Sudul Nevadei și Arizona.

12. Bătrânul mării: personaj din povestea lui Sindbad Marinarul, din „O mie și una de nopți". Un bătrân aparent nevinovat, care se urcă în spinarea amabilului Sindbad și refuză să coboare. Se agață de el multe zile și nopți, până când Sindbad scapă de el îmbătându-l.

ACTIVAREA ENGRAMEI

Singura sursă de boli mentale neorganice şi de boli psihosomatice organice este banca reactivă de engrame. Mintea reactivă influenţează aceste engrame spre mintea analitică şi organism indiferent dacă au fost restimulate după ce s-au activat.

Există multe incidente cunoscute într-o viaţă de om, care aparent au o influenţă profundă asupra fericirii şi stării mentale a individului. Individul şi le aminteşte şi crede că lor li se datorează tulburările sale. Într-o anumită măsură, are dreptate: cel puţin, priveşte înapoi la incidente, care sunt ţinute în loc de engrame. El nu vede engramele. De fapt, dacă nu e familiarizat cu Dianetica, nici nu ştie că engramele se află acolo. Şi chiar dacă ştie, nu va cunoaşte conţinutul lor decât dacă va urma terapia. Se poate demonstra uşor că orice moment de nefericire la „nivelul conştient", care conţine mari factori de stres şi emoţie, nu poate fi vinovat că a provocat aberări sau boli psihosomatice. Aceste momente, desigur, joacă un rol în problemă: ele sunt porţile de intrare.

Procesul de fixare al unui engram nu e foarte complicat. Engramul 105, să zicem, a fost un moment de „inconştienţă", când copilul nenăscut a fost lovit, prin intermediul mamei, de către tată. Tatăl, conştient sau nu de existenţa copilului, a mormăit cuvintele: „Lua-te-ar naiba de târfă prăpădită. Nu eşti bună de nimic!" Acest engram va zăcea acolo unde a fost imprimat, adică în banca reactivă. El poate rămâne acolo şi şaptezeci de ani fără a fi activat. El conţine o durere de cap şi un trup, care cade şi scrâşnitul din dinţi şi zgomotele intestinale ale mamei. Iar oricare dintre aceste sunete poate fi prezent după naştere, în cantităţi mari, fără a *activa* acest engram.

Totuşi, într-o zi, tatăl devine exasperat din pricina copilului.

Copilul e obosit şi are febră, ceea ce face ca mintea lui analitică să nu fie la cel mai înalt nivel al ei de activitate. Iar tatăl are un anume set de engrame, pe care le dramatizează, iar una dintre acestea e incidentul de mai sus. Iar tatăl răbufneşte şi îl loveşte pe copil spunând: „Lua-te-ar naiba, nu eşti bun de nimic!" Copilul plânge. În acea noapte va avea o durere de cap şi se va simţi mult mai rău din punct de vedere fizic. Şi simte în acelaşi timp o imensă ură şi o imensă frică faţă de tatăl său. Engramul *s-a activat*. Acum, sunetul trupului, care cade, ori al dinţilor, care scrâşnesc, sau orice urmă de mânie în vocea tatălui îl vor face pe copil să devină nervos. Sănătatea lui fizică va suferi, iar el va începe să sufere de dureri de cap.

Dacă luăm acel copil, devenit între timp un adult şi alunecăm înapoi spre trecutul său, vom descoperi (chiar dacă poate fi obturat) un lock ca activarea de mai sus. Dar nu numai fixarea. Putem descoperi cincizeci, cinci sute de astfel de lock-uri doar la un singur subiect. Cineva, care nu cunoaşte Dianetica ar putea spune că acest copil a fost distrus după naştere, fiind bătut de tatăl său şi ar încerca să aducă minţile pacientului într-o stare mai bună, prin eliminarea acestor lock-uri.

În viaţa obişnuită există realmente mii, sute de mii de lock-uri. Ca să elimini toate aceste lock-uri ar fi o sarcină pentru un Hercule[1]. Fiecare engram, pe care îl are o persoană, dacă a fost activat, poate conţine sute de lock-uri.

Dacă ar fi existat condiţionarea, ca mecanism al durerii şi stresului, umanitatea s-ar afla într-o situaţie foarte gravă. Din fericire, condiţionarea nu există. Pare că există, dar aparenţa nu e un fapt. Unii ar putea crede, că dacă un copil va fi îmbrâncit zilnic şi muştruluit va ajunge să fie condiţionat în credinţa că aşa trebuie să fie viaţa şi că mai bine s-ar revolta împotriva ei.

Totuşi, condiţionarea nu există. Pavlov[2] a reuşit, poate, să înebunească nişte câini prin experimente repetate, dar acesta nu era decât un studiu prost făcut de observator. Câinii puteau fi dresaţi ca

---

1. **Hercule**: un erou grec mitic, cu o putere şi un curaj fabulos, care după ce a îndeplinit 12 munci eroice ce i s-au dat (inclusiv uciderea a mai mulţi monştri), a devenit nemuritor.
2. **Pavlov**: Ivan Petrovici Pavlov (1849 - 1936) fiziolog rus; cunoscut prin experimentele comportamentale asupra câinilor.

să facă un lucru sau altul. Dar nu era condiţionare. Câinii înebuniseră, pentru că li se dădeau engrame – dacă şi când înebuniseră. O serie de astfel de experimente, dacă e desfăşurată şi studiată, va demonstra această afirmaţie.

Băiatul, căruia zilnic i se spunea că nu-i bun de nimic şi care în mod aparent a început să decadă din cauza asta, decădea, de fapt, din pricina unui engram. Acesta e un lucru bun. Poate dura un timp până când va fi localizat engramul – câteva ore – dar când el este eliminat sau trimis în banca de memorie standard, tot ceea ce e activat în el pleacă împreună cu el.

Oamenii, care au încercat să-i ajute pe alţii în problemele lor de aberare şi nu ştiau nimic despre engrame au luptat, desigur, cu şanse foarte mici de succes. În primul rând, lock-urile însele pot dispărea în banca reactivă. Atunci vom avea un pacient, care va spune: „Bine, dar tatăl meu nu era chiar aşa de rău. Era un tip foarte cumsecade." Şi vom descoperi, alături de pacient, că atunci, când un engram e dezghiocat, acel tată e găsit de obicei, dramatizând. Ceea ce cunoaşte pacientul despre trecutul său înainte ca engramele să fie dezghiocate nu merită a fi catalogat. În alt caz, putem găsi un pacient care spune: „Vai, am avut o copilărie groaznică, groaznică. Am fost bătut foarte rău." Şi descoperim, în momentul în care identificăm engramele, că părinţii acelui pacient n-au ridicat niciodată mâna împotriva acestuia, ca să-l pedepsească şi nici nu l-au certat în întreaga lui viaţă.

Un engram poate sta de-o parte fără a fi activat, timp de decenii. Unul dintre cele mai remarcabile tipuri de cazuri este acela, care-şi petrece întreaga tinereţe fără să prezinte nici o aberare. Apoi, deodată, la vârsta de douăzeci şi şase de ani, îl descoperim atât de aberat, de parcă ar fi fost vrăjit. Poate majoritatea engramelor sale erau legate de acţiunea de a se căsători şi a avea copii. N-a mai fost căsătorit niciodată. Prima oară, când e epuizat sau bolnav realizează că are o soţie pe cap, iar primul engram se activează. Apoi spirala descendentă începe să funcţioneze. Aceasta închide analizorul suficient de mult ca ceilalţi să fie fixaţi în el. Şi până la urmă îl descoperim pe omul nostru într-un ospiciu.

Tânăra fată, care a fost fericită şi lipsită de griji până la vârsta de treisprezece ani şi deodată începe să intre într-un declin, nu a primit

în acel moment un engram. Ea are deja un engram activat, care îl lasă pe un altul să se activeze. Reacţie de fisiune. Această fixare n-a presupus nimic mai mult decât, să zicem, descoperirea că îi sângerează vaginul. Are un engram emoţional din această pricină. Devine agitată. Celelalte engrame, pe parcurs ce trec zilele, pot ajunge în poziţie pentru a o influenţa. Şi astfel se îmbolnăveşte.

Prima experienţă sexuală poate fi un factor, care să activeze un engram. Acest lucru e atât de banal, încât sexul a ajuns mai degrabă să-şi creeze o reputaţie proastă peste tot, ca fiind în sine un factor aberativ. Dar sexul nu este şi n-a fost niciodată aberativ. Durerea fizică şi emoţia care conţin accidental sexul, ca subiect sunt factori aberativi.

Se poate întâmpla ca o pacientă să insiste, că tatăl ei a violat-o când avea nouă ani şi că de aici i se trage toată nenorocirea. Mulţi pacienţi bolnavi psihic declară acest lucru. Şi e perfect adevărat. Tatăl a violat-o, dar asta s-a petrecut când avea doar nouă zile de la concepţie. Presiunea şi neajunsurile coitului[3] sunt extrem de neplăcute pentru copil şi e normal ca să se aştepte să-i dea copilului un engram, care va avea în conţinut actul sexual şi tot ce s-a spus atunci.

Hipnoza cu medicamente e periculoasă atunci, când cineva încearcă să trateze psihoze, aşa cum s-a mai spus. Pentru că mai sunt şi alte motive pentru care e periculoasă. Orice operaţie sub anestezie sau orice drogare a pacientului poate aduce activarea engramelor. Analizorul este închis, iar banca reactivă e deschisă pentru a fi stârnită de orice comentariu făcut de oamenii din jurul pacientului drogat. Hipnoza însăşi este o stare, în care engramele se pot activa, chiar dacă n-au fost restimulate niciodată înainte. Privirea sticloasă a persoanelor care au fost „hipnotizate prea des", lipsa voinţei la cei hipnotizaţi prea des, dependenţa subiectului de hipnotizator: toate aceste lucruri se instalează din pricina activării engramei. *Oricând* trupul este făcut să devină „inconştient" fără durere fizică, indiferent de cât de suferficial e gradul de „inconştienţă", chiar dacă e doar o oboseală, un engram se poate activa. Iar când „inconştienţa" e complicată de o nouă durere fizică, un nou engram se formează şi poate aduna alături de el o întreagă grămadă de engrame vechi, ce nu se activaseră încă. Un astfel de engram va fi un

---

3. coit : act sexual.

engram încrucișat, în sensul că încrucișează lanțuri de engrame. Iar dacă un astfel de engram va produce o pierdere a sănătății mentale, atunci îl vom numi *engram de udrobire*.

Sunt unele aspecte ale diferitelor „inconștiențe" provocate de diferitele droguri, care erau extrem de uimitoare în trecut. Femeile psihotice susțin adesea, după ce sunt trezite dintr-un somn provocat prin medicamente (iar uneori hipnotic), că ar fi fost violate. Uneori și bărbații susțin că practicianul a încercat să practice asupra lor un act homosexual, în timp ce erau sedați. Chiar dacă în mod ocazional se întâmplă că unii oameni *sunt* violați după ce au fost sedați, cele mai multe dintre aceste aserțiuni sunt mai degrabă un aspect al mecanismului de activare. Aproape orice copil a fost supus neplăcerii prenatale a coitului. Adesea a fost prezentă și o emoție violentă, alta decât pasiunea. Un astfel de engram poate sta în afara circuitului ani de-a rândul, până când „inconștiența" sedației sau un alt lucru de acest fel îl amorsează. Pacientul se duce la culcare fără un engram amorsat. Când se trezește are deja unul. Încearcă să justifice senzațiile stranii pe care le simte (iar engramele sunt lucruri atemporale, asta doar dacă sunt aranjate cum trebuie pe pista tempului[4]) și vine cu „soluția" că trebuie să fi fost violat.

Violurile din copilărie sunt foarte adesea responsabile pentru aberațiile sexuale. Ele sunt căile de intrare.

Dacă cineva se uită la lock-urile de la nivelul conștient, va vedea tristețe, lâncezeală intelectuală și nefericire. Unele dintre aceste experiențe sunt atât de groaznice, încât ar trebui să provoace în mod sigur aberări. Dar nu o fac. Omul e o creatură rezistentă. Aceste experiențe la nivel conștient sunt cele mai bune jaloane ce duc înainte, spre adevăratul loc unde se află tulburarea, iar acest lucru nu e cunoscut în toate detaliile sale de către indivizi.

Engramul nu e niciodată „calculat". Ca exemplu, la un nivel foarte mic de aberație, poate fi luată în considerație pedepsirea copilului. Dacă cineva examinează o copilărie, în care pedepsirea a fost corporală și frecventă, începe să înțeleagă uriașul ridicol al teoriei dirijării prin durere. Pedepsirea, în fapt, literal și accentuat, nu face nici un bine, în

---

4. pista timpului: timpul petrecut de individ de la concepție și până în momentul actual, în care se află secvențele evenimentelor vieții sale.

schimb realizează inversul, deoarece provoacă o revoltă reactivă împotriva sursei pedepsei şi e posibil ca aceasta să provoace nu doar dezintegrarea unei minţi, dar şi o învinovăţire continuă a sursei, de unde provine pedeapsa. Omul luptă împotriva surselor durerii. În momentul în care încetează a mai lupta împotriva lor e distrus din punct de vedere mental şi nu mai e de folos nimănui, cu atât mai puţin lui însuşi.

Să luăm cazul unui băiat, care fusese bătut cu o perie de păr de fiecare dată când era „rău". În studierea acestui caz, cele mai pătrunzătoare cercetări n-au putut să descopere vreo amintire vie a *motivului*, pentru care era pedepsit, ci doar faptul că *era* pedepsit. Progresia evenimentelor ar merge cam aşa: activitatea mai mult sau mai puţin raţională, spaima şi ameninţarea cu pedeapsa, pedepsirea, părerea de rău după pedeapsă, reluarea activităţii. Mecanismele cazului au arătat, că persoana era angajată într-o activitate care, indiferent cum o considerau ceilalţi, nu era decât o activitate de supravieţuire pentru el, oferindu-i satisfacţie ori câştiguri reale, sau măcar prezumţia că poate şi că va supravieţui. În momentul în care e ameninţat cu pedeapsa, vechile pedepse intră în restimulare, ca engrame minore, bazându-se în general pe engramele majore. Acest lucru închide puterea analitică într-o anumită măsură, iar înregistrarea se face acum la nivelul reactiv. Pedepsirea are loc, scufundând starea de luciditate analitică, astfel că pedepsirea se înregistrează doar în banca de engrame. Părerea de rău ce urmează e în continuare în perioada de pauză analitică. Treptat, analizorul începe să funcţioneze. Întreaga luciditate revine, iar atunci activitatea pe plan analitic poate fi rezumată. Toate pedepsele corporale conduc această scară şi celelalte pedepse sunt, în cel mai bun caz, lock-uri, urmând acelaşi model, doar cu o completă închidere, rezultată din lipsa durerii.

Dacă analizorul vrea să aibă aceste date pentru calcule, ele nu pot fi obţinute. Se petrece o reacţie în mintea reactivă atunci, când problema e atinsă. *Dar există cinci căi, pe care mintea reactivă le poate alege, folosind aceste date!* Şi nu există garanţie şi nici metodă între cer şi pământ de a şti ce cale va urma mintea reactivă cu aceste date, exceptând doar dacă putem cunoaşte întreaga bancă de engrame – iar dacă o cunoaştem, persoana poate fi făcută Clear doar cu nişte ore în plus de muncă şi nu va mai fi nevoie de pedeapsă.

Aceste cinci feluri de a folosi datele fac pedepsele corporale a fi

instabile şi pe care nu te poţi bizui. Există un raport, care poate fi testat şi dovedit în orice experienţă umană: *Un om este rău în aceeaşi măsură, în care distrugerea a fost îndreptată împotriva lui.* Un individ (incluzând aici şi acei indivizi, pe care societatea are tendinţa de a-i uita ca persoane: copiii) reacţionează *împotriva* sursei pedepsei, indiferent dacă aceasta e formată din părinţi sau din guvern. Orice lucru, care se pune împotriva individului, ca sursă de pedeapsă va fi considerat, mai mult sau mai puţin (în aceeaşi proporţie ca şi în cazul beneficiilor) ca o ţintă a reacţiilor individului.

Mica revoltă împotriva paharului de lapte de seara al copiilor, zgomotul pe care-l fac atunci, când se joacă în faţa casei, acea distrugere accidentală a pălăriei tatălui sau a covorului mamei; toate acestea sunt adesea acţiuni reci, calculate, ale minţii reactive împotriva surselor de durere. Mintea analitică poate temporiza[5] din cauza dragostei şi nevoii de trei mese pe zi. Dar mintea reactivă fuge de lecţiile învăţate, iar diavolul preia hăţurile.

Dacă cineva îl lasă pe un idiot să umble la maşina de calculat pentru a calcula registrele firmei şi-l lasă să-l împiedice pe revizor să le verifice, să atingă vreun buton sau să verifice vreo dată dacă răspunsurile ar fi corecte, vom avea puţine şanse de a primi răspunsuri corecte. Iar dacă cineva continuă să-l îmbuibe pe idiot, ca să-l facă puternic şi gras, firma va da faliment mai repede sau mai târziu. Mintea reactivă e idiotul, revizorul este „Eul", iar firma e organismul. Pedeapsa îl hrăneşte pe idiot.

Uimirea neputincioasă a poliţiei în faţa „criminalului dovedit" (ca şi credinţa poliţiei în „tipurile de criminali" şi „mintea criminală") trece prin acest ciclu. Poliţia, dintr-un motiv sau altul, ca şi guvernul, s-a identificat cu societatea. Luaţi-l pe oricare dintre aceşti „criminali" şi trataţi-l pentru a deveni Clear, iar societatea va recâştiga o fiinţă raţională, pe care o poate folosi cât poate de mult. Continuaţi a păstra ciclul pedepsei şi puşcăriile vor deveni tot mai multe şi tot mai pline.

Problema copilului, revoltându-se împotriva părinţilor săi din „negare" ca şi problema lui Jimmie Mahăru[6] care aruncă în aer o

---

5. **a temporiza** : a negocia; efectul unui compromis.
6. **Jimmie Mahăru**: nume inventat pentru un infractor; Mahăr înseamnă în jargon „conducător; şef".

bancă la un jaf armat, se nasc din acelaşi mecanism. Copilul, examinat la „nivelul conştient", nu cunoaşte cauzele comportamentului său, dar poate oferi numeroase justificări pentru acesta. Până şi Jimmie Mahăru', aşteptând ca această societate atât de sensibilă să-l lege cu frânghii de un scaun electric, ca să-i dea o terapie cu şocuri electrice, care îl va face să se potolească pe veci, examinat fiind pentru motivele sale, va găsi justificări pentru viaţa şi faptele sale. Mintea umană e o maşină de calculat extrem de bine pusă la punct. Motivele, pentru care ea poate evolua spre acte iraţionale i-au zgâlţâit pe mulţi şi, în mod special pe lucrătorii de la protecţia socială. Fără a cunoaşte cauzele şi mecanismele, şansele de a trage concluzia corectă prin compararea tuturor modurilor de comportament la îndemână sunt tot atât de scăzute ca a câştiga la fan-tan[7] în faţa unui chinez. Din păcate, pedepsele au continuat ca un răspuns încâlcit din partea unei societăţi încâlcite.

Există cinci feluri, prin care o fiinţă umană reacţionează împotriva unei surse de primejdie. Acestea sunt şi cele cinci căi pe care le poate alege în faţa unei probleme date. Şi ar trebui spus, că e vorba de o acţiune cu cinci valenţe.

Parabola panterei negre* este foarte potrivită în acest caz. Să presupunem că o panteră neagră cu o dispoziţie deosebit de neagră stă pe scara interioară, iar un ins, numit Gus, stă în sufragerie. Gus vrea să se culce. Dar pe scări se află pantera. Problema e cum să urce scările. Există cinci lucruri, pe care le poate face Gus în legătură cu acea panteră: 1. Se poate duce să *atace* acea panteră; 2. poate *fugi* din casă şi să scape de panteră; 3. Poate folosi scara de serviciu şi să *evite* astfel pantera; 4. poate *ignora* pantera şi 5. poate *sucomba* în faţa panterei.

Acestea sunt cele cinci mecanisme: *să ataci, să fugi, să eviţi, să ignori şi să sucombi.*

Toate acţiunile se încadrează între aceste direcţii. Şi toate acţiunile acestea sunt vizibile în viaţă. În cazul unei surse de pedeapsă, mintea

---

7. **fan-tan** : un joc de noroc chinezesc, în care o grămăjoară de bani sau alte obiecte e pusă sub un bol, iar jucătorii fac pariuri pe numărul obiectelor.

* În Dianetică s-a dezvoltat un argou de către pacienţi şi dianeticieni, iar aceştia numesc ignorarea unei probleme ca fiind „mecanismul panterei negre". Unii cred că aceasta se trage din absurdul situaţiei panterelor negre muşcate.

reactivă poate sucomba, ignora, evita, fugi sau ataca. Acţiunea este dictată de o complexitate de engrame şi depinde de care dintre ele intră în restimulare. Acest maelstrom[8] de reacţii se rezolvă în general de la sine, dar în spaţiul uneia dintre direcţii.

Dacă un copil e pedepsit şi apoi ascultă, înseamnă că a sucombat. Iar valoarea unui copil care sucombă în faţa pedepsei este atât de firavă încât spartanii[9] l-ar fi înecat de mult, pentru că a căzut în apatie, asta în cazul în care nu se întâmplă ca el însuşi să fi gândit ideea, ignorând orice reacţie, pentru că lucrul, pentru care fusese pedepsit nu fusese prea isteţ (nu poate fi ajutat în acest calcul, dacă pedeapsa i-a intrat în mintea reactivă ca fiind un mod prin care sursa vrea să-l ajute). El poate fugi de sursa pedepsei, ceea ce măcar n-ar fi apatie, ci mai curând laşitate, conform judecăţii populare. El poate ignora problema în totalitate şi să ignore sursa pedepsei – şi va fi considerat de către cei vechi un stoic, iar de prieteni un papă-lapte. El poate evita sursa pedepsei, ceea ce i-ar aduce lauda îndoielnică de a fi şiret, şmecher, sau ipocrit. Sau poate ataca sursa pedepsei ori prin acţiune directă, ori prin păcălirea sau subminarea persoanei sau posesiunilor acesteia – în care caz va fi numit un nebun îndrăzneţ, luând în vedere părerile părinteşti, sau în cazul acţiunii indirecte, va fi numit „ostil pe ascuns" sau se va spune că „neagă". Atâta timp cât fiinţa umană va ataca în faţa unei ameninţări reale, se poate spune că are o stare mentală „normală", iar despre un copil se spune că „reacţionează ca un copil normal".

Introduceţi pedeapsa în calcul şi veţi vedea că nu mai puteţi calcula. Lucrul e cu totul diferit în cazul „experienţei". Viaţa e plină de experienţe dureroase pentru oameni, chiar şi fără a fi nevoie de încă o altă persoană pentru a complica lucrurile. O persoană, care încă nu e blocată în dinamica sa, ori a fost deblocată de Dianetică, poate absorbi cea mai uimitoare presiune în viaţă sau la serviciu. În acest caz, chiar dacă mintea reactivă primeşte engrame, ca rezultat al unora dintre aceste experienţe, mintea analitică poate continua să se lupte cu situaţia fără a deveni aberată în nici un fel. Omul e un

---

8. Maelstrom : o stare foarte agitată şi tumultoasă.

9. Spartanii: cetăţenii Spartei, un oraş din vechea Grecie, care îi permitea unui copil să trăiească doar dacă dovedea că va putea fi un sprijin pentru stat.

personaj puternic, elastic şi competent. Dar atunci, când legea afinităţii începe să se rupă şi o astfel de ruptură a afinităţii ajunge în banca reactivă, *fiinţele umane*, ca surse antagonice de antisupravieţuire, devin o sursă de pedeapsă. Dacă nu există engrame antisupravieţuire implicând fiinţe umane în partea timpurie (adică înainte de vârsta de cinci ani) a băncii de engrame, engramele prosupravieţuire sunt luate ca o stare de fapt şi nu sunt grav aberative. Cu alte cuvinte, o rupere a afinităţii cu semenii la un nivel engramic e cea care blochează dinamica. Afinitatea omului cu omul e un fapt ştiinţific mai mult decât o idee poetică şi idilică.

Astfel, ciclul de viaţă, care va fi „normal" (conform nivelului mediu) sau psihotic e uşor de descris. Începe cu un mare număr de engrame înainte de naştere, apoi adună şi mai multe în viaţa dependentă şi neputincioasă de după naştere. Pedepse de diferite feluri, care pătrund acum ca lock-uri, activează engramele. Noile engrame le vor implica şi pe cele anterioare. Lock-urile se acumulează, boala şi acţiunile aberative se instalează cu siguranţă la vârste cuprinse între patruzeci şi cincizeci de ani. Şi moartea survine uneori după aceea.

Dacă nu avem la dispoziţie soluţia optimă de a curăţa engramele, există mai multe lucruri ce pot fi făcute în privinţa aberărilor şi bolilor psihosomatice. Faptul, că aceste metode sunt nesigure şi cu o valoare limitată, nu înseamnă că nu se vor întâlni în mod ocazional cu răspunsuri uimitor de benefice.

Aceste metode pot fi clasificate sub genericul de schimbare de mediu, educaţie şi tratament fizic. Eliminând unii factori din jurul unui aberat sau luându-l pe acesta din mediul, în care e nefericit sau ineficient poate aduce unele uimitoare şi rapide refaceri. Aceasta e o terapie valabilă. Ea îndepărtează restimulatorii de lângă individ sau îl duce pe individ departe de restimulatori. În general, e o metodă de tipul „merge sau nu merge" (şi în general nu prea merge) şi nu va elimina *toţi* restimulatorii, deoarece individul însuşi cară o grămadă cu el sau îi are în preajmă. Ne putem aminti de cazul cuiva care avea astm. Primise un engram foarte grav la naştere. Părinţii săi, îngrijoraţi, l-au dus la toate sanatoriile pentru astmatici de la munte şi au cheltuit zeci de mii de dolari în aceste excursii. Dar când acel pacient a fost tratat prin Dianetică s-a descoperit că restimulatorul era chiar aerul rece! Singura

certitudine în tratamentul prin schimbarea mediului este că un copil bolnăvicios se va reface atunci, când va fi luat de la părinții restimulativi și dus într-un loc unde e iubit și se află în siguranță – deoarece boala sa e rezultatul incvitabil al restimulării unor engramc prenatale de către unul sau amândoi părinții. Undeva, de-a lungul liniei, probabil că există un soț sau o soție, care a coborât în primele două zone după căsătorie, după ce s-a căsătorit cu o pseudomamă, un pseudotată sau un pseudofăcător de avorturi.

În domeniul educațional, informații noi sau entuziasmul pot foarte bine elimina engramele prin suprabalansarea minții reactivc în lumina unei noi nevoi analitice. Dacă un om poate fi convins pur și simplu că luptă împotriva unor umbre, sau dacă poate fi convins să-și stăpânească frica de o anume cauză, chiar dacă această cauză e reală sau nu, el va fi câștigat. Uneori poate fi „educat" în spiritul unei credințe puternice într-o zeitate sau un cult, care-l va face să se simtă atât de invulnerabil, încât se va putea ridica deasupra engramelor sale. Creșterea potențialului său de supraviețuire în orice fel, îi va crește tonusul general astfel, încât acesta să nu mai fie la egalitate cu banca reactivă. Dându-i o educație în inginerie sau muzică, unde poate obține un nivel mai înalt de respect, îl va apăra de restimulatori. O creștere în poziția de stimă e, de fapt, o schimbarc dc mediu, dar e și educațională din moment ce el a fost învățat că e un om valoros. Dacă un om poate fi făcut să fie ocupat cu un hobby sau muncă prin educație exterioară sau personală acest lucru e bun pentru el, pentru că un alt organism intervine. Mintea analitică devine atât de puternică, încât preia pentru sine tot mai multă energie pentru activitățile sale și începe să se alinieze cu noul scop.

Tratamentul fizic, ce are ca scop îmbunătățirea condiției fizice va aduce speranța sau schimbarea în reacțiile unui om, făcându-l să pornească pe pista timpului. Asta ar putea elimina engramele.

Aceste metode sunt terapii valabile. Dar pot fi, în schimb, lucruri ce fac aberațiile să se manifeste singure. Există moduri greșite de a acționa și lucruri greșite de a face și căi greșite de a trata oamenii, care în lumina lucrurilor pe care le știm acum, sunt criminale.

A azvârli pe cineva într-un mediu, care îl restimulează și a-l face să stea acolo e curată crimă. A-l face să păstreze un asociat, carc c

restimulativ, e rău. A face un bărbat sau o femeie să continue o căsătorie cu un partener, care e restimulativ, e inacceptabil *moral* doar dacă se foloseşte terapia Dianetică. A face un copil să stea într-o casă unde e restimulat e mai mult ca sigur inhibant, nu doar din punctul de vedere al fericirii, dar şi al dezvoltării sale fizice şi spirituale. Un copil ar trebui să aibă mai multe drepturi în ceea ce priveşte aceste lucruri şi mai multe locuri în care să se poată duce.

La nivelul terapiei fizice, orice lucru atât de violent, precum chirurgia şi exodontria în planul psihosomatic e curat barbarism din punctul de vedere al Dianeticii. „Durerile de dinţi" sunt în mod normal psihosomatice. Nu trebuie recurs la nici un fel de chirurgie până când nu e sigur că boala nu e psihosomatică sau că acea durere nu se va diminua de la sine, dacă forţa minţii reactive nu va fi diminuată. Terapia psiho-fizică e prea ridicolă pentru a mai fi menţionată în mod serios. Nici un doctor sau psihiatru, care gândeşte şi care posedă aceste informaţii nu va mai atinge vreun electrod pentru terapia cu şocuri sau nici măcar nu va mai privi spre un bisturiu sau daltă de spart gheaţa pentru a face operaţii pe lobii prefrontali ai creierului. Dacă totuşi acel doctor sau psihiatru va face aceste lucruri, înseamnă că el însuşi e atât de aberat, încât acel act porneşte nu din dorinţa de a vindeca, ci din cel mai groaznic şi laş sadism pe care îl pot aduce engramele omului![1]

---

[1] Multe persoane, care au studiat tratamentului celor bolnavi mental de către psihiatri şi alte persoane ce au în grijă spitalele de boli mentale sunt gata — când descoperă ce efecte au asupra pacienţilor lobotomia prefrontală, leukotomia transorbitală şi şocurile electrice — să-i considere pe psihiatri ca nedemni de încredere şi-i acuză că folosesc acest tratament pentru a face experimente de vivisecţie pe fiinţe umane. Că orice speranţă posibilă de vindecare prin intermediul Dianeticii e pierdută pentru aceşti nefericiţi pacienţi în majoritatea cazurilor e un lucru pentru care nu trebuiesc blamaţi psihiatrii şi neurochirurgii. Aceşti oameni au urmat doar nişte studii în diverse universităţi şi au practicat astfel de lucruri din cauză că nu credeau că problema bolilor mentale poate fi vindecată de cineva. O vânătoare de vrăjitoare împotriva acestor oameni e foarte departe de punctul de vedere adoptat de Dianetică. A-i arăta cu degetul pentru că au ucis minţi, care ar fi putut fi altfel vindecate, a-i numi hoţi de suflete, a face o poveste de groază din acţiunile lor e departe de orice conduită raţională. Per total, aceşti oameni au fost sinceri în eforturile lor de a-i ajuta pe cei bolnavi mental. Prin contagiunea aberativă, aceşti oameni au fost supuşi la un stres enorm în munca lor, avându-şi propriile engrame în continuă restimulare. Ei pot fi făcuţi Clear, iar experienţa lor e valoroasă. O legislaţie care să le fie ostilă, aşa cum a menţionat recent un senator familiarizat cu Dianetica, publicarea de poveşti de groază despre ei în ziare şi crearea unei antipatii publice generale, ca şi neîncrederea tradiţională a doctorilor generalişti în ei, nu pot duce decât la o stare de dezordine. Dianetica e o ştiinţă recent descoperită şi nu e partizană.

DIANETICA PREVENTIVĂ

Dianetica comportă numeroase ramuri. De fapt este o familie de ştiinţe, axate pe un singur set de axiome. Există de exemplu, *Dianetica Educaţională*, care conţine un corp de cunoştinţe organizate menite să educe intelectele în scopul eficientizării lor optime, cât şi să dobândească un maxim de abilitate şi cunoaştere din diferite ramuri ale activităţii umane. Mai există *Dianetica Politică*, care tratează activitatea şi organizarea grupurilor pentru a stabili condiţiile şi procesele de conducere optimă a unui grup şi relaţiile dintre grupuri. Mai există *Dianetica Medicală*, şi *Dianetica Socială*. Există multe alte subdiviziuni fiecare reprezentând o ştiinţă în sine, cu axiome proprii.

Prezenta lucrare tratează, de fapt, Dianetica de bază şi terapia prin Dianetică, aşa cum se aplică individului. Aceste două aspecte sunt momentan mai importante şi mai valoroase pentru individ.

Dar nici o carte, care tratează terapia Dianeticii nu va fi completă dacă nu va menţiona o ramură a Dianeticii care, după cum se afirmă, este chiar mai importantă decât terapia pentru specia umană. Este vorba despre *Dianetica Preventivă*.

Dacă se cunoaşte cauza unui lucru, în mod obişnuit, o putem împiedica să intre în acţiune. Faptul că Ronald Ross[1] a descoperit şi demonstrat, că ţânţarul este purtătorul germenului malariei, a făcut posibilă împiedicarea bolii de a produce omenirii ravagiile de odinioară.

---

1. **Ross, Ronald:** (1857-1932) medic englez.

În mod asemănător, când cineva cunoaşte cauza aberaţiei şi a bolii psihosomatice, acea persoană poate acţiona foarte mult pentru a le preveni.

Deşi Dianetica Preventivă reprezintă un subiect vast, înglobând şi alte domenii ca industria şi agricultura, cât şi activităţi umane specifice, principiul său ştiinţific de bază este acela că putem reduce la minimum conţinutul engramelor sau împiedica total formarea lor şi astfel ameliora considerabil sănătatea mentală, starea fizică generală şi viaţa socială.

Engramul este de fapt ceva foarte simplu: este un moment, când gândirea analitică se blochează din cauza durerii fizice, a drogurilor sau a altor aspecte, iar banca reactivă se deschide, ca să primească o înregistrare. Când acea înregistrare are conţinut verbal, atunci provoacă cea mai gravă aberaţie. Când conţine antagonism la un nivel emoţional, înregistrarea devine foarte distructivă. Când are conţinut axat pe supravieţuire, este pe deplin capabilă să facă viaţa fără sens.

Engramul, printre alte aspecte, determină soarta. Engramul îi imprimă individului ideea că trebuie să dea greş ca să supravieţuiască, şi născoceşte în acest sens nenumărate modalităţi de a da greş. Engramul îi transmite individului comanda că nu va putea resimţi plăcere decât în tovărăşia unor fiinţe de altă rasă, aşadar el se alătură acestora abandonându-i pe ai săi. Engramul îi ordonă că trebuie să ucidă ca să trăiască şi atunci, va ucide. Şi aşa, cu mare subtilitate, engramul îşi croieşte drum din incident în incident, cu misiunea de a provoca catastrofa pe care a dictat-o.

Recent, am avut un pacient care nu s-a lăsat până nu şi-a rupt braţul, deoarece doar având un braţ rupt, pacientul primea dovezi de simpatie fără de care, afirma engramul, nu se putea trăi. Acest scenariu, bine pus la punct de pacient, a durat trei ani şi a însumat cincizeci de incidente aparent inocente care, puse cap la cap, ne permit să reconstituim întreaga întâmplare. Persoana predispusă la accidente primeşte comanda minţii reactive de a avea accidente. Acest tip de individ reprezintă o serioasă ameninţare pentru societate, pentru că accidentele sale sunt reactiv intenţionate şi includ distrugerea altor indivizi nevinovaţi.

Conducătorii auto care au avut numeroase accidente sunt în general indivizi predispuşi la accidente. Posedă engrame, care le ordonă să aibă accidente. După ce veţi trata un prim caz, veţi şti cât de refractară şi de fătarnică este această minte reactivă, întruchiparea cretinităţii, atunci, când dă o comandă. Şoferii care sunt în stare de Clear pot suferi accidente doar din două motive: a) defecţiuni mecanice şi, mai ales, b) din cauza indivizilor predispuşi la accidente. Numărul îngrijorător de mare al celor care mor în accidente de circulaţie se datorează mai degrabă unui stil reactiv de a conduce şi nu unuia bazat pe experienţa dobândită. Apatia societăţii noastre se măsoară prin faptul, că nu ia nici o măsură drastică de prevenire a *tuturor* accidentelor de circulaţie; chiar şi un parbriz spart înseamnă un accident în plus. Acum că răspunsul există, nu rămâne decât trecerea la fapte.

Aberatul complică viaţa celorlalţi în mii de feluri. Dianetica Preventivă face posibilă depistarea aberatului predispus la accidente şi îi interzice orice activitate care pune în pericol viaţa altora. Acesta nu este decât un aspect general al Dianeticii Preventive. Ideea că aberaţii astfel izolaţi pot atinge starea de Clear reprezintă o cu totul altă problemă.

Celălalt aspect general al Dianeticii Preventive, şi cel mai important, este prevenirea engramelor şi a modificării conţinutului lor atât pe scară socială, cât şi la nivel individual. Pe scară socială, sursele aberaţiei s-ar putea şterge din acea societate exact cum am şterge engramele unui individ. În acelaşi mod se pot preveni şi cauzele sociale. La nivel individual, prevenirea engramelor este o problemă foarte uşoară. Cunoscându-se sursa aberaţiei şi a bolii, o putem preveni să pătrundă în viaţa individului. Şi dacă totuşi, vreodată, o va face, putem preveni etapa următoare, şi anume activarea.

Bineînţeles, soluţia finală a întregii probleme este terapia de Clear, însă aceasta reprezintă un aspect, care nu se poate aplica la toţi pacienţii.

Copilului mai mic de cinci ani nu i se poate aplica o terapie de Clear sigură, iar practica curentă a estimat ca certa vârsta de opt ani. O tehnică îmbunătăţită ar putea reduce această cifra, dar nu sub

vârsta vorbirii, decât dacă într-o zi, cineva va inventa un catalizator[1] capabil să degajeze mintea reactivă fără un alt tratament (nu atât de nesăbuit cum pare). Dar în prezent, şi poate mult timp de acum încolo, copilul va rămâne o problemă pentru Dianetică.

Bolile copilăriei se datorează în principal engramelor. Şi în general, sunt mult mai grave înainte de vârsta vorbirii, iar numărul sugarilor care mor în primul an de viaţă, deşi medicina a reuşit în oarecare măsură să reducă mortalitatea infantilă, reprezintă încă o problemă gravă.

Dianetica Preventivă abordează această problemă în două etape: prima, prevenirea engramului, şi cea de-a doua, prevenirea activării lui.

Să luăm mai întâi activarea; există două lucruri, care se pot face pentru a o preveni. Asiguraţi-i copilului o atmosferă calmă şi armonioasă lipsită de restimulatori sau, dacă copilul pare restimulat în ciuda tratamentului blând, mutaţi-l în alt mediu unde va scăpa de influenţa celor doi restimulatori principali – tatăl şi mama sa – şi unde va primi afecţiune. Testarea unui copil în scopul de a şti dacă este sau nu restimulat, înainte sau după însuşirea vorbirii, este foarte simplă. Este predispus la boli? Mănâncă bine? Este nervos? Bineînţeles, copilul poate suferi de o dereglare pur fizică, pe care medicul o va determina rapid.

Certurile în preajma copilului, zgomotele puternice, comportamentul isteric, compătimirea ridicolă când copilul este bolnav sau rănit: iată câteva din aspectele care se încadrează în categoria activărilor. Acestea provoacă activarea engramelor, transformând copilul într-un bolnav psihic şi într-un aberat mental. Şi nimeni nu poate spune câte astfel de engrame are!

Ciudăţenia rezidă în faptul că modalitatea de bază în prevenirea formării engramelor este de a trata cu respect şi consideraţie nu copilul – ci pe mama sa.

Nu „dragostea biologică" determină ca mama să joace un rol atât de important în viaţa unei fiinţe umane. Este pur şi simplu adevărul mecanic, că mama reprezintă numitorul comun al tuturor engramelor prenatale ale copilului. Engramul prenatal este cu mult mai grav

---

1. **catalizator**: persoană sau lucru acţionând ca stimul în producerea sau accelerarea unui rezultat.

decât cel postnatal. Orice astfel de engram, pe care o persoană l-a primit înainte de naştere o conţine pe mama sa sau pe mama sa şi o altă persoană, însă mama este întotdeauna prezentă. Astfel, vocea ei, lucrurile pe care le spune, pe care le face, au un considerabil efect asupra copilului care se va naşte.

Nu este adevărat că emoţia se transmite la copil prin cordonul ombilical, cum presupun întotdeauna oamenii în momentul în care aud de engrame prenatale. Emoţia se transmite printr-un (mai mult electric decât fizic) anume tip de undă – a cărei natură exactă este o problemă de structură. Astfel, orice emoţie manifestată în prezenţa unei femei însărcinate se transmite direct copilului. La fel pătrunde şi emoţia mamei în mintea reactivă a copilului.

Dacă copilul din pântecul mamei este lipsit sau nu de „putere analitică" nu are nici o legătură cu susceptibilitatea sa la engrame. Engramul prenatal este doar un alt engram. Copilul cade în stare de „inconştienţă" numai când este de fapt lovit sau rănit prin presiune arterială ridicată, orgasme sau alte surse de vătămare. Când devine „inconştient", copilul primeşte nişte engrame, care conţin toate percepţiile şi cuvintele pronunţate în preajma mamei. Puterea analitică nu are nimic de-a face cu engramele. Dacă un copil nu are „putere analitică", acest aspect nu înseamnă că este predispus la engrame.

În schimb, dacă copilul este „inconştient" sau rănit, atunci este evident predispus la engrame. Prezenţa sau absenţa „puterii analitice" nu are nici o legătură cu faptul de a primi sau nu engrame.

Tot, dar absolut tot, se comunică copilului rănit sau „inconştient": stările de greaţă matinale, accesele de tuse, toate monologurile (mama care vorbeşte de una singură), zgomotele de pe stradă, din casă, etc. Şi nu-i mare greutate să răneşti un copil. Nu este protejat de o structură osoasă formată şi nu are mobilitate. E acolo, blocat: când e lovit sau presat, celulele şi organele sale suferă vătămări. Să facem un simplu experiment pentru a demonstra în ce măsură influenţează mobilitatea acest aspect; aşezaţi-vă pe pat şi puneţi capul pe pernă. Apoi, cereţi cuiva să vă pună mâna pe frunte. Întrucât sunteţi imobil, presiunea mâinii este mult mai mare decât dacă mâna vi s-ar sprijini pe frunte dar aţi sta în picioare. Ţesutul şi apa care înconjoară copilul formează tampoane amortizoare foarte

slabe. De fiecare dată când copilul suferă un şoc, lichidul amniotic îl va presa, întrucât el însuşi este un mediu incompresibil. Copilul nu este nici pe departe protejat. Simpla acţiune a mamei de a se încheia la pantofi în ultimele săptămâni de sarcină poate afecta grav copilul. Efortul mamei de a ridica obiecte grele este extrem de vătămător. Iar izbirea violentă a mamei de un colţ al mesei poate zdrobi capul copilului. Potenţialul reparator al embrionului sau fetusului sunt, după cum le-am prezentat în alte capitole, incomparabile. Dacă copilul are capul zdrobit, se consultă „copia originală", se creează materialele de construcţie şi se poate efectua operaţia de reparare. Deci nu se poate afirma că un copil va fi „sănătos" sub pretext că are capacitatea de a supravieţui aproape oricărei situaţii. Problema este de a şti dacă aceste vătămări primite sub formă de engrame îi vor produce sau nu grave aberaţii.

Încercarea de avort este foarte frecventă. Şi rar încununată de succes. Mai mult, mama întotdeauna îşi face rău sie însăşi de fiecare dată când răneşte copilul printr-o asemenea metodă diabolică. Potrivit cercetărilor întreprinse, starea de greaţă matinală este pur engramică, însă până în prezent, nici o femeie în stare de Clear nu a suferit din pricina ei în timpul sarcinii. Şi vărsăturile se datorează tot contactării aberaţiei. În general, boala efectivă se declanşează numai când mama răneşte copilul încercând să întrerupă sarcina făcând duşuri, folosind andrele sau alte asemenea obiecte. În urma unei astfel de intervenţii, mama se îmbolnăveşte efectiv şi, din punct de vedere fizic, îi este mult mai greu decât copilului. Dacă în societate tot mai multe femei suferă din pricina stării de greaţă matinale, cauza o reprezintă încercările de avort şi bineînţeles vătămările.

Celulele ştiu când apare sarcina. Mintea reactivă este şi ea informată înaintea analizatorului, prin intermediul senzaţiilor organice, întrucât sistemul endocrin se modifică. Există şi alte aspecte în afară de greţuri prin care mama descoperă sarcina.

Acest întreg domeniu a fost un subiect de vastă cercetare în Dianetică, cercetare care trebuie aprofundată în continuare. Concluziile sunt provizorii. Dar concluzia că engramul se primeşte şi că impactul său asupra copilului este mai violent prin conţinutul său decât prin durerea efectivă, este un fapt dovedit ştiinţific şi în nici un

caz o teorie. Este un fapt incontestabil ca şi gravitaţia.

Prevenirea acestor engrame este preocuparea cea mai importantă a Dianeticii. A doua este de a le împiedica să aibă conţinut. Femeile, care trăiesc la ţară şi care desfăşoară o muncă deosebit de grea, sunt predispuse la tot felul de accidente. Poate datorită rolului pe care îl au aceste femei în societate, astfel de accidente nu pot fi prevenite.

Totuşi, cunoscându-se că orice vătămare a mamei poate crea un engram copilului din pântece, preocuparea tuturor persoanelor prezente într-o situaţie, inclusiv a mamei, când este victima unei vătămări, va trebui să fie păstrarea unei tăceri depline. *Orice remarcă este aberantă* într-un engram. Orice afirmaţie, chiar şi cea de tipul „Îţi vei aminti prin terapia Dianetică" adresată embrionului sau fetusului, va genera un engram, de fapt fiecare cuvânt din această afirmaţie va echivala cu durerea fizică, pe care a încercat-o în acel moment şi, în consecinţă, când cuvintele „Terapia Dianeticii" vor fi ulterior pronunţate, influenţa lor va fi restimulativă pentru copil.

Doctorul, care palpează pentru a vedea dacă mama este însărcinată, poate spune, „Ei bine, este prea devreme să mă pronunţ". Mulţi ani mai târziu, pacientul, în cursul unei şedinţe de terapie Dianetică, *se va întoarce* în vecinătatea acestui incident, dar negăsind decât un gol trebuie să aştepte până când Dianeticianul ghiceşte deodată conţinutul engramului după felul în care pacientul îşi descrie reacţiile. Dacă doctorul este foarte dur şi spune, „Mai bine v-aţi îngriji de sănătatea dumneavoastră, Doamnă Jones. Altfel, o să vă simţiţi foarte rău!", copilul, în stare de „inconştienţă", oricât de blândă este examinarea, va suferi de o uşoară ipohondrie în momentul când engramul se activează şi îşi va face griji în privinţa sănătăţii sale.

Dacă soţul vorbeşte în timpul actului sexual, fiecare cuvânt devine engramic. Dacă o bate pe mamă, loviturile, tot ce spune el şi ce spune *ea* vor deveni părţi din engram.

Dacă mama nu-şi doreşte copilul dar tatăl da, copilul, mai târziu, îl

va considera (reactiv) un aliat[2] şi va suferi o cădere nervoasă când acesta va muri.

Dacă mama îşi doreşte copilul dar tatăl nu, calculul aliatului[3] se inversează. Acest aspect se întâmplă în cazul ameninţării sau provocării de avort cu condiţia să fie cuprinsă în engram.

Dacă mama se răneşte, iar tatăl manifestă solicitudine, atunci acesta este conţinutul engramului iar copilul primeşte un engram de compasiune. Pentru a supravieţui va trebui să inspire milă atunci când se va răni sau chiar să facă în aşa fel încât să fie rănit.

Societatea, care se preocupă de generaţiile viitoare, trebuie să acorde toată consideraţia unei femei însărcinate. Dacă va cădea, va trebui ajutată – dar *fără zgomot*. Nu trebuie forţată să care obiecte grele. Şi nu trebuie forţată să aibă raporturi sexuale. *Întrucât orice contact sexual în timpul sarcinii devine un engram pentru copil.*

Numărul femeilor care nu realizează că sunt însărcinate este uimitor de mare. Majoritatea pierderilor de sarcină care survin în primele săptămâni după concepţie se datorează contactelor sexuale violente, spălăturilor vaginale sau unguentelor (la care apelează femeia întrucât continuă să folosească anticonceptionale neştiind că este însărcinată) tulburărilor intestinale, căzăturilor şi accidentelor. De fapt, zigotul şi embrionul se agaţă firav de viaţă în acest stadiu, iar ceea ce pentru mamă reprezintă nimicuri pe ei îi poate răni. Imediat după întârzierea ciclului, şansele de pierdere a sarcinii încep să se diminueze cu condiţia ca acel copil să nu fie o monstruozitate genetică sau când mama nu se face vinovată de încercări de avort.

Procentajul copiilor malformaţi este atât de redus, încât această posibilitate nu se ia în calcul.

---

2. **aliat**: sensul de bază în Dianetică este cineva, care protejează o persoană ce se află într-o stare de slăbiciune, şi care ajunge să aibă o puternică influenţă asupra acelei persoane. Persoana mai slabă, cum ar fi un copil, chiar preia în parte caracteristicile aliatului, astfel încât putem constata că o persoană are, de exemplu, un picior beteag, din cauză că un protector sau un aliat în tinereţea sa a avut un picior beteag. Cuvântul provine din franceză şi latină şi înseamnă a uni laolaltă.

3. **calculul aliatului**: puţin mai mult decât un simplu calcul idiot, că oricine vă este prieten poate fi păstrat ca prieten doar aproximând condiţiile în care s-a realizat prietenia. Este un calcul bazat pe ideea, că o persoană poate fi în siguranţă numai în preajma anumitor oameni şi că acea persoană se poate afla în preajma acelor oameni numai dacă este bolnav, nebun sau sărac şi, în general, inapt.

După prima întârziere a ciclului, punga amniotică[4] poate fi străpunsă de nenumărate ori şi în mod repetat, astfel încât s-ar putea pierde tot lichidul amniotic şi totuşi copilul să supravieţuiască încă. Nu surprinde că o femeie aberată face douăzeci sau treizeci de încercari de avort, străpungând, de fiecare dată, corpul sau creierul copilului.

Înainte de naştere, copilul percepe lucrurile prin canalele senzoriale standard. Engramele nu sunt amintiri, ci înregistrări la nivel celular. Astfel, fetusul nu are nevoie de timpan ca să înregistreze un engram. Am tratat mai multe cazuri al căror mecanism auditiv fusese temporar distrus printr-o încercare de avort. Şi totuşi engramul s-a înregistrat. Celulele au reconstruit ulterior mecanismul auditiv care urma să fie sursa sunetului în băncile standard şi au stocat propriile lor date înregistrate în banca reactivă.

Când eliberăm un individ de toate aceste engrame prenatale, se instaurează un grad de inteligenţă superioară celui normal, o mai mare stabilitate şi stare de bine superioare faţă de tot ceea ce fiinţa umană şi-a putut imagina. Toate aceste date s-au preluat de la copil, de la mamă şi de la tată, s-au verificat şi s-a confirmat existenţa engramelor prenatale. Pe scurt, este vorba de un fapt care, oricât de uimitor ar părea, este un fapt ştiinţific adevărat.

Deci mama trebuie să fie deosebit de grijulie cu sine în timpul sarcinii, iar cei din jur pe deplin informaţi că se impune păstrarea liniştii după orice şoc sau vătămare. Întrucât nu este posibil să stabilim exact când a rămas însărcinată o femeie şi nici cum pot engramele primite de zigot şi embrion cauza aberaţii dezastruoase, atunci este evident că societatea va trebui să-şi îmbunătăţească atitudinea faţă de femei, dacă doreşte să garanteze sănătatea viitoare a copilului.

Se pare că în această societate femeia a fost într-o anumită măsură tratată cu mai puţină consideraţie decât în alte societăţi şi epoci. Se aşteaptă ca ea să fie rivala bărbatului. Este absurd. Femeia are tot atâta energie ca bărbatul, iar în privinţa activităţii şi a constituţiei fizice între ei n-ar trebui să existe nici o rivalitate. Confuzia socială

---

4. **pungă amniotică**: sac membranos, care cuprinde fetusul în dezvoltare şi lichidul amniotic.

existentă se datorează nerecunoaşterii importanţei rolului femeii ca femeie şi plasării femeilor şi bărbaţilor în tabere opuse.

Nu este necesar să insistăm asupra schimbărilor, care vor interveni în următorii douăzeci de ani. Datorită descoperirilor recente din fotosinteză[5], oamenilor li se va asigura o alimentaţie mai bună şi la un cost mai mic, şi astfel importanţa controlului naşterii se diminuează. Valorile morale s-au schimbat deja foarte mult chiar dacă moraliştii încearcă să se opună. Prin urmare, şi femeia se va putea elibera de multe din corvezile sale nedorite.

Bărbatului îi revine ca sarcină lumea actuală, cu activitatea şi structura ei. În sarcina femeii rămâne grija faţă de fiinţa umană şi faţă de copii. Aproape singurul custode al generaţiei viitoare, femeia are dreptul la mai mult respect decât în trecut şi nu mai trebuie considerată ca fiind proprietatea cuiva.

Nu înseamnă să gândim utopic dacă afirmăm că în curând femeia va ocupa o poziţie superioară celei actuale. Acesta trebuie să fie locul pe care să-l ocupe dacă vrem ca vlăstarele generaţiei de mâine să atingă noi standarde, dacă vrem să avem o celulă familială liniştită şi armonioasă şi dacă vrem ca societatea să prospere.

Dianetica Preventivă aplicată în sfera căminului trebuie să se axeze pe importanţa femeii în protejarea copilul.

În primul rând, trebuie ca mama să devină Clear, întrucât orice mamă care recurge la avort suferă un blocaj al celei de-a doua dinamici, blocaj care îi ameninţă sănătatea, precum şi fericirea. Şi am văzut că aversiunea faţă de copii este automat însoţită de aberaţii sexuale.

Dianetica Preventivă aplicată la nivelul individului necesită în primul rând părinţi în stare de Clear, apoi aceştia trebuie să ia măsuri de precauţie pentru a împiedica formarea la copil a aberaţiilor iar în final, să fie extrem de prudenţi pentru a împiedica activarea aberaţiilor, pe care le-ar fi putut primi copilul.

Acest aspect este foarte uşor de pus în aplicare. Păstraţi liniştea în prezenţa persoanei rănite. Ocupaţi-vă de persoana rănită sau

---

5. **fotosintează**: proces, prin care plantele verzi folosesc lumina soarelui pentru a transforma bioxidul de carbon (luat din aer) şi apa în substanţe complexe.

bolnavă, dar în liniște. Păstrați liniștea când se apropie momentul nașterii pentru a proteja atât sănătatea mamei cât și pe cea a copilului, dar și liniștea căminului unde vor locui. Atenție însă, păstrarea liniștii nu înseamnă să spuneți „sst" la tot pasul, întrucât așa vor apărea viitorii bâlbâiți.

În sens social mai larg, nu există decât un singur aspect de o mai mare importanță ca cel de păstrare a liniștii în prezența unei persoane „inconștiente" sau rănite: prevenirea stărilor de „inconștiență".

Nu spuneți nimic și nu scoateți nici un sunet în prezența unei persoane „inconștiente" sau rănite. A vorbi, indiferent ce, înseamnă a-i amenința sănătatea mentală. Nu spuneți nimic în timp ce o persoană suferă o operație. Nu spuneți nimic nici când o persoană a avut un accident pe stradă. Nu vorbiți!

Nu spuneți nimic în prezența unui copil bolnav sau rănit. Zâmbiți, afișați calm, dar nu spuneți nimic. Nu uitați, faptele înlocuiesc vorbele, iar singurul lucru permis în preajma unui bolnav sau rănit este să acționați în liniște, doar dacă, bineînțeles, nu intenționați să-l transformați pe viitor în psihopat, nevrozat sau caz patologic.

Și mai presus de toate, nu spuneți nimic în prezența unei femei lovite sau șocate. Ajutați-o. Dacă vorbește, nu-i răspundeți. Doar ajutați-o. Nu aveți de unde ști dacă este sau nu însărcinată.

Este un remarcabil fapt științific că cei mai sănătoși copii provin din cele mai fericite mame. Nașterea este pur și simplu o bagatelă în cazul unei femei în stare de Clear. Ceea ce îngreunează nașterea sunt numai engramele, pe care mama le-a primit. O mamă în stare de Clear nu are nevoie de anestezice. Ceea ce nu este rău, întrucât anestezicele abrutizează copilul, iar dacă ulterior engramul se va activa, copilul va fi dezorientat. O femeie fericită are foarte puține probleme. Și chiar puținele engrame, pe care le primește copilul în ciuda tuturor precauțiilor, nu prezintă prea mare importanță dacă tonul general al mamei răspândește mulțumire sufletească.

Femei, aveți dreptul și motivele de a pretinde să fiți tratate cu considerație.

PROTEJAREA MINȚII

Mintea este un mecanism autoprotector. Cu condiţia să nu fi recurs la droguri sau la narcosinteză, şocuri, hipnoză sau chirurgie, auditorul[1] nu poate comite nici o greşeală pe care să nu o poată remedia fie el însuşi, fie un alt auditor. În această carte, accentul se va pune pe tehnicile de terapie Dianetică cele mai rapide şi cu marjă minimă de eroare; erorile ne risipesc timpul. Este inevitabil că auditorii vor comite erori, dar dacă sunt aceeaşi în mod repetat, atunci ar fi mai bine să apeleze la cineva care să *le* administreze terapia.

Există probabil mii de feluri de a distruge sănătatea mentală a unui individ, dar le vom clasifica în următoarele grupe: (1) aplicarea şocurilor sau a neurochirurgiei; (2) folosirea medicamentelor sau a drogurilor puternice; (3) folosirea hipnozei ca atare; şi (4) îmbinarea Dianeticii cu alte forme de terapie.

Atâta timp cât mintea este conştientă sau parţial conştientă de propria-i existenţă, ea nu se va extenua peste măsură; se poate extenua doar când conştiinţa ei se reduce în asemenea măsură încât nu poate evalua absolut nimic: atunci devine victima a tot felul de perturbări. *Reveria*[2] Dianetică permite pacientului să rămână perfect conştient de tot ce se întâmplă şi să-şi amintească tot ce i s-a

---

1. **auditor:** 1. persoană instruită şi calificată în aplicarea procedeelor şi metodelor Dianetice asupra indivizilor, în scopul ameliorării stării acestora; numit auditor pentru că auditor înseamnă 1) „cel care ascultă" şi 2) persoană autorizată să auditeze (să verifice sau să controleze) conturi.

2. **reverie:** starea de reverie este de fapt doar o denumire. Este o formulare menită a face pacientul să simtă că starea lui s-a schimbat, şi că a intrat într-o stare în care îşi aminteşte foarte bine, sau în care poate face lucruri pe care nu le putea face în mod normal mai înainte. Realitatea este că poate face acele lucruri tot timpul. Nu este o stare ciudată. Persoana este perfect treză, dar pur şi simplu cerându-i să închidă ochii, se află, tehnic vorbind, în stare de reverie.

întâmplat. Există tipuri de terapie care, deşi nu folosesc reveria, prezintă valoare, însă persoana care intenţionează să recurgă la ele trebuie să înţeleagă foarte bine că nu sunt perfecte. Apoi, Dianetica foloseşte exclusiv reveria, aşadar auditorul care utilizează reveria nu poate comite nici o eroare pe care să nu o poată repara. El lucrează cu un mecanism rezistent sau aproape rezistent la orice atâta timp cât minţii îi mai rămâne un dram de conştienţă: mintea umană, comparativ cu un aparat de radio, ceas sau motor electric, se poate defecta mult mai greu când ar ajunge pe mâinile unui mecanic. Mintea a fost concepută pentru a fi cât mai rezistentă. Veţi constata că este foarte dificil să implicaţi mentalul într-o situaţie incomodă şi imposibil, prin intermediul reveriei, să-i induceţi o stare de confuzie susceptibilă a-i produce nevroză sau demenţă. Manualul de infanterie al armatei americane conţine următoarea frază vizând hotărârea „Orice plan, oricât de slab conceput, dacă se execută temerar, este mai bun decât inacţiunea."

Extrapolând, putem spune că *în Dianetică este mai bine să abordăm un caz*[3] *decât să renunţăm la el, indiferent de gravitatea sa, indiferent de lipsa de experienţă a auditorului.* Este mai bine să începem terapia, chiar dacă o vom întrerupe două ore mai târziu, decât să nu o începem niciodată. Este mai bine să contactăm un engram, decât să-l lăsăm necontactat chiar dacă provoacă disconfort fizic pacientului – întrucât engramul îşi va pierde forţa şi disconfortul pacientului va dispărea treptat.

Acest fapt s-a demonstrat ştiinţific. Mecanismul Dianetic se serveşte de către o facultate mentală inerentă a creierului, a cărei existenţă fiinţa umană a ignorat-o.

Este un proces de gândire pe care fiecare îl posedă, destinat în mod evident a fi folosit în procesul general de gândire dar pe care, dintr-o neglijenţă bizară, omul nu l-a descoperit-o niciodată. De îndată ce o persoană ştie că posedă această nouă facultate, ea poate gândi mai bine ca înainte, şi o poate dobândi în zece minute. Mai

---

3. caz: termen general pentru o persoană, care este tratată sau ajutată. Cazul se referă şi la condiţia persoanei, care este monitorizată de conţinutul minţii sale reactive. Cazul unei persoane este modul în care reacţionează la lumea înconjurătoare din perspectiva aberaţiilor sale.

mult, când cineva se serveşte de această facultate pentru a aborda un engram (care, în clipa intensificării, devine reverie), unele din subconexiunile acestui engram se deconectează, aşa încât forţa factorilor aberanţi atât la nivel fizic, cât şi la nivel mental se diminuează. În plus, ideea de a şti că există un remediu împotriva bolilor mentale reprezintă un factor de stabilitate.

Contactarea unui engram în stare de reverie diferă total de restimularea engramului care, aşa cum s-a produs în viaţă, a fost declanşat din exterior. Engramul poate da frâu liber forţei şi perfidiei sale atâta timp cât nu este depistat. Bine instalat şi activ, engramul îşi menţine capacitatea de restimulare şi poate cauza nenumărate boli mentale şi fizice. Dar contactând-ul în stare de reverie înseamnă recurgerea la un nou circuit, un circuit care îl dezarmează. Forţa engramului provine în parte din teama de necunoscut – ideea de cunoaştere aduce stabilitate.

Nu vă imaginaţi că pacienţii se vor simţi nestingheriţi. Nimic mai fals. Când auditorul începe să scormonească engrame care refuză să se descarce, pacientul poate resimţi dureri de cap sau alte feluri de durere, chiar boli fizice uşoare, chiar şi atunci când activitatea auditorului se desfăşoară cu mare grijă. Oare viaţa nu l-a supus, de ani şi ani, pe pacient la câte şi mai câte, însă la scară mult mai mare? Aşadar, oricât de rău va fi brutalizat de engrame, indiferent de multitudinea aberaţiilor, care apar şi tulbură pacientul timp de o zi sau două, ţineţi minte că nici unul nu este atât de grav ca engramele necontactate vreodată pe care mediul le reactivează.

Deşi auditorul poate face totul pe dos, invers sau complet greşit, cu toate acestea, pacientul se va simţi mult mai bine decât înainte, cu condiţia ca auditorul să nu fi folosit în prealabil droguri, hipnoză sau să fi combinat Dianetica cu o altă terapie. Poate folosi droguri la anumiţi pacienţi însă numai cu condiţia să stăpânească perfect tehnica Dianetică şi să aibă diplomă medicală. La fel poate folosi şi tehnicile de hipnoză dacă experienţa sa în *Dianetică* este desăvârşită. În orice caz, odată ce a folosit Dianetica, nu va mai simţi nevoia să recurgă la toate aceste practici mistice pentru a vindeca mentalul. Pe scurt, punctul de vedere este că atâta timp cât auditorul abordează pentru început un caz relativ simplu în scopul de

a vedea cum funcţionează mecanismul minţii şi folosind doar starea de reverie, nu va întâmpina greutăţi. Rămân bineînţeles aceia care, în mod sigur, perfect convinşi că prin experienţa lor atât de vastă în tot felul de tam-tamuri şi încurcături, vor încerca să se dispenseze de Dianetică nedorind să experimenteze metodele ei şi, prin urmare, vor agasa pacientul cu complexe ca „invidia penisului"[4] sau pocăinţa; îi sugerăm pacientului care va fi supus acestei terapii să inverseze rolurile, de pe canapea pe scaunul de auditor şi mai înainte de a începe terapia, el să-l debaraseze pe auditor de unele din aberaţiile sale.

Oricine a citit în întregime această carte şi a încercat să auditeze un pacient cu sonic în stare perfectă de funcţionare, îşi va fi îmbunătăţit cu siguranţă cunoştinţele privind mentalul şi va fi dat dovadă de mult mai multă competenţă în tratarea minţii umane comparativ cu oricare reputat psihoterapeut. Nu înseamnă că practicienii care, cunoscând Dianetica (*cunoscând Dianetica)*, au tratat deja pacienţi dereglaţi mental, nu vor avea un avantaj faţă de cei care nu realizează de ce este capabil omul într-o stare aberată. Şi pe de altă parte, nu înseamnă că un inginer, avocat sau bucătar deja cu câteva cazuri de Dianetică la activ va fi mai puţin înzestrat comparativ cu toţi ceilalţi practicieni cu ani şi ani de experienţă.

În acest caz, totul este posibil.

S-ar putea spune, la prima vedere, că un hipnotizator capabil sau un psiholog competent, dispuşi să se debaraseze şi să uite de greşelile din trecut sunt fără îndoială mai bine pregătiţi să practice Dianetica. În aceeaşi măsură, nu este deloc imposibil ca un doctor experimentat, cu pregătire Dianetică să desfăşoare cu succes, în domeniul bolilor psihosomatice, o activitate mult mai benefică decât alţi auditori. Nu putem însă afirma că aşa stau lucrurile de vreme ce cercetările noastre au demonstrat adesea că femei şi bărbaţi cu pregătire profesională diversă au devenit brusc auditori mai pricepuţi decât cei din domenii înrudite Dianeticii. Inginerii, în mod special, au o pregătire excelentă şi devin auditori excelenţi. Menţionez încă o dată că Dianetica nu se adresează unei profesii specifice pentru că

---

4. **invidia penisului:** (psihanaliză) dorinţă reprimată a unei femei de a avea penis.

nici o profesie n-ar putea s-o cuprindă. Dianetica nu este extrem de complicată ca să necesite ani de studiu într-o anume universitate. Ea aparţine omului şi m-aş mira ca într-o zi cineva să o poată monopoliza câtuşi de puţin întrucât nu se încadrează în nici o legislaţie de nici un fel, şi dacă Dianetica ar fi reglementată ca profesie prin lege, atunci mă tem că şi ascultarea întâmplărilor, a glumelor şi experienţele personale ar trebui de asemenea legiferate ca profesie. Astfel de legi ar închide într-o cuşcă de sârmă ghimpată pe toţi acei oameni de bună-credinţă care pleacă compătimitor urechea la problemele unui prieten. Dianetica *nu* este psihiatrie. *Nu* este psihanaliză. *Nu* este psihologie. *Nu* este sociologie. *Nu* este hipnoză. Este o ştiinţă a minţii şi se poate exercita fără legiferare sau reglementare spre deosebire de ştiinţa fizicii.

Lucruri care necesită legiferare sunt acelea care pot crea probleme indivizilor sau societăţii. De exemplu psihanaliza este reglementată prin lege în trei state din Statele Unite, şi peste tot în lume există legi care interzic anumite practici psihiatrice. Dacă un auditor doreşte să îmbrăţişeze profesia de psihiatru să poată diseca creierul uman, dacă doreşte să devină medic să poată administra droguri şi medicamente, sau dacă doreşte să practice hipnoza şi să-l sugestioneze pe pacient, atunci va trebui să se conformeze legilor, care reglementează psihiatria, medicina şi hipnoza, întrucât a pătruns în alte domenii decât Dianetica. În Dianetică, nu se foloseşte hipnoza, nu se intervine chirurgical asupra creierelor şi nu se administrează droguri. Dianetica nu intră sub incidenţa nici unei legi întrucât nici o lege nu poate împiedica un om să se aşeze şi să povestească altuia necazurile sale, şi dacă cineva vreodată încearcă să obţină monopolul asupra Dianeticii, fiţi convinşi că o face din motive care nu au nimic de-a face cu Dianetica, ci doar cu obţinerea de profituri. Există încă suficient de multe posturi vacante în spitalele de psihiatrie de pretutindeni. Generaţia prezentă va avea din ce în ce mai multă nevoie de psihiatri şi clinici de psihiatrie, din cauza numărului crescut de boli şi disfuncţii iatrogenice*. Prin definiţie psihiatri se

* **iatrogenie:** înseamnă boală generată de doctori. O operaţie în timpul căreia bisturiul doctorului a alunecat şi l-a rănit accidental pe pacient poate cauza o boală sau o rană iatrogenă, deoarece vina ar fi aparţinut chirurgului - **LRH**

ocupă de nebuni şi deci acest aspect nu are nici o legătură cu noi. În psihologie, Dianetica nu perturbă cu nimic activitatea, munca de cercetare sau perceptele din acest domeniu, întrucât psihologia reprezintă de fapt studiul psihicului şi acum, că există o ştiinţă a psihicului, psihologia va putea progresa mult. Pe scurt, Dianetica nu este duşmanul nimănui, şi se găseşte complet în afara întregii legislaţii existente, care nu stipulează nici o dispoziţie legată de ştiinţa minţii, nici măcar nu menţionează că o asemenea ştiinţă ar exista.

STAREA DE RELEASE ȘI STAREA DE CLEAR

Obiectivul terapiei Dianetice este să producă o stare de *Release* sau o stare de *Clear*.

Un *Release* este un individ căruia i-au fost eliminate prin terapia Dianetică stările de stres şi anxietate.

Un *Clear* este un individ care, datorită terapiei Dianetice, nu mai are nici boli psihosomatice, nici aberaţii active sau potenţiale.

A face *Clear* înseamnă a elibera viaţa unui individ sau a unei societăţi, ca în cazul Dianeticii Politice, de toată durerea fizică şi emoţia dureroasă. Rezultatul procesului de *Clear* va produce durabilitate în cele patru dinamici, capacitate analitică optimă pentru individ însoţite de capacitatea de perfectă aducere-aminte. Clear-ul are acces la toate experienţele pe care le-a trăit, dispunând de deplinătatea facultăţilor sale mentale şi imaginative înnăscute şi putând să le folosească după voie. Vitalitatea şi sănătatea sa fizică se ameliorează evident şi toate bolile sale psihosomatice dispar o dată pentru totdeauna. Este mai rezistent la bolile curente. Şi este capabil să adapteze şi să schimbe mediul potrivit nevoilor sale. Nu este „adaptat"; este dinamic. Standardele sale etice şi morale sunt ridicate, abilitatea sa de a căuta şi a găsi plăcerea este considerabilă. Personalitatea sa este mai puternică, este inventiv şi constructiv. Nu se cunoaşte încă cu cât anume procesul de Clear prelungeşte viaţa, dar întrucât sistemul endocrin al unui Clear se reechilibrează automat, întrucât Clear-ul are mult mai puţine accidente,

iar tonusul fizic general este mai ridicat, putem fără îndoială concluziona că un Clear trăieşte mai mult.

Un *Release* este un individ care a fost eliberat de emoţii dureroase şi de boli mentale sau fizice cronice sau curente. Valoarea unui Release, comparativ cu cea a unui Clear, ar putea fi considerată la început nesemnificativă, dar când se constată că echilibrul mental al unui Release este, de regulă, net superior faţă de medie, atunci părerile se schimbă.

Ca etalon de comparaţie, am putea spune că un Clear reprezintă omul actual „normal" ceea ce reprezintă omul actual, „normal" pentru cel internat într-un azil. Marja este mare, dar să nu credeţi că exagerez. De exemplu un Clear este capabil să-şi aducă aminte tot ce i s-a întâmplat, ce a învăţat sau a studiat vreodată. Face în zece sau cincisprezece secunde calcule mentale, de tipul celor care se fac la şah, pe care o persoană normală le-ar face într-o jumătate de oră. Nu gândeşte „cu voce tare", ci în mod spontan. Mintea sa nu are nici un circuit demon în afară de cele pe care se amuză să le instaleze şi să le dezinstaleze în scopul de a încerca noi metode de abordare a vieţii. Este complet autodeterminat. Şi imaginaţia sa creatoare este ridicată. Poate studia rapid orice problemă, în limita capacităţilor sale intelectuale înnăscute, studiu care în perioada când era o persoană „normală" i-ar fi luat un an sau doi. Vigoarea sa, tenacitatea şi pofta de viaţă sunt superioare faţă de ceea ce s-a crezut posibil.

Cei care ar obiecta că un număr prea mare de Clear-i ar fi periculos pentru societate înseamnă că au o gândire lipsită de raţionament. Clear-ul este o fiinţă raţională. Actele iraţionale sunt cele care pun în pericol o societate. Este raţional să afirmăm că o mână de Clear-i ar putea manipula şi ajuta un număr mare de indivizi „normali", dar este o nesăbuinţă să afirmăm că un Clear i-ar putea manipula în detrimentul lor.

Cu cât mai mulţi Clear-i posedă o societate cu atât mai mari sunt şansele ca societatea să prospere. Ideea că unui Clear îi lipseşte ambiţia nu s-a dovedit ştiinţific, întrucât curba de ambiţie descendentă se întrepătrunde cu curba descendentă a raţionamentului logic; dar cei care au dobândit starea de Clear au demonstrat cu toţii

că şi-au regăsit capacităţile necesare realizării scopurilor trecute pe care din totdeauna doriseră să şi le împlinească, dar care, în starea de „normal", fuseseră considerate utopice. Enorma diferenţă dintre un Clear şi o persoană „normală" se situează la nivelul facultăţilor mentale: fiinţa „normală" nici nu începe să reflecteze la o problemă când Clear-ul a şi găsit soluţia şi a formulat concluziile. Acest aspect nu face din Clear o persoană insuportabilă faţă de una „normală"*, întrucât Clear-ul nu afişează acea atitudine superioară care este de fapt un produs al engramului. Iată o trecere rapidă în revistă a stării de Clear, care nu poate fi însă descrisă în totalitate; trebuie experimentată pentru a fi apreciată.

Un Release este într-un fel o cantitate variabilă. Oricine a parcurs o bună parte din drumul spre starea de Clear este un Release. Nu există comparaţie între condiţia de Clear şi celelalte stări pe care omul a sperat să le atingă în decursul existenţei sale, cum nu există comparaţie nici între procesul de Clear şi celelalte terapii practicate până în prezent. Doar în cazul stării de Release am putea face o paralelă între Dianetică şi celelalte terapii, ca de pildă „psihanaliza". Se poate obţine un Release în câteva săptămâni. Starea sa va echivala cu cea atinsă după doi ani prin „psihanaliză", cu diferenţa că rezultatele obţinute prin Release sunt permanente pe când „psihanaliza" nu a fost niciodată în măsură să garanteze permanenţa rezultatelor sale. Un Release nu recidivează în aberaţiile de care a fost eliberat.

Iată cele două scopuri ale auditorului Dianetic: Starea de Clear şi starea de Release. Nu se ştie încă cât timp necesită să aduci un alienat mintal în stare de nevrozat: în unele cazuri a durat două ore, în alte cazuri au fost necesare două sute**. Auditorul Dianetic trebuie

---

* *Normal este un termen din psihologie, care denotă individul normal, adică persoana obişnuită. Coeficientul de inteligenţă şi comportamentul unui individ „normal" vor reprezenta media populaţiei curente. Nu este câtuşi de puţin de dorit a fi „normal", întrucât acest individ este grav aberat.-LRH*

** *Auditorul Dianetic, care lucrează exclusiv cu alienaţii mintali va trebui să-şi procure lucrarea pe care o pregătim despre acest subiect. Tehnicile sunt similare cu cele descrise în această carte, dar mai eroice. Terapia prezentată în acest volum se adresează persoanei normale sau persoanei nevrotice a căror stare nu este atât de violentă pentru a fi internată. Oricum, cu inteligenţă şi imaginaţie, se pot aplica cu succes aceleaşi tehnici oricărui tip de pacient sau bolnav mental. Dianetica aplicată alienaţilor are ca scop aducerea lor în stare de nevrotici. -LRH*

să determine dinainte dacă va conduce persoana respectivă spre starea de Release sau de Clear. Poate conduce pe oricine spre una din cele două stări cu condiţia să nu sufere de o maladie mentală organică (părţi ale creierului lipsă sau distruse, care produc nebunia, în general de tip genetic sau iatrogenic, relativ rare, excepţie făcând ospiciile). Dar auditorul trebuie să estimeze cât timp poate acorda unei persoane şi să hotărască în ce stare să-l aducă pe pacient, apoi să anunţe pacientul. Cele două scopuri sunt puţin diferite. Dacă optează pentru starea de Release, auditorul va evita particularităţile pacientului, care ar putea necesita o activitate îndelungată, aşadar se concentrează pe localizarea şi eliberarea acumulării emoţionale. Dacă optează pentru starea de Clear, auditorul îşi va îndrepta atenţia pe localizarea engramului baza-bază, pe degajarea emoţiei şi pe golirea întregii bănci de engrame.

Există un al treilea scop, care ar putea fi considerat un subscop al stării de Release. E vorba de *asistare*: se efectuează după rănire, sau boală ulterioară rănirii, sau boală prelungită, doar în scopul însănătoşirii rapide; cu alte cuvinte, să ajutăm corpul să se restabilească după rănire sau boală.

Asistarea este o terapie specializată, care probabil se va răspândi destul de mult, şi pentru care doctorul manifestă un real interes, întrucât îi permite să salveze vieţi şi să accelereze vindecarea prin eliminarea engramului legat de boala sau durerea de care suferă pacientul şi fiindcă suprimă, în acest fel, diversele conţinuturi engramice restimulate prin prelungirea bolii sau durerii. Orice auditor Dianetic o poate practica. De fiecare dată asistarea s-ar putea compara cu miracolul vindecării prin credinţă, care va da rezultate

E greu să estimăm cât timp va lua să aducem un pacient în stare de Clear sau de Release, şi de aceea auditorul îşi ia o marjă de eroare de 50% explicându-i pacientului că durata terapiei este variabilă. Durata terapiei depinde de competenţa auditorului, de numărul de engrame ascunse niciodată restimulate, şi de cantitatea de restimulare, la care este supus pacientul în timpul terapiei. Prin urmare, auditorul nu trebuie să avanseze o durată estimativă optimistă, ci trebuie să-l facă pe pacient să înţeleagă că terapia va dura atât cât va fi necesar.

Oricine poate deveni auditor Dianetic dacă este inteligent şi dacă este perseverent şi dacă este dispus să citească această carte în întregime. După ce aţi adus în stare de Clear două sau trei cazuri, veţi şti mult mai multe lucruri decât cele cuprinse în această carte, deoarece a cunoaşte cel mai bine o maşină este de a o observa în stare de funcţionare. Acesta este manualul de folosire, iar maşina în discuţie este gata să funcţioneze oriunde există oameni. Contrar superstiţiilor legate de mental, este aproape imposibil să o deteriorezi definitiv. Se poate întâmpla prin şocuri electrice, cu un scalpel sau cu o dăltiţă de spart gheaţa, însă aproape imposibil cu terapia Dianetică.

ROLUL AUDITORULUI

Singurul şi unicul scop al terapiei este eliminarea conţinutului băncii reactive de engrame. Unui *Release* i s-a şters cea mai mare parte din stresul emoţional conţinut în bancă. Unui *Clear* i s-a îndepărtat întreg conţinutul*.

Aplicarea unei ştiinţe este o artă. Este adevărat pentru orice ştiinţă. Ca aplicarea unei ştiinţe să aducă rezultatele aşteptate, este nevoie ca cel ce o aplică să dea dovadă de înţelegere, îndemânare şi competenţă. Chimistul posedă ştiinţa chimiei dar profesia de chimist este o artă. Inginerul are la dispoziţie precizia tuturor ştiinţelor fizice şi totuşi practicarea ingineriei este o artă.

Odată ce s-au înţeles axiomele de bază ale unei ştiinţe, se pot aşterne pe hârtie tehnicile de aplicare. La aceste tehnici se adaugă trei factori importanţi fără de care aplicarea acestei ştiinţe este imposibilă: înţelegerea, îndemânarea şi competenţa.

Dianetica este extrem de simplă. Nu înseamnă însă că nu se pot ivi cazuri extrem de complicate. Dacă ar fi să dăm în această carte un exemplu pentru fiecare tip de caz, ar trebui să discutăm despre două miliarde de cazuri existente pe planeta noastră şi tot n-ar fi de ajuns, întrucât n-am cuprinde decât populaţia actuală. Pentru că fiecare om este diferit de un altul. Personalitatea lor înnăscută este alta. Trăirile sunt altele. Iar dinamicile lor au forţă diferită.

Singura constantă este mecanismul băncii reactive de engrame,

---

* *Conţinutul unei bănci de engrame este mai degrabă transferat decât îndepărtat, întrucât este reclasat sub formă de trăiri în băncile standard. Cu toate acestea, acest conţinut pare să se evapore prin terapie, deoarece terapia se adresează băncii de engrame, nu băncilor standard.* - LRH

care nu se schimbă niciodată. Conţinutul acestei bănci diferă de la om la om atât în cantitate cât şi în intensitate, dar mecanismul de funcţionare al băncii şi prin urmare mecanismele de bază ale Dianeticii sunt constante de la om la om, ca şi în trecut fiind la fel şi în viitor până când omul va evolua într-un alt organism.

Ţinta este engramul. Este şi ţinta minţii analitice şi a dinamicilor pacientului în încercarea de a-şi trăi viaţa: Este ţinta minţii analitice şi a dinamicilor auditorului. Astfel, încercuit şi hărţuit, engramul va capitula.

Acest aspect trebuie să fie extrem de clar auditorului: când se relaxează din poziţia de auditor şi îşi uită ţinta, atunci încep să survină problemele, care îi vor răpi un timp preţios. Dacă, într-un moment sau altul, face greşeala să creadă ca *persoana*, *mintea analitică* sau *dinamicile* pacientului opun rezistenţă, şi încearcă să oprească terapia sau să renunţe, atunci comite eroarea primară şi fundamentală pe care o poate face în practica Dianeticii. Aproape toate problemele care apar pe parcursul terapiei se datorează acestei erori. Nu se poate afirma cu mai multă tărie că mintea analitică şi dinamicile pacientului nu rezistă niciodată, niciodată, niciodată auditorului. Auditorul nu se află acolo pentru a i se opune rezistenţă. Singura formă de rezistenţă care îl interesează este cea pe care i-o opun engramele pacientului (şi câteodată ale sale).

Auditorul nu joacă rolul de îndrumător sau sfătuitor al pacientului. Nu se află acolo pentru a se lăsa intimidat de engramele pacientului sau ca să se sperie de manifestările lor. Este acolo doar să auditeze. Dacă se simte tentat să se comporte arogant cu pacientul, atunci mai bine ar schimba scaunul de auditor cu cel de pe canapea, întrucât dă dovadă de autoritarism. Folosim cuvântul *auditor* şi nu *terapeut* sau *practician* întrucât între auditor şi pacient există un efort de cooperare, iar legea afinităţii funcţionează din plin.

Pacientul nu poate să-şi vadă propriile aberaţii. Iată unul din motivele pentru care auditorul este prezent. Pacientul are nevoie de sprijin pentru a face faţă necunoscutelor din viaţa sa. Iată celălalt motiv pentru care auditorul este prezent. Pacientului îi va fi teamă să privească lumea sa interioară şi să întoarcă spatele lumii exterioare dacă nu va fi cineva care să vegheze asupra sa. Iată un alt motiv care explică prezenţa auditorului acolo.

Sarcina auditorului este să protejeze persoana pacientului pe tot parcursul terapiei, să găsească motivele pentru care mintea pacientului nu poate ajunge în banca de engrame, să încurajeze pacientul şi *să ajungă la aceste engrame.* În prezent există în Dianetică o afinitate tridimensională. Am afinitate pentru auditor: îi comunic toate descoperirile ce se aplică în prezent în Dianetică şi vreau ca el să reuşească. Auditorul are afinitate pentru pacient: vrea ca pacientul să atace engramele. Pacientul are afinitate pentru auditor pentru că ştie că un efort minim îl va ajuta să se simtă mai bine şi – prin perseverenţa auditorului, plus a sa proprie – va atinge starea de *Release* sau de *Clear*. Se poate spune că există o vastă reţea de afinităţi. Se numeşte munca în echipă.

Ţinta este banca de engrame, nu pacientul. Dacă pacientul înjură, geme, plânge şi imploră, engramele sunt cele care vorbesc. După un timp aceste engrame care îl fac să înjure, să geamă, să plângă şi să implore se vor descărca şi reclasa. Oricare ar fi starea pacientului, acesta ştie foarte bine că este necesar să treacă prin aşa ceva.

Dacă auditorului îi lipseşte cumpătul, încât crede că aceste înjurături sau gemete îi sunt personal adresate, atunci mai bine ar schimba locul cu pacientul întrucât el însuşi are nevoie de terapie.

Engramul este singurul lucru care rezistă! Când este restimulat, reacţionează violent asupra analizatorului pacientului, tinde să reducă puterea analitică, şi pacientul face o dramatizare modificată. Oricărui auditor cu un dram de judecată n-are de ce să-i fie teamă câtuşi de puţin de un *prerelease* sau *preclear**. Dar dacă auditorul încearcă să hipnotizeze pacientul pentru a capta engrame fizic dureroase recente, precum operaţiile, atunci când are acces la engrame foarte vechi, auditorul riscă efectiv să devină ţintă. Aceasta este o gravă eroare. Dacă auditorul afişează brusc o atitudine de moralist şi începe să-l dojenească, s-ar putea ca acesta să riposteze din cauză că auditorul a comis o gravă greşeală. Dacă auditorul ţipă la pacient cât îl ţin puterile, atunci poate deveni iar ţintă, dar tot pentru că a comis o eroare fundamentală.

---

* *Termenii* preclear *sau prerelease desemnează orice individ, care a început şi urmează terapia Dianetică. Cuvântul* pacient *este mai puţin explicit întrucât are sensul de bolnav. Aceşti trei termeni se folosesc prin alternanţă.* - LRH

Ţinta este banca de engrame. Misiunea auditorului este să atace banca de engrame a preclear-ului. Şi sarcina preclear-ului este tot să atace banca de engrame. A ataca preclear-ul înseamnă a permite băncii de engrame să-l atace pe preclear.

Ştim că există cinci metode de abordare a unei engrame. Patru dintre ele sunt greşite. Să cedăm unei engrame înseamnă apatie, să-l ignorăm înseamnă iresponsabilitate, iar să-l evităm sau să fugim de el înseamnă laşitate. *Atacul* şi numai *atacul* rezolvă problema. Este de datoria auditorului să vegheze ca preclear-ul să atace continuuengramele, nu auditorul sau lumea exterioară. Auditorul, care îşi atacă preclear-ul, este un jalnic tactician, căruia îi lipseşte cu desăvârşire logica.

Prima şi cea mai bună metodă de a ataca banca de engrame este prin eliberarea întregii încărcături emoţionale care se poate contacta. Apoi, o altă metodă la fel de bună de a ataca banca este căutând să aflăm, prin intermediul reveriei, ce crede preclear-ul că i s-ar întâmpla dacă s-ar simţi mai bine, dacă s-ar însănătoşi, dacă s-ar da în vileag, etc. Şi apoi lucrul cel mai important întotdeauna este contactarea momentului primar de durere sau inconştientă din viaţa pacientului, adică *baza-bază*. De îndată ce auditorul a găsit baza-bază, cazul se va rezolva rapid. Dacă mintea reactivă a preclear-ului împiedică depistarea engramului baza-bază, atunci auditorul va continua să elibereze emoţia dureroasă, să descopere raţionamentul, care împiedică accesul şi să încerce iar. Până la urmă va atinge baza-bază. Este vital. Engramul baza-bază este cel mai important la un preclear.

În cazul unui prerelease (pacient care tinde spre starea de Release), sarcina auditorului este să elibereze emoţia şi cât mai multe engrame vechi şi accesibile. Se pot de asemenea elibera şi lock-urile; acestea trebuie însă atinse la un preclear numai atunci când conduc la baza-bază.

Există trei niveluri de tratament. Primul constă în obţinerea rezultatelor scontate. Al doilea să-l facem pe pacient să se simtă în largul său. Al treilea este compătimirea. Pe scurt, dacă nu puteţi face nimic pentru un om cu coloana vertebrală dislocată, faceţi-l măcar să se simtă confortabil. Dacă şi acest lucru este imposibil, compătimiţi-l.

În Dianetică, cea de-a doua şi cea de-a treia soluţie nu prezintă o motivaţie anume, întrucât auditorul poate obţine rezultatele scontate. E pierdere de timp să-ncercaţi să-l faceţi pe pacient să se simtă în largul său. Iar compătimind pacientul, auditorul poate da totul peste cap, ţinând cont că engramele cele mai perfide sunt cele de compasiune, deci acestea se pot restimula.

Auditorul care obişnuieşte „să-l lovească uşor cu mâna consolator" pe pacient chiar dacă este indicat îşi pierde timpul şi încetineşte terapia. Nu se recomandă nici severitate exagerată. O atitudine prietenoasă, veselă, optimistă va rezolva totul. Uneori un zâmbet face mai mult bine preclear-ului. Vedeţi, de-a lungul existenţei sale, preclear-ul a fost atât de des „lovit uşor cu mâna în semn de consolare", încât analizatorul său a renunţat să le mai numere. *Nu uitaţi că engramele, care i-au declanşat boala psihosomatică cronică conţin compasiune.*

Următorul lucru pe care auditorul trebuie să-l ştie şi să-l aplice ca la carte este Codul Auditorului[1]. Poate suna pompos în genul „Când cavalerismul era la modă" sau „Cele Treisprezece Ritualuri pentru a Atinge Fericirea Divină şi Nirvana", dar dacă auditorul nu aplică acest cod când audiază un pacient, atunci va avea mult de furcă. Acest cod nu este pentru confortul preclear-ului; ci exclusiv pentru protecţia auditorului.

Codul Auditorului nu trebuie să fie *niciodată* violat. Experienţa Dianetică a demonstrat că simpla violare a Codului Auditorului poate întrerupe cazurile.

Auditorul trebuie să fie *politicos* cu toţi preclear-ii.

Auditorul trebuie să fie *binevoitor*, deci să nu manifeste răutate faţă de precleari, dar nici să simtă dorinţa de a-i pedepsi.

Auditorul trebuie *să păstreze liniştea* în timpul terapiei, şi să nu pronunţe în cursul şedinţelor decât cuvintele absolut necesare bunei funcţionări a terapiei.

---

1. **Codul Auditorului:** totalitatea normelor (ce se îngăduie şi ce nu se îngăduie), pe care un auditor le respectă când auditeză o persoană, şi care garantează că preclear-ul va obţine cel mai mare folos posibil de pe urma auditării.

* *Se remarcă un aspect interesant în Codul Auditorului: toate clauzele sale, cu excepţia ultimei, reprezintă comportament de tip prosupravieţuire. Un Clear aplică acest cod mai mult sau mai puţin automat. Dianetica este paralelă gândirii, întrucât urmează legile naturale ale gândirii. Deci, ceea ce funcţionează în Dianetică funcţionează şi în viaţă.* - LRH

Auditorul trebuie să fie *demn de încredere*, să-şi păstreze cuvântul dat, să nu întârzie la întâlnirile programate şi să nu-şi ia angajamente pe care nu este sigur că le poate respecta.

Auditorul trebuie să fie *curajos*, să nu facă niciodată concesii sau să violeze principiile fundamentale ale terapiei, chiar dacă preclear-ul i-o cere.

Auditorul trebuie să fie *calm* în munca sa, să nu-şi piardă niciodată răbdarea sau să se enerveze pe preclear, indiferent ce face sau spune acesta.

Auditorul trebuie să fie *conştiincios*, să nu se abată niciodată de la planul de muncă propus sau să evite o încărcătură care îi revine.

Auditorul trebuie să fie *perseverent*, să nu renunţe niciodată până nu obţine rezultatele scontate.

Auditorul trebuie să facă totul *în linişte*, să nu dea niciodată nici un fel de informaţii pacientului în ceea ce-l priveşte pe acesta, nici să nu facă estimări privind durata.

Când numai una din aceste clauze este violată, automat apar diferite situaţii mai puţin plăcute. Orice violare încetineşte terapia şi necesită efort suplimentar din partea auditorului. Orice violare se întoarce împotriva auditorului.

Să luăm de exemplu ultima clauză, care presupune că nu este de datoria auditorului să-l informeze pe preclear de absolut nimic. Când auditorul violează această regulă, preclear-ul se grăbeşte să-l transforme pe auditor în singura sa sursă de informaţii conectându-l la propriile-i circuite, ceea ce îi permite să evite engramele.

Auditorul va asista la declanşarea celor mai violente şi mai dureroase emoţii umane. L-ar putea influenţa şi va manifesta compătimire, dar dacă procedează ca atare, înseamnă că a omis un lucru foarte important, care va încetini terapia: Orice emoţie care apare va fi în scurt timp de domeniul trecutului.

Chiar dacă preclear-ul se chirceşte, gesticulează sau se zvârcoleşte, auditorului nu trebuie să-i scape niciodată din vedere că fiecare geamăt sau zvârcolire reprezintă un pas înainte spre atingerea scopului. De ce să simţim teamă sau compasiune pentru ceva care repovestit de câteva ori, va face din preclear un om mai fericit?

Dacă auditorul resimte teamă când preclear-ul începe să tremure îngrozitor de tare şi comite eroarea erorilor, spunându-i: „Revii în timpul prezent!", atunci poate fi sigur că următoarele câteva zile vor fi îngrozitoare pentru preclear, iar data viitoare când va dori să contacteze acel engram, acesta va fi inaccesibil. Ca să obţină rezultate optime, auditorul trebuie să adopte o anumită stare de spirit, adică să poată privi nepăsător cum Roma arde din temelii şi-n tot acest răstimp să fluiere şi să surâdă. Căci oricât de bizare sau înfricoşătoare par lucrurile la care auditorul asistă înspăimântat, acestea reprezintă de fapt trainice victorii. În schimb, pacientul calm şi ponderat nu realizează prea multe câştiguri. Nu înseamnă că auditorul trebuie să depisteze doar incidente violente, ci pur şi simplu că atunci când identifică ceva violent, auditorul are de ce să fie bucuros şi mulţumit, un alt engram e gata să se descarce.

Munca auditorului seamănă într-un fel cu munca ciobanului ce strânge oiţele, engramele, în ţarc pentru tăiere. Preclear-ul nu este la ordinele auditorului, dar dacă progresează repede şi bine, va face cu engramele tot ce-i va cere auditorul pentru că *mintea analitică şi dinamicele preclear-ului vor o dată pentru totdeauna să se sfârşească cu mintea reactivă. Ea, mintea, ştie cum funcţionează mintea.*

DIAGNOSTICUL

Una dintre cele mai importante contribuţii ale Dianeticii este faptul că a rezolvat problema diagnosticului în domeniul aberaţiei. Până în prezent s-au făcut numeroase clasificări ale aberaţiilor; mai mult, nu a existat nici un standard optim*. Studiindu-se lucrările de psihiatrie, se constată un imens dezacord în clasificare şi o continuă nemulţumire legată de complexitatea şi inutilitatea clasificării. Necunoscându-se scopul comportamentului ideal sau al stării mentale optime şi nici cauzele aberaţiei, lucrările de specialitate conţineau doar denumirile fiecărui tip de aberaţie, dar şi acestea erau atât de complicate şi contradictorii, încât era aproape imposibil de stabilit în ce categorie s-ar putea încadra un individ nevrozat sau psihotic, ceea ce evident împiedica înţelegerea cazului.** Principalul inconvenient al acestui sistem de clasificare era că nu aducea nici cea mai neînsemnată ameliorare, întrucât nu exista nici un tratament standard şi nici o stare mentală optimă, care să indice că tratamentul poate fi oprit; şi întrucât nu se propunea nici un remediu pentru a veni de hac aberaţiilor şi bolilor psihosomatice, era aşadar imposibil să urmaţi o anumită direcţie în tratarea unui caz neştiind cum va reacţiona la tratament.

Nu încercăm absolut de loc să criticăm eforturile din trecut, dar totuşi simţim o enormă uşurare la gândul că această clasificare a aberaţiilor nu este atât de complicată ca în trecut, iar clasificarea

---

* *„Psihologia nu propune... standarde mentale optime....*
Nu psihologul se ocupă de stabilirea normelor." Psihologia indivizilor anormali, de John J. B. Morgan, publicată de Longman Green & Co., New York, 1928. - LRH

** *„Activitatea psihiatrului s-a orientat în principal pe descrierea şi clasificarea simptomelor. Această procedură a fost aspru criticată de câţiva studenţi pe motiv, că nu duce nicăieri şi încurajează o falsă înţelegere, care de fapt nu există. Nu este adevărat, că un lucru poate fi lesne înţeles doar atribuindu-i-se un nume. Ibid., Introducere* - LRH

bolilor psihosomatice nu prezintă nici o utilitate pentru auditor, chiar dacă pentru medic este valoroasă. În evoluţia ştiinţei Dianetice au existat câteva tipuri de clasificări până să ne dăm perfect seama că etichetarea unei stări patologice trebuia să corespundă cu ceea ce auditorul avea de înfruntat ca să obţină vindecarea. Datorită acestui sistem, care s-a dezvoltat prin practică, auditorul poate să „diagnosticheze" doar pe baza cunoştinţelor cuprinse în acest capitol şi a propriei experienţe viitoare.

Numărul aberaţiilor poate fi tot atât de mare cu numărul combinaţiilor de cuvinte dintr-o limbă şi din engrame. Cu alte cuvinte, dacă un psihotic crede că este Dumnezeu, înseamnă că are un engram, care îi spune că este Dumnezeu. Dacă îi este frică că mâncarea i-ar putea fi otrăvită, atunci înseamnă că are un engram cu acest conţinut. Dacă este sigur că va fi „concediat" în orice moment, cu toate că este competent şi apreciat, înseamnă că are un engram care îi spune că va fi „concediat". Dacă se consideră slut, înseamnă că are un engram care îi spune că este slut. Dacă se teme de şerpi şi de pisici, înseamnă că are un engram care îi spune să se teamă de şerpi şi de pisici. Dacă se consideră obligat să cumpere tot ce vede, chiar dacă veniturile nu-i permit, înseamnă că are un engram care îi spune să cumpere tot ce vede. Şi ţinând cont că un individ care nu este este nici Release nici Clear are în medie două sau trei sute de engrame, fiecare din ele conţinând o foarte mare varietate de cuvinte şi fraze, acesta putând alege pentru abordarea oricărei engrame una din cinci soluţii, rezultă că problema aberaţiei nu prezintă interes *pentru auditor*, exceptând cazul când încetineşte terapia.

Majoritatea aberaţilor vorbesc în mare măsură prin engramele lor. Când limbajul cronic folosit de individ – coleric, apatic, atitudine generală faţă de viaţă – se abate de la gândirea logică câtuşi de puţin, puteţi fi siguri că provine chiar din engrame. Individul care „nu este sigur", „care nu ştie" şi care este sceptic în toate privinţele, vorbeşte prin engramele sale. Individul care este convins „că nu poate fi adevărat", că „este imposibil", că „trebuie consultat un expert", acela repetă conţinutul engramelor sale. Femeia care este convinsă că trebuie să divorţeze sau că soţul ei o s-o omoare într-o noapte, aceea repetă ceea ce spun propriile sale engrame sau cele ale soţului ei.

Individul care acuză o durere acută de stomac ca şi cum „corpul îi este străpuns de o sârmă de cupru de calibrul[1] 12", acela a fost fără îndoială rănit cu o astfel de sârmă de cupru de calibrul 12 în cursul unei tentative de avort sau a auzit pe cineva pronunţând aceste cuvinte într-un moment de suferinţă. Individul care afirmă că „trebuie tăiat" vorbeşte prin engramul său, repetând cuvintele auzite fie în cursul unei tentative de avort, fie în timpul unei operaţii prin care a trecut el sau mama sa.

Probabil că şi individul care „trebuie să scape de acest lucru" vorbeşte tot printr-un engram legat de o tentativă de avort. Tot prin aceeaşi sursă vorbeşte şi individul care „nu poate scăpa de acest lucru", dar dintr-o altă valenţă. Pe scurt, mai ales când vorbesc despre Dianetică şi despre engrame, oamenii întrebuinţează o sumedenie de cuvinte, care adesea au ca sursă engramele. În mod obişnuit, nu îşi dau seama că lucrurile pe care le spun reprezintă dramatizări minore ale engramelor lor, fiind convinşi că au ajuns sau au găsit singuri aceste concluzii: aşadar îşi justifică aceste mici dramatizări prin intermediul analizatorului, a cărui sarcină este să vegheze că organismul are întotdeauna dreptate, chiar şi atunci când acţionează prosteşte.

Auditorul poate fi sigur, mai ales când intenţionează să vorbească despre Dianetică, că oamenii îi vor răspunde inspirându-se din conţinutul engramelor lor; deoarece discuţiile privind mintea reactivă sunt în general exprimate în limbajul minţii reactive însăşi.

Aduceţi-vă aminte că mintea reactivă poate face raţionamente numai în forma ecuaţiei: A=A=A; cei trei A pot fi respectiv un cal, o înjurătură şi verbul *a scuipa*. Scuipatul = caii = Dumnezeu. Mintea reactivă seamănă cu un Păcală, obişnuit să calce-n strâchini. Astfel, când i se spune unui om că trebuie să şteargă conţinutul băncii reactive, acesta poate spune că dacă ar face aşa ceva mai mult ca sigur că-şi va pierde toată ambiţia. Fiţi siguri deci că are un engram – extrem de simplu de verificat în terapie spre marea ruşine a unor preclear-i – cu conţinut asemănător celui de mai jos:

(Izbitură sau lovitură prenatală)

---

1. **calibru**: grosime sau diametru, de exemplu al unei foiţe de metal sau fir. Un fir de cupru de calibrul 12 are un diametru de aproximativ 0,08 centimetri.

Tatăl: „Fir-ar să fie, Agnes, trebuie să scapi de copilul ăsta blestemat. De nu, o să murim de foame. Nu-mi pot permite."

Mama: „O, nu, nu, nu. Nu pot să scap de el, nu pot, nu pot, nu pot. Îţi jur c-o să am grijă de el. O să muncesc şi o să slugăresc şi o să-l cresc. Te rog, nu-mi cere să scap de el. Daca l-aş pierde, aş muri. Aş înnebuni! N-aş mai avea în ce să sper. Viaţa n-ar mai avea sens. N-aş mai avea la ce râvni. Te rog, lasă-mă să-l păstrez!"

Iată un engram cât se poate de obişnuit: şi cât de sincer şi „raţional" şi serios e aberatul, când spune că a ajuns la concluzia că dacă „scapă de copil", sigur va înnebuni şi n-ar mai avea la ce râvni, poate chiar va muri!

Potrivit prezentei lucrări, cele mai multe engrame, pe care le veţi identifica la aceşti adulţi datează din primul sfert al secolului douăzeci.

Aceasta a fost perioada lui „Aha, Jack Dalton[2], în sfârşit te-am prins!" A fost perioada filmului *Sânge şi Nisip*[3] si a actriţei Theda Bara[4]. A fost perioada prohibiţiei şi a sufragiului[5] acordat femeii. A fost şi epoca „tineretului înflăcărat" şi a cântecului „Vin Yankeii"[6], şi părticele din farmecul acestei perioade vor prinde viaţă în băncile de engrame. Auditorii Dianetici au găsit în engramele prenatale pasaje întregi din renumita piesă *Drunkard*[7], care nu aveau ca scop să stârnească râsul, ci mama le citase cu ardoare în efortul ei de a-l schimba pe tată. Superdrama, melodrama[8]. Şi chiar şi tragedia. Veţi mai regăsi, în engramele adulţilor de astăzi, tumultul veselilor ani

---

2. **Dalton, Jack:** membru al unei bande de tâlhari în Vestul American al sec. XIX; de asemenea, protagonist în primele western-uri.
3. **Sânge şi nisip:** titlul unui film mut cu Rudolph Valentino.
4. **Bara, Theda:** numele de scenă al Theodosiei Goodman (1890-1955), actriţă americană, care a interpretat roluri de răufăcătoare în patruzeci de filme între anii 1915 şi 1919.
5. **sufragiu:** drept de vot.
6. **„Vin Yankeii":** vers din refrenul cântecului „Acolo" de George M. Cohan (1878-1942), actor, compozitor, dramaturg şi producător american. Cântecul vorbeşte despre trupele americane trimise în Europa să lupte în primul război mondial.
7. **Drunkard:** Beţivul, piesă scrisă de William H. Smith şi „Un domn" la sfârşitul anilor 1800, dramă morală despre viaţa americanilor.
8. **melodramă:** orice scriere, discurs sau acţiune de senzaţie, care apelează în mod exagerat la emoţii.

'90', când femeia căpătase dreptul să intre în „afaceri" şi obţinuse „libertăţi", şi când Carry Nation[10] încerca să salveze lumea din ghearele patronilor de baruri.

Tragismul provine din faptul că toate clişeele şi absurdităţile de ieri devin comenzile engramice de astăzi. De exemplu, s-a descoperit că mintea reactivă a unui tânăr foarte, foarte morocănos conţinea ca motiv central celebra şovăială a lui Hamlet[11] „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea". Mama (pe care aceşti auditori o numesc familiar „bucă"[12]) preluase contagios fraza de la tatăl ei actor, care avusese ghinionul de a fi un Barrymore[13], căzuse în patima beţiei obişnuind să-şi bată şi soţia; iată de ce tânărul nostru rămânea ore-n şir într-o apatie morocănoasă, punându-şi întrebări despre viaţă. Etichetarea cu „tânăr apatic" a fost suficientă pentru a cataloga psihoza sa.

Cea mai mare parte din conţinutul engramului se compune din clişee, locuri comune şi izbucniri emoţionale dintre mamă şi tată. În schimb, auditorul va cunoaşte doar momente bune. Iar când preclear-ul le va descoperi, va râde.

Cu alte cuvinte, aberaţia poate fi orice combinaţie de cuvinte engramice. Iată de ce este complet imposibilă şi inutilă o clasificare a aberaţiilor. După ce va audita primul său caz, auditorul va fi mult mai în măsură să aprecieze această afirmaţie.

În ceea ce priveşte bolile psihosomatice, clasificate într-un capitol anterior, şi ele depind de combinaţii de cuvinte pronunţate accidental

---

9. **Veselii ani '90**: anii 1890, perioadă de belşug în Statele Unite, determinată de revoluţia industrială.

10. **Nation, Carry**: (1846-1911) agitatoare americană, care a militat pentru consumul moderat de băuturi alcoolice, faimoasă pentru securea pe care o folosea ca să alunge clienţii din cârciumi.

11. **Hamlet**: eroul piesei Hamlet, tragedie (publicată pentru prima dată în 1603) de William Shakespeare. Hamlet este un tânăr prinţ, care răzbună uciderea tatălui său.

12. **„bucă"**: literal, film sau bandă magnetică ale cărei capete au fost unite pentru a forma o bandă neîntreruptă, făcând posibilă repetarea continuă a înregistrării (de exemplu, în repetarea sincronizării pe care o necesită dublarea unei coloane sonore dintr-o limbă străină). Folosit în sens figurat.

13. **Barrymore**: referitor la familia Barrymore, actori americani de descendenţă anglo-irlandeză, una dintre cele mai celebre familii din istoria teatrului american: Maurice Barrymore (1847-1905) şi cei trei copii ai săi - Lionel (1878-1954), Ethel (1879-1959) şi John (1892-1942).

sau intenţionat, şi de tot felul de răniri, de tulburări de creştere, sau de circulaţie a fluidului organic. Este foarte bine să catalogăm o durere obscură drept „tendinită", dar ar fi mult mai corect să spunem că este o cădere sau o rănire prenatală. Astmul provine aproape totdeauna din naştere, la fel ca şi conjunctivita şi sinuzita, dar când aceste afecţiuni sunt prezente la naştere, cauza în general o reprezintă fondul prenatal. Se poate astfel afirma că nu este extrem de important pentru auditor să ştie unde se localizează boala cronică a pacientului dacă nu s-a localizat lanţul de engrame de compasiune, deci tot ce trebuie să ştie auditorul referitor la această boală cronică este că pacientul are dureri într-o zonă a corpului. Este suficient pentru auditor să diagnostizeze boala psihosomatică.

Durata terapiei nu se determină pe baza gravităţii aberaţiei sau a bolii psihosomatice. Un pacient nebun de legat poate să atingă foarte bine starea de Clear numai într-o sută de ore. Altuia, persoană „echilibrată" care a reuşit cât de cât în viaţă, îi vor trebui cinci sute de ore să atingă starea de Clear. Datorită faptului că gravitatea aberaţiei şi a bolii au o influenţă minoră asupra a ceea ce este interesat auditorul – terapia – încercarea de a le clasifica ar fi pierdere de timp.

Oh, bineînţeles că există şi situaţii când pacientul e slab de inimă, încât trebuie să lucraţi cu el cu blândeţe, sau situaţii când un pacient se îngrijorează permanent, şi la şedinţe ca şi în viaţă, încât auditorul lucrează dificil cu el; acestea sunt însă cazuri rare şi chiar dacă le clasificăm sau nu, mare lucru nu se schimbă.

Iată care este regula în diagnosticare: orice reacţie a pacientului, care frânează terapia este de origine engramică, aspect ce se va confirma în cursul terapiei. Ceea ce îl împiedică pe auditor să-şi desfăşoare munca este exact ceea ce îl împiedică pe pacient să gândească şi să trăiască.

Imaginaţi-vă problema astfel: auditorul este o minte analitică (a sa) confruntată cu o minte reactivă (cea a preclear-ului).

Terapia este un proces de gândire. Orice va tulbura pacientul îl va tulbura şi pe auditor; orice va tulbura auditorul va tulbura în egală măsură şi mintea analitică a pacientului. Pacientul nu este 100% minte analitică. Ocazional, auditorul va da peste un pacient care nu

va conteni să-l insulte, şi totuşi, la şedinţa următoare, pacientul va veni la timp, nerăbdător să continue terapia; sau auditorul poate da peste o pacientă care repetă într-una că terapia este nefolositoare şi că detestă auditarea şi totuşi, dacă auditorul i-ar spune, „De acord, ne oprim aici", pacienta se va opune prompt. Mintea analitică a pacientului are acelaşi obiectiv cu al auditorului: pătrunderea în banca reactivă. Deci, atunci când auditorul se izbeşte de opoziţie, teorii adverse despre Dianetică, critici personale, etc., nu mintea analitică este cea care îi vorbeşte, ci engramele reactive, aşadar cunoscând acest aspect, auditorul trebuie să acţioneze cu calm; pentru că dinamicile pacientului îl vor ajuta cât pot de bine pe auditor ca aliat al preclear-ului împotriva minţii reactive a acestuia, deşi criticarea sau atacarea minţii analitice a preclear-ului este absurdă.

Iată un exemplu:

(Preclear în reverie – engram de bază prenatal)

Preclear-ul: (Crezând că vorbeşte despre Dianetică) „Nu ştiu. Nu ştiu. Nu pot să-mi amintesc. N-o să meargă. Ştiu că n-o să meargă."

Auditorul: (Folosind tehnica repetiţiei[14], descrisă ulterior) „Repetă această frază: N-o să meargă."

Preclear-ul: „N-o să meargă. N-o să meargă. N-o să meargă." etc., etc. „Au, mă doare stomacul!" „N-o să meargă. N-o să meargă. N-o să meargă. ..." (Râset de uşurare). „Este mama mea. Vorbeşte singură."

Auditorul: „În regulă, să reluăm întreagul engram. Reia-l de la început."

Preclear-ul: (Citează tot ce spune mama sa resimţind iar durerile somatice) „Nu ştiu cum să fac. Nu-mi mai amintesc ce mi-a spus Becky. Pur şi simplu nu-mi mai amintesc. Ah, sunt complet descurajată. Dac-o să fac aşa n-o să meargă. Dacă mi-aş aminti măcar ce mi-a spus Becky. Ah, dacă..." Hei, dar ce face? Ah,

---

14. **tehnica repetării**: repetarea unui cuvânt sau expresii cu scopul de a produce mişcare pe pista timpului în zonele de gândire dereglate care, conţin acel cuvânt sau expresie. După ce auditorul a plasat pacientul în stare de reverie, dacă descoperă că acesta, de exemplu, „nu poate merge nicăieri", auditorul îi cere să repete expresia. Repetarea de mai multe ori a unei asemenea expresii, repune pacientul înapoi pe pista timpului şi în contact cu un engram care conţine expresia.

ticăloasa, mă arde! Face o spălătură vaginală. Aşa-i! Scoate-mă de-aici. Adu-mă în timpul prezent! Mă arde îngrozitor!

Auditorul: Revii la început şi parcurge din nou întreg incidentul. Încercă să găseşti orice alte date.

Preclear-ul: Repetă engramul, folosind toate expresiile vechi, inclusiv cele noi pe care le-a găsit, plus nişte sunete. Povesteşte de încă patru ori, „retrăind" totul. Începe să caşte, aproape adoarme (intervine inconştientul), îşi revine şi repetă engramul de încă două ori. Începe să se amuze şi râde. Durerile somatice au dispărut. Deodată engramul a „dispărut" (s-a reclasat şi nu se mai regăseşte în mintea reactivă). Preclear-ul jubilează.

Auditorul: Întoarce-te la momentul precedent de durere sau disconfort.

Preclear-ul: „Uh, Mmmmm. Nu pot să pătrund. Nu glumesc, zău, nu pot să pătrund acolo! Mă întreb unde..."

Auditorul: Repetă: „Nu pot să pătrund acolo."

Preclear-ul: „Nu pot să pătrund acolo. Nu pot...." „Încerc o senzaţie ciudată la picioare. O durere acută. Ei, ce naiba face ea? Nemernica, s-o ia naiba. Ah, de mi-ar încăpea pe mână doar o dată. O dată, doar o dată!"

Auditorul: Revii la început şi parcurge-l din nou.

Preclear-ul: (Povesteşte engramul de mai multe ori, împrăştie starea de „inconştienţă printr-un căscat", şi râde când descoperă că engramul a dispărut). Se simte mai bine. „Ei, şi după toate acestea, trebuie c-a avut şi ea necazuri ca toată lumea."

Auditorul: (Se fereşte cu grijă să consimtă că mama trebuie c-a avut probleme ca toată lumea, întrucât s-ar transforma în aliat al mamei.) „Întoarce-te la momentul precedent de durere sau disconfort."

Preclear-ul: (Jenat) „Nu pot. Sunt blocat pe pista timpului. Sunt blocat. Bine, am înţeles." „Sunt blocat. Sunt blocat. S-a blocat." Nu, nu-i asta." „S-a blocat." „De data aceasta, ea s-a blocat." Nu: „Eu am blocat-o. Nemernica, s-o ia naiba! Iată de ce am probleme cardiace. Din cauza asta! Din cauza acestei dureri insuportabile, pe care mi-a produs-o."

Auditorul: Revii la începutul engramului şi relatează-l, etc.

După cum se observă în acest exemplu, de fiecare dată când pacientul în stare de reverie era pe punctul de a contacta analitic engramul, acesta punea stăpânire pe pacient, care repeta conținutul engramului auditorului, convins că el era cel ce vorbea și nu engramul. Un preclear în stare de reverie este foarte aproape de sursa aberațiilor sale. Un aberat în stare de veghe poate formula păreri extrem de complexe al căror autor crede că este și pe care e gata să le apere până la moarte, dar în realitate aberațiile sale sunt cele care vorbesc, cele care i-au scos din funcțiune mintea sa analitică. Pacienții vor repeta într-una că auditorul este periculos, că n-ar fi trebuit vreodată să înceapă terapia cu ei, etc., și totuși vor progresa excelent. Iată de ce Codul Auditorului este atât de important: pacientul este foarte nerăbdător să se elibereze de engrame, dar acestea sunt departe de a împărtăși această nerăbdare.

Exemplul de mai sus demonstrează că auditorul nu face nici o sugestie pozitivă. Dacă expresia nu este engramică, pacientul va comunica acest lucru repede și clar și nici când expresia este engramică, auditorul nu va influența prea mult preclear-ul în reverie, decât să-l ajute să atace engramele. Dacă preclear-ul nu este de acord cu una din expresii, înseamnă că engramul ce o conține nu este încă gata să se descarce, caz în care auditorul propune o expresie cu conținut similar.

Așadar, diagnosticul este ceva care apare în planul aberației, cât și în cel psihosomatic. În exemplul de mai sus, auditorul a ghicit fără-ndoială – și a păstrat pentru sine – că avea să urmeze o serie de încercări de avort chiar mai înainte ca preclear-ul să pătrundă în zona prenatală. A ghicit cu siguranță că nehotărârea pacientului provenea de la mama sa. Însă auditorul nu destăinuie ipotezele sale preclear-ului. Ar echivala cu o sugestie pe care pacientul ar pune stăpânire. Preclear-ul trebuie să descopere singur. De fapt, în exemplul de mai sus, auditorul ar fi putut să nu știe natura durerii resimțite de pacient, nici localizarea pe pista timpului a „problemelor cardiace". Ar fi deci pierdere de timp să-ncerce să găsească o durere specifică. Toate aceste lucruri se vor rezolva în cursul terapiei. Un singur lucru prezintă interes, și anume dacă aberația sau boala a dispărut definitiv. La sfârșitul terapiei vor dispărea. La începutul terapiei nu reprezintă decât factori care complică munca auditorului.

Deci diagnosticarea aberaţiei şi a bolilor psihosomatice nu este absolut esenţială în diagnosticul Dianetic.

Ceea ce ne interesează este cum funcţionează mintea. *Aceasta* este sfera de diagnosticare. Care sunt mecanismele cu care operează mintea analitică?

1. Percepţia: Văzul, auzul, simţul tactil, durerea, etc.
2. Reevocarea: Vizual-colorată, sonică*, tactilă, etc.
3. Imaginaţia: Vizual-colorată, sonică, tactilă, etc.

Acestea sunt mecanismele. Stabilirea diagnosticului se bazează pe aceşti factori, care permit determinarea duratei terapiei, dificultăţile pe care le presupune un caz, etc.

Şi doar câţiva din aceşti factori ne sunt suficienţi.

Iată cum se simplifică într-un cod:

1. Percepţia (peste sau sub nivelul optim):
   a) Văzul
   b) Auzul
2. Reevocarea (sub nivelul optim):
   a) Sonică
   b) Vizuală
3. Imaginaţia (peste nivelul normal):
   a) Sonică
   b) Vizuală

Cu alte cuvinte, înainte ca pacientul să devină preclear (înainte de a începe terapia), îl examinăm, interesându-ne doar trei aspecte: percepţie insuficientă sau excesivă, reevocare insuficientă, imaginaţie excesivă.

În ceea ce priveşte percepţia, ne interesează cât de bine sau rău aude, vede, simte pacientul.

În ceea ce priveşte reevocarea, vrem să ştim dacă poate „să-şi amintească" sonic (auz), vizual (văz) şi somatic (simţ).

În ceea ce priveşte imaginaţia, vrem să ştim dacă vizualul, sonicul şi somaticul pacientului sunt supradezvoltate.

---

* *În Dianetică*, vizual *înseamnă* reevocare *în imagini*. Sonic *înseamnă* reevocare *auditivă*. Somatic *înseamnă* reevocarea *durerii*. *Un pacient capabil* să vadă, să audă *şi* să simtă durerea *va înregistra fiecare din aceste percepţii*. *Când „îşi"-l îşi aminteşte, acestea devin* reevocări purtând numele de vizual, sonic *şi* somatic. - LRH.

Să clarificăm acest aspect: este foarte simplu, nicidecum complicat, şi nu necesită o examinare amănunţită. Este însă o etapă importantă, întrucât ne permite să stabilim durata terapiei.

Nu-i absolut deloc rău să avem o imaginaţie dezvoltată, atâta timp cât persoana *ştie* că este vorba de imaginaţie şi de nimic mai mult. Doar un anume tip de imaginaţie ne interesează, şi anume „dub-in"-ul" inconştient.

Imaginaţia dezvoltată conştient este un foarte valoros atu pentru pacient. Când însă pacientul substituie imaginaţia cu reevocarea, şedinţele de terapie nu se mai termină niciodată.

Orbirea sau surzenia „isterică"[16], cât şi văzul sau auzul hipersensibil sunt extrem de folositoare pentru diagnosticare. Orbirea „isterică" înseamnă că pacientului îi este frică să vadă; surzenia „isterică" înseamnă că îi este frică să audă. Vor necesita un tratament terapeutic remarcabil. Un văz sau un auz hipersensibil, deşi mai puţin grave decât orbirea sau surzenia, arată *cât de înfricoşat* este pacientul şi sunt în general indiciul unei vieţi prenatale foarte violente.

Dacă în prezent pacientului îi este frică să vadă cu proprii ochi sau să audă cu propriile urechi, fiţi siguri că există în trecutul său destul de multe lucruri care i-au declanşat această teamă, pentru că aceste două simţuri nu se „deconectează", atât de uşor.

Dacă pacientul tresare la cel mai mic zgomot, sau la vederea anumitor lucruri, sau dacă aceste lucruri îl tulbură, se poate afirma că are văz sau auz hipersensibil, adică în banca reactivă există destul de multe lucruri etichetate sub denumirea de „moarte".

În privinţa reevocărilor ne interesează exclusiv doar cele ce se abat de la nivelul optim. Când sunt „*peste* nivelul optim", acestea

---

15. **dub-in:** plasarea în mod inconştient, în mediul ambiant, a unor percepţii, care nu există în realitate. (Expresie preluată din industria cinematografică, însemnând înregistrarea dialogurilor şi a diverselor sunete şi apoi integrarea lor în film după turnare. Se obişnuieşte în cazul scenelor cu înregistrări originale defectuoase, în cazul scenelor în care este pur şi simplu mai convenabil să se adauge ulterior dialog şi alte sunete, precum şi în cazul filmelor, care rulează în străinătate, şi care necesită noi dialoguri în limba nativă a ţării gazdă.)

16. **isteric:** (psihiatrie) de la, sau caracteristic isteriei, condiţie psihiatrică caracterizată prin excitabilitate emoţională, nelinişte excesivă, tulburări motorii şi senzoriale sau simularea inconştientă a unor dereglări organice, cum ar fi orbirea, pierderea auzului, etc.

reprezintă de fapt imaginaţie de tip „dub-in". De fapt, reevocarea (sub nivelul optim) şi imaginaţia excesivă (peste nivelul optim) aparţin aceleiaşi categorii dar, pentru simplificare şi claritate, le-am separat.

Dacă pacientul nu „aude" sunetele sau vocile din incidentele trecute, înseamnă că nu are sonic. Dacă nu „vede" scene din trecut sub formă de imagini colorate, înseamnă că nu are vizual.

Dacă pacientul aude voci sau vede scene care n-au existat niciodată, dar este convins că le-a auzit sau văzut cu adevărat, avem de-a face cu „imaginaţia *super*dezvoltată". În Dianetică, reevocarea imaginară hipersonică a unui sunet se numeşte *hipersonic*, iar reevocarea imaginară a unei scene, *hipervizual* (hiper = supranormal).

Să ilustrăm prin exemple fiecare din aceste trei categorii în scopul de a vedea de ce sunt esenţiale în terapie şi de ce absenţa sau prezenţa unuia sau a mai multor factori poate face ca un caz să fie atât de dificil de auditat.

Un pacient care suferă de o uşoară surzenie „isterică" este, prin definiţie, un caz cu probleme de auz. Surzenia poate fi organică dar, în acest caz, nu va varia niciodată. Pacientului suferind de surzenie isterică îi este frică să audă. Dă radioul foarte tare, îi face pe oameni să repete într-una ceea ce au spus, ratează o bună parte din conversaţie. Nu-i necesar să vă duceţi la un azil ca să identificaţi acest tip de surzenie „isterică". Bărbaţii şi femeile care suferă de surzenie „isterică" nu o conştientizează. Pur şi simplu „nu aud" foarte bine. În Dianetică, acest fenomen se numeşte *hipoauz* (hipo = subnormal).

Pacientul care mai întotdeauna pierde obiectele care se află chiar la îndemâna sa, care nu vede indicatoarele, afişele sau oamenii aflaţi chiar în câmpul său vizual, suferă într-un anume grad de orbire „isterică". Există ceva pe care îi este frică să-l vadă. În Dianetică, se numeşte *hipovăz*, cuvânt pe care l-am preferat celui de *isteric*, considerat mai puţin explicit şi mai dramatic.

Apoi există pacientul cu simţuri *super*dezvoltate. Nu este obligatoriu imaginaţie, dar se manifestă ca şi cum se văd şi se aud lucruri care nu există absolut deloc, aberaţie frecvent întâlnită. Pe noi ne interesează însă cazurile mai puţin extreme.

De exemplu, o tânără care vede sau crede că vede ceva, ştiind că de fapt nu-l vede, şi care de obicei tresare de frică când cineva intră fărăzgomot în cameră, are un văz hipersensibil. Se teme să vadă ceva. Dar contrar cazului de *hipovăz*, tânăra are o sensibilitate vizuală excesivă. Este un caz de *hipervăz*.

Persoana pe care o tulbură zgomotele, sunetele sau anumite voci, sau care acuză dureri de cap sau se înfurie când oamenii din jur sunt „gălăgioşi", când uşile se trântesc sau când vasele zăngăne, posedă un auz hipersensibil. Sunetele pe care le percepe sunt mult mai puternice decât în realitate. Este un caz de *hiperauz*.

Este o problemă secundară faptul că pacientul are sau nu un văz sau un auz bun. Organele văzului şi auzului pot chiar funcţiona slab. Singurul aspect care ne interesează este „nervozitatea" cu care pacientul vede sau aude.

Iată deci tot ce trebuie să ştiţi despre aceste două situaţii. Vorbind cu oamenii şi observând cum reacţionează aceştia la lucrurile pe care le văd şi la sunete, auditorul va putea constata că reacţiile lor variază foarte mult în privinţa calităţii.

Cea mai importantă în terapie este reevocarea, întrucât nu este un simptom, ci un instrument de lucru efectiv. Există numeroase modalităţi de folosire a reevocării. Clear-ul posedă o reevocare senzorială vie şi precisă. Puţini aberaţi o au. Dacă pe auditor nu-l preocupă decât văzul şi auzul este pentru că celelalte simţuri vor fi abordate în cursul terapiei. Dar dacă auditorul dă peste un pacient care nu are sonic, atenţie! Iar dacă dă peste un pacient care nu are nici sonic, nici vizual, fiţi cu băgare de seamă! În acest caz se confruntă cu o personalitate multivalentă, adică cu un schizofrenic, un paranoic cărora lipsindu-le şi sonicul şi vizualul n-au putut fi astfel catalogaţi. Nu înseamnă – şi insist în acest sens – că oamenii fără sonic şi vizual sunt nebuni, ci pur şi simplu că acest pacient este diferit de cel obişnuit, iar terapia va dura destul de mult. Nu înseamnă să putem concluziona că acest tip de pacient este „incurabil", nimic mai neadevărat; dimpotrivă, uneori necesită cinci sute de ore de terapie.

Pe scurt, auditarea unui asemenea pacient nu va fi simplă ca bună ziua: există multă dramă, enorm de multă dramă, în mintea sa

reactivă, care îi spune: „Să nu vezi! Să nu auzi!" Unele engrame îi comandă să nu-şi amintească sau să-şi amintească deformat. Este posibil ca auzul şi văzul pacientului să fie hipersensibile. Nu înseamnă că percepe şi înregistrează defectuos sunetele sau undele luminoase. Înseamnă că după ce le-a înregistrat va întâmpina dificultăţi în a le extrage din băncile standard, întrucât banca reactivă a instalat circuite (circuite demon de blocaj) care îl împiedică să aibă acces la trecutul său. Există, desigur, grade diferite, mai mari sau mai mici, de aducere aminte.

Testul este simplu. Spuneţi pacientului perfect treaz să „se întoarcă" în momentul când intră în cameră. Întrebaţi-l ce cuvine s-au pronunţat. Dacă le „aude", treaz fiind, înseamnă că posedă capacitatea de a-şi aminti sonic. Auditorul care doreşte să efectueze acest test, va avea grijă să pronunţe anumite fraze la sosirea pacientului şi va nota toate sunetele prezente. Astfel, dacă pacientul prezintă o stare de „dub-in", auditorul va şti deja.

Testul vizualului este la fel de simplu. Arătaţi pacientului o ilustraţie dintr-o carte. Câteva clipe mai târziu cereţi-i să se „întoarcă", rămânând perfect treaz, şi să vizualizeze pagina ilustrată „cu ochii minţii", pentru a-i testa capacitatea vizuală. Dacă nu poate, pacientul este un *hypovisio*.

Mai multe teste bazate pe acelaşi principiu vor permite să determinăm cu precizie dacă pacientul nostru posedă sonic şi vizual în stare bună de funcţionare sau dacă se încadrează în categoria următoare, a imaginaţiei excesive.

Imaginaţia excesivă, care cu plăcere inventează pentru pacient sunete şi locuri, fără ca acesta să fie conştient, reprezintă o catastrofă întrucât frânează considerabil terapia.

Sunt multe circuite demon care caută să zăpăcească gândirea blocând-o, dar acestea nu înseamnă nimic pe lângă cele care practică „dub-in"-ul întrucât fabrică imense cantităţi de „deşeuri"*. (Jargonul auditorilor nu cunoaşte limite) În minte mai funcţionează şi un alt mecanism denumit – iată un alt termen echivoc care a invadat

---

* Deşeu, *denumit tehnic* iluzie *în lucrarea filozofică a Dianeticii, dar termenul este prea dur şi prea peiorativ, căci oare cine nu a interpretat uneori greşit un incident trecut?* LRH

Dianetica şi în faţa căruia rămânem neputincioşi – „fabrica de minciuni"**.

Când se cere pacientului să asculte şi să repete din nou conversaţia „auzită" în momentul intrării pe uşă, acesta pe un ton convingător, va ţine probabil un întreg discurs care nu-i decât parafrazare sau pură ficţiune. Dacă i se va cere să „revadă" pagina ilustrată care i-a fost arătată şi să o descrie, pacientul va „vedea" limpede mai multe detalii decât există în realitate sau chiar aspecte care n-au nici o legătură cu imaginea. Dacă afirmă că nu este sigur, e semn bun. Dimpotrivă, dacă este sigur, atenţie! Intervine un circuit demon care este pe punctul de a produce stări de „dub-in" fără ca pacientul să fie conştient din punct de vedere analitic şi, în timpul terapiei, auditorul va trebui să asculte atât de multe incidente, niciodată întâmplate, încât va putea scrie un roman, dar va trebui continuu să facă distincţia dintre adevărat şi fals din acest „deşeu", mai înainte de a-l determina pe preclear să-i comunice datele fiabile şi utilizabile. (Un „deşeu" nu se recunoaşte după caracterul său improbabil – adevărul este întotdeauna mai ciudat decât plăsmuirea – ceea ce contează este să evitaţi a reduce engramele care nu există şi de a nu lăsa deoparte din tot acest amalgam tocmai engramele autentice.)

Preclear-ul optim este cel care vede şi aude normal, care posedă un sonic şi un vizual precis, care posedă capacitatea conştientă de a-şi imagina „vizualizând" în culori şi „percepând" în imagini. Să fim bine înţeleşi, acest preclear optim poate avea aberaţii cutremurătoare care să-l determine să escaladeze toate hornurile din cartier, să-şi petreacă noapte de noapte în toate barurile din oraş golind sticlă după sticlă (măcar încearcă), să-şi snopească în bătaie nevasta, să dorească să-şi înece copiii şi să se umfle-n pene ca un păun. Din punct de vedere psihosomatic, poate suferi de artrită, tulburări de vezică biliară, dermatită, migrene şi platfus. Sau poate fi atins de o aberaţie şi mai mare – mândria de a fi mediu şi „adaptat". În ciuda tuturor acestor neajunsuri, acest pacient poate fi relativ uşor adus în stare de Clear.

** Fabrica de minciuni *este, din punct de vedere tehnic, o expresie conţinută într-un engram care presupune minciună – denumită în ţtal* fabricator. – LRH

Pacientul care nu are nici sonic, nici vizual şi nici stări de „dub-in", posedă engrame care au blocat unele mecanisme vitale ale minţii. Când pacientul nu reuşeşte să vadă sau să audă conţinutul engramelor sale, auditorul va trebui să se zbată ore în şir ca să încerce să le contacteze. Şi admiţând că doar sonicul preclear-ului nu funcţionează bine, auditorul va avea şi mai mult de furcă decât în cazul unui preclear mediu. Nu înţelegeţi greşit acest caz, nu este nici pe departe lipsit de speranţă. Fac această precizare întrucât intenţia mea nu este să-l descurajez pe auditorul care s-ar confrunta cu un asemenea caz. Va necesita însă mult efort şi răbdare. Acest tip de pacient poate reuşi în viaţă şi dovedi o extraordinară inteligenţă. Poate prezenta puţine sau nici un fel de boli psihosomatice. Şi totuşi, mintea sa reactivă este ticsită de engrame, capabile în orice moment să fie restimulate şi să-l absoarbă. Mai mult, acest tip de preclear are în general stări de anxietate şi tulburare care uneori presupun efort suplimentar din partea auditorului.

Pacientul care prezintă o stare de „dub-in", neconştientizând că o are, şi ale cărei circuite produc amintiri plăsmuite, va necesita un tratament foarte îndelungat şi complex. Fiindcă undeva, în banca de engrame, există o „fabrică de minciuni". Poate că acest pacient n-a spus niciodată o minciună. Când însă ia cu asalt engramele, acestea îi transmit date plăsmuite.

Deci, pentru a prezenta aspectele în mod clar şi distinct şi pentru a nu crea ambiguităţi, diagnosticul Dianeticii s-ar putea rezuma astfel: Aberaţia este conţinutul engramului; boala psihosomatică *este* durerea primită într-un anume moment trecut. Văzul şi auzul, amintirea (normală sau nu), imaginaţia (excesivă sau nu) permit stabilirea duratei tratamentului terapeutic.

Dacă auditorul este extrem de meticulos, atunci poate nota şi poziţia individului pe Scala tonurilor în plan mental şi fizic. Femeia posacă şi apatică se va situa, bineînţeles, aproape de tonul 0,5 în zona 0 a graficului dinamic prezentat anterior. Dacă e vorba de un bărbat furios sau ostil, auditorul îl poate plasa la tonul 1,5 în zona 1 a graficului supravieţuirii. Aceste cifre corespund tonului mediu probabil al sumei engramelor conţinute în mintea reactivă. Aceste estimări sunt interesante, întrucât o persoană situată în zona 0 este

probabil mai predispusă la îmbolnăviri, fiind un caz puţin mai greu de auditat ca o persoană situată în zona 1. Şi întrucât scopul terapiei este să aducă indivizii în zona 4, persoana cu ton 1,5 din zona 1 este mai aproape de obiectiv.

Este greu de estimat cât timp va dura terapia. Cum am menţionat deja, există mai mulţi factori, ca de pildă priceperea auditorului, restimulatorii din mediul pacientului şi numărul total de engrame.

Sfatul meu, adresat auditorului care n-a auditat până în prezent un pacient, este să se orienteze mai întâi spre un membru din familie sau un prieten care posedă calităţi de preclear optim, adică o persoană care aude şi vede normal şi al cărei sonic şi vizual funcţionează corect.

În timpul terapiei va dobândi experienţă directă, va învăţa tot ce trebuie despre o bancă de engrame şi va vedea clar cum se comportă engramele. Dacă două persoane ce intră în categoria cazurilor dificile hotărăsc să se auditeze reciproc, acest aspect nu presupune o dificultate prea mare; ambii vor atinge starea de *Release* reducând cu a suta parte durata terapiei comparativ cu altă terapie mentală, şi chiar dacă le va lipsi priceperea necesară, tot va putea fiecare să atingă starea de Clear, în cinci sute de ore. Dar înainte de a se audita reciproc, ar fi mult mai înţelept ca aceste două persoane să auditeze mai întâi un preclear aproape optim pe care să îl aducă în stare de Clear. În acest fel, fiecare va putea ulterior aborda cu competenţă cazurile care pun probleme deosebite.

Iată cum se prezintă diagnosticul. Celelalte simţuri, amintiri şi tipuri de imaginaţie prezintă un interes aparte, dar nu reprezintă factori determinanţi în stabilirea duratei terapiei. Nici coeficientul de inteligenţă nu este un factor determinant – cu condiţia să nu fie extrem de scăzut – în raport cu gradul de reducere mintală. În orice caz, coeficientul de inteligenţă al oricărui pacient creşte vertiginos în cursul terapiei şi înregistrează o nouă valoare când persoana atinge starea de Clear.

Există boli mentale de tip organic. În Dianetică nu garantăm niciodată nici cele mai mici rezultate în cazul în care pacientul suferă de psihoză iatrogenică (provocată de doctori), întrucât este echivocă, existând posibilitatea ca mintea analitică să fi fost parţial

distrusă. Cu toate acestea, Dianetica poate ameliora starea pacientului, chiar dacă acesta nu va atinge niciodată un nivel optim. Deci, când un auditor se confruntă cu un asemenea caz, tot ce poate face este să încerce. Disfuncţiile mentale cauzate de absenţa anumitor părţi ale sistemului nervos nu au fost studiate pe larg de auditori, întrucât scopul nostru nu este să resuscităm cadavre. Scopul nostru, asupra căruia am insistat până acum, este ca indivizii normali sau suferind de nevroze uşoare să-şi poată redobândi capacităţile mintale optime. Dianetica poate fi folosită şi în alte scopuri.

În prezent o aplicăm deja şi în alte domenii şi vom continua şi pe viitor. S-a pus accentul pe aberaţiile de tip anorganic şi pe bolile organice psihosomatice, întrucât există mulţi indivizi potenţial valoroşi care ar putea aduce o contribuţie enormă societăţii şi lor înşişi dacă ar fi eliberaţi de aberaţii şi de boli psihosomatice. Dianetica consideră echivoce cazurile tratate prin lobotomie prefrontală (prin care se îndepărtează o parte din analizator), prin topectomie (prin care se îndepărtează anumite porţiuni din creier, exact cum se scot sâmburii din mere), prin leucotomie transorbitală (prin care, în timp ce pacientul este supus şocurilor electrice, în fiecare orbită i se introduce o dăltiţă obişnuită de spart gheaţa în scopul de a secţiona în două analizatorul), prin „cură" cu şocuri electrice (prin care se arde creierul pacientului cu descărcări electrice la 110 volţi), prin şoc insulinic ori prin alte tratamente. Există anumite maladii curente provocate de o deficienţă pur organică, ca de pildă pareza, care, la cei mai mulţi pacienţi, se poate ameliora prin Dianetică.

ÎNTOARCEREA,
1
ARHIVISTUL ŞI PISTA TIMPULUI

Există o metodă de „gândire" pe care omul o ignoră total.

Dacă doriţi o exemplificare, atunci întrebaţi o fetiţă dacă poate să-şi amintească când s-a plimbat cu sania. Va încerca să-şi amintească ultima dată când s-a dat cu sania. Va face poate o grimasă şi va încrunta din sprâncene. Acum spuneţi-i să *se întoarcă* în momentul când s-a plimbat ultima dată cu sania. Convinsă cu blândeţe, îşi va reaminti în întregime această experienţă şi numai dacă nu este grav aberată, va avea capacitatea să vă relateze câte şi mai câte, chiar cum îi cădea zăpada pe guler, etc. Se va afla exact în momentul plimbării cu săniuţa, când înota sau în orice alt moment pe care l-aţi ales.

Dacă aruncăm o privire asupra acestui aspect, nu putem să nu ne gândim că omul a confundat această capacitate cu imaginaţia. Nu este însă imaginaţie. Oricine, exceptând desigur pacienţii grav aberaţi, poate fi „retrimis", în stare de veghe, într-un oarecare moment din trecut. Când se testează această capacitate pentru prima dată, trebuie alese experienţe relativ recente dar şi plăcute.

Amintirea nu este interpretată ca un proces de „rememorare." Este un proces de *întoarcere*. *A-şi aduce aminte* presupune un proces mult mai complex decât *a se întoarce*. Va rămâne un mister de ce oamenii caută să-şi *amintească* anumite informaţii precise sau

---

1. **arhivist:** termen argotic atribuit de auditorul Dianetic mecanismului minţii, care acţionează ca un monitor de date. Auditorii pot obţine răspunsuri instantanee sau „fulger" direct de la arhivist în scopul de a contacta incidentele. Din punct de vedere tehnic, arhivist ar putea fi „unitatea de monitorizare a băncii", dar expresia este mult prea greoaie.

complexe, când este mai simplu să se *întoarcă*, mai ales când este vorba de obiecte pierdute, lucruri citite, conversaţii avute, etc.

Aducerea aminte joacă, desigur, un rol bine definit şi este un proces automat care furnizează „Eu-lui" un şuvoi neîntrerupt de concluzii şi date. Dar când cineva doreşte o anumită informaţie foarte precisă sau o experienţă trecută, pe care i-ar plăcea să o revadă, *întoarcerea* este şi mai binevenită.

Hipnotizatorul, cu limbajul său de neînţeles şi gesturile-i ample, recurge la un truc pe care îl numeşte „regresiune". Este un aspect foarte complicat, care necesită hipnotizare. Este cât se poate de adevărat că regresiunea are valoare în cercetare, deoarece prin hipnoză, se pot ocoli blocajele mintale, care altfel nu ar fi uşor de ocolit. Regresiunea şi-a dovedit utilitatea şi în Dianetică, când autorul a verificat dacă conţinutul băncilor mnemonice corespundea teoriilor sale. Dar se pare că nimănui nu i-a trecut prin minte că regresiunea însemna folosirea artificială a unui proces natural.

Există, fără îndoială, oameni, care folosesc *întoarcerea* în anumite aspecte mentale şi care probabil cred că „toţi ceilalţi" procedează la fel; departe de a fi adevărat. Mai mult, chiar oamenii, care se *întorc* în mod natural, rareori înţeleg că acest proces este unul distinct, mult diferit de procesul *aducerii aminte*.

Oamenii mai posedă şi o altă capacitate, aceea de a *retrăi* anumite lucruri fără a necesita hipnotizarea sau drogarea; aspect mai rar întâlnit. Dacă o persoană contemplă un anumit timp un eveniment glorios din trecutul său, atunci în loc să se întoarcă pur şi simplu, va începe să-l retrăiască.

În Dianetică, am folosit foarte mult aceste „scale". Scala gradată este un instrument filozofic mult mai bun decât pendulul lui Aristotel, care se balansa de la o extremă la cealaltă. Obţinem scala dinamicilor. Ele reprezintă cele patru dinamici, prin care se exprimă comanda **Supravieţuieşte!** dar de fapt, conţin un număr mult mai mare de gradaţii pornind de la celulele „Eu-ului" şi ajungând la întreaga omenire, trecând prin „Eu", familie şi copii, prin club, oraş şi stat, prin naţiune, rasă şi emisferă. Iată ce înseamnă o scală: gradaţii cu scop şi domeniu lărgit ale unuia şi aceluiaşi aspect.

Şi scala de memorie funcţionează în mod asemănător scalei de

supravieţuire. Există mai întâi, *aducerea-aminte* în sensul actual cel mai precis. Există apoi, aducerea-aminte a trecutului. Iar mai apoi, există mai multă aducere-aminte a trecutului; apare acum partea superioară a scalei, cea ignorată total: o parte a „Eu-ului" se întoarce în trecut, apoi, o şi mai mare parte a „Eu-ului" se întoarce în trecut (moment în care se produce *întoarcerea*) şi în sfârşit, la extremă, întreg „Eul" este întors în trecut. Există mai întâi procesul de *aducere-aminte*. Este metoda cea mai îndepărtată de a obţine date exacte (excepţie făcând starea de Clear). Apoi, există procesul de *întoarcere*, adică o parte a „Eu-ului" se găseşte efectiv în trecut şi percepe din nou conţinutul înregistrărilor. Şi, în sfârşit, apare procesul de *retrăire*, prin care individul devine atât de ancorat în momentul respectiv din trecut, de exemplu o experienţă din copilărie, încât, dacă cineva îl va bate uşor pe umăr, va reacţiona exact ca atunci când era bebeluş.

În societatea actuală există multe noţiuni aberate privind nenorocirile pe care le-ar crea procesul de trăire în trecut. Cauza parţială rezidă în teama persoanelor aberate de a înfrunta şi înţelege trecutul.

Una din principalele cauze ale unei „proaste memorii" este mama. Foarte ades, mama se panichează atât de tare la gândul că vlăstarul ei ar putea afla ce i-a făcut, încât imediat apare o imensă aberaţie. Pacientul, care a trecut printr-o tentativă de avort nu-şi poate aminti perioada de bebeluş, întrucât etapa prunciei şi a copilăriei este dominată de mama sa, care-l asigură că nu-şi poate aminti nimic din această perioadă. Mama nu vrea ca el să-şi amintească ce pricepută era ea, chiar dacă fără succes, în mânuirea feluritelor instrumente.

Dacă în decursul ultimelor milenii, această conştiinţă de vinovăţie a mamei nu s-ar fi transmis din generaţie în generaţie, probabil că specia umană ar fi fost capabilă să-şi amintească firesc viaţa prenatală cu toate percepţiile ei. Adeseori, auditorul va întâlni mame, care vor încerca să se opună cu vehemenţă ca fiul sau fiica lor să înceapă terapia, de teama a ceea ce ar putea descoperi copilul lor, adult acum. Au existat mame, după cum afirmă auditorii, care chiar au cedat nervos la gândul că propriul lor copil îşi va aduce aminte de viaţa prenatală. Însă această atitudine a mamei nu se datorează

întotdeauna tentativelor de avort. Poate că-n viaţa mamei, pe lângă tată, au existat şi alţi bărbaţi de care tatăl niciodată n-a aflat; iată de ce în majoritatea cazurilor, mama preferă să-şi condamne copilul la boală, la demenţă sau doar la nefericire, decât să-l lase să urmeze terapia de preclear, deşi recunoaşte că nu-şi aminteşte absolut de loc ce nenorociri ar fi putut să i se-ntâmple copilului. Când ea însăşi urmează terapia, de obicei, nu se sfieşte să spună adevărul. Iată de ce societatea nu încurajează indivizii să aibă o bună memorie, iată de ce oamenii nu-şi amintesc viaţa prenatală şi perioada de pruncie, ca să nu mai vorbim de capacitatea de *întoarcere* şi de *retrăire*.

Sistemul de clasificare a băncii standard este ceva minunat. Acolo, totul se arhivează după subiect, dată şi concluzii. Toate percepţiile sunt prezente.

Acest sistem de arhivare temporal se numeşte în Dianetică *pista timpului*. Când o parte a „Eu-ului" urcă pe această pistă are loc o *întoarcere*. Pe pistă sunt prezente atât momentele conştiente, cât şi cele „inconştiente". *Pista timpului* prezintă un mare interes pentru auditor.

Mintea este un computer bine construit, care oferă diferite sevicii. Auditorii numesc sursa unui astfel de serviciu arhivist*, displăcându-le denumirile latineşti sau cele pompoase. Nu este o denumire foarte academică, ci, cu siguranţă, antropomorfică. Nu vă neliniştiţi căci, arhivistul nu ia nici forma unui omuleţ cu vizieră verde. Dar, activitatea pe care o desfăşoară este o aproximare foarte apropiată a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă o astfel de entitate ar exista cu adevărat în minte.

Arhivistul este monitorul băncii. „El" monitorizează atât banca reactivă cu engrame, cât şi băncile standard. Când auditorul sau „eu"-l îi cer o informaţie, arhivistul o transmite auditorului prin intermediul „Eu-lui". Când foloseşte banca reactivă de engrame, arhivistul dă dovadă de o anume stupiditate, contagiindu-se de la mintea reactivă, încât câteodată va transmite jocuri de cuvinte sau vise absurde în loc de informaţii serioase.

---

* De fapt, numele de *arhivist* ar putea însemna „unitate de monitorizare bancă", însă expresia ar fi prea greoaie.

Dacă auditorul îi cere preclear-ului să se întoarcă ultima dată când a văzut un film, arhivistul îi va furniza filmul, data când l-a văzut, vârsta şi starea fizică a persoanei, toate percepţiile, intriga filmului, cum era vremea – pe scurt, va transmite tot ce a fost legat de filmul respectiv.

În viaţa curentă, arhivistul alimentează memoria „Eu-lui" cu mare repeziciune. O memorie bună obţine datele în fracţiuni de secundă. Dacă arhivistul trebuie să împingă amintirea respectivă prin diverse blocaje reactive, ar putea dura minute sau zile până când datele vor sosi.

Un calculator performant cu cel mai modern design ar trebui să fie dotat cu o „bancă de memorie" pe bază de cartele sau ceva asemănător, cu un selector dar şi un dispozitiv de alimentare, ca să poată avea acces la datele de care are nevoie. Creierul este dotat cu un astfel de mecanism – fără el n-ar putea funcţiona; este vorba de monitorul băncii – arhivistul.

Reţineţi aceste două elemente ale minţii: *pista timpului* şi *arhivistul* şi nu omiteţi din vedere mecanismul *întoarcerii*. Acestea sunt cele trei elemente pe care le folosim împreună cu băncile reactive şi cele standard, în *reveria* Dianetică.

Arhivistul este un personaj foarte binevoitor, şi deosebit de binevoitor mai cu seamă dacă întâmpină dificultăţi de a ajunge la „Eu", datorate în general unor blocaje reactive sau circuite. El cooperează cu auditorul.

Am putea spune că sistemul de monitorizare a datelor este format din unităţi de atenţie, putând presupune că un individ are o mie. Astfel, „Eul" unui Clear ar avea disponibile o mie de unităţi de atenţie. „Eu"-l unui aberat are probabil disponibile cincizeci, cinci sau şase sute fiind absorbite de engramele minţii reactive, iar restul folosindu-se în alte scopuri pe lângă cel de bază, şi anume alcătuirea mecanismul pe care îl numim monitorul băncii, arhivist.

Arhivistul unui aberat lasă impresia, că preferă să lucreze mai degrabă cu auditorul decât cu aberatul. Poate părea uimitor, dar este un fapt ştiinţific. Arhivistul lucrează cel mai bine atunci când selectează datele din băncile preclear-ului pentru a le prezenta auditorului. Este legea afinităţii în toată splendoarea ei. Arhivistul

„Eu-lui" şi auditorul formează o echipă şi deseori lucrează într-o atât de strânsă armonie, încât analizatorul preclear-ului nu are ce să le reproşeze şi nici nu sesizează nimic.

Întoarcerea unui aberat se efectuează cel mai uşor când auditorul se adresează arhivistului şi nu pacientului. Se poate efectua cu pacientul perfect treaz. Auditorul îi cere informaţii, îi spune să se întoarcă la ele. Brusc, „Eul" intră în posesia întregului fişier. În acel moment, ceva din interiorul minţii lucrează în strânsă armonie cu auditorul şi funcţionează mai bine pentru auditor decât pentru persoana în mintea căreia se află. Acesta este arhivistul.

Sarcina auditorului este să preia ceea ce îi dă arhivistul şi să vegheze ca acesta să nu se împotmolească în datele reactive. De îndată ce arhivistul a transmis datele, sarcina auditorului este să ceară precler-ului să le parcurgă de câte ori va fi necesar pentru a descărca sarcina[2] pe care o conţin. Acest mecanism este extrem de simplu.

Ca să faciliteze desfăşurarea problemelor şi să-l împiedice pe preclear să manifeste neatenţie, la începutul fiecărei şedinţe, auditorul desfăşoară o activitate de rutină, care îl convinge pe pacient să-l lase pe arhivist să lucreze.

Pacientul stă confortabil într-un fotoliu sau întins pe o canapea într-o cameră liniştită unde nimic nu îi distrage atenţia. Auditorul îi cere să se uite în tavan. Apoi spune: „Când voi începe să număr de la unu la şapte vei închide ochii". Auditorul începe să numere cu voce blândă şi plăcută de la unu la şapte şi continuă până când pacientul închide ochii. Un tremur uşor al genelor va indica că acesta este în stare de *reverie* optimă.

Iată în ce constă rutina. Consideraţi-o, mai degrabă, un semnal de începere a procedurilor şi un mijloc de concentrare a pacientului asupra problemelor sale şi asupra auditorului, decât altceva. *Această rutină nu înseamnă hipnotism.* Este total diferită. În primul rând, pacientul este conştient de tot ce se petrece în jurul lui. Nu este „adormit" şi poate ieşi din această stare oricând doreşte. Este liber să

---

2. **sarcină**: energie sau forţă dăunătoare acumulată şi stocată în mintea reactivă, rezultând din conflictele şi experienţele neplăcute avute de o persoană.

se mişte unde doreşte, însă, de obicei auditorul îi interzice să fumeze, deoarece s-a constat că distrage atenţia pacientului.

Pentru a fi sigur că pacientul nu intră în stare hipnotică, înainte de a începe să numere, auditorul îi spune: „Vei fi conştient de tot ce se petrece. Vei fi în stare să-ţi aminteşti tot ce se întâmplă. Vei fi stăpân pe tine. Dacă nu-ţi place ce se întâmplă, poţi să te opreşti imediat. Să începem, unu, doi, trei, patru," etc.

Şi, pentru a fi pe deplin sigur, întrucât *nu* dorim, nici măcar accidental, un pacient în stare de hipnoză, auditorul instalează un *anulator*. Aceasta este o etapă extrem de importantă şi nu trebuie niciodată omisă, chiar dacă sunteţi absolut sigur că pacientul nu este în nici un fel influenţat de cuvintele voastre. S-ar putea ca, din neatenţie, auditorul să folosească un limbaj restimulativ, care să declanşeze starea de activare a unui engram: în special când este începător în Dianetică, auditorul poate folosi, de pildă, o comandă de *reţinere*[3] sau de *negare*[4], fie spunându-i preclear-ului să „rămână acolo", atunci, când acesta s-a întors pe pistă, fie spunându-i, cum nu se poate mai rău, „uită", sintagmă tip a mecanismului de uitare cu efect aberant foarte grav, care împiedică complet accesul analizatorului la date. În scopul de a evita acest gen de lucruri, instalarea unui anulator este vitală. Există un contract verbal cu pacientul, care prevede ca acesta să nu interpreteze ad litteram şi nici să folosească nimic din ce va spune auditorul. *Anulatorul* se instalează imediat ce pacientul intră în stare de reverie şi iată cum se poate, mai mult sau mai puţin, formula: „Pe viitor, când voi pronunţa cuvântul *anulat*, tot ce ţi-am spus pe parcursul şedinţei de terapie, se va anula şi nu va mai avea nici un efect asupra ta. Orice sugestie, pe care am făcut-o va deveni nulă în momentul când voi pronunţa cuvântul *anulat*. Ai înţeles?"

---

3. comandă de reţinere: orice comandă engramică, care face ca individul să rămână într-un engram, conştient sau inconştient. Include fraze precum „Stai aici", „Stai acolo şi gândeşte-te la asta", „Întoarce-te şi stai jos", „Nu pot să plec", „Nu trebuie să plec", etc.

4. comandă de negare: tip de comandă care, interpretată literal, înseamnă că engrama nu există. „Nu sunt aici", „Asta nu duce nicăieri", „Nu trebuie să vorbesc despre asta", „Nu-mi aduc aminte", etc. Comandă, care-l face pe preclear să simtă că nu există nici un incident prezent.

Cuvântul *anulat* i se adresează pacientului la sfârşitul şedinţei, chiar înainte de a i se permite să deschidă ochii. Ulterior nu se mai adaugă nimic. Se spune simplu: *anulat*.

Anulatorul este vital. Împiedică instalarea accidentală a unei sugestii pozitive. Pacientul poate fi sugestibil sau chiar în uşoară transă hipnotică permanentă (mulţi oameni trăiesc în permanenţă într-o uşoară transă hipnotică). Un engram este de fapt o sugestie hipnotică. S-ar putea spune că scopul terapiei este să trezească persoana în fiecare perioadă a vieţii, când a fost forţată să cadă în „inconştienţă". Dianetica trezeşte oamenii. Reprezintă opusul hipnotismului, care adoarme oamenii.

Terapia Dianeticii îi trezeşte. Hipnotismul îi adoarme. Există oare o mai mare diferenţă de polaritate[5]? Terapia Dianeticii îndepărtează engramele. Hipnotismul instalează engramele. Mai mult, Dianetica este o ştiinţă, un corp organizat de cunoştinţe – hipnotismul este un instrument, o artă şi o variabilă atât de imprevizibilă, încât deşi l-a folosit frecvent* secole de-a rândul, omul l-a suspectat, ca pe un lucru periculos.

Auditorul va întâlni inevitabil pacienţi, care vor cădea în somn hipnotic, în ciuda tuturor eforturilor sale de a preveni acest aspect. Asemenea cazuri au engrame, care îl provoacă, la fel cum alţii au engrame, care îi determină să rămână treji. Atunci, auditorul se va feri să menţioneze ceva legat de „somn" sau de „trezire". Trebuie, în acest caz, să preia pacienţii de la nivelul de introversiune[6] în care se găsesc şi să-i auditeze în starea în care sunt. Pacienţii vor insista să fie drogaţi sau puşi în transă. *Lăsaţi-i să insiste!* Reveria conduce la starea de Clear – drogurile şi hipnotismul conduc la dependenţă faţă de auditor şi la multe alte aspecte nedorite. Un caz în transă amnezică va dura mai mult decât unul în stare de reverie. Câştigurile obţinute prin reverie sunt sigure. Starea pacientului se ameliorează din ce în ce mai mult. Când se foloseşte transa amnezică sau hipnotismul în locul reveriei, chiar dacă datele au survenit cu uşurinţă pe tot parcursul terapiei, pacienţii se vor simţi mai bine abia

---

5. polaritate: (figurat) posesiunea a două principii sau tendinţe opuse sau contrastante.

* *O altă diferenţă este aceea, că un pacient se poate* întoarce *fără ca auditorul să folosească numărarea.* – **LRH**

6. introversiune: conştiinţă acută de sine.

spre sfârşitul acesteia. Hipnotismul se asociază invariabil unui transfer[7], unei responsabilităţi enorme din partea hipnotizatorului şi altor impedimente de care Dianetica, în îndelungata-i practică s-a dispensat. Hipnotismul s-a folosit în cercetare, apoi a fost abandonat.

Prin urmare, instalaţi anulatorul la fiecare şedinţă! Nu uitaţi niciodată să-l folosiţi! S-ar putea ca pacientul să intre în transă, aspect nedorit, dar nu totdeauna previzibil şi uşor de evitat. Aşadar, instalaţi anulatorul la începutul fiecărei şedinţe, apoi, după ce aduceţi pacientul în prezent, folosiţi cuvântul *anulat.*

Iată o ilustrare a modului de derulare a activităţii de rutină:

Auditorul: „Uită-te în tavan! Când voi începe să număr de la unu la şapte vei închide ochii. Vei rămâne conştient de tot ce se petrece. Vei fi în stare să-ţi aminteşti tot ce se întâmplă aici. Poţi renunţa la ceea ce nu-ţi place. Bine (încet, calm): Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte. Unu, doi, trei (ochii pacientului se închid şi pleoapele-i tremură uşor), patru, cinci, şase, şapte. (Auditorul face o pauză; instalează anulatorul.) Bine, să ne întoarcem la momentul când ai aniversat cinci ani... (şedinţa continuă până când auditorul consideră că a lucrat suficient de mult timp cu pacientul)... Revii în momentul prezent. Eşti în prezent? (Da.) (Folosiţi cuvântul anulat.) Când voi fi numărat de la cinci la unu şi voi fi pocnit din degete, îţi vei recăpăta vioiciunea. Cinci, patru, trei, doi, unu. (*Poc!*)"

După cum demonstrează acest exemplu, când şedinţa din ziua respectivă ia sfârşit, preclear-ul, care timp de două ore a fost *întors* în trecutul său, *trebuie* adus înapoi în timpul prezent şi determinat, prin pocnirea degetelor, să-şi recapete din nou cunoştinţa privind vârsta şi starea sa.

Iată în ce constă reveria. E tot ce trebuie să ştiţi despre modul ei de funcţionare. Experienţa vă va învăţa enorm de multe lucruri. Iată care sunt etapele de bază:

---

7. **transfer**: (psihanaliză) proces în şi prin care sentimentele, gândurile şi dorinţele cuiva trec de la o persoană la alta, în special proces în psihanaliză, când psihanalistul devine obiectul schimbului.

* *Dacă pacientul ridică obiecţii privind folosirea cifrelor, folosiţi litere din alfabet. Poate că în cursul unei operaţii chirurgicale a fost numărat şi de aceea cifrele îl fac nervos.* – **LRH**

S-ar putea uneori ca pacientul să revină cu greu în prezent, caz în care există un remediu rapid, pe care îl vom discuta mai târziu, însă auditorul trebuie să se asigure întotdeauna, că pacientul se simte cu adevărat în prezent.

1. Asigurați-l pe pacient că va fi conștient de tot ce se întâmplă.
2. Numărați până închide ochii.
3. Instalați anulatorul.
4. Întoarceți-l la un moment din trecut.
5. Lucrați cu arhivistul pentru a obține datele.
6. Reduceți[8] toate engramele contactate în scopul de a elimina orice încărcătură.
7. Aduceți pacientul în timpul prezent.
8. Asigurați-vă că se află în prezent.
9. Spuneți-i cuvântul de anulare.
10. Restabiliți-i deplina cunoștință asupra mediului său înconjurător.

Pista timpului pacientului, la nivelul inferior al unităților de atenție, este totdeauna în stare excelentă. Se poate conta pe ea pentru a se obține orice dată sau oră din viața pacientului cu toate informațiile respective. La nivelele superioare de conștientizare, această pistă a timpului poate apărea în stare deplorabilă. Circuitele băncii de engrame a minții reactive sunt plasate între aceste nivele inferioare – chiar aproape de bănci – și nivelele superioare, care conțin „Eul". Nivelele inferioare nu au nici pe departe forța „Eu-lui", iar în cazul personalității multivalente dau impresia că sunt un alt „Eu".

Ați putea desena aceasta pe o foaie de hârtie și ar trebui s-o faceți pentru că vă va ajuta să înțelegeți. Desenați un dreptunghi vertical (băncile standard) în partea stângă a paginii. Imediat în dreapta acestui dreptunghi, desenați jumătate de duzină de cercuri pentru a reprezenta arhivistul – unitățile de monitorizare bancă. Acum desenați, în mijlocul foii, un dreptunghi mare. Înnegriți-l. Este zona circuitelor de engrame reactive. *Nu* este banca reactivă. Este sistemul șablon de circuite din banca reactivă de engrame, care parazitează analizatorul creând circuite-demon, gândire verbală, etc.

---

8. a reduce: a extrage toată sarcina sau durerea dintr-un incident. Înseamnă să cereți preclearului să relateze incidentul de la început până la sfârșit (după ce a fost adus la acesta în stare de reverie), o dată și încă o dată culegând toate senzațiile somatice și percepțiile prezente, ca și cum incidentul s-ar petrece în acel moment. A reduce înseamnă, tehnic, a elibera cât mai mult material aberant în scopul evoluției pacientului.

Acum, în dreapta paginii, desenaţi un dreptunghi alb. Aceasta este porţiunea analizatorului, care corespunde „conştiinţei" şi „Eu-lui".

Sarcina de bază a terapiei este de a şterge acel dreptunghi negru, adică circuitele băncii reactive cu engrame, în aşa fel, încât *tot* ce se găseşte între banca standard, în stânga paginii şi analizator, în dreapta să fie *numai* analizator. Nu se poate face cu un bisturiu, aşa cum au presupus acei oameni aflaţi sub influenţa propriilor engrame, întrucât zona neagră, pe care aţi desenat-o este *parte integrantă* a analizatorului pe care engramele au corupt-o, dar care devine disponibilă în procesul de gândire de îndată ce terapia se finalizează. Creşte totodată, în mare măsură, şi coeficientul de inteligenţă.

Acum, să presupunem că în partea de jos a desenului se află concepţia, iar în partea de sus timpul prezent. Atunci, traseul vertical dintre ele reprezintă pista timpului. În acest grafic se poate presupune că acest traseu vertical va continua să urce pe măsură ce prezentul devine trecut şi se va îndepărta tot mai mult de concepţie, asemeni unui zgârie-nori, căruia i se adaugă mai multe, şi mai multe niveluri (evident comparaţie). Pentru ca „Eul" să obţină date din băncile standard (în stânga), „Eul" (în dreapta) ar trebui să-şi facă loc prin acest dreptunghi negru, adică circuitele minţii reactive. De multe ori, „Eul" reuşeşte să ocolească această zonă neagră şi să obţină date. Însă de cele mai multe ori dă greş.

Să presupunem că desenăm o linie verticală în partea dreaptă a paginii. Această linie reprezintă „conştiinţa". Consideraţi că aceasta se poate deplasa, tot vertical, spre stânga. Cu cât se deplasează mai spre stânga, cu atât mai profundă este transa. Când linia atinge zona minţii reactive, atunci apare transa hipnotică. Pe măsură ce se deplasează şi mai spre stânga şi atinge cercurile, pe care le numim „arhivist", apare transa amnezico-hipnotică. Astfel, oriunde am plasa această linie, vom obţine diverse „nivele de transă". În cursul terapiei, veghem ca pacientul să se afle în partea dreaptă a băncii reactive, cât mai aproape de nivelul analitic, astfel, încât să putem menţine „Eul" în contact cu mediul său înconjurător şi să evităm apariţia datelor nedorite, ceea ce l-ar putea împiedica în mod vădit pe pacient să se simtă în largul său. Dacă pacientul alunecă brusc de la dreapta spre extrema stângă, astfel încât unităţile de atenţie,

cercurile arhivistului apar prezente, chiar în momentul când începeţi să număraţi de la unu la şapte, atunci aveţi de-a face cu un pacient hipnotic. Când se va trezi, s-ar putea să nu fie conştient de ceea ce s-a întâmplat, întrucât „Eul" a fost deconectat. Auditaţi-l chiar în starea în care se află, întrucât sonicul său, etc., va funcţiona perfect, dar fiţi atenţi, foarte atenţi când îl faceţi să se întoarcă cât mai departe posibil în zona sa prenatală. S-ar putea, ca pacientul să nu-şi amintească ce s-a întâmplat, iar un engram (captat recent, care nu se descarcă) să-şi exercite toată forţa asupra „Eu-lui" când pacientul se trezeşte. Mai mult, i-aţi putea implanta accidental o sugestie pozitivă. Este de preferat ca în cursul terapiei, starea de transă a pacientului să fie atât de profundă, încât să se situeze cât mai departe de zona băncii reactive.

Caracteristicile unităţilor pe care le etichetăm sub denumirea de „arhivist" sunt similare ca dorinţe cu cele ale personalităţii de bază, când pacientul a atins starea de Clear. Deoarece există o mostră în persoana arhivistului, putem spune că *personalitatea de bază* se poate atinge la orice pacient. Însă auditorul ar trebui să fie mulţumit să ştie doar că există; pe măsură ce persoana se apropie de starea de Clear, va vedea această personalitate manifestându-se tot mai mult. Individul rămâne el însuşi, personalitatea sa nu se alterează, devine, pur şi simplu, exact ce şi-a dorit să fie tot timpul în momentele sale optime.

Unităţile alăturate băncilor standard pot fi considerate ca reprezentând arhivistul. Dar arhivistul se poate documenta şi din multe alte surse, nu doar din banca standard. Mai are şi întreaga bancă de engrame, de unde poate extrage date.

Pista timpului poate avea mai multe aspecte pentru preclear. Nu există efectiv o pistă în sensul propriu al cuvântului, nu există decât timp şi timpul este invizibil, dar conştiinţa, „Eul", se pot întoarce de-a lungul ei.

Pista se află şi se derulează, acolo, în permanenţă. Există, însă, la acelaşi pacient, un continuu du-te-vino al ideilor aberante privind această pistă. S-ar putea ca pista să-i apară pacientului sub forma unui ghem sau infinit de lungă. S-ar putea ca pacientul să nu aibă nici măcar acces pe pistă (cazul schizofrenicului – se află *în afara*

pistei timpului). Însă pista este acolo. Este sistemul de clasificare *cronologică*, iar „Eul" se poate întoarce în timp doar cerându-i să facă acest lucru. Dacă nu poate, înseamnă că este blocat în prezent sau într-un engram, aspect uşor de rezolvat. Şi tot aşa.

Să considerăm acum banca de engrame. Am reprezentat-o în desenul de mai sus sub forma unui dreptunghi negru. S-o modificăm puţin şi să redesenăm totul de la început, înlocuind dreptunghiurile cu triunghiuri cu vârfurile în jos, dar păstrând aceeaşi ordine ca în desenul anterior – băncile standard, analizatorul (conştiinţa) şi „Eul". Acesta este un nou model de lucru, o analogie a ceea ce auditorul încearcă să contacteze. Arată ca şi cum însăşi banca de engrame s-ar afla în acel triunghi negru. De fapt, ea nu există, ci doar circuitele sale, şi tot ce trebuie să facem este să ne imaginăm că există. Deci, în partea de jos se află un punct minuscul. „Eul" şi arhivistul se pot întâlni aici. Aceasta este baza pistei timpului, imediat după concepţie. Puţin mai sus, să spunem la două luni şi jumătate de la concepţie, „Eul" şi arhivistul vor intra mai greu în contact. Între ei se află mai multe circuite reactive. La şapte luni de la concepţie, contactul este şi mai dificil. Iar la vârsta de douăzeci de ani, aproape imposibil în cele mai multe cazuri fără tehnica Dianeticii.

Deci, auditorul va constata că este oportun să lucreze în zona prenatală şi cât mai aproape de concepţie. Dacă va putea degaja întreaga perioadă de la concepţie până la naştere, inclusiv naşterea, atunci nouăzeci la sută din sarcina lui este îndeplinită. Dar scopul său este să degajeze întreaga bancă reactivă.

Banca reactivă seamănă cu o piramidă perfect blindată de jur împrejur, dar mai puţin la vârf, blindaj, care se dezintegrează când vârful este contactat.

Aceasta este singura porţiune expusă a băncii reactive. Sarcina auditorului este de a pătrunde în zona baza-bază, să contacteze engramele cele mai vechi, să şteargă engramul baza-bază prin repovestire şi apoi să urce progresiv, ştergând toate engramele întâlnite. Aceste engrame aparent dispar. De îndată ce au fost îndepărtate, depistarea lor necesită o căutare asiduă. Ele există ca amintiri în banca standard, dar atât de neînsemnate, încât, acum, când au fost asimilate ca trăiri nu mai pot produce aberaţii. *Nimic din banca*

standard nu poate produce aberaţii. Numai conţinutul băncii reactive poate produce aberaţii – momentele de „inconştienţă" cu conţinutul lor – şi lock-urile. Auditorul, în activitatea sa, consideră că un engram s-a şters când el dispare, când preclear-ul nu mai poate intra în contact cu nici una din părţile sale, dar numai după ce preclear-ul l-a experimentat din nou, cu toate elementele sale somatice.*

Această piramidă răsturnată are efecte la nivelele superioare. La nivelele inferioare, se află cauza primară a aberaţiei. Substanţa, care ţine într-un tot această piramidă răsturnată este durerea fizică şi emoţia dureroasă. Toate durerile fizice înregistrate de-a lungul existenţei unui organism şi toate emoţiile dureroase reprezintă părţi ale acestei piramide răsturnate.

Auditorul *descarcă* mai întâi emoţia dureroasă recentă, prezentă în „momentele de conştienţă". Auditează aceste perioade ca şi cum ar fi engrame, până când preclear-ul iese de sub influenţa lor. Apoi, încearcă să contacteze baza-bază, cel dintâi engram. În căutarea bazei-bază, auditorul reduce toate engramele pe care le întâlneşte în drumul său. *La fiecare şedinţă, auditorul încearcă să atingă baza-bază până când este sigur că l-a captat.*

Baza-bază este vârful piramidei răsturnate. De îndată ce l-a atins şi şters, auditorul face cale-ntoarsă şi şterge engram după engram, după ce în prealabil preclear-ul îl „retrăieşte" pe fiecare în parte cu toate elementele lui somatice. Mai înainte de a atinge baza-bază, s-ar putea ca auditorul să trebuiască să parcurgă fiecare engram de douăzeci de ori mai înainte ca acesta să se reducă. Mai târziu, poate că engramele se vor reduce după doar cinci parcurgeri. Şi mai apoi, auditorul descoperă şi şterge şi baza-bază. În acel moment, pacientul îşi va recupera sonicul – dacă nu cumva sonicul său a funcţionat

---

* *Puteţi contacta arhivistul cu ajutorul drogurilor sau hipnozei, puteţi strânge şi reduce engramele. Dar această soluţie este foarte simplistă. În terapia Dianetică, facem mai mult. Încercăm să punem „Eul" în contact cu arhivistul, şi nu să ne ocupăm doar de arhivist. Hipnoanaliza şi narcosinteza au dat greş, deoarece nu au ştiut nimic despre banca de engrame şi deoarece au încercat, fără să ştie ce era de fapt, să lucreze numai cu arhivistul. Dorinţa pacientului de a fi tratat prin transă amnezică sau drogare este un efort de a menaja „eu"-ul şi de a arunca povara asupra arhivistului.* – **LRH**

perfect încă de la-nceput –, iar engramele vor începe să se şteargă după doar una sau două repovestiri.

Arhivistul este inteligent. Auditorul, care nu crede în abilitatea acestor unităţi de atenţie va complica lucrurile inutil, iar terapia va dura îndelung. Arhivistul poate transmite *informaţiile prin expresii, prin elemente somatice, prin timp.* De regulă, tot ce transmite se va reduce prin repovestire. *Colaborând* cu arhivistul, nu încercând să-i dea *comenzi*, auditorul va constata că starea pacientului se ameliorează până când acesta va atinge starea de Release sau de Clear. Există doar o situaţie când auditorul nu face apel la arhivist: atunci când foloseşte tehnica repetiţiei care va fi descrisă ulterior.

Plasăm „Eul" în *reverie*; îi cerem *să se întoarcă* la o perioadă din viaţă de pe *pista timpului*; *arhivistul* furnizează un incident, pe care preclear-ul îl *retrăieşte*; auditorul îi cere preclear-ului să povestească *engramul* până când acesta s-a descărcat sau a „dispărut"* (până la urmă toate engramele vor „dispărea" după ce engramul baza-bază a fost şters); auditorul preia toate informaţiile noi pe care i le comunică arhivistul, chiar şi pe cele transmise în timp ce preclear-ul povesteşte un incident, apoi cere acestuia să le „retrăiască". Iată în ce constă activitatea Dianeticii. Ca singure accesorii, avem tehnica repetiţiei şi câteva mici subterfugii. Aşa funcţionează terapia. Bineînţeles că subiectul trebuie dezvoltat, aşa încât auditorul va primi toate informaţiile care îi sunt necesare. Acest capitol însă v-a prezentat o imagine completă de ansamblu a ceea ce înseamnă terapia Dianetică.

9* *Cuvintele* a dispărut *sau* s-a şters, *aplicate unui engram tratat, semnifică că engramul a dispărut din banca de engrame. Se mai poate ulterior regăsi doar în banca standard.* **LRH**

LEGILE ÎNTOARCERII

Engrama dă impresia unei entităţi vii (nefiind de fapt), care se protejează în diferite feluri. Oricare sau toate frazele pe care le conţine pot fi considerate comenzi. Aceste comenzi reacţionează asupra minţii analitice în asemenea mod, încât o dereglează.

Terapia Dianeticii adoptă metodele de gândire şi gândirea însăşi. Veţi constata că orice reacţionează împotriva Dianeticii şi a auditorului, va reacţiona exact în acelaşi mod asupra minţii analitice a pacientului. Pe de altă parte, problemele de gândire ale pacientului din viaţa cotidiană sunt problemele auditorului în terapie.

Volumul acestor „comenzi" pe care engramele le conţin nu sunt calculabile în nici un fel, deoarece sunt contradictorii sau necesită acte iraţionale. Tocmai imposibilitatea calculării şi integrării lor în procese de gândire şi existenţă îl fac pe pacient să abereze.

Să luăm o engramă cauzat de una din mişcările intestinale ale mamei. Se întinde, şi sub efectul compresiei produce „inconştienţa" fătului. Apoi, dacă vorbeşte, de obicei, cu sine (monologhează), aşa cum fac multe femei aberate ar putea spune: „Ah, este infernal. Sunt complet blocată în interior. Simt că mă sufoc, nu pot gândi. E atât de groaznic de suportat."

S-ar putea ca această engramă să se localizeze în zona baza-bază. Atunci, când pacientul este foarte aproape de captarea engramei, fabrica de vise a minţii (care gândeşte mai mult în calambururi, contrar cu ce afirmă adepţii simbolismului) poate releva un vis despre focurile iadului.

Preclear-ul va fi convins că focurile iadului îl vor mistui dacă va continua să urce pe pista timpului către această engramă. Mai mult, gândeşte că pista timpului este blocată complet. Va însemna, poate, că

evenimentele sunt adunate laolaltă într-un singur loc. Iată ce semnifică sintagmele „Este infernal" şi „blocată complet în interior". Să vedem acum ce se întâmplă în cazul sintagmei „Simt că mă sufoc, nu pot gândi". Preclear-ul trage aer pe nas întrucât crede că a răcit şi are nasul înfundat. Cât priveşte „E atât de groaznic de suportat", preclear-ul este îngrozit la gândul de a atinge engrama, întrucât această comandă îi spune că este atât de groaznic de suportat. În plus, acţiunea engramelor fiind considerată ad litteram, pacientul poate gândi că *el* a fost atât de groaznic de *suportat*.

Probabil că într-un alt loc de pe pistă potrivit - conţinutului altei engrame – reacţia emoţională vis-a-vis de sintagma „ a merge în iad" răbufneşte într-un hohot de plâns. Iată de ce nu „vrea" să repovestească această engramă. Mai mult, este îngrozit de ideea că „este atât de groaznic de suportat". De fapt, mama discută doar cu eu-ul ei ambivalent despre necesitatea folosirii de laxative, aspect neluat niciodată în calcul. *Pentru că mintea reactivă nu face raţionamente, ea gândeşte în identităţi, căutând să dea comenzi minţii analitice.*

Nu există alte date decât cele conţinute în engramă, însă reacţia analitică, lipsită de discernământ le interpretează ad litteram.

Să luăm un alt exemplu. O engramă cauzat de un raport sexual. Elementul somatic este o presiune variabilă. Nu este dureroasă – în treacăt fie spus, indiferent cât de dureroase ar fi în prezent aceste engrame, când sunt restimulate, indiferent cât de puternice ar fi, când sunt captate, durerea pe care o retrăieşte pacientul este foarte uşoară faţă de intensitatea iniţială. Aşa că revenind la exemplul nostru, fătul din pântecele mamei resimte o zdruncinătură şi nimic mai mult. Dar incidentul *semnifică*: „Ah, iubitule, ideea că mă vei penetra mă îngrozeşte. Voi muri pur şi simplu dacă vei face asta. Ah, te rog, nu mă penetra!"

Ce face mintea analitică cu aceste sintagme? Se gândeşte la raportul sexual? Se îngrijorează de sarcina mamei? Nu, categoric, nu. Engrama, care ar determina-o să se gândească la raportul sexual ar spune: „Gândeşte-te la raportul sexual!", iar ca să se îngrijoreze de sarcina mamei engrama ar trebui să spună: „Sunt îngrijorată de sarcină." Durerea din engrama de mai sus în urma raportului sexual nu este intensă, dar engrama menţionează în mod deosebit că nu trebuie

speră să obțină enorm de multe rezultate prin terapie, trebuie să fie capabil să și aplice accastă tehnică. Când auditorul - sau un auditor în general - a auditat mai multe cazuri și cunoaște natura acestui monstru, denumit engramă, va putea și ar face foarte bine să propună tehnici proprii îmbunătățite. Principalul inconvenient al tehnicii repetiției este că necesită un auditor inteligent.

A fi inteligent nu înseamnă să vorbești vrute și nevrute. În Dianetică lucrurile stau altfel. Foarte adesea, auditorii începători se delectează atât de mult cu sunetul vocii lor și cu priceperea lor extraordinară, încât bietul preclear rar mai reușește să articuleze un cuvânt și să comunice conținutul minții sale reactive – însă preclear-ul este cel care trebuie să atingă starea de Clear, singurul care are informații precise, singurul care le poate evalua corect.

A fi inteligent în sensul tehnicii repetiției înseamnă a fi capabil să descoperi potrivit cuvintelor și comportamentului preclear-ului, comenzile engramice care îi interzic accesul la engrame. Tehnica repetiției vizează numai *acțiunea*, nu și aberația.

Iată de exemplu un caz, atât de „izolat în sine" care a necesitat aproape treizeci de ore neîntrerupte de exercițiu prin tehnica repetiției în scopul de a dărâma zidul existent între mintea analitică și engrame. *Este important de știut că o engramă n-ar fi considerat engramă dacă preclear-ul l-ar putea contacta foarte ușor.* Orice engramă atins cu ușurință și fără încărcătură emoțională este la fel de dăunător ca un pahar cu sifon.

Într-unul din cazuri, am lucrat timp de șaptezeci și cinci de ore pentru a atinge zona baza-bază. Precler-ul, o tânără de douăzeci și doi de ani al cărei sonic funcționa bine, avea un auz hipersensibil și un sistem endocrin atât de dezechilibrat, încât se simțea deja bătrână. Șaptezeci și cinci de ore! Pare aproape incredibil, dar așa s-a întâmplat. În cazul unui pacient cu obturare sonică și situat în afara pistei timpului, au fost suficiente șaptezeci și cinci de ore pentru a pune în mișcare mecanica. Însă această fată, cu un sonic funcționând perfect, ar fi trebuit să se apropie deja de starea de Clear în loc să orbecăie în jurul zonei baza-bază.

Prin tehnica repetiției și nimic altceva, cazul a fost rezolvat în cele din urmă. Practic, mintea sa reactivă a fost degajată de comenzi de

reținere și de respingere. Întreaga zonă prenatală părea că nu există. Era un gol.

Engrama nu este o amintire compusă din raționamente sau idei. Este un ansamblu de unde, care se izbesc de mintea analitică și de cea somatică și care comandă vocea, mușchii și alte părți ale corpului.

Mintea analitică, istovită de dramatizarea engramei va furniza în acest moment date care să justifice și să facă rațional ceea ce se întâmplă. Dar nici așa, engrama nu devine entitate rațională. Când se abordează pentru prima dată o engramă prin terapie, acesta pare că nu există în acel loc. Ar putea fi necesare trei ședințe pentru a-l „dezvolta". Nu înseamnă trei ședințe în van, întrucât alte engrame vor fi captate și atinse, ci înseamnă că „eu-ul", pe măsură ce preclear-ul se întoarce, trebuie să treacă de mai multe ori peste o engramă ca „dezvoltarea" acestuia să se producă. Este important de știut acest aspect. E exact ca atunci când, în încercarea de a capta o engramă, solicitați minții o informație fără să o obțineți (cazul unui pacient aberat) apoi, solicitând-o din nou săptămâna următoare o primiți. *Un principiu fundamental al terapiei este că dacă solicitați continuu ceva, veți sfârși prin a obține engrama.* Întoarcerea repetată în zona prenatală, permite dezvoltarea engramelor existente în ea, astfel încât mintea analitică le va putea ataca și reduce. Se face lent, foarte lent. Tehnica repetiției – deși sunt necesare multe ședințe ca engrama să se dezvolte – accelerează considerabil acest proces.

În cazul tinerei, probabil că ne-ar fi trebuit încă cincizeci sau șaizeci de ore pentru a contacta engramele prenatale dacă nu am fi aplicat tehnica repetiției. Auditorul a aplicat-o cu succes observând că tânăra spunea mereu: „Sunt sigură că în copilărie se află cauza sentimentului acesta cumplit care mă stăpânește. De fapt, fratele meu m-a violat când aveam cinci ani. Sunt sigură că s-a întâmplat în copilărie, mult mai târziu. Mama era teribil de geloasă pe mine. Sunt sigură că s-a întâmplat mai târziu."

Această tânără, după cum vă puteți imagina, a studiat la facultate o tehnică de vindecare mentală, care susținea că sexul sau vitaminele produceau aberații mintale și deși nu avea nimic împotriva a ceea ce numea „analiză", considera că este o prostie să crezi că fătul are capacitatea de a auzi.

Când revenea în zona precedentă naşterii se simţea perfect. *Dar zona naşterii nu se întrezărea nicăieri.* Este un fapt important. Baza-bază şi engramele situate în zona baza-bază – cam din perioada embrionară – nu se pot şi nu se vor şterge decât prin terapie. Ele nu se şterg de la sine. Deci, când auditorul nu reuşeşte să atingă zona baza-bază, cum se întâmplă în cazul durerii fizice, fiţi convinşi că există altceva în perioada anterioară. Dacă naşterea ar fi prima engramă, oricine ar putea atinge starea de Clear în cinci ore. S-ar putea chiar atinge zona naşterii şi, cu toate acestea, să rămână alte cincizeci de engrame prenatale grave. În cazul tinerei, nimic dar absolut nimic nu se întrevede. Educaţia primită era cea care încetinea evoluţia: încerca mereu să rămână în prezent şi „să-şi amintească" însă existau atât de multe goluri în memoria ei, încât nu reuşea să-şi amintească nici numele mamei. (Timp de zece ani se tratase cu nişte psihiatri, care nu-i ceruseră altceva decât să-şi „amintească".) După cum am spus, se simţea foarte bine în zona prenatală, plutea în lichidul amniotic şi avea convingerea că bebeluşii duceau o viaţă minunată în pântecele mamei. Nu-i trecea prin minte că se afla în deplină contradicţie cu sine însăşi: întrucât afirma că memoria prenatală nu există, atunci cum se făcea că putea retrăi senzaţia de plutire în căldura plăcută a lichidului amniotic? Auditorul se gândi bine cum să abordeze problema. Cunoscându-şi perfect meseria, auditorul îşi purtă de mai multe ori pacienta înainte şi înapoi, aplicând de fiecare dată un alt procedeu.

În final, tânăra a întrebat dacă era obligatoriu să posede engrame prenatale. Auditorul i-a răspuns că ce se află acolo, acolo rămâne, că absenţa unei vieţi prenatale ar însemna lipsa oricărei amintiri, iar existenţa acesteia i-ar retrezi amintiri. Atitudinea neutră a auditorului este cea mai înţeleaptă. În definitiv, Dianetica, dacă am cita spusele unui auditor, „se mulţumeşte doar cu prezentarea mărfii, dar nu se ocupă şi de vânzarea ei.

Auditorul a folosit tehnica repetiţiei cu o mare varietate de fraze. Tânăra se deplasa în lungul şi în largul pistei timpului ceea ce indica prezenţa unei comenzi de negare. Când auditorul a epuizat toate ideile, şi-a dat brusc seama că pacienta repeta frecvent fraza „mult mai târziu".

Auditorul: Spune „mult mai târziu" şi întoarce-te în zona prenatală.

Fata: „Mult mai târziu. Mult mai târziu," etc. (foarte plictisită şi necooperantă).

Auditorul: Continuă, te rog. (Când doriţi ca preclear-ul să continue repetarea unei fraze sau explorarea unei engrame, nu spuneţi nimic altceva decât „Continuaţi", iar când doriţi ca acesta să se întoarcă la o engramă pe care l-a parcurs deja, spuneţi „Întoarce-te la această engramă şi parcurge-l încă o dată".)

Fata: „Mult mai târziu. Mult ..." Resimt o durere somatică pe faţă! Ca şi cum cineva împinge de sus. (Era o veste bună pentru auditor, întrucât fata nu resimţise până atunci dureri fizice din zona prenatală, aspect, care împiedica apariţia durerilor fizice ulterioare.)

Auditorul: Atinge engrama mai îndeaproape şi continuă să repeţi.

Fata: „Mult mai târziu. Mult mai târziu." Devine tot mai puternică. (Normal. Prin tehnica repetiţiei, durerea fizică devine din ce în ce mai puternică, până când apare fraza exactă. La pacientul, care nu prezintă sonic, somaticul se manifestă primul şi izbeşte „eu-l"; la pacientul al cărui sonic funcţionează bine, sunetul revine imediat, fără deformări.)

Auditorul: Continuaţi.

Fata: „Mult ..." Aud o voce! Da, e o voce. E vocea tatălui meu!

Auditorul: Ascultă cuvintele şi repetă-le, te rog.

Fata: Vorbeşte cu mama. Presiunea, pe care o resimt pe faţă este tare neplăcută. Apare şi dispare. Mă doare!

Auditorul: Repetă ce spune, te rog.

Fata: Spune: „Ah, iubito, n-aş vrea să te penetrez, n-aş vrea să ejaculez acum. Nu e momentul. Mai bine s-o facem mai târziu." Aud vocea mamei. Presiunea îmi face rău. Acum s-a diminuat considerabil. Ciudat, în clipa în care am auzit vocea lui, presiunea s-a micşorat.

Auditorul: Dacă auzi mama, ce spune ea?

Fata: Îi spune: „Atunci, nu mai vreau deloc să mă penetrezi!" E furioasă! Uite, durerea fizică a încetat. (În acest moment, actul sexual ia sfârşit.)

Auditorul: Te rog, întoarce-te la începutul acestui incident şi repovesteşte-l.

Fata: (Revine la început şi durerea reapare.) Mă întreb ce fac? (apoi, pauză) E ca şi cum ţâşneşte ceva! (o altă pauză şi stare de jenă evidentă) Ah!

Auditorul: Repovesteşte engrama, te rog.

Fata: La început ritmul e lent, apoi se înteţeşte. Aud respiraţia. Presiunea este din ce în ce mai intensă dar o resimt mai puţin ca prima dată. Apoi, se diminuează şi aud vocea tatălui meu: „Ah, iubito, nu mai vreau să te penetrez acum. Mai bine facem un copil mai târziu. Nu sunt convins că îmi plac copiii la nebunie. Mai e slujba ..." Probabil că în acel moment, mama l-a îmbrâncit întrucât acum resimt o durere fizică mai acută. „Atunci, să nu mă mai penetrezi deloc. Monstru insensibil, ce eşti!"

Auditorul: Întoarce-te la început şi povesteşte din nou, te rog.

Fata: (Povesteşte de mai multe ori, şi în final durerea dispare. Este extrem de fericită, într-atât, încât uită să spună că nu crede în existenţa engramelor prenatale.)

Iată cum se aplică tehnica repetiţiei. În acest caz special, prin tehnica repetiţiei, auditorul a folosit mai mult de două sute de fraze fără să găsească măcar una, care să se potrivească. De fapt, arhivistul refuza să furnizeze altceva decât engrame foarte vechi, aşa încât auditorul a fost nevoit să încerce orice comenzi de negare posibile şi imaginabile. Auditorul a depistat o engramă mai recentă, conţinând un anumit număr de comenzi de negare – deşi durerea fizică nu voia să apară – şi le-a pus în aplicare. Dar arhivistul a optat pentru engrama parcursă în exemplul nostru, deoarece era vechi şi putea fi şters.

În cazul unui preclear, care întâmpină dificultăţi în a depista incidentele, rar se întâmplă ca arhivistul să transmită auditorului o engramă, care să nu se poată reduce.

Dar când totuşi arhivistul transmite o asemenea engramă, auditorul nu renunţă niciodată, îl reia de nenumărate ori până îl reduce complet. Dacă arhivistul, din exemplul de mai sus, ar fi furnizat o asemenea engramă de tipul naşterii, auditorul ar fi fost decepţionat, engrama nu s-ar fi descărcat, ar fi presupus ore-n şir de eforturi inutile şi timp de câteva zile pacientul ar fi suferit de migrenă. Şi auditorul l-ar fi decepţionat pe arhivist dacă n-ar fi redus engrama, cerându-i tinerei să-l repete de mai multe ori până când durerea fizică şi vocile dipar.

De ce a stat ascuns această engramă? Pentru că aşa-i dicta conţinutul lui. De fapt, n-a fost decât un act sexual. Însă engrama părea să spună că incidentele se vor regăsi mai târziu în viaţă. Mai mult, engrama preciza că nu trebuia penetrat.

Se întâmplă câteodată ca, prin tehnica repetiției, pacientul să fie „absorbit" în incidente, care nu vor să se descarce, însă acest aspect nu prezintă o foarte mare gravitate. Alteori, (rar însă) se întâmplă ca arhivistul, în loc să furnizeze un incident mai vechi, prezintă incidente recente. Nu înseamnă o greşeală din partea sa. Nu uitaţi însă, engramele sunt arhivate după conţinut, senzaţii somatice şi dată, iar auditorul poate să folosească oricare din fişiere. Să presupunem că arhivistul transmite o senzaţie somatică corespondentă unei fraze repetitive, pe care auditorul a captat-o din relatările preclear-ului sau pe care a depistat-o singur şi cu toate acestea, acea senzaţie somatică nu dispare sau nu i se asociază nici o voce (exemplu: pacient al cărui sonic funcţionează sau pacient lipsit de sonic, caz în care somaticul refuză să dispară), înseamnă că arhivistul mută „fişierele" unul câte unul pentru a avea acces la următorul. Deci, când auditorul constată că nu apare nici o voce sau că senzaţia somatică nu dispare, îi cere preclear-ului să repete aceeaşi frază şi să revină la un incident anterior. Poate va apărea o senzaţie somatică într-un alt loc din corp. Acum, când prima senzaţie somatică se descărcă cu uşurinţă, arhivistul reuşeşte să depisteze una mai veche. Auditorul procedează exact în acelaşi mod cu această nouă senzaţie somatică: preclear-ul repetă fraza neîntrerupt, senzaţia somatică îşi pierde oarecum intensitatea, dar tot nu apare nici o voce.

Auditorul trimite atunci preclear-ul la un incident anterior. Arhivistul reuşeşte din nou să depisteze o senzaţie somatică mai veche, întrucât cea de-a doua senzaţie somatică s-a descărcat cu uşurinţă. Dacă pacientul, pe care îl tratează auditorul nu a pătruns niciodată în această zonă şi dacă pacientul aude o voce, este posibil ca această senzaţie somatică să se localizeze în zona baza-bază. Engrama se reduce. Pe scurt, arhivistul a fost dispus să rişte mai înainte de a degaja mai multe senzaţii somatice şi de a permite auditorului să depisteze un incident de bază.

Auditorul poate utiliza diverse variante. Dat fiind, că engramele se arhivează după conţinut, senzaţii somatice şi dată, auditorul nu este obligat să recurgă doar la fraze. De exemplu, poate trimite preclear-ul la „intensitatea maximă a unei senzaţii somatice", însă acest sistem, chiar dacă uneori dă rezultate, nu este atât de sigur ca cel bazat pe fraze. În

treacăt fie spus, ideea de a se întoarce la „intensitatea maximă" a unei senzații somatice nu-l deranjează pe preclear, dacă ne gândim că, deși aceste senzații somatice au efectiv o anume forță, aceasta se diminuează cu a mia parte din durerea inițială. În viața curentă, preclear-ul nefiind supus terapiei, intensitatea acestor senzații somatice poate fi neplăcută, ca de pildă migrenele. Fiindcă veni vorba de migrene, putem cere unui preclear să se întoarcă exact la momentul producerii ei, când, după toate aparențele, migrena a înregistrat cea mai mare intensitate, adică atunci, când preclear-ul a resimțit-o pentru prima dată, semănând cu mahmureala după chef. Se pune astfel în evidență principiul, potrivit căruia merită mai mult să abordezi un caz decât să n-o faci deloc. Întrucât prin întoarcere și prin tehnica de reverie standard, preclear-ul va atinge sursa care-i provoacă suferință și dacă va capta câtuși de puțin engrama, atunci mare parte din forța acestuia se va diminua, indiferent dacă auditorul a făcut nenumărate greșeli.

Așadar, reîntoarcerea la „intensitatea maximă" a unei senzații somatice, nu este foarte dureroasă. Preclear-ul resimte intensitatea maximă *efectivă* înainte de a capta incidentul, atunci când se află în prezent, în stare de veghe. Însă întoarcerea la „intensitatea maximă", permite adeseori captarea și reducerea incidentului. Dacă totuși în engrama, care conține „intensitate maximă" există fraze gen „Este insuportabilă!" „Mă omoară" sau „Mă îngrozește", ne putem aștepta ca preclear-ul să reacționeze potrivit comenzilor acestor fraze. Dacă nu reacționează, înseamnă că este obturat emoțional, problemă pe care o vom trata în capitolul următor.

Auditorul poate folosi în egală măsură și clasificarea, arhivarea după dată. Mintea reactivă conține un orologiu foarte precis. Arhivistul este perfect familiarizat cu acesta, și va transmite, ori de câte ori va putea, orice dată temporală. Auditorul, care cere pacientului să meargă „șase minute înainte ca această frază să fi fost spusă", va constata în general că preclear-ul său se situează cu șase minute înainte de acestă frază, chiar dacă este vorba de un prenatal. Deci, dacă dorește, auditorul poate determina preclear-ul să înainteze minut cu minut. Îl poate face pe preclear să traverseze un incident spunându-i: „A trecut un minut. Au trecut două minute, trei minute" și tot așa. Auditorul nu așteaptă să treacă minutele; precizează doar că

trec. Auditorul îl poate face pe preclear să traverseze perioada de timp în intervale de cinci minute, şaizeci de minute, sau douăzeci şi patru de ore şi dacă preclear-ul nu este blocat într-o engramă sau nu se subordonează comenzilor unei engrame, atunci auditorul îl va putea deplasa după voie pe pista timpului. Ar fi extraordinar dacă auditorul ar putea trimite preclear-ul în perioada concepţiei şi i-ar spune să meargă o oră mai târziu, două ore mai târziu şi aşa mai departe, până când atinge prima engramă. Totuşi, deşi tentantă, în afară de timp existând şi alţi factori implicaţi, care trebuie luaţi în calcul, teoria este irealizabilă. Deplasarea în timp se foloseşte în general, când auditorul încearcă să aducă preclear-ul înainte de debutul unui incident pentru a fi sigur, că acesta i-a relatat totul corect şi cu lux de amănunte. Reîntorcând preclear-ul mult mai înainte prin intervale de cinci sau zece minute, auditorul va constata uneori, că acesta este pe punctul să se afunde într-un incident extrem de lung şi complicat şi contrar părerii sale, durerea de cap, pe care încearcă să o aline preclear-ului, a fost dobândită cu câteva ore mai înainte. Înseamnă că există două engrame strâns legate şi nedescărcându-l pe primul, auditorul nu îl va putea descărca nici pe cel de-al doilea.

De fapt, deplasarea în timp are utilitate limitată. Auditorul care porneşte vânătoarea de engrame retrăgându-se puţin câte puţin în timp, va descoperi că poartă pe braţe un preclear restimulat artificial, fapt ce va frâna considerabil terapia. Tehnica, care funcţionează cel mai bine şi pe care arhivistul o preferă este cea a repetiţiei. Auditorul apelează la deplasarea în timp pentru a purta preclear-ul cât mai aproape posibil de zona baza-bază (prenatală timpurie), iar dacă arhivistul nu pune la dispoziţie engrame, care se pot reduce, atunci auditorul face în general apel la tehnica repetiţiei. Deplasarea în timp şi „vânarea senzaţiilor somatice" nu sunt utile decât în anumite cazuri. Doar experimentându-le vă veţi convinge singuri.

Iată care sunt legile întoarcerii:

1. Teoretic vorbind, un pacient reîntors pe pista timpului reacţionează mai mult la comenzile engramice situate anterior poziţiei sale pe pistă şi mai puţin la comenzile engramice posterioare.

2. Un preclear reacţionează la comenzile engramice care sunt: (a) restimulate cronică, sau (b) cel mai aproape de el pe pista timpului.

Astfel, dacă comanda engramică din apropierea sa spune: „Mi-e teamă", preclear-ului îi este teamă. Dacă aceasta spune: „Mai degrabă mor decât să o înfrunt", preclear-ul se supune. Dacă comanda apropiată spune: „Mi-e somn", îi va fi somn. Dacă spune: „Uită asta", va uita.

Comenzile engramice restimulate cronologic imprimă un aspect fals personalității: Niciodată nu sunt sigur de nimic", „Nu știu", „Nu aud nimic" sunt adesea comenzi engramice restimulate cronologic. Dacă arhivistul transmite engramele aferente acestor comenzi, nu renunțați, continuați folosind fraze similare. În cele din urmă, veți găsi fraza exactă și veți atinge engrama.

3. Comportamentul preclear-ului pe pista timpului și starea acesteia depind exclusiv de comenzile engramice, care se clasifică în comenzi de *respingere*, *de reținere*, *de negare*, *de grupare* și *de deviere*. (Subliniem încă o dată că reacția preclear-ului la aceste comenzi este foarte variabilă, ca de altfel și limbajul. De exemplu, fraza engramică „Nu știu absolut deloc unde mă aflu" va reda o engramă extrem de confuz. „Nu pot merge înapoi" îl va purta progresiv pe preclear spre prezent.

4. Comanda engramică se manifestă în două moduri: în cuvintele, pe care le pronunță preclear-ul, în stare de veghe, înaintea unei ședințe de terapie sau, sub forma unor idei fals presupuse ca „analitice", transmise de pacient în momentul când se află în apropierea engramei ,care conține comanda.

5. Engrama nu este o amintire rațională și logică, ci un ansamblu de percepții neanalizate și se va dezvolta fie prin simpla atingere în procesul de întoarcere la el și de parcurgere de mai multe ori sau solicitând-l până când auditorul îl obține.

6. Arhivistul va transmite auditorului tot ce poate extrage din banca de engrame. Auditorul trebuie să ajute arhivistul, reducând sau descărcând orice incident oferit de acesta. În acest scop, auditorul cere pacientului să povestească incidentul. (În caz contrar, arhivistul va deține atât de multe incidente în stare de restimulare, încât nu va mai putea pătrunde în arhivă. Nu rare sunt cazurile când auditorul se dispensează de arhivist. Dimpotrivă, nu s-a întâmplat niciodată ca arhivistul să se dispenseze de auditor

Când arhivistul refuză să transmită un incident, procedează astfel deoarece ştie că acesta nu se poate reduce.)

Iată tehnicile de care dispune auditorul:

1. *Întoarcerea*, prin care preclear-ul este trimis cât mai departe posibil pe pista timpului înainte ca terapia propriu-zisă să înceapă.

2. *Tehnica repetiţiei*, prin care i se cer arhivistului date cu un anume conţinut, şi în special date, care influenţează capacitatea de întoarcere a preclear-ului sau care îi sugerează cum să se deplaseze; aceste date vor ajuta preclear-ul să contacteze engramele.

3. *Deplasarea în timp*, prin care preclear-ul poate parcurge distanţe scurte sau lungi de pe pista timpului, fie indicându-i-se exact cât timp să avanseze sau să se întoarcă, fie cerându-i-se să se întoarcă la un moment precis sau determinându-l să avanseze prin intervale de timp. (Se poate folosi această tehnică şi pentru a vedea dacă preclear-ul se deplasează pe pista timpului sau în ce direcţie se deplasează, ceea ce ne permite să stabilim dacă o engramă are efect şi ce tip de efect are asupra lui.)

4. *Localizarea senzaţiei somatice*, prin care se stabileşte momentul dobândirii senzaţiei somatice, în încercarea de a depista dacă engrama o conţine sau de a identifica o engramă care o conţine.

EMOȚIA ȘI ENERGIA VITALĂ

În terapie, emoția joacă unul dintre cele mai însemnate roluri. În cea de-a doua carte, am tratat acest subiect și l-am divizat, în mod experimental, în trei secțiuni teoretice: (a) emoțiile din comenzile engramice, prin care durerea fizică se confundă cu emoția; (b) emoțiile ca reacții endocrine, subordonate minții analitice a Clear-ului, și minții analitice și celei reactive ale aberatului; și (c) emoțiile din engrame care reține unități libere de forță vitală.

Studierea și cercetarea ulterioară a emoției va determina, neîndoielnic, înțelegerea ei mult mai profundă. Deținem deja o cunoaștere funcțională a emoției. Putem folosi ceea ce cunoaștem și totodată obține și rezultate. În acest sens, cu cât vom cunoaște mai multe, cu atât vom putea obține rezultate mult mai bune, iar în momentul de față, putem deja produce stările de Release și de Clear. Dacă vom considera emoția drept forță vitală captivă, și dacă vom urma aceste precepte în scopul de a o elibera, vom înregistra un progres considerabil în orice preclear; de fapt, rezultatele cele mai spectaculoase provin din aplicarea acestui principiu.

Într-o știință tehnică precum Dianetica, putem opera pe baza unor comenzi automate. Știm că apăsând un buton, motorul se va opri, apoi, apăsându-l din nou, motorul va fi repus în funcțiune și, ori de câte ori vom conecta sau deconecta acel întrerupător, motorul se va opri sau va porni. Utilizăm aici o forță care rămâne la fel de învăluită în mister precum a fost fenomenul electricității pentru James Clerk

Maxwell. Mult mai înainte, Benjamin Franklin descoperise existența electricității și obținuse pe baza ei câteva lucruri remarcabile: dar, neutilizând-o prea mult, nu a putut s-o controleze îndeajuns.

Un filozof, pe nume Bergson , a avansat ideea că exista o forță vitală pe care a numit-o elan vital. Omul trăiește pentru că există, negreșit, o energie sau un anume flux care îl ține în viață; când omul moare, energia sau fluxul dispar. Aceasta teorie valorează la fel de mult ca teoriile lui Benjamin Franklin. Întocmai cum Franklin a luat în calcul electricitatea, la fel a considerat și Bergson energia vitală. În Dianetică, ne situăm așadar, aproape de stadiul în care se afla James Clerk Maxwell. Știm că există anumite ecuații relative la energia vitală pe care le putem folosi. Teoretizând, „forța vitală" și ceea ce considerăm un anume tip de „emoție", sunt fie asemănătoare, fie identice. S-ar putea să ne fi format o teorie greșită, așa cum și James Clerk Maxwell s-ar fi putut înșela. Chiar dacă teoriile lui Maxwell s-ar dovedi eronate, cel puțin avem lumină electrică. În Dianetică, suntem aproape siguri că majoritatea doctrinelor sunt aidoma legilor naturii: adică, calcule de mare amploare. Nu suntem siguri că am înțeles corect emoția, însă vom ști în ziua când, luând un cadavru, îl vom putea reanima pompându-i forță vitală. Exceptând această extremă, ne aflăm pe un teren solid privind emoția ca forță vitală.

Să luăm, de pildă, o tânără, să examinăm anumite aspecte ale stării ei cu ajutorul unui electroencefalograf* (aparat care măsoară impulsurile și reacțiile nervoase) și apoi, să efectuăm pe baza informațiilor obținute una din cele două alternative.

Prima este inumană, și desigur, nu se va aplica, întrucât, doar prin simpla utilizare a datelor astfel obținute, tânăra s-ar putea îmbolnăvi sau, și-ar putea pierde mințile. (Dacă datele se obțin prin terapie, atunci, contactul are loc direct cu engramele, astfel orice engram contactat în stare de reverie își pierde puterea de aberare: terapia Dianetică face o asemenea eventualitate complet imposibilă.) Cea de-a doua, și pe departe cea mai importantă, este aceea că tânăra își poate redobândi, exact cu aceleași date, atât întreaga vitalitate, interesul, tenacitatea și dorința de viață, cât și deplina sănătate fizică și mentală. Dacă nu am fi recurs la ambele alternative, nu am fi găsit soluția, cel

puţin într-o formă utilizabilă. (Dacă de exemplu, un romancier ar fi tentat să stârnească groaza, utilizând prima alternativă, va trebui să ţină cont că datele au fost obţinute cu nişte tehnici care l-ar fi năucit până şi pe Doctor Frankenstein prin complexitatea şi modul de folosire, în timp ce terapia Dianetică descoperă datele la sursă; aparatura este necesară pentru a împiedica atingerea sursei şi astfel, în momentul contactării sursei prin terapie, energia îi dispare fără urmă. Vă rugăm aşadar, să nu faceţi piese gen Gaslight despre Dianetică; ar fi inexacte din punct de vedere tehnic.)

Forţa vitală nu este un fenomen la fel de simplu ca electricitatea întrucât, nu o putem face să apară sau să dispară, doar prin simpla apăsare a unui buton. Din perspectiva Dianeticii, o putem face doar să apară. Avem în cazul nostru un reostat, care refuză să slăbească intensitatea curentului şi care, nu numai că insuflă din ce în ce mai multă forţă vitală individului dar, în acelaşi timp, îi permite un control sporit.

Omul este menit să fie un organism independent. Adică, atâta timp cât va fi capabil să-şi evalueze datele fără constrângeri sau represiuni artificiale (precum şaptele, ţinut apăsat într-o maşină de calculat) va putea funcţiona la maximă eficienţă. Când ajunge să fie condiţionat din exterior, adică constrâns sau împiedicat să facă ceva fără consimţământul său raţional, atunci se transformă într-un animal dirijat prin principiul „butonului apăsat". Acest „buton apăsat" este atât de clar definit, încât, în terapie, un auditor poate utiliza o frază cheie, descoperită într-un engram (pe care nu l-a şters) cu scopul de a declanşa sau opri la pacient, după voie, un acces de râs sau tuse. Dar, în acest caz, auditorul a trebuit să contacteze, în prealabil, engramul propriu-zis, şi, cum un engram contactat îşi pierde o parte din forţă, această frază va înceta să producă până şi cel mai mic efect asupra pacientului, după ce auditorul a pronunţat-o de două sau trei sute de ori. Întreaga străduinţe de a controla fiinţele umane prin stimularea durerii, cât şi cea mai mare parte a cunoştinţelor acumulate în trecut de diverse şcoli, se bazau pe principiul „butonului apăsat". Dacă engramul nu s-a captat la sursă atunci, rămâne funcţional pe o perioadă nelimitată, fără a i se diminua puterea. Când e captat la sursă, când se obţine înregistrarea iniţială,

forţa sa dispare. „Manipularea fiinţelor umane" şi ceea ce oamenii au numit neştiinţific „psihologie", constă de fapt în apăsarea butoanelor, adică folosirea împotriva oamenilor a frazelor şi sunetelor care stau la baza aberaţiilor lor. Copiii le identifică în părinţii lor şi le folosesc cu înverşunare. Funcţionarul descoperă că şeful său detestă să vadă coşul plin cu hârtii, aşa încât, niciodată nu-l goleşte pe al său. Nostromul unui vas constată că unul din marinarii săi scrâşneşte din dinţi ori de câte ori aude fraza „spilcuit", aşadar pronunţă intenţionat cuvintele pentru a-l intimida. Războiul „butonului apăsat" stârneşte furie printre aberaţi. Unele soţii descoperă că anumite cuvinte îi fac pe soţi să strâmbe din nas, îi înfurie sau le strică cheful de a face ceva, şi astfel, apasă pe aceste „butoane".Şi soţii la rândul lor, depistează „butoanele" la care reacţionează soţiile lor şi le apasă pentru a le înfrâna pornirea de a cumpăra haine sau de a folosi maşina. Acest duel defensiv şi ofensiv dintre aberaţi se declanşează prin "butoane apăsate" care reacţionează la alte „butoane apăsate". Popoare întregi sunt manipulate pe acest principiu. Agenţiile de publicitate studiază „butoanele" oamenilor (transpiraţie, constipaţie) şi nu ezită să recurgă la ele. Şi în sfera divertismentului, a spectacolelor şi a muzicii se apasă aceste „butoane" din plin, în scopul de a produce tot felul de reacţii aberate. Pornografia captivează persoanele care au „butoane" pornografice. Guvernarea de tip „pâine şi circ" încântă persoanele cu „butoane" de tip „Aveţi grijă de mine" sau altele. Iată care ar putea fi sloganul societăţii noastre. „Inutil să facem apel la raţiune, când în jurul nostru sunt o sumedenie de astfel de butoane."

Dar, exact aceleaşi butoane, de tip „7", ţinute apăsat prin durere şi emoţie (date false introduse forţat în analizator prin engrame – şi fiecare societate are propriile sale engrame), îi fac pe oameni să-şi piardă minţile, să se îmbolnăvească, producând imense dezastre. Clear-ul posedă un singur „buton", şi anume, comportamentul de supravieţuire de-a lungul celor patru dinamici, pe care i-l dictează propriul său analizator după evaluarea experienţelor. Nefiind aşadar o marionetă în mâinile unor oameni iresponsabili sau rău-intenţionaţi, Clear-ul îşi păstrează sănătatea fizică şi mentală.

Totuşi, nu este adevărat, că unui Clear îi lipseşte emotivitatea, că

raţionează impasibil şi că este marioneta conştientă a propriilor sale raţionamente. Analizatorul său funcţionează atât de rapid şi pe atât de multe nivele, şi efectuează simultan atât de multe calcule, fără ca „Eul" să intervină, (deşi, „Eul" poate, în orice clipă, examina oricare din calcule) încât introversiunea sa sau conştiinţa acută de sine este minimă. Introversiunea este starea aberatului al cărui analizator neputincios se luptă cu imposibilele imponderabile şi datele engramice precum „Trebuie s-o fac. Chiar trebuie s-o fac. Nu, mai bine m-aş răzgândi".

Există o foarte mare diferenţă între capacitatea de raţionament a Clear-ului şi cea a aberatului. Există însă, o şi mai mare diferenţă, şi anume, forţa vitală. Dinamicile posedă, în mod evident, o anumită energie potenţială. Această energie se manifestă sub forma tenacităţii vitale, stăruinţei în efort, vigorii mintale şi fizice şi capacităţii de a resimţi plăcerea. Poate că dinamicile celulelor umane nu sunt mai puternice, comparativ cu cele ale unei pisici. Dar, pe ansamblul lor, dinamicile omului sunt, de departe, mult mai mari decât ale oricărui alt animal. Oricum, omul este, în esenţă, mai însufleţit, în sensul că reacţiile sale sunt mult mai variate. Prin mai însufleţit se înţelege că nevoia sa conştientă, emoţională de a trăi este mai mare decât la alte forme de viaţă. Dacă acest lucru n-ar fi adevărat, atunci, n-ar fi dominat astăzi celelalte regnuri. Indiferent cum se comportă rechinul sau castorul când sunt ameninţaţi cu dispariţia totală, atunci când se confruntă cu dinamicile omului, ei ajung, în scurt timp, să fie sacrificaţi: rechinul sfârşeşte în industria pielăriei sau consumat sub forma de vitamine, iar castorul ajunge să împodobească gâtul unei doamne.

Această diferenţă fundamentală provine din faptul că omul posedă o caracteristică aparte. Animalele se mulţumesc să trăiască în mediile lor şi caută să se adapteze acelor medii.

În schimb, acest animal, extrem de periculos – acest zeu – omul, are o părere uşor diferită. Filozofiile de odinioară aveau tendinţa supărătoare să repete bietului aberat că trebuie să facă faţă realităţii. Iată ce reprezenta comportamentul optim: să facă faţă realităţii. Numai că acesta nu este şi comportamentul optim al fiinţei umane. Aceste filozofii făceau greşeala fundamentală de a presupune că aberatul nu vroia să facă faţă mediului său înconjurător, când de

fapt, din cauza engramelor, acesta era incapabil să-i facă faţă, şi considerau că simplul fapt de a face faţă realităţii ar duce la sănătate mintală. Este posibil, însă nu doar făcând faţă realităţii a putut omul să iasă victorios asupra elementelor şi a altor forme de viaţă. Omul posedă ceva în plus: unii o numesc imaginaţie creativă; alţii altfel; dar, indiferent ce denumire poartă, rezultă că omul nu se mulţumeşte doar „să facă faţă realităţii" aşa cum o fac cele mai multe forme de viaţă. Omul determină realitatea să îi facă faţă lui. Cei care caută să răspândească ideea că este „necesar să se înfrunte realitatea" sau cei care încearcă să popularizeze ideea absurdă că „iluziile din copilărie" conduc o fiinţă umană la nebunie (exprimări lipsite de conţinut), aceia nu iau în calcul adevărul, şi anume, că în timp ce castorul, de-a lungul perioadelor sale de evoluţie, a construit şi continuă să construiască stăvilare de mâl şi rămurele, omul, în jumătate de secol, a trecut de la digurile din lemn şi piatră, menite să creeze lacuri de acumulare pentru morile de apă, la construcţii gigantice, asemănătoare barajului Grand Coulee şi, totodată, a schimbat cu totul înfăţişarea unei bune părţi din domeniile naturale, din deşert în teren fertil, dintr-un curs de apă în surse de electricitate. S-ar putea să nu fie tot atât de poetică cum şi-a dorit Rousseau, nici la fel de seducătoare pe cât şi-ar dori-o „un iubitor de natură", însă este o realitate, o realitate actuală. Acum două mii de ani, chinezii au construit un zid care ar putut fi văzut de pe Lună dacă aceasta ar fi fost populată; acum trei mii de ani, omul a făcut din Africa de Nord un ţinut verde şi fertil; acum zece mii de ani, a întreprins alte proiecte; pe scurt, de când există, omul a modelat dintotdeauna lucrurile, într-atât de bine încât acestea să-i fie de folos.

E vorba de o însuşire specială sau poate de un nivel superior, atât de desăvârşit, încât dă impresia că este ceva aparte.

Ei bine, această mică digresiune nu ne îndepărtează prea mult de terapie; am menţionat-o aici, întrucât vom aborda unul din aspectele forţei vitale. Când individul conştientizează că „deţine din ce în ce mai puţină forţă vitală", înseamnă că, pe undeva, pierde unele din unităţile sale libere. Şi tocmai unităţile libere ale acestei forţe vitale, dau, unei societăţi sau unui individ, surplusul necesar pentru defrişarea şi cultivarea Africii de Nord, pentru divizarea unui atom

sau cucerirea stelelor.

Teoria mecanică la care facem aici referire – dar nu uitaţi, ea reprezintă doar teorie, fără de care Dianetica se poate descurca – este aceea, potrivit căreia într-un individ există nenumărate unităţi de energie. Aceste unităţi pot fi deţinute în comun de un grup, şi pot creşte numeric, pe măsură ce creşte „entuziasmul"; însă, în această privinţă, considerăm că omul, fie ca individ sau societate – ambele sunt organisme – are disponibile un anumit număr de unităţi pe care le poate utiliza în orice zi sau moment. Poate că omul creează aceste unităţi vitale după necesităţi, sau poate are şi un stoc determinat, nu contează. Ceea ce contează este existenţa unui „stadiu de viaţă" bine determinat. Acesta este potenţialul său dinamic, potenţialul său de supravieţuire, după cum reiese din graficul prezentat anterior.

Atunci, ce se întâmplă cu acest potenţial dinamic în cazul unui aberat? Banca sa reactivă conţine un mare număr de engrame. Ştim că aceste engrame pot rămâne în stare latentă pe toată durata vieţii, fără a fi „activate", şi mai ştim, că oricare din ele, sau toate pot fi activate (fenomenul de key-in), aşteptând apoi să apară restimulatori în mediul ambiant care să le pună în acţiune. Mai ştim, că nivelul de necesitate poate creşte brusc şi depăşi toate aceste engrame activate, şi mai ştim, că un proces de supravieţuire intens poate crea omului o asemenea mulţumire încât engramele, deşi activate, pot rămâne nerestimulate. Mai mult, aceste engrame, de la o perioadă de viaţă la alta, se pot din nou dezactiva (fenomenul de key-out) şi rămâne în stare latentă, ca urmare a unei schimbări radicale de mediu sau a creşterii şanselor de supravieţuire.

Totuşi, de regulă, unele engrame rămân în permanenţă activate, fiind apoi restimulate cronic de condiţiile de viaţă ale individului, iar când acesta schimbă mediul de viaţă, aceste engrame se dezactivează însă, inevitabil, altele noi se vor activa.

Cei mai mulţi aberaţi sunt într-o stare de restimulare cronică care, în consecinţă, provoacă destul de rapid coborârea în spirală.

Întrucât acest aspect ţine de forţa vitală, acţiunea mecanică a unui engram, în momentul activării, este să capteze cât mai multe unităţi de forţă vitală. Restimularea totală şi bruscă a engramului îi permite acestuia să capteze şi mai multe unităţi de forţă vitală. De regulă,

fiecare restimulare, captează şi reţine un şi mai mare număr de unităţi din forţa vitală rămasă. Când entuziasmul sau elanul canalizează scopul individului spre un ţel real de supravieţuire (opus pseudo-ţelului din engrame), el recapteză unele din aceste unităţi. Însă procesul spiralei descendente este ireversibil: individul nu mai poate recapta, decât în situaţii foarte neobişnuite, tot atât de multe unităţi de forţă vitală câte a pierdut în banca de engrame.

Se poate aşadar afirma, în sprijinul acestei teorii a forţei vitale, că tot mai multe unităţi de energie vitală din rezerva individuală, sunt captate şi păstrate în banca de engrame. Când devin captive, unităţile sunt transformate în unităţi de prosupravieţuire denaturate, astfel încât să simuleze dinamicile (cazul maniacilor şi drogaţilor) şi de a impune un anumit mod de acţiune minţii somatice şi celei analitice. În această bancă de engrame, unităţile de forţă vitală nu se pot manifesta liber şi nici utiliza voluntar, ci, sunt folosite, din interior, împotriva individului însuşi.

Se cuvine să facem următoarea observaţie care vine să demonstreze acest fenomen. Cu cât un aberat este restimulat mai mult, cu atât mai puţin el îşi manifestă liber sentimentele. În cazul unui engram maniacal (engram de supravieţuire de maximă flatare), dacă energia lui vitală este canalizată direct prin engram, atunci şi comportamentul lui, oricât de entuziast sau euforic ar fi, de fapt, este foarte aberat. Dacă această mare forţă vitală poate fi canalizată în acest fel, înseamnă că individul va dispune de o şi mai mare forţă vitală, canalizată inteligent, atunci când devine Clear (Fapt dovedit).

Am demonstrat caracterul parazitar al „circuitelor-demon", care utilizează fragmente ale minţii analitice şi procesele sale. Acest caracter parazitar este propriu şi engramelor, însă sub altă formă. Dacă omul, are, să spunem, o mie de unităţi de energie vitală, când este Clear, el are capacitatea de a le canaliza într-o existenţă foarte activă; în stare de nebunie, cu un engram de supravieţuire în plină restimulare, forţa vitală este direcţionată printr-o comandă aberată şi îi dă, să spunem, cinci sute de unităţi de impulsuri pseudo-dinamice.

Altfel spus, alimentarea se face de la aceeaşi sursă: un astfel de engram deţine, în cel mai bun caz, mai puţină energie decât ar avea întregul organism devenit Clear. (Acest aspect al maniacului sau al

superpersonalităţii nevroticului a indus în eroare unele din vechile şcoli de terapie mentală, inoculându-le convingerea, total aberată, că numai stările de nebunie sunt răspunzătoare de capacitatea individului de a supravieţui, concept care poate fi dezmințit în laborator, pur şi simplu aducându-l în stare de Clear pe un astfel de maniac sau pe oricare alt aberat.

Engramul foloseşte acelaşi curent, însă îl perverteşte la fel cum se foloseşte de mintea analitică, uzurpând-o. Nu numai că engramul nu mai are propria lui energie, dar consumă, cum fac mulţi paraziţi, şi forţa vitală a gazdei. Devine complet ineficient. Dacă un dispozitiv similar ar fi integrat într-un circuit electronic, acesta ar face „invariabile" unele din funcţiile echipamentului care ar trebui lăsate variabile, şi, în plus, va consuma, prin lungimea cablajelor, prin condensatori şi tubulatura defectuoasă, o bună parte din curentul necesar funcţionării maşinii.

În mintea umană, engramul maniacal are „suportul" cel mai puternic, canalizând şi comandând organismul spre preocupări de o violenţă neobişnuită şi spre concentrare monomaniacă. „Super agentul de vânzări", „jovialul exagerat şi expansiv", „fanaticul habotic", aparent invulnerabil, pot fi clasificaţi ca maniaci. Abundenţa de „energie" la aceşti oameni, manifestată prin cruzime la Torquemada sau distructivă la Genghis Khan constituie obiectul admiraţiei în numeroase medii. Engramul maniacal, cum va fi în continuare prezentat, conţine o comandă prosupravieţuire de „suport", care direcţionează individul pe un anume traseu. Însă un engram poate avea doar atâta „energie" câtă are gazda, aşa cum nu-şi poate însuşi decât atâtea circuite analitice câte există.

Să luăm un engram maniacal violent, care funcţionează cu randament maxim, pe baza a cinci sute de unităţi arbitrare de forţă vitală.Să presupunem, că întreaga fiinţă posedă o mie de unităţi arbitrare de forţă vitală. Să presupunem, că ne ocupăm de cineva, asemeni lui Alexandru cel Mare . În cele mai multe cazuri, dinamicile unei persoane obişnuite nu sunt asistate de engrame maniacale, ci se dispersează precum un flux de electroni în faţa unui obstacol. O activitate dezorganizată, gânduri dispersate, probleme nerezolvabile, lipsă de coerenţă. Iată deci ce se poate observa la aberatul obişnuit.

Din cele 1000 de unităţi pe care le posedă, 950 sunt probabil ţinute captive în băncile de engrame, însă i se opun cu o forţă atât de mare, încât persoanei nu-i mai rămân funcţionale decât 50 de unităţi libere. În cazul lui Alexandru, s-ar putea admite, că engramul maniacal trebuie să fi coincis cu scopurile lui de bază. Scopul său de bază este o dominantă puternică: şi dacă, conţinutul engramului său maniacal se aliniază scopului, atunci, ce se va întâmpla în cazul unui individ ca Alexandru? Ei bine, acest om cu un potenţial şi un curaj remarcabil, înzestrat cu 500 de unităţi care îi vin direct de la un engram maniacal, crede că este un zeu şi pleacă să cucerească lumea. A fost educat să creadă că este un zeu, engramul său maniacal îi spunea că este un zeu, mai mult, conţinea şi o comandă de reţinere. Alexandru a cucerit lumea şi a murit la vârsta de treizeci şi trei de ani. Mania sa s-a menţinut atâta timp cât i s-a supus; când nu a mai putut să se supună engramului său maniacal, acesta i-a schimbat valenţa, a încetat să mai fie un engram maniacal, şi l-a împins prin durere, spre activităţi dispersate. Nu-i greu să ghicim ce trebuia să conţină engramul primit de la mama sa Olimpia. Acest engram i-a transmis că va fi un zeu binevoitor, care va cuceri întreaga lume, că va trebui să stăruie în această idee, că va trebui să facă totul pentru a se ridica deasupra oamenilor. Era probabil o psalmodiere rituală de o anumită factură, transmisă de mama sa, Înalta Preoteasă a insulei Lesbos , care trebuie că a primit un engram, chiar înainte de ceremonialul religios.Îşi ura soţul, pe Filip. Răspunsul, izbăvirea nu-i putea veni decât printr-un fiu care să cucerească lumea. Este foarte posibil ca Alexandru să fi primit cincizeci sau o sută de astfel de engrame „de suport", care conţineau rugăminţile stăruitoare ale unei femei, pe care aberaţiile proprii o împinseseră să-şi ucidă soţul. Astfel, s-ar putea presupune, că Alexandru şi-a continuat cuceririle până-n ziua când unităţile de energie care îi alimentau acest ţel l-au abandonat; nemaisupunându-se engramului, acesta şi-a revărsat asupra sa forţa dureroasă pe care o conţinea. Engramele îi dictau să atace în scopul de a cuceri şi, pentru a fi sigure că li se va supune, ele foloseau durerea; de îndată ce Alexandru nu a mai putut să cucerească, durerea l-a atacat. Şi apoi, într-o zi, şi-a dat seama că va muri: avea să moară într-o săptămână şi în floarea vârstei. Iată cum funcţionează la scară largă un engram

maniacal în stare activă.

Să presupunem, că Alexandru s-ar fi aflat în stare de Clear, şi că aversiunea faţă de tatăl său i-ar fi fost transmisă doar prin educaţie, iar imboldul de a cuceri lumea i-ar fi fost alimentat doar prin simple rugăminţi, nu prin engrame. Ei bine, dacă ar fi avut o motivaţie suficient de raţională, mai mult ca sigur, că ar fi putut cuceri lumea şi ar mai fi trăit până la optzeci de ani să se bucure de cuceririle sale. Ce ne dă dreptul să afirmăm acest lucru?

Eliberat de engramul maniacal de 500 de unităţi cu scop direcţionat, dispunând în prezent de 1000 de unităţi libere cu scop direcţionat, pe care le poate întrebuinţa, în mod conştient, pentru a atinge un scop precis, energia sa s-ar dubla, ceea ce nu se întâmplă sub influenţa engramului maniacal. Şi admiţând, că scopul de bază este identic cu cel impus de engramul maniacal, individul va putea, negreşit, să-şi urmeze scopul, fără ca acesta să se întoarcă împotriva lui în clipa când l-a atins, sau a dat greş.

Această teorie care susţine forţa vitală este îndreptăţită. A fost formulată în încercarea de a explica fenomenele studiate. Chiar dacă teoria ar putea fi eronată, categoric că datele studiate nu sunt. Însă se pare, că teoria se află foarte aproape de adevăr întrucât, prin intermediul ei, s-au putut descoperi multe fenomene necunoscute anterior: cu alte cuvinte, este o teorie utilă.A apărut, după ce Dianetica a fost bine formulată, întrucât, într-una din zile, am constat un fapt straniu, vital auditorului: Preclear-ul evolua în terapie proporţional cu cantitatea sarcinii emoţionale eliberată de banca sa reactivă.

Cu cât era mai mare sarcina emoţională din banca sa de engrame, cu atât mai scăzută era tenacitatea şi capacitatea aberatului de a-şi atinge scopul fundamental. Cu cât se elibera mintea sa reactivă de sarcina emoţională, cu atât mai mult aberatul îşi recupera potenţialul de supravieţuire, iar starea sa de sănătate creştea proporţional cu sarcina eliberată din banca de engrame.

Engramele care conţineau cea mai mare sarcină erau cele care vizau pierderea factorilor de prosupravieţuire, reali sau imaginari.

Aceste fapte ne-au condus la formularea acestei teorii a forţei vitale. Aberaţii care posedau un engram maniacal de care fuseseră

eliberaţi, şi care atinseseră în final starea de Clear, manifestau mult mai multă forţă şi energie decât atunci când se aflaseră sub influenţa engramului maniacal. Iar aberaţilor „normali", deveniţi Clear-i li se dublaseră unităţile libere de forţă vitală, care crescuseră în proporţii comparabile.

Fără îndoială, cercetarea şi studiul ulterior vor îmbunătăţi această teorie. Totuşi, în prezent, ea este folositoare. Se numără printre acele „teorii ştiinţifice", menite să explice un proces sau un lung şir de observaţii. În acest caz, ea coincide perfect principiilor fundamentale ale Dianeticii, în sensul că, ne orientează spre noi date şi, nici nu infirmă faptele deja dovedite de matematică şi de filozofia de bază a Dianeticii.

De fapt, acum, nu punem în discuţie emoţia, concept mai puţin explicit, ci forţa vitală. De regulă, ea creşte când individul reuşeşte să-şi atingă scopul şi resimte satisfacţie. Cu alte cuvinte, satisfacţia este un element care reîncarcă bateriile sau le permite reîncărcarea; în cazul unui Clear, nu conduce nici pe departe la indolenţă, care are caracter engramic, ci spre o activitate regeneratoare.

Satisfacţia reprezintă un important factor vital: efortul creator şi constructiv, depăşirea unor obstacole incognoscibile aflate în calea unui ţel, obiectivele trecute împlinite, privite retrospectiv, toate se combină pentru a reîncărca forţa vitală. De exemplu, dacă un individ trăieşte un imens succes social, ajunge în mizerie şi se îmbolnăveşte, cu siguranţă, această comandă nu a fost una raţională ci, una engramică. Într-un fel, individul a nesocotit o comandă engramică, care l-a pedepsit provocându-i suferinţă. „Copilul-minune", al cărui talent „se stinge" repede, îşi va recupera prin terapie întreaga strălucire de îndată ce va deveni Clear. Majoritatea „copiilor-minune" au fost constrânşi: gândiţi-vă la iluziile pe care le-a transmis mama prin engrame. Mama se răneşte: „Ah, n-o să mi-o iert niciodată! Dacă mi-am nenorocit copilul, n-o să mi-o iert niciodată. Copilul meu adorat, care va fi cel mai mare violonist al lumii!" sau „Brută, ce eşti! M-ai lovit! Ai făcut rău copilului. O să-ţi arăt eu! O să-l fac cel mai mare pianist din Brooklyn! Va fi un copil minunat, o excepţie! Iar tu, brută, l-ai lovit! Nu mă mişc de aici până nu pleci!" (Engrame reale). Ultimul engram din cele două evaluează modalitatea de a se răzbuna pe tată, şi anume, de a deveni cel mai mare

pianist din Brooklyn. Copilul se dovedeşte o minune – ureche muzicală perfectă, agerime şi o „tehnică" uluitoare. Mama sa îi restimulează constant acest engram. Dar, într-o zi, pierde un concurs şi brusc, conştientizează că nu mai este copil, că a avut un eşec. Ţelul i se clatină. Resimte dureri de cap (lovitura tatălui) şi ajunge puţin câte puţin „nevrotic". Este „terminat".Odată ce atinge starea de Clear, revine la profesia de pianist, fără să fie „îmboldit" şi devine unul dintre cei mai bine plătiţi pianişti ai orchestrei simfonice de la Hollywood. Muzica s-a aliniat scopului de bază.

Iată alt exemplu de manie: un pacient, care urma terapia Dianetică de ceva vreme – nefiind la prima încercare – începu să povestească, oricui voia să-l asculte, că Dianetica îl transformase. Se desprinsese cam la jumătate de metru de Pământ, ţinea pieptul înainte şi capul sus. Brusc, ochelarii nu i-au mai trebuit; vedea excelent. Ne confruntam cu un puternic caz de euforie iradiantă. Restimularea artificială atinsese un engram maniacal, activându-l pentru prima dată în viaţă. Se simţea minunat. Auditorul ştia că eşecul urma să survină după două, trei zile (de obicei atât durează) deoarece engramul fusese restimulat artificial, prin terapie. Din engram reieşea că bunica îi spusese fiicei ei să nu avorteze, deoarece copilul ar putea deveni „un bărbat drept ca bradul sau o încântătoare femeie". Se ridicase la verticală: muşchii spatelui aproape că-i obosiseră peste măsură. Engramul maniacal a fost reparcus încă o dată şi încetă definitiv să mai acţioneze asupra pacientului.

Se poate, aşadar, considera că un engram maniacal, ca şi în cazul copilului-minune, captează forţă vitală disponibilă şi o concentrează pe un obiectiv similar scopului de bază al individului. Când pianistul, din exemplul de mai sus, atinge starea de Clear, forţa sa vitală devine superioară forţei engramului maniacal. În celălalt caz, în prezent sub terapie, forţa sa vitală a atins un nivel apropiat de cel al engramului său maniacal anterior, însă îl va depăşi cu mult.

În acelaşi mod, elanul pentru un proiect va canaliza forţa vitală spre anumite obiective, iar individul, sub efectul unei nevoi arzătoare, va smulge din engrame suficient de multă energie suplimentară în scopul de a-şi realiza proiectul.

Ajungem în sfârşit în miezul problemei: engramul prosupravieţuire. Reprezintă pseudo-supravieţuire ca toate engramele de „suport", un

miraj cedispare, lăsând în urmă plaja pârjolită.

Am discutat deja despre engramele antisupravieţuire. Acestea sunt dispuse perpendicular pe dinamicile individului şi pe scopul său de bază.*

Ce efect are engramul antisupravieţuire asupra dinamicilor? Ei bine, imaginaţi-vă o aglomerare de buşteni, care blochează un curs de apă important. Engramul antisupravieţuire blochează, mai mult sau mai puţin, dinamicile. Blocarea oricăreia dintre cele patru dinamici (sau a oricărui segment al acelui spectru) generează o dispersare a fluxului. Nu înseamnă că dinamica se diminuează, însă se dispersează greşit, în acelaşi mod cum râul, blocat în cursul său natural, se ramifică în cinci cursuri de apă ce curg în diferite direcţii, sau se revarsă peste o păşune roditoare pe care ar fi trebuit doar să o irige.

Engramul prosupravieţuire susţine că sprijină (şi trebuie ajutat) dinamica în dezvoltarea ei. Pretinde că el este dinamica. Făcând analogie la râu, engramul prosupravieţuire ar semăna cu un canal, care a preluat forţa râului deviind-o într-o direcţie nedorită. Engramul prosupravieţuire nu reprezintă un engram maniacal; când şi când, poate conţine comenzi maniacale.

Engramul antisupravieţuire ar spune „La naiba, nu-i bun de nimic, să-l ucidem".

Engramul prosupravieţuire ar însemna: „Îl salvez". Dacă ar mai* adăuga: „Este o scumpete şi e adorabil cu doamnele", atunci ar fi un engram prosupravieţuire combinat cu un engram maniacal.

În termeni demonstrativi, ce definesc anterior în această carte graficul dinamicii de supravieţuire şi sistemul ce distruge

---

* *Se întâmplă ca în fiecare din noi să existe o dinamică, diferenţiat specializată, adică un fel de dinamică personală inerentă. S-a stabilit clar, faptul că individul îşi cunoaşte scopul de bază înainte de vârsta de doi ani: talentul şi personalitatea intrinsecă funcţionează ca un tot. Par a fi componente ale şablonului genetic. Prin Dianetică, oricine poate fi adus înapoi la vârsta de doi ani, în scopul de a vedea ce scop de viaţă şi-a fixat; va ieşi la iveală obiectivul specific, pe care doreşte să-l realizeze în viaţă (lucru confirmat prin analizarea activităţii la vârsta de doi ani). Se va constata că, ori de câte ori a reuşit, individul a urmat acest scop de bază. La cele cincisprezece persoane examinate, scopul de bază se formase înainte de vârsta de doi ani şi toate începuseră să urmărească acest scop când atinseseră starea de Clear. – LRH*

supraviețuirea, engramul antisupraviețuire ar face parte din sistemul distructiv (parte aberată a sistemului distructiv) iar engramul prosupraviețuire ar face parte din dinamică (parte aberată a dinamicii).

Nici unul, nici celălalt nu sunt o entitate logică şi conştientă.

Engramul (de exemplu o criză de delir datorată unei boli) care afirmă: „Dragul meu, voi rămîne cu tine atâta timp cât eşti bolnav" pare să facă parte din dinamica de supraviețuire (doar simulare de supraviețuire). Însă, mintea reactivă nu percepe timpul când este restimulată, iar când acest engram, activat (fenomenul de key-in) şi constant restimulat de un anume element pe care îl conține, cum ar fi mirosul sau vocea cuiva, care s-ar putea să nu aparțină strict persoanei din engram, atunci, el ordonă individului care îl deține să fie bolnav, exact ca în momentul primirii engramului. Astfel, această mică cretină curajoasă, mintea reactivă, face următorul raționament de supraviețuire: „Cineva a avut grijă de mine când am fost bolnav. Trebuie ca cineva să aibă grijă de mine. Trebuie să fiu bolnav". Iată şablonul de bază al tuturor engramelor de compasiune. Şi tot ele sunt responsabile de bolile psihosomatice cronice. Există, desigur, o mare varietate, dar toate îi spun individului care le posedă că trebuie să fie bolnav dacă vrea să supraviețuiască.

Engramul de tip antisupraviețuire este restimulat exact în acelaşi mod ca engramul prosupraviețuire. Un engram rămîne un engram, şi mecanismul lor este acelaşi. Deoarece mintea analitică nu poate măsura timpul, engramul poate părea omniprezent. Timpul poate „vindeca" suferințele pe care le conține mintea analitică, dar nu şi pe cele ale minții reactive, căreia-i lipseşte noțiunea de timp; timpul nu se întrupează în mare vraci al tuturor suferințelor ci, în mare şarlatan.Datele engramului antisupraviețuire sunt neveridice. Sunt false. De exemplu, când individul vede un fluture, engramul antisupraviețuire îi spune că este periculos; individul ajunge atunci să deteste primăvara, deoarece este anotimpul când vede fluturii. Sau, are un engram antisupraviețuire care îi spune: „Eşti total împotriva mea. Eşti împotriva a tot ceea ce fac", fiind, de fapt, mama care se opune soțului şi soacrei ei. Acest engram conține şi un alt concept, anume zgomotul unei maşini de cusut. Într-o zi, individul

(între timp s-a produs un key-in al acestui engram) aude, într-un moment de oboseală şi deprimare, o maşină de cusut şi-şi zăreşte soţia. (nu-şi aminteşte niciodată originea engramului: aceste engrame se protejează). Soţia devine restimulatorul asociativ, ceva pe care mintea sa analitică, menită să adulmece primejdia, o consideră drept cauză. Individul cercetează aşadar în jurul său şi descoperă ceva care îl înfurie (ceva aproape „raţional") şi începe să-şi acuze soţia că este împotriva lui. Sau, poate fi un engram cu un ton emoţional atât de scăzut încât e considerat apatie; aşadar, bărbatul începe să plângă şi se tânguie că soţia este împotriva lui. Dacă la naştere, acest individ a fost „inconştient", iar doctorul a afirmat că trebuia să-l lovească peste fese ca să-şi revină, în perioada copilăriei, ori de câte ori primeşte o palmă peste fese, zbiară şi resimte dureri de cap, iar cînd devine adult, îşi bate copiii în acelaşi mod, acesta fiind elementul cel mai puternic care-i vine în minte.

Aşadar, există o diferenţă între engramele prosupravieţuire şi antisupravieţuire, în special dacă conţin compasiune puternică. Şi această diferenţă prezintă interes vital pentru auditor, chiar dacă am zăbovit îndelung asupra acestui capitol.

De fiecare dată când preclear-ii protestează şi devin recalcitranţi în timpulterapiei, cauza se află în aceste engrame prosupravieţuire de compasiune. Ele dau naştere la raţionamente foarte bizare. Îi sugerează pacientului că ar fi bine „să nu scape de ele" aşadar, pacientul luptă pentru păstrarea engramelor. Întâlnim frecvent incidentul următor: Mama îl împinge pe Tată, care susţine cu încăpăţânare că nici nu se poate pune problema să aibă un copil, având în vedere salariul pe care-l câştigă. În timpul luptei, copilul e rănit şi cade în stare de „inconştienţă"; dobîndeşte un engram prosupravieţuire: Mama refuză să scape de el, mama este de partea copilului, aşadar, copilul (devenit adult) trebuie să facă exact ce spune mama ca „să nu scape de el". Acest aspect se aliniază scopului, scopul fundamental: supravieţuirea. Dacă va elimina engramele, va muri, deoarece Mama a afirmat că, dacă va trebui să scape de ele, va muri. Mai tîrziu, în cursul vieţii, s-ar fi putut ca Mama să aibă prostul obicei de a-i spune, când era bolnav, „Voi avea grijă de tine, micuţul meu şi te voi proteja de tatăl tău", creând

astfel, o nouă forţă în raţionamentul anterior.

Ajungem astfel la calculul aliaţilor. Va reprezenta duşmanul cel mai de temut al auditorului, aspectul care îi va opune cea mai mare rezistenţă, şi care, adeseori, îi va scăpa printre degete. De ce? Întrucât calculul aliaţilor sălăşuieşte în sufletul individului.

Calculul aliaţilor creează probleme atât de serioase, încât, odată, un auditor a afirmat că omul nu este asasinat de duşmanii săi, ci de prietenii săi. Din perspectivă engramică, acest aspect este cel mai veridic.

Aberaţiile şi bolile psihosomatice, de care pacientul se va agăţa cu disperare, sunt cele transmise de un engram prosupravieţuire, ce conţine un calcul al aliaţilor. De l-am descrie de nenumărate ori, tot nu am putea accentua îndeajuns acest aspect. Este cel mai important, este primul lucru de care se va lovi auditorul cînd va începe să auditeze un pacient, primul lucru pe care trebuie să-l elimine, dacă doreşte ca terapia să progreseze rapid. Poate că, în prealabil,înainte de a şti în ce constă calculul aliaţilor, auditorul va trebui să contacteze şi să reducă cât mai multe engrame antisupravieţuire. (când sunt apelate, acestea vor apărea prompt). În momentul când va obţine calculul aliaţilor, auditorul va trebui să-i descarce întreaga emoţie, altfel, ar putea avea surprize.

Calculul aliaţilor reprezintă raţionamentul imbecil al minţii reactive, potrivit căruia, supravieţuirea individului depinde de bunica sau de mătuşa Elena, sau de altă slujnică, decedată acum treizeci de ani. Aliaţii unui individ sunt persoanele care l-au îngrijit când a fost bolnav, persoanele care au implorat-o pe mama sa însărcinată să renunţe la avort, care l-au alăptat, sau care în alte împrejurări l-au ferit de rele.

Mintea reactivă funcţionează după o logică bivalentă. Lucrurile sunt fie sinonime cu viaţa sau moartea, sunt corecte sau eronate, exact cum precizează conţinutul engramului. Iar materialul uman al engramului sunt fie prietenii, fie duşmanii. Prietenii, aliaţii, reprezintă viaţa! Duşmanii, moartea! Nu există o zonă intermediară. Orice restimulator sau restimulator asociat cu un engram prosupravieţuire înseamnă viaţă, iar orice restimulator, sau restimulator asociat cu un engram antisupravieţuire înseamnă

moarte!

Desigur că auditorul poate fi un restimulator puternic (un pseudo-tată, un pseudo-iubit al mamei înainte de naştere, etc.) dar, întotdeauna, reprezintă un restimulator asociativ, adică persoana care vrea să priveze pacientul de preţioasa sa comoară, engramele prosupravieţuire. Engramele antisupravieţuire prevalează asupra acestui factor, mai mult, mintea analitică a preclear-ului reprezintă totul pentru auditor şi terapie.

Impedimentul apare când auditorul caută calculul aliaţilor, în timp ce mintea analitică a fost scoasă din funcţiune prin restimulare. Atunci, mintea reactivă a preclear-ului căută s-o ia pe ocolite, eschivându-se.

Totuşi, este simplu să depistăm un calcul al aliaţilor. Este vital să-l localizăm, întrucât, de cele mai multe ori, conţine structura întregii sarcini emoţionale a pacientului. Este aproape imposibil să descărcăm complet întregulcalcul al aliaţilor, înainte de a atinge engramul baza-bază. Însă, în scopul unei bune şi rapide evoluţii a preclear-ului, acesta trebuie să-şi recapete cât mai multă forţă vitală.

Deoarece, efectul principal al calculului aliaţilor este să menţină captivă forţa vitală a individului. Aici, se ţine captivă emoţia liberă, aşa cum libera exprimare a sentimentelor este pulsul vieţii. Calculul aliaţilor este cel care îl face pe preclear să cadă în apatie. Faţă-n faţă cu duşmanul, individul muribund va încerca să-şi adune ultimele zvâcniri pentru a continua lupta. Nu-i cereţi însă să lupte împotriva prietenilor, este incapabil. În banca reactivă de engrame, a pătruns o versiune deformată a legii afinităţii şi, chiar şi atunci când nu-i decât o înşiruire de nerozii, tot funcţionează. Este o lege utilă, mult prea utilă când auditorul încearcă să descopere şi să reducă engramele care produc suferinţă preclear-ului, bolnav de artrită sau cu hemoragie stomacală ulceroasă. De ce nu poate „scăpa" de artrită? Mama îi spusese, când locuia la ţară, şi când s-a poticnit de un purcel „Ah, nu mă pot ridica! Ah, bietul copil, bietul meu copil! Ah, copilaşul meu! Sper că nu i-am făcut rău copilaşului. Ah, sper că n-a murit! Doamne, te rog, fă-l să trăiască. Te rog, Doamne, nu-mi lua copilul. Te rog!" Numai că Dumnezeul căruia i se roagă, este mintea reactivă care obişnuieşte să facă raţionamente prosteşti, recurgând la

o ecuaţie absurdă A=A=A. O comandă de reţinere, o rugăminte pentru viaţa copilului, coloana vertebrală a copilului complet strivită, compasiunea Mamei, grohăitul purcelului, o rugăciune către Dumnezeu: toate aceste elemente sunt egale în mintea reactivă; iată de ce, pacientul suferă de artrită, care s-a înrăutăţit de când pacientul nostru a căutat să supravieţuiască căsătorindu-se cu o femeie, a cărei voce semăna cu a mamei sale pe când se afla în uter. Îi cereţi să scape de artrită? Mintea reactivă spune „NU!" Deoarece, artrita = copilaş = grohăitul purcelului = rugăciunea către Dumnezeu = compasiunea mamei = nenorocirea sa = vocea mamei; toate aceste lucruri sunt preţioase. Bărbatul a continuat să se simtă deprimat, şi-a întreţinut în mod conştient artrita şi s-a căsătorit cu o femeie, în comparaţie cu care, o prostituată arputea fi mama cerşetorilor. Ce minunată-i supravieţuirea, când mintea reactivă preia comanda! În cazul pacientului bolnav de ulcer, mama l-a înţesat de nişe când era copil. Mama suferă îngrozitor, încercând să avorteze, (simulează o naştere prematură) şi îşi introduce forţat în cervix, fel de fel de instrumente casnice; unele din aceste nişe le face în abdomenul şi stomacul copilului: acesta supravieţuieşte, întrucât este înconjurat de substanţe proteice şi are o sursă de alimentare, iar sacul uterin funcţionează asemeni unei camere de automobil, rezistentă la perforări, care etanşează orice nişă. (Din vremuri străvechi, natura şi-a dovedit inteligenţa în scopul de a preveni avortul). Când Mama are o tentativă de avort, ea nu monologhează, aceasta este o dramatizare, iar într-unul din aceste engrame se înregistrează o conversaţie; se întâmplă însă, ca Bunica să locuiască alături şi, într-o zi, se iveşte pe neaşteptate, la scurt timp după ce Mama avusese o nouă tentativă de avort. Poate că şi Bunica, în tinereţe, a avut tentative de avort, dar acum, e bătrână şi nu mai conteneşte cu morala, nemailuând în calcul faptul că acest copil nu-i provoacă greţuri matinale; aşa încât, îşi critică aspru fiica când vede în baie o baghetă însângerată, din lemn de portocal. Copilul e tot „inconştient". Bunica o dojeneşte pe Mamă: „Cum a putut să facă una din fiicele mele un lucru atât de cumplit!". (Dar de la cine deţine mama această dramatizare? Este principiul „nu fă ca mine, ci fă ce-ţi spun") „Eşti un monstru. Meriţi să te pedepsească Dumnezeu, să fii

scoasă pe stradă şi arătată cu degetul. Copilul tău are dreptul la viaţă: dacă nu te simţi capabilă să ai grijă de el, o să am eu. Aşa că lasă sarcina, Eloisa, şi, dacă n-ai să vrei copilul când se va naşte, adu-lla mine! Ce-ţi veni să-i faci rău bietei fiinţe!" Şi astfel, când pacientul nostru se naşte câteva luni mai târziu, bunica e nelipsită, copilul e în siguranţă. Bunica reprezintă aliatul (poate deveni aliat într-o mie de feluri; e suficient să dovedească compasiune faţă de copil, când acesta se naşte moale ca o cârpă şi să-l protejeze împotriva mamei, când este „inconştient". În copilărie, pacientul nostru se ataşează de bunică din ce în ce mai mult, spre uimirea părinţilor (ei nu i-au făcut niciodată nimic micuţului Roger, excluzându-se pe sine). Şi, cînd bunica moare, în dorinţa de a o aduce înapoi, Roger contactează un ulcer.

„Păstraţi-l pe cel ce se dovedeşte a fi prieten", spune mintea reactivă, acest geniu remarcabil, chiar dacă acest lucru ar distruge organismul.

Calculul aliaţilor reprezintă mult mai mult decât un simplu calcul prostesc, că orice prieten se dovedeşte prieten, rămâne prieten doar dacă se reproduc aproximativ împrejurările în care s-a realizat prietenia.

Reprezintă un calcul în baza căruia, singurul mod de a fi în siguranţă este în preajma anumitor oameni, iar singura modalitate de a-i avea în preajma pe aceşti oameni, este boala, nebunia sau mizeria, pe scurt, neajutorarea.

Înfăţişaţi-i unui auditor un copil bolnăvicios, pe care pedepsele îl îngrozesc, care nu se simte în largul său acasă, care are aliaţi pe care îi consideră mai importanţi decât părinţii (bunici, mătuşi, internişti, doctori, asistente medicale, etc.) şi auditorul va descoperi, de regulă, în trecutul său, o tentativă de avort. Înfăţişaţi-i unui auditor un copil, care manifestă multă afecţiune faţă deunul din părinţi şi o imensă repulsie faţă de celălalt, şi auditorul va găsi în trecutul său, un incident în care unul din părinţi a vrut fie să scape, fie să facă rău copilului, în timp ce celălalt s-a opus.

Aşadar, calculul aliaţilor este extrem de important, dar, şi foarte bine ascuns. Adeseori, auditorul duce o luptă acerbă în încercarea de a identifica adevăraţii aliaţi ai unui pacient. Se întâmplă ca pacientul

să fi avut nouă, sau zece aliaţi, pe care a încercat cu disperare să-i păstreze, dar constatând că nu va reuşi, a căutat atunci, în anturajul său, colegi şi prieteni care să le semene aliaţilor săi. De exemplu, soţia, în prezenţa căreia soţul X este mai tot timpul bolnav, dar pe care nu vrea s-o părăsească sub nici o formă, reprezintă, în general, o pseudo-soţie, adică aceasta posedă anumite particularităţi ale aliatului adevărat, voce asemănătoare sau chiar acelaşi prenume. Domnul Y nu va renunţa la slujba sa, deşi nu-i permite să-şi pună în valoare întreg potenţialul său intelectual, întrucât şeful său reprezintă un pseudo-aliat; mai mult, s-ar putea afirma că Y lucrează încă în postul respectiv, deoarece are un aliat, într-o poziţie socială similară.

În mod firesc, în terapie, auditorul va întâmpina anumite dificultăţi cu un fenomen atât de puternic, capabil să distrugă viaţa unei persoane, deoarece atunci când îi va cere pacientului să renunţe la calculul aliaţilor, s-ar putea, ca acesta să nu dea nici un fel de indicii şi să refuze să coopereze.

Aceste engrame prosupravieţuire ce conţin calculul aliaţilor, ar putea fi interpretate ca, înglobând persoanele care au protejat viaţa pacientului în momentele în care acesta a presupus că existenţa sa era în primejdie. Nu este neapărat ca această formă de apărare să fie reală, raţională: ar putea exista, doar fiindcă o indică conţinutul engramului; însă, se poate afirma cu certitudine, că cele mai dificile calcule ale aliaţilor sunt acelea în care un aliat a protejat viaţa pacientului împotriva agresorilor. Majoritatea calculelor aliaţilor îşi au originea în zona prenatală.

Primul lucru care trebuie căutat şi găsit la un pacient este calculul aliaţilor, iar pe toată durata terapiei, vor trebui căutate celelalte.

Engrame prosupravieţuire de compasiune care conţin un calcul al aliaţilor variază doar în intensitate, comparativ cu engramele prosupravieţuire standard. Un engram prosupravieţuire standard este dăunător, în sensul că cineva şi-a manifestat prietenia faţă de pacient sau o altă persoană, când acesta era „inconştient": este greu de depistat sau de descărcat, chiar şi atunci când a fost realmente interpretat greşit – adică, conţinutul de prosupravieţuire era destinat unei cu totul alte persoane decât pacientului, care l-a interpretat greşit. Dacă pacientul este „inconştient" şi cineva spune „Ce băiat

curajos!", referindu-se de fapt la o cu totul altă persoană, mintea reactivă, cu egocentrismul ei caracteristic, preia fraza ca şi cum i-ar fi fost destinată lui. În engramul prosupravieţuire de compasiune (singurul engram care conţine un calcul al aliaţilor) a avut loc protejarea reală a pacientului împotriva primejdiei, mulţumită intervenţiei unui aliat: poate fi vorba de un incident extrem de dramatic, în care, cineva era pe punctul să-l omoare pe pacient iar aliatul, asemeni unui erou, soseşte, chiar la momentul oportun, şi-i salvează viaţa. Sau, poate fi vorba de un incident, în care pacientul era pe cale să se înece, sau să fie lovit de o maşină şi a fost salvat. (sau presupune că a fost salvat). Dar, engramul prosupravieţuire de compasiune nu este valoros decât prin conţinut, întrucât nu explică logic acţiunea. S-au depistat engrame la pacienţi care erau pe cale de a fi ucişi dar, conţinutul lor arăta că pacientul era convins că se încerca salvarea sa. În cazul acestui tip de incidente, se găseşte cel pe care auditorii îl numesc „tentativă de avort, convenită de comun acord" – în care, şi tatăl şi mama recurg la avort, adică, mama consimte să facăchiuretajul dar, brusc, cuprinsă de panică, începe să plângă spunând că „nu trebuie să-i facă rău preţiosul ei copil", însă în încercarea de a se salva pe sine însăşi de traumă: pacienţii cu acest tip de engram prosupravieţuire de compasiune nu-şi fac prea multe probleme în privinţa mamei.

Iată câteva din elementele insidioase ale engramelor prosupravieţuire de compasiune; (1) se aliniază dinamicii fundamentale de supravieţuire, în sensul propriu al cuvântului şi automat, scopului de bază al individului; (2) se aseamănă chisturilor, a căror cochilie este formată din engramele antisupravieţuire; (3) afectează extrem de grav sănătatea individului şi sunt factorul de bază al bolii psihosomatice de care suferă individul; (4) ajută mintea reactivă (nu şi mintea analitică) să reziste terapiei şi (5) reprezintă cea mai însemnată drenă la nivelul unităţilor de forţă vitală.

În ceea ce priveşte punctul (3), menţionat mai sus, engramul prosupravieţuire de compasiune are un efect mult mai mare, nu doar de a perpetua trauma, care va deveni boală psihosomatică. Orice engram este un ansamblu de date, care se compune nu doar din senzaţiile înregistrate şi cuvintele pronunţate, dar şi din emoţia şi

starea fizică a individului, care este deosebit de importantă. Mai mult, engramul prosupraviețuire de compasiune indică în ce stadiu se află organismul în momentul primirii engramului. Să luăm, de exemplu, engramul prosupraviețuire de compasiune, primit când individul era în stadiul de embrion. Ei bine, când mintea reactivă pune în funcțiune engramul, ea poate să forțeze corpul să revină la stadiul în care se afla în momentul primirii engramului: accidental, poate conduce la fenomene de retardare, tegumente de tip embrionar, curbare de tip embrionar a șirei spinării, etc. Chiar glandele pot fiatinse: gonade subdezvoltate, afecțiuni tiroidiene și psihomotorii; toate acestea survin cel mai ades din engramul prosupraviețuire de compasiune. Acest lucru se poate observa cu ușurință în timpul terapiei: într-adevăr, când preclear-ul a șters unele din engrame și, mult înainte de a atinge starea de Clear, procesul de creștere se reia de acolo de unde a încetat, și urmează din nou copia genetică originală. Schimbările fizice, care apar la pacient, sunt uneori atât de remarcabile și atât de pregnante, încât surprind mai mult, decât dispariția unor boli psihosomatice, precum cele coronariene, ulcere, artritre, alergii și altele.

S-ar putea crede, că nici o terapie nu va fi în măsură să înfrângă acel element, capabil să deformeze copia fizică genetică și să oprească sau să stimuleze fără rost dezvoltarea corpului. Este adevărat doar în sens foarte limitat. De îndată ce se depistează dușmanul, care îl distruge pe pacient, se poate găsi și mijlocul de a-l înfrânge, întrucât un engram prosupraviețuire, spre deosebire de engramul antisupraviețuire, posedă un călcâi al lui Ahile, deci un punct vulnerabil.

În prezent, Dianetica dispune de o soluție eficace, bazată pe principiul unităților de forță vitală; este vorba de o tehnică, care repune în circulație unitățile de forță vitală captive. Potrivit acestei teorii, engramul prosupraviețuire reține un anumit număr de unități de forță vitală, care în momentul când sunt eliberate, engramul dispare.

Prin urmare, în cazul unui pacient care suferă de o boală psihosomatică cronică, (și există oare cineva să nu sufere măcar de ceva, chiar dacă este un acces de strănut sau sughiț sporadic?),

auditorul porneşte, mai înainte de toate, îndepistarea cauzei acestei boli, folosind o tehnică, mereu aceeaşi (descrisă mai târziu) care îi va permite să vadă dacă pacientul este capabil să-i furnizeze date foarte vechi privind această boală, dacă sonicul pacientului funcţionează bine, dacă reuşeşte să-şi contacteze perioada copilăriei şi aşa mai departe. După ce face această investigaţie, trece la studierea cazului. Era copilul fericit cu Mama şi cu Tatăl său în copilărie? Dacă nu, atunci care a fost perioada cea mai fericită din viaţa lui? (Acolo se găsesc aliaţii). A exercitat vreunul din părinţi o influenţă puternică asupra copilului, încât să-i modeleze gândirea? Încă un posibil aliat, chiar dacă mai nesemnificativ. A avut pacientul bunici sau alte rude apropriate? Ce a simţit pentru ei? Toate aceste date vor fi, mai mult sau mai puţin, blocate sau denaturate de circuitele-demon şi auditorul nu le va putea da crezare; auditorul nu va putea da crezare nici datelor pe care pacientul va încerca, în mod inevitabil, să le culeagă de la părinţii sau rude „evazive", care nu numai că nu cunosc ce i s-a întâmplat, dar nici nu ţin neapărat ca pacientul să descopere anumite lucruri.

Ce s-a întâmplat de fapt? Pe cât puteţi, nu permiteţi pacienţilor să pună întrebări părinţilor sau rudelor, întrucât aceştia sunt restimulatori extrem de puternici şi nici nu furnizează date utile; pacientul încearcă să le folosească, doar ca circuite de derivaţie, în scopul de a evita neplăcerile de a-şi aduce aminte. Când terapia va lua sfârşit, pacientul nu va mai simţi nevoia să-i sâcâie pe aceşti oameni cu întrebări. Dacă doriţi, voi înşivă, să verificaţi, întrebaţi-o pe una din rude dacă doreşte să auditeze pacientul.

În acest moment, auditorul are o vagă idee privind identitatea aliaţilor. Şi, iată că intră în joc călcâiul lui Ahile din calculul aliaţilor:

Orice calcul al aliaţilor poate să comporte pierderea aliatului. Iar, pierderea aliatului poate fi detonatorul, care va declanşa fisiunea în lanţ .Ceea ce încercăm să facem, este să slăbim forţa minţii reactive, sustrăgându-i cât mai multe unităţi de forţă vitală din banca reactivă de engrame. Ori de câte ori eliberăm unităţi de forţă vitală din bancă, sporim capacitatea pacientului de a trăi şi ajutăm mintea analitică să pătrundă în banca de engrame. În consecinţă, eliberarea acestor

unităţi captive constituie o latură vitală a terapiei şi ameliorarea stării pacientului va fi direct proporţională cu numărul unităţilor descărcate.

Consideraţi aceste unităţi de forţă vitală drept energie liberă: un engram, după ce le-a capturat, poate lua caracteristicile forţei vitale.

Atunci, şi numai atunci, devine o entitate. Circuitele-demon, zidurile de valenţe , (care compartimentează, ca să spunem aşa, analizatorul, fiind răspunzătoare de stările multivalente), engramul însuşi, dobândesc forţă şi putere din aceste unităţi vitale pe care şi le-au însuşit.

Sarcina primordială a auditorului este să elibereze aceste unităţi de forţă vitală; cea de-a doua sarcină este descărcarea durerii conţinută în engrame; a-l face pe pacient să se simtă bine în cursul terapiei, nu intră în sarcina auditorului, însă nu înseamnă că acesta trebuie să se simtă jenat. Aşadar, caracterul dual al terapiei comportă efectiv două aspecte ale aceleaşi probleme: descărcarea engramelor. Engramele se prezintă sub două forme: cele care conţin emoţie dureroasă (adică, forţă vitală captivă) şi durere fizică (adică, vătămare, boală,etc.).

Obiectivul principal, din momentul în care pacientul a început terapia, este să-l facem să se întoarcă într-o perioadă anterioară, cât mai îndepărtată şi de a contacta, cât mai repede posibil, engramul baza-bază: dacă pacientul nu reuşeşte să se întoarcă imediat până la engramul baza-bază (aspect care merită şi trebuie încercat de fiecare dată) atunci, descărcăm mai întâi mintea reactivă de calculele aliaţilor, prin pătrunderea forţată în banca de engrame şi eliberăm unităţile de forţă vitală.

Pe scurt, terapia are un singur şi unic obiectiv, anume depistarea engramului cel mai vechi şi ştergerea lui, apoi, ştergerea tuturor celorlalte engrame considerate engrame, astfel încât să nu mai poată fi găsite (ele se reclasează în banca standard şi doar expert să fiţi să le mai depistaţi; durează ore şi ore de căutări: prin urmare, auditorul le consideră ca „şterse", întrucât nu mai sunt engrame ci experienţe trăite). Iar auditorul, nu are decât o misiune, una singură: să găsească engramele cele mai vechi şi să le şteargă. Iată de ce insist asupra acestui aspect.

Ca să realizeze acest lucru, auditorul foloseşte tehnicile şi arta

terapiei. Orice tehnică, care permite ştergerea engramelor şi reclasarea lor ca simplă trăire, poate fi considerată utilă şi legitimă, indiferent ce presupune. Să presupunem, că un inginer intenţionează să înlăture un munte aflat în calea unui râu: îşi canalizează întreg efortul spre înlăturarea muntelui şi va utiliza tehnicile şi arta profesiei sale: excavatoare cu aburi, berbeci hidraulici sau dinamită.

Sarcina, pe care ne-am asumat-o, presupune trei stadii de cunoaştere: (1) în Dianetică, cunoaştem scopul: cunoaştem rezultatele care se obţin când se atinge scopul (2) cunoaştem natura obstacolelor dintre noi şi scop, dar nu vom ştiniciodată prea mult despre natura exactă a obstacolului; (3) arta şi tehnicile folosite pentru a înlătura obstacolul dintre noi şi scop nu sunt valabile şi legitime, decât dacă permit înlăturarea obstacolului.

Metoda de abordare a problemei se poate îmbunătăţi în permanenţă, studiind mai profund natura diferitelor elemente ale problemei şi însuşindu-ne noi tehnici aplicabile problemei respective, sau studiind în scopul de a învăţa cum să aplicăm arta şi tehnicile existente. Arta şi tehnicile existente nu trebuie considerate optime, doar pentru că funcţionează bine. Durata şi uşurinţa în folosire s-ar putea scurta prin noi tehnici sau printr-o mai bună metodă de aplicare a celor existente.

Am făcut această paranteză pentru a releva că Dianetica, spre deosebire de logica aristoteliană şi istoria naturii, este o ştiinţă progresistă, permanent în plină evoluţie. Mai semnalăm totodată auditorului, că nu trebuie să se mulţumească cu aplicarea terapiei aşa cum este, ci să încerce să o îmbunătăţească.

Perfect. Iată deci, seria etapelor din care se compune terapia şi pe care o numim rutină. Ea funcţionează, dar ar putea fi mult mai bună şi mai rapidă.

1. Plasaţi pacientul în stare de reverie şi trimiteţi-l în zona prenatală pentru a vedea dacă poate contacta engrame şi reduceţi-le imediat. Dacă există, descărcaţi-le energia pe care o înmagazinează şi dacă-i posibil, ştergeţi-le. Nu încercaţi să ştergeţi engrame foarte îndepărtate de engramul baza-bază, ca de pildă, naşterea mai înainte ca arhivistul să vă prezinte datele.

Cu alte cuvinte, trimiteţi pacientul în zona prenatală şi căutaţi

cele mai vechi posibile engrame. Nu vă axaţi pe engrame specifice şi mai ales pe naştere; parcurgeţi doar ceea ce prezintă arhivistul. Dacă preclear-ul nu reuşeşte să pătrundă în zona prenatală, atunci treceţi la etapa a doua.

2. Treceţi în revistă viaţa pacientului, care se află tot în stare de reverie (mai devreme sau mai târziu, trebuie să faceţi acest lucru, chiar din momentul când pacientul va începe să se încurce, adică engramele nu se descarcă sau nu conţin emoţie). Faceţi această investigaţie, pentru a stabili persoanele de care a depins pacientul şi manifestaţi în permanenţă suspiciune că pacientul nu v-a spus care-i sunt adevăraţii aliaţi, însă nu-i împărtăşiţi niciodată neîncrederea voastră.

3. Găsiţi un moment, când pacientul a pierdut un aliat, fie din cauză că a murit, fie că a plecat. Contactaţi acest moment şi, într-un fel sau altul, fie captând incidentul în sine, fie momente sau incidente anterioare acestui incident, descărcaţi durerea încercată prin pierdere. Trataţi fiecare incident de pierdere, sau de plecare a aliatului ca pe un engram şi ştergeţi-l, sau faceţi-l pe preclear să-l parcurgă până când orice „sarcină" de suferinţă dispare. Dacă „sarcina" se menţine, înseamnă că există un moment de suferinţă anterior privind acest aliat; identificaţi-l şi trataţi-l ca pe un engram.

4. Sarcina auditorului constă mereu, mereu şi iar mereu, în a încerca să găsească, mai înainte de toate, momentul de durere sau suferinţă ulterior, şi apoi, să şteargă fiecare incident propus de arhivist, sau depistat prin tehnica repetiţiei.

5. Dacă un incident refuză să se reducă, după ce pacientul l-a repovestit de câteva ori, înseamnă că există un incident similar anterior, aşadar, pacientul trebuie dirijat spre acest incident.

6. Când engramele îşi pierd caracterul emoţional, chiar dacă se reduc, suspectaţi prezenţa unui alt calcul al aliaţilor, depistaţi-l (se va situa înainte sau după aceste engrame), şi reduceţi-l sau descărcaţi-i sarcina emoţională. Nu restimulaţi pacientul, abandonând un incident neredus pentru un incident ce pare mai profitabil; dimpotrivă, reduceţi tot ce contactaţi, mai înainte de a căuta o nouă sarcină de suferinţă.

7. Când după o investigaţie abilă nu reuşiţi să găsiţi un calcul al

aliaţilor, vă sfătuim să reduceţi mai degrabă un engram prenatal, lipsit de emoţie, decât să agasaţi pacientul, cu scopul de a primi calculul aliaţilor. Ştergând engrame mai vechi, lipsite de emoţie şi căutând, la anumite intervale de timp, un nou calcul al aliaţilor, în cele din urmă, veţi reuşi să-l depistaţi.

8. Dacă pacientul nu mai progresează sau refuză să coopereze, de vină este un calcul al aliaţilor.

9. Consideraţi toate circuitele-demon ca pe nişte elemente, menţinute la locul lor de unităţi de forţă vitală captive în banca de engrame şi găsiţi-le o rezolvare eliberând sarcinile de suferinţă.

10. Consideraţi că pierderea (prin plecare sau deces) unui aliat echivalează pentru pacient cu moartea unei părţi din sine, iar eliminarea morţii sau plecării unui aliat, îi va reda pacientului tot mai multă dorinţă de viaţă. Şi nu uitaţi, că marile sarcini de suferinţă nu sunt totdeauna moartea sau plecarea aliatului, ci doar brusca schimbare de atitudine a aliatului.

Nu pierdeţi niciodată din vedere că acea persoană, cu care se identifică cel mai mult pacientul, (mama, tatăl, bunicul, o rudă sau un prieten apropriat) este considerată de mintea reactivă, ca făcând parte din acea persoană, şi tot ce i seîntâmplă acestui personaj, s-a întâmplat şi pacientului. De exemplu, când un aliat a murit de cancer, se întâmplă, uneori, ca pacientul să aibă un hematon sau o plagă, exact acolo unde a presupus că se găsea cancerul aliatului.

Mintea reactivă operează doar cu identităţi. În engramul prosupravieţuire de compasiune, pacientul se identifică cu un alt individ. Decesul sau pierderea (prin despărţire, plecare sau respingere) celuilalt individ, devine convingerea minţii reactive că o parte din pacient moare şi ea.

Orice engram poate conţine sarcină emoţională; emoţia, manifestată de oameni în preajma unui pacient „inconştient", se înregistrează în mintea reactivă aşa cum este. Mânia se înregistrează într-un engram sub formă de mânie, apatia ca apatie, ruşinea ca ruşine. Tot ceea ce oamenii au simţit, din punct de vedere emoţional, se va regăsi în engramul rezultat din incident. Când conţinutul verbal indică net, că tonul emoţional al engramului este mânia sau apatia, dar pacientul nu resimte această emoţie, când relatează incidentul,

înseamnă că undeva, există un zid de valenţe care se interpune între pacient şi tonul emoţional; de regulă, el se năruie când se descoperă, înainte sau după incident, un engram cu sarcină dureroasă.

Există un singur motiv care îl îndreptăţeşte pe auditor să pătrundă în zona postnatală a pacientului, înainte de a descărca o bună parte din zona prenatală, şi anume, când este în căutarea sarcinilor de suferinţă, ocazionate de decesul, pierderea sau respingerea unui aliat. Prin „respingere" înţelegem, că aliatul a devenit un duşman activ (real sau imaginar) al pacientului. Un pseudo-aliat este o persoană, pe care mintea reactivă a confundat-o cu aliatul adevărat. Decesul,pierderea sau respingerea unui pseudo-aliat pot ocaziona o sarcină de suferinţă.

Potrivit teoriei, nu există decât un singur lucru, pe care îl pot ţine captiv unităţile vitale: această emoţie a pierderii. Dacă ar exista o anume metodă, prin care s-ar putea descărca doar unităţile de forţă vitală, atunci am putea neglija durerea fizică.

Ca un pacient să atingă starea de Release, se descarcă cât mai multe unităţi vitale captive din incidentele de pierdere, atingând un număr minim de engrame.

Durerea fizică sau „starea de inconştientă" dintr-un incident, care conţine pierderea unui aliat sau pseudo-aliat, poate, pur şi simplu, să fi fost cauzată de pierderea însăşi. Acest aspect este suficient să facă din acest incident un engram. Dacă pacientul resimte brusc un gol, privind o persoană care a jucat un rol în viaţa sa, acea persoană poate fi, cu siguranţă, considerată aliat sau pseudo-aliat. Dacă pacientul nu reuşeşte să găsească, fie prin reevocare, fie prin întoarcere, perioade întinse, când a fost împreună cu o altă persoană, atunci intervine ceea ce se numeşte ocluzie privind acea persoană. Dacă ocluzia este legată de deces, plecare sau respingere din partea acestei persoane, înseamnă că este vorba de un aliat. Există posibilitatea ca ocluzia să fie legată de motive punitive; adică, acea persoană a pedepsit pacientul, altfel spus, a devenit duşman de moarte. În asemenea situaţii, pacientul îşi va aminti decesul, plecarea sau îmbolnăvirea acestei persoane, nu momentele când ea l-a pedepsit. Dimpotrivă, dacă pacientul nu-şi aminteşte funeraliile unei persoane, înseamnă că, din punct de vedere teoretic, acea persoană este un aliat sau

pseudo-aliat. Dacă îşi aminteşte funeraliile unei persoane, dar nu îşi aminteşte momentele plăcute petrecute împreună, înseamnă că este vorba de un duşman. Asemenea reguli sunt experimentale. Dar, un lucru este cert: orice ocluzie privind o persoană, înseamnă că aceasta a avut o mare şi importantă însemnătate în viaţa pacientului şi ar trebui explicată.

Se poate aşadar remarca, că însănătoşirea unui pacient depinde în mare măsură de unităţile vitale care vor fi eliberate din banca sa reactivă. Înseamnă odescărcare de suferinţă, care ar putea fi extrem de violentă. De regulă, ne mulţumim să „uităm" asemenea aspecte, întrucât „cu cât uităm mai repede cu atât ne vindecăm mai grabnic". Din păcate, acest lucru nu funcţionează: ar fi extraordinar dacă ar fi aşa. Tot ce se uită şi conţine disperare, devine plagă supurândă. Auditorul va descoperi că, ori de câte ori va reuşi să localizeze acea negare „super"comandă de tip „uită", de tot atâtea ori va capta şi engramul care conţine această comandă; când nu va putea localiza engramul, deşi a depistat durerea fizică, înseamnă că o comandă, de tip „uită" sau „nu te mai gândi la asta" sau „nu-mi pot aminti" sau „nu-mi amintesc" îi barează accesul. Uitarea este o chestiune atât de delicată încât, atunci când un lucru a fost „scos din minte", în fapt, el a fost introdus direct în banca reactivă de engrame, unde poate absorbi unităţi de forţă vitală. Acest raţionament „sinuos", potrivit căruia uitarea face lucrurile suportabile este incredibil, când se ştie că, de exemplu, hipnotizatorul implantează sugestii, folosind o comandă de negare, aşa încât, pacientul nu-şi aminteşte că sugestia a fost implantată. Hipnotismul se cunoaşte de-o veşnicie: a fost unul din primele lucruri pe care şi l-a însuşit autorul când a studiat filozofiile orientale. A apărut, demult, în India, înainte de a pătrunde în Grecia şi Roma prin intermediul lui Anton Mesmer ; este un principiu fundamental al câtorva arte mistice; până şi vracii din tribul Sioux cunoşteau hipnotismul. Totuşi, marea masă de oameni, până atunci călăuziţi greşit şi lipsindu-le un leac concret, au crezut că singura posibilitate de a trata suferinţa era prin „uitare".Chiar Hipocrat , însuşi, remarca că o astfel de operaţie nu ia sfârşit, până când pacientul nu repovesteşte incidentul tuturor prietenilor săi şi, chiar dacă această terapie prezintă mai multe lacune, ea a reprezentat

timp de mai multe ere, ca şi spovedania, o parte din învăţătura populară a indienilor, a devenit un obicei; dar, în ciuda acestui fapt, oamenii se încăpăţânează să-şi înăbuşe durerea.

Foarte adesea, pacientul va implora auditorul „să nu-i vorbească de moartea cuiva". Dacă va fi destul de nesăbuit să ţină seama de această implorare, când pacientul se află în stare de reverie, atunci auditorul va împiedica eliberarea unei sarcini de suferinţă. Acela este primul lucru pe care ar trebui să-l descarce.

Poate că fără tehnica Dianeticii, abordarea unor asemenea lucruri ar fi neplăcută; însă, cu arta noastră, devine uşor nu numai să pătrunzi în miezul incidentului, dar şi să-l repovesteşti până când lacrimile şi tânguirile devin doar reverberaţii în mintea pacientului. Tratând acel incident ca pe un engram, relatându-l până când încetează să mai fie dureros din punct de vedere emoţional, pacientul îşi va recăpăta vitalitatea pe care a pierdut-o în momentul producerii incidentului. Iar dacă incidentul nu se descarcă, după ce pacientul l-a povestit de mai bine de zece ori, depistaţi un incident anterior de suferinţă, întocmai cum aţi proceda cu orice alt engram. Un pacient care începe să descarce o durere, încercată la vârsta de cincizeci de ani, poate foarte bine, ca două ore mai târziu să se regăsească în zona baza-bază, relatând primul moment de suferinţă, clipa în care aliatul pierdut i-a devenit aliat. Dacă auditorul poate restabili întreg lanţul de suferinţă privind un aliat, şi descărca incidentele, de la ultimul până la primul, îndepărtând, rând pe rând, toată suferinţa fiecărui incident şi descărcând întreaga serie de engrame de sarcina lor, atunci, va putea, în decurs de câteva ore, să elibereze suficient de multă sarcină emoţională, pentru ca ulterior, să poată începe o ştergere sistematică.

Vă rugăm remarcaţi această diferenţă: călcâiul lui Ahile din calculul aliaţilor se situează mai târziu pe şirul incidentelor legate de aliat, adică pătrundeîn lanţ printr-un canal de scurgere cu verticalitate temporală, prin care puteţi ajunge la primele incidente: călcâiul lui Ahile din lanţul de engrame antisupravieţuire este primul incident al acestui lanţ, exact inversul engramelor de emoţie dureroasă.

În scopul ca pacientul să aibă suficientă emoţie liberă, pentru a

putea atinge starea de Release sau de Clear, trebuie să eliberați din banca de engrame, unitățile de forță vitală captive; depistați mai întâi pseudo-aliații sau pierderile de aliați, mergând înapoi spre copilărie.

Pentru a descărca durerea fizică a individului din banca de engrame, începeți din copilărie cu cel mai vechi incident posibil (cel mai aproape de perioada concepției) apoi, urcați pista spre timpul prezent.

Durerea fizică din lanțul de incidente antisupraviețuire poate înăbuși emoția dureroasă din lanțul de incidente prosupraviețuire.

Emoția dureroasă din lanțul de incidente prosupraviețuire poate înăbuși durerea fizică din lanțul de incidente antisupraviețuire.

Să reprezentăm zona prenatală din banca reactivă de engrame printr-o diagramă, să trasăm o axă orizontală lungă, pe care să marcăm niște pete întunecate, corespondente engramelor. Extrema stângă a axei corespunde perioadei de concepție, extrema dreaptă, nașterii. Deasupra acestei axe, pe toată lungimea ei, să desenăm o zonă întunecată ca o nebuloasă, care aproape atinge axa. Deasupra acestei porțiuni întunecate, să trasăm o altă axă orizontală, pista aparentă a timpului, cea pe care se întoarce pacientul. Prima axă lungă reprezintă adevărata pistă a timpului; zona întunecată reprezintă emoția dureroasă, în timp ce axa superioară este ceea ce pacientul confundă și utilizează drept pistă a timpului.

Sporadic, auditorul contactează emoție dureroasă chiar în zona prenatală, încât, nu trebuie să-i scape ocazia de a o descărca. Într-adevăr, de îndată ce se degajă bună parte din emoția dureroasă postnatală, auditorul va putea depista multă emoție dureroasă în regiunea prenatală. Cea mai mare parte din această emoție dureroasă se situează în perioadele, mai mult sau mai puțin,recente din viața pacientului: însă, sursa acestei sarcini emoționale se găsește în zona prenatală.

Momentele de pierdere a aliaților prin deces, plecare, sau cele când aliatul se întoarce împotriva pacientului, țin captive aceste sarcini emoționale și le intercalează între pacient și viața sa prezentă. Aceste momente de pierdere postnatale (pruncie, copilărie, adolescență, maturitate), au deci, un efect retroactiv, în sensul că ascund vederii engramele prenatale.

Emoţia dureroasă, mai mult sau mai puţin, recentă apare când pierderea aliatului provoacă un key-in al unui incident mai vechi. Cu alte cuvinte, când pierde un aliat important, individul înregistrează o cădere rapidă pe scala tonurilor, ajungând până la nivelul de ton al engramelor vechi, care, în acele momente, se activează şi pun stăpânire pe unităţile de sarcină emoţională.

Unităţile vitale, astfel capturate şi menţinute captive, permit engramului să trăiască. Se produce un fenomen identic celui din electricitate, când o sarcină pozitivă respinge o altă sarcină pozitivă: astfel de sarcini se resping una pe cealaltă. Dat fiind, că analizatorul funcţionează cu o sarcină similară celei conţinute în engram, el se îndepărtează de engram, care rămâne astfel nedepistat şi perfect intact.

Pe măsură ce revine în sfera engramelor prenatale – care sunt menţinute în stare de key-in din cauza sarcinii emoţionale capturate din momentele de pierdere recente – pacientul poate parcurge, destul de uşor, multe engrame cu conţinut aberant, fără să-şi dea seama de acest lucru. Totuşi, în clipa când descarcă momentele de emoţie dureroasă, mai mult sau mai puţin recente, auditorul poate imediat pătrunde în zona prenatală şi identifica engrame de durere fizică, rămase, până la acel moment, nedepistate.

De fapt, atât incidentele prenatale cât şi cele recente reprezintă tot engrame, deoarece pierderea unui aliat produce decuplarea analizatorului şi, tot ce se înregistrează ulterior în el are caracter engramic şi se stochează direct în mintea reactivă. Prin văz şi prin relaţia existentă între amintiri şi prezent, individul este capabil să se orienteze, ceea ce-i permite adesea să-şi reamintească momentul pierderii, dar nu-şi poate aminti incidentele prenatale, întrucât în perioada prenatală, analizatorul său nu avea conexiuni cu care să se orienteze. Este cert faptul că, în pântecul mamei sale, copilul posedă un analizator în stare de funcţionare, în special spre sfârşitul sarcinii, însă acesta nu este încă capabil să-şi coordoneze trăirile şi memoria, prin urmare, existenţa engramelor este ignorată. Ulterior, va funcţiona altfel, deoarece individul dobândeşte o tot mai mare capacitate de a-şi aminti lucrurile, în special după ce învaţă şi foloseşte limbajul. De fapt, această abilitate de a-şi aminti întâmplări

trăite, fără a resimți nici cea mai mică undă de durere, permit evitarea incidentului în sine: din punct de vedere analitic, individul crede că știe totul despre momentul de pierdere; în realitate, nu are nici un fel de contact cu partea engramică a acestei pierderi, care conține un moment de „inconștiență", mai puțin profund decât cel provocat, de exemplu, de un anastezic. Totuși, pierderile aliaților suferite în copilărie pot fi într-atât de obturate, încât individul nu-și mai amintește nici măcar aliații propriu-ziși.

Auditorul va constata că engramele foarte recente sunt ușor de contactat. Și, va mai constata că pacientul, în momentul revenirii la un asemenea moment de pierdere, nu se mai găsește în propriul corp. Se cunoaște acest „fenomen" de câteva mii de ani, dar de fiecare dată când a fost menționat, a fost calificat doar ca „interesant", fără a se încerca să se descopere de ce o persoană, trimisă în trecutul său printr-o tehnică de regresie hipnotică, se găsește, când înlăuntrul propriului corp (adică, percepe lucrurile fiind ea însăși), când în afara propriului corp(adică, își vede corpul, într-o situație a cărei martoră este, dintr-o perspectivă detașată). Întrucât am descoperit că „Eul" posedă capacitatea naturală de a reveni, în stare de veghe la incidente trecute, acum, va trebui să analizăm „fenomenele" misterioase, constatate deja la subiecți drogați sau hipnotizați. Dianetica nu aplică în nici un fel hipnotismul. Însă, hipnotismul și Dianetica au un punct comun, în sensul că folosesc un anume potențial mintal asemănător – nu înseamnă însă, că acest potențial aparține hipnotismului. Iar, unul din fenomenele întoarcerii este, că sporadic, – fenomen permanent la alți pacienți – pacientul ajunge în perioade, unde se situează „în afara" corpului. Aceste perspective exteriorizate ale „Eu-lui" comportă două explicații. Fie pacientul se află într-o altă valență, adică își însușește identitatea unei alte persoane și percepe mediul prin ochii acelei persoane, fie s-a exteriorizat, adică incidentul respectiv conține atât de multă emoție dureroasă, încât pacientul nu-și poate ocupa propriul corp. Această emoție dureroasă poate proveni din incidente anterioare sau posterioare incidentului la care revine pacientul prin terapia Dianeticii. Povestind incidentul de câteva ori, pacientul va ajunge tot mai mult să-și coabiteze corpul, până când, în final, va retrăi

incidentul din interiorul propriului corp. Uneori, până când pacientul nu a povestit incidentul de câteva ori şi nu s-a reintegrat în propriul corp, nu se va produce nici o descărcare emoţională (lacrimi, etc.). E ca şi cum, pacientul a plecat în recunoaştere, pentru a sonda terenul şi a vedea dacă putea să-şi coabiteze corpul în siguranţă. Dacă după câteva repovestiri, emoţia nu se descarcă, lacrimile nu apar, atunci emoţia se găseşte altundeva, înainte sau după, dar de obicei, într-un moment situat mult mai târziu. Din perspectiva auditorului, exteriorizarea prin emoţie înseamnă acelaşi lucru cu exteriorizarea prin durere fizică. Când tratează un pacient, care se exteriorizează în permanenţă sau se găseşte pe pista timpului, atunci, auditorul trebuie să-şi canalizeze îndemânarea pentru a elibera momentele de emoţie dureroasă.

Toţi pacienţii îşi imaginează că timpul vindecă totul şi, că un incident, petrecut acum zece sau douăzeci de ani, nu mai are nici un efect asupra lor. După cum am arătat, timpul nu este un mare tămăduitor, ci un şarlatan desăvârşit. Timpul, prin procesul de creştere şi îmbătrânire, produce schimbări, iar mediul înconjurător face să apară chipuri şi activităţi noi, modificând în acest fel restimulatorii: un moment de emoţie dureroasă din trecut conţine, ca orice alt engram, restimulatori proprii şi, în plus, menţine în stare de key-in toate engramele vechi. Astfel, restimulatorii acestor engrame se adaugă, şi acţionează şi ei, pe lângă restimulatorii din incidentul de emoţie dureroasă. Mai mult, mintea analitică nu percepe restimulatorii de emoţie dureroasă. Există deci, o reţea foarte complexă de restimulatori, însă doar pentru cei care nu cunosc sursa aberaţiei. Dacă tratează orice moment de emoţie dureroasă la care îl întoarce pe pacient ca pe un engram, atunci auditorul va descoperi sarcina iniţială şi o va descărca.

Auditorul va descoperi, deseori, că pacientul va încerca să se eschiveze când i se cere să pătrundă în miezul incidentului: preclear-ul va încerca să furnizeze multe detalii fără importanţă, propriile gânduri din acea perioadă, motivele pentru care incidentul nu îi mai produce durere, etc. Gândurile, faptele şi gesturile care au precedat sau urmat incidentul nu au strict nici o valoare, întrucât nu permit descărcarea engramului. Auditorul care va pleca urechea la aceste

„argumentări" şi la „Îmi amintesc", în loc să parcurgă engramul propriu-zis, nu va ajuta la ameliorarea stării pacientului şi va irosi preţioase ore de terapie. Auditorul care va proceda în acest mod, ar face mai bine să se alăture adepţilor care cred în conceptul de încurajare, considerând că sentimentul de compasiune are valoare. În acest caz, el nu-şi merită statutul de auditor. Înseamnă pierdere de timp, o pierdere de timp preţioasă, de a-l asculta pe pacient vorbind despre ceea ce a gândit, spus, făcut sau crezut, când ar trebui să parcurgă engramul. Nu negăm că este necesar să-l facem pe pacient să vorbească, pentru aşti unde se află engramul însă, de îndată ce a fost localizat, acesta trebuie parcurs.

Imaginaţi-vă momentul când un copil află de moartea părinţilor săi. Auditorul descoperă că părinţii au decedat, când copilul avea doi ani. Deduce deci, fără să pună alte întrebări pacientului, că cineva trebuie să-i fi dat vestea privind decesul părinţilor săi, că există un moment precis, la vârsta de doi ani, când pacientul a aflat despre acel deces. Pacientul, relatând tragicul eveniment în prezent – auditorul nu foloseşte întoarcerea pentru a primi acest gen de informaţii – se serveşte de toţi anii care s-au scurs de la incident pentru a-şi înăbuşi emoţia dureroasă. Auditorul, fără alt preambul, transpune pacientul în stare de reverie, şi îl întoarce până la momentul când acesta a aflat de moartea părinţilor. Pacientul va orbecăi puţin până să reuşească să se orienteze în trecut, dar, nu va trece mult şi va contacta momentul când cineva l-a înştiinţat de deces. Neîndoielnic, dacă acel copil şi-a iubit enorm părinţii, puteţi fi siguri că are un engram. Engramul începe exact în momentul când copilului i se dă vestea morţii părinţilor săi, adică chiar în clipa când analizatorul s-a decuplat. Iar engramul se termină în clipa când analizatorul se repune în funcţiune, poate după o oră, o zi sau chiar o săptămână. Engramul se află între primul moment de atenuare analitică şi momentul revigorării forţei analitice. Primele momente ale engramului sunt cele mai dificile. Dacă cereţi pacientului să parcurgă prima oră din incident este mai mult decât suficient. Cei mai mulţi auditori cer pacientului să parcurgă de câteva ori doar primele minute ale engramului, pentru a vedea dacă se va produce sau nu o descărcare emoţională. Când auditaţi un moment de

pierdere care conţine emoţie dureroasă, procedaţi exact ca în cazul unui moment de durere fizică şi de „inconştienţă". Nu uitaţi, momentul de emoţie dureroasă este un moment de „inconştienţă", la fel de puternic ca atunci când pacientul primeşte în cap olovitură de baston. Dacă pacientul reuşeşte să contacteze emoţia, după ce a povestit incidentul de patru sau cinci ori (de fiecare dată, trebuie să-l faceţi să reia incidentul de la început şi să vă asiguraţi că pacientul se întoarce în timp şi intră în contact cu toate percepţiile incidentului; trebuie să auditaţi acest incident ca pe un engram) atunci, engramul trebuie parcurs până când emoţia îi va dispărea, până când incidentul îl lasă pe pacient indiferent, sau îl face să râdă. Dacă, după patru sau cinci povestiri, pacientul este la fel de exteriorizat şi nu încearcă nici un fel de emoţie, înseamnă că aceasta se află în altă parte, fie într-o perioadă anterioară, fie într-o perioadă posterioară; în acest caz, încercaţi să descărcaţi alte pierderi, indiferent câţi ani au trecut de la teribilul incident. Când se produce descărcarea acestei pierderi, şi cea vizată în primul rând, (cazul copilului de doi ani care şi-a pierdut părinţii) se poate descărca. Cu siguranţă că, mai devreme sau mai târziu, un asemenea incident grav se va descărca dar, până când descărcarea nu va fi completă, pacientul nu va mai reuşi să contacteze prea multe engrame de durere fizică.

Adesea, descărcările se produc în locuri puţin probabile. Uneori, ajung atât de mult la suprafaţă încât, doar atinse de pacientul în stare de reverie, ele permit eliberarea unităţilor, un key-out al engramelor şi localizarea lor pe pista timpului la locurile potrivite.

Banca de engrame este puternic deformată de emoţia dureroasă iar momentele de emoţie dureroasă sunt, la rândul lor, puternic deformate de durerea fizică. Sistemul de clasificare a minţii reactive este defectuos. Arhivistul nu este capabil să găsească şi să furnizeze auditorului decât multitudinea engramelor de emoţie dureroasă, sau a engramelor de durere fizică. S-ar putea, ca acestea să fie clasate pe pista timpului după o ordine fantezistă, altfel spus, auditorul poate contacta un engram de durere fizică prenatal, apoi un engram de la jumătatea perioadei prenatale, apoi un engram postnatal, iar mai apoi, nimic. Nu se maisemnalează prezenţa nici unui alt tip de

engram de durere fizică conținând o stare de inconștiență (accident, boală, operație chirurgicală sau vătămăre). Nu înseamnă însă, că pacientul este într-un impas sau a atins starea de clear. Înseamnă, mai degrabă, că auditorul va putea contacta engrame de emoție dureroasă (care conțin decesul, plecarea sau respingerea unor aliați). Atunci, auditorul caută engramele de pierdere, situate de obicei mai târziu în cursul vieții, și le descarcă de conținutul emoțional. Când unitățile de forță vitală au fost repuse în circulație, alte engrame prenatale de durere fizică ies la suprafață și auditorul le reduce. Când nu mai găsește engrame de durere fizică, auditorul reia căutarea engramelor de emoție dureroasă și tot așa, procedând alternativ, dacă este cazul. Mintea, ca mecanism autoprotejat, va bloca accesul la engramele de durere fizică, dacă constată că engramele de emoție dureroasă sunt pe cale să se descarce, și, va bloca accesul la engramele de emoție dureroasă, de îndată ce constată că engramele de durere fizică sunt gata de a fi reduse.

Pentru a descărca emoția dureroasă, începeți cu cea mai recentă de pe pista timpului și mergeți spre cea mai îndepărtată. Pentru a descărca engramele de durere fizică, începeți cu cele mai îndepărtate și mergeți progresiv spre cele recente. Și ori de câte ori contactați un engram, parcurgeți-l până când nu va mai avea nici un efect asupra pacientului, sau până când va dispărea complet (se va reclasa ca trăire în băncile standard). Dacă, după multe repovestiri, un incident nu pare să se descarce (durerea fizică și emoția nu se diminuează, sau nu apare nici un fel de emoție) atunci, și numai atunci, auditorul va căuta un alt incident. Într-un engram de emoție dureroasă, sarcina emoțională apare mai târziu. Într-un engram de durere fizică, care refuză să se descarce, cauza rezidă în prezența unui engram anterior, cu același conținut verbal. Pentru a-l contacta, auditorul va trebui să folosească frazele care i-au permis să depisteze durerea fizică, și va faceacest lucru, până când va reuși descoperirea engramului; când a reușit captarea, îl va descărca.

Considerăm inutil să revenim asupra faptului că raționalizarea pacientului, înainte sau după incident, nu accelerează terapia și, nu sunt de folos, dacă nu ne ajută să localizăm engramele. Considerăm că ne-am exprimat la fel de clar că, nici surplusul de explicații, nici

încurajarea sau evaluarea făcută de auditor, nu va accelera ştergerea de la sine a engramelor. Trebuie să înţelegeţi corect că nu reprezintă aberaţie ceea ce a crezut o persoană în momentul incidentului. Şi, mai trebui să fie limpede că, incidentele de emoţie dureroasă instalează în minte pereţi despărţitori şi circuitele-demon, iar engramele de durere fizică fixează aberaţia şi durerea fizică în corp.

Întreaga operaţie este mecanică. Nu are nimic de-a face cu motivaţia, cu ruşinea sau argumentarea. Singurul rol pe care îl joacă este de a descărca banca de engrame. Când bună parte din emoţia dureroasă a dispărut, individul devine un Release; iar când banca de engrame a fost golită de conţinut, individul devine un Clear.

Mintea se aseamănă cu un minunat mecanism: în sine, şi ca mecanism, este indestructibilă, bineînţeles, dacă nu i se îndepărtează anumite părţi: engramele nu înlătură nici o parte a minţii, ci o încarcă cu aspecte inutile. Imaginaţi-vă o minunată maşină aerodinamică, care funcţionează perfect – aşa ar trebui să fie mintea, fără durere şi emoţie dureroasă. Acum, imaginaţi-vă, că această maşină încape pe mâinile unei echipe de mecanici nepricepuţi: se apucă să-o meşterească, dar nu conştientizează că stângăciile lor sunt pe cale să deregleze complet maşina. Îşi dau, brusc, seama că maşina dă rateuri, dar nu înţeleg de ce. Nu-şi dau seama că au înţesat-o cu fel şi fel de obiecte: chei franceze, ace de pălărie, mucuri de ţigară. Primul lor gând este că maşina este incompletă, deci îitrebuie câteva accesorii arbitrare pentru a o repune în stare de funcţionare. Unele accesorii par benefice (engrama de compasiune) şi maşina, deşi conţine felurite obiecte inutile, îşi redobândeşte parţial stabilitatea. Apoi, nepricepuţii mecanici întrerup alimentarea cu combustibil (engramele de emoţie dureroasă) şi încearcă să o facă să funcţioneze lovind-o cu răngi de fier (durerea pe care o provoacă engramul când individul nu i se supune), întocmai cum şoferul îşi loveşte maşina cu piciorul când rămâne în pană. În cele din urmă, maşina nu-i decât un morman de fier vechi, aproape inutilizabilă sub nenumăratele accesorii cu care a fost echipată. Nepricepuţii mecanici o contemplă şi dau din cap spunând: „Să-i adăugăm altceva, ca nu cumva să se oprească de tot". Procedează ca atare, şi brusc, maşina pare că a încetat să mai funcţioneze (o ia razna).

Clearing-ul Dianetic constă în îndepărtarea deşeurilor care împiedică maşina să funcţioneze. Nepricepuţii mecanici (mintea reactivă) sunt înmărmuriţi şi nu ştiu ce să facă, însă, brusc, maşina conştientizează că se încearcă repunerea ei în stare bună de funcţionare, şi devine cooperantă. Cu cât se îndepărtează mai multe deşeuri, cu atât va funcţiona mai bine, şi cu atât mai vlăguiţi sunt mecanicii. Îndepărtarea deşeurilor trebuie să fie şi este rapidă. Ne-am putea opri când maşina funcţionează din nou „normal" (starea de Release) sau continua până când toate deşeurile se îndepărtează (starea de Clear). În final, când se atinge starea de Clear, vom contempla ceva ce nu a existat anterior: o maşină fără pic de rateu în funcţionare, perfectă, aerodinamică, puternică, perfecţionată, strălucitoare, capabilă să funcţioneze singură şi să-şi regleze propriile operaţii fără nici cel mai mic suport terapeutic.

CÂTEVA TIPURI DE ENGRAME

Iată două exemple din fiecare tip de engramă astfel, încât auditorul să poată înţelege clar ce diferenţele există între ele.

Engrama antisupravieţuire

Cuprinde orice tip de engram care se opune dinamicilor şi nu coincide scopului: lupta dintre Mamă şi Tată, la scurt timp după concepţie. Tatăl o loveşte pe Mamă în stomac. Aceasta ţipă (primele percepţii sunt durerea, presiunea, zgomotul loviturii şi ţipătul). Tatăl spune: „La naiba, te urăsc! Nu eşti bună de nimic! O să te omor!" Mama spune: „Te rog, nu mă lovi iar. Te rog. Mă doare. Mă doare. Nu mai pot, mă doare-ngrozitor". Tatăl zice: „Să stai aici să putrezeşti, lua-te-ar naiba! La revedere!".

Acest engram va produce o gravă aberaţie: în primul rând, pentru că se produce în perioada de început a sarcinii, în al doilea rând, conţinutul engramului îi transmite individului care l-a primit că doare şi că nu mai poate; în al treilea rând, conţine o comandă de reţinere, existând riscul de a se croniciza („Să stai aici"); în al patrulea rând, poate declanşa o boală („Să putrezeşti"); în al cincilea rând, are o conotaţie religioasă despre Dumnezeu şi damnaţiune („Lua-te-ar naiba"); în al şaselea rând, dă individului impresia că ceilalţi oameni nu sunt buni de nimic („tu", subînţeles în propoziţia de mai sus, se aplică în mod obişnuit altor oameni); în al şaptelea rând, are prin conţinut un ton emoţional, de ostilitate („Te urăsc"); şi în al optulea rând, individul va trebui să trăiască în perioada postnatală cu aceşti restimulatori puternici, tatăl şi mama sa. Acest engram are de asemeni şi alte efecte suplimentare, transmiţând individului, ca toate engramele, două valenţe absolut inutile: cea a

mamei care imprimă teamă, iar cea a tatălui, teroare. Individul poate dramatiza acest engram în câteva moduri: dacă engramul este restimulat şi nu îl dramatizează, individul va resimţi durere (se află în propria valenţă); dacă o dramatizează pe mama sa, va resimţi durerea pe care a primit-o aceasta, adică lovitura în stomac, (în timp ce individul a resimţit o durere la cap şi inimă); dacă îl dramatizează pe tatăl său, se va afla în conflict cu societatea, fără a mai vorbi de conflictele cu propria-i soţie şi copii. Nici un engram nu este benefic, dar există un tip care devine uneori util: engramul de compasiune care ţine la distanţă engramele antisupravieţuire.

Al doilea exemplu de engram antisupravieţuire este cel care provoacă starea de greaţă matinală, când mama vomită atât de violent, încât puternica compresie asupra copilului îl face „inconştient". Mama vomită, respiră greu şi îşi spune printre spasme, „Ah, de ce m-am mai născut! Ştiu că n-ar fi trebuit să-l las să mă penetreze. Ştiam asta, o ştiam. A fost o greşeală şi totuşi a făcut-o. Uh, ce neplăcut! Sexul este dezgustător. Este îngrozitor. Urăsc sexul. Urăsc bărbaţii. Îi urăsc. Uh, n-o să iasă, n-o să iasă. Mă arde stomacul atât de tare şi nu pot să vomit".

Iată un engram, pe care doar o femeie însărcinată l-ar putea dramatiza; un bărbat nu ar putea, în schimb, ar putea dramatiza o simplă stare de greaţă. O stare de greaţă matinală mai violentă este o aberaţie provenind din engrame: cândva, demult s-ar putea ca unele mame să se fi îmbolnăvit de la o intoxicaţie alimentară, inaugurând astfel această aberaţie, da, este posibil dar numai în epoca când fiinţa umană era încă primitivă. Remarcaţi că acum mama vomită, iar conţinutul stomacului este regurgitat; totuşi engramul indică neputinţa de a vomita: când individul va dramatiza acest engram prin propria-i personalitate, va resimţi presiune şi stare de „inconştienţă", aşadar dramatizarea în propria valenţă devine imposibilă; individul trebuie să-l dramatizeze în valenţa mamei, deci va dramatiza mai ales conţinutul verbal şi nu acţiunea; ajungem în situaţia ca, atunci când îi este greaţă, posesorul unui asemenea engram să nu reuşească să vomite. Fraza engramică este mult mai importantă decât acţiunea engramică. Nu există raţiune şi logică la nivelul minţii reactive. Dacă incidentul s-ar fi produs la nivelul conştientului, atunci n-ar fi

cauzat aberaţii. Individul ar fi procedat ca în incident: ar fi vomitat, acţiunea prezentă la nivelul conştientului fiind mult mai importantă decât cuvintele.

Dacă depistăm un astfel de engram în terapie, va fi destul de dificil să pătrundem în el, deoarece spune: „N-ar fi trebuit să-l las să mă penetreze", ceea ce reprezintă o comandă de negare. Conţine şi o comandă de reţinere „N-o să iasă". Engramul se va putea descărca definitiv atunci când vor dispărea cuvintele şi durerea fizică, întrucât nimic nu va mai putea împiedica pacientul să exploreze engramul. Dacă engramul nu se descarcă, înseamnă că există un alt engram anterior cu conţinut asemănător (aberatul are o dramatizare tip pe care o repetă la nesfârşit, provocând persoanelor din jur multe incidente, mai mult sau mai puţin similare, care diferă doar ca localizare în timp). Restimularea poate deveni atât de puternică în viaţa de zi cu zi (nu şi în terapie), încât declanşează nebunia, întrucât („el" – subiect subînţeles al propoziţiei) poate viza şi copilul, care se identifică cu cuvântul „el", dar nu se poate raporta la momentul prezent. În terapie, forţa engramului se va diminua imediat ce va fi contactat de mintea analitică (prin întoarcere); mai mult, auditorul descoperă că pacientul nu se deplasează pe pista timpului şi va descoperi comanda de reţinere, întrucât, mai devreme sau mai târziu, pacientul va spune „n-o să iasă", chiar dacă auditorul a ghicit deja fraza.

Acest engram va produce grave aberaţii în cea de-a doua dinamică şi vom constata că persoana care-l posedă va fi frigidă, foarte rezervată şi aspră cu copiii. Maimult, „el" se va teme să comită greşeli, şi totuşi o va face. La nivel psihosomatic, riscă să aibă dureri de cap, sau stare de greaţă în timpul actului sexual. Oricare din frazele engramului, ca oricare altă frază engramică, îi va declanşa individului atât durere fizică cât şi aberaţii, cu condiţia ca starea analitică a individului să fi fost scăzută (oboseală, boală uşoară). Astfel, acest engram aşteaptă până când cineva va spune, într-o viitoare perioadă de „inconştienţă", şi de preferat cu o voce ca a mamei, fraza următoare: „Uh, ce dezgustător!" sau, o altă frază similară, susceptibilă să producă un key-in. De exemplu, sintagmele „Mai dezgustător" sau „Dezgustător" nu vor produce un key-in.

Dimpotrivă, zgomotul cuiva pe cale să vomite ar provoca probabil starea de vomă.

Engrama prosupravieţuirii

Ar putea fi orice engram al cărui conţinut pare să indice că a ajutat individul să supravieţuiască. Să luăm, de exemplu, engramul actului sexual: Mama şi Tatăl întreţin relaţii sexuale care, prin presiune, produc durere şi „inconştienţă" fătului (engram clasic, asemănător celor de greaţă matinală). Mama spune: „Oh, nu pot trăi fără sex. Este minunat . Ah, ce minunat. S-o mai facem o dată!" iar Tatăl spune: „Vino! Vino!

E aşa de bine. Eşti aşa de minunată! Ahhhh!" Orgasmul mamei provoacă starea de „inconştienţă" a copilului. Mama spune: „E minunat". Tatăl, care a atins şi el orgasmul, spune: „Hai, du-te", însemnând că mama trebuie să facă un duş (amândoi ignoră că Mama este însărcinată), apoi adoarme şi începe să sforăie.

Evident, incidentul are valoare pentru individ, deoarece spune „nu pot trăi fără sex". Mai mult, „este plăcut" şi „minunat". Dar, este totodată şi extrem de dureros. Acest incident nu se poate contacta, deoarece, la început, există comanda „Vino" dar, ulterior, îi spune: „Du-te". În viaţa curentă, pacientul va avea probabil un orgasm când va vedea ceva „minunat", cu condiţia să se fi pronunţat în prealabil acest cuvânt.

Individul poate dramatiza fie valenţa tatălui, fie cea a mamei: nu va putea dramatiza prin propria valenţă, căci va resimţi durere fizică. Peste ani şi ani, vom descoperi că individul va acţiona ca Tatăl său, dezgustat după actul sexual, spunându-i partenerului „Du-te". Emoţia provine din modul cum au fost rostite cuvintele „Du-te": este o emoţie transmisă prin inflexiuni vocale nu şi prin cuvinte; engramele întotdeauna conţin şi cuvinte şi emoţie.

În terapie, vom constata că minţii reactive îi repugnă să lase acest engram să iasă la suprafaţă, deoarece, la urma urmei, „nu poate trăi fără sex". Există engrame ce conţin clase întregi cu astfel de fraze preferenţiale şi, ori de câte ori, va depista una din ele, auditorul va descoperi că mintea reactivă a preclear-ului refuză să dezvăluie

conţinutul engramului. „Nu vreau să te pierd", „Bazează-te pe asta", „Nu pot renunţa la asta, m-aş prăbuşi", etc. Un engram nu-i decât un engram şi indiferent dacă-i „plăcut"

sau provoacă aberaţii.

Impulsurile masochiste şi sadice izvorăsc adesea din engrame sexuale ce au acest conţinut, dar auditorul nu trebuie să conchidă că, sub pretext că actul sexual este dureros pentru copil, toţi indivizii care au primit engrame de act sexual sunt sadici sau masochişti. Masochismul şi sadismul se datorează engramelor care conţin violuri, suferinţă ca satisfacţie sexuală, plăcere de a resimţi durere, etc. şi engramelor cu sens omonimic, care indică că sexul şi durerea sunt similare, iar actul sexual, redat prin „Ce durere plăcută! Fă-mă să mă doară iar, Bill. Vreau să mă doară iar! Aşa, împinge! Vreau să mă doară, ca să te simt!" este „normal". Dacă acest engram este dramatizat de un băieţel, acesta riscă să practice sodomia, deoarece engramul nu conţine o acţiune analizabilă, ci o serie de comenzi preluate ad litteram.

Astfel, engramul de prosupravieţuire al actului sexual, ca în primul exemplu prezentat, este relativ inofensiv, întrucât nu produce aberaţii grave. Dar, este suficient să conţină anumite cuvinte ca să producă aberaţii cumplite.

Cel de-al doilea exemplu, priveşte un alt engram prosupravieţuire prenatal. (Iată ce a relatat un auditor, în perioada când urma el însuşi terapia „Îmi imaginasem viaţa – înainte de a cunoaşte Dianetica – ca un grafic gradat, în care perioada de la concepţie până la naştere, reprezenta o cincime din perioada de la concepţie şi până în prezent, însă, în momentul de faţă, consider că perioada prenatală ocupă două treimi din distanţa care separă concepţia de prezent". Când în final, zona prenatală a fost descărcată, aceasta reprezenta efectiv o cincime).

Mama, predispusă la hipertensiune arterială producea, în permanenţă, fătului o stare de suferinţă, mai ales când era agitată. (Iată una din cauzele principale ale

migrenelor). Nu se ştia ce anume o agita, ridicându-i tensiunea arterială şi producându-i engramul. Şi bună parte din viaţa prenatală rămâne un mister, în sensul că înregistrarea engramului începe după

durere, când se instalează starea de „inconştienţă". Mama, în momentul când tensiunea arterială începe să crească şi să comprime fătul, plânge. E singură. „Cum am să ies din starea asta? Totul îmi pare atât de monoton, sumbru şi nedefinit. Ah, de ce am ajuns aici? Nu o s-o pot duce până la capăt. Trebuie să pot, trebuie. Altminteri, o să mă îmbolnăvesc. O, Doamne, totul s-a abătut atât de brusc asupra mea. N-am altă ieşire, sunt blocată. Destul, voi depăşi această stare şi o să mă simt mai bine. Voi avea curaj s-o fac. Va trebui să am curaj. Sunt curajoasă. Sunt cea mai curajoasă fiinţă din lume. Trebuie să fiu şi sunt". Tensiunea revine la normal.

Modul în care s-a produs va rămâne un mister, atât pentru auditor cât şi pentru pacient, dar şi pentru autor şi cititor: acest lucru se întâmplă des cu engramele. Dau naştere la erori, nu pot fi înţelese, ci, doar şterse din banca de engrame.

Engramul de mai sus este extrem de grav, întrucât este parţial maniacal „Eu sunt cea mai curajoasă fiinţă din lume". Pronumele personal „Eu" se aplică individului însuşi, adică mai târziu, când copilul utilizează limbajul, conţinutul verbal al engramului poate acţiona asupra analizatorului. Înainte de acest moment, cuvintele înregistrate nu au nici un sens, dar conţinutul engramului poate, în aceeaşi măsură, cauza grave aberaţii. Ulterior, engramul devine şi mai periculos, deoarece afirmă: „N-am altă ieşire, sunt blocată" şi „Totul s-a abătut atât de brusc". „Blocată, captivă" reprezintă duşmanul nostru mai vechi, comanda de reţinere. Însă, „Totul s-a abătut atât

de brusc" este comanda de grupare. Mai mult, restul engramului este complet ilogic şi incoerent pentru analizator, deoarece spune că „trebuie să depăşească o stare" dar, „nu poate" şi „se va îmbolnăvi dacă nu o va depăşi" ceea ce „este imposibil". „Totul este identic" raţionează mintea reactivă, duşmanul nostru înverşunat; rezultatul: acest engram atrage şi respinge totodată terapia, în sensul că generează în mintea analitică o stare de nehotărâre intolerabilă. Individul care dramatizează se va afla, mai întâi, sub influenţa unui engram maniacal, considerându-se cea mai curajoasă persoană din lume. Apoi ezită, din cauza schimbării restimulatorilor şi a înrăutăţirii migrenei, mai apoi devine complet nehotărât, ca în final,

să contacteze emoţia prezentă în incident (disperare şi lacrimi), căzând într-o profundă stare de depresie. Iată ce înseamnă prosupravieţuire, deoarece, în mod aparent, i se permite să iasă din situaţie. Din cauza sintagmei „Totul-i monoton şi sumbru" individul suferă de daltonism, atunci când îşi aminteşte ceva: „vede" imaginile din trecut doar în alb şi negru. Dacă dramatizarea se intensifică, aceasta poate genera daltonism perceptiv real. Întregul engram poate favoriza, combinat cu alţi factori, internarea individului într-un azil cu o migrenă cronică şi cu întreaga durere fizică resimţită de-a lungul vieţii. De fapt, engramul conţine o comandă de grupare, care adună toate engramele minţii reactive în acelaşi loc, plasând individul chiar în acel loc.

Acest incident (autentic) l-am descoperit prin terapie. Pacienta fusese declarată „alienată". Când a contactat şi descărcat engramul, a redevenit „normală" şi a atins starea de Release. Pacienta fusese internată în spital, în poziţie fetală, regresând din punct de vedere fizic. Nu contenea să plângă şi să ţipe, folosind cuvintele din engram.

Fişa medicală menţiona că era o manifestare a unei deziluzii copilăreşti. În primă fază, pacienta a fost supusă tehnicii repetiţiei, utilizându-se cuvintele pe care le striga în gura mare, după ce, în prealabil, atenţia i-a fost fixată asupra sa printr-un zgomot monoton, puternic. Au trebuit contactate câteva incidente anterioare, conţinând aceste cuvinte, mai înainte de a se putea descărca incidentul pe care îl dramatiza. În cazul persoanelor mai mult sau mai puţin „normale", acest tip de engram se contactează şi se descarcă fără probleme. Dar engramul acestei paciente fusese puternic restimulat în decursul vieţii, pacienta posedând totodată şi câteva engrame de „pierdere", deosebit de grave, care cauzaseră un key-in al incidentului din ce în ce mai puternic.

În treacăt fie spus, indivizii (chiar cei „normali") care sunt „blocaţi, captivi", „nu pot să iasă" (adică, au mai multe comenzi de reţinere şi o mai mare cantitate de emoţie dureroasă) dramatizează frecvent anumite particularităţi ale fetusului: piele strălucitoare, curbură a şirei spinării, gonade insuficient dezvoltate.

Engrama de compasiune

Să luăm ca prim exemplu o maladie suferită de un pacient în perioada copilăriei. La vârsta de doi ani şi jumătate s-a îmbolnăvit de pneumonie. Suferise în cursul vieţii prenatale nenumărate tentative de avort, la care se adăugase stocul obişnuit de engrame, care se regăseşte la orice persoană cu părinţi aberaţi. Certurile şi supărările din propriul cămin îi creaseră o puternică stare de angoasă; multe din engramele sale se activaseră (key-in), printre ele numărându-se şi pneumonia. Bunica a venit şi l-a luat la ea, deoarece, ori de cîte ori era bolnav, mama îl părăsea. Incidentul s-a dovedit extrem de abscons, şi auditorul l-a contactat abia după ce a descărcat mai multe engrame de emoţie dureroasă recente şi mai bine de o sută de engrame prenatale de durere fizică. Când copilul plîngea, în stare de delir, bunica interpreta greşit, considerându-le accese de „conştiinţă" şi încerca să argumenteze. Spunea: „Oamenii aceia nu vor să-ţi facă rău, scumpete. Ştiu că le este milă. Fă ce ţi se spune şi crede ce ţi se spune, şi o să fie bine. Scumpule, promite-mi că aşa vei face". Copilul, incapabil să reacţioneze, răspundea cu ultimele licăre de reacţie şi promitea că-i va crede şi va face precum spun ei. „Te iubesc atît de mult" continua bunica „şi o să am grijă de tine. Acum, nu te îngrijora, comoara mea. Uită şi odihneşte-te".

Dat fiind că sintagmele conţinute în acest engram echivalau cu sugestii hipnotice, întreţinute de febră şi durere, au avut un efect foarte profund asupra copilului. Trebuia să creadă orice i se spunea. Să creadă orbeşte. Printre alte lucruri, acest engram avea să-l priveze de o bună parte din simţul umorului. Întrucât voia ca totul să fie bine, copilul trebuia să creadă ceea ce-i spuseseră părinţii, inclusiv ce i se spusese în perioada prenatală. Dar ceea ce spuseseră părinţii în perioada prenatală, erau fel de fel de idei aberate: „Eu comand în casa asta", „Ce plăcere să loveşti o femeie", etc. Ulterior, aceste date s-au prelucrat în „date adevărate", deoarece aşa preciza engramul de compasiune: „Trebuie să crezi". Nu există nenorocire mai mare ca engramele de compasiune care conţin frazele „Crede ce se spune", „Crede ce citeşti", „Crede-i pe oameni". De fapt, aceste sintagme presupun că bietul analizator nu mai este în măsură să-şi evalueze propriile-i date, numai dacă, individul nu se hotărăşte să se

împotrivească total, să se răzvrătească împotriva întregii lumi, aspect care se întâmplă uneori. Mai târziu, peste ani şi ani, nefericitul individ se va căsători cu o femeie care să semene bunicii (o pseudo-bunică). Curând, va deveni victima (a) durerii şi maladiei cronice conţinute în engramele de compasiune primite de la bunica sa (indispensabile pentru a-şi atrage compasiunea ei); şi (b) va fi sub influenţa engramelor prenatale, întrucât pseudo-bunica (soţia sa) îl transpune în propria-i valenţă: va ajunge să se certe cu soţia, primind automat riposta acesteia şi, brusc, soţia devine din pseudo-bunică, pseudo-mamă. Iar pacientul nostru îşi pierde şi bruma de sănătate mintală care-i rămăsese.

Prin terapie, după eforturi îndelungi, am reuşit să contactăm acest engram, care rămăsese adânc ascuns din două motive: (a) conţinutul său s-a aliniat scopului; şi (b) conţinea un mecanism de uitare. Din cauza lui (a), a trebuit să descărcăm un mare număr de incidente, mai înainte ca mintea (nu uitaţi, mintea se autoprotejează) să renunţe la engram.

În cazul lui (b), avem un dispozitiv frecvent în engrame. Ori de câte ori încercaţi să descărcaţi un engram care conţine atât de multă durere fizică, încât îl face pe preclear să ţipe de durere dar care, nu conţine nici un cuvânt, puteţi presupune prezenţa unui mecanism de uitare. Există, evident, mulţi oameni care consideră că, în caz de discomfort mental, remediul este „uitarea". Sintagme de tipul „Nu-mi mai vorbi de acest lucru", „Dacă mi-aş aminti, aş înnebuni", „Copile, trebuie să uiţi tot ce ţi-am spus", „Nimeni nu-şi poate aminti", „Nu-mi pot aminti" sau, pur şi simplu, „Nu ştiu", ca şi sintagma sintagmelor „Uită!", blochează accesul analizatorului la date. Se întâmplă uneori, când începeţi terapia cu un pacient, ca acesta să răspundă la tot ce îl întrebaţi folosind una din aceste comenzi de negare (amintiţi-vă că există multe alte tipuri de comenzi de negare). Prin tehnica repetării, veţi reuşi în final să eliberaţi fraza din diferite engrame, ceea ce va determina apariţia incidentelor. Pentru copil, să aibă o bunică care-i spune continuu „Uită", înseamnă un blestem mai mare ca cel al lui Macbeth .

Când un aliat va pronunţa o frază de uitare şi nimic altceva în timpul unui incident aproape fără durere sau emoţie, această frază îl

va face pe pacient să uite conținutul incidentului (ceea ce nu este foarte grav, întrucât incidentul este benign), fraza va ascunde profund toate cuvintele pronunțate înainte de incident, cuvinte care vor putea produce aberații, întrucât mintea reactivă le va prelua ad litteram.

Astfel, acest engram rămîne complet ascuns până la sfârșitul terapiei și când va fi, în cele din urmă, contactat, banca de engrame, deja golită de cea mai mare parte a conținutului ei, se va nărui complet și pacientul va atinge starea de Clear.

Al doilea exemplu de engram de compasiune a fost dobândit în copilărie. La începutul terapiei, pacientul era într-o stare de confuzie mentală extremă. În treacăt fie spus, acest tip de engram de compasiune se întâlnește destul de des. Incidentul s-a produs când copilul a fost grav rănit într-un accident. Avea o fractură craniană, suferise un traumatism cranio-cerebral și era în stare de șoc. A rămas în comă timp câteva zile. Pacientul nu știa ce i s-a întâmplat, deși un examen ulterior a relevat fractura. Știa că avea o cicatrice pe craniu, dar nu s-a întrebat niciodată de unde provenea. În perioada incidentului, tatăl și mama sa erau pe punctul de a divorța și, în zilele care au urmat, s-au tot certat în apropierea copilului, semi inconștient. Erau răvășiți de accident și se incriminau reciproc. Primele incidente din acest lung engram sunt nesemnificative în acest exemplu, exceptând faptul că mama lua constant apărarea copilului, deși tatăl nu-l agresa. Însă, mintea reactivă reține cuvintele din engram, deci cuvintele spuse de mamă au avut efect asupra pacientului. În final, tatăl îi părăsește. Mama, șezând pe patul copilului, îi spune plângând că nu-l va lăsa să moară, că „va munci din răsputeri" să-l țină în viață. Adaugă: „Doar mulțumită mie ești în viață. Te-am apărat de bestia și monstrul ăla. Să nu fi fost eu, ai fi murit de mult, dar voi avea grijă de tine și te voi proteja. Nu asculta ce-ți vor spune alți oameni. Eu sunt o mamă bună. Am fost întotdeauna o mamă bună. Nu le da ascultare. Te rog, copile, nu mă lăsa și fă-te bine, te rog!".

Această uimitoare inepție a țâșnit, desigur, chiar din mintea reactivă a mamei. Nu se simte vinovată de modul în care a avut grijă de copil, deși încă din perioada de concepție trecuse sistematic prin

perioade când îşi maltrata copilul. (În treacăt fie spus, nu există vinovăţie sau complex de vinovăţie care să nu provină dintr-un engram conţinând fraza „Sunt vinovată" sau o altă frază similară).

Mama era, ceea ce numim, o persoană ambivalentă. Ambivalent înseamnă acţionat de două forţe. De fapt, cuvântul multivalent ar fi mai potrivit, întrucât s-a demonstrat că oamenii „normali" au valenţe multiple, uneori douăzeci sau treizeci. Această femeie, în ciuda rugăminţilor nebuneşti şi a sentimentalismului, se transpunea rapid dintr-o valenţă în alta, precum se învârteşte dezlănţuit un derviş . Era fie extrem de ranchiunoasă, torturându-şi copilul cu „pedepse ciudate" şi „imprevizibile". Din păcate, doar când copilul se îmbolnăvea, mama îşi schimba valenţa: îl proteja cu pasiune, asigurându-l de dragostea sa, spunându-i că nu-l va lăsa să moară de foame, etc. Datorită acestui comportament aberat, la vârsta de zece ani, copilul primise deja aproape o mie de engrame, versiuni ale engramului descris mai sus.

Din cauza acestui engram, pacientul avea „convingerea" că dacă mama n-ar mai fi în preajmă şi dacă n-ar fi în relaţii bune cu ea, atunci el ar muri de foame sau ar suferi. Mai mult, acest engram (primit când avea o fractură craniană) presupunea că individul trebuia să aibă o îngrozitoare migrenă pe care, în dorinţa de a rămâne în viaţă, trebuia să o suporte. Întreaga serie de engrame a creat pacientului un ansamblu foarte complex de boli psihosomatice: sinuzite, eczeme cronice, alergii, etc. Între timp, acientul şi-a luat toate precauţiile pentru a-şi îngriji sănătatea, nefiind, deci, ipohondru.

În terapie, mai înainte de a contacta acest engram de compasiune, auditorul a trebuit să descarce întreaga serie de certuri care avuseseră loc înainte de incident, mare parte din engramele prenatale şi cea mai mare parte din engramele de emoţie dureroasă recente.

În cazul engramelor de compasiune, facem remarca că acestea nu se regăsesc exclusiv în copilărie: există şi prenatal şi postnatal – şi uneori, mult mai târziu în viaţă. În lanţurile de engrame de compasiune, vom găsi persoane care au împiedicat-o pe mamă să recurgă la avort şi, care sunt, desigur, aliaţi pe care individul nu vrea să-i piardă. Uneori, pot apărea engrame de compasiune, şi la vârsta de cincizeci de ani. Am avut un pacient care a primit un engram de

compasiune la vârsta de treizeci de ani, în perioada cât pacientul se afla încă sub efectul unui anestezic şi când suferea îngrozitor, o asistentă nimfomană i-a spus obscenităţi, i-a atins organele genitale, implantându-i remarci compătimitoare. Acest engram de compasiune i-a produs o stare psihică foarte gravă. (Legenda, potrivit căreia mulţi pacienţi anesteziaţi sau drogaţi sunt victime ale perversiunilor sexuale, este, pur şi simplu, o minciună exagerată. Foarte rar, după o operaţie sau o anestezie se poate produce, chiar dacă unii indivizi foarte aberaţi afirmă contrariul.)

Ca să devină un engram de compasiune, este suficient să conţină ceva compătimitor; mintea reactivă nu analizează niciodată adevăratul conţinut al engramului.

Engrama emoţiei dureroase

Vom da trei exemple, deoarece există trei tipuri de engrame de emoţie dureroasă. Pot apărea în orice perioadă, inclusiv în cea prenatală, dar incidentele cele mai uşor de contactat sunt cele recente; ele conduc la incidente de durere fizică mai vechi, la engrame de compasiune, etc. Primul nostru exemplu reprezintă pierderea unui aliat prin deces. O tânără de 18 ani află de la părinţii ei că tocmai i-a murit mătuşa, transmiţându-i-se astfel un engram de emoţie dureroasă. Mătuşa reprezenta un aliat care pentru ea conta enorm. Când am auditat pacienta, trecuseră deja treisprezece ani, avea deci treizeci şi unu. Şi-a reamintit decesul mătuşii, însă atribuia durerea pe care o resimţise propriei „dorinţe morbide de a muri." (transmisă, de fapt, de un engram în care mama repeta că voia să moară şi să pună capăt la tot). În fapt, mătuşa reuşise să o convingă pe mamă să nu „scape de copil", determinând-o să-i promită că îl va păstra. După naşterea copilului, se ocupase de ea, de fiecare dată când se îmbolnăvise. Mătuşa fusese pentru copilă singurul refugiu în confruntarea cu o mamă autoritară şi cu un tată habotnic, deoarece nici unul nu şi-o dorise, şi amândoi făcuseră tot ce se putea pentru a întrerupe sarcina înainte de termen.

Tatăl îi comunică tinerei vestea cu o voce sonoră şi adoptând o înfăţişare solemnă. „Agata, vreau ca la înmormântare să

dai dovadă de tot respectul cuvenit". („A cui înmormântare?") „Mătuşa ta s-a stins din viaţă de curând". („A murit?") „Da, într-o bună zi, moartea ne va lua pe toţi, şi de aceea, trebuie să fim pregătiţi să-ntâmpinăm soarta ce ne aşteaptă la celălalt capăt de drum. Căci viaţa-i o cărare lungă ce ne poartă fie spre Dumnezeu, fie spre flăcările Iadului, şi într-o zi, cu toţii vom muri. Comportă-te, deci la-nmormântare cu tot respectul cuvenit". Îndată ce auzi cuvântul „înmormântare", paloarea o şi cuprinse, dar când auzi cuvântul „moarte", căzu imediat într-o stare care de fapt era „inconştienţă". Rămase aşa timp de două zile, deşi era capabilă să meargă, să se ocupe de treburile curente, etc.

Pacienta a evoluat foarte încet, dar totul luă altă întorsătură când engramul respectiv a fost depistat şi parcurs. S-a produs o imensă descărcare de suferinţă, pe care tânăra reuşise întotdeauna să şi-o înăbuşe. Povesti engramul de opt ori, şi acesta încetă să mai aibă vreun efect asupra ei. Am putut atunci să contactăm, în modul cel mai firesc posibil, primul moment când intervenise mătuşa în tentativele de avort şi incidentul s-a descărcat. Ulterior, pacienta a putut să descarce nenumărate incidente prenatale, deoarece incidentul care îi interzicea „să scape de el" fusese şters; eliberând astfel unităţi de forţă vitală, tânăra nu a mai avut probleme să descarce incidente prenatale. Am mai depistat alţi cinci aliaţi. Dată fiind răutatea părinţilor, tânăra se ataşa de oricine manifesta interes faţă de ea sau constituia un refugiu. Au fost contactate incidente dureroase foarte vechi, care au permis găsirea altor aliaţi şi a altor incidente de emoţie dureroasă, care, pe măsură ce se descărcau, ne conduceau la alte engrame de durere fizică, şi tot aşa.

Al doilea exemplu este un engram, primit de un pacient ai cărui părinţi „foarte avuţi" se ocupaseră de existenţa sa toată viaţa. Viaţa sa prenatală era înţesată de incidente grave care refuzau să iasă la suprafaţă. În cele din urmă, auditorul a descoperit că singurele persoane care-i arătaseră dragoste şi afecţiune fuseseră bonele, în timp ce mama sa, o femeie căreia-i făcea plăcere să semene zâzanie în casă, îşi făcuse obiceiul de a concedia bona de-ndată ce băiatul se ataşa de ea. Mai mult, mama repeta oricui o asculta că băiatul era „o pacoste". Să revenim acum la engram: băiatul este în grădină şi vede

bona ieşind pe uşă cu o valiză-n mână; se opreşte din joacă şi se îndreaptă „s-o sperie"; bona, de origine irlandeză e furioasă în urma schimbului de cuvinte avut cu mama copilului. Însă, la vederea copilului, chipul i se îndulceşte şi-ngenunchiază lângă el. „Plec, copile. Nu pot să mai rămân. Nu mai pot fi bona ta. Ei, asta-i, o să ai alta. Nu plânge. Băieţeii nu trebuie să plângă, nu le face bine. La revedere, micuţul meu. Te ador." Şi plecă.

Copilul rămase uluit în prima clipă când i-a spus că pleacă. Interdicţia de a plânge îi venea de la un aliat, şi tot ce spune un aliat este adevărat, deci trebuie să-l crezi; aliaţii întruchipează supravieţuirea, iar scopul fundamental al copilului este să supravieţuiască. În toţi anii care au urmat, copilul n-a plâns decât în cazuri foarte rare, de imensă tristeţe. În prealabil, auditorul contactase, fără rezultat, opt plecări de acest fel; însă de îndată ce auditorul a contactat şi eliminat incidentul de mai sus, toate celelalte incidente s-au descărcat unul după altul.

Orice plecare a unui aliat conţine o sarcină emoţională, şi dacă nu reuşiţi să o eliberaţi, înseamnă că pacientul o înăbuşă din cauza altui incident.

Al treilea exemplu de engram de emoţie dureroasă se circumscrie celui de-al treilea tip: respingerea din partea unui aliat. O soţie îşi iubea cu tandreţe soţul. Întotdeauna se înţeleseseră de minune, până în ziua

când părinţii soţului se mutară în cartier şi începură s-o denigreze pe soţie. Soţul s-a înfuriat şi s-a certat cu ei. Din nefericire, soţia era un pseudo-aliat, în timp ce aliatul adevărat îi transmisese soţului, copil fiind, că trebuia să-i creadă pe părinţi. (Mai toţi aliaţii fac la fel – însă, dacă ar spune copilului lucruri bine gândite, atunci când acesta este tulburat sau instabil emoţional, atunci totul ar merge mult mai bine. Ar fi, de exemplu, de preferat o remarcă de genul: „Ei bine, când vei fi mare, vei reuşi să te descurci şi singur" în locul unui răsuflat slogan emersonian). Atunci, în soţ se produse o tragică respingere. Mintea reactivă, restimulată de soţie (soţul devenise extrem de instabil emoţional, deoarece părinţii îl restimulaseră profund) îi transmise soţului că-ntotdeauna un individ trebuie să-i creadă pe părinţi. Aceştia au tot continuat să facă remarci extrem de

aberate la adresa soţiei, de pildă că era o stricată. Soţul, pentru a scăpa din această situaţie imposibilă, împrumută valenţa tatălui, care conţinea obiceiul de a lovi femeile. Începe să-şi lovească soţia în mod repetat, dramatizând un engram al tatălui „Te urăsc. Eşti o stricată. Ar fi trebuit să-i ascult. Nu faci doi bani".

Mai târziu, soţia urmează terapia Dianetică. Îşi înăbuşise toată această sarcină emoţională, nu pentru că-i era ruşine de ce făcuse soţul ei, ci, pur şi simplu, fiindcă zona prenatală nu fusese degajată de un anumit număr de engrame. Mai înainte de a elibera emoţia dureroasă din acest incident, trebuiau descărcate aceste engrame. (arhivistul are multă judecată). După o perioadă, terapia nu progresase câtuşi de puţin, puteam chiar să o considerăm încheiată, dar pacienta manifesta încă durere fizică (pe care o atribuia unor cauze naturale) şi aberaţii (pe care le considera reacţii justificate). Auditorul folosi atunci tehnica repetiţiei şi optă, la întâmplare, pentru fraza „Te urăsc", întrucât ştia că soţia, din când în când, i se adresa astfel soţului. Brusc, incidentul ieşi la iveală. Îl repovesti de trei ori şi descărcă emoţia dureroasă, extrem de violentă, pe care acesta o conţinea. (pacienta plânse pe înfundate). Imediat, a putut contacta şi şterge douăsprezece engrame prenatale, ce conţineau certuri dintre mama şi tatăl ei (tatăl era aliatul; soţul era pseudo-aliatul), în timpul cărora mama se lovea în abdomen şi blestema copilul; abia atunci, pacienta noastră a putut progresa foarte rapid spre starea de Clear.

Orice pierdere poate crea un engram de emoţie dureroasă: pierderea unui câine, a unei păpuşi, a unei sume de bani, a unei poziţii sociale; pierderea unei persoane prin deces, plecare sau respingere. Chiar ameninţarea cu pierderea poate da naştere unui engram de emoţie dureroasă. Deci, pierderea unei persoane sau unui obiect, indisolubil legată de viaţa pacientului, poate ţine captive unităţi de forţă vitală. Această emoţie dureroasă îşi extrage forţa din engramele de durere fizică prenatale. Engramul de durere fizică rămâne, bineînţeles, marele vinovat, dar are totodată şi un complice, engramul de emoţie dureroasă.

MECANISME ŞI ASPECTE ALE TERAPIEI — PARTEA ÎNTÂI

ÎNCEPEREA CAZULUI

Orice caz se prezintă la început ca o problemă nouă. Nu există două fiinţe umane identice şi nici două cazuri care să urmeze exact aceeaşi schemă. Totuşi, acest lucru nu prezintă nici o problemă pentru Dianetică, deoarece mecanismul este întotdeauna acelaşi.

Există trei tipuri de cazuri: reevocarea sonoră, reevocarea ne-sonoră şi reevocarea imaginară (ceea ce auditorii numesc reevocare „dub-in").

În cazul reevocării sonore abordarea este foarte uşoară. Însă în toate cazurile procedura de bază este aceeaşi. Puneţi pacientul în reverie (şi nu vă îngrijoraţi prea tare dacă reveria lui nu este foarte profundă, deoarece aceasta serveşte doar la fixarea atenţiei asupra sieşi şi a auditorului, ceea ce puteţi obţine fără greutate). Instalaţi un anulator. Întoarceţi pacientul în copilărie, pentru a găsi o întâmplare plăcută şi apoi un incident puţin dureros ca, de exemplu, primirea unei palme peste faţă. Puneţi-l să parcurgă acest incident de câteva ori, pentru a realiza ce are de făcut. Dacă nu răspunde bine, duceţi-l în ziua precedentă şi puneţi-l să refacă traseul până la locul de muncă şi întrebaţi-l ce aude şi ce vede, apoi retrimiteţi-l în copilărie.

Scopul găsirii unui incident minor, precum pălmuirea, este de a descoperi dacă pacientul are o obturare a durerii. Această obturare nu prezintă nici o dificultate deosebită în Dianetică. Puteţi să mergeţi înapoi în timp înaintea momentului comenzii, prin care s-a obţinut

anestezia, dar este interesant să o aflaţi deoarece trebuie să o căutaţi de la începutul cazului. Apoi vedeţi dacă pacientul are o obturare emoţională. Nici aceasta nu prezintă o dificultate deosebită, însă, tot aşa, sunt date de care veţi avea nevoie.

Verificaţi acum dacă pacientul este în interiorul său ori se vede din afara sa. Dacă este exteriorizat înseamnă că lucraţi cu un caz care închide în sine o mare cantitate de emoţii, care trebuie descărcate.

Acum încercaţi să obţineţi baza-bază. S-ar putea să aveţi surpriza să o obţineţi imediat. Sau s-ar putea ca aceasta să vă ia cincizeci de ore, timp în care pacientul se descarcă. *Reduceţi* ceea ce obţineţi de la arhivist privind perioada prenatală.

Fie că ajungeţi sau nu la baza-bază, încercaţi să localizaţi cât mai multe engrame prenatale care vi se prezintă fără multă greutate şi reduceţi-le una câte una.

Dacă nu găsiţi nici un engram prenatal, aduceţi pacientul în prezent, dar cereţi-i să-şi ţină în continuare ochii închişi. Acum puneţi-i câteva întrebări despre familie, bunici, soţie sau soţ, după caz. Întrebaţi-l despre eventuali foşti soţi (soţii). Întrebaţi-l despre copii şi în special despre eventuale decese. Căutaţi un engram emoţional dureros, un moment de pierdere, care va fi descărcat.

Atunci când găsiţi unul, chiar dacă este vorba de moartea câinelui favorit, întoarceţi pacientul la el şi parcurgeţi-l din momentul în care a primit vestea până la câteva minute după. Apoi parcurgeţi-l din nou. Reduceţi momentul, ca pe un engram. Urmăriţi o descărcare emoţională. Repetaţi acţiunea de mai multe ori. Dacă nu reuşiţi o descărcare, găsiţi alte momente de pierdere, vreun eşec, orice se poate descărca. Însă faceţi-o cu mult calm şi înţelegere. Dacă nu aveţi succes, folosiţi tehnica repetării, arătându-vă tot timpul interesat de bunăstarea lui (chiar dacă vă neliniştesc unele devieri ale lui). Încercaţi cu fraze gen „Săracuţul ..." folosind numele lui din copilărie.

După ce preclear-ul a repetat această frază de mai multe ori (auditorul, în acelaşi timp, comandă benzii somatice[1] să se reîntoarcă la oricare incident care conţine acea frază pentru a facilita

1. bandă somatică: un mecanism indicator fizic referitor la timp. Auditorul dă ordine benzii somatice. Banda somatică poate fi trimisă înapoi la începutul unei engrame şi ea va merge acolo. Banda somatică va înainta printr-o engramă un timp, calculat în minute de către auditor, astfel încât auditorul poate comanda benzii somatice să meargă la începutul engramei, apoi la cinci minute după ce a început engrama, ş.a.m.d.

„absorbția"), s-ar putea să ajungă la un incident de mare tensiune, care apoi se va descărca. Dacă nu se descarcă nimic nici acum, păstrați-vă calmul (toată această muncă vă va răsplăti în următoarele ședințe), continuați să căutați și să observați. Pe aici pe undeva există încărcătură emoțională care se va descărca. Încercați cu alte combinații de cuvinte, precum cele spuse unui copil bolnav și neliniștit, și puneți-l pe preclear să le repete.

Dacă nici așa nu reușiți, faceți o altă încercare, fără să-i spuneți pacientului că e o încercare, pentru a vedea dacă el părăsește într-adevăr timpul prezent. Nu-i permiteți să „încerce să-și amintească". Ceea ce vreți este să se *întoarcă,* iar acesta este un alt proces, deși pentru creier este la fel de natural. Dacă el este blocat în timpul prezent, faceți-l să pornească din nou prin tehnica repetării, sugerându-i comenzi de salt: „Ieși și nu te mai întoarce niciodată!", „Nu te vei mai putea întoarce niciodată!" etc., ceea ce ar putea fi motivul rămânerii lui în timpul prezent. Dacă nu se întoarce după câteva fraze de acest gen, încercați cu fraze de reținere: „Sunt blocat!", „Nu te mișca!", ș.a.m.d.

Stați calm, nu vă arătați niciodată nerăbdător. Dacă în această primă ședință nu obțineți nici o descărcare și nici un engram prin tehnica repetării, și dacă nu obțineți nici o mișcare înapoi pe această cale, citiți încă o dată acest manual și încercați din nou după nu mai târziu de trei zile de la această primă ședință. Atunci s-ar putea, ca unele din datele pe care le-ați cerut să fie disponibile.

De obicei însă, veți întâlni ori un engram prenatal, ori o descărcare a unei încărcături. Dacă obțineți o descărcare, cereți benzii somatice să se întoarcă după engramul prenatal pe care acea încărcătură stătea. Reduceți tot ce reușiți să găsiți. Dacă engramul nașterii apare și este pe deplin reevocat, încercați să-l reduceți, dar faceți acest lucru având în vedere că, probabil, el nu se va ușura foarte mult și că este mai bine să îl parcurgeți de mai multe ori, pentru a-l detensiona cât puteți mai mult.

Uneori preclear-ul intră într-o reverie mai profundă decât doriți. Însă nu încercați să-l treziți într-un nivel superior. Lucrați cu el acolo unde se află. Dar dacă pare că se apropie de transa hipnotică, aveți mare grijă cu limbajul pe care-l folosiți. Nu-i spuneți niciodată, de exemplu, să se întoarcă și să stea acolo până găsește ceva. Aceasta este o

comandă de reţinere. Nu folosiţi comenzi de reţinere, de salt şi de grupare în Dianetică. „Vrei te rog să te întorci în zona prenatală?", „Hai să vedem dacă banda somatică poate localiza un moment vechi de durere sau disconfort", „Te rog reia senzaţia somatică de la început şi derulează engramul", „Spune-mi, te rog, ce auzi?", „Continuă" (atunci, când vreţi ca el să continue din punctul în care se află până la sfârşitul engramului), „Relatează-l din nou, te rog".

Nu există nimic, care să vă enerveze. Dacă vă enervaţi, şi el se va enerva.

Uneori întâlniţi o obturare a durerii. Aceasta are tendinţa de a transfera durerea în muşchi, iar muşchii se contractă şi tremură. Pacientul poate simţi aceasta, dar nimic altceva. Foarte rar se întâmplă ca pacientul să aibă o obturare atât de completă a durerii, încât să zvâcnească puternic, total inconştient de acţiune, gata să cadă jos din pat. Dacă întâlniţi un astfel de caz, nu vă alarmaţi: durerea este cumva blocată înăuntru. Mergeţi într-o perioadă destul de îndepărtată şi localizaţi o senzaţie somatică pe care el o poate simţi, sau veniţi mai aproape în timp şi găsiţi o încărcătură emoţională.

Nu vă lăsaţi deviaţi de la problemă dacă vă spune, referindu-se la emoţii, că le-a tratat la psihanaliză sau alte lucruri de acest fel. S-ar putea ca el să fii zidit în sine moartea soţiei sau a iubitei sau a copilului, dar întregul engram este încă acolo, îndesat cu unităţi capturate, gata de a fi parcurs ca orice engram.

Dacă întâlniţi o încărcătură emoţională puternică, pur şi simplu lăsaţi pacientul să plângă, menţineţi-l în parcurgerea engramului folosind un ton liniştit şi înţelegător, puneţi-l să o repovestească până ce nu mai rămâne nici o încărcătură, apoi trimiteţi-l înapoi într-o zonă prenatală sau în prima copilărie pentru a obţine un engram de durere fizică, care trebuie să se afle în spatele acestei încărcături emoţionale şi care a menţinut-o acolo.

Extravaganţa descărcării emoţionale nu trebuie să vă alarmeze. Scoaterea bruscă a pacientului din ea şi aducerea lui în timpul prezent l-ar face nefericit. Parcurgerea engramului de emoţie dureroasă va descărca, după câteva repovestiri, neplăceri pe care societatea n-a crezut niciodată că ar putea fi respinse sau uşurate

decât prin reprimare. Mergeți la momentul în care, pentru prima dată, pacientul a auzit vestea sau a observat lucrul care l-a făcut să se simtă atât de rău. Parcurgeți-l de la început pe o porțiune suficientă pentru a vă asigura că ați cuprins șocul inițial (câteva minute din timpul engramului vor fi suficiente) și puneți-l apoi să îl repovestească. E posibil ca el să se observe din afara sa atunci când începeți. S-ar putea ca acel moment să nu se descarce decât după ce l-ați parcurs de mai multe ori. Țineți minte: el s-a *întors* la incident, nu îl parcurge ca pe o amintire, lucru care n-ar duce la nimic bun.

Nu-l lăsați niciodată să repete același lucru. Unii preclear-i au răul obicei de a *repeta* ceea ce își amintesc că au spus ultima dată, în loc să înainteze prin engram la fiecare repovestire și să ia contact cu conținutul lui. Spuneți-i preclear-ului că ar mai putea exista ceva în el, întrebați-l ce culoare are patul din camera în care s-a întors, mențineți-i atenția asupra scenei, indiferent de mecanismul pe care îl folosiți. Și nu-l lăsați niciodată să repete lucruri deja spuse, cu nici un engram: ar putea repeta încontinuu, fără nici o valoare terapeutică, de fiecare dată spunând ceea ce își amintește că a spus ultima oară. E o mare diferență între aceasta și reexperimentarea repetată a engramului în vederea obținerii de noi date și a înlăturării încărcăturii.

Descărcați emoția, reduceți episoadele de durere fizică cele mai îndepărtate în timp din zona prenatală cât mai mult posibil. Dacă nu puteți intra în zona prenatală la început, înseamnă că are multe comenzi de salt; prin tehnica repetării puteți ajunge acolo.

Dacă pacientul continuă să spună „Nu pot să-mi amintesc", aveți răbdare, urmați întotdeauna codul. Puneți-l să parcurgă acea frază cu tehnica repetării. Dacă ajunge la o senzație somatică dar nu contactează nimic altceva, trimiteți-l mai înapoi în timp. Dacă ajunge la o alta, dar nu contactează încă nimic, folosindu-se de fraza „Nu pot să-mi amintesc", trimiteți-l mai înapoi; întreaga bancă a „săracului" preclear trebuie să fie presărată cu astfel de fraze. Cineva într-adevăr n-a vrut ca el să știe ce i s-a întâmplat. În final veți ajunge la un engram care va elibera o frază. După ce va fi repetat fraza încă de câteva ori, va zâmbi sau va râde sau pur și simplu se va simți ușurat. Acum puteți fie să parcurgeți engramul în care ați găsit fraza cea mai veche, ceea ce e cel mai bine, fie să reveniți înspre

timpul prezent, scoţând la suprafaţă fraza pe măsură ce apare în segmentele următoare. Sau puteţi să începeţi ceva care ar putea bloca cazul.

Ţelul final este de a duce banca standard în întregime în conştiinţa individului prin eliminarea (a) tuturor engramelor de durere fizică îndepărtate în timp şi apoi a următoarelor; (b) tuturor circuitelor demon (care sunt conţinute în engrame şi ies afară mai mult sau mai puţin automat); şi (c) tuturor engramelor de emoţie dureroasă.

Metoda de lucru este de a ajunge cât mai înapoi în timp, preferabil în prima parte a zonei prenatale, şi de a încerca găsirea şi reducerea unei engrame împreună cu toate senzaţiile somatice (dureri) şi percepţiile (cuvinte sau alte senzaţii). Dacă nu reuşiţi aceasta, mergeţi mai târziu, în orice moment între naştere şi prezent, şi găsiţi un moment de pierdere sau de teamă de pierdere în care puteţi obţine o încărcătură emoţională. Apoi vă întoarceţi mult, mult, mult mai înapoi şi găsiţi engramul, pe care ea se sprijină. Încercaţi încontinuu, până ce ajungeţi la baza-bază, engramul cel mai îndepărtat. Reduceţi cât mai multe engrame îndepărtate pe care le puteţi găsi, folosind arhivistul şi sistemul de repetare, iar când vi se pare că aţi epuizat materialul, mergeţi în perioade mai recente şi încercaţi să găsiţi o altă încărcătură emoţională.

Engramele de durere fizică ascund încărcături emoţionale mai recente. Încărcăturile emoţionale ascund engrame de durere fizică. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Parcurgeţi tot ce puteţi obţine în perioada îndepărtată: atunci când vi se pare că materialul se epuizează sau că lipsesc emoţiile, încercaţi cu material mai recent.

Acesta este modul în care se lucrează un caz. Nu contează ce fel de caz este, nu contează în ce condiţii este capacitatea lui de a-şi aminti, nu contează dacă este normal, psihotic sau nevrotic sau de alt tip, acesta este modul de lucru.

Iată instrumentele:

1. Reveria sau o atenţie concentrată, dacă nu puteţi obţine reveria;
2. Întoarcerea;
3. Tehnica repetării;
4. Cunoaşterea comenzilor de salt, de reţinere, de grupare, de deviere şi de negare;

5. Cunoaşterea engramului de emoţie dureroasă;
6. Reducerea sau ştergerea;
7. Răspunsul fulger[2];
8. Schimbarea de valenţă[3].

Aceasta e tot ce trebuie să faceţi:

1. Menţineţi pacientul mobil, în stare să se mişte de-a lungul pistei.
2. Reduceţi sau ştergeţi tot ce vă cade în mână.
3. Deduceţi din remarcile pacientului din timpul tratamentului sau din afara lui care sunt comenzile sale de salt, de reţinere, de grupare, de deviere şi de negare.
4. Ţineţi bine minte că obiectivul numărul unu este baza-bază, cel mai îndepărtat moment de durere şi „inconştienţă".
5. Ţineţi cont că pacientul şi-ar fi putut face „calcule" prin care boala sau starea sa de aberaţie să-i apară „de valoare" şi descoperiţi dacă aceste „calcule" vin din răspunsuri fulger la întrebările dumneavoastră.
6. Faceţi astfel încât cazul să progreseze, să câştige, lucraţi numai în direcţia progreselor şi a succeselor şi nu pentru rezultate imediate şi extraordinare. Preocupaţi-vă doar atunci când cazul rămâne static şi în această situaţie găsiţi engramul care barează totul. Conţinutul lui va fi similar modului, în care pacientul spune că simte în legătură cu el şi va avea cuvinte identice sau similare.
7. Aduceţi pacientul înapoi în prezent după fiecare şedinţă şi daţi-i anulatorul. Controlaţi-i *vârsta* prin răspunsul fulger, obţineţi primul răspuns şi găsiţi comanda de reţinere în acea perioadă dacă el nu se află în timpul prezent.
8. Păstraţi-vă calmul, indiferent de ce zice pacientul.
9. Nu încercaţi niciodată să-i explicaţi ce semnifică datele sale: el şi numai el cunoaşte semnificaţia lor.
10. Nu vă pierdeţi cumpătul şi folosiţi Dianetica; aşa cum a spus Farragut[4]: „La dracul cu torpilele! Înainte!"

---

2. **răspuns fulger**: primul lucru, care-i vine în minte unei persoane atunci când i se pune o întrebare.
3. **a schimba valenţa**: a-l face pe preclear să treacă de la o valenţă la alta.
4. **Farragut**: David Glasgow Farragut (1801-1870), amiral american care a câştigat bătăliile de la New Orleans şi Mobile Bay în favoarea Uniunii în Războiul Civil.

11. Soţie, fiu, orice aţi fi pentru preclear, dumneavoastră sunteţi auditorul în timpul auditării. El nu-şi poate calcula propriile engrame pentru a le descoperi; dacă ar putea, acestea nu ar fi engrame. Dumneavoastră puteţi să le calculaţi. Faceţi ceea ce credeţi că ar trebui să facă un bun auditor, niciodată ceea ce spune pacientul, exceptând cazul în care opinia sa coincide cu cea a unui bun auditor. Fiţi auditorul, nu aparatul de înregistrat. Dumneavoastră şi arhivistul său conduceţi cazul; ceea ce cred engramele sale şi mintea sa analitică nu trebuie să aibă nici o pondere în calculele dumneavoastră. Dumneavoastră şi arhivistul său ştiţi. El, ca „Eu", nu ştie.

12. Nu fiţi surprins de nimic. Auditaţi.

Acestea sunt lucrurile pe care nu trebuie să le faceţi:

1. Să diluaţi Dianetica cu unele practici sau credinţe din trecut: nu veţi face altceva decât să încetiniţi cazul sau să-l abateţi de la pista normală. Analizarea datelor primite, bazându-vă pe altceva decât pe obţinerea de alte engrame, duce la încetinire şi confuzii. Există tentaţia de a folosi acest material în alte scopuri decât obţinerea de engrame în cazul unora cu pregătire în alte domenii decât Dianetica. Cedarea în faţa acestei tentaţii, înainte de a şti cum funcţionează Dianetica, este o testare foarte nedreaptă a Dianeticii, lăsând la o parte faptul că încurcă treburile în cazul respectiv. Tentaţia este mare, deoarece prin Dianetică se obţine o atât de mare cantitate de date.

2. Nu tiranizaţi pacientul. Dacă el nu face progrese, este vina auditorului. Nu cedaţi vechii practici de a vă înfuria pe pacient, dacă starea lui nu progresează. *Dumneavoastră* puteţi fi *sigur* că engramul, pe care tocmai l-aţi redus, este motivul pentru care nu voia să facă baie, însă dacă el continuă să refuze să facă baie, fiţi sigur că există o cauză anterioară.

3. Nu consideraţi că aveţi un caz „deosebit" numai pentru că nu se rezolvă rapid. Toate cazurile sunt „deosebite".

4. Nu alergaţi după ajutor la cineva care nu cunoaşte Dianetica, dacă vă cedează nervii. Motivul pentru care cazul n-a progresat sau s-a complicat este chiar acesta: v-au cedat nervii. Doar Dianetica poate soluţiona o problemă în Dianetică.

5. Nu ascultați lamentările pacientului ca lamentări; folosiți-le ca date pentru a obține engrame.

6. Nu presupuneți că dacă nu puteți ajunge la engrame prenatale într-un caz, ele nu sunt acolo. În fiecare caz sunt o mulțime. Țineți minte că un engram nu este o amintire; el trebuie să fie dezvoltat pentru a putea fi readus în minte. Nu există pe lume ființă umană care să nu aibă o multitudine de engrame prenatale.

7. Nu permiteți pacientului să-și folosească mama sau propriile amintiri despre ce i s-a spus pentru a ajunge astfel la engramele prenatale. *Ori de câte ori un pacient vorbește la timpul trecut în loc de prezent, el nu este întors la incident.* Dacă nu este întors la momentul respectiv, engramul nu va ieși la suprafață.

8. Dacă astăzi pacientul nu este tulburat de o neplăcere de ieri, nu presupuneți că nu există o încărcătură de disperare, plasată înapoi pe pista timpului, în momentul în care el a primit impactul acelei disperări. Timpul poate eventual s-o îngroape, nu s-o vindece.

9. Nu raționați în termeni de „complexe de vinovăție" sau „rușine" decât dacă îi considerați conținuți în engrame, deoarece acolo îi veți întâlni. Nu-i sugerați niciodată pacientului aflat într-un engram că ar putea greși în legătură cu acel incident.

10. Orice îndepărtare a pacientului de la comportamentul optim sau de la rațiune este de origine engramică: nu faceți „concesii naturii umane" mai mult decât ar face un matematician mașinii sale de calcul care dă rezultate greșite. Inhibițiile sexuale, reprimările, apărările nu sunt „naturale" așa cum au fost privite în trecut.

11. Nu vă îngrijorați de aberațiile pacientului. Lucrați în vederea contactării, reducerii și ștergerii engramelor. Veți descoperi în fiecare pacient suficiente aberații pentru a umple un dicționar.

12. Nu vă impacientați dacă pacientul dumneavoastră nu devine Clear într-o zi sau într-o lună. Continuați să lucrați. Îl veți aduce deasupra normalității atât de repede, încât nu vă veți da seama când s-a întâmplat acest lucru. În afară de asta, urmăriți un țel foarte înalt.

„Blocat în timpul prezent"

La începutul tratamentului cazurile se găsesc în diverse poziții și situații de-a lungul pistei timpului; uneori ele sunt în întregime în

afara pistei, alteori pista timpului este toată răsucită într-un ghem. Din când în când găsim pista în condiţii bune şi engramele la îndemână, dar acesta nu e cazul obişnuit.

Nu se poate spune că un caz este mai dificil decât altul, decât în ceea ce priveşte aducerile aminte, dub-in-urile şi obturările. Însă cazul care pare „blocat în timpul prezent" şi asupra căruia nici o frază repetitoare nu are efect, deseori îl pune în încurcătură pe auditor. Preclear-ul nu se întoarce la engrame. De obicei pot fi obturări de durere şi de emoţie, iar emoţia dureroasă nu poate fi rapid descărcată. Uneori senzaţiile somatice se deschid, dar nu se poate găsi nici un conţinut. Alteori nu găsim nici o senzaţie somatică, dar găsim conţinutul. Situaţiile sunt foarte diverse.

Sunt multe lucruri pe care auditorul le poate face. Primul este de a-şi instrui pacientul cu tehnica întoarcerii. Această instruire este foarte simplă. Auditorul îl trimite pe pacient înapoi cu câteva ore şi îi cere să spună ce vede. S-ar putea ca reevocarea sonoră şi vizuală să fie obturată, dar pacientul să aibă o anume idee despre ce se întâmplă. Apoi auditorul îl duce înapoi cu câteva zile, după aceea cu câteva luni şi în fine cu mai mulţi ani, de fiecare dată cerând pacientului să descrie „ambientul" cât mai bine. Pacientul are acum idee despre întoarcere. El poate călători cel puţin de-a lungul unor porţiuni ale vieţii care nu sunt blocate de engrame.

Când pacientul este întors într-un moment trecut din viaţa sa, începeţi să folosiţi tehnica repetării, ţintind către lucruri evidente precum obturări senzoriale (insistând asupra cuvântului „a simţi") sau mecanisme de uitare (folosind cuvântul „a uita"). Astfel, un engram poate fi contactat şi redus.

Dacă tehnica repetării nu funcţionează şi nu se obţin date, deduceţi din comportarea sa în timpul terapiei şi din afirmaţiile lui ce anume îl deranjează sau îi obturează reevocările şi folosiţi acest lucru în tehnica repetării. De exemplu, s-ar putea să nu-şi reamintească de vreun membru al familiei sale. Puneţi-l să repete numele acestuia sau propriul nume cu care era chemat în copilărie, până ce se contactează un incident.

Dacă nu reuşiţi nici aşa, găsiţi nişte lock-uri uşoare, adică incidente care conţin o durere minimă, şi parcurgeţi-le. Astfel de

incidente, precum căderea de pe tricicletă, darea afară de la masă, o bătaie la fund sau o mustrare, ţinerea la şcoală după program etc., vă vor servi. După reducerea mai multor lock–uri, încercaţi din nou să găsiţi un engram.

Parcurgerea de lock-uri nu va duce la o mare îmbunătăţire. Există mii şi mii de lock-uri în fiecare caz, cele mai multe dintre ele dispărând fără ajutorul auditorului odată cu găsirea unor engrame grave. Însă lock-urile pot fi folosite la instruirea pacientului cu privire la întoarcere şi la terapie în general, şi pot duce la îmbunătăţirea stării lui prin demonstrarea că îşi *poate* înfrunta trecutul.

Cele mai importante lucruri care trebuie făcute la începutul fiecărui caz sunt (1) încercarea de a localiza şi şterge baza-bază şi (2) descărcarea emoţiei dureroase. Cu cât se descarcă mai repede, cu atât mai bine. Într-un caz există întotdeauna emoţie dureroasă, aşa cum există întotdeauna o mulţime de incidente prenatale.

Dar atunci când cazul este blocat în timpul prezent, fie în momentul deschiderii lui, fie în timpul tratamentului, el este puternic încărcat cu emoţie obturată şi se supune unei engrame restimulate prin aceea că trebuie să se întoarcă mereu în prezent şi să rămână aici. Cuvintele conţinute în acest engram vor fi în general exprimate de către pacient în timpul lamentării despre necazurile sale. Tehnica repetării se foloseşte de o astfel de cheie. Dacă nu reuşeşte, instruiţi pacientul, ducându-l înapoi la ceea ce poate contacta, iar atunci când instruirea e făcută, începeţi din nou să utilizaţi tehnica repetării, ca mai sus.

Există un motto aplicabil întregii terapii: „Dacă continui să i-o ceri, o vei obţine". Toate engramele se predau, dacă pacientul este întors în mod continuu în perioada respectivă, şedinţă după şedinţă. Banca cu engrame poate să reziste, dar o interogare suficientă, mai devreme sau mai târziu va scoate la iveală toate datele pe care le conţine. Continuaţi interogarea, menţineţi rutina terapiei. Chiar şi un caz „blocat în timpul prezent" va începe în final să se întoarcă doar în baza principiului tehnicii repetării.

Ar mai putea exista lucruri greşite pe care auditorul le poate face. El poate încerca să lucreze cu cazul pe baza datelor luate de la

părinţi sau rude, ceea ce de obicei nu dă roade deoarece subminează încrederea pacientului în propriile-i date (toate datele vor fi verificate cu rudele; însă nu vă preocupaţi de acest lucru până ce cazul nu va fi încheiat). Sau auditorul poate încerca să lucreze cu cazul în prezenţa altor persoane. Sau poate viola Codul Auditorului. O listă cu aceste obstacole pentru progresul cazului se găseşte în acest volum.

Baza-bază

Obiectivul principal al auditorului este baza-bază, iar după el, momentul cel mai îndepărtat de durere şi disconfort care poate fi găsit. Auditorul poate fi nevoit să vină în perioade mai recente pentru a găsi încărcături emoţionale, iar acestea însele pot fi fizic dureroase. Emoţia poate împiedica pacientul să ajungă la baza-bază. Însă întotdeauna este importantă această primă obturare a minţii analitice, iar când aceasta este obţinută, engramele următoare sunt mult mai uşor reduse.

Baza-bază e ţinta vitală din două motive: (1) Ea conţine un obturator al analizorului care este restimulat de fiecare dată când se primeşte un nou engram. Numitorul comun al tuturor engramelor este obturatorul analizorului. Deschideţi-l în primul moment în care a fost închis şi va avea loc o mare ameliorare a cazului, deoarece după aceea obturarea analizorului nu va mai fi aşa de profundă. (2) O „ştergere" (adică o scoatere a engramului din fişierele băncii engramice şi reîncărcarea lui în banca standard ca amintire) a bazei-bază lărgeşte considerabil pista timpului şi scoate la vedere multe engrame noi.

Baza-bază se găseşte uneori la câteva săptămâni înainte de prima absenţă a perioadei menstruale a mamei, ceea ce o plasează mult mai înainte de orice examinare de sarcină sau tentativă de avort. Uneori, într-un caz de lipsit de amintire sonoră, aceasta este descoperită în baza-bază, însă foarte rar.

S-a putea să fie nevoie de „ştergerea" unui material considerabil înainte ca baza-bază să apară.

Uneori baza-bază este „ştearsă" fără ca auditorul sau preclear-ul să-şi dea seama că este vorba despre ea, baza-bază fiind doar un alt

engram în zona de bază. Uneori trebuie descărcată multă emoţie dureroasă în zone mai recente ale vieţii înainte ca baza-bază să se ivească.

Însă întotdeauna baza-bază este ţinta şi, până ce auditorul va fi sigur că a ajuns la ea, trebuie să încerce în fiecare şedinţă să o găsească. De aceea va încerca să prindă cel mai îndepărtat moment de durere sau disconfort *în fiecare şedinţă*. Dacă nu poate prinde nimic în acea perioadă, va urmări să descarce un engram emoţional mai recent. Când acesta este complet descărcat, „redus" sau „şters", auditorul se va întoarce la materialul cel mai vechi pus la dispoziţie de către arhivist.

Indiferent de ce apare la suprafaţă, auditorul, înainte de a continua lucrul la noul material, va căuta să descarce toată încărcătura, fie ea durere sau emoţie. Aceasta se obţine în mod simplu întorcând pacientul asupra incidentului de mai multe ori, până ce acesta nu-l mai afectează nici dureros nici emoţional, sau până când pare că a dispărut.

Reducerea şi ştergerea

Aceşti doi termeni sunt foarte familiari. S-au făcut eforturi serioase pentru a împiedica folosirea lor şi pentru a-i înlocui cu nişte cuvinte latine răsunătoare şi grozave, dar până acum nu s-a reuşit. Auditorii insistă să folosească termeni familiari precum *AA* pentru încercare de avort, *ruine* pentru engrame foarte aberante, *aberat* pentru o persoană care nu este încă Release sau Clear, *zombie* pentru un caz de şoc electric sau de neurochirurgie, etc. Există teama că acestea au o tendinţă de a fi nerespectuoase faţă de vechile cărţi sacre şi venerate şi faţă de demnitatea acelor autorităţi din trecut care etichetau mult şi făceau puţin. Oricum ar fi, *reducerea* şi *ştergerea* sunt de un uz atât de comun, încât schimbarea lor nu este necesară.

A *reduce* înseamnă a scoate toată încărcătura sau durerea dintr-un incident. Aceasta înseamnă să-i ceri preclear-ului să repovestească incidentul de la început la sfârşit (atunci când este întors în el în stare de reverie) de mai multe ori, strângând toate senzaţiile somatice şi toate percepţiile prezente, ca şi cum incidentul s-ar întâmpla în acel moment. A *reduce* înseamnă, din punct de vedere

tehnic, eliberarea de cât mai mult material aberant posibil pentru a face cazul să progreseze.

A *şterge* un engram înseamnă a-l repovesti, până ce el dispare în întregime. Există o diferenţă distinctă între o reducere şi o „ştergere". Diferenţa depinde mai mult de ceea ce engramul urmează să facă, decât de ceea ce auditorul vrea ca el să facă. Dacă engramul este vechi şi dacă nu este precedat de material care să îl suspende, el se va „şterge". Pacientul, încercând să îl regăsească pentru a-l repovesti a doua sau a şasea oară, va descoperi pe neaşteptate că nu are nici cea mai slabă idee despre ce conţinea. El s-ar putea să-l întrebe pe auditor, care, desigur, nu-i va da absolut nici o informaţie. (Auditorul care-i sugerează încetineşte terapia devenind el însuşi memoria pacientului.) Această parcurgere a pistei şi încercarea de a găsi engramul îl poate amuza pe pacient atunci când nu reuşeşte. Sau îl poate nedumeri, deoarece acolo era ceva care avea, la primul contact, o senzaţie somatică dureroasă şi un conţinut foarte aberant, care acum par să nu mai existe. Aceasta este o „ştergere". Tehnic însă engramul nu este şters. Dacă auditorul vrea să mai piardă puţin timp, doar de dragul cercetării, va găsi acum engramul în băncile standard, etichetat astfel: „iniţial aberant; destul de amuzant; informaţii care pot fi utile din punct de vedere analitic". O astfel de cercetare nu are legătură cu terapia. Dacă incidentul a avut o senzaţie somatică, a fost repovestit de câteva ori şi apoi, când ultimul material rămas a fost găsit, a dispărut, el a fost *şters* din punct de vedere al băncii engramice. El nu va mai fi „sudat" în circuitele motoare, nu va mai fi dramatizat, nu va mai bloca vreo dinamică şi nu mai este un engram, ci o amintire.

„Reducerea" are câteva aspecte interesante. Să luăm un incident din copilărie (să zicem la vârsta de patru ani) care priveşte o opărire. Acesta este contactat când în zona de bază sunt rămase multe date. Are sub el multe lucruri care îl ţin pe loc. Cu toate acestea are o încărcătură emoţională care încetineşte terapia. Arhivistul ne înmânează opărirea. Acum nu se va *şterge*, ci se va reduce. Aceasta este o muncă, care ia mai mult timp decât o ştergere. Această muncă are mai multe aspecte.

Senzaţia somatică este contactată, incidentul este început cât mai aproape posibil de începutul lui efectiv şi este apoi povestit. Această

opărire are, să zicem, o treaptă emoțională de apatie (treapta 0,5). Preclear-ul se izbește de ea în mod apatic, bine exteriorizat, privindu-se cum se opărește. Apoi e posibil să apară brusc o descărcare emoțională, dar nu în mod necesar. Preclear-ul se întoarce la început și povestește (reexperimentează) încă o dată întregul incident. Apoi iarăși și iarăși. Curând începe să se enerveze pe oamenii implicați în incident pentru nepăsarea sau cruzimea lor. A urcat la mânie (treapta 1,5). Cu răbdare, auditorul îl pune din nou să parcurgă incidentul, deși pacientul ar vrea să spună cât de răi sunt părinții săi sau cum consideră el că ar trebui să fie făcute legi privind copiii opăriți. Acum preclear-ul încetează de a fi mâniat și materialul îl plictisește. Pe scala emoțională a urcat la plictiseală (treapta 2,5). S-ar putea să protesteze că aceasta este o pierdere de timp. Auditorul îl pune din nou să parcurgă incidentul. Pot apărea noi date. Senzația somatică poate fi încă prezentă sau nu în acest moment, însă treapta emoțională este încă joasă. Auditorul îl pune din nou pe pacient să parcurgă incidentul și pacientul poate deveni sarcastic sau glumeț, dar nu întotdeauna. Incidentul este încă o dată repovestit. Pe neașteptate preclear-ul poate fi amuzat (dar nu întotdeauna) iar incidentul, atunci când a atins în mod evident o treaptă înaltă, poate fi abandonat. Probabil că va ceda în câteva zile, dar aceasta nu are mare importanță, deoarece va fi șters în întregime la întoarcerea de la baza-bază. Oricum el nu va fi niciodată la fel de aberant ca înainte de reducere.

O reducere poate duce uneori la dispariția aparentă a întregii engrame. Dar acest lucru este evident atunci când are loc. Fără a se ridica prea mult pe scala emoțională, incidentul, prin repetare, dispare pur și simplu. Aceasta este o reducere până la *recesiune.* După câteva zile incidentul va reveni în forță, aproape la fel de puternic ca înainte. Există material înaintea lui și încărcătură emoțională după el, ceea ce îl face greu de manevrat.

Deci, se pot întâmpla multe lucruri cu un engram în decursul acestui proces. El se poate reduce, adică se poate descărca emoțional și somatic, rămânând după aceea fără mare putere aberantă. Se poate reduce până la recesiune, adică poate dispărea din vedere după mai multe repovestiri. Se poate șterge, adică să nu mai existe după aceea, în ceea ce privește banca.

Auditorul are nevoie de puţină experienţă pentru a înţelege cum se comportă engramele după ce le-a contactat. Ştergerea are loc, de obicei, după ce baza-bază a fost atinsă sau când se lucrează cu zona de bază. Reducerea este însoţită de o descărcare emoţională. Reducerea până la recesiune se produce atunci când sunt prea multe lucruri în banca engramică care suprimă incidentul.

Din când în când şi cel mai bun auditor întâlneşte un engram şi se decide să îl macine imediat, dacă tot l-a contactat. Este o treabă tristă. Poate e mai bine s-l macine decât să-l restimuleze şi să-l lase pe pacient iritat vreo două zile. Poate nu. Dar în orice caz ar fi fost mai bine ca acel engram, care nu se reduce decât până la recesiune, să nu fi fost contactat.

Ţinta evidentă pentru noii auditori este întotdeauna engramul natal. Toţi au acest engram al naşterii: la cei mai mulţi pacienţi el poate fi localizat destul de uşor. Însă el reprezintă un incident dureros şi, până ce zona de bază nu este lucrată complet şi până ce emoţia dureroasă mai recentă nu este descărcată şi până ce arhivistul nu este gata să înmâneze acest incident, este mai bine să fie lăsat la locul lui. De obicei el se va reduce până la recesiune şi după aceea va continua să-şi facă simţită prezenţa, sâcâindu-l pe auditor. Pacientul va avea dureri de cap nedefinite şi răceli şi nu se va simţi bine, dacă naşterea nu este tratată la întoarcerea din zona de bază. Auditorul pierde timpul, desigur, încercând să înlăture aceste dureri de cap şi răceli, deoarece naşterea, cu toată viaţa prenatală înaintea ei, nu se va reduce aşa cum trebuie şi nici nu se va şterge, ci doar va regresa. Se întâmplă chiar prea des ca naşterea, dacă este contactată prea devreme, să dea pacientului durere de cap şi răceală. Aceste neplăceri sunt minore şi de mică importanţă, însă munca investită de auditor în tratarea incidentului doar pentru reducerea lui până la recesiune, este irosită. Este adevărat că din când în când arhivistul oferă naşterea: dacă face acest lucru înseamnă că deasupra ei se află o încărcătură emoţională care se va descărca şi incidentul se va reduce în mod adecvat. Auditorul trebuie atunci să facă totul, pentru a prinde acest moment. Este adevărat că uneori cazul încetineşte şi auditorul parcurge naşterea oricum, pentru a vedea dacă poate creşte viteza de avansare a cazului. Însă întoarcerea la naştere doar pentru a

pune mâna pe un engram, care se ştie că este acolo, duce la neplăceri şi pierdere de timp. Mergeţi cât mai departe posibil şi vedeţi ce vă oferă arhivistul. Încercaţi tehnica repetării în zona de bază. Aţi putea da peste incidente care se vor şterge. Dacă nu există nimic acolo, căutaţi un engram de emoţie dureroasă într-o perioadă mai recentă, moartea unui prieten, pierderea unui aliat, ratarea unei afaceri, ceva. Descărcaţi-l şi reduceţi-l ca pe un engram şi apoi întoarceţi-vă în zona prenatală cât mai mult în timp şi vedeţi ce-a apărut. Dacă arhivistul consideră că aveţi nevoie de naştere, v-o va da. Dar nu cereţi naşterea doar pentru a avea un engram la care să lucraţi, deoarece s-ar putea ca toată treaba să se dovedească fără rost şi să aducă neplăceri. Naşterea va apărea atunci când trebuie; arhivistul ştie ce are de făcut.

Fixarea asupra unei perioade mai recente de „inconştienţă", precum o anestezie chirurgicală, în care este prezentă o mare cantitate de durere fizică, poate duce la o restimulare inutilă. Puteţi avea, desigur, rezultate mai bune lucrând cu astfel de momente reverie, mai degrabă decât în hipnoză sau narcosinteză, unde o astfel de restimulare poate avea consecinţe grave. În reverie efectul este uşor.

Mânuirea benzii somatice

Există doi omuleţi în fiecare parte a creierului, doi pentru fiecare lob, suspendaţi de călcâie. Omuleţul extern este „banda motorie"[5], cel intern este „banda senzorială"[6]. Dacă doriţi să ştiţi mai multe despre structura acestor perechi, cercetările Dianeticii vă vor da răspunsul peste câţiva ani. În prezent există doar o descriere a lor. Pentru un inginer care cunoaşte Dianetica descrierea actuală, care se poate găsi în bibliotecă, nu este în întregime rezonabilă. Acestea sunt, probabil, un fel de tablouri de comandă. Dacă aţi avea un galvanometru[7] foarte sensibil, un galvanometru mai sensibil decât cele comercializate azi pe

---

5. **bandă motorie**: sistemul de control al minţii prin controale motorii. În fiecare parte a craniului există două panouri, unul deasupra celuilalt, acestea controlând laturile opuse ale corpului. Pe fiecare parte, într-un panou se înregistrează gândurile, în celălalt se reglează controlul muşchilor.
6. Banda senzorială ar putea fi considerată partea „mentală" a tabloului de comandă, banda motorie partea fizică - LRH.
7. **galvanometru**: instrument pentru detectarea şi măsurarea curenţilor electrici slabi.

piaţă, şi l-aţi pune în apropierea lor – chiar înapoia tâmplelor –, aţi putea vedea o mişcare a acului indicator. Acesta arată emisiunea unui câmp energetic. Când vom stabili cu precizie tipul de energie prezent aici, vom putea probabil să o măsurăm cu mai mare exactitate. Când vom cunoaşte exact unde se realizează gândirea în corp, vom şti mai multe despre aceste benzi. Tot ceea ce au stabilit cercetările Dianeticii până la această dată este că sub această grămadă de etichete nu este nimic remarcabil privind aceste structuri, în afară de faptul că se ocupă cu coordonarea diverselor părţi ale corpului. Totuşi, în cursul terapiei, noi facem referiri la ele în lipsă de ceva mai bun. Acum că ştim ceva despre funcţie, cercetări ulterioare nu ne vor ajuta cu altceva, decât cu răspunsuri precise privind structura.

Auditorul poate aprinde şi stinge senzaţiile somatice ale unui pacient tot aşa cum un inginer acţionează întrerupătoarele. Mai exact, el le poate aprinde şi stinge în corp aşa cum un vatman conduce un tramvai pe şine.

La un pacient care răspunde bine, „banda somatică" poate fi comandată să meargă în orice punct al pistei timpului. Zi de zi, oră de oră, în viaţa normală banda somatică urcă şi coboară pe această pistă după cum sunt restimulate engramele. Auditorul, lucrând cu pacientul, poate observa că propria-i bandă somatică îi ascultă comenzile, şi că unele din senzaţiile sale somatice se aprind şi se sting, ceea ce produce în cel mai rău caz o uşoară indispoziţie. Nu ştim ce anume se mişcă, întregul corp, celulele sau altceva. Însă putem controla această mişcare şi putem admite cel puţin că ea trece prin tabloul de comandă al omuleţilor suspendaţi de călcâie.

„Banda somatică va merge acum la naştere", spune auditorul.

Pacientul, în stare de reverie, începe să simtă presiunea contracţiilor, care-l împing în jos pe canalul de naştere.

„Banda somatică va merge acum în momentul în care te-ai rănit ultima oară", spune auditorul.

Preclear-ul simte o reproducere mai uşoară a durerii provocate, să zicem, de o lovitură la genunchi. Dacă are o reevocare sonoră şi vizuală, va vedea unde se află şi imediat va realiza că s-a întâmplat la birou: va auzi funcţionarii vorbind, zgomotele de la maşinile de scris şi de la automobilele de afară.

„Banda somatică va merge acum în zona prenatală", spune auditorul.

Şi pacientul se regăseşte în acea zonă, probabil plutind, nu în mod neplăcut.

„Banda somatică va merge acum la primul moment de durere sau indispoziţie care poate fi atins", spune auditorul.

Pacientul merge la întâmplare pentru un moment şi deodată simte o durere în piept. Începe să tuşească şi simte o depresiune în jurul lui. Mama tuşeşte (fapt aflat deseori la originea tusei cronice). „Parcurge tusea", spune auditorul. Pacientul se regăseşte la începutul engramului şi începe să o parcurgă. Tuşeşte. Apoi cască. „Doare, dar nu pot s-o opresc", spune el citându-şi mama. „Parcurge-o de la început", spune auditorul. Pacientul tuşeşte din nou, dar de data aceasta nu aşa de tare. Cască mai profund. „Ah! Mă doare, mă doare, pare că nu mă pot opri", citează preclear-ul, direct din ceea ce ascultă, dacă are reevocări sonore, dacă nu, din impresiile pe care le obţine din ceea ce se spune. Acum a prins cuvinte care fuseseră suprimate de „inconştienţă". „Inconştienţa" începe să iasă la suprafaţă prin căscaturi. „Parcurge-o din nou", spune auditorul. „Nu mă pot opri", spune preclear-ul, citând de data asta tot ceea ce găseşte. Senzaţia somatică a dispărut. Cască din nou. Engramul a fost şters.

„Banda somatică va merge acum la următorul moment de durere sau indispoziţie", spune auditorul.

Senzaţia somatică nu se aprinde. Pacientul intră într-un somn ciudat. El mormăie ceva despre un vis. Deodată senzaţia somatică devine mai puternică. Pacientul începe să tremure. „Ce se întâmplă?" spune auditorul. „Aud apă curgând", spune preclear-ul. „Banda somatică va merge la începutul incidentului", spune auditorul. „Parcurge-l". „Aud în continuare apa", spune preclear-ul. (Trebuie să fie blocat, senzaţia somatică nu se mişcă. Aceasta este reţinută de ceva.) „Banda somatică va merge la acel ceva care reţine", spune auditorul. „Îl voi ţine acolo puţin să văd dacă serveşte la ceva", citează preclear-ul. „Acum du-te la începutul incidentului şi parcurge-l", spune auditorul. „Mă simt împinsă", spune preclear-ul. „Ah, ceva m-a lovit". „Parcurge incidentul de la început", spune

auditorul. „Sunt sigură că sunt însărcinată", citează preclear-ul. „Îl voi ţine acolo puţin să văd dacă serveşte la ceva". „Este ceva mai înainte?" întreabă auditorul. Banda preclear-ului merge într-un moment anterior în care simte o presiune, atunci când mama încearcă să introducă ceva în uter. Apoi parcurge engramul şi acesta se şterge.

Astfel se mânuieşte banda somatică. Ea poate fi trimisă oriunde. De obicei ea culege mai întâi senzaţia somatică şi apoi conţinutul. Prin folosirea tehnicii repetării, banda somatică este trasă în jos la incident şi apar senzaţiile somatice. Apoi incidentul este parcurs. Dacă aceasta nu iese la suprafaţă, găsiţi un incident anterior, spunându-i benzii somatice să meargă la un incident anterior.

Dacă banda somatică nu se mişcă, adică dacă senzaţiile somatice nu se aprind şi nu se sting, înseamnă că pacientul este blocat undeva pe pistă. El poate fi blocat în timpul prezent, ceea ce ar însemna că este împins în sus pe pistă de către o comandă de salt. Folosiţi tehnica repetării sau încercaţi să trimiteţi banda înapoi. Dacă nu merge, folosiţi diverse comenzi de respingere precum: „Nu poţi să te întorci înapoi", „Aleargă un kilometru", etc.; astfel banda somatică este trasă în jos la incident, pe care apoi îl parcurgeţi.

S-ar putea ca banda somatică să se mişte printr-un incident cu toate senzaţiile şi totuşi, după parcurgerea lui de mai multe ori, să nu scoată nici un fel de date. Unele engrame pot fi parcurse de mai multe ori fără nici un rezultat: senzaţiile somatice rămân aceleaşi, alternând ca intensitate însă fără să prezinte vreun alt conţinut. Într-o astfel de situaţie, auditorului i se opune o comandă de negare, o frază ca „Acesta este un secret", „Nu-l lăsa să afle", „Uită-l", etc. Atunci el trimite banda somatică la fraza, care neagă datele: „Mergi la momentul în care este pronunţată fraza, care neagă aceste date", spune auditorul. După o clipă: „Dacă-l descoperă, acest lucru îl va ucide", citează preclear-ul din reevocarea sonoră sau din impresii. Apoi auditorul trimite banda somatică înapoi la începutul incidentului şi ea îl parcurge, de data asta cu alte percepţii conţinute în el. Senzaţiile somatice, exceptând cazul în care incidentul este mai recent în perioada prenatală şi are o zonă de bază plină de material, vor fluctua în funcţie de acţiunea engramului şi, prin repovestiri

succesive ale incidentului, se vor diminua până la reducere sau ştergere. Uneori, când auditorul îi spune benzii somatice să meargă într-o perioadă mai îndepărtată, ea merge într-o perioadă mai recentă. Acesta este un caz de *deviere*. „Nu pot să spun în ce direcţie merg", „Mergi invers", „Fă acţiunea contrară": acestea sunt fraze tipice de deviere. Auditorul îşi dă seama de acest lucru prin intuiţie sau din cuvintele folosite de preclear atunci când se plânge de acţiune şi, prin tehnica repetării sau prin comandarea directă a benzii, culege fraza şi engramul, pe acesta din urmă îl reduce sau îl şterge, şi apoi continuă.

Dacă banda somatică nu răspunde la comandă, înseamnă că a fost restimulată o comandă de salt, de reţinere, de deviere sau de grupare şi aceasta trebuie descărcată. Banda somatică se va afla acolo unde se găseşte comanda care o împiedică să funcţioneze aşa cum se doreşte.

Există conducători buni şi conducători răi ai benzii somatice. Conducătorii buni lucrează în strânsă cooperare cu arhivistul, folosind comenzi generale precum: „Banda somatică va culege cel mai îndepărtat moment de durere sau indispoziţie, care poate fi atins", sau „Banda somatică va merge la cea mai mare intensitate a senzaţiei somatice pe care o ai acum" (atunci când o senzaţie somatică îl deranjează pe pacient). Conducătorii răi aleg incidentele pe care le consideră aberante, constrâng banda somatică să intre în ele şi le demolează în vreun fel. Există momente în care este necesar să fii insistent cu banda somatică, şi momente în care este necesar să alegi incidente de durere fizică, însă auditorul este cel mai bun judecător şi decide ce trebuie făcut. Atât timp cât banda lucrează bine, găsind noi incidente şi parcurgându-le, el nu trebuie să i se interpună decât pentru a se asigura că reduce tot ceea ce este contactat de către aceasta.

Cea mai bună cale de a strica complet un caz este de a pune banda somatică într-un incident, de a hotărî că altceva este mai important, de a-i arunca o privire grăbită, de a-l scoate la iveală pe jumătate şi de a-l părăsi apoi pentru altceva. Atunci când trei sau patru incidente sunt astfel atinse, dar nu şi reduse, banda va înceta să meargă, pista va începe să se strângă şi auditorul va avea în faţă o complicaţie, care s-ar putea să-l coste multe ore de terapie sau o săptămână sau

două de reechilibrare (lăsarea cazului să se reaşeze) pentru a reveni la o stare care să-i permită continuarea lucrului.

Uneori pacientul vrea să iasă dintr-o senzaţie somatică care îl tulbură. Aceasta înseamnă că banda este agăţată cumva de un incident restimulat de terapie sau de ambianţa pacientului. De obicei nu are rost să pierzi timpul pentru a localiza incidentul. El va apărea singur într-o zi sau două şi s-ar putea să fie un incident care nu poate fi redus din cauza unor engrame anterioare.

Fie că este vorba de un incident mai recent, fie de unul mai vechi, banda somatică va fi mânuită la fel. Încărcăturile de disperare sunt contactate în acelaşi mod.

Dacă vreţi să verificaţi dacă banda se mişcă sau capacitatea de reevocare, trimiteţi banda înapoi cu câteva ore şi vedeţi ce obţineţi. Deşi zona prenatală este mai uşor de atins decât ziua de ieri în multe cazuri, vă veţi face o idee despre cum lucrează pacientul.

Timpul prezent

Totul începe cu concepţia. Uneori pacienţii dumneavoastră, la începutul pistei timpului, au senzaţia că sunt spermă sau ovul: în Dianetică acest fenomen se numeşte *visul spermei.* Ceea ce cunoaştem în clipa de faţă nu este de mare valoare. Dar este foarte interesant. Acest lucru nu trebuie sugerat preclear-ului. Tot ce trebuie să faceţi este să-l trimiteţi la începutul pistei şi să ascultaţi ce spune. Uneori are un engram timpuriu amestecat cu concepţia.

La capătul opus al pistei se află, evident, timpul prezent. Uneori se întâmplă ca pacienţii să nu se întoarcă la timpul prezent, deoarece s-au ciocnit pe traseu de comenzi de reţinere. În general, tehnica repetării va elibera banda şi o va aduce în timpul prezent.

Un pacient poate fi uşor ameţit de toate câte i se întâmplă în cursul unei şedinţe de terapie. Şi s-ar putea să opună o rezistenţă redusă engramelor atunci când revine în sus pe pistă şi astfel să se împiedice de o comandă de reţinere. Auditorul trebuie să se asigure că pacientul a urcat înapoi în timpul prezent. Din când în când pacientul este atât de puternic blocat şi ora atât de târzie, încât efortul de a-l readuce în prezent nu-şi are rostul în acel moment. În general, după ce va dormi un timp veţi putea să realizaţi acest lucru.

Există un test prin care auditorul poate să spună dacă preclear-ul se află în timpul prezent: îi trânteşte întrebarea „Câți ani ai?". Preclear-ul îi dă un „răspuns fulger". Dacă spune vârsta corectă, înseamnă că preclear-ul este în timpul prezent. Dacă spune o vârstă precedentă, înseamnă că există acolo o comandă de reţinere şi că pacientul nu se află în timpul prezent. Există şi alte metode de testare, însă nu acest lucru este important.

Întrebarea privind vârsta actuală poate aduce unele răspunsuri surprinzătoare. A fi blocaţi pe pista timpului este un lucru atât de obişnuit la oamenii „normali", încât nu este cazul să vă alarmaţi chiar dacă pacientul nu reuşeşte să ajungă în prezent după o zi sau două sau o săptămână sau două.

Cine are o boală psihosomatică cronică este în mod cert blocat undeva pe pista timpului. Întrebarea privind vârsta va avea răspunsuri de genul „trei" sau „zece ani" sau altele asemănătoare. Aceasta se întâmplă în mod obişnuit şi cu persoane considerate sănătoase. Reveria le dezvăluie poziţia lor pe pistă. Câteodată, la prima şedinţă, un pacient închide ochii în reverie şi se descoperă în scaunul dentistului la vârsta de trei ani. El a rămas acolo de treizeci de ani sau pe-aproape, deoarece dentistul şi mama i-au spus să „stea acolo" în timp ce era şocat de durere sau de anesteziere – şi el asta a făcut şi acea senzaţie somatică i-a rămas toată viaţa sub forma unei dureri acute de dinţi.

Acest lucru nu se întâmplă foarte des, dar în mod sigur veţi găsi printre cunoscuţii dumneavoastră pe cineva care va da răspunsul fulger „zece ani" şi, fiind pus în starea de reverie, se va regăsi, imediat ce engramul va fi apărut, întins pe spate într-un parc de joacă sau într-o situaţie similară, cu cineva alături care-i spune să nu se mişte până ce nu vine ambulanţa: aceasta este artrita lui!

Încercaţi acest lucru cu cineva.

Răspunsul fulger

Un instrument folosit în mod obişnuit în terapie este *răspunsul fulger*. Este folosit în două moduri. Primul menţionat aici este cel mai puţin utilizat. „Până număr la cinci", spune auditorul, „în mintea ta va apărea o frază care descrie locul în care te afli pe pistă. Unu,

doi, trei, patru, cinci!" „Perioada prenatală târzie", spune preclear-ul, sau „ieri", sau momentul care îi vine în minte. Răspunsul fulger este primul lucru care-i vine în minte când i se pune o întrebare. De obicei acesta provine din banca engramică şi este folositor pentru auditor. Ar putea fi „un răspuns dictat de un demon", dar în general este corect. Auditorul pune doar o întrebare despre ce îl reţine pe pacient, ce îi neagă cunoaşterea, etc., prefaţând întrebarea cu remarca „Vreau un răspuns fulger la aceasta".

„Vreau un răspuns fulger la aceasta", spune auditorul. „Ce s-ar întâmpla dacă te însănătoşeşti?" „Aş muri", spune pacientul. „Ce se va întâmpla dacă ai muri?", întreabă auditorul. „M-aş simţi bine", spune pacientul. Cu aceste date se poate face o estimare a calculului actual al aliaţilor sau a altor asemenea lucruri. În acest caz, aliatul i-a spus preclear-ului, când acesta era bolnav, „Aş muri, chiar aş muri dacă nu te faci bine. Dacă continui să fii bolnav, voi înnebuni". Şi un engram precedent spunea că preclear-ul trebuie să fie bolnav. Şi acesta este, la urma urmei, doar un engram. Astfel se foloseşte tehnica repetării asupra cuvintelor *aş muri* şi este descoperit un aliat, a cărui existenţă preclear-ul n-o bănuia şi încărcătura este spulberată.

Date mult mai valoroase pot fi descoperite prin folosirea inteligentă a răspunsului fulger. Dacă nu se primeşte nici un răspuns, înseamnă că răspunsul este obturat şi acest lucru este aproape la fel de bun ca un răspuns, deoarece indică o ecranare de un tip sau altul.

Visele

Visele au fost utilizate din plin de către diverse şcoli de terapie mentală. „Simbolistica" lor este o slăbiciune de caracter mistică, promovată pentru a explica ceva despre care misticii nu ştiau nimic. Visele sunt oglinzi deformante prin care analizatorul priveşte în banca engramică.

Visele sunt jocuri de cuvinte şi situaţii din banca engramică.

Visele, fiind astfel de jocuri, nu sunt de mare ajutor.

Visele nu sunt foarte folosite în Dianetică.

Veţi auzi vise de la pacienţi. Pacienţii sunt greu de oprit când încep să-şi spună visele. Dacă vreţi să pierdeţi timpul, ascultaţi-le.

Schimbarea valenței

Unul din mecanismele utilizate în Dianetică este schimbarea valenței.

Cunoaștem modul în care un pacient intră în valențele altuia atunci când își dramatizează engramele în cursul vieții sale. El devine o valență învingătoare și spune și face cam tot ceea ce spunea și făcea persoana cu valența învingătoare în acel engram.

Teoria care stă în spatele acestui fenomen este aceasta: întors într-un moment din trecut, pe care îl poate considera prea dureros pentru a intra în el, pacientul poate fi mutat într-o valență care n-a simțit nici o durere. O cale proastă de a-l convinge este să-i spunem că nu trebuie să simtă durerea sau emoția și să-l lăsăm să parcurgă incidentul. Acest lucru este foarte rău în Dianetică, deoarece este o sugestie pozitivă și trebuie luată orice măsură pentru a nu da sugestii pacientului, acesta putând fi foarte sugestibil chiar dacă pretinde că nu este. Există însă schimbarea de valență, și aceasta îi permite pacientului să evite durerea și să rămână în engram până ce o va putea relata.

Exemplu: tatăl o bate pe mamă; copilul nenăscut, lovit, intră în stare de „inconștiență". Datele sunt disponibile în valența tatălui, neînsoțite de durere, în valența mamei cu durerea simțită de ea, în valența copilului cu durerea simțită de el.

Modul de abordare a acestui caz, în care pacientul refuză categoric să intre în incident deși are senzații somatice, este de a-l schimba ca valență. Auditorul spune: „Intră în valența tatălui tău și fii tatăl tău pentru moment". După câteva insistențe pacientul execută comanda. „Țipă la mama ta", spune auditorul. „Fă-i o admonestare bună". Pacientul se află acum în acel circuit care nu conține „inconștiență" și se apropie de emoția și de cuvintele pe care tatăl său le-a folosit față de mama sa. Auditorul îl pune să facă acest lucru de două sau de trei ori, până ce încărcătura este scoasă cumva din engram. Apoi îl pune pe pacient în valența mamei: „Fii mama ta acum și răspunde-i tatălui". Pacientul își schimbă valența cu cea a mamei și repetă cuvintele acesteia. „Acum fii tu însuți", spune auditorul, „și povestește, te rog, întregul incident cu toate senzațiile somatice și toate emoțiile". Acum pacientul poate retrăi incidentul în propria-i valență.

Această metodă dă rezultate foarte bune în cazul când se încearcă să se găsească un aliat. „Schimbă valența", îi spune auditorul pacientului întors, „și imploră-ți mama să nu ucidă copilul". „Acum fii o infirmieră", îi spune auditorul pacientului întors la un incident, în care se pare că-i este foarte frică să intre, „și roagă-l pe un băiețel să se facă bine". Pacientul va corecta conceptul auditorului privind întâmplarea și de obicei se conformează.

Deseori pacientul refuză să intre într-o valență, deoarece o urăște. Aceasta înseamnă că trebuie să existe o mare cantitate de încărcătură în persoana pe care el o refuză.

Acest mecanism este rar folosit, însă este util atunci când cazul stă pe loc. Tatăl nu va executa comenzile de reținere sau alte comenzi pe care el însuși le-a dat. Infirmiera nu-și va executa propriile-i comenzi. Și așa mai departe.

Astfel multe comenzi de reținere și de negare pot fi scoase la vedere. Mecanismul este util la începutul unui caz.[8]

Tipuri de lanțuri

Engramele, mai ales în zona prenatală, sunt dispuse în lanțuri. Adică există o serie de incidente de tip similar. Aceasta este o clasificare utilă, deoarece conduce la câteva soluții. Lanțurile cu care un preclear intră mai ușor în contact sunt cele mai puțin încărcate. Lanțurile cele mai aberante sunt de obicei cele mai greu de atins, deoarece conțin datele cele mai active. Amintiți-vă regula că ceea ce auditorul contactează cu dificultate, cu dificultate este contactat și de analizatorul pacientului. Vă prezentăm o listă de lanțuri – desigur nu toate lanțurile posibile – găsite într-un pacient considerat „normal" în toți cei 36 de ani ai săi.

---

8. Schimbarea valenței este rareori folosită exceptînd cazul, cînd se consideră că o engramă nu poate fi abordată altfel de către pacient. Deseori el va aborda engrama prin schimbarea valenței atunci, cînd nu reușește acest lucru fiind el însuși. Utilizarea schimbării de valență nu este de dorit în cazul unui subiect sugestibil, deoarece încalcă regula Dianeticii de a nu folosi nici o sugestie pozitivă, decît atunci, cînd acest lucru este absolut necesar pentru întoarcerea pacientului, pentru a-l face să relateze și să descopere date. De aceea schimbarea valenței este rar folosită, mai ales cu o persoană sugestibilă. Trebuie considerată ca o ultimă resursă și practicată doar dacă preclear-ul nu este deloc în stare să înfrunte și să abordeze o engramă de a cărui prezență auditorul este sigur: iar acest caz este rar. - LRH

Lanţ coit, tată. Primul incident, zigot. 56 de incidente succesive. Două ramificaţii: tată beat şi tată treaz.

Lanţ coit, amant. Primul incident, embrion. 18 incidente succesive. Toate dureroase din cauza entuziasmului amantului.

Lanţ constipaţie. Primul incident, zigot. 51 de incidente succesive. Fiecare incident provocând mari presiuni asupra copilului.

Lanţ irigaţie. Primul incident, embrion. 21 de incidente succesive. Câte una pe zi, până la prima absenţă a perioadei menstruale, toate în uter.

Lanţ boală. Primul incident, embrion. 5 incidente succesive. 3 răceli. Un caz de gripă. Un acces de vomă după mahmureală.

Lanţ greaţă matinală. Primul incident, embrion. 32 de incidente succesive.

Lanţ contraceptiv. Primul incident, zigot. 1 incident. Pastă introdusă în uter.

Lanţ ceartă. Primul incident, embrion. 38 de incidente succesive. Trei căderi, voci ridicate, fără bătaie.

Tentativă avort, intervenţie chirurgicală. Primul incident, embrion. 21 de incidente succesive.

Tentativă avort, irigaţie. Primul incident, fetus. 2 incidente. Unul cu pastă, celălalt cu Lysol, foarte puternic.

Tentativă avort, presiune. Primul incident, fetus. 3 incidente. În primul tatăl stă pe mamă. În al doilea mama sare de pe ceva.

Lanţ sughiţ. Primul incident, fetus. 5 incidente.

Lanţ accident. Primul incident, embrion. 18 incidente. Diverse căderi şi lovituri.

Lanţ masturbare. Primul incident, embrion. 80 incidente succesive. Mama, masturbându-se cu degetele, îl zdruncină pe copil, iar în orgasm îl răneşte.

Lanţ doctor. Primul incident, prima absenţă a perioadei menstruale. 18 vizite medicale. Examinarea dureroasă, dar doctorul este un aliat: descoperă că mama a avut o tentativă de avort şi o mustră aspru.

Dureri premature. Trei zile înainte de naştere.

Naştere. Instrument chirurgical. 29 de ore de travaliu.

Acea mamă obişnuia să vorbească cu sine însăşi, şi acest lucru a produs o cantitate considerabilă de material de şters, la care s-a adăugat cel din viaţa pacientului. Acest caz a necesitat 500 de ore de muncă. Pacientul nu avea reevocări sonore, avea în schimb reevocări imaginare, care au trebuit să fie şterse prin descoperirea fabricilor de minciuni, înainte ca datele de mai sus să fie obţinute.

Există şi alte lanţuri posibile, însă am ales acest caz, deoarece conţine lanţurile întâlnite în mod obişnuit. Faptul că mama are un amant nu este foarte neobişnuit, din nefericire; din nefericire, deoarece el introduce în caz mult material secret. Atunci când cazul pare foarte, foarte secret, se presupune prezenţa unui amant sau unor amanţi. Dar nu-i sugeraţi aceasta preclear-ului. Ar putea s-o folosească pentru a se eschiva.

Lucruri care nu trebuie făcute în Dianetică

Nu daţi nici unui pacient vreo sugestie pozitivă ca terapie sau ca ajutor pentru terapie.

Nu uitaţi să instalaţi un anulator la începutul fiecărei şedinţe şi să-l folosiţi la sfârşitul ei.

Nu spuneţi *niciodată* pacientului că poate „să-şi amintească aceasta în timpul prezent", deoarece senzaţia somatică va veni în timpul prezent şi acest lucru este foarte neplăcut.

Nu spuneţi niciodată, dar absolut niciodată, unui pacient că în timpul prezent îşi poate aminti tot ceea ce i s-a întâmplat deoarece, dacă pacientul este într-o transă profundă, acest lucru grupează totul în timpul prezent şi va fi necesar să descurcaţi întregul caz. Aveţi două sute de ore de irosit?

Nu-i răspundeţi niciodată cu aceeaşi monedă unui pacient aflat în stare de reverie, care se înfurie pe dumneavoastră. *Urmaţi Codul Auditorului.* Dacă vă enervaţi pe el, puteţi să-l aduceţi într-o stare de apatie din care îl veţi scoate după multe ore de muncă.

Nu evaluaţi datele şi nu-i spuneţi pacientului ce nu este în regulă cu el.

Nu exultaţi. Dacă preclear-ul este soţia, soţul sau copilul dumneavoastră, nu subliniaţi faptul că fraza pe care o folosea mai des în discuţii provenea dintr-un engram. Acest lucru este evident!

Nu puneţi sub semnul întrebării validitatea datelor. Păstraţi-vă rezervele pentru dumneavoastră. Folosiţi informaţiile drept ghid. Dacă pacientul nu ştie ce gândiţi, engramele nu vor putea să vă scape.

Nu-l aduceţi pe pacient în timpul prezent doar pentru că vă roagă s-o faceţi. Dacă se află la mijlocul unui engram, singura cale de a ieşi din el este de a-l parcurge. Puterea engramului este slabă atunci când pacientul este întors la el. El devine puternic atunci când pacientul vine în timpul prezent. Pacientul va avea un şoc nervos dacă este adus brusc în prezent.

Nu vă speriaţi niciodată, indiferent de zvârcolelile şi ţipetele lui. Nu e nimic grav, chiar dacă pare uneori dramatic.

Nu-i promiteţi niciodată că îl faceţi un Clear, promiteţi-i doar că-l faceţi Release. S-ar putea să fiţi nevoit să mergeţi în altă parte sau să lucraţi la un caz mai urgent. Unui preclear îi va cădea foarte greu o promisiune neţinută.

Nu interveniţi în viaţa privată a preclear-ului şi nu-i daţi sfaturi. Spuneţi-i să decidă singur ceea ce are de făcut.

Nu încălcaţi Codul Auditorului. Acesta vă protejează şi pe *dumneavoastră,* nu numai pe preclear. Terapia nu-i va face rău dacă faceţi corect jumătate din treabă, iar cealaltă jumătate o faceţi greşit; însă încălcarea Codului vă poate aduce multe neplăceri, deoarece vă va face ţinta preclear-ului şi vă va costa multă muncă suplimentară.

Nu lăsaţi engramele reduse doar pe jumătate atunci când ele v-au fost date de către arhivist.

Nu aduceţi inovaţii Dianeticii până ce nu rezolvaţi complet cel puţin un caz. Şi nu deveniţi prea inventiv până ce nu aţi lucrat la un caz cu amintire sonoră, la unul cu obturare sonoră şi la unul cu amintire sonoră imaginară. Aduceţi aceste cazuri în faza de Clear şi atunci veţi putea spune că ştiţi să lucraţi. Şi veţi fi întâlnit suficiente engrame pentru a vă veni idei care ar putea aduce mari foloase Dianeticii. Dacă nu veţi avea idei după această experienţă şi după ce dumneavoastră înşivă veţi fi devenit Clear, ceva nu este în regulă. Dianetica este o ştiinţă în expansiune; dar nu o extindeţi până ce nu ştiţi calea pe care merge.

Nu amestecaţi benzină cu alcool, tot aşa nici Dianetica cu alte terapii, exceptând-o pe cea pur medicală, exercitată de un *medic* profesionist.

Nu încurcați un caz pentru ca apoi să-l duceți la un psihiatru, care nu cunoaște Dianetica. Doar Dianetica poate descurca Dianetica. Metodele din trecut nu-l vor putea ajuta nici un pic pe pacient atunci când tot ceea ce el are nevoie este să parcurgă încă o dată incidentul din care l-ați scos prea repede. Păstrați-vă nervii tari și puneți-l din nou să parcurgă incidentul. În Dianetică, criza nervoasă de astăzi este fericirea de mâine.

Nu renunțați, nu ezitați. Continuați să parcurgeți engramele. Și într-o bună zi veți avea un Release, iar într-o altă zi un Clear.

Tipuri de senzații somatice

Există două tipuri de senzații somatice: cele care țin strict de pacient și cele ale mamei sale sau ale altei persoane. În ambele cazuri ele într-adevăr s-au întâmplat. Însă pacientul n-ar trebui să aibă senzațiile somatice ale mamei sale. Dacă le are, și dacă se plânge de dureri de cap ori de câte ori pe mama sa o doare capul, există un engram foarte timpuriu care spune că el trebuie să aibă ceea ce ea are: „Copilul este parte din mine", „Vreau ca el să sufere așa cum sufăr eu", etc. Sau fraza poate să fi fost greșit înțeleasă, fiind luată ad litteram. Oricum, toate acestea ies la suprafață și nu trebuie să-l preocupe prea mult pe auditor.

„Inconștiența"

S-a vorbit despre „inconștiență" în diverse ocazii; în terapie ea se manifestă în două feluri: căscatul și „boil-off"-ul.

Engramul de durere fizică conține „inconștiență" profundă și atunci când iese la suprafață, mai ales în zona de bază, iese cu căscaturi. După prima sau a doua relatare, pacientul începe să caște. Aceste căscaturi îi „aprind" analizatorul.

În cazul unei engrame extrem de grave – un șoc electric prenatal suferit de mamă – au fost în timpul terapiei cinci ore de „boil-off" de „inconștiență". Șocul a durat mai puțin de un minut, însă l-a adus atât de aproape de moarte încât atunci când a fost contactat pentru prima dată în cursul terapiei, pacientul a leșinat, a avut vise ciudate, a bolborosit și a mormăit timp de cinci ore. Acesta este un record. Patruzeci și cinci de minute de „boil-off" sunt o raritate. Cinci sau zece minute nu sunt neobișnuite.

Auditorul își duce pacientul într-o zonă. Nu se aprinde nici o senzație somatică. Dar pacientul începe să intre într-un fel de somnolență stranie. Se trezește din când în când, mormăie ceva, de obicei fără sens, adoarme, visează, se trezește din nou și se pare că nu face nici un progres. Dar progresul a fost făcut. Iese la suprafață o perioadă a vieții lui în care a fost aproape mort. Curând se va aprinde o senzație somatică și pacientul va parcurge incidentul la comandă, va căsca puțin și apoi se va lumina. O asemenea cantitate de „inconștiență" a fost, desigur, suficientă pentru a-i inhiba nouă zecimi din capacitatea analizatorului său atunci când era treaz, pentru că, fiind lângă bază, făcea parte din toate celelalte engrame. Un astfel de engram, cu o „inconștiență" atât de profundă, atunci când este eliberat produce, uneori, o îmbunătățire remarcabilă a cazului, comparabilă cu cea obținută prin descărcarea unui engram de emoție dureroasă.

Auditorul trebuie să lucreze cu engramul indiferent de cât timp durează. Acest lucru îi poate provoca stări de somnolență unui auditor care nu este încă Clear, însă trebuie terminată toată treaba. Rareori va întâlni o stare de „inconștiență" care să dureze o oră, însă orice caz are o astfel de perioadă, care durează între zece minute și o jumătate de oră.

Auditorul trebuie să-l miște pe pacient din când în când și să încerce să-l facă să înainteze prin engram. Este un mod foarte special de a-l trezi pe pacient: *nu-i atingeți corpul,* deoarece aceasta l-ar putea restimula și l-ar tulbura foarte mult. Atingeți-i doar tălpile picioarelor cu mâna sau piciorul atât cât să-i stimuleze atenția pentru moment. Astfel se continuă „boil-off"-ul și nu-i permite pacientului să cadă într-un somn normal.

„Boil-off"-ul poate fi confundat de către un auditor neexperimentat cu comanda de a dormi a unei engrame. Totuși, dacă auditorul îl observă atent pe pacient, va descoperi că în „boil-off" pacientul pare drogat, în timp ce în cazul unui engram care comandă somnul, el adoarme pur și simplu și are un somn foarte liniștit. „Boil-off"-ul este ceva mai neliniștit, plin de bolboroseli, de mormăieli și de vise. Somnul este liniștit.

O comandă de adormire a unei engrame care acţionează asupra preclear-ului întors, este înlăturată trimiţând banda somatică la momentul în care a fost dată comanda. Dacă preclear-ul o contactează şi o parcurge, se va trezi rapid pe pistă şi va continua terapia.

„Boil-off"-ul poate fi plin de căscaturi, bolboroseli sau mormăieli. Somnul este de obicei liniştit şi dulce.

De ce fenomenul este numit *boil-off* şi de ce auditorii îl agreează nu se ştie. Iniţial a fost numit „reducere comatoasă"[9], însă această expresie erudită a fost abandonată datorită faptului că n-a fost niciodată folosită.

Dacă vă place să ascultaţi relatarea viselor, în „boil-off" veţi găsi destule. Aşa cum imaginile în deşert sunt distorsionate de undele de căldură, tot aşa comenzile engramice sunt deformate de vălul „inconştienţei" înainte de a ajunge la analizator.

Lock-urile

E un dar al naturii faptul că lock-ul cere o atenţie minoră. Lock-ul este un incident cu sau fără încărcătură, care există în amintirea conştientă şi care *pare* să fie cauza aberaţiei. Poate că acesta este un alt mod prin care banca se autoprotejează. Lock-ul este un moment de indispoziţie mintală, care nu conţine nici o durere fizică şi nici o pierdere gravă. O mustrare, o discreditare, astfel de lucruri sunt lock-uri. Orice caz are mii şi mii de lock-uri. Auditorul le va descoperi în cantitate mare dacă vrea să-şi piardă timpul căutându-le. Tratamentul acestor lock-uri era obiectivul principal al unei vechi arte numită „hipnoanaliză". Cele mai multe dintre ele pot fi reduse.

Activarea unei engrame are loc la câtva timp după ce ea a fost înregistrată. Momentul activării conţine slăbirea puterii analitice datorită oboselii sau unei boli uşoare. O situaţie similară engramului care conţinea „inconştienţă" duce la activarea engramului. Acesta este *lock-ul primar*. Spargerea lui, atunci când este găsit, produce dezactivarea engramului. Însă acest procedeu poate fi considerat o

---

9. **comatos**: referitor la starea de comă (o perioadă de inconştienţă profundă şi prelungă, de obicei cauzată de o rană gravă sau de o boală).

pierdere de timp, chiar dacă are o anumită valoare terapeutică şi a fost utilizat, fără a fi înţeles, de unele şcoli din trecut.

Dacă auditorul doreşte să ştie cum a reacţionat cazul în diverse situaţii din viaţă, poate găsi şi examina câteva din miile de lock-uri. Dar acesta este probabil singurul motiv de interes pentru ele, deoarece se descarcă în mod automat în momentul în care engramul care le conţine este şters. Atunci când engramele sunt eliminate şi lock-urile nu necesită nici un tratament, întreaga viaţă a pacientului se reechilibrează. Nu este nevoie nici ca preclear-ul, acum Clear, să fie învăţat cum să gândească: acesta este un proces automat, întocmai ca dispariţia lock-urilor.

Aceste lock-uri se pot găsi uneori dispersate în engrame. Preclear-ul poate fi intrat profund în zona prenatală şi brusc se gândeşte la un moment când era în vârstă de douăzeci de ani, lucru obişnuit în terapie, la un engram pe care l-a auzit de la altcineva. Aceasta este o indicaţie preţioasă. Nu mai daţi atenţie lock-ului: găsiţi engramul de care acesta este ataşat, deoarece există un engram în imediata lui vecinătate. În vise, aceste lock-uri apar deformate din bancă, complicând visul.

Cazul juniorului10

Nu luaţi un junior ca prim caz al dumneavoastră, dacă puteţi evita aceasta. Dacă tatăl se numea George şi pacientul se numeşte George, aşteptaţi-vă la necazuri. Pentru banca engramică, George înseamnă George şi acesta este un gând de identitate de prima mână.

Mama spune: „Îl urăsc pe George!". „Înseamnă pe junior" , spune engramul, deşi mama se referea la tată. „George este nechibzuit." „George nu trebuie s-o ştie." „O, George, aş dori să fii mai atrăgător, dar nu eşti." Astfel se manifestă engramele. Cazul unui junior este rareori uşor.

Este un lucru obişnuit în Dianetică, ca auditorii să se-nfioare la gândul de a prelua cazul unui junior. Auditorul are greutăţi atunci când lucrează cu un caz fără amintire sonoră, cu unul în afara pistei timpului şi cu unul având acelaşi nume ca al tatălui sau al mamei.

---

10. junior: fiu cu acelaşi nume ca al tatălui.

Aceste cazuri se rezolvă, desigur, dar dacă părinţii ar şti ce le-au făcut copiilor dându-le un nume care apare în banca engramică (nume de părinţi, bunici sau prieteni), este sigur că acest obicei ar dispărea imediat.

Restimularea engramei

„Cereţi şi vi se va da." Această frază este întotdeauna adevărată când se lucrează cu banca engramică. Este suficient să vă întoarceţi într-o zonă de mai multe ori şi engramele vor apărea. Dacă acest lucru nu se întâmplă astăzi, se va întâmpla mâine. Şi dacă nu va fi mâine, va fi poimâine, ş.a.m.d. Descărcările emoţionale sunt în mod sigur localizate prin interogarea repetată a pacientului şi prin întoarcerea lui în acea parte a pistei unde se bănuieşte încărcătura. Ceea ce tehnica repetării nu reuşeşte să facă, poate fi făcut prin întoarcerea pacientului, şedinţă după şedinţă, într-o porţiune a vieţii sale. Mai devreme sau mai târziu engramul va apărea.

Perioade din viaţă sau persoane obturate

Zone întregi ale pistei timpului vor fi găsite obturate. Acestea conţin elemente de reprimare sub formă de comenzi engramice, de calcule ale aliatului şi de emoţie dureroasă. Şi persoane pot dispărea complet din vedere din aceste motive. Ele vor apărea după ce vor fi fost scoase la suprafaţă câteva engrame din zona de bază sau după ce zona în care se lucrează va fi fost dezvoltată ca mai sus.

Animozitate faţă de părinţi

Atunci când se tratează fie un copil, fie un adult pentru a-l aduce în starea de Clear, întotdeauna preclear-ul trece prin faze de îmbunătăţire care îl urcă sus pe scala emoţională şi, evident, trece şi prin zona a doua, cea a mâniei. Preclear-ul poate deveni furios pe părinţii săi sau pe alte persoane adverse din banca engramică. O astfel de situaţie este de aşteptat. Ea este un subprodus natural al terapiei şi nu poate fi evitată.

Pe măsură ce cazul progresează, nivelul emoţional creşte şi-l aduce pe preclear într-o stare de plictiseală faţă de cei care i-au făcut rău. În cele din urmă el atinge nivelul 4, care este nivelul de Clear.

În acest punct el este foarte vesel şi doreşte să fie prieten cu toţi, fie că i-au făcut rău sau nu: desigur că el are date care-i permit să ştie la ce să se aştepte de la ei, dar nu mai are nici un fel de animozitate faţă de ei.

Dacă un părinte crede că fiul, cunoscând totul, se va revolta împotriva lui, greşeşte. Copilul, deja ca aberat s-a revoltat total împotriva părintelui, fie că analizatorul său ştie sau nu acest lucru, iar un comportament dintre cele mai imprevizibile şi mai neplăcute poate rezulta din ascunderea în continuare a acestui adevăr.

Observaţiile continue, făcute asupra persoanelor devenite Release sau Clear, arată că acestea nu mai au nici un fel de animozitate faţă de părinţii lor sau faţă de alţii care le-au cauzat aberaţiile şi că încetează să mai nege, să se mai apere sau să lupte într-un mod atât de iraţional. Clear-ul va lupta, desigur, pentru o cauză bună şi pentru aceasta va fi cel mai temut adversar, însă nu va lupta din motive iraţionale ca un animal, iar înţelegerea lui faţă de oameni va fi mult mai mare şi afecţiunea, în cele din urmă, mai profundă. Dacă un părinte doreşte dragoste şi cooperare de la copil, indiferent de ce i-a făcut copilului, nu trebuie decât să-i permită să urmeze terapia şi va obţine dragostea şi cooperarea copilului independent, care nu mai este reţinut în secret de apatie şi mânie. La urma urmei Clear-ul a înţeles care este sursa aberaţiilor părinţilor şi ale sale; el ştie că şi părinţii săi au avut, înaintea lui, bănci engramice.

Linguşirea

În procesul terapiei se va parcurge un stadiu situat în partea superioară a apatiei, cel al linguşirii. Această atitudine conciliantă este un efort de a alimenta o forţă total distructivă sau de a se sacrifica pentru ea. În această stare pacientul, fiindu-i mare teamă de o persoană, oferă cadouri scumpe şi cuvinte dulci, întoarce şi celălalt obraz, se lasă călcat în picioare şi, în general, are o comportare ridicolă.

Foarte multe căsătorii, de exemplu, nu sunt căsătorii din dragoste, ci din acel josnic substitut, linguşirea. Oamenii au obiceiul să se căsătorească cu cei care au minţi reactive similare. Astfel de căsătorii, din nefericire, sunt distructive pentru ambii soţi. Ea are un

anumit set de aberaţii, care se potrivesc cu ale lui. Ea este o pseudomamă, el este un pseudotată. Ea a trebuit să-l ia de soţ, deoarece tatăl ei a încercat s-o omoare înainte de a se naşte. El a trebuit s-o ia de soţie, deoarece mama lui îl bătea când era copil. Aşa incredibile cum par, astfel de căsătorii sunt foarte obişnuite: unul dintre soţi se îmbolnăveşte mintal sau starea amândoura se poate înrăutăţi. El este nefericit, entuziasmul lui a dispărut; ea este deprimată. Oricare dintre ei ar putea fi fericit cu un alt partener şi totuşi, de teamă, nu se pot despărţi. Ei trebuie să se împace unul pe celălalt.

Auditorul care întâlneşte o astfel de căsătorie şi încearcă să-l trateze pe unul din soţi, ar face mai bine să-i trateze simultan pe amândoi. Sau mai bine soţii înşişi s-ar trata unul pe celălalt cât mai curând posibil. Toleranţa şi înţelegerea sunt aproape întotdeauna stimulate de ajutorul reciproc.

Lingușirea este menţionată aici datorită valorii diagnosticului său. Atunci când oamenii încep să aducă auditorului cadouri scumpe, înseamnă că încearcă să-l linguşească, iar aceasta înseamnă probabil că au un calcul engramic care le spune că vor muri sau vor înnebuni dacă se vor vindeca. Auditorul poate accepta cadourile, dar ar face mai bine să înceapă să caute un engram de simpatie nesuspectat sau neatins încă.

Dragostea

Probabil că nici un alt subiect nu a atras atât de mult atenţia omului ca dragostea.

Este adevărat că acolo unde găsim cea mai mare controversă, acolo găsim şi cea mai puţină înţelegere. Iar acolo unde faptele sunt mai puţin clare, găsim cele mai mari discuţii contradictorii. Tot aşa şi în dragoste.

Fără îndoială, dragostea a ruinat mai multe vieţi decât războaiele şi a adus mai multă fericire decât visele despre paradis.

Amestecată într-o mie de cântece pe an şi cufundată sub o mare cantitate de literatură mediocră, dragostea ar merita să fie în mod corect definită.

S-a descoperit că există trei tipuri de dragoste între bărbat şi femeie: primul urmează legea afinităţii şi afecţiunea e cea prin care oamenii sunt legaţi între ei; al doilea este selecţia sexuală şi este o adevărată atracţie magnetică între parteneri; al treilea este „dragostea" impusă, atât de raţională cât poate fi aberaţia care o ordonă.

Probabil că legendele cu eroi şi eroine se referă la cel de-al doilea tip de dragoste şi, fără îndoială că dacă ne uităm în jurul nostru în această societate putem descoperi numeroase legături fericite bazate pe o puternică şi naturală admiraţie afectuoasă reciprocă. Cel de-al treilea tip îl găsim din abundenţă: ştirile de scandal se ocupă de el şi de problemele sale; el umple tribunalele cu cereri urgente de divorţ, cu fapte penale şi civile, trimite copiii să plângă într-un colţ departe de certurile părinţilor, şi din căminele sale distruse aruncă tinere şi tineri distruşi.

Dianetica clasifică acest al treilea tip de dragoste drept „legătură de minţi reactive". Avem aici o întâlnire a două minţi, însă aceste minţi se află la cel mai jos nivel raţional pe care-l are omul. Împinşi unul spre celălalt de propria lor impunere, bărbaţi şi femei se unesc şi în această unire a lor nu găsesc decât tristeţe şi reducerea speranţelor.

El este un pseudofrate, care o bătea în mod regulat, sau un pseudotată, pe care ea trebuia să-l asculte. Poate fi şi o pseudomamă, care striga încontinuu la ea, şi pe care ea trebuia s-o liniştească, sau poate fi doctorul, care îi făcea atât de rău. Ea poate fi pseudomama lui, pseudobunica lui pe care trebuia s-o iubească, deşi ea îi dezaproba toate deciziile; ea poate fi pseudoinfirmiera, care-l asista la o operaţie făcută cu mult timp în urmă sau pseudoînvăţătoarea, care-l ţinea după ore pentru a-şi satisface sadismul.

Înainte de căsătorie cei doi ştiu doar că există ceva care îi constrânge să fie împreună, simt că trebuie să se poarte foarte frumos unul cu celălalt. Apoi se căsătoresc şi încep să simtă restimularea din ce în ce mai mare a vechii dureri până ce, în cele din urmă, se îmbolnăvesc, iar viaţa lor, complicată acum probabil şi de prezenţa copiilor nefericiţi, este un adevărat dezastru.

Mecanismul linguşirii duce cu sine ostilitate ascunsă. Din cadouri

făcute fără motiv şi dincolo de posibilităţile de cheltuială, sacrificii, care par atât de nobile în acel moment, este compusă linguşirea. Linguşirea este un efort apatic în scopul îndepărtării unei periculoase „surse" de durere. Eroarea de identitate este una din erorile minore ale minţii reactive. Linguşirea este folosită în vederea cumpărării bunăvoinţei şi a anihilării mâniei posibile a unei persoane, care poate fi de mult timp moartă, dar care poate trăi acum din nou în partener. Dar omul care nu luptă este un om mort. Ostilitatea poate fi ascunsă sau poate fi complet „necunoscută" individului care este indulgent cu ea. Desigur că ea este întotdeauna justificată în mintea persoanei care o exercită şi este considerată o consecinţă naturală a unor ofense evidente.

Soţia, care face gafe în faţa oaspeţilor şi care, în prezenţa lor, spune în mod inadvertent adevărul despre povestirile favorite ale soţului; soţia, care uită micile favoruri pe care i le-a cerut soţul; soţia, care pe neaşteptate îi înfige un cui „logic" în zona speranţelor lui: acestea sunt soţiile care, datorită unor nedreptăţi suferite din partea unor bărbaţi înainte de logodnă, trebuie să câştige favoarea partenerilor şi prin aceasta le distrug speranţele şi nu le înţeleg necazurile.

Soţul, care se culcă cu o altă femeie şi aceasta îşi lasă „întâmplător" rujul pe cravata lui; soţul, care găseşte rea mâncarea excelentă gătită de ea şi o acuză că e leneşă; soţul, care uită să-i expedieze scrisorile; soţul, care găseşte că părerile ei sunt stupide: aceştia sunt soţi, care trebuie să câştige bunăvoinţa partenerelor lor.

O alternanţă continuă de pace şi război în căminul lor, lipsă de înţelegere, limitare reciprocă de libertate şi autodeterminare, existenţe nefericite, copii nefericiţi şi divorţ sunt cauzate de căsătorii dictate de mintea reactivă. Constrânşi la căsătorie de o ameninţare necunoscută, lipsiţi de încredere de teama suferinţei, această „întâlnire de minţi" este cauza fundamentală a tuturor dezastrelor conjugale.

Legea nu cunoaşte această explicaţie şi de aceea pune mari obstacole în drumul celor prinşi în astfel de mariaje. Pista lor este spirala descendentă a disperării, care însoţeşte toate restimulările cronice şi care duce doar la eşec şi la moarte. Într-o bună zi poate va

exista o lege mult mai receptivă, care va permite doar persoanelor neaberate să se căsătorească şi să facă copii. Actuala lege face doar foarte dificile despărţirile. O astfel de lege este o sentinţă la închisoare pentru soţ, soţie şi copii – pentru toţi şi pentru fiecare în parte.

O căsătorie poate fi salvată prin eliberarea soţilor de aberaţiile lor. Aceasta este soluţia optimă pentru toate cazurile, deoarece este foarte greu pentru un soţ sau o soţie, chiar şi divorţaţi, să se ridice în viitor la vreun nivel de fericire: iar acolo unde există copii, se face o mare nedreptate dacă nu elimină aceste aberaţii.

De obicei se descoperă că atunci când ambii soţi, într-o căsătorie dictată de mintea reactivă, sunt eliberaţi de aberaţii, viaţa lor devine mi mult decât tolerabilă; deoarece fiinţele umane au deseori o simpatie naturală unele pentru altele chiar şi acolo unde nu există nici o selecţie sexuală. Însănătoşirea unei căsnicii prin procesul de Clear al soţilor poate că nu duce la una din marile iubiri cântate de poeţi, dar, cel puţin, va duce la un înalt nivel de respect şi cooperare către ţelul comun de a face ca viaţa să merite să fie trăită. Şi în multe căsătorii astfel eliberate s-a descoperit că, sub hainele murdare ale aberaţiei, există o dragoste reală.

Marele câştig al unui astfel de proces de Clear îl au copiii. Aproape toate nemulţumirile conjugale au ca principală cauză aberaţia privind cea de-a doua dinamică: sexul. Oricare din aceste aberaţii include o dispoziţie nervoasă faţă de copii.

Acolo unde există copii, soluţia n-o aduce divorţul, ci procesul de Clear. Prin procesul de Clear se scrie o nouă pagină de viaţă, o pagină fericită.

În cazul unei căsătorii dictate de mintea reactivă, procesul reciproc de Clear este deseori complicat de ostilitatea ascunsă de mecanismul împăcării. Ar fi înţelept ca fiecare dintre soţi să caute în afara căminului un prieten interesat de o terapie reciprocă. În cazul unei terapii de Clear reciproc între soţi, trebuie ca supărarea să fie mult reţinută, este nevoie de multă răbdare, iar Codul Auditorului trebuie respectat cu stricteţe. Este nevoie de o detaşare de sfânt pentru a suporta tonul partenerului care, reîntors la o ceartă trecută, condimentează relatările cu noi incriminări. Dacă această terapie

trebuie făcută împreună, poate fi făcută, însă atunci când cuplul este asaltat de multe certuri şi lupte istovitoare, este mai simplu să se caute un partener de terapie în afara căminului.

În plus, între auditor şi preclear se stabileşte un anumit tip de „raport" şi, la sfârşitul şedinţei, afinitatea naturală se întăreşte astfel încât un mic act sau cuvânt poate fi luat drept un atac sălbatic care duce la ceartă şi la blocarea terapiei.

Se poate considera că bărbaţii sunt auditaţi cel mai bine de către bărbaţi şi femeile de către femei. Această condiţie se schimbă atunci când se lucrează cu o femeie cu aberaţii atât de grave în legătură cu femeile, încât îi este teamă în prejma lor sau când se auditează un bărbat care este puternic înfricoşat de bărbaţi.

Dinamicile bărbaţilor şi ale femeilor sunt cumva diferite şi unei soţii, în special dacă a avut certuri cu soţul, uneori îi vine greu să găsească suficientă insistenţă pentru a-l audita. De obicei soţul poate audita fără mare dificultate, însă atunci când este el cel auditat, consideră că trebuie să se prezinte superior situaţiei şi astfel să încerce să se autocontroleze[11], ceea ce este imposibil.

Ştergerea

Mai devreme sau mai târziu – dacă continuaţi să încercaţi – veţi ajunge la baza-bază, adică la primul moment de „inconştienţă" şi de durere fizică. Veţi şti că aţi ajuns aici, probabil, doar pentru faptul că lucrurile încep mai degrabă să se şteargă decât să se reducă. Chiar dacă pacientul mai are o obturare sonoră, puteţi şterge: mai devreme sau mai târziu sonorul se va „aprinde", poate nu înainte ca respectivul caz să fie aproape terminat.

Ştergerea este mai mult sau mai puţin aceeaşi procedură ca începerea cazului. Ştergeţi toate engramele vechi, întotdeauna cele mai vechi pe care le întâlniţi, şi continuaţi să descărcaţi engramele de emoţie dureroasă, atât din zona de bază, cât şi din perioadele de

---

11. autocontrol: autohipnoză sau încercare proprie de tratare fără auditor. Dacă se încearcă în Dianetică, autohipnoza pe care o poate obţine cineva se apropie foarte mult de un masochism inutil. Dacă un pacient intră singur în stare de autohipnoză şi merge înapoi pe pista timpului în încercarea de a atinge boala sau naşterea sau zona prenatală, nu va face decât să se îmbolnăvească.

după naştere şi mai târzii. Ştergeţi tot ce puteţi în perioada veche a cazului, apoi eliminaţi toate emoţiile pe care le întâlniţi în perioada ulterioară (ştergeţi totul din engramele atinse), după care vă întoarceţi şi descoperiţi alt material vechi.

Banca engramică reactivă este un talmeş-balmeş. Arhivistul trebuie să se chinuie mult cu ea, deoarece există unele lucruri activate în perioade vechi şi altele în perioade recente. Uneori tot ceea ce poate obţine este material referitor la anumite subiecte; alteori tot ceea ce poate obţine este material referitor la anumite senzaţii somatice (doar referitor la dinţi, de exemplu); alteori poate înainta în timp în mod ordonat şi dând astfel incidente succesive: acest ultim mod de avansare este cel mai important.

Cazul nu va fi Clear până ce nu vor fi fost terminate toate momentele de durere fizică şi descărcate toate momentele de emoţie dureroasă. Vor fi dăţi în care sunteţi siguri că aproape v-aţi atins obiectivul, pentru ca apoi să descoperiţi, parcurgând din nou zona prenatală, un nou material scos la iveală prin descărcarea unor emoţii dureroase mai recente.

Într-o zi veţi descoperi că respectivul caz nu mai are nici o obturare de-a lungul pistei timpului, nu mai este interesat de engrame (cazurile de apatie nu sunt interesate de la început; la fel Clear-ii, formând astfel un ciclu, deşi Clear-ul este foarte departe de apatic), are toate amintirile, calculează cu acurateţe şi nu mai face nici o eroare (în limita datelor disponibile) şi, pe scurt, şi-a epuizat banca engramică. Dar nu fiţi niciodată prea optimişti. Continuaţi să căutaţi până ce veţi fi siguri. Continuaţi să observaţi cazul pentru a vă asigura că nici o aberaţie nu mai apare, că dinamicile sale sunt ridicate şi că totul merge bine în viaţa sa. Dacă acum această persoană simte că-şi poate rezolva toate problemele vieţii, poate înfrunta lumea cu o mână legată la spate şi se simte prietenul tuturor, înseamnă că aveţi un Clear.

Singurul mod prin care puteţi greşi este de a considera că fiinţele umane sunt pline de greşeli şi de răutate şi de păcate şi că dacă aţi făcut o persoană mai puţin nefericită şi deasupra normalului, ea este Clear. Aceasta este un *Release.*

Printre căutătorii de aur se ştie că novicele ia în mod greşit pirita – aurul prostului – drept aur. Novicele sare în sus de bucurie la vederea a ceva strălucitor în tigaia de spălat aurul, acel ceva nevalorând de fapt decât câţiva dolari la tonă. Şi apoi vede aur adevărat! Din momentul în care vede aur adevărat în tigaie va şti cum arată aurul în realitate şi nu va mai greşi.

Pe lângă faptul că psihometria[12] ar putea arăta un Clear extraordinar de inteligent şi cu mari aptitudini şi foarte abil, mai există o calitate, calitatea umană a omului eliberat. Cu psihometria se poate demonstra că şi un *Release* este deasupra normalului. Însă un Clear este un Clear şi când îl vei vedea, vei înţelege acest lucru şi nu vei mai greşi altădată.

Faptul că un Clear nu mai este interesat de engramele sale, acum stinse, nu înseamnă că nu mai este interesat de necazurile altora. Că o persoană nu este interesată de propriile-i engrame nu dovedeşte în mod necesar că avem un Clear; acest lucru se poate datora unui alt mecanism, cel al apatiei. A avea engrame şi a le neglija este o aberaţie comună a minţii reactive aflată la nivelul apatiei pe scala emoţională. A nu avea nici un engram şi a-l neglija este cu totul altceva. Orice caz de apatie, care nu vede în propriile engrame o cauză a nenorocirilor lui, insistând că este fericit, insistând, în timp ce se chinuie, că nu e nimic în neregulă cu *el*, în timpul terapiei, mai ales după ce baza-bază a ieşit la suprafaţă, va deveni interesat de propriile-i engrame şi mai interesat de viaţă. Este uşor de distins cazul de apatie de Clear, deoarece cei doi sunt extremele opuse ale spectrului vieţii: Clear-ul se ridică spre victorie şi triumf, cazul de apatie ştie că victoria şi triumful nu sunt pentru el şi explică că acestea nu au valoare.

Ce durată va avea viaţa unui Clear nu se poate spune acum; întrebaţi acest lucru peste o sută de ani.

Cum puteţi descrie un Clear? Cât de mult se apropie de omul optim? Se poate adapta uşor la mediul său? Şi – mult mai important – poate el adapta acel mediu la sine?

---

12. psihometrie: măsurarea variabilelor psihologice precum inteligenţa, aptitudinile şi tulburarea emotivă.

Atunci când o persoană este aparent Clear, auditorul trebuie să o mai verifice timp de şaizeci de zile şi din nou şase luni mai târziu, în vederea localizării unui eventual material neglijat. El trebuie să-l chestioneze cu grijă pe posibilul Clear în legătură cu întâmplările din perioada scursă de la ultima şedinţă. Astfel va putea afla despre eventualele griji, nelinişti şi boli care ar fi putut apărea şi va încerca să le caute în engrame. Dacă nu poate să găsească engrame, Clear-ul este în mod definitiv şi fără dubiu Clear. Şi va rămâne aşa.

Dacă nu se găsesc engrame, şi se pare că sunt prezente aberaţii, iar cazul pare că nu progresează, cauza probabilă stă în încărcături de disperare bine mascate: engrame de emoţie dureroasă. Acestea nu sunt în mod necesar postnatale, ele pot fi în perioada prenatală şi implică circumstanţe foarte secrete, sau cel puţin aşa spun engramele. De asemenea, unele cazuri sunt blocate şi se dovedesc „impenetrabile" din cauza circumstanţelor actuale sau din trecutul apropiat pe care pacientul nu le-a dezvăluit.

Există două motive, care pot încetini un caz:

a) Persoana se poate ruşina de trecutul ei în mod atât de aberat sau poate fi atât de sigură de pedeapsă în caz că dezvăluie ceva, încât nu face altceva decât să evite acest lucru; şi

b) Persoanei îi este frică de unele circumstanţe existente sau de ameninţări.

Pe auditor nu-l interesează ce face sau ce a făcut pacientul. Dianetica se ocupă doar de ceea ce *i* s-a făcut persoanei exclusiv în terapie. Nu se interesează de ceea ce a fost făcut *de către* pacient. Auditorul care este interesat de acest lucru nu practică Dianetica, ci altceva. Oricum, pacientul, datorită engramelor sale, poate deveni obsedat de ideea că trebuie să ascundă ceva din viaţa lui faţă de auditor. Cele două categorii de mai sus acoperă condiţiile generale.

Motivele pentru cazul a) pot fi o condamnare la închisoare, o crimă nedescoperită (deşi mulţi oameni cred că au comis o crimă, iar ei nici măcar nu au ameninţat vreodată pe cineva cu aşa ceva), practici sexuale anormale, sau alte asemenea circumstanţe. Auditorul trebuie să-i promită că nu va dezvălui nici o chestiune confidenţială – ca rutină normală – şi va explica principiul conform căruia el este interesat doar de ceea ce *i* s-a făcut pacientului şi nu de ceea ce a fost

făcut *de către* pacient. Şi nici un auditor nu va lua în derâdere niciodată un pacient şi nici nu-l va dispreţui pentru că a fost victima engramelor sale. În cazul b) pot exista unele persoane, chiar soţ şi soţie, care terorizează pacientul şi-l constrâng la tăcere. Avem un caz la îndemână, care nu făcea progrese deşi erau contactate multe incidente: incidentele nu se ştergeau şi nici nu se reduceau, indiferent de locul în care se găseau. S-a descoperit că acest caz – o femeie – fusese deseori bătută sălbatic de către soţul ei şi fusese ameninţată cu moartea în caz că va spune auditorului vreun cuvânt despre aceste lucruri; şi totuşi aceste fapte conţineau toate încărcăturile de disperare ale cazului şi trebuiau eliberate. Suspectând în final adevărul, auditorul a reuşit să-i câştige încrederea şi să localizeze încărcăturile de disperare. Chiar dacă n-ar fi reuşit să-i câştige încrederea, prin restimularea constantă a zonelor mai recente ale vieţii sale, ar fi reuşit să-i provoace lacrimile. Într-un alt caz, cel al unui copil mic, era atât de evident că era vorba de amintiri „dub-in" şi fabricile de minciuni erau atât de ocupate, încât auditorul în cele din urmă a realizat că încerca să pătrundă nu numai secretul unui engram, ci secretul impus copilului de o cunoştinţă apropiată. Mama, în acest caz, de teama că va fi prinsă, îl ameninţase furioasă să nu spună nimic despre tratamentul la care îl supunea acasă. Era mai mult decât atât în spatele acestui caz: existaseră optzeci şi unu de tentative de avort, un număr incredibil.

Auditorul se ocupă de orice lucru care a devenit engram. Fie că un om a fost băgat la închisoare, fie că nu totul merge bine acasă, acestea sunt lucruri *făcute unei persoane*. Ceea ce a făcut persoana pentru a „merita" acest tratament nu interesează.

Cazul care vorbeşte o limbă străină

Din când în când auditorul va întâlni un tip ciudat de obstacol într-un caz. Nu va reuşi să clarifice sau să înţeleagă nimic din zona prenatală, şi din când în când şi din zona copilăriei, precum din zona prenatală. El va întâlni, adică, un „caz de limbă străină". Uneori copilul nu ştie că s-a născut din alţi părinţi (care poate vorbeau o limbă străină) decât cei pe care îi ştia ca părinţii săi. Acesta este un tip special de confuzie, care se rezolvă destul de uşor doar prin

parcurgerea engramelor. Este întotdeauna posibil ca pacientul să uite că părinții săi vorbeau acasă altă limbă. O altă limbă decât cea pe care pacientul o vorbește sau o alta decât cea a țării în care trăiește este, într-un fel, un lucru bun deoarece face zona prenatală foarte greu de restimulat, chiar dacă poate să acționeze încă asupra minții pacientului. Dar nu este un lucru bun pentru auditor, care trebuie acum să lucreze cu un pacient care nu știe limba, care poate să aibă amintire sonoră, și care totuși are o bancă engramică plină de date care odată aveau o semnificație, și care este de fapt limbajul său de bază.

În acest caz, cel mai bun remediu este de a apela la un auditor care cunoaște atât limba folosită în zona prenatală cât și limba folosită în prezent. Un alt remediu este de a da pacientului un dicționar și de a căuta în el comenzile de salt, etc. O altă cale este de a-l întoarce pe pacient în copilărie de un număr suficient de ori pentru a-l reobișnui cu limba (făcând astfel ca arhivistul care o conține să iasă la suprafață) și apoi de a-i cere fraze care în limba străină ar semnifica un lucru sau altul. Treptat s-ar putea ca el să recupereze limba și să elimine banca. Acest caz devine foarte dificil doar atunci când nu a folosit acea limbă în perioada copilăriei. Dacă pacientul a folosit limba respectivă, auditorul nu trebuie să facă altceva decât să-l întoarcă în zona prenatală; astfel pacientul poate interpreta ceea ce se întâmplă. Clișeele altor limbi decât cea vorbită de auditor produc deseori alte semnificații decât clișeele similare din limba auditorului. Această diferență de clișee este principalul responsabil al diferențelor dintre națiuni privind aberațiile sociale. „Am cald" spune spaniolul, „sunt cald" spune englezul (pentru românescul „mi-e cald"). Din punct de vedere engramic, ele înseamnă lucruri diferite, chiar dacă pentru analizator semnificația este aceeași.

MECANISME ŞI ASPECTE ALE TERAPIEI – PARTEA A DOUA

PERCEPŢIA EXTRASENZORIALĂ

Atunci când auditorul are un caz cu amintiri „dub-in" sau cu multe încărcături emoţionale, cazul se poate întoarce în zona prenatală şi începe descrierea scenei. Acest lucru impresionează şi uimeşte pe unii observatori. Pacientul se află în pântecele mamei şi totuşi poate „vedea" afară. Pacientul vorbeşte despre tată şi despre mamă, unde sunt aşezaţi şi cum arată camera, şi totuşi el este în pântecele mamei. Se pot avansa unele teorii interesante privind acest fenomen: una din ele spune că în fetusul torturat se dezvoltă percepţii extrasenzoriale pentru a vedea ce se întâmplă. Teoria percepţiei extrasenzoriale este o teorie excelentă, unele observaţii o pot confirma, *însă nu în fetus.*

Trebuie să ne amintim că fetusul, chiar dacă are celule foarte dezvoltate şi inteligente, nu este un organism cu adevărat raţional. Prezenţa engramului nu înseamnă în mod necesar că fetusul poate gândi. Engramul a devenit foarte aberant atunci când copilul a învăţat să vorbească. Engramul nu este o amintire, ci o înregistrare de durere şi percepţii.

Adultul sau copilul întors în zona prenatală se întoarce ca o minte experimentată care, intrând în contact cu aceste engrame, formulează concluzii. Când asculţi pe unii preclear-i, ai putea crede că în perioada prenatală îl citeau pe Keats[1] şi beau limonadă în fiecare după-amiază la ora patru.

Faptul de a întoarce *ra fiunca* şi puterea analitică într-o perioadă în care nu existau nici raţiune nici putere analitică îi dă, desigur, multe idei individului întors. Tot ceea ce se aşteaptă de la el este să parcurgă engramele şi conţinutul lor. În plus, s-ar putea ca el, prin mecanismele viselor şi raţionament normal, să încerce să creeze un întreg film în culori din scenariul respectiv.

Această percepţie extrasenzorială nu există în realitate. S-a dovedit, după multe testări, că ori de câte ori preclear-ul întors crede că vede ceva, acelaşi scenariu este menţionat în engrame şi îi dă o viziune imaginară a ceea ce s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, nu există percepţie extrasenzorială. Există doar descrieri şi acţiuni, care sugerează scenariul şi aceste sugestii, operând asupra imaginaţiei, provoacă viziuni.

Acest fenomen este mai cronic la pacienţii cu fabrici de minciuni foarte puternice. Când auditorul îşi dă seama de aceasta, începe să-şi formeze o idee despre cazul la care lucrează; el ştie că ar putea fi vorba de „dub-in sonor" şi că trebuie să găsească şi să descarce toate emoţiile dureroase, deoarece acestea îl fac pe pacient să evite adevăratul incident. El va putea atunci să găsească adevărata fabrică de minciuni, nu fabrica de minciuni a fabricii de minciuni, care produce fabrici de minciuni, ci adevăratul engram, care cauzează toate aceste iluzii.

Oricum, nu întrerupeţi niciodată brusc un preclear când vorbeşte despre aceste lucruri. Nu-i spuneţi că sunt lucruri imaginare, pentru că astfel stimulaţi şi mai mult fabrica de minciuni. Deoarece aici există calcule de compasiune, pierderi însoţite de disperare, durere prenatală mare şi abandonarea copilăriei. Şi nu lipseşte mult pentru a spulbera încrederea în sine pe care pacientul a reuşit s-o aibă. De

---

1. **Keats:** John Keats (1795 – 1821), poet englez, considerat unul din cei mai mari poeţi englezi. Poeziile sale nu au egal ca ţinută, melodie şi bogăţie a imaginilor.

aceea păşiţi încet, căutaţi încărcăturile de disperare, aliaţii, engramele de compasiune şi puneţi mâna pe fabrica de minciuni. Atunci cazul se va stabiliza şi va progresa către Clear.

Şocul electric

La începerea terapiei, s-a descoperit că este importantă localizarea şi eliberarea tuturor engramelor cauzate de orice fel de şoc electric. Se pare că şocurile electrice primite în perioada prenatală (cum s-a întâmplat în unele cazuri), accidental sau prin intermediul psihiatrilor, produc o grupare de engrame. Fiecare şoc electric pare să aibă o forţă mai mare decât cea obişnuită în banca engramică şi aparent deranjează arhivele memoriei cu întâmplări trecute şi viitoare, care înconjoară zona şocului. Mai mult, leziunea produsă de şocul electric conţine o stare de „inconştienţă" profundă, care ulterior va menţine mintea analitică într-o stare de funcţionare redusă.

Consensul tacit2

Atunci când doi preclear-i lucrează împreună, fiecare din ei asumându-şi pe rând rolul de auditor, poate apărea o situaţie în care fiecare îl împiedică pe celălalt să intre în contact cu anumite engrame.

De exemplu, preclear-ul A are un calcul al aliatului care priveşte un câine. El caută în mod inconştient să protejeze acest engram „prosupravieţuire" deşi, desigur, neeliminând-o, va bloca terapia. Când îl auditează pe preclear-ul B, are tendinţa de a-şi proiecta propriile probleme în preclear-ul B, ceea ce înseamnă că face o uşoară confuzie a identităţii. Dacă ştie că preclear-ul B are un engram „prosupravieţuire" care priveşte un câine, atunci va evita, în timpul auditării, să-l pună pe preclear-ul B în contact cu propriul engram. El are ideea greşită că, permiţându-i lui B să-şi păstreze engramul cu câinele, el însuşi îşi poate păstra engramul său similar. Acesta este „consensul tacit". El poate fi rezumat ca un contract: „Dacă nu mă faci să mă simt mai bine, nu te voi face să te simţi mai

---

2. tacit: neexprimat, făcut în tăcere.

bine." Trebuie să vă feriţi de următorul lucru: că odată cunoscută o astfel de situaţie şi manifestată reţinerea de a-l face Clear pe celălalt, „consensul tacit" va dispărea.

De asemenea, se poate întâmpla ca soţul şi soţia să fi avut o perioadă de certuri şi de nefericire. Angajaţi în a se face reciproc Clear, lucrând pe rând ca auditori, ei evită, nu conştient, ci prin calcul reactiv, acea perioadă, lăsând astfel la locul lor engramele de emoţie dureroasă.

Consensul tacit nu este uşor recunoscut de către persoanele implicate, iar preclear-ii, alternând în rolul de auditor, ar trebui să aibă multă grijă faţă de acest lucru, deoarece astfel nu fac altceva decât să încetinească un caz.

Obturarea emoţiei şi a durerii[3]

Un caz care nu manifestă nici o emoţie sau care nu poate simţi durerea, atunci când emoţia şi durerea ar trebui să fie prezente în anumite incidente, suferă de o obturare a „simţirii": aceasta va fi întâlnită cel mai probabil în zona prenatală. Cuvântul *simţire* se referă atât la durere cât şi la emoţie: astfel că fraza „Nu simt nimic" poate fi un anestezic pentru amândouă.

Dacă se manifestă o vedere din exterior a incidentului (atunci când pacientul se vede ca şi când ar fi în afara corpului) sau dacă este prezentă aşa-zisa percepţie extrasenzorială prenatală, obturarea emoţională derivă probabil din engrame de emoţie dureroasă dintr-o perioadă mai recentă sau cel puţin de după naştere. Dacă nu există vedere exterioară şi pacientul este în sine, şi totuşi nu se manifestă nici o durere acută sau emoţie în timp ce el parcurge un engram, trebuie suspectată o obturare emoţională precedentă sau o obturare de durere precedentă şi localizată prin tehnica repetiţiei. Puneţi-l să repete cuvintele „nici o emoţie" până ce obţineţi o parafrază: puneţi-l să repete cuvintele „nu reuşesc să simt" sau o altă frază cu aceeaşi semnificaţie şi pacientul, dacă engramele sunt disponibile şi nu sunt suprimate de altele, va răspunde în cele din urmă.

---

3. Banda somatică lucrează în toate obturările, fie că pacientul simte sau nu. De asemenea, banda somatică execută comenzile, însă nici o senzaţie somatică nu apare atunci, când incidentul este obturat de „inconştienţă", senzaţia somatică apărând după „boil-off". – LRH

S-ar putea întâmpla ca un caz să „răspundă" foarte bine, ceea ce înseamnă că engramele se prezintă şi pot fi parcurse şi reduse fără ca vreo emoţie să se manifeste ca parte a conţinutului, cu senzaţii somatice slabe şi cu dureri ca nişte apăsări uşoare. Dacă obturările de durere şi de emoţie nu cedează imediat prin tehnica repetării, probabil că trebuie parcurse multe engrame în zona de bază, fără dureri sau emoţii, ci doar cu apăsări şi conţinut verbal. Într-un astfel de caz durerile şi emoţiile pot fi în cele din urmă contactate, după care terapia va mai câştiga teren.

Vederea din exterior

Ori de câte ori găsiţi un pacient întors în afara lui însuşi şi văzându-se din afară, acel pacient se află în afara pistei timpului. Nu trebuie să i se spună aceasta, ci trebuie găsite cât mai repede posibil încărcăturile de disperare, adică engramele de emoţie dureroasă, şi apoi descărcate. Acesta este oarecum acelaşi mecanism ca cel privind percepţia extrasenzorială descris mai sus.

Telepatia

Din când în când, câte un preclear poate încerca să susţină ideea telepatiei ca factor aberant. Este ca şi când ai urmări un curcubeu. Telepatia poate să existe, însă cercetările de până acum au arătat că fetusul nu o poate capta şi chiar dacă ar capta-o, ea nu este aberantă în nici un fel.

S-au făcut teste exhaustive asupra telepatiei şi a percepţiei extrasenzoriale şi în fiecare caz s-a găsit câte o explicaţie care nu are nimic de-a face cu citirea minţii sau cu vederea tip radar.

Atunci când un pacient încearcă să spună auditorului că el recită gândurile mamei pe care le-a primit în perioada prenatală, fiţi siguri că undeva pe-aproape se află un engram, în care mama spune exact aceleaşi cuvinte cu voce tare. Mama, când e grav aberată şi în special când e aberată atât de grav încât să facă tentativă de avort, are multe engrame pe care le dramatizează. Forţa dramatizării se manifestă în general în monologuri. Unele mame au foarte multe să-şi spună atunci când sunt singure. Toate aceste monologuri sunt, desigur, transmise copilului atunci când este rănit, iar el poate să fie

rănit fără ca mama să fie rănită, ca în cazul unei tentative de avort. După o asemenea leziune, copilul rămâne de obicei mult timp „inconştient" şi în suferinţă; de aceea el înregistrează în engrame aceste monologuri (şi deseori sunt spuse cu un ton foarte ridicat). El nu le aude: este pur şi simplu o înregistrare la nivel celular. Toată această monologare este aberantă, desigur, şi produce unele forme remarcabile de nebunie şi nevroză.

Însă în ce priveşte telepatia nu există nimic aberant, din ceea ce ştim până acum. Deci auditorul nu trebuie să accepte telepatia mai mult decât acceptă percepţia extrasenzorială.

Condiţii ale vieţii prenatale

Este foarte mult zgomot în pântecele mamei. O persoană poate să creadă că are amintire sonoră şi totuşi să nu audă sunete din pântecele mamei, ceea ce înseamnă că persoana nu are sonor, ci doar „dub-in". Zgomotele intestinale, urinarea, râgâielile, flatulenţa[4] şi alte activităţi ale corpului mamei produc un zgomot continuu.

De asemenea spaţiul este foarte mic în ultima parte a vieţii prenatale.

În cazul unei presiuni sanguine foarte mari, este extrem de neplăcut în uter.

Atunci când mama ia chinină[5], în urechile copilului, ca şi în ale mamei, se aude un bâzâit puternic, un bâzâit care va dura toată viaţa.

Mama are greaţă, sughiţă şi răceşte, tuşeşte şi strănută.

Aceasta e viaţa prenatală.

Singurul motiv pentru care o persoană „vrea" să se „întoarcă în uter" este pentru că cineva a lovit-o pe mamă şi i-a strigat: „Vino înapoi aici!" şi astfel persoana se întoarce.

Sistemul de arhivare a engramelor

Engramele nu sunt arhivate în modul ordonat în care o face o bancă standard devenită Clear. Engramele sunt arhivate într-un mod care l-ar face să se dea bătut şi pe Alexandru cel Mare. De aici

---

4. flatulenţă: evacuarea gazelor din intestin. Beşini
5. chinină: medicament cu gust amar folosit contra malariei şi a unor stări febrile.

dificultatea de a şti când va apărea următorul engram, în ordine normală.

Timpul, tema, valoarea, senzaţia somatică şi emoţia sunt categoriile după care se face arhivarea.

Întoarcerea de la baza-bază poate apărea ca o înaintare ordonată înspre perioadele mai recente. Deodată este lansată o încărcătură de disperare care este apoi descărcată. Auditorul caută înapoi în zona prenatală şi găseşte o întreagă serie nouă de incidente. Apoi se reîncepe înaintarea către timpul prezent, pas cu pas, până ce se produce o altă descărcare şi apare o altă serie de incidente prenatale. Acestea sunt şterse şi se reia drumul înapoi spre timpul prezent până ce o altă încărcătură de disperare este eliberată şi alte incidente prenatale apar. Ele sunt şterse şi acest du-te-vino se reia.

Sistemul de arhivare a engramelor oferă date în funcţie de senzaţia somatică, de timp, de temă, de valoare sau de emoţie. De obicei arhivistul înmânează material în funcţie de timp sau temă. Emoţia din bancă împiedică pe arhivist să obţină o anumită serie de incidente; atunci când emoţia este descărcată, incidentele devin disponibile şi sunt scoase la iveală până ce o altă încărcătură emoţională îl blochează pe arhivist. Auditorul trebuie să-şi folosească iscusinţa nu pentru obţinerea incidentelor prenatale, ci pentru găsirea şi descărcarea acestor încărcături emoţionale mai recente.

Sistemul de arhivare a engramelor este foarte slab, spre deosebire de cel al băncii standard. Dar este şi foarte vulnerabil, acum că îl înţelegem.

Datele sistemului de arhivare a engramelor pot fi şterse. Datele băncii standard nu pot fi şterse. Durerea dispare, plăcerea rămâne.

Alinarea

Psihanalistul sau consilierul în relaţiile umane este din când în când confruntat cu un tip de problemă pe care Dianetica, aplicată doar în mică măsură, îl poate rezolva uşor.

Atunci când o persoană a fost tulburată prea mult de un eveniment, tulburarea ei poate fi alinată în câteva minute trimiţând-o la această problemă.

O schimbare bruscă a aspectului unui pacient, o neliniște bruscă a sa, provin de obicei de la un incident care i-a cauzat o tulburare mintală. Deși această schimbare a stării sale sufletești își are originea în restimularea unei engrame, momentul restimulării, care este un lock, poate fi dat ca țintă și alinat cu succes.

Folosind reveria sau pur și simplu spunându-i pacientului să închidă ochii, analistul îi poate cere să se întoarcă în momentul în care a fost tulburat. Acel moment poate fi din aceeași zi sau săptămână în care s-a solicitat această intervenție. Se va descoperi un moment de reducere analitică în care unele persoane sau circumstanțe restimulative i-au tulburat echilibrul pacientului. Acest moment este un lock. În mod obișnuit, el poate fi relatat precum un engram, atenuând astfel cea mai recentă sursă de tensiune și munca poate fi continuă. Engramul însuși, de care depinde lock-ul, poate să nu fie accesibil fără o aplicare completă a Dianeticii.

Auditorul, găsindu-l pe pacient foarte tulburat, își poate deseori economisi timpul prin alinarea lock-ului care a cauzat tulburarea bruscă a preclear-ului.

Localizarea lock-urilor pe scară largă nu este rentabilă din punct de vedere al Dianeticii, deoarece există mii și mii de lock-uri în fiecare caz. Localizarea ultimului lock, care împiedică lucrul, poate fi însă benefică.

Scala emoțională și reducerea engramelor

Deoarece este foarte important, mecanismul reducerii unei engrame de emoție dureroasă recente trebuie să fie explicat în detaliu.

Modalitățile de folosire a reducerii engramelor recente sunt multe și variate. Atunci când auditorul are dificultăți cu preclear-ul din cauza vreunei încălcări a Codului Auditorului, el poate trata această încălcare ca pe un engram de emoție dureroasă și apoi o poate reduce, moment în care efectele gafei sale vor dispărea. Auditorul nu are altceva de făcut decât să întoarcă preclear-ul în momentul gafei și să parcurgă această gafă ca pe un engram. Atunci când un soț s-a certat cu soția sau când ea a descoperit lucruri neplăcute despre el, auditorul poate trata cearta sau descoperirea ca pe un engram de

emoţie dureroasă şi o poate elibera, soţia scăpând astfel de orice grijă în această privinţă. Atunci când câinele băieţelului tocmai a fost lovit de o maşină, incidentul poate fi tratat şi eliberat ca în cazul unui engram de emoţie dureroasă. Dacă preclear-ul tocmai a fost părăsit de soţie, trataţi părăsirea ca pe un engram de emoţie dureroasă şi eliberaţi-l. Orice şoc sau tulburare poate fi redusă prin tehnica obişnuită de reducere şi persoana va înceta să mai fie tulburată din punct de vedere al emoţiei dureroase.

Nu are importanţă dacă engramul a avut loc cu două ore sau cu zece ani mai înainte, emoţia dureroasă din ea poate fi redusă. Este parcursă întocmai ca orice engram, prin întoarcerea pacientului la începutul primului şoc şi continuând până la cuprinderea în mod adecvat a primului său impact.

Această reducere este făcută după un tipar, care nu variază mult. Dacă veştile primite de un individ îl aruncă în apatie, acesta, în relatarea incidentului, va trebui poate să-l parcurgă o dată sau de două ori înainte de a-l contacta în mod adecvat (în afară de cazul în care există prin zonă o obturare emoţională gravă). Atunci vor apărea lacrimile şi disperarea apatiei. Alte două sau trei parcurgeri trebuie să ducă la mânie. Apoi o relatare ulterioară (întotdeauna reluând experienţa de la început până la sfârşit) urcă tonul la plictiseală. O relatare ulterioară trebuie să ducă la tonul 3 sau 4 şi să elibereze incidentul sau şi mai bine, să ducă la înveselire, la râs.

Acest progres al tonurilor este cheia care ne-a dus la stabilirea Scării emoţionale de la 0 la 4. La tonul 4 este râsul. Există uneori o etapă în zona tonului 2, în care pacientul începe să fie degajat şi limbut. Acesta nu este tonul 4, ci denotă prezenţa mai multor date. S-ar putea ca el să reziste în acest punct şi să nu mai continue relatarea, spunând că incidentul a fost eliberat. Auditorul trebuie să insiste ca el să continue relatarea, ori de câte ori vede că preclear-ul nu e dispus să mai facă acest lucru, deoarece aici există mai multe date ascunse şi mai multă încărcătură prezentă. Limbuţia este în general un mecanism de scăpare şi uneori se exprimă chiar cu cuvintele pe care le ascunde. Se vor face mai multe repovestiri ale incidentului (fără ca auditorul să insiste în căutarea anumitor cuvinte) până ce pacientul ajunge la tonul 4.

Am schiţat aici comportarea întregii bănci de engrame în procesul terapiei. Întreaga bancă urcă de la nivelul tonului său iniţial până la tonul 4, din ce în ce mai sus pe măsură ce noi engrame sunt şterse sau reduse. Urcuşul băncii nu este, totuşi, lin, deoarece între timp sunt contactate noi engrame, unele conţinând apatie, altele mânie. Engramul de emoţie dureroasă însă, are un urcuş mai degrabă lin. Dacă se va elibera, va urca scara. Dacă nu urcă scara, de la apatie la mânie, de la mânie la plictiseală, de la plictiseală la veselie sau cel puţin la indiferenţă, atunci este înăbuşită de un incident cu conţinut similar.

Un engram poate începe de la tonul 1 – mânie – şi va urca de aici în sus. Dacă se află din start la tonul 2 – plictiseală – aproape sigur nu este un engram. Însă s-ar putea ca el să fie într-un fals ton 2, fiind înăbuşit de alte date, care-l fac pe pacient plictisit şi indiferent. Câteva noi repovestiri ar putea duce la eliberarea lui, moment în care va cădea instantaneu la apatie – tonul 0 – şi apoi va urca pe scara tonurilor. Sau s-ar putea să fie necesară contactarea unui alt engram.

Întreaga stare fizică urmează scala emoţională în cursul terapiei. Şi starea mentală urmează această scară emoţională. Tot aşa şi engramele de emoţie dureroasă.

Un engram poate fi şters parcurgându-l de două sau de trei ori, în zona de bază sau la întoarcerea de la baza-bază, în afară de cazul în care este baza unui nou lanţ de incidente similare. Însă engramele care nu arată nici o emoţie, oriunde s-ar afla pe pistă, sunt înăbuşite de obturări emoţionale sau de obturări de simţire, adică de engrame de emoţie dureroasă recente sau de engrame vechi conţinând multe cuvinte care obturează durerea sau emoţia.

Un caz trebuie menţinut „viu". Trebuie să existe o diversitate de emoţii. O relatare monotonă, adică o relatare care nu variază tonul engramului, ci doar îl reduce, este câteodată necesară în zona de bază, însă ori de câte ori un pacient devine ordonat şi „bine pregătit" şi nu exprimă nici un interes faţă de engramele sale în timpul relatării lor, înseamnă că există o emoţie dureroasă recentă care trebuie captată, sau o obturare emoţională mai veche. Din contră, dacă pacientul se emoţionează prea uşor de orice lucru, dacă plânge puţin şi apoi râde isteric, terapia se continuă, însă auditorul trebuie

să fie în stare de alertă, deoarece există ceva engramic în zona prenatală, care spune că el trebuie să fie „foarte emotiv", adică înseamnă că are engrame care prin conținutul lor îi comandă să fie emotiv.

Scala emoțională este foarte utilă și un bun ghid. Ea va avea utilitatea cea mai mare în reducerea engramelor de la vârsta vorbirii, dar și mai înainte.

Orice engram emoțional poate fi parcurs. Dacă se reduce în mod normal și nu este înăbușit de ceva, va urma scala emoțională până la tonul 4.

Dacă pacientul nu răspunde bine la tehnica repetării

Dacă pacientul nu se deplasează la un incident atunci când repetă o frază dată de auditor, trei lucruri s-ar putea să nu meargă: 1) pacientul nu se poate deplasa pe pistă; 2) fraza poate fi reținută în mod înțelept de către arhivist, până în momentul în care ea poate fi făcută Clear; 3) fraza nu există ca material engramic.

De asemenea, pacientul poate avea engrame puternice conținând comanda „controlează-te". Aceste engrame se manifestă prin sustragerea pacientului de sub controlul auditorului, pacientul luând atitudinea de șef sau pur și simplu refuzând cooperarea. Tehnica repetării, dacă este direcționată la „Controlează-te" și „Trebuie să conduc" și la alte fraze de acest gen, poate funcționa în acest caz.

Atunci când tehnica repetării nu funcționează, motivul obișnuit îl constituie faptul că pacientul se găsește sub o comandă de reținere. Dacă este întors sau nu se deplasează pe pistă atunci când este folosită tehnica repetării, folosiți tehnica repetării cu aceste comenzi de reținere.

Țineți minte că o obturare a „simțirii" poate nega toate senzațiile somatice astfel încât pacientul să nu le simtă. Dacă pacientul pare insensibil la incidentele neplăcute întâlnite pe pistă, fiți sigur că are o obturare a simțirii. De asemenea, o mare încărcătură emoțională poate inhiba tehnica repetării. Banda somatică nu intră cu ușurință în încărcăturile emoționale – engrame de emoție dureroasă – și de aceea se recomandă tehnica repetării. Dacă tehnica repetării nu funcționează, se poate cere pacientului, deși este rareori necesar, să-

şi imagineze „cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui copil" şi aşa mai departe, din conversaţia lui putând fi culese noi fraze utile tehnicii repetării şi care îl vor duce pe pacient într-un engram.

Tehnica unui singur cuvânt

Cuvintele, ca şi engramele, sunt dispuse în lanţuri. În viaţa unei persoane există întotdeauna un prim moment de înregistrare a fiecărui cuvânt. Întregul limbaj comun poate sta în banca engramică. Combinaţiile posibile ale limbajului comun sunt aproape infinite. Modalităţile în care pot fi exprimate diverse comenzi de negare, de salt şi celelalte sunt nenumărate.

Există însă două lucruri, din fericire, care reduc munca auditorului:

1) Personajele dramatice[6] care apar în engramele sale sunt, la această dată, aberate. Fiecare aberat are dramatizări tipice, pe care le repetă iarăşi şi iarăşi în situaţii restimulative. De exemplu, reacţia tatălui faţă de mamă se repetă: dacă el rosteşte un grup de fraze într-o situaţie engramică, va rosti aceleaşi fraze în situaţii similare ulterioare. Dacă mama, de exemplu, are o atitudine acuzatoare faţă de tată, atunci această atitudine va fi exprimată prin anumiţi termeni şi aceşti termeni vor apărea în toate engramele ulterioare.

2) Atunci când unul din părinţi se comportă în mod abuziv cu celălalt, acesta din urmă va începe să se molipsească de această aberaţie şi va repeta frazele celuilalt. La primul născut, când este prezentă brutalitatea părinţilor, aceştia pot fi observaţi prin engramele pacientului. Se poate vedea cum unul sau celălalt preia treptat frazele celuilalt, fie pentru că aceste fraze îl obsedează, fie pentru a le folosi el însuşi.

Toate acestea duc la apariţia engramelor în lanţuri de incidente, în care fiecare incident este asemănător cu următorul. Atunci când se ajunge la baza fiecărui tip de lanţ, incidentele care urmează în acel lanţ sunt suficient de asemănătoare pentru a permite reducerea sau ştergerea lor imediat după descoperirea primului dintre ele. *Primul* incident din lanţ, baza acelui lanţ, le reţine mai mult sau mai puţin pe celelalte şi le ascunde vederii; de aceea obiectivul îl reprezintă baza lanţului.

---

6. **personaje dramatice:** personajele dintr-o piesă sau povestire (aici se referă la persoanele prezente în engramele aberatului).

Se poate descoperi că fiecare cuvânt a fost introdus în bancă o primă dată. Şi cuvintele se reduc în lanţuri, având avantajul că fiecare apariţie succesivă a cuvântului în bancă localizează în mod automat un nou engram care, desigur, va fi redus sau şters imediat ce va fi contactat sau imediat ce baza va fi localizată.

Tehnica unui singur cuvânt este foarte valoroasă şi utilă. Ea este un tip special de tehnică a repetării. Celor mai mulţi pacienţi repetarea de către ei înşişi a unui cuvânt le sugerează alte cuvinte asociate. Se cere pacientului să repete cuvântul *uită* şi să se întoarcă la el. El începe să repete cuvântul *uită* şi curând i se asociază în minte un grup de cuvinte care formează o frază precum *„Nu mă vei putea uita niciodată"*. Această frază este conţinută într-un engram şi se poate parcurge restul engramului.

Atunci când trebuie contactat un engram recent pentru ca un caz să progreseze, însă engramul nu se deblochează, se ia fiecare cuvânt sau frază din acest engram şi se parcurge înapoi prin tehnica repetării. Astfel pot fi localizate şi reduse acele engrame mai vechi, care reţin engramul recent şi, în fine, va fi redus şi engramul recent. Această metodă, apropo, este utilă şi este folosită în mod obişnuit.

Există o lege care se referă la aceasta: *Atunci, când o frază sau un cuvânt dintr-un engram nu se reduce, acea şi frază sau acela şi cuvânt se află într-un engram anterior.* Pentru a obţine fraza anterioară s-ar putea să fie necesară descărcarea unei emoţii recente, însă în general repetarea unui singur cuvânt sau a unei singure fraze va realiza acest lucru.

Există doar câteva duzini de cuvinte prin care se poate obţine aproape orice engram. Acestea ar fi cuvintele cheie care ar trebui repetate. Ele sunt cuvinte de tipul următor: *uită, aminteşte-ţi, memorie, orb, surd, mut, vezi, simţi, auzi, emoţie, suferinţă, teamă, tcroare, frică, suportă, stai, întinde-te, ia, vino, timp, diferenţă, imaginaţie, corect, întuneric, negru, profund, sus, jos, cuvinte, cadavru, mort, putred, moarte, carte, citeşte, suflet, iad, Dumnezeu, înspăimântat, nenorocit, oribil, trecut, priveşte, orice, oricine, totdeauna, niciodată, oriunde, tot, crede, ascultă, chestiune, caută, original, prezent, înapoi, timpuriu, început, secret, spune, mori, găsit, compasiune, nebun, ţicnit, alienat, eliberat, luptă,*

pumn, piept, dinți, maxilar, stomac, durere, sărăcie, cap, sex, vorbe urâte și înjurături, picle, nou-născut, el, perdea, coajă, barieră, zid, gândește, gând, alunecos, confuz, amestecat, elegant, sărac, mic, bolnav, viață, tată, mamă, numele familiare ale părinților și ale altora din casă în perioada prenatală și în copilăric, bani, hrană, lacrimi, nu, lume, scuză, oprește-te, râzi, urăște, gelos, rușine, rușinat, las, etc.

Comenzile de salt, de negare, de reținere, de grupare, de deviere, etc. au, fiecare din ele, propriile cuvinte singure și acestea sunt puține. Comanda de salt ar putea conține cuvinte ca: *afară, sus, întoarce-te, mergi, târziu, mai târziu*, etc.

Comanda de reținere ar putea conține: *prinde, prins, capcană, capturat, oprește-te, întinde-te, așează-te, stai, nu pot, blocat, fixat, țin, lasă, închide, închis, vino*, etc.

Comanda de grupare ar putea conține: *timp, împreună, odată, diferență*, etc.

Tehnica unui singur cuvânt nu strălucește nicăieri mai tare decât în cazul juniorului – când pacientul poartă numele unuia dintre părinți sau bunici. Prin scoaterea numelui pacientului din engramele prenatale (unde numele se referă la altă persoană și este greșit interpretat de pacient ca și cum s-ar referi la el), pacientul își poate redobândi propria identitate și propria valență. Utilizați întotdeauna numele și prenumele (separat) pacientului (junior sau nu) în tehnica repetării.

Dacă banca engramică nu răspunde la o frază, probabil că va răspunde la un cuvânt obișnuit. Orice dicționar *mic* vă va oferi un fond larg pentru tehnica repetării. Folosiți și orice listă de nume familiare, masculine sau feminine, și veți putea descoperi aliați sau amanți, pe care altfel nu i-ați putea contacta.

Engramul de emoție dureroasă cedează câteodată, chiar dacă încet, prin simpla direcționare a benzii somatice către el. Uneori pacientului îi vine greu să abordeze o zonă supraîncărcată. Prin tehnica unui singur cuvânt, folosind numele aliatului (dacă este cunoscut), sau cuvinte de compasiune, tandrețe, moarte, respingere și rămas bun, și în special numele cu care era alintat pacientul în copilărie, se va ajunge deseori rapid la rezultate.

În tehnica repetării, folosind un cuvânt sau o frază, auditorul *nu*

trebuie să-l agite prea mult pe pacient. Luaţi şi reduceţi ceea ce se arată. Reduceţi senzaţia somatică pe care pacientul o manifestă când intră în reverie şi întotdeauna mai încercaţi un timp s-o găsiţi, chiar dacă vi se pare că nu reuşiţi. Dacă, în timp ce parcurgeţi în jos un lanţ, daţi peste ceva care nu se reduce, ţineţi minte şi reduceţi-l atunci când ajungeţi la bază.

Folosind tehnica unui singur cuvânt deseori se obţin fraze care altfel rămân ascunse, dar care apar atunci când se atinge cuvântul cheie. De exemplu, folosind cuvântul „ascultă" au ieşit la lumină frazele care împiedicau total progresul cazului. Nu s-a făcut nici un efort pentru a contacta engramul respectiv în zona prenatală. Într-adevăr, lanţul „ceartă" nu fusese niciodată suspectat, deoarece pacientul nu l-a dramatizat niciodată şi, fiindcă un astfel de lanţ de ceartă violentă prenatală exista, faptul că părinţii săi s-au certat violent în casă a fost şters din băncile standard astfel încât, dacă i s-ar fi sugerat acest lucru, el, şocat, l-ar fi negat. Senzaţia somatică era neobişnuit de puternică şi era cauzată de tatăl care stătea în genunchi peste mamă şi o sugruma.

Pacientul a repetat de mai multe ori cuvântul „ascultă" atunci când auditorul i-a cerut să se întoarcă la un incident care conţinea acel cuvânt. Pacientul a continuat să repete şi apoi, dintr-o dată, ajungând în zona prenatală, a intrat într-o stare de stupoare. A rămas în acest „boil-off" circa 30 de minute şi apoi (auditorul îl trezea din când în când pentru a-l pune să repete cuvântul „ascultă"), a manifestat o puternică senzaţie somatică. „Ascultă" a devenit „Stai aici!" (în engleză *hear* = ascultă se pronunţă la fel cu *here* = aici, n.t.). Senzaţia somatică a devenit mai puternică şi „Stai aici" a fost repetată până ce pacientul a putut să se mişte liber pe pistă prin engram. El a contactat vocea tatălui său şi a devenit mai şovăitor în parcurgerea engramului din cauza violenţei emoţionale intense a acestuia. Înduplecat şi îmboldit de auditor să rămână în engram, pacientul a continuat să îl povestească.

Tatăl: „Stai aici! Stai jos, blestemato, ticăloaso! De data asta te omor. Ţi-am spus că o fac şi am s-o fac. Na!" (Senzaţia somatică se intensifică în momentul în care genunchiul tatălui loveşte abdomenul mamei.) „Ai face mai bine să strigi. Hai, strigă să te iert! De ce nu

cedezi? Nu-ţi face griji, o s-o faci! O să te smiorcăi şi-o să strigi cerând iertare! Cu cât o să ţipi mai tare, cu atât primeşti mai multe. Asta vreau s-aud! Nu sunt bun de nimic, nu-i aşa? *Tu* nu eşti bună de nimic! Aş putea să te termin acum, dar n-o fac!" (Brusc auditorul este în dificultate: pacientul a reprodus ad litteram ultima frază şi şi-a întrerupt relatarea; auditorul îl porneşte din nou.) „Asta-i doar un exemplu. Vei primi mai multe. Sper că te doare! Sper că te face să plângi! Dacă spui vreo vorbă la cineva te omor." (Pacientul continuă acum cu o încărcătură emoţională atât de mare încât comenzile sunt mai puţin active asupra lui. Comanda de a sta liniştit este ignorată.) „Îţi distrug faţa. Tu nu ştii ce-nseamnă durerea!" (Senzaţia somatică este redusă deoarece tatăl şi-a ridicat genunchiul.) „Ştiu ce-o să-ţi fac acum! Te voi pedepsi! Te voi pedepsi şi Dumnezeu te va pedepsi! Te voi viola! O să ţi-o-nfig de-o să te rup! Când îţi spun să faci ceva trebuie să faci! Urcă-te-n pat! Întinde-te! Nu te mişca!" (Pârâit de oase când ea este lovită cu pumnul în faţă. Presiunea sanguină creşte şi-i face rău copilului.) „Stai nemişcată! N-o să pleci niciodată de aici! O să termin chestia asta! Eşti murdară! Eşti murdară şi bolnavă! Dumnezeu te-a pedepsit şi acum te pedepsesc şi eu!" (Începe senzaţia somatică a actului sexual, foarte violent, care face şi mai rău copilului.) „E ceva oribil în trecutul tău. Crezi că trebuie să fii rea cu mine! Vrei să mă simt un nimic! Tu eşti un nimic! Ia-o, ia-o!" (O serie de banalităţi de natură sexuală strigate timp de cinci minute.).

Pacientul a repovestit aceasta de trei ori şi totul s-a şters. Era baza-bază! La trei zile după condepţie, după cum s-a putut judeca ţinând cont de prima absenţă a ciclului menstrual. Au ieşit la vedere aproape toate datele importante ale cazului, care apoi au fost rezolvate şi

pacientul a devenit Clear[7].

Acest singur cuvânt ar fi putut să-l ducă pe pacient la alte *ascultă* ale cazului. În această eventualitate ar fi fost necesară găsirea primului moment în care apare cuvântul respectiv, altfel era posibil ca ceea ce rămânea din engram să nu se reducă sau să nu se şteargă.

Cuvântul *ascultă* ar fi putut să-l ducă pe pacient şi într-o porţiune mai recentă a pistei, caz în care ar fi trebuit căutate engramele anterioare până ce ar fi fost găsită una, care să se şteargă. Acest lucru se face prin reducerea fiecărei engrame întâlnite până la cea mai veche, moment în care se şterg toate.

În folosirea repetării unui singur cuvânt, ca şi în repetarea unei fraze, autorul nu trebuie să permită o repetare rapidă şi fără sens, ci o repetare lentă. Auditorul cere între timp benzii somatice să se întoarcă şi pacientului să contacteze orice alt lucru care s-ar putea asocia cu acel cuvânt.

Atenţie: dacă pacientul nu se deplasează pe pistă, nu-i daţi să repete la întâmplare cuvinte sau fraze, pentru că acestea vor îngrămădi engramele acolo unde el este blocat. Încercaţi doar să-l faceţi pe pacient să se mişte pe pistă prin descoperirea şi reducerea frazei care îl reţine.

Atenţie: baza-bază nu are întotdeauna cuvinte în ea, deseori este doar dureroasă şi însoţită de sunete ale uterului. Cu toate acestea ea va reţine totul pe loc prin percepţii.

Clase speciale de comenzi

Există numeroase clase distincte de comenzi. Ele sunt subliniate aici împreună cu exemple pentru o lămurire rapidă.

---

7. Apropo de acest text: el a încrucişat „lanţul ceartă" cu „lanţul act sexual" obturându-le pe amândouă. De oriunde ar proveni această engramă sau de oriunde ar fi provenit engramele, care au fuzionat este desigur o chestiune foarte veche. Acesta era comportamentul de acasă al tatălui, un caracter confirmat de faptul că atât mama cât şi copilul sufereau mai mult sau mai puţin de psihoză. Tatăl nu era „psihotic". El era un om „curajos, autoritar" şi "dintr-o bucată", preşedinte al unei bănci şi recunoscut pentru spiritul lui practic. Fiul era un beţiv, făcea caz de ateismul lui şi era împotriva a tot ce reprezenta tatăl său, inclusiv banii. Fiul, când era încă sub terapie, i-a spus imprudent tatălui său despre această engramă şi tatăl s-a pornit cu sălbăticie împotriva Dianeticii timp de două zile iar apoi s-a îmbolnăvit de febră reumatică. În această stare l-a chemat pe auditorul cazului să-l facă Clear, ceea ce s-a şi întâmplat. Ambele cazuri aveau obturări sonore, ale durerii şi ale emoţiei. – LRH.

Comenzile *aberante* pot conţine orice. Auditorul nu-şi face mare grijă cu ele. Să ne ocupăm din nou de tânărul nostru cu manta din Cartea a doua. Acolo găsim, sub formă de comenzi hipnotice, câteva idei despre ceea ce reprezintă comenzile aberante. „Sunt o păsărică care ciripeşte", „Nu pot să fluier Dixie[8]", „Toată lumea e împotriva mea", „Urăsc poliţiştii", „Sunt cea mai urâtă persoană din lume", „Nu eşti echilibrat", „Dumnezeu mă va pedepsi", „Trebuie să mă joc întotdeauna cu jucăria mea" pot fi foarte interesante pentru pacient şi chiar amuzante pentru auditor, dar s-ar putea să fi cauzat multe necazuri în viaţa pacientului. Toate acestea vor apărea la timpul potrivit în timpul terapiei. Căutarea unei aberaţii specifice sau a unei senzaţii specifice este uneori interesantă şi utilă, însă de obicei nu este importantă. Aceste comenzi aberante pot conţine date suficiente pentru a face din pacient un habotnic fanatic, un paranoic sau un peşte pisică, însă ele nu înseamnă nimic pentru auditor. Ele vor ieşi la iveală la timpul potrivit. A lucra cu ele sau în jurul lor are o importanţă secundară sau şi mai puţin.

Treaba principală a auditorului, la fiecare caz, este de a-l menţine pe pacient în mişcarea de-a lungul pistei, de a menţine banda somatică liberă pentru a putea merge înainte şi înapoi şi de a *reduce engramele.* Atunci când pacientul acţionează sau răspunde astfel încât ne dăm seama că el nu se mişcă pe pistă, sau când arhivistul nu mai oferă date, înseamnă că ceva nu este în regulă şi că acel ceva este legat de câteva clase de fraze. Există mii de astfel de fraze conţinute în engrame, cu formulări diverse, însă doar cinci clase de fraze.

Comenzi de negare

„Lasă-mă în pace" care înseamnă, ad litteram, că el trebuie să lase în pace incidentul.

„Nu pot să spun" înseamnă că el nu poate să-ţi relateze engramul cu pricina.

„Este greu de spus" înseamnă că este *greu* de spus.

---

8. Dixie: Dixie este un cântec vioi despre statele din sudul SUA, scris în 1859 de Daniel D. Emmett (1815–1904). A fost folosit pentru creşterea entuziasmului faţă de aceste state în timpul Războiului Civil.

„Nu vreau să știu" înseamnă că el nu dorește să cunoască engramul respectiv.

„Uită acest lucru" este comanda tipică a subclasei comenzilor de negare: mecanismul de uitare. Când engramul nu iese la suprafață, dar apare o senzație somatică sau o contracție musculară, trimiteți banda somatică la comanda de negare. Deseori este o frază precum „Uită acest lucru" sau „Nu pot să-mi amintesc" care face parte din engram. „Nu știu ce se întâmplă" poate fi mama, spunându-i ceva tatălui, însă analizatorul preclear-ului, forțat, nu știe ce se întâmplă.

„Este departe de mine" înseamnă că el este chiar acolo, dar crede că nu este.

„Ține-te de aceasta, este viața ta!" face engramul „vital" pentru existența lui.

„Nu poate fi ajuns", „Nu pot să intru", „Nimeni nu trebuie să știe", „Este secret", „Dacă ar afla cineva, aș muri", „Nu vorbi" și alte mii de acest gen.

Comenzi de reținere

Comanda de reținere este cea mai frecventă și cea mai folosită deoarece, ori de câte ori preclear-ul nu se poate deplasa pe pistă sau nu poate veni în timpul prezent, el se află într-o comandă de reținere. O comandă de reținere combinată cu una de negare va acționa ca reținere: dacă nu reușiți s-o găsiți, căutați întâi comanda de negare și apoi pe cea de reținere.

„Sunt blocat" este fraza clasică.

„Aceasta îl oprește" este o alta.

„Am rămas" nu înseamnă pentru preclear ceea ce a însemnat pentru mamă, când a rostit-o. Ea poate a însemnat pentru mamă că a rămas gravidă, însă preclear-ului îi spune că el a rămas pe pistă.

„Nu te mișca", „Stai acolo până când îți spun eu să te miști", „Oprește-te și gândește-te". (Atunci, când această ultimă frază a fost rostită la ultima relatare, s-ar putea ca auditorul să trebuiască să-l pornească din nou, deoarece el face chiar acest lucru: se oprește și se gândește un anumit timp. Auditorul va întâlni această supunere stranie față de un nonsens luat ad litteram atunci când lucrează cu un

caz.).

Şi mii de alte fraze similare. Cuvintele luate literal pot opri o persoană sau o pot împiedica să se mişte.

Comenzi de respingere

Comanda de respingere poate fi cel mai bine demonstrată printr-o curbă. Preclear-ul se întoarce în zona prenatală şi apoi se trezeşte la vârsta de 10 ani sau chiar în timpul prezent. Aşa lucrează o comandă de respingere. Preclear-ul merge într-o perioadă timpurie a pistei timpului şi comanda de respingere îi spune să urce înapoi în timp.

Atunci când preclear-ul pare că nu poate să ajungă într-o perioadă mai veche, există o comandă de respingere care îl dă afară dintr-un engram. Cereţi-i un comentariu în legătură cu ceea ce se întâmplă. Luaţi comentariul sau o frază care ar putea fi o comandă de respingere şi folosiţi tehnica repetării până ce el se întoarce şi se stabilizează în engram. Dacă o contactează uşor, aceasta nu-l va mai respinge de acolo.

„Ieşi afară" este comanda de respingere clasică. De obicei pacientul revine în timpul prezent.

„Nu pot să mă întorc în acest punct" poate însemna că mama a decis în cele din urmă să păstreze copilul sau să termine avortul, dar pentru preclear înseamnă că trebuie să urce pe pista timpului sau că nu poate ajunge în nici o perioadă mai veche.

„Urcă acolo sus".

„Fugi un kilometru". („Şterge-o" nu este o comandă de respingere; ea înseamnă pentru preclear că trebuie să şteargă engramul.)

„Trebuie să mă duc departe, foarte departe" şi preclear-ul aşa face.

„Urc sus", „Zboară mai sus decât un zmeu", „Împinge în sus".

Şi alte mii asemenea.

Comenzi de grupare

Comanda de grupare este cea mai păcătoasă dintre toate tipurile de comenzi. Ea poate fi formulată în foarte multe feluri şi efectul ei poate fi atât de serios pe pista timpului, încât întreaga pistă se poate înfăşura ca un ghem şi toate incidentele par să fie în acelaşi punct. Acest lucru se vede îndată ce preclear-ul atinge unul din ele. Comanda de grupare nu va fi descoperită uşor, va apărea la un

moment dat în timpul terapiei, însă se poate lucra cu cazul şi când există o comandă de grupare restimulată.

„Nu am timp" şi „Nu e nici o diferenţă" sunt comenzile de grupare clasice.

„Toate mi se întâmplă în acelaşi timp" înseamnă chiar acest lucru.

„Sunt toate acolo împreună", „Strânse grămadă", „Înghesuite", „*Totul* e aici".

„Poţi să-ţi aminteşti de toate acestea în prezent" (auditorul face o gravă eroare dacă foloseşte această frază cu un pacient sugestibil, deoarece va încurca cu succes un caz).

„Pune-le pe toate împreună."

„Sunt încurcat", „Strânge imediat totul acolo", „Nu este timp" şi mii de alte fraze asemănătoare.

Comenzi de deviere

Comanda de deviere este o comandă perfidă. Când apare într-un engram, pacientul o ia în direcţii greşite, spre locuri greşite, etc.

„Faci totul pe dos".

„Totul sus acum" este şi comandă de grupare şi de deviere.

„Totdeauna o aruncă sus la mine" îl pune pe preclear mai sus pe pistă la oarecare distanţă şi de acolo el încearcă să culeagă engramele.

„Nu poţi coborî" este parţial comandă de salt, parţial comandă de deviere.

„Nu putem ajunge la capăt" îl ţine departe de baza-bază.

„Poţi să porneşti de la început" nu îl lasă să termine povestirea şi în loc să continue parcurgerea engramului el se întoarce la începutul ei.

„N-o mai pot traversa încă o dată" nu-l lasă să o repovestească.

„Nu pot să-ţi spun cum a început" îl face să înceapă de la mijlocul engramului şi acesta nu se va reduce. Există multe astfel de fraze.

„Să ne aşezăm jos" şi toate „aşezările jos" îl duc în jos pe pistă.

„Mă prinde o răceală" îl pune pe aberat într-un engram de răceală obişnuită. Aceasta îi poate agrava orice răceală.

„Vino înapoi aici" este într-adevăr o *chemare înapoi*, dar ea îl direcţionează departe de unde ar trebui să fie. Un pacient care ajunge

cu greutate în timpul prezent şi apoi se întoarce are un „Vino înapoi aici" sau un „Stai jos".

„Jos şi afară" îl direcţionează greşit, nu numai departe de timpul prezent, ci chiar la baza pistei şi în afara ei. Aceasta este o comandă de deviere şi în acelaşi timp de deraiere.

„Nu poţi să treci de mine" este o comandă de deviere din ordinul invertitorilor. „N-are nici cap nici coadă" este fraza clasică.

„Sunt zăpăcit".

Un caz special îl reprezintă fraza de *deraiere* care „îl scoate de pe pistă" şi-l face să piardă contactul cu ea. Această frază este foarte gravă, deoarece poate crea un schizofrenic, ceva de genul acesta putând fi întotdeauna întâlnit în schizofrenie. Unele din aceste fraze îl aruncă pe pacient în alte valenţe, care nu au o pistă propriu-zisă, altele elimină pur şi simplu timpul sau îl aruncă pe pacient cu totul în afara timpului.

„Nu am timp" este o frază de deraiere şi în acelaşi timp de grupare.

„Sunt în afara mea" înseamnă că el este acum divizat în două persoane, una lângă cealaltă.

„Trebuie să mă prefac că sunt altă persoană" este o frază cheie pentru găsirea confuziilor de identitate.

„Eşti în urmă cu timpul" şi multe altele.

Mai există un caz special de deviere. Auditorul îi spune să meargă în „timpul prezent" şi arhivistul scoate o frază conţinând cuvântul *prezent*. Nu contează dacă prezentul din frază se află în zona prenatală, preclear-ul merge acolo, ignorând ceea ce a vrut să spună auditorul.

„În prezent e totul" este o frază insidioasă, care pune totul în timpul prezent.

„Este prezent".

Şi altele.

Acum este uneori confundat cu timpul prezent, dar nu în mod frecvent. Auditorul nu trebuie să spună „Vino acum", deoarece ar putea da astfel peste mai mulţi *acum* decât poate manevra în mod normal. *Prezent* este un cuvânt engramic mai rar şi de aceea este utilizat. *Acum* apare prea des.

S-au văzut multe persoane serios aberate, care își aduceau aminte puține lucruri din trecut și care erau complet în afara pistei timpului, regresate în zona prenatală și blocate acolo. În ceea ce privește vârsta lor mintală, ei aveau doar câteva luni, de la concepție și până în punctul în care erau blocați. Și totuși, acești oameni reușiseră cumva să funcționeze ca oameni normali.

De obicei, încărcăturile emoționale țin persoana în afara pistei și sunt într-adevăr singurele lucruri care dau forță comenzilor engramice, conform cercetărilor actuale.

Diferențe

Există două axiome privind funcționarea minții, axiome cu care auditorul trebuie să fie actualizat.

I. Mintea percepe, pune și rezolvă probleme legate de supraviețuire.

II. Mintea analitică calculează prin diferențiere. Mintea reactivă calculează prin identificare.

Prima axiomă prezintă interes pentru auditor deoarece, cu ajutorul ei, el poate stabili cu precizie dacă are în față sau nu o reacție rațională. Fetița de șapte ani, care se înfioară când un bărbat o sărută, nu calculează rațional; ea reacționează la un engram, deoarece la vârsta de șapte ani ea n-ar trebui să vadă nimic rău într-un sărut, nici chiar într-unul pasionat. Trebuie să existe o experiență anterioară, posibil prenatală, care a făcut ca ea să privească bărbații sau sărutul ca pe un lucru foarte rău. Toate îndepărtările de la raționamentul optim sunt utile la localizarea engramelor, toate temerile iraționale, etc., reprezintă apă dată la moara auditorului. Acesta, pe lângă legea de mai sus, trebuie să studieze și ecuația soluției optime. Orice îndepărtare de la optim este suspectă. Când auditorul se ocupă puțin de aberații, câteodată cazul se împotmolește sau pare că nu mai are engrame. El poate observa atunci comportamentul pacientului și reacțiile acestuia, în vederea obținerii de date.

A doua lege este contribuția pe care o aduce Dianetica la *logică*. Ea este tratată mai pe larg în textul nostru filosofic. Pendulul lui Aristotel și logica sa cu două valori au fost abandonate, nu datorită unei respingeri a lui Aristotel, ci pentru că aveam nevoie de criterii

mai cuprinzătoare. Unul din aceste criterii era principiul spectrului unde au fost utilizate gradații de la zero la infinit, considerându-se, în scop științific, că valorile absolute nu se pot obține.

În cea de-a doua axiomă mintea poate fi concepută ca având capacitatea de a recunoaște diferențe pe scară mare și cu precizie, atunci când operează cu o rațională aproape completă și, când se îndepărtează de rațională, de a percepe din ce în ce mai puține diferențe, până la o incapacitate aproape totală de a sesiza vreo diferență în timp, în spațiu sau în gând și, în acest caz, poate fi considerată complet nebună. Atunci, când urmărește un singur gând, precum o afirmație generală ca „Toate pisicile sunt la fel", este ori superficială, ori nebună, pentru că pisicile nu sunt toate la fel, nici măcar două care aratã, acționează și miaună la fel. Cineva ar putea spune „Pisicile sunt aproape la fel", însă și atunci avem de-a face cu un gând destul de irațional. Sau ar putea recunoaște că este o specie numită Felis domesticus, dar că în cadrul ei pisicile sunt în mod evident diferite, diferențe fiind nu numai de la rasă la rasă, ci și de la pisică la pisică. Aceasta este rațională, nu pentru că a folosit latina, ci pentru că a recunoscut diferența între pisici. Frica de pisici își are originea într-un engram, care de obicei nu include mai mult de o pisică, aceasta fiind o anumită pisică, dintr-o anumită rasă și cu o personalitate definită (sau poate nedefinită). Preclear-ul, care se teme de toate pisicile, se teme de fapt de o singură pisică, de o pisică moartă probabil de mai mulți ani. Astfel, mergând de la rațională la irațională, avem o reducere treptată a diferențelor, până ce ele aproape dispar și devin similitudini și identități.

Silogismul[9]9 lui Aristotel, în care două lucruri egale cu un al treilea sunt egale între ele, nu funcționează în logică. Logica nu este aritmetică; aritmetica este un lucru artificial inventat de om și care funcționează. Pentru a rezolva o problemă de logică, mintea parcurge în viteză cantitate de date și calculează cu duzini și chiar sute de variabile. Ea nu gândește și nu a gândit niciodată pe baza silogismului, prin care dacă două lucruri sunt egale cu al treilea sunt

9. silogism: o formă de raționament, prin care se ajunge la o concluzie pornind de la două afirmații (premise) precum: „Toți oamenii trebuie să moară;eu sunt un om; de aceea eu trebuie să mor."

egale între ele, decât în matematică, problemele abstracte. Este un adevăr abstract că doi şi cu doi fac patru. Care doi şi cu care doi fac patru? Nu s-a făcut nici o scară, nici o unitate de măsură, nici un şubler sau microscop, care să justifice realitatea că, de exemplu, două mere plus două mere sunt egale cu patru mere. Două mere şi cu două mere fac patru mere dacă sunt aceleaşi mere. Ele nu vor putea să fie egale cu alte patru mere oricare ar fi procesul de cultivare sau de producere. Omul se mulţumeşte să facă aproximaţii şi să le numească, cu uşurinţă, exactităţi. Nu există nimic absolut decât în termenii abstracţi stabiliţi de minte pentru a rezolva probleme externe şi pentru a obţine aproximaţii. Aceasta ar putea părea o concepţie exagerată, însă nu este. Matematicianul este foarte conştient că lucrează cu aproximaţii digitale şi analogice stabilite în sisteme, care nu existau aici în mod necesar înainte de venirea omului şi care nu vor exista aici în mod necesar după dispariţia lui. Logica, chiar şi logica simplă a întrebării dacă este înţelept să mergeţi la cumpărături la ora 10, lucrează cu numeroase variabile, cantităţi nedefinite şi aproximaţii. Matematici se pot inventa cu grămada. Nu există nici un absolut real, există doar ceva apropiat. Doar gramaticienii noştri, rămaşi cu mult în urmă, insistă, probabil în memoria metafizicienilor, asupra realităţii absolute şi a adevărului absolut.

Ne-am referit aici la aceste lucruri, în parte deoarece ar putea interesa pe unii, însă în principal pentru că auditorul trebuie să realizeze că el are un instrument precis pentru măsurarea sănătăţii mintale. *Sănătatea mintală este capacitatea de a distinge diferenţele.* Cu cât o persoană distinge mai bine diferenţele, indiferent de cât sunt de mici, şi cunoaşte mărimea acestor diferenţe, cu atât este ea mai raţională. *Cu cât o persoană distinge mai puţin diferenţele şi cu cât se apropie mai mult de gândirea în identităţi (A=A), cu atât ea este mai puţin sănătoasă mintal.*

Un bărbat spune: „Nu-mi plac câinii!". Notează, auditor; el are un engram referitor la unul sau doi câini. O fată spune: „Toţi bărbaţii sunt la fel!". Notează, auditor; este *cu adevărat* o aberată. „Munţii sunt atât de îngrozitori!" „Bijutierii nu fac niciodată nimic ca lumea!" „Urăsc femeile!" Notează-le. Acestea sunt engrame clare ca

lumina zilei. Engramele, care inhibă capacitatea minţii analitice de a diferenţia sunt totodată şi cele care inhibă cel mai grav gândirea.

„Nu poţi să vezi diferenţa" este un engram comun. „Nu este nici o diferenţă", „Nimic nu va mai avea vreo diferenţă pentru mine", „Toţi oamenii sunt răi", „Toată lumea mă urăşte". Aceasta este momeala pentru nebunie, după cum spun auditorii, şi-l duce pe om la balamuc.

Mai există o categorie de gândire în identitate, şi anume cea care distruge diferenţierea timpului. „Nu ştii când s-a întâmplat!" este o frază tipică. „Nu ştiu cât este de târziu" şi alte fraze similare au un efect particular asupra minţii, pentru că mintea funcţionează cu precizia unui cronometru propriu, iar engramele pot citi complet greşit cadranul acestuia. La nivel conştient, un om se orientează foarte bine după timpul analitic. Engramele alunecă înainte şi înapoi după cum sunt activate sau restimulate. Un engram, care a avut loc acum patruzeci de ani pe pista timpului şi care ar trebui să se găsească acolo, poate influenţa o acţiune prezentă. Nu atât remarcile referitoare la diferenţa de timp sunt cele care aberează, cât caracterul fără timp al engramelor. Timpul este marele şarlatan; el nu vindecă nimic; el doar schimbă aspectul mediului şi persoanele din jurul omului. Engramul de acum zece ani, cu toată emoţia lui dureroasă, poate fi închistat şi „uitat", dar este acolo, gata să impună o acţiune dacă este restimulată în prezent.

Mintea reactivă funcţionează după un ceas de mână de doi bani, mintea analitică după un set de cronometre de mare precizie, de care ar fi mândră şi o navă de curse regulate. Celulele gândesc că ceasul de doi bani este o scamatorie reuşită – şi într-adevăr era, era în acele zile de demult în care strămoşul omului era luat de valuri şi încerca să se prindă de nisip.

Astfel, proba principală a aberaţiei o dau similitudinea şi identitatea, iar proba principală a raţionalităţii o dau diferenţierea şi precizia cu care ea poate fi făcută.

„Toţi bărbaţii sunt la fel" spune ea. Şi ei într-adevăr sunt! Pentru ea. Săraca. Ca tipul care a violat-o pe când era un copil, ca tatăl său detestat, care a spus acea frază.

Importanţa relativă şi „Trebuie să crezi" şi „Nu pot să cred"

Auditorul va întâlni doi duşmani de moarte în „Trebuie să crezi" şi „Nu pot să cred".

Mintea are propriul său echilibru şi propria sa capacitate şi nu este ajutată de engrame mai mult decât este o maşină de calcul de către un „7" ţinut apăsat[10]. Una din cele mai importante funcţii ale minţii este calcularea importanţei relative a datelor.

În descoperirile Dianeticii şi în conducerea cercetărilor din cadrul ei, de exemplu, au existat miliarde de date despre minte acumulate în ultimele câteva mii de ani. Acum, prin utilizarea unei oglinzi retrovizoare de doi metri în diametru, putem privi înapoi şi observa că ici şi colo oamenii şi-au exprimat păreri sau au scos la lumină fapte nevalorificate, care constituie acum date în unele din axiomele Dianeticii sau părţi din descoperirile sale. Aceste fapte au existat în trecut, unele există acum în Dianetică, însă ce diferenţă imensă: acum sunt evaluate. *Evaluarea* datelor în funcţie de importanţa lor era vitală înainte, ca acea informaţie să aibă valoare. E posibil ca Dr. Sentenţios[11] să fi scris în anul 1200 că el nu crede că există în minte demoni reali; Cucoana Sofia[12], în 1782, a fost auzită spunând că era sigură că influenţa prenatală a denaturat multe vieţi umane; e posibil ca Dr. Zamba[13] să fi scris în 1846 că dacă i se spune unui pacient hipnotizat că este nebun, acesta va acţiona după aceea ca un nebun.

E posibil ca Dr. Sentenţios să fi spus *şi* că îngerii, şi nu demonii, au cauzat boala mintală a pacientului, pentru că acesta fusese rău; e posibil ca cucoana Sofia să fi spus şi că o cataplasmă cu apă de ploaie vindeca delirul; e posibil ca Dr. Zamba să fi declarat şi că pacienţii hipnotizaţi aveau nevoie doar de câteva sugestii pozitive pentru a se face bine şi a-şi recăpăta forţele. Pe scurt, pentru fiecare

---

10. Sau un 5, ca într-un caz întâmplat recent la Harvard, unde o bucăţică de metal a ţinut apăsat un 5 într-un computer, spre disperarea celor care depindeau de el pentru a primi răspunsuri. – LRH.

11. Sentenţios, Dr.: nume inventat pentru o „autoritate". Sentenţios: care îşi ia un aer de înţelepciune; plicticos şi moralizator.

12. Cucoana Sofia: nume inventat pentru stăpâna casei. Cucoană este un vechi titlu de respect pentru o femeie.

13. Zamba, Dr.: nume fictiv pentru un doctor.

dată care se apropia de adevăr erau miliarde de date neadevărate. Partea lipsă a fiecărei date era o evaluare ştiinţifică a importanţei ei pentru ajungerea la soluţie. Selectarea câtorva picături de apă speciale dintr-un ocean de picături oarecare este imposibilă. Problema descoperirii datelor adevărate putea fi rezolvată doar abandonând toate evaluările anterioare, privind firea şi mintea umană şi toate „faptele" şi opiniile de orice fel şi începând de la zero, dezvoltând întreaga ştiinţă pornind de la un nou numitor comun, mai înalt (şi este adevărat că Dianetica nu a împrumutat nimic ci a fost mai întâi descoperită şi organizată; doar după ce a fost încheiată organizarea şi a fost dezvoltată o tehnică, a fost comparată cu informaţiile existente).

Ideea aici este că dându-se aceeaşi importanţă faptelor din aceeaşi categorie nu duce la altceva decât la o confuzie mai mare. Iată evaluarea: opiniile nu înseamnă nimic, autoritatea este inutilă, datele sunt de importanţă secundară; cheia o reprezintă stabilitatea importanţei relative. Având lumea şi stelele ca laborator şi o minte care să evalueze importanţa relativă a ceea ce percepe, nici o problemă nu poate rămâne nerezolvată. Având o cantitate de date cu acelaşi fel de evaluare, poţi avea ceva atrăgător, însă acesta este inutil.

Privirea surprinsă a proaspeţilor sublocotenenţi de marină atunci când văd pentru prima oară pe viu chestiile pe care le-au studiat atât de mult, dezvăluie ceva mai mult decât sistemul greşit de instruire aplicat în prezent: sistemul încearcă să instruiască ceva care este perfect – memoria; el urmăreşte mai puţin sau deloc scopul sau utilitatea şi ignoră necesitatea unei evaluări personale a tuturor datelor, fie a necesităţii, fie a utilităţii acestora. Privirea lor surprinsă este cauzată de faptul că, deşi ei cunosc mii de date privitoare la ceea ce văd, nu ştiu dacă este mai important să citească cronometrul atunci când măsoară cu sextantul[14] sau dacă trebuie să folosească doar cerneală albastră atunci când scriu în jurnalul de bord. Ei au fost rău instruiţi, nu pentru că li s-au dat mii de date referitoare la mare, ci pentru că nu li s-a spus despre importanţa relativă a fiecărei

---

14. **sextant:** instrument folosit de navigatori pentru măsurarea distanţei unghiulare a soarelui, a unei stele, etc., de la orizont pentru aflarea poziţiei unei nave.

date şi pentru că nu au experimentat această importanţă. Ei ştiu mai multe lucruri decât cei mai puţin instruiţi, dar ştiu mai puţine despre relaţiile dintre acestea.

Mai important pentru auditor este faptul că există două tipuri de comenzi engramice, care dau o evaluare uniformă a datelor. Persoanele având în banca lor engramică oricare din aceste două tipuri de engrame, vor fi aberate în mod similar chiar dacă fiecare din ele manifestă aberaţia cu o polaritate opusă.

Uneori, câte un auditor nefericit este confruntat cu un „Nu pot să cred aşa ceva". Acest caz este extrem de solicitant pentru auditor. În această categorie intră cazurile „Mă îndoiesc", „Nu pot să fiu sigur" şi „Nu ştiu".

Un astfel de caz este uşor de identificat deoarece, chiar de la începutul terapiei, el începe să se îndoiască de Dianetică, de auditor, de sine însuşi, de mobilă şi de virginitatea mamei sale. Scepticul cronic nu este un caz uşor deoarece nu crede în propriile-i date. Analizatorul are un judecător încorporat, care ia datele, le cântăreşte şi le judecă drept corecte, incorecte sau nesigure. Scepticul engramic are un „7 ţinut apăsat" care-l face să se îndoiască de toate, ceea ce diferă mult faţă de a judeca. El este provocat să se îndoiască. El trebuie să se îndoiască. Dacă îndoiala e divină, atunci Dumnezeu este în mod sigur Moloc[15]. El se îndoieşte fără să verifice: verifică dovezile cele mai exacte şi încă se îndoieşte.

Auditorul îl va întoarce pe pacient la o senzaţie somatică care îi taie capul în două, lucru confirmat de cicatrice, confirmat de aberaţie şi confirmat de îndoiala că este vorba de un incident.

Modul de rezolvare a acestui caz este următorul: se iau frazele lui preferate şi i se dau în starea de reverie sau când nu este în reverie, prin tehnica repetării. Puneţi-l să le repete de mai multe ori, trimiţând banda somatică înapoi la ele. După scurt timp va avea loc o eliberare a frazei. Daţi-i în acest fel toate frazele de îndoială pe care le-a folosit. Apoi mergeţi mai departe cu terapia. Scopul nu este de a-l face un credul, ci de a-l pune în poziţia în care să-şi poată

---

15. **Moloc**: în Biblie, un zeu antic al fenicienilor căruia îi erau sacrificaţi copii prin ardere. Moloc a ajuns să însemne orice lucru, care cere sacrificii teribile.

evalua propriile date. Nu intrați în discuții cu el despre Dianetică; discuțiile contradictorii privind engramele sunt fără sens pentru că engramele înseși sunt fără sens.

După zece sau douăzeci de ore de terapie, un astfel de pacient va începe să facă față realității, suficient pentru a nu se mai îndoi că soarele strălucește, de auditor sau de faptul că a avut un anumit trecut. El este un caz dificil doar pentru că cere aceste ore de muncă în plus. Trebuie să spunem că, de obicei, el este foarte aberat.

Cazului „Nu pot să cred" îi este greu să facă evaluări deoarece îi este greu să dea crezare unui fapt decât altuia: aceasta îl duce la incapacitatea de a calcula importanța relativă a datelor, având ca rezultat faptul că el poate fi la fel de preocupat de culoarea cravatei șefului său ca de căsătoria pe care el însuși urmează s-o facă. În mod similar, cazului „Trebuie să crezi acest lucru" îi este greu să facă diferențierea importanței diverselor date și aceasta îl poate face să considere ideea că hârtia este făcută din copaci la fel de certă ca aceea că el urmează să fie dat afară din serviciu. Ambele cazuri „sunt îngrijorate", sunt incapabile să calculeze bine.

Calculul rațional depinde de calculul *personal* al importanței relative a diverselor date. „Calculul" reactiv are de-a face exclusiv cu ecuația că obiectele sau faptele mult diferite între ele sunt similare sau egale. În primul caz avem sănătate mintală, în al doilea nebunie.

Cazul „Trebuie să crezi acest lucru" va prezenta o bancă reactivă confuză, deoarece banca privește cele mai mari diferențe ca pe asemănări foarte mari. Comanda engramică „Trebuie să crezi acest lucru" poate dicta ca o persoană, o categorie de persoane sau oricine, să trebuiască să fie crezută, indiferent de ce scrie sau spune. Auditorul, întorcându-l pe pacient, va găsi aberațiile principale ținute în loc de un lock, care conține doar o conversație.

Atunci când tatăl este sursa reală și el este un aliat al pacientului, auditorul va descoperi că aproape tot ce a spus tatăl a fost acceptat *ad litteram* și indiscutabil de către copil. S-ar putea ca tatăl să nu-și fi dat seama că a stabilit această condiție a lui „Trebuie să crezi", s-ar putea ca el să fie chiar un om vesel, glumeț. Se va vedea că fiecare glumă a fost luată ad litteram, în afară de cazul în care tatăl i-

ar fi spus clar că este o glumă, ceea ce însemna că nu trebuia s-o ia ad litteram. Vă prezentăm aici un caz în care tatăl a fost sursa lui „Trebuie să crezi": într-o zi tatăl şi-a dus fiica, în vârstă de trei ani, la mare şi, prin ceaţă, i-a arătat farul. Farul avea un aspect straniu în noaptea ceţoasă. „Acolo stă dl. Billingsly", i-a spus tatăl, înţelegând prin aceasta că Billingsly, paznicul farului, locuia acolo. Fetiţa încrezătoare, a dat din cap că a înţeles, chiar dacă un pic speriată, deoarece „dl. Billingsly" avea părul zbârlit – de fapt nişte umbre – privea cu un ochi luminos, care măturа apa, era înalt de 30 m şi scotea nişte tânguieli feroce. „Locul" pe care stătea era o stâncă. Douăzeci de ani mai târziu, în cursul terapiei, s-a observat că fata se înspăimânta de orice sunet, oricât de slab, care aducea a tânguire. Auditorul, cu răbdare, a căutat sursa acestei spaime şi, spre distracţia lui şi a fetei, l-a descoperit pe „dl. Billingsly". S-a descoperit că multe aberaţii, concepţii bizare şi idei stranii derivau din afirmaţiile întâmplătoare pe care le făcuse tatăl său. Auditorul, competent în munca sa, nu a căutat să localizeze şi să şteargă tot ceea ce spusese tatăl – o muncă care ar fi necesitat ani şi ani de zile. El a localizat în schimb prenatalul „Trebuie să mă crezi" şi lock-urile sale engramice, şi desigur, toate lock-urile nonengramice au dispărut şi au fost în mod automat reevaluate, ca date ale experienţei şi nu ca „7 ţinut apăsat". Bineînţeles, există întotdeauna mult mai multe lucruri în neregulă într-un caz decât un simplu „Trebuie să mă crezi", însă schimbarea punctului de vedere pe care l-a avut pacienta imediat după aceea a fost uimitoare: era acum în stare să evalueze liber datele tatălui său, lucru pe care nu putuse să-l facă înainte.

Deoarece se predă în termeni de „poziţie înaltă"[16] şi autoritate, instituţiile de învăţământ însele formează o aberaţie socială de tipul „Trebuie să crezi". Este imposibili să reduci o întreagă educaţie universitară, chiar dacă uneori este de dorit, însă avându-se în vedere momentele în care pacientul a fost constrâns să *creadă* sau să

16. **„poziţie înaltă"**: diferenţă de nivel a prestigiului; o persoană într-o poziţie mai înaltă este convingătoare pentru o persoană într-o poziţie mai joasă numai datorită poziţiei proprii. Auditorul se poate găsi în situaţia de a fi incapabil de a cîştiga o poziţie suficientă pentru a lucra liniştit cu unii pacienţi, sau poate avea o poziţie atât de înaltă faţă de alţi pacienţi, încât aceştia cred tot ceea ce el le spune. Cînd are o poziţie prea joasă, nu este crezut; cînd are o poziţie prea înaltă este crezut prea mult.

accepte şcoala, de la grădiniţă în sus, multe minţi obturate de unele fapte pot fi făcute să gândească din nou cu uşurinţă, deoarece acele fapte vor fi în mod automat reevaluate de către minte după importanţa lor şi nu acceptate pe baza unei evaluări uniforme ca în cazul „învăţământul convenţional".

„Nu pot să cred aceasta" este un subiect atât de obositor şi de plictisitor pentru auditor încât acesta, după terminarea câtorva cazuri de acest fel, s-ar putea să se găsească în situaţia de a le evita cu abilitate. Cazurile „Nu ştim" şi „Nu pot fi sigur" nu sunt la fel de rele ca „Nu pot să cred". În Dianetică pe primul loc ca dificultate se află cazul ipotetic al unui pacient, care este un junior, adică având acelaşi nume cu al tatălui, care nu are numai o obturare a durerii, a emoţiei, a amintirii vizuale şi sonore, ci şi un „dub-in" al lor pe o bază falsă, cu o fabrică de minciuni lucrând la întreaga capacitate, care nu este cooperant şi care este un „Nu pot să cred aceasta".

Evaluarea uniformă împiedică acceptarea oricărui fapt de către cazul „Nu pot să cred". Orice caz poate avea câţiva „Nu pot să cred", însă unele cazuri sunt atât de puternic aberate de această frază, încât nu cred nici în realitate şi nici chiar în propria lor existenţă.

Mintea are „încorporat un sceptic" care, atunci când nu este împiedicat de engrame, clasifică rapid importanţele datelor şi, pe baza ponderii lor, rezolvă problemele şi ajunge la concluzii. Mintea raţională ia act de datele prezentate, le compară cu experienţa sa, le evaluează veridicitatea şi apoi le atribuie importanţa relativă în schema lucrurilor. Acest lucru este făcut de un *Clear* atât de repede, încât uneori îi sunt suficiente fracţiuni de secundă. Timpul necesar unui om *normal* este extrem de variabil, iar concluziile sunt luate mai mult pe baza opiniilor altcuiva sau comparate cu cele ale unor autorităţi, decât pe baza experienţei personale. Acesta este efectul fundamental al educaţiei contemporane care, nu printr-o eroare particulară proprie şi în pofida tuturor eforturilor sale de a se elibera, ci prin lipsa uneltelor, este forţată să urmeze metode scolastice. Acestea, prin contagierea cu aberaţia, persistă în ciuda tuturor eforturilor celor mai avansaţi educatori. *Normalul* este învăţat pe de-o parte să *creadă* pentru că altfel va cădea la examen, iar pe de altă

parte să *nu creadă*, ca necesitate ştiinţifică. A crede şi a nu crede nu pot fi învăţate, ele trebuie să fie evaluate personal. Dacă o minte poate fi asemănată cu un general servit de statul său major, s-ar putea spune că are un serviciu de informaţii care adună fapte, le cântăreşte în funcţie de importanţă şi face o estimare a situaţiei sau a valorii unei concluzii. Aşa cum ofiţerul de informaţii ar greşi dacă ar avea un ordin scris să nu creadă în nimic, tot aşa şi mintea greşeşte atunci când are o comandă reactivă care-i cere să nu creadă. Desigur, o forţă militară ar pierde în faţa oricărui inamic mai slab dacă ar avea un comandant care, invers, ar crede totul, şi tot aşa un om, a cărui minte reactivă i-ar comanda să creadă toate informaţiile pe care le primeşte din jurul său.

Engramele „crede" şi „nu crede" prezintă manifestări diferite şi, deşi nu se poate spune că una este mai mult sau mai puţin aberantă decât cealaltă, este sigur că engramul „nu crede" este de departe cel care creează oamenii cei mai puţin sociabili.

Scepticismul apare, desigur, la diverse niveluri. Există, de exemplu, un engram social de scepticism, care promovează un gen de literatură pe cât de nesinceră, pe atât de proastă. Nesinceritatea, ruşinea de a-ţi arăta emoţiile, teama de a lăuda pot deriva din alte lucruri, nu numai dintr-un simplu engram de scepticism, însă acesta este prezent în majoritatea unor astfel de cazuri.

Atunci când auditorul va încerca să pătrundă într-un caz cu un foarte puternic „Nu pot să cred", va descoperi că acest caz nu crede în experienţa trăită, în auditor, în speranţa de rezultate bune şi că îl poate pune în faţa celor mai ridicole şi iraţionale insulte şi dispute. S-ar putea ca agentul să se agite într-o adevărată groapă cu senzaţii somatice şi totuşi să nu creadă că retrăieşte o experienţă sau alta.

Este trist şi cronic faptul că un aberat are o anumită serie de clişee luate din banca lui engramică. El va repeta aceste clişee în toate ocaziile şi circumstanţele. Se va descoperi că mama şi tatăl, cu propriile lor bănci engramice, rosteau din când în când acelaşi tip de fraze. Acestea sunt dramatizări. Unul dintre părinţi ar fi putut avea un „Nu ştiu" gata să preceadă orice ar fi spus el sau ea, ceea ce produce un adevărat morman de „Nu ştiu" în banca engramică, subminând astfel mult capacitatea de înţelegere. În acelaşi fel,

„Trebuie să crezi!" sau „Nu poţi să crezi!" pot fi îngrămădite în banca engramică. Odată ce auditorul a auzit câteva engrame de la pacient, el ştie că va obţine multe, mult mai multe engrame similare din aceea sursă. Odată ce auditorul a ascultat pentru foarte scurt timp personajele din banca engramică a pacientului, el ştie destul de bine ceea ce va găsi în multe, foarte multe engrame. Astfel este de aşteptat ca orice frază să fie repetată de multe ori în banca engramică, însoţită de diverse senzaţii somatice şi percepţii. Dacă mama are tensiunea mare şi tata i-o ridică – producând o imensă tulburare a copilului, la un nivel care ulterior poate duce la migrene – ea spune ceva în genul „Nu pot să cred că mă tratezi aşa". Probabil că ea era foarte greu de convins (nu se poate convinge uşor când ai de-a face cu un „raţionament" engramic), deoarece el o trata astfel la fiecare trei zile; şi la fiecare trei zile ea spunea „Nu pot să te cred" sau „Nu pot să cred că-mi faci aşa ceva" sau „Nu pot să cred nimic din ceea ce spui" sau altele asemenea.

Cazul „Nu pot să cred" tinde să fie mai degrabă ostil, dat fiind faptul că fraza „Nu pot să cred" duce de obicei la o conversaţie ostilă. „Trebuie să mă crezi" este un tip de engram care duce la rugăminte şi la lamentări. „Crede ce-ţi spun, fir-ar să fie!" poate fi mai mult sau mai puţin ostilă, după tonul cu care a fost spusă.

Auditorul care întâlneşte un caz foarte sceptic şi iraţional trebuie să se aştepte la multe „Nu pot să cred" îngrămădite în banca engramică. Dacă întâlneşte un pacient incapabil de a-şi susţine o opinie proprie şi care şi-o schimbă după cum bate vântul sau citează o autoritate (toate autorităţile se identifică uşor cu tatăl în banca reactivă), el trebuie să suspecteze o frază de genul „trebuie să crezi", precum şi alte lucruri. Există multe manifestări ale ambelor cazuri. Aspectul cronic în terapie este cel al lui „Nu pot să cred" care îşi suspectează propriile date atât de puternic, încât le alterează continuu, iar engramele nu se reduc, ele având, după toate acestea, acelaşi conţinut; „Trebuie să cred" preia orice engram pe care îl aude şi acest lucru nu îi face deloc bine.

Însă nu presupuneţi că toate cazurile au un aspect standard. Limbajul conţine multe cuvinte şi combinaţii de cuvinte şi nu sunt rari aberaţii care au întregul limbaj de bază şi toate idiomurile lui

strâns legate de vreo senzaţie somatică sau de alta. În mod obişnuit cazurile au fraze de tipul „Nu pot să cred" şi „Trebuie să cred" în aceeaşi bancă engramică. Doar atunci când aceste fraze se supraîncarcă, pacientul răspunde cu o frază tip. Atunci când fraza tip este oricare din aceste două fraze, auditorul este confruntat cu un pacient care trebuie să fi avut o viaţă foarte nefericită. Însă ambele cazuri pot deveni Clear. Toate cazurile pot deveni Clear, chiar şi juniorii.

Comenzi de durere fizică şi de emoţie dureroasă

Pe lângă reevocarea vizuală şi cea sonoră mai există o alta, vitală pentru terapie, şi anume senzaţia somatică, cu alte cuvinte durerea fizică a incidentului. Parcurgerea unui incident dureros fizic care nu conţine o senzaţie somatică este fără rost. Dacă există durere fizică, ea va apărea doar după ce o mare cantitate de „inconştienţă" a fost eliminată prin „boil-off". Dacă incidentul conţine durere, dar senzaţia somatică nu se aprinde, pacientul îşi va îndoi degetele de la picioare, va respira greu şi cu nervozitate sau s-ar putea să aibă contracţii musculare. Agitarea picioarelor este o cheie excelentă, care indică prezenţa unei senzaţii somatice, „aprinse" sau nu. Respiraţia greoaie şi contracţia muşchilor în absenţa durerii denotă două lucruri: fie există o comandă de negare în incident şi de aceea conţinutul său nu este contactat, fie, după cum reiese din relatarea preclear-ului, senzaţia somatică este obturată în incident sau în altă parte de o comandă anterioară sau de o emoţie dureroasă ulterioară. Pacientul, care se agită foarte mult sau nu se agită deloc, suferă de o obturare a durerii sau a emoţiei sau de engrame de emoţie dureroasă mai recente sau de ambele cazuri.

Există o întreagă categorie de comenzi care obturează simultan durerea şi emoţia: aceasta deoarece cuvântul *a simţi* acţionează în ambele situaţii. „Nu simt nimic" este fraza standard, însă comanda variază foarte mult şi poate fi exprimată în multe feluri. Auditorul poate înregistra într-un caiet toate aceste comenzi asemănătoare de la pacienţii care descriu ceea ce simt sau ceea ce nu simt. „Nu mă doare" este o clasă de fraze, care obturează într-un mod particular durerea, o clasă care, desigur, include fraze precum „Nu există nici o

durere", etc. Emoţia este obturată de o clasă de fraze, care conţin cuvântul *emoţie* sau care în mod specific (interpretate literal) obturează emoţia.

Auditorul ar trebui să ţină înregistrate într-un caiet toate comenzile de negare, de deviere, de reţinere, de salt şi de grupare pe care le descoperă, în liste separate în funcţie de clasa respectivă. În acest fel el adună material pe care îl poate utiliza în tehnica repetării atunci când vede că ceva nu merge bine în modul în care pacientul se mişcă pe pistă. Însă mai există alte patru clase de fraze, pe care el trebuie să le studieze şi să le listeze: de *obturare*, de *exagerare*, de *deraiere* şi *fabricile de minciuni*. Şi la aceste clase poate adăuga material nou.

Auditorul va descoperi un număr enorm de comenzi în engrame, care pot îndeplini aceste aspecte variate. Şi trebuie să se intereseze în special de comenzile de obturare a durerii şi a emoţiei şi de cele de exagerare, adică de acele comenzi engramice, care dau impresia unei dureri prea mari sau a unei emoţii prea mari. Nu are nici un rost să le înşirăm aici. Ele sunt foarte variate, aşa cum este şi limbajul.

Sunt posibile multe combinaţii. S-ar putea întâlni un pacient care plânge pentru lucrurile cele mai banale care i s-au întâmplat după naştere şi totuşi să aibă puţine senzaţii somatice sau chiar nici una. Cauzele pot fi multiple. Fie că a avut o mamă sau un tată care a plâns nouă luni înainte ca el să se nască, fie că are o comandă de exagerare în funcţiune, care îi cere să se emoţioneze pentru orice lucru: „prea multă emoţie". În combinaţie cu aceasta, ar putea avea ceva care îi spune că nu poate simţi nici o durere sau că nu îi face rău sau chiar că nu poate simţi.

Un pacient care are dureri şi suferă şi totuşi nu poate să plângă are un set opus de comenzi: are o comandă de „nici o emoţie" mai veche pe pista timpului sau un lanţ lung de astfel de comenzi, şi, cu toate acestea, are comenzi care îi dictează durerii să fie excesivă: „Nu pot să suport durerea", „Durerea e prea mare", „Întotdeauna mă simt de parcă aş fi în agonie", etc. „Mă simt rău", pe de altă parte, este o comandă de obturare, deoarece spune că este ceva în neregulă cu mecanismul cu care el simte şi implică incapacitatea de a simţi.

Atât durerii, cât şi emoţiei, li se poate comanda să exagereze. Însă corpul nu fabrică durere ca să fie simţită. Toată durerea simţită este

autentică, chiar dacă este exagerată. Nu există durere imaginară. O persoană își „imaginează" doar o durere pe care a simțit-o. Ea nu-și poate imagina o durere pe care n-a simțit-o. Își poate „imagina" ulterior durerea simțită într-un incident real, însă, dacă simte durere, indiferent cât de psihotică este persoana, acea durere există undeva pe pista timpului. În Dianetică au fost făcute teste științifice pentru a stabili acest fapt și s-a dovedit că el are o mare valoare. Puteți să-l testați și dumneavoastră, cerând pacienților să simtă diverse dureri, să le „imagineze" în timpul prezent. Ei vor simți dureri atâta timp cât le cereți să simtă dureri pe care deja le-au avut. Uneori veți descoperi că pacientul nu poate simți durerea pe care încearcă să și-o „imagineze". Fie că e conștient sau nu de acest lucru, el a simțit durerea pe care și-o „imaginează" și se întoarce pur și simplu folosind banda somatică.

Acest aspect al durerii este destul de interesant prin aceea că mulți pacienți, într-un moment sau altul al vieții, s-au prefăcut în fața familiei sau a altora că îi doare ceva. Pacientul credea că minte atunci când pretindea că are această durere. În terapie auditorul poate utiliza aceste „imaginări" deoarece ele duc direct la engrame de compasiune și la adevărata leziune. Mai mult aceste dureri „imaginare" erau în general afișate față de persoana sau pseudopersoana, care era aliatul de compasiune prezent în momentul engramic. Astfel, dacă un băiețel se prefăcea întotdeauna în fața bunicii sale că îl doare șoldul și credea că se preface, se va descoperi în cele din urmă că într-o perioadă anterioară el s-a lovit la acel șold și a primit compasiune în momentul engramic care este acum ascuns analizatorului. Pacienții se simt deseori vinovați pentru aceste prefăcătorii. Uneori, în timpul ultimului război, unii soldați se întorceau acasă și pretindeau că au fost răniți; în cursul terapiei le era teamă că auditorul va descoperi acest lucru și îl va dezvălui familiilor lor. E posibil ca soldatul să nu fi fost rănit în război, însă se va găsi un engram care conține compasiune pentru rana de care el se plânge. El caută compasiune cu o poveste plauzibilă și crede că spune o minciună. Fără a-l informa despre această descoperire a Dianeticii, autorul poate deseori aduce la lumină un engram de compasiune care altfel ar fi putut fi greu de găsit.

„Plângăciosule" este o frază conţinută într-un engram pe care preclear-ul îl va nega, inhibându-şi astfel plânsul. Se întâmplă deseori ca preclear-ul să se confunde cu fraţii sau surorile mai mari care apar în viaţa sa prenatală: glumele lor, ordinele mamei, şi aşa mai departe, toate sunt înregistrate. Dacă preclear-ul se referă la vreun copil mai mare, auditorul trebuie să-l caute în engramele din viaţa prenatală, deoarece copiii sunt foarte vioi şi deseori sar sus şi jos din poala mamei sau se ciocnesc de ea. Deci nu toate frazele de batjocură sunt postnatale.

S-a spus în timpul cercetărilor Dianeticii că dacă o persoană ar putea să se elibereze de toate emoţiile dureroase acumulate în cursul vieţii, ar fi 90% Clear. Totuşi, emoţia dureroasă este doar o manifestare superficială a engramelor de durere fizică şi nu ar fi dureroasă dacă durerea fizică nu ar coexista sau nu ar fi existat anterior.

Atunci când într-un caz există obturări de emoţie şi de durere, în mod normal pacientul are muşchii încordaţi şi este nervos datorită contracţiilor sau doar a tensiunii. Când însă durerea şi emoţia sunt exagerate de către comenzi, avem de-a face cu un caz care dramatizează foarte mult.

Aliatul contra inamicului

Este necesar ca auditorul să cunoască evaluarea importanţelor de către mintea reactivă. Cretină sau nu, mintea reactivă distinge în mod violent prietenul de duşman, aceasta fiind aproape singura diferenţiere pe care o poate face.

Există un test de bază pentru identificarea aliatului. Şi aduceţi-vă aminte că aliatul este o parte a engramelor de compasiune, acestea fiind cele mai vinovate de producerea bolilor psihosomatice, imaturităţii şi confuziei pe scară largă. Atâta timp cât se poate răzvrăti şi opune, mintea reactivă se ocupă de inamici în măsura capacităţii ei. Desigur, ea poate intra, după circumstanţe, în valenţa inamicului şi astfel, dacă aceasta este o valenţă de învingător, va

declanşa alarma şi va abreacţiona[17]. Dar de obicei ea nu va utiliza datele inamicului conţinute într-un engram antisupravieţuirie decât pentru a se opune acestuia. Atunci când tonul general se apropie de zona 1, desigur, mintea reactivă începe să culeagă comenzile antagoniste şi să li se supună. Astfel, dacă tatăl este cel rău, comenzile sale nu vor fi ascultate în mod reactiv, ci de obicei vor fi negate sau evitate de către aberat. Nu tot aşa stau lucrurile, însă, cu aliatul. Aliatul, persoana de la care venea compasiunea când pacientul era bolnav sau rănit, este luat în seamă şi ascultat, deoarece scopul său este aparent aliniat cu scopul individului, adică cel de a supravieţui. Dacă un lucru relativ la o persoană este just, atunci, conform micuţei noastre prietene cretine – mintea reactivă – totul în legătură cu acea persoană este just, tot ce spune şi face este just şi în special este just tot ceea ce a spus în engram.

Boala psihosomatică cronică îşi are de obicei originea într-un engram de compasiune. Acest lucru este foarte important, deoarece engramul de compasiune va fi localizat ultimul sau cel mai greu, fiind aliniat cu scopul de supravieţuire.

Un „Trebuie să crezi" spus de un aliat înseamnă că persoana *trebuie* să creadă. Un „Trebuie să crezi" spus de un inamic duce în general la o situaţie în care persoana *nu trebuie* să creadă.

Aici, în aliat şi inamic, vedem vechile poveşti cu cel bun şi cel rău, cu cea bună şi cea rea, cu Mazda şi Ahriman[18], cu cowboy-ul cu pălărie albă şi cowboy-ul cu pălărie neagră. Trinitatea hindusă[19] o găsim, ca origine, în tată, mamă şi copilul nenăscut. Însă războiul dintre „bine şi rău" îl găsim ca date reactive în banca engramică sub forma aliatului şi a inamicului.

Logica cea mai bună, de care este capabilă mintea reactivă are două valori: albă şi neagră, şi logica a două valori îşi găseşte

17. **abreacţiona:** (psihanaliză) a elibera (emoţii reprimate) cu ajutorul exprimării prin cuvinte, acţiuni sau imaginaţie, situaţia care cauzează conflictul.

18. **Mazda şi Ahriman:** divinităţile zoroastrismului, sistemul religios al perşilor înainte de convertirea lor la islamism. Mazda este spiritul binelui universal iar Ahriman este spiritul răului.

19. **Trinitatea hindusă:** reprezentarea hindusă a celor trei manifestări ale Fiinţei Supreme – Brahma, Vishnu şi Siva – fiecare dintre ele cu o funcţie cosmică specifică. Brahma a fost asociat cu creaţia, Vishnu a fost asociat cu perpetuarea şi reînnoirea, iar Siva cu distrugerea şi dezintegrarea.

răspunsul doar în banca reactivă. Mintea reactivă rezolvă toate problemele după principii absolute, creând monstruozităţi logice precum binele absolut, răul absolut şi identitatea absolută. Orice calcul raţional demonstrează că absolutul este imposibil din punct de vedere al adevărului sau al funcţionalităţii: dar mintea reactivă nu despică firul în patru, ea reacţionează şi gata. Ea recunoaşte un campion atunci când îl vede (aşa crede) şi recunoaşte un om rău (presupune). Aliatul – campionul – este oricine are vreo trăsătură a aliatului; iar inamicul – cel rău – este oricine care are vreo trăsătură a inamicului. În plus, tot ce este legat de aliat este bun şi tot ce este legat de un inamic este rău. Dacă aliatul este o mătuşă, înseamnă că mătuşile sunt bune. Dacă inamicul este un pictor de firme, înseamnă că pictorii de firme sunt cu toţii răi. Mai mult, mileurile croşetate de mătuşă fac ca toate mileurile să fie bune şi tot ce este croşetat să fie bun şi toate obiectele pe care stau mileurile să fie bune şi tot ce seamănă cu un mileu să fie bun şi tot aşa până la absurd (pe care mintea reactivă îl poate aborda fără să-şi facă probleme). Şi toate firmele pictate de pictor sunt rele, locul în care stau este rău, vopseaua este rea, mirosul vopselei este rău, pensulele sunt rele, şi măsuţa pe care stau acestea este rea şi aşa mai departe.

Iată o axiomă pe care nu e bine să o treceţi cu vederea când lucraţi cu un pacient:

Orice boală psihosomatică cronică îşi are originea într-un engram de compasiune.

Şi o alta:

O minte reactivă nu-i va permite individului să fie aberat sau să aibă o boală psihosomatică cronică decât dacă această boală are o valoare de supravieţuire.

Aceasta nu înseamnă că individul are o capacitate analitică de alegere. Înseamnă că mintea reactivă, lucrând în linişte şi stând ascunsă atât de bine până acum, alege, pe baza calculului identităţii, condiţii fizice şi mentale care să potrivească orice circumstanţe similare, chiar şi pe departe, cu oricare concept din banca engramică.

Există şi un nivel de necesitate. Acesta se ridică şi dezactivează engrame şi poate dezactiva chiar şi controlul minţii reactive. Nivelul de necesitate se ridică deseori. Individul îl poate forţa să se ridice în

mod analitic, fie că există sau nu o cauză reală. O persoană poate să nu aibă nici un engram privind trimiterea pe scaunul electric pentru crimă şi totuşi să aibă un engram privind asasinarea oamenilor. Nivelul de necesitate se ridică şi în mod analitic sufocă toate impulsurile de a ucide, deoarece analizatorul ştie totul despre scaunele electrice. Atunci când nivelul de necesitate nu se poate ridica, avem de-a face cu un individ cu o dinamică slabă. Un artist, foarte aberat în privinţa muncii sale, poate găsi, totuşi, datorită remarcilor amabile ale unor critici caustici[20], noi imbolduri în necesitatea de a crea o nouă operă, şi o poate trimite la dracul pe mătuşa care i-a spus că avea prea multe bărbii în portretul pe care i-l făcuse el şi i-a rupt lucrarea în bucăţi, sau îi poate trimite la dracul pe criticii care i-au spus că este începător şi că opera lui este imatură. Nivelul de necesitate se poate ridica deasupra minţii reactive dacă persoana are ceea ce sergentul de infanterie marină numeşte simplu „sânge în vine".

Un individ cu prea mulţi restimulatori activi, supus prea tare uzurii vieţii, prins în spirala din ce în ce mai îngustă a engramelor reactive, poate ajunge până la un punct în care nu se mai poate simţi bine. Dacă această cedare a lui este profundă, va apărea o boală psihosomatică, care va deveni mai mult sau mai puţin cronică şi care, ceea ce este important, va deriva direct dintr-un engram de compasiune.

Toate bolile psihosomatice sunt însoţite de comenzi aberante (chiar dacă acest lucru este mai puţin evident), ceea ce înseamnă că o persoană care suferă de o boală psihosomatică, fie că îşi dă sau nu seama de aceasta, suferă şi de aberaţia care face parte din engramul respectiv.

Dacă auditorul vrea să găsească *adevăratele* comenzi de reţinere, *adevăratele* motive pentru care cazul pare să stea pe loc, *adevăratele* boli aberante şi *adevăraţii* factori aberanţi, trebuie să caute aliatul sau aliaţii implicaţi, pentru că fiecare caz poate avea mai mulţi. Din aceştia va elibera emoţiile dureroase de pierdere sau de negare şi apoi se va întoarce într-un moment imediat anterior pentru a găsi engramele care provoacă aceste manifestări.

---

20. **caustic:** foarte critic sau sarcastic.

Țineți minte că mintea reactivă nu este atât de inteligentă încât să realizeze că două laturi ale aceleiași persoane sunt una și aceeași persoană. Astfel putem avea „mama-înger" și „mama-scorpie". Ca „înger" este bineînțeles urmată, ca „scorpie" este combătută. Tatăl poate fi „tatăl-binefăcător" și „tatăl-ucigaș de copii". Și tot așa cu toți aliații. Însă doar aliatul pur, absolut, stabil care, hotărât și ferm, a oprit mâna rece și aspră a morții și a pus cu tandrețe în mâna muribundă a copilului suferind torța strălucitoare a vieții (sau cel puțin i-a spus: „Sărman copil, te simți atât de rău; te rog nu plânge"), este modelul, exemplul, idolul cu picioare de aur, care are acces liber la zei. (Acesta era bunicul: el bea foarte mult și trișa la cărți, dar mintea reactivă nu-l vedea așa pentru că bunicul stătuse lângă copilul bolnav de pneumonie și fusese al naibii de sigur că acesta se va face bine – acțiuni bune dacă n-ar fi fost exagerate de melodramatismul lui și dacă el n-ar fi vorbit atât de mult în timp ce sărmanul copil era „inconștient").

Întrebați-l cu abilitate pe pacient despre tatăl său și despre mama sa: dacă nu este prea tulburat de moartea lor (dacă sunt morți) sau dacă nu-i pasă de ei sau dacă scrâșnește din dinți, ei sunt adversari; aliații sunt în altă parte. Dacă pacientul își privește părinții cu indiferență, cu mânie sau cu umilință, fiți siguri că a avut momente grele între concepție și naștere și mai târziu; și, dacă aceasta e situația, fiți siguri că există mulți aliați pentru că pacientul va apela la ei pentru fiecare necaz mai mic sau mai mare. Dar de obicei nu veți găsi aliații prin simple întrebări. Mintea reactivă îi consideră aur curat, chiar dacă engramele în care apar conțin suficiente senzații somatice pentru a ruina viața unei persoane. Ea ascunde aliații. Auditorul trebuie să-i caute prin descărcarea emoțiilor dureroase. Moartea, plecarea sau respingerea unui aliat reprezintă în mod sigur engrame de emoție dureroasă. Într-un fel sau altul, lucrând cu engrame de emoție dureroasă recente sau cu engrame de durere fizică îndepărtate, aliatul va fi în cele din urmă descoperit și va putea fi introdus, ca amintire, în băncile standard și apoi șters, ca boală, din banca engramică.

Soluția la bolile psihosomatice cronice stă, în mare parte, în zona engramelor de compasiune. Acestea nu vor putea fi șterse imediat

însă, deoarece ele formează ultima fortăreață în interiorul căruia mintea reactivă stă la pândă, observând atacul adversarilor asupra apărărilor de afară. Emoția dureroasă pricinuită de pierderea unui aliat maschează uneori nu numai aliați ci și adversari. Engramul de compasiune este nu numai unica sursă a bolilor psihosomatice în general, ci și a bolilor psihosomatice *cronice*.

Apropo, din această disertație despre aliați nu trebuie să se înțeleagă că nu trebuie arătată dragostea față de un copil. Unii observatori din trecut au sărit la concluzii discutabile atunci când și-au dat seama că manifestările de afecțiune aberează un copil. Lipsa de afecțiune îl poate ucide, și nu invers. Singurul mod prin care un aliat poate abera un copil este *să-i vorbească și să-l compătimească atunci când este bolnav sau „inconștient" din cauza unei leziuni.* Făcând aceasta, el combină personalitatea copilului cu a sa, creează un teren propice pentru boli psihosomatice sau aberații și îl poate face pe copil un neadaptat pentru viață (desigur, nu și pentru Dianetică). Iubiți-vă copilul și faceți tot ce puteți mai bine pentru el atunci când este sănătos. Faceți cu el tot ce doriți și spuneți-i tot ce doriți atunci când este sănătos. Când este bolnav sau rănit, cel mai bine este să faceți cum spunea nostromul nostru: „Peticește-l și ține dracului din gură!"

Simbolurile

Povestea amuletei[21] magice, talismanul[22] norocos, credința în farmece și lunga listă a fetișurilor[23], obiectele și obiceiurile, care sunt ținute drept lucruri sfinte sunt „iubirile dragi" ale minții reactive.

Nu este nimic anormal ca un om să țină lame[24] în salon sau să poarte bretele mov cu verde sau să frece gurile de incendiu[25] ca să-i poarte noroc, și nu e nimic anormal nici să suspine asupra unui papuc de damă furat sau să fumeze havane[53] de Pittsburg[54]. Orice

---

21. **amuletă:** ceva purtat pe corp din cauza presupusei lui puteri magice de a proteja împotriva leziuni sau răului; ceva fermecat.
22. **talisman:** un obiect, ce se presupune că aduce noroc.
23. **fetișuri:** obiecte, idei etc ce capătă veneratie, respect sau devotament indiscutabile.
24. **lame:** animale din America de Sud înrudite cu cămila, dar mai mici și fără cocoașe: lama este utilizată ca animal de povară și pentru lână, carnea și laptele său.
25. **guri de incendiu:** hidranți stradali, la care se pot atașa furtunuri pentru combaterea incendiilor.
53 **havane:** țigări ieftine lungi, subțiri, grosolan făcute.

Drepturi ale omului ar trebui să prevadă asemenea excentricităţi. Dar auditorul poate utiliza aceste date pentru a detecta informaţii vitale.

În Dianetică termenul simbol cuprinde prin definiţie obiectele şi obiceiurile pe care le păstrează un individ sau o societate, neştiind că ele sunt prelungirile unui aliat.

Printr-o gândire identică, există restimulatorii asociativi pentru fiecare restimulator din mediu – acele lucruri conectate cu restimulator. Având un gol în privinţa acestui subiect, mintea analitică, înştiinţată de reacţia fizică că un restimulator a ceva este pe aproape, preia atunci restimulatorul asociativ, dar nu selectează restimulatorul real. (În Cartea a doua, semnalul tânărului pentru a-şi scoate haina era atingerea cravatei: el nu a pomenit cravata în plângerea sa; cel mai mult s-a apropiat de ea prin persoana şi îmbrăcămintea operatorului hipnotic. Acestea reprezentau restimulatorii asociativi.)

Un restimulator pentru un engram de antisupravieţuire ar putea fi lumina electrică; aberatul consideră umbra, întrerupătorul, camera sau persoana de sub lumină drept sursa supărărilor, şi nu numai că el nu ştie că este prezent un restimulator, dar presupune că obiectele asociate conţin ceva rău prin ele însele.

Restimulatorul asociativ pentru un engram de antisupravieţuire nu are nevoie de alt nume decât acela de restimulator asociativ. Durerea este lucrul, lucrurile asociate în orice mod cu lucrul sunt lucrul, sunt alte lucruri etc. este ecuaţia reactivă ce umple lumea aberatului, plină de teamă şi îl umple de anxietate până la refuz. Dacă lăsaţi un copil într-un loc sau o cameră unde a fost nefericit, el se poate îmbolnăvi, pentru că se confruntă cu un restimulator şi el îşi poate explica în cel mai bun caz teama lui, ca adultul, la nivelul lucrurilor ce nu sunt conectate raţional la restimulator. Acesta este mecanismul de restimulare engramică.

Este cel mai groaznic de stânjenitor pentru orice aberat care, oricât încearcă, nu poate spune de ce nu-i place o oarecare persoană sau obiect sau scenă şi care nu poate conecta nici una dintre cele trei cu lucrul real, care este restimulatorul, şi nu ştie că are un engram în

---

54 **Pittsburg:** oraş în sud-vestul Pensilvaniei.

legătură cu el. Această metodă de detectare a engramelor nu conduce nicăieri repede, din moment ce nu se pot selecta obiectele, persoanele sau scenele şi nu se poate şti că ele sunt restimulatorii. Ele pot fi numai restimulatori asociativi la lucrul restimulator real din mediu. (Cuvinte conţinute în engrame, à propós, şi orice alt restimulator precis pot „comanda prin butoane" aberatul să intre în acţiune sau în apatie dacă ele sunt utilizate asupra lui. În cuvinte, trebuie să fie cuvântul exact; de exemplu, pict*at* nu va merge când în engram se află pict*or*. Ce e pict*at*, totuşi, poate fi un restimulator asociativ, iar aberatul poate declara că nu-i place; faptul că nu-i place nu înseamnă că acesta îl va „comanda prin butoane" şi-l va face să tuşească sau să suspine sau să se înfurie sau să se îmbolnăvească sau orice îi dictează engramul, ce conţine cuvântul că ar trebui el să facă.)

Simbolul este un gen foarte special de restimulator. În timp ce auditorul poate să nu găsească mare utilitate restimulatorului asociativ, aplicat la engramele de antisupravieţuire, el poate utiliza simbolul ca mijloc de detectare pentru localizarea aliaţilor.

Simbolul este orice obiect, practică sau manierism pe care l-au utilizat unul sau mai mulţi aliaţi. Prin gândire identică, aliatul este supravieţuire; orice a utilizat sau a făcut aliatul este, prin urmare, supravieţuire. Valenţa aliatului este aceea utilizată cel mai frecvent de aberat. Pe când Clear-ul se poate muta în valenţe, pe care şi le imaginează sau le contemplează după voinţă şi comoditate şi poate ieşi din ele după voinţă şi şi-o poate stabiliza pe a sa după voinţă, aberatul alunecă în valenţe fără ştiinţa sau consimţământul său şi este foarte probabil să fie în orice altă valenţă în afară de a lui proprie. Persoana, ce pare să fie o persoană diferită de fiecare dată când o întâlneşti sau o persoană diferită pentru fiecare persoană pe care o întâlneşte, manifestând valenţe speciale aici şi manifestând altele dincolo, se mută în diverse valenţe câştigătoare; la interferarea cu ele în mutările ei, ea trece la valenţe secundare; dacă este împinsă în propria ei valenţă, ea se îmbolnăveşte. Se înţelege, desigur, că toate valenţele manifestă ceva din ea însăşi.

Mutarea în valenţe aliate este practica fundamentală a aberatului. El se va simţi cel mai la largul lui când valenţa lui proprie formează un

aliaj într-o oarecare măsură cu valenţa unui aliat. Atâta timp cât aliatul sau pseudoaliatul nu este disponibil, aberatul îşi reaminteşte lui însuşi despre valenţa aliatului prin simboluri. Aceste simboluri sunt lucrurile pe care aliatul le-a posedat, le-a practicat sau le-a făcut.

Un aberat se va asocia deseori inextricabil pe el însuşi cu un pseudoaliat, ca în căsnicie, şi apoi va face descoperirea uimitoare că el nu s-a întovărăşit cu conduita aliată optimă. (Mama era un aliat, Mama cocea pâine; nevasta este pseudomama, deşi nici ea, nici el nu o ştiu, nevasta nu coace pâine. Mama se încrunta la vederea rujului; nevasta poartă ruj. Mama îl lăsa în voia lui; nevasta are o atitudine de şef. Nevasta este pseudomama numai pentru că ea are tonuri similare ale vocii.) Aberatul atunci încearcă, în mod reactiv şi fără să ştie, să-şi înduplece nevasta sau partenerul să intre în valenţa aliatului, presupunând că momentul engramului de compasiune este timpul prezent – o mutare mecanică, provocată numai de restimularea engramului de compasiune datorită tonurilor din voce sau unor lucruri asemănătoare – şi continuă să manifeste fantoma bolii sau leziunii sau operaţiei engramului ca boală psihosomatică. Calculul minţii reactive este simplu – exact ca Păcală – se forţează crearea aliatului prin manifestarea senzaţiei somatice, cu care simpatiza aliatul. Acesta poate fi şi un efort de a transforma un partener, în care mintea reactivă crede că a descoperit un prieten-inamic ambivalent, în valenţă simpatizantă. Nevasta este crudă. Mama a fost crudă până la lezare, apoi a fost drăguţă. Manifestaţi lezarea, ca o boală psihosomatică cronică şi nevasta va fi drăguţă. De fapt nevasta nu este mai drăguţă, astfel încât calculul devine mai puternic, boala devine mai puternică şi o luăm în jos prin spirala în declin ameţitor. Boala psihosomatică este tot o negare a pericolului, un pretext al neajutorării – o umbră a jocului de-a oposumul[55], paralizia fricii: „Nu sunt nici o ameninţare pentru tine. Sunt bolnav!"

Aberatul intră în propria lui valenţă de la momentul engramului de compasiune în oferta lui pentru compasiune şi negarea de către el a pericolului reprezentat de el însuşi. Valenţa lui însuşi, desigur, este

---

55 **jocul de-a oposumul:** a pretinde de a fi mort, un truc utilizat de oposumi (mamifere mici, ce locuiesc în copaci, care sunt active noaptea) pentru a se apăra de prădători.

complicată de calculul vârstei şi senzaţiile somatice ale engramului în care el era lipsit de maturitate şi nu se simţea bine.

Boala psihosomatică, la fel, este un simbol, ceea ce vrea să spună că este o amintire a unor vremuri de odinioară, când el avea iubire şi îngrijire şi aşa i se spunea. El are nevoie de acest lucru cam tot atât, cât are nevoie să i se arunce bomba atomică, desigur, dar aceasta este „supravieţuirea" bună, solidă a minţii reactive şi mintea reactivă va face în aşa fel încât el să poată supravieţui, chiar dacă aceasta îl va omorî.

Acest lucru este în totalitate mecanic şi este de fapt pur şi simplu restimularea unei engrame, dar este mai bine înţeleasă drept calcul de grad scăzut.

În absenţa unui aliat şi chiar în prezenţa aliatului, el utilizează imitaţia reactivă. Imitaţia conştientă este un mod minunat de a învăţa. Imitaţia reactivă se aliază cel mai mult la personalitate. Reactiv, el a avut o dată un aliat şi imită aliatul. Conştient, el poate nici să nu-şi aducă aminte de aliat sau de obiceiurile aliatului.

Aliatul, amintiţi-vă, este cineva care a pătruns în lumea interioară a minţii când analizorul era întrerupt de boală sau leziune sau o operaţie şi i-a arătat compasiune sau protecţie. Aliatul face parte din engramul de compasiune. Dacă un copil ar avea bunici pe care îi iubeşte şi dacă ar fi suficient de norocos să nu fie bolnav în preajma lor sau ei să-i vorbească în termeni înţelegători când este bolnav sau lezat, bunicii tot ar fi mult iubiţi. În Dianetică un aliat este numai cineva care a oferit compasiune sau protecţie într-un engram. Noi nu trebuie să avem engrame pentru a fi iubiţi sau a iubi: tocmai dimpotrivă, mai bine sunteţi iubit şi mai mult iubiţi fără engrame.

Simbolul se aplică, Dianetic, numai aliatului şi este un obiect, practică sau manierism similar cu un obiect, practică sau manierism al aliatului.

Aliatul fuma havane de Pittsburg, astfel aberatul poate fuma havane de Pittsburg, indiferent ce-i fac gâtului său sau soţiei sale. Aliatul purta meloane[56], doamna aberată este nebună după ţinuta de călărie[57], dar nu a

---

56 meloane: pălării rigide cu calotă rotunjită şi bor îngust, purtate în principal de bărbaţi. Numite şi derby-uri.

călărit niciodată un cal. Aliatul croşeta, aberatul se specializează în a purta lucruri croşetate sau o doamnă se preface cel puţin că croşetează şi se întreabă uneori de ce s-a apucat vreodată, se pricepe atât de puţin la asta. Aliatul utiliza caracterul profan, aberatul utilizează acelaşi caracter profan. Aliatul îşi şterge nasul de mânecă şi se scobeşte în nas, aberatul îşi şterge nasul de o vestă bună şi îşi frământă nările.

Simbolul poate fi ceva ce aminteşte de aliatul pur, sau poate fi ceva ce aminteşte de latura prietenoasă a unui prieten-inamic ambivalent. Şi poate fi o valenţă câştigătoare, ce a fost tot ambivalentă faţă de aberat. Simbolul nu este niciodată un restimulator în sensul că el aminteşte de vreun antagonist, pentru că restimulatorii asociativi sunt detestaţi.

Cel mai cronic simbol, cel mai constant obicei, practică sau manierism al preclear-ului este o săgeată directă către aliatul pur. Şi aliatul pur este cel pe care îl va păzi mintea reactivă până la cel mai înalt nivel al fortăreţei[58] donjonului[59] asaltat. Şi aceasta este ţinta auditorului. Poate fi necesar ca el să descarce majoritatea băncii de engrame înainte de a putea şterge engramul, care cel mai probabil aberează individul, îl împovărează cu practici stranii şi îl îmbolnăveşte cronic.

Observaţi-vă preclear-ul şi vedeţi ce este straniu pentru personalitatea lui din ce face şi ce spune, lucruri pe care le face, dar se pare că nu cu prea mare plăcere. Vedeţi ce obiceiuri are şi care sunt manierismele lui. În cadrul acestei suite puteţi, punând întrebări discrete, să îmboldiţi un aliat în memoria lui pe care îl uitase şi care, îmboldit în acest fel, ajunge iute la engramul de compasiune în care acel aliat este conţinut sau ajunge, pentru o descărcare emoţională, la engramul emoţiei dureroase a pierderii acelui aliat, boala lui sau incidentele ce îl privesc.

Un alt simbol special este acela care provine de la comanda „vei

---

57 ţinuta de călărie: costume, în care intră adeseori meloane, purtate de călăreţi. Vezi şi **meloane.**

58 fortăreaţă: partea cea mai puternică, cea mai din interior sau turnul central al unui castel medieval.

59 donjon: turnul principal fortificat al unui castel.

muri dacă nu ...". Taţii, de exemplu, suspecţi de paternitate[60], uneori pretind, în timp ce le dojenesc sau le necăjesc pe mame, că îl vor omorî pe copil dacă el nu este exact ca Tata. Acesta este un tip foarte nefericit de simbol, ca să nu mai spunem că este de obicei un engram prost; el poate ajunge la gradul de remodelare a structurii, de a face nasurile lungi sau părul absent; el îl poate obliga pe un aberat la o profesie pe care el nu o admiră şi toate provenind din comanda engramică că el trebuie să fie ca părintele. Întrucât acest tip de comandă este dată de obicei înainte de naştere, este deseori adresată, fără ştire, unei fete, taţii nefiind dotaţi în mod obişnuit cu clarviziune[61]; într-un asemenea caz ea va da naştere la o schimbare structurală dintre cele mai remarcabile la o femeie şi forma câteva manierisme neobişnuite, „ambiţii" (ca un câine care este biciuit dacă nu aduce vânatul) şi unele obiceiuri care, cel mai puţin spus, sunt uimitoare. Tatăl, după naştere, pentru a realiza reactivarea unei asemenea engrame, trebuie să fie absolut ambivalent, astfel încât să ia fiinţă calculul prieten-inamic. A nu fi ca Tatăl înseamnă să mori: a-l obliga pe Tată să intre în sinele său de engram prin compasiune, mintea reactivă trebuie să manifeste simbolul de boală. Simbolul şi boala constituie răspunsul la un asemenea calcul. Şi aduceţi-vă aminte, toate aceste calcule nu sunt simple, dar sunt făcute şi mai complexe prin suplimentarea cu zeci de alte calcule engramice.

Prietenul-inamic este destul de uşor de găsit ca inamic, nu prea uşor de găsit ca prieten. Tehnica standard împreună cu repetiţiile şi întoarcerile ş.a. ar repera în sfârşit prin ele însele orice engram şi ar şterge banca astfel, încât ea să se rearhiveze în mod corect. Utilizarea simbolului facilitează auditarea.

În cazul aliatului pur, campionul tehnicii standard corecte soseşte în sfârşit şi el. Dar aici, cât de lin face drumul uneori utilizarea simbolului! Pentru că simbolul poate fi tot atât de alarmant de straniu cât şi un elefant în colivia unei păsări. E nevoie de un aliat *real* pentru a ţine primprejur unele dintre aceste obiceiuri ciudate.

Măsuraţi preclear-ul faţă de mediul şi educaţia lui şi societatea şi

---

60 paternitate: starea de a fi tată.
61 clarviziune: capacitatea de a percepe lucruri, care nu sunt la vedere sau care nu pot fi văzute.

profesia lui. Vedeţi ce pare că nu ţine de categoria lucrurilor pe care el le utilizează, a obiectelor pe care le adoră şi a manierismelor pe care prietenii săi le găsesc atât de stranii. Apoi aflaţi dacă el sau soţia cunoşteau pe oricine care a făcut aceste lucruri sau căruia îi plăceau aceste lucruri.

Nu presupuneţi din toate acestea că *Clear*-ul nostru s-a debarasat de toate manierismele stranii. Auto-determinismul este individualitatea în extremă; personalitatea este inerentă şi, revelată prin aducerea la Clear, se întrevede cu mult deasupra aberatului. Engramele îl comprimă pe om şi îl fac mic şi temător. Despovărat, puterea lui intră în joc. Engramul de compasiune este pentru un om ca o cârjă atunci când el are două picioare zdravene. Dar oh, preclear-ul plânge în hohote când îl pierde pe Unchiul Goston, al cărui obicei de a scuipa pe podea, transplantat, îi uimea atât de mult pe prietenii şi asociaţii în afaceri ai preclear-ului nostru. Dar suferinţa e scurtă, de obicei jumătatea de oră necesară pentru a scoate engramul de compasiune. Subit, preclear-ul îşi aduce aminte de Unchiul Goston, îşi aduce aminte de o mie de lucruri pe care Unchiul Goston şi el obişnuiau să le facă, pentru că engramul îl astupase pe Unchiul Goston şi îl situase printre cei ce lipsesc din vederea „eului". Deşi ar fi putut spune în engram, „Ei bine, haide, haide, haide, Billy, eu o să am grijă de tine. Nu te mai zvârcoli atâta. O să fie totul bine cu tine. Haide, haide, haide. Sărăcuţul de tine. Ce erupţie îngrozitoare ai. Ce febră. Haide, haide, haide, Billy. O să fie totul bine cu tine atâta timp cât eu sunt aici. O să am grijă de Billy al meu. Mergi la culcare acum. Mergi la culcare şi lasă asta." Iar Billy era tot timpul „inconştient" şi nu a „ştiut" niciodată despre aceasta.

După aceea i-a venit un partener, care arăta ca Unchiul Goston (dar din întâmplare era un prost) şi, când era falit, a manifestat un fel de erupţie şi o tuse cronică şi a devenit foarte „febril" în privinţa treburilor cu afacerea. A luat obiceiul să scuipe pe podea, indiferent unde se afla; şi sănătatea i s-a înrăutăţit şi el s-a înrăutăţit: dar dacă îl întrebai despre orice unchi înainte de a intra în terapie, el ar fi răspuns foarte vag. „Dă-mi un răspuns instantaneu", spuse auditorul. „Cine avea obiceiul să scuipe pe podea?" „Unchiul Goston," răspunde preclear-ul. „Ei drăcie, e nostim (dres glasul, scuipat), nu

mă mai gândisem la el de ani de zile. Nu prea era el niciodată prin preajmă, totuşi." (Numai zece ani în mod constant, poate descoperi auditorul). „Să nu vă închipuiţi că el este important. Hai să ne ocupăm acum de Dna Swishback, profesoara aia pe care am avut-o..." „Hai să ne întoarcem acum la momentul când te-a ajutat Unchiul Goston," spuse auditorul. „Banda somatică va merge acum înapoi la momentul când Unchiul Goston te-a ajutat." „Simt ca şi cum pielea mi-a luat foc!" se plânge preclear-ul. „Aceasta trebuie să fie – ei, este alergia mea! Dar nu văd pe nimeni. Nu .... Stai, întrezăresc amintirea cuiva. Cuiva .... Da, este Unchiul Goston!" Şi el şi-o desfăşoară şi erupţia dispare. Dar poate auditorul trebuia să obţină o sută de engrame înainte de a o obţine pe aceasta. Şi apoi preclear-ul îşi aminteşte subit despre el şi Unchiul Goston şi despre moment – dar continuaţi cu terapia.

Amintirea completă pare să fie sinonimă cu judecata sănătoasă completă. Dar nu presupuneţi că, numai pentru că un Clear se dezbară de unchii săi Goston şi de obiceiul lui de a scuipa pe podea, el nu se va deda acum la orice excentricitate. Diferenţa este că el nu este constrâns la excentricitate fără consimţământul său. Doamne Dumnezeule, ce poate concepe o minte adusă la Clear pentru a evita plictiseala!

Ce e de făcut dacă un caz se opreşte în progresare

Chiar şi în cazurile cele mai uşoare va veni o vreme când progresarea pare să se oprească. Iată o listă cu motivele posibile:

1. Preclear-ul nu se deplasează pe pistă în ciuda aparenţelor, ci este supus la una dintre cele cinci tipuri de comenzi care îi pot inhiba mişcarea sau informarea liberă. Cea mai obişnuită dintre acestea este comanda de reţinere şi se poate constata că preclear-ul este într-un engram şi într-o valenţă stranie.

2. Există o obturare emoţională sau de durere. Acestea se pot detecta întotdeauna, chiar la începutul unui caz. Muşchii pacientului vibrează sau se contractă când el este într-un engram, dar el nu va simţi senzaţia somatică: aceasta este în mod inevitabil o obturare a durerii. Din cauza terapiei, pacientul poate fi foarte tensionat, în special muşchii gâtului i se pot înţepeni: aceasta este deseori o

obturare emoţională. Oricare dintre aceste condiţii poate fi observată la mulţi aberaţi înainte de începerea terapiei. Dacă ele apar pe când terapia este în curs, căutaţi obturările de durere sau emoţionale.

3. Există un factor de exagerare a emoţiei şi o obturare a durerii, astfel încât pacientul varsă lacrimi din orice, dar dă din colţ în colţ şi se sucеşte, când i se cere să abordeze durerea. El simte emoţia fără să simtă durerea.

4. Există o încărcătură emoţională într-o zonă oarecare, ce nu a fost descărcată, dar care este gata să se descarce. Sau, invers, dacă aţi încercat să obţineţi o descărcare emoţională într-un engram dureros recent şi nu aţi avut succes, există o obturare a senzaţiilor în zona prenatală.

5. Codul Auditorului a fost încălcat. Schimbaţi auditorii sau reduceţi momentele când a fost încălcat codul.

6. Există o răsturnare emoţională în viaţa pacientului ce se află în prezent sub terapie. Puneţi-i întrebări foarte la obiect şi eliminaţi, dacă este posibil, încărcătura răsturnării emoţionale ca un engram.

7. Auditorul a omis o chestiune esenţială din această carte. Studiaţi-o.

Dacă un caz „refuză" să se facă bine

A fost de mult timp o idee răspândită, chiar ca fapt eronat, aceea că oamenii doresc să-şi menţină nevrozele. În orice caz care „rezistă" terapiei puteţi fi sigur că engramele rezistă, nu pacientul; prin urmare, nu atacaţi pacientul, ci engramele.

Există multe calcule ce dau aparenţa de rezistenţă. Cel mai comun dintre acestea este calculul aliatului, obţinut din engramele ce conţin aliaţi, care par să pledeze că pacientul nu trebuie să scape de nimic. O situaţie obişnuită este una în care vreo rudă sau prieten al mamei o sfătuieşte pe mamă să nu avorteze un copil. Aliatul pledează, „Nu scăpa de el!" Preclear-ul ştie că această persoană este un prieten al lui de cel mai înalt grad. Preclear-ul poate interpreta acest lucru în sensul că el nu trebuie să scape de engramele sale.

Un alt calcul este calculul stupidităţii, în care preclear-ul începe să creadă că este prost sau îi lipseşte o doagă dacă renunţă la engramele sale. Aceasta decurge, de exemplu, din faptul că mama spune că îşi

va pierde minţile dacă îşi pierde copilul: ea consideră copilul drept „un obiect". Un întreg lanţ de astfel de lucruri pot apărea într-un caz, dându-i preclear-ului ideea că dacă se desparte de orice engrame, el îşi va pierde minţile. Acesta este motivul primordial pentru care şcolile din trecut credeau că mintea este compusă din nevroze în locul unei personalităţi inerente. Engramele, deşi necunoscute, păreau foarte valoroase, ceea ce nu sunt – nici una dintre ele.

Totuşi un alt calcul este cel al secretului. Preclear-ului i se pare că viaţa lui depinde de deţinerea unui secret oarecare. Acest lucru este obişnuit la un caz în care mama a avut un iubit. Mama şi iubitul impun amândoi secretul. Preclear-ul, ascultând de comenzile engramice, este încredinţat că are mult de pierdut dacă îşi spune secretul, chiar dacă aceia care au impus-o nici nu conştientizau că el era prezent sau, dacă ştiau, că el „asculta".

Un calcul al secretului decurge din teama mamei de a spune tatălui că este însărcinată: dacă mama este un aliat al copilului, atunci copilul va fi extrem de îndârjit în acest tip de engram.

Toate cazurile au unul sau mai multe calcule ce inhibă debitarea de engrame. Unele le au pe toate de mai sus şi încă altele. Aceasta nu este o grijă mare pentru auditor, pentru că, prin tehnica repetiţiei, el poate deschide banca de engrame.

Drogurile

Aşa-numitele hipnotice nu au mare utilizare în Dianetică, exceptând împrejurările când un pacient are psihoze sau se utilizează narcosinteza. Prin hipnotice se înţeleg preparate ca fenobarbital[64], hiosciamină[65], opiu[66] ş.a.m.d. Aceste droguri somnifere sunt indezirabile, în afară de utilizarea lor numai ca sedative, şi vor fi administrate ca sedative de un doctor. Orice pacient care *are nevoie* de un sedativ are deja un doctor a cărui treabă este aceasta. Auditorul nu ar trebui atunci să se preocupe de hipnotice sau de orice produce somn. Unii precleari vor

---

64 fenobarbital: un medicament utilizat pentru a calma nervii şi a provoca somn.
65 hiosciamină: la fel ca scopalamina, un alcaloid utilizat în medicină ca sedativ, hipnotic şi uneori cu alte medicamente pentru a alina durerea.
66 opiu: un drog făcut din sucul unor anumiţi maci, fumat sau mestecat ca stimulent sau narcotic şi utilizat în medicină ca sedativ.

implora să li se dea droguri somnifere pentru a le „facilita terapia", dar nici un asemenea drog nu este un anestezic şi întrerupe senzaţiile somatice, inhibând terapia. Mai mult, nu ar trebui să se lucreze cu nimeni decât cu alienatul în transă amnezică, în special în transă de drog, pentru că munca este mai îndelungată decât este necesar, iar rezultatele lente, aşa cum se explică în altă parte. Dianetica trezeşte oamenii; ea nu încearcă să-i drogheze sau să-i hipnotizeze. Aşadar, drogul hipnotic nu are nici o valoare pentru auditor.

Pacienţilor care doresc să fie izbiţi în cap cu ţevi de plumb sau să fie aduşi altfel într-o transă profundă nu ar trebui să li se permită s-o facă în felul lor, chiar când ei se prezintă glumeţ cu propriile ţevi de plumb.

Trucul este de a pune „eul" în contact cu arhivistul. Toate hipnoticele au efectul de obturare a „eului". Pe timpul cât se poate ajunge la arhivist şi sunt disponibile reevocările sonore şi vizuale şi chiar pe când, cu multă muncă, se poate efectua un proces de Clear în acest fel, chiar şi la cazul „cel mai fără de speranţe" se poate lucra mai bine prin contact; munca este mai rapidă, mai satisfăcătoare şi mai puţin anevoioasă.

Când cineva descoperă ştiinţa minţii, el descoperă inevitabil numeroase alte lucruri, care nu sunt propriu-zis în teritoriul lui. Printre acestea este confuzia ce a existat involuntar în privinţa hipnoticelor. Aceste lucruri au etichetat „hipnoticele" cum sunt denumite mai sus ca nefiind hipnotice deloc, ci anestezice. Şi aceste lucruri au etichetat anestezicele ca nefiind anestezice, ci hipnotice. Acest lucru îi va deveni auditorului de o claritate splendidă când el se va trezi încurcat în primul lui engram de oxid de azot „anestezic" la vreun preclear. Poate va fi existat un alt engram, în care a fost administrată morfina[67] zile întregi sau chiar săptămâni, lăsându-l pe pacient într-o letargie care, prin definirea ca „hipnotică", ar fi trebuit să fie o transă: materialul aberant va fi prezent, dar se va constata că el este neînsemnat în comparaţie cu un engram de cloroform[68] sau

---

67 **morfină**: un drog făcut din opiu, utilizat pentru alinarea durerii.

68 **cloroform**: un lichid incolor cu miros şi gust pătrunzător, dulceag. Cloroformul se evaporă repede şi uşor. Când sunt inhalaţi vaporii lui, el lasă o persoană inconştientă sau incapabilă să simtă durerea.

oxid de azot.

Eterul, cloroformul şi oxidul de azot, „anestezicele", plasează pacientul într-o transă hipnotică profundă: banca reactivă este larg deschisă şi totul se receptează pătrunzător, clar şi aberant până la extrem. Dintre cele trei, oxidul de azot este lejer cel mai rău, nefiind deloc un anestezic ce ar potoli durerea, ci un hipnotic de prim rang. Cu oxidul de azot durerea este arhivată şi conţinutul este arhivat cu înaltă şi strălucită fidelitate[69]. Cu câţiva ani în urmă un cercetător oarecare se întreba dacă oxidul de azot nu determină deteriorarea creierului. Din fericire, creierele nu se deteriorează atât de uşor; dar oxidul de azot dă naştere într-adevăr la engrame deosebit de nemiloase. Engramele grave, din viaţa recentă, pe care le va întâlni auditorul pot cuprinde, în capul listei, un engram dentar sau chirurgical sau obstetric[70] de oxid de azot. Engramele de oxid de azot sunt deosebit de rele atunci când implică extracţii dentare; ele formează deseori engramul cel mai nemilos din viaţa recentă. În afara faptului că toţi cei care se ocupă de extracţii dentare au vorbit prea mult în trecut şi au birouri cu mult prea gălăgioase, cu zgomote din stradă, apă continuă şi bormaşini spânzurate, oxidul de azot nu este nicidecum anestezic şi mai curând ascute decât alină durerea.

In schimb, oxidul de azot constituie un hipnotic excelent pentru terapia instituţională. El nu este nici pe departe cel mai bun ce se poate obţine de la chimişti, acest lucru e sigur, pentru că vreun chimist strălucit va fi cu siguranţă capabil să descopere un hipnotic gazos bun, acum că Dianetica este cunoscută şi s-a înţeles necesitatea ei în instituţii.

Există unele droguri care ajută reveria, totuşi. Cel mai comun şi cel mai uşor de obţinut este cafeaua simplă, tare. O ceaşcă sau două din aceasta ocazional alertează analizorul suficient pentru ca el să poată ajunge la straturi mai adânci ale „inconştienţei". Benzedrina[71] şi alţi stimulenţi comerciali au fost utilizaţi cu oarecare succes, îndeosebi la pacienţii cu psihoze. Acestea fac mintea suficient de

---

69 fidelitate: precizie, exactitudine.

70 obstetrică: de obstetrică sau privitoare la aceasta, care este ramura medicinii ce se ocupă de îngrijirea şi tratarea femeilor pe timpul sarcinii, naşterii şi lăuziei.

71 Benzedrina: (marcă înregistrată) o amfetamină, un drog utilizat ca stimulent.

trează pentru a-i permite să depăşească comenzile engramice. Asemenea stimulenţi comerciali au dezavantajul de a epuiza o cantitate Q[72] din minte.

Această cantitate Q nu a fost mult studiată. Este ca şi cum creierul arde o anumită cantitate de Q când evacuează engrame. De exemplu, terapia în fiecare zi poate aduce rezultate mai rapid, dar va aduce şi unele şedinţe banale. Terapia la două sau trei zile produce cele mai bine rezultate, după cum s-a observat. (Terapia o dată pe săptămână permite engramelor să se încarce şi încetineşte un caz, o săptămână fiind prea mult.) Benzedrina arde Q. După câteva şedinţe cu Benzedrină, stocul curent de Q este epuizat şi se observă că munca se deteriorează, fie până când este administrată o doză mai mare – şi există o limită strictă la aceasta –, fie până când se mai fabrică Q.

Aici, cu acestea toate, trebuie cuprins un fapt important şi vital. El ar trebui să fie pe o pagină separată şi subliniat. Tuturor pacienţilor sub terapie ar trebui să li se dea o doză de vitamina B_1 pe cale orală sau prin injecţie, la minimum 10 mg pe zi. Reducerea engramelor epuizează Q, care pare să depindă într-o oarecare măsură de B_1. Puteţi fi absolut sigur de coşmaruri la un pacient care nu-şi ia vitamina B_1. Luând doze abundente din aceasta, el nu va avea nici un coşmar. DT-urile[73] sunt probabil provocate de o epuizare similară a cantităţii de Q. DT-urile sunt tratate cel mai bine cu B_1 şi Dianetică. S-a observat că ceva ca DT-urile, la o scară foarte mică, se dezvoltă la pacienţii ocazionali, care neglijau să ia B_1. Cu ea, sub terapie, ei prosperă.

Alcoolul este rareori un ajutor pentru auditor. De fapt, alcoolul este rareori un ajutor pentru oricine. Un depresiv, ce se poate clasifica în cel mai bun caz drept otravă, alcoolul are singura virtute de a fi foarte impozabil. *Toţi* alcoolicii sunt alcoolici din cauza engramelor lor. Toţi alcoolicii, în afara cazului când şi-au lezat

---

72 Q: simbol utilizat pentru a reprezenta o formă de energie sau forţă nedefinită, dar care se observă că există.

73 DT-uri: delirium tremens: un delir violent (stare temporară de frământare mintală extremă, marcată de nelinişte, vorbire confuză şi halucinaţii) ce rezultă cu precădere din consumarea excesivă a băuturilor alcoolice şi se caracterizează prin transpiraţie, tremurături, anxietate şi halucinaţii îngrozitoare. Delirium tremens vine din latină şi înseamnă literal „delir cu tremurături".

creierul – caz care este citat numai pentru că este posibil, nu pentru că cercetările din Dianetică au demonstrat vreo dovadă reală a lui –, pot fi aduşi la Release. Alcoolismul este engramic. El a devenit, într-un oarecare mod foarte de înţeles, o clasă de aberaţii contagioase în care mintea reactivă confundă alcoolul cu „a fi un sport bun" sau „a se distra" sau „a uita de necazuri". Unele dintre aceste lucruri se pot obţine şi cu stricnină[74] sau cianură[75]. Alcoolul îşi are utilizările lui: se pot pune specimene de broaşte sau altele asemenea în el; se pot curăţa germenii de pe ace cu el; el arde bine la rachete. Dar nu se va gândi nimeni să-şi conserve stomacul într-un borcan de sticlă şi, în afara cazului când este alienat, nu se consideră un ac. În timp ce unii beţivi cred că ei acţionează ca rachetele, s-a observat că puţini ajung la o altitudine mai ridicată decât podeaua. Nu numai că este un stimulent-depresiv slab, este şi un hipnotic în sensul cel mai bun: ceea ce i se face unui beţiv devine engram*. Alcoolicul cronic este bolnav fizic şi mintal. Dianetica îl poate aduce la Clear sau pur şi simplu elibera fără prea multe probleme, pentru că alcoolul este aparent nefiziologic prin efectul lui înrobitor. Cu întreaga serie de substanţe chimice, din care să se aleagă stimulenţi şi depresivi, motivul pentru care guvernul alege un cômpus puternic aberant şi slab stimulent pentru a-l legaliza este o problemă pentru matematicieni mai buni, posibil cei care au de-a face exclusiv cu problemele venitului din impozite. Opiumul este mai puţin dăunător, marijuana[76] nu numai că este mai puţin dăunătoare fizic, ci şi mai bună în acţiunea de menţinere a unui nevrotic în producţie, fenobarbitalul nu zăpăceşte simţurile cam tot pe-atât şi produce mai puţine efecte ulterioare, clorura de amoniu[77] şi o gazdă a altor stimulenţi sunt mai productivi în rezultate şi doar puţin mai miloase

---

74 stricnină: o substanţă amară, puternic otrăvitoare, utilizată în doze foarte mici ca stimulent.

75 cianură: o substanţă chimică foarte otrăvitoare.

* *Nu sunt plătit de UHCT pentru a scrie aceasta; doar că a trebuit să aduc la Clear prea mulţi alcoolici.* – LRH.s

76 marijuana: frunzele şi florile uscate ale unei plante din familia cânepii, utilizată sub formă de ţigări, ca narcotic sau halucinogen.

77 clorură de amoniu: un compus alb, cristalin, produs de reacţia amoniului cu acidul clorhidric; este utilizat în medicină şi de asemenea la celule uscate, vopseluri etc.

asupra anatomiei: dar nu, engramele ce molipsesc[78] în mod neplăcut, pornind de la prima bere brută care l-a îmbătat pe unul dintre strămoşii noştri, decretează că alcoolul este singurul lucru ce trebuie băut dacă o persoană vrea „să uite de toate" şi „să se distreze bine". Nu este realmente nimic în neregulă cu alcoolul, cu excepţia că el depinde în principal de engrame şi altele ce-i preamăresc efectele şi este de altfel considerabil inferior ca performanţe: faptul că el face engrame atât de aberante este probabil singura lui pretenţie pe care o are la faimă şi defăimare[80]. A face un drog imoral şi altul impozabil este o mostră a engramului alcoolului în societate. Totuşi, deşi el este nemăsurat de legal, este îndoielnic dacă auditorul va găsi vreo utilitate pentru el în terapie.

Şi dacă veni vorba de droguri, acea notă de trei mii ciclu[81] din urechile dvs. provenea fie de la un engram de oxid de amoniu, fie de la Mama ce a luat o mulţime de chinină înainte de a vă fi născut, în speranţa că nu va fi mamă, spunând în acest timp „Îmi face urechile să sune atâta: şi tot continuă şi continuă şi continuă şi nu se mai opreşte!"

Autocontrolul

De la începuturile cercetărilor în Dianetică în 1930, pacienţii, în majoritate, au avut o oarecare încredinţare că ei şi-ar putea dirija cazurile sub autocontrol.

Neînţelegând că un auditor este interesat numai de ce *i* s-a făcut pacientului, nu ce a fost făcut *de* el, o oarecare timiditate sau vină imaginară inspiră deseori speranţa deşartă[82] că cineva poate realiza terapia singur.

Nu se poate face. Aceasta este o declaraţie categorică şi este un fapt ştiinţific. Auditorul este necesar dintr-un număr mare de motive. El nu este prezent pentru a ţine sub control şi la cheremul lui pe preclear, ci el este prezent pentru a asculta, a asigura insistenţa, a

---

78 **molipsi:** un verb format de la cuvântul molipsitor, ce descrie actul de a se răspândi sau a tinde să se răspândească de la o persoană la altă persoană.
80 **defăimare:** reputaţie foarte proastă; notorietate; dizgraţie; dezonoare.
81 **notă de trei mii ciclu:** un sunet răsunător cu trei mii de vibraţii sau cicluri pe secundă.
82 **deşartă:** fără sens sau înţelepciune; nebunească; lipsită de sens.

calcula problemele pe care le are preclear-ul şi a le remedia. Se lucrează cu următoarele ecuaţii:

- Dinamicile preclearului sunt mai mici decât forţa din banca sa reactivă.
- Dinamicile preclearului plus dinamicile auditorului sunt mai mari decât forţa din banca reactivă a preclearului.
- Mintea analitică a preclearului este întreruptă ori de câte ori ea ajunge la un engram şi el este atunci incapabil să îl urmărească şi să îl relateze de suficiente ori pentru a-l descărca fără ajutorul auditorului.
- Mintea analitică a preclearului plus mintea analitică a auditorului pot descoperi engrame şi le pot relata.

(Există o altă ecuaţie, nemenţionată în altă parte, dar înrudită cu Codul Auditorului, care demonstrează matematic necesitatea acelui cod:

- Forţa băncii de engrame a preclearului plus forţa minţii analitice a auditorului este mai mare decât mintea analitică şi dinamica preclearului.

Aceasta explică necesitatea de a nu ataca niciodată preclear-ul personal. Ea explică şi comportarea aberatului când este atacat în viaţa obişnuită şi de ce devine el furios şi apatic, pentru că această ecuaţie îi copleşeşte analizorul).

Aceste ecuaţii demonstrează legile reale ale naturii.

Autocontrolul îl găseşte pe preclear încercând să atace ceva ce nu a fost niciodată învins de analizorul său, deşi analizorul său nu a încercat niciodată, în interior, să facă nimic altceva decât să atace acea bancă atâta timp cât va funcţiona analizorul. Faptul că analizorul preclearului se întrerupe ori de câte ori ajunge într-o zonă de „inconştienţă" a fost motivul pentru care engramele l-au putut prelua şi utiliza ca pe o marionetă atunci când ele au fost restimulate – ele pur şi simplu au întrerupt analizorul.

S-au făcut multe eforturi de către multe persoane pentru a pune Dianetica la un nivel de autocontrol. Ele toate au eşuat şi până acum se crede că este absolut şi complet imposibil. Preclear-ul în reverie autocontrolată poate fi capabil să atingă unele lock-uri; el poate desigur să atingă experienţe plăcute şi să realizeze reevocarea

datelor prin întoarcere; dar el nu-şi poate ataca propriile engrame fără măsuri standard auditor-preclear.

În afară de reveria Dianetică, unii precleari au fost suficient de nesăbuiţi pentru a încerca autohipnoza şi astfel să-şi atingă engramele. Hipnotismul sub orice formă nu are garanţii în Dianetică. Autohipnoza utilizată în Dianetică este probabil cât se poate de apropiată de masochismul neroditor. Dacă un pacient se plasează în autohipnoză şi se autoregresează în efortul de a ajunge la boală sau naştere sau perioada prenatală, singurul lucru pe care îl va obţine este îmbolnăvirea. Desigur, oamenii vor încerca. Nimeni nu este niciodată convins până când nu a încercat, odată ce începe să se agite cu privire la autocontrol. Dar asiguraţi-vă că aveţi un prieten şi această carte la îndemână, astfel încât el să poată îndepărta prin auditare durerile de cap imediat, ce se declanşează.

Reveria Dianetică, care înseamnă în prezenţa unui auditor, nu este periculoasă sau nemiloasă. Autocontrolul este deseori foarte incomod şi deseori neroditor. El nu ar trebui încercat.

Numai Clear-ul îşi poate autocontrola întreaga pistă a timpului înapoi până la concepţie şi o face când vrea date specifice de oriunde din viaţa sa. Dar el este Clear.

Transformările mintale organice

Există mai multe lucruri ce se pot întâmpla cu sistemul nervos, inclusiv creierul, care pot provoca modificări structurale. Acestea sunt numite, în Dianetică, transformări mintale organice. Ele nu sunt numite „nevroze organice" sau „psihoze organice", pentru că transformarea structurii nu produce neapărat aberaţii. A existat o confuzie în trecut între comportarea provocată de diferenţele organice şi comportarea provocată de engrame. Această confuzie a luat naştere pentru că banca de engrame şi mintea reactivă nu erau cunoscute.

Orice fiinţă umană cu o transformare mintală organică are şi ea engrame. Comportarea dictată de engrame şi acţiunea provocată de transformare sunt lucruri diferite.

Engramele comportă dramatizări, amăgiri, accese de furie şi diverse feluri de nepricepere. Transformările stabilesc incapacităţi de

a gândi sau a percepe sau a înregistra sau a-şi aduce aminte. De exemplu, la aparatul de radio se pot adăuga filtre şi circuite noi, care să-i schimbe şi să-i modifice performanţele şi să i le reducă de la cele optime; acestea ar fi engrame. Din aparatul de radio se pot elimina tuburi sau circuite originale sau i s-ar putea încrucişa unele dintre fire; aceasta ar fi transformare mintală organică.

Sursele de transformare mintală organică sunt după cum urmează:

1. Variaţia fotocopiei structurii din cauza unui şablon al genelor schimbat. Unele părţi ale corpului ar creşte prea mult sau prea puţin pentru a institui orice transformare a structurii. Aceasta este de obicei o schimbare atât de grosolană, încât este evidentă. Debilii mintali şi aşa mai departe pot suferi fie de engrame, fie de o fotocopie transformată, dar de obicei de amândouă.

2. Transformarea sistemului nervos prin boală sau excrescenţe, care se împarte în două clase:

a. Distrugere prin boală, ca în pareză.

b. Construcţie suplimentară, ca în cazul tumorilor.

3. Transformarea sistemului nervos prin droguri sau otrăvuri.

4. Transformarea dezordinii fizice, ca în cazul „loviriі de paralizie", în care anumite ţesuturi sunt inhibate sau distruse.

5. Schimbarea fizică a structurii datorită lezării, ca în cazul unei răni la cap.

6. Transformarea structurii prin chirurgie, ca necesitate pentru remedierea leziunii sau bolii.

7. Alteraţiile iatrogenice (provocate de doctori) întreprinse din neînţelegerea funcţiei creierului. Acestea pot fi împărţite în două clase:

a. Chirurgicală, care să includă lucruri ca leucotomia orbitală, lobotomia prefrontală, topectomia şi aşa mai departe.

b. „Terapiile" de şoc de toate felurile, inclusiv şocul electric, şocul de insulină[26] etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc., etc.

---

26. **şoc insulinic**: stare de comă rezultând din diminuarea zahărului în sânge, când insulina (substanţă care ajută la asimilarea zahărului şi a altor hidrocarburi) este prezentă în exces. Şocul insulinic este folosit de psihiatri ca metodă de terapie de şoc în „tratarea" bolilor mentale.

Primele şase surse ale transformării mintale organice sunt mult mai puţin comune decât s-a presupus. Corpul este un mecanism extrem de rezistent şi facilităţile lui de reparare sunt enorme. Dacă un individ poate fi făcut să vorbească sau să urmeze ordine cumva, este de conceput că tehnicile Dianeticii pot fi aplicate pentru reducerea engramelor din banca de engrame, determinând îmbunătăţiri considerabile în condiţia şi capacitatea mintală a individului. Când aceste diverse surse sunt atât de nemiloase încât inhibă orice utilizare a terapiei şi când este sigur, că nu este posibil a se recurge la terapie în nici un fel şi că este absolut imposibil să se ajungă la banca de engrame prin tehnica standard, hipnotism sau droguri, asemenea cazuri pot fi considerate în imposibilitatea de a căpăta ajutor de la Dianetică.

Categoria 7 prezintă o altă problemă. Aici avem în acţiune experimentare selectivă şi ar fi categoric imposibil de conceput, fără luni de studiu al subiectelor lor experimentale, câte mărci şi varietăţi de operare au fost executate şi câte şocuri ciudate şi bizare au fost utilizate.

Toate transformările iatrogenice ale sistemului nervos pot fi considerate în categoria de „capacitate redusă", cu alte cuvinte, incapacitate. La fiecare caz s-a făcut ceva pentru reducerea capacităţii individului de a percepe, a înregistra, a-şi aduce aminte sau a gândi. Oricare dintre acestea complică un caz pentru Dianetică, dar ele nu împiedică inevitabil Dianetica să lucreze.

În cazurile de şoc, cum este şocul electric, se poate ca ţesuturile să fi fost distruse şi se poate ca băncile de memorie să fi fost dezorganizate într-un fel, pista timpului poate fi transformată şi pot exista alte condiţii.

În toate transformările iatrogenice de acest fel, rezultatele Dianeticii trebuie considerate echivoce. **Dar în toate cazurile de acest fel, în special cele de şoc electric, Dianetica ar trebui utilizată în toate modurile posibile, în efortul de a ameliora pacientul.**

Toate şocurile şi operaţiile ar trebui să fie considerate ceea ce sunt — engrame.

Nici o persoană care poate executa sarcini de rutină sau a cărei atenţie poate fi atrasă şi fixată nu ar trebui să simtă disperare sau să fie considerată fără speranţe.

Orice persoană care a fost supusă unui asemenea tratament nu poate fi capabilă de a atinge eficienţa mintală optimă, dar ea poate fi capabilă să atingă un nivel de raţionalitate chiar şi peste cel normal curent. Ceea ce trebuie făcut este să se încerce. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat sau ceea ce s-a făcut, în marea majoritate a cazurilor poate exista o şansă de refacere excelentă*.

Tulburarea organică

O clasă standard de engrame prenatale are drept conţinut îngrijorarea părinţilor că, serios, copilul va fi debil dacă nu este avortat acum. Aceasta adaugă o supraîncărcătură emoţională la asemenea engrame şi adaugă, tot atât de important, o condiţie aberantă la pacientul, ce a crescut acum, că el „nu este cum trebuie", este „absolut în neregulă", „debil mintal" şi aşa mai departe. Dificultatea de avortare a copilului este aproape întotdeauna subestimată: mijloacele utilizate sunt deseori noutăţi sau bizarerii: îngrijorarea din cauză că copilul nu a ieşit din pântece după încercarea de a avorta este acută, iar preocuparea, că el este acum vătămat fără posibilitate de reparare se combină toate pentru a genera engrame şi, din cauza conţinutului lor, engrame, care sunt dificil de atins.

Calitatea aberantă a speciei „debilului mintal" de a remarca este, desigur, puternică. Îngrijorarea că copilul se poate naşte orb sau surd sau cu vreun alt fel de invaliditate este obişnuită. Prima clasă a remarcilor engramice poate produce debilitate mintală reală; preocuparea celei de-a doua de orbire şi aşa mai departe dă naştere, în cel mai bun caz, la amintiri vizuale şi sonore deteriorate.

Obturarea reevocărilor este ocazionată şi de o credinţă engramică în societate în general că copilul nenăscut este orb, nesimţitor şi nu este viu. Această credinţă este introdusă în engramele AA (tentativă de avort) prin remarcile auto-justificative ale oamenilor atunci, când încearcă un avort: „Ei bine, el nu poate vedea, simţi sau auzi, oricum." Sau, „Nu ştie ce se întâmplă. Este orb, surd şi mut. Este un

---

* *Încercarea de a avorta poate avea uneori efecte stranii asupra unui creier. Aceasta poate fi considerată din categoria lezărilor. Se pot recupera multe amintiri sonore. Dacă nu se pot recupera diverse amintiri, engramele încă pot fi eliminate. Inteligenţa în asemenea cazuri va urca şi uneori deja este extrem de ridicată.* – LRH

fel de excrescență. Nu este om."

Cea mai mare parte a obturării tuturor reevocărilor sonore și vizuale are drept sursă remarcile făcute în asemenea momente sau prin emoție dureroasă și alte date engramice. Se pot scurge sute de ore de terapie înainte să se declanșeze aceste reevocări.

Majoritatea obturărilor vor rebranșa în cursul terapiei. Există mii de remarci engramice și situații emoționale care nu îi vor permite preclcarului reevocarea și ne putem aștepta în mod obișnuit ca acea reevocare să se restabilească.

Unui pacient cu dinamica foarte scăzută (pentru că oamenii au diverse puteri native ale dinamicii) i se pot întrerupe reevocările foarte ușor. Un pacient cu o dinamică puternică ar necesita mult mai multe aberații înainte de deconectarea reevocărilor. Aceste reevocări pot fi declanșate simplu, prin eliminarea engramelor de durere fizică și emoție dureroasă.

Nu trebuie să treacă neremarcat totuși faptul că încercările de avortare pot realmente, chiar dacă rareori, să tulbure creierul și mecanismul nervos dincolo de capacitatea fetusului de reparare. Rezultatul acestui lucru este invaliditatea fiziologică efectivă.

Copiii și adulții clasificați acum drept debili mintali pot fi separați atunci în două grupuri: clasa fiziologică efectivă și clasa aberată. Mai departe, obturările reevocării trebuie clasificate tot în două clase, indiferent de dinamica și inteligența individului: cele ocazionate de vătămarea creierului, primite în timpul unei încercări de avortare, și cele care sunt numai aberaționale și provenite din comenzi și emoții engramice.

Capacitatea fetusului de a repara vătămarea este fenomenală. Vătămarea creierului poate fi reparată perfect, în mod obișnuit, indiferent de câte substanțe străine au fost introduse în el. Numai faptul că creierul a fost atins într-o încercare de avortare nu constituie nici un motiv pentru a presupune, că obturarea reevocării are acest lucru drept sursă, pentru că aceasta este cea mai rară dintre cele două cauze.

Se înțelege că acest lucru este citit de mulți cu obturări ale reevocării și se înțelege că el poate produce foarte bine o răsturnare considerabilă. Dar țineți minte, *reevocările sonore și vizuale nu*

sunt vitale pentru un Release aproape complet. Acest comentariu despre vătămarea organică nu înseamnă că nu se poate obține un Release care să lase persoana mai competentă și mai fericită, pentru că acest lucru poate fi făcut întotdeauna, indiferent de reevocări. Și țineți minte acest lucru, reevocările se declanșează aproape întotdeauna, chiar dacă durează cinci sute de ore sau mai mult. Această condiție este numai remarcată, pentru că ea va fi constatată în câteva cazuri.

„Testele" și „experimentele" prin vivisecții ale creierului uman în instituții nu sunt, din nefericire, valabile. Cu toată durerea și problemele și distrugerea provocate de aceste „experimente", ele au fost făcute fără o cunoaștere propriu-zisă a aberațiilor și tulburărilor mintale. Nici una dintre aceste date nu este de vreo valoare în afară de a arăta că creierul poate fi tăiat în diverse moduri fără ca omul să fie pe de-a-ntregul ucis. Pentru că pacienții utilizați au răspuns atât la dezordinea engramică, cât și la dezordinea fizică provocată de psihiatru și nu există nici o cale de diferențiere între acestea după operație, cu excepția Dianeticii. Concluziile la care s-a ajuns din aceste date nu sunt atunci concluzii valabile, pentru că răspunsul pacientului după operație e posibil să fi decurs din mai multe surse: engramică, engramul operației însăși, vătămare prin încercare de avortare timpuriu în viață, incapacitatea creierului pe seama operației și așa mai departe. Așadar, nu trageți concluzia că deteriorarea gândirii conceptuale, de exemplu, rezultă numai când o parte a creierului este îndepărtată, că reevocarea este obturată numai când se face vivisecție pe creier și așa mai departe. Din punct de vedere științific, nici o asemenea „constatare" nu a fost concludentă în nici o privință, cu excepția faptului că creierul poate fi vătămat tardiv în viață fără să ucidă pe de-a-ntregul un om și că orice fel de chirurgie dă naștere deseori la o schimbare mintală la pacient. Este adevărat, se poate să se fi descoperit că o porțiune sau alta a panoului de comandă numit creier, atunci când este îndepărtată, a îndepărtat și o oarecare capacitate de execuție.

Primul ajutor dianetic

Este de interes, îndeosebi pentru cei legați de munca la spitalul de

urgență, faptul că vindecarea și însănătoșirea oricărui pacient poate profita enorm și termenul de boală poate fi scurtat prin îndepărtarea engramului ocazionat în momentul lezării.

Cazul accidentat moare uneori în câteva zile de la șoc sau nu se însănătoșește și nu se va vindeca repede. La orice leziune – o arsură, tăietură, o contuzie de orice fel – persistă o traumă[83] în zona lezată. Momentul lezării a creat un engram. Acest engram inhibă eliberarea de traumă. Faptul că partea lezată încă mai doare este un restimulator organic, ce diminuează capacitatea pacientului de a se însănătoși.

Utilizând reveria sau pur și simplu lucrând cu pacientul având ochii închiși și lucrând cu pacientul cât de curând posibil după lezare, doctorul, infirmiera sau ruda pot întoarce persoana lezată la momentul când a fost căpătată leziunea și în mod obișnuit pot restabili și elimina incidentul ca pe un engram obișnuit. Odată ce engramul leziunii este redus, nivelul mintal general al pacientului se îmbunătățește. Mai mult, zona lezată nu mai este inhibată de a se vindeca.

Unele lucrări experimentale asupra acestui lucru au demonstrat că unele arsuri s-ar vindeca și ar dispărea în câteva ore dacă engramul, care a însoțit receptarea lor ar fi îndepărtat. La lezări mai grave, testele au arătat o accelerare hotărâtă și negreșită a ritmului de vindecare.

La operații, când se utilizează anestezicele, Dianetica este utilă în două moduri: (1) ca măsură preventivă și (2) ca măsură de însănătoșire. La prima, nu trebuie să aibă loc nici un fel de conversație în jurul pacientului „inconștient" sau semiconștient sau cu el. La a doua, trauma operației însăși ar trebui restabilită și descărcată imediat după aceea.

O problemă în terapia reciprocă

R și soția sa, C, s-au adus la Clear unul pe altul în opt luni, cu Dianetica, lucrând patru ore pe noapte, patru nopți pe săptămână, fiecare executând auditare cu celălalt timp de două ore din cele patru. Acest aranjament reciproc a fost complicat de faptul că, în

---

83 **traumă**: o experiență sau un șoc emoțional dureros, care deseori produce un efect psihic de durată și uneori o nevroză.

timp ce R era foarte nerăbdător să fie adus la Clear, soţia lui era foarte apatică în privinţa lucrării: el a reuşit numai după multă convingere să pornească cazurile.

El era un caz puternic dinamic, cu multă emoţie închistată; ea era un caz de apatie care îşi neglija pe de-a-ntregul necazurile (mecanismul panterei negre). El avea necazuri cu un ulcer cronic şi anxietăţi privitoare la slujba lui; ea avea necazuri cu o condiţie de alergie generală şi o indolenţă cronică în treburile casnice. Ei nu erau prea restimulativi reciproc, dar aveau probleme în privinţa consensului tacit, evitării subiectelor care îi supărau cel mai mult cât timp erau împreună, ca sarcina pe care o lepădase şi pierderea casei lor în incendiu cu mulţi ani înainte, cât şi alte şocuri. Mai departe, ei au fost confruntaţi cu tăria lui R pe de-o parte şi introversiunea lui, care l-a determinat să-i desconsidere terapia ei, şi apatia lui C pe de altă parte, care a venit imediat în întâmpinarea eforturilor lui R de a-şi aloca mai mult timp, ca preclear, decât ea şi care a făcut-o pe ea să fie mai puţin interesată în a fi un bun auditor.

Au avut loc complicaţii ulterioare, pentru că C nu a înţeles Codul Auditorului sau utilizarea lui şi cu mai multe ocazii devenise furioasă şi nerăbdătoare cu R când era în şedinţă şi s-a întors, atitudine, care tindea să-l împingă pe R într-o valenţă de furie.

Urmând acest curs nesigur, terapia continuase. R a fost atunci informat despre consensul tacit şi i s-a spus că mai bine ar fi eliberat ceva din emoţia lor dureroasă reciprocă. El prin urmare s-a adresat engramului casei arzând şi subit s-a pomenit capabil să execute auditarea unor engrame de compasiune dinainte ale soţiei sale, care nu au fost până atunci disponibile. S-a descoperit că alergiile ei izvorau dintr-un calcul de compasiune paternă şi că R era pseudotatăl. Aceasta a avut drept rezultat o ameliorare remarcabilă în cazul lui C. Ea a început să sufere mai puţin de alergiile ei, iar o durere cronică de inimă, pe care o avusese de atâta timp încât nici nu o mai lua în seamă a dispărut şi ea. Ea a devenit interesată în a fi un bun auditor şi a studiat subiectul. Ea a devenit uşor agasată de R când el cerea mai mult decât partea lui din timpul de terapie. (Această creştere a interesului este întotdeauna adevărată la orice caz de apatie, care a început cu neglijarea engramelor.)

R, totuşi, era foarte inhibat de perioadele ei de furie şi a constatat, că el acum lucra aproape exclusiv sub autocontrol, o condiţie în care *el* decidea ce trebuie pus în acţiune şi ce nu la el însuşi. Acest autocontrol este, desigur, inutil, întrucât, dacă el ştia despre aberaţiile lui şi datele din engramele lui, ele nu ar fi engrame. El, prin urmare, a pornit o perioadă de refuz să afişeze orice emoţie, din moment ce ea îl luase în derâdere în această privinţă, nu voia să urmeze directivele ei şi, pe scurt, asculta de engramele pe care ea i le dăduse când era furioasă pe el în timpul şedinţelor din trecut. C a fost sfătuit să selecteze momentele de furie, pe care ea le afişase ca auditor pe timpul terapiei şi apoi acestea au fost reduse, s-a constatat că R lucra bine din nou şi coopera.

Ulcerul lui izvora dintr-o încercare de avort. Tatăl lui, un individ extrem de aberat, urmărise avortarea bebeluşului când avea şapte luni în pântece. Mama s-a opus, spunând că copilul ar putea să se nască viu. Tatăl a spus că dacă s-ar naşte viu, l-ar ucide imediat ce ar ieşi. El spusese, mai departe, că mama trebuia să stea liniştită pe când el ar executa aceasta. Cu altă ocazie, tatăl spusese, că o va încuia pe mamă într-un dulap până când se va decide să avorteze copilul. (Acest caz a fost mult complicat, pentru că mamei îi fusese frică să-i spună tatălui şi s-a prefăcut că nu este însărcinată timp de trei luni, lăsându-l pe tată să creadă că copilul, în vârstă de şapte luni, avea de fapt patru luni. Prin urmare, era mult secret în caz, multă confuzie şi date conflictuale.) Aceasta însemna că R avea un *blocaj* grav în zona sa prenatală: el era blocat de engramul ce cuprindea o perforare a stomacului său. Acesta era engramul *cheie*, ceea ce vrea să spună că alte engrame, prin mecanismul unor senzaţii somatice şi conţinut similare, s-au adunat în jurul ei pentru a o suprima. Aceasta a fost încâlceala incidentului cu care se confrunta C fără să ştie; a devenit mai încâlcit prin furia ei. R ar coopera acum, dar pista timpului sau s-a făcut ghem în jurul engramului holder, cheia. Două extracţii dentare pentru îndepărtarea măselelor de minte sub anestezie cu oxid de azot suprimau şi ele senzaţiile prenatale.

C a muncit ceva timp încercând să ajungă la engramele târzii ale extracţiei, care conţineau un volum enorm de conversaţie între dentist şi asistenţii lui şi mama lui R care, din nefericire pentru

judecata lui sănătoasă, l-a însoţit la biroul dentistului.

R a fost făcut să se simtă puternic stânjenit de restimularea continuă a engramelor care totuşi nu puteau fi ajunse. El nu era nicidecum mai stânjenit decât fusese deseori în trecut şi stânjeneala lui nu ar fi apărut dacă C înţelegea şi urma Codul Auditorului. Cazul nu a făcut progrese timp de mai multe săptămâni.

Terapia lui C progresa. Era intens restimulativ pentru R să lucreze asupra ei şi i-a crescut stânjeneala, dar cu cât el lucra mai mult asupra ei, cu atât ea executa o auditare mai bună şi cu atât era mai inteligentă (indicele ei de inteligenţă a urcat cam cu cincizeci puncte după cinci săptămâni de terapie). C a dorit să ştie cum a putut ea să treacă de impasuri" în cazul lui şi a fost informat că ea practica acum consensul tacit, pentru că de multe ori fusese inutil de nepăsătoare cu privire la R cu mult înainte ca terapia să fie întreprinsă şi acum ca îşi dădea seama ce îi făcuse şi totuşi nu se putea hotărî să înfrunte faptul că ea era o parte responsabilă în aşa mare măsură de nefericirea lui. Ea folosise în mod foarte obişnuit un limbaj tăios cu el, despre care ştia bine că îl va determina „ca o comandă prin butoane" să facă ceva sau să se retragă dintr-o ceartă, limbaj care fusese restimulativ pentru el cu mult înaintea terapiei.

C a intrat, în legătură cu aceasta, în engrame de emoţie dureroasă din viaţa recentă a lui R şi, lucrând la engramele de durere fizică, care spuneau că R nu poate „să simtă nimic", alternativ cu engramele recente, când el simţea intens în plan emoţional, dar nu putea afişa acest lucru, a început să elibereze emoţia din pacient. R a prezentat apoi ameliorări constante. Emoţia dureroasă recentă a fost eliberată şi senzaţiile prenatale timpurii ar părea să se fi redus, la care s-ar adăuga alte emoţii recente pentru a fi reduse.

S-a dezvăluit subit la acest caz că motivul pentru care R era atât de uşor de supărat de către C era o infirmieră care îl asistase pe R pe timpul tonsilectomiei lui, când avea vârsta de cinci ani. C avea o oarecare similitudine de comportament cu această infirmieră. Acesta era un engram de compasiune şi, când s-a realizat eliberarea de el,

---

85 impasuri: situaţii, care nu oferă nici o ieşire, ca o dificultate fără soluţie, o discuţie în contradictoriu, unde nu este posibilă nici un fel de înţelegere etc ; punct mort

pista timpului a început să se îndrepte, iar engramele de avortare au putut fi contactate mai uşor.

S-a întâmplat că R fusese mult în afara pistei lui de timp majoritatea vieţii, cu memoria astupată, cu rcevocările în stare proastă. Aceasta s-a constatat că se situează în engramul cheie ascuns, încercarea de avort prin care tatăl său s-a jurat să-l omoare dacă ieşea şi adăugase, că copilul nu poate vedea, simţi sau auzi nimic oricum, un material engramic care a fost demonstrat prin incapacitatea lui R de a se mişca pe pista lui de timp.

În momentul în care a fost descoperită cheia – se scurseseră două sute optzeci de ore de terapie - R a revenit pe pista timpului, putea să se mişte pe ea şi ştergerea engramelor lui a decurs într-o manieră ordonată.

C fusese adusă la Clear cam cu două luni înainte ca R să ajungă la engramul final. Alergiile lui C, totuşi, au dispărut cu mult înainte să fie adus la Clear complet cazul ei, iar ulcerul lui R şi alte câteva dificultăţi psihosomatice au dispărut de asemenea cu mult timp înainte să fie adus la Clear cazul lui.

O problemă într-un caz de restimulare

G a fost adus la Clear în zece luni de şedinţe sporadice. Cazul lui avea diagnosticul iniţial de durere non-sonoră, non-vizuală şi obturare emoţională, o uşoară transă permanentă, o „regresie" permanentă la vârsta de trei ani. Aceasta vrea să spună că în momentul în care a intrat în reverie el era înspăimântat şi speriat de a se găsi pe un scaun dentar, la vârsta de trei ani şi scoţându-i-se un dinte, un engram în care el fusese situat, fără să ştie, cam jumătate din viaţa sa din continuare. A fost cauza parţială a descompunerii cronice a dinţilor lui şi a incapacităţii lui de a dormi ca negare faţă de anestezic. Situaţia era evidentă, întrucât el a început imediat să se zbată şi să se sâsâie, condiţie care a fost imediat remediată prin desfăşurarea engramului, astfel încât el să se poată întoarce la timpul prezent, ceea ce a şi făcut.

El avusese dificultăţi considerabile în viaţă, avea o dinamică înaltă, dar manifesta apatie. S-a descoperit după şaptezeci şi cinci de ore, moment în care a avut loc eliberarea, că soţia lui era uneori

pseudobunica lui şi de asemenea, prin ambivalenţă, era pseudomama sa. Întrucât calculul lui de compasiune cerea ca el să fie bolnav, astfel încât bunica lui să stea cu el şi întrucât engramele lui de antisupravieţuire spuneau că mama lui era drăguţă cu el numai când era bolnav, calculul reactiv s-a adăugat la faptul că el trebuie să fie bolnav încontinuu, cerinţă care fusese ascultată de corpul său timp de douăzeci şi trei de ani. Toate acestea au fost restabilite şi remediate, desigur, numai prin reducerea engramelor.

Ştergerea a început să aibă loc la capătul cam a două sute de ore de terapie şi era în desfăşurare când cazul şi-a încetat subit înaintarea. Timp de cincizeci de ore de terapie sau mai mult au putut fi reperate puţine engrame; cele care au putut fi reperate nu au putut fi reduse, nu s-a putut ajunge la nici o emoţie dureroasă şi orice engrame la care se ajungea şi erau reduse erau reperate şi tratate numai pentru că auditorul în acest caz utiliza tehnici de constrângere de înaltă calificare, care nu sunt aproape niciodată necesare şi nu ar trebui utilizate niciodată, cu excepţia cazurilor de psihoze. O asemenea străduinţă nu fusese necesară la începutul cazului. Ceva era evident în neregulă.

La chestionarea îndeaproape, s-a descoperit că soţia lui G era împotriva Dianeticii în mod violent, că ea nu pierdea nici o şansă de a ţinti cele mai muşcătoare atacuri contra ei spre G şi în special când el era în compania prietenilor. Ea îl lua în derâdere că are psihoze. Ea a căutat un avocat pentru a divorţa de el (anunţând acest lucru după ce el intrase în terapie, când de fapt ea întreţinuse consultaţii continue despre aceasta cu un avocat pe parcursul ultimilor doi ani) şi în general îl agita şi îl perturba pe G într-o asemenea măsură, încât el căpăta încontinuu engrame de emoţie dureroasă, chiar dacă nu afişa vreo emoţie împotriva ei.

Ei au avut un copil de nouă ani, un băiat. G chiar se prăpădea după băiat. Copilul avusese un număr neobişnuit de boli ale copilăriei şi suferea de tulburări oculare şi sinuzită cronică; era înapoiat la şcoală. Soţia era întrucâtva aspră cu copilul. Orice făcea el o enerva.

Auditorul cazului, la aflarea faptelor despre atitudinea ei faţă de soţul ei în general şi Dianetică în particular, a avut o întrevedere cu ea despre soţul ei. S-a constatat că ea nu se opunea terapiei pentru ca

însăşi. La scurt timp după conferinţă, între G şi această femeie a avut loc o scurtă ceartă, în care G a făcut remarca că ea trebuie să fie aberată. Ea a luat aceasta drept un afront[88] intens şi a spus că el trebuie să fi fost nebun, din moment ce el era interesat de Dianetică. El a parat cu faptul că, dintre ei doi, el trebuie să fie cel mai puţin aberat, întrucât el lua măsuri de a rezolva ceva în această privinţă. Mai departe, el a evidenţiat că ea trebuie să fie aberată, altfel nu ar fi atât de certăreaţă cu copilul cum este, un fapt ce indica în mod hotărât că ea trebuie să aibă un blocaj la cea de-a doua dinamică a ei, sexul.

În următoarea zi el a venit acasă de la lucru şi a aflat că ea retrăsese banii din bancă şi plecase în alt oraş, luând băiatul cu ea. El a urmărit-o şi a găsit-o stând la nişte rude de ale ei. Ea le spusese că el a bătut-o şi înnebunise atât de tare, încât el trebuia să urmeze o terapie. Adevărul în problemă era că el nu o atinsese în mod brutal niciodată în viaţă. În acea întâlnire, în faţa unor martori, ea a început să bată câmpii şi să ocărască orice „sistem de psihiatrie" ce credea în memoria dinainte de vorbire. El i-a atras atenţia că multe şcoli din trecut crezuseră în memoria dinainte de vorbire, că întregul istoric al psihiatriei vorbise mult timp despre „amintirile din pântece", fără să ştie ce erau ele şi aşa mai departe.

Rudele ei, văzându-l atât de calm în legătură cu aceasta, au forţat-o să se întoarcă acasă cu el. Pe drum ea a făcut un gest dramatic, deşi nu era ameninţată în nici un fel, de a se sinucide, sărind afară din maşină.

Auditorul cazului a avut o conversaţie în particular cu ea la întoarcerea ei. El a dedus întrucâtva tardiv faptul că exista ceva în viaţa ei despre care îi era teamă să nu afle soţul ei şi că, la confruntarea cu o ştiinţă care ar putea recupera toată memoria, a devenit incontrolabil de emotivă cu privire la aceasta. Ea a admis în general, la chestionarea îndeaproape, că aşa stătea cazul, că soţul ei nu trebuie să ştie niciodată. Ea a fost atât de perturbată încât auditorul, cu consensul ei, i-a administrat câteva ore de terapie. S-a descoperit instantaneu, că tatăl ei ameninţase de multe ori să-i omoare mama şi că tatăl ei nu o dorise. Mai departe, s-a aflat că

---

88 afront: insultă deschisă.

numele tatălui ei era Q şi că în banca ei de engrame erau împrăştiate remarci ca „Q, te rog, nu mă părăsi. O să mor fără tine." În plus, când nu mai era în şedinţă, ea s-a confesat subit, ceea ce era pentru ea un fapt de un umor isteric, că toată viaţa avusese aventuri cu bărbaţi pe nume Q, indiferent de formă sau dimensiune sau vârstă. Aceasta era departe de a fi un Release, dar având în vedere faptul că celălalt pacient al lui, G, era periclitat de toată această zarvă fără rost şi că terapia era blocată auditorul a chestionat-o în continuare. Ea a divulgat că încercase de multe ori să-şi avorteze fiul pentru că era îngrozitor de speriată că el va fi blond, când ea şi soţul ei aveau părul închis la culoare. Mai mult, engramele acelui copil, ştia ea, conţineau date pe care ea le considera incriminatoare dincolo de simpla avortare; pe timpul sarcinii, ea avusese relaţii cu trei alţi bărbaţi în afara soţului ei.

Auditorul i-a atras atenţia că acest sentiment de vină, indiferent cât de real, era încă engramic la ea şi că era îndoielnic dacă soţul ei o va omorî la primirea acestor veşti. El i-a spus că ea condamna un copil la o existenţă de mâna a doua şi că-şi reducea soţul la apatie prin temerile ei şi că îl determina pe auditor să efectueze cu mult mai multă muncă decât era necesar. În prezenţa soţului ei şi a auditorului, ea şi-a mărturisit infidelitatea[91] şi a aflat cu oarecare stupoare că soţul ei ştia despre aceasta de ani de zile. Nu ştiuse despre încercările ei asupra copilului lor.

Ei i s-a cerut să studieze un manual de terapie şi să aducă copilul la Clear, ceea ce, cu ajutorul soţului ei, a făcut. Auditorul a continuat tratarea lui G până la aducerea lui la Clear, care apoi a adus-o la Clear pe soţia sa.

Sfaturi pentru auditor

Sursa ascunsă a aberaţiei umane a fost ascunsă din mai multe motive foarte specifice. Auditorul va întâlni toate acestea şi, deşi cu aceste tehnici capacitatea băncii de engrame reactive de a-l nega este tocmai nulă, el ar trebui să cunoască natura bestiei, pe care a atacat-o.

Mecanismele de protecţie, pe care le avea banca de engrame – deşi

---

91 **infidelitate**: comportament necredincios sau neloialitate faţă de altcineva, în special comportamentul necredincios din punct de vedere sexual al unui soţ sau soţii; adulter

ele nu sunt foarte bune, acum că ştim cum să pătrundem prin această armură a cauzei alienaţiei – sunt după cum urmează:

1. Durerea fizică.
2. Emoţia la nivelul unităţilor capturate.
3. „Inconştienţa".
4. Caracterul întârziat al activării.
5. Întârzierea între restimulare şi boală.
6. Iraţionalismul pur.

Despre durerea fizică ştim multe – că mintea, în amintire, a căutat să o evite tot aşa cum mintea în viaţă caută să o evite ca sursă externă; de aici blocarea memoriei.

Emoţia pierderii se acumulează până formează un amortizor între individ şi realitatea morţii.

„Inconştienţa" nu este numai un mecanism de ascundere a datelor, este şi un blocaj al memoriei ce nu poate sări peste lacunele momentelor trecute, când siguranţele s-au ars.

Un engram ar putea să doarmă cea mai bună parte a vieţii şi apoi, fiindu-i dat ansamblul corect de restimulatori în momentul potrivit de oboseală fizică sau boală, se manifestă, dând o cauză *aparentă* de alienaţie sau aberaţie mai slabă cu mulţi ani după ce avusese loc incidentul.

Un alt aspect al mecanismului protector al băncii a fost decalajul restimulatorului, ceea ce vrea să spună că atunci, când a fost restimulat un engram activat, el necesita deseori două sau trei zile pentru ca acţiunea să aibă loc. (De exemplu: să spunem că o durere de cap de tip migrenă are drept restimulator un ciocănit ritmic; acest sunet este auzit de individul care are engramul: trei zile mai târziu el face subit o migrenă.) Având în vedere acest decalaj, cum ar putea cineva repera cauza unei restimulări specifice a unei boli sporadice?

Iraţionalismul pur al unui engram, iraţionalismul în extremă că toate sunt egale cu toate celelalte dintr-un engram şi că acestea sunt egale cu lucrurile din mediul exterior care sunt numai în mod vag similare, este o ispravă de o idioţenie care oricărui om simţitor s-ar putea presupune că îi scapă ca „proces de gândire".

Omul a căutat această sursă cam de câteva mii de ani, dar el căuta ceva ce era complicat pe temeiul că orice ar putea fi atât de

chinuitor, atât de distructiv, atât de viciat şi atât de capabil de a produce manifestări complexe trebuie prin urmare să aibă o sursă complexă; la examinare ea este remarcabil de simplă.

Auditorul va fi foarte puţin preocupat de a încerca să tragă o linie între judecata sănătoasă şi alienaţie, ei sunt termeni atât de relativi. Lui i se va cere să compare Dianetica cu vechile standarde, cum este clasificarea complexă a lui Kraepelin[93]: se poate face, dar are utilitatea istoriei naturale a lui Aristotel, de interes numai pentru istoric.

Dacă un individ este incapabil de a se adapteze la mediul său astfel încât să se împace cu tovarăşii sau să asculte de ei sau să-i comande, sau, mai important, dacă este incapabil de a-şi adapta mediul, atunci el poate fi considerat „alienat". Dar este un termen relativ. Judecata sănătoasă pe de altă parte, se apropie puternic prin Dianetică, de un înţeles potenţial absolut, pentru că noi cunoaştem mintea optimă. Modificările de educaţie şi opinie pot face acţiunea raţională a unei persoane să pară alteia iraţională, dar aceasta nu este o problemă de judecată sănătoasă - este o problemă de opinie sau educaţie, de care auditorul se va ocupa doar puţin.

Astfel, pacienţii, pe care îi va întâlni auditorul vor intra în cele trei clase generale ale Dianeticii de reevocare non-sonoră, reevocare imaginară şi reevocare sonoră. Problema judecăţii sănătoase nu se pune; problema a cât de dificil sau cât de îndelungat poate fi cazul este cât se poate de bine determinată de gradul acestor trei condiţii.

Totuşi, auditorul va constata că poate avea în mână un caz cu adevărat „alienat", unul afectat de „psihoză". Tratamentul unui asemenea caz depinde de clasa dintre cele trei de mai sus în care poate fi introdus pacientul cu psihoză. Problema este să se atenueze engramele pacientului cât de repede e posibil.

Condiţiile şi mecanismele ce ascund întreaga bancă de engrame nu variază: ele sunt prezente în mod uniform la fiecare pacient, la fiecare fiinţă umană. Tehnicile Dianeticii pot fi îmbunătăţite – şi care tehnică ştiinţifică, în special în primii săi ani de existenţă, nu poate fi – dar ele de asemenea nu lucrează în mod selectiv, ci sunt

---

93 **Kraepelin:** Emil Kraepelin (1856-1926), psihiatru german; a împărţit tulburările mintale în diverse clasificări.

aplicabile tuturor indivizilor.

Prin urmare, dacă avem un pacient „alienat", problema fundamentală nu se schimbă, iar tehnica Dianeticii funcţionează ca în orice alt caz. Sarcina este de a reduce intensitatea încărcării pacientului astfel încât să se poată rezolva prin tehnica standard.

Pacienţii alienaţi se constată deseori că sunt împotmoliţi pista timpului, în care caz li se administrează o comandă de reţinere, gen după gen, până când se urnesc din nou. Dacă pacientul este supus regresiei, împotmolirea lui devine atât de temeinică încât a pierdut contactul cu timpul prezent. Orice pacient poate începe să *retrăiască* în loc să se întoarcă pur şi simplu, iar auditorul, ca remediu pentru aceasta, pur şi simplu caută să-i prindă că îşi pot aminti, ceea ce îi plasează din nou într-o stare de *întors*. Pacienţii alienaţi se constată că deseori tot ascultă de un acelaşi engram, în care caz din nou este doar necesar să le fixaţi atenţia şi să le administraţi comenzi de reţinere până când se urnesc din nou pe pistă. Pacienţii alienaţi se descoperă uneori că sunt complet în afara pistei timpului, ascultând de demoni sau făcându-şi iluzii. Problemele sunt întotdeauna aceleaşi: utilizaţi tehnica repetiţiei când, printr-un mijloc sau altul, atenţia lor a fost fixată şi apoi fie faceţi-i să se urnească pe pistă, fie puneţi-i la loc pe pista timpului. Schizofrenicul este de obicei la cale lungă în afara pistei lui de timp.

Cea mai bună cale de atenuare a unui caz astfel, încât el să poată fi introdus în terapia de rutină este să descoperiţi şi să descărcaţi engramele de emoţie dureroasă. Dacă mijloacele obişnuite dau greş, apelaţi la un doctor, plasaţi pacientul sub oxid de azot sau pentotal de sodiu şi atingeţi un nivel profund de transă unde se va constata că pacientul, în mod obişnuit, este capabil de a se mişca pe pista lui chiar dacă el se afla în afara pistei când era treaz. Găsiţi un engram recent de disperare şi descărcaţi-l aşa cum se descrie în capitolul despre emoţie. Tehnica pentru transa profundă nu este cu nimic diferită, cu excepţia faptului că trebuie luate măsuri de siguranţă de mare precauţie să nu se spună nimic, care ar abera mai mult pacientul, ci să se limiteze toată conversaţia la limbajul convenţional al terapiei, având foarte mare grijă să fie inclus elementul de anulare.

Pacientul alienat ascultă de o comandă engramică oarecare, poate

de mai multe, indiferent ce face. Această comandă poate dicta, prin interpretarea greşită de către pacient, vreo acţiune stranie; poate dicta demoni; poate dicta orice. Dar diagnosticarea constă pur şi simplu din observarea pacientului pentru a se descoperi, prin acţiunile sale, care ar putea fi comanda engramică.

Acest volum nu cuprinde Dianetica instituţională dincolo de aceste câteva remarci, dar un auditor care cunoaşte bazele expuse în acest volum şi care înţelege ceva, poate induce o „judecată sănătoasă" la pacienţi în scurt timp, ceea ce conducerile acestor instituţii consideră în mod normal o însănătoşire miraculoasă. Pacientul, totuşi, este foarte departe de un *Release* şi ar trebui petrecute mult mai multe ore pentru descărcarea în continuare a emoţiei dureroase şi reducerea engramelor înainte ca un auditor să considere prudent a-i permite să părăsească terapia.

Auditorul ar trebui să fie extrem de precaut, cel puţin pe timpul următorilor douăzeci de ani, cu orice caz care a fost instituţionalizat, pentru că el se poate pomeni cu un caz cu psihoză iatrogenică - provocată de doctori – adăugate la celelalte engrame ale pacientului. Dianetica poate ajuta puţin o minte în creierul căreia s-a umblat cu bisturiul sau căruia i-a fost scos miezul, dar ea nu poate vindeca o asemenea alienaţie până când vreun biolog deştept nu găseşte o cale de a face să crească un nou creier. Cazurile de şoc electric sunt echivoce: ele pot sau nu pot răspunde la tratament, pentru că ţesutul creierului poate să fi fost îndepărtat prin ardere până la un punct în care creierul nu poate funcţiona normal. La intrarea într-un asemenea caz, auditorul va rămâne perplex de condiţia dezordonată a băncii standard, ne mai pomenind circuitele prin care el ar trebui să poată ajunge la banca de engrame. Sifilisul[94] şi alte eroziuni ale creierului ar trebui clasificate în mod similar şi ar trebui abordate sau ar trebui întreprins studiul lor numai cunoscând pe deplin faptul că Dianetica poate să nu fie deloc capabilă să ajute maşinăria dezmembrată. Au existat multe mii de asemenea „operaţii" pe creier şi sute de mii de tratamente cu şocuri electrice; astfel, auditorul ar

---

94 sifilis: o boală venerică contagioasă ce afectează întâi vreo parte locală, în al doilea rând pielea şi membrana mucoasă şi, în al treilea rând, oasele şi muşchii şi creierul.

trebui să fie vigilent în a nu se angaja la ceea ce poate fi o cauză fără speranţe, când există atâtea cazuri ce pot fi ajutate mai bine. Orice caz ce a fost instituţionalizat ar trebui suspectat. Şi dacă se observă orice lucru neobişnuit în felul de dezordine a memoriei sau lipsa de coordonare, informaţiile obţinute prin investigaţii pot revela instituţionalizarea ascunsă. Mai mult, un auditor chemat să asiste un caz care este pe cale să fie instituţionalizat ar trebui să fie întotdeauna precaut. Cazul care este trimis la o instituţie poate fi un caz ce a mai trecut prin aşa ceva înainte, indiferent de protestele rudelor sau prietenilor că nu este aşa.

În mod similar, cazurile de epuizare prin luptă[96] ar trebui preluate spre studiu cu prudenţă, pentru că probabil cazul a fost prelucrat înainte de a părăsi secţia, moment în care se poate să se fi aplicat şocul electric sau operaţia pe creier sau narcosinteza, fără ştiinţa sau consimţământul pacientului.

Aceste avertismente sunt date nu pentru că auditorul va fi în vreun pericol fizic deosebit – pacienţii fac rareori altceva decât să coopereze, fie normali, fie alienaţi, atunci când se aplică Dianetica, chiar dacă ei mârâie în această privinţă - ci pentru că se poate irosi multă muncă numai pentru a descoperi că întreaga maşinărie mintală a fost avariată fără posibilitate de reparare.

Dacă auditorul preia un caz de şoc electric, el ar trebui să acorde atenţia primordială eliberării de acel şoc ca engram, pentru că există tot felul de sporovăieli neatente conţinute în aceste engrame instituţionale, care pot inhiba tratamentul în continuare. Aceasta în afara faptului că orice şoc electric, oriunde în corp, are tendinţa de a deranja banca de engrame şi a o consolida astfel încât incidentele sale se încurcă mai mult decât în mod obişnuit.

Pentru nici un alt motiv decât mersul înainte al Dianeticii şi cruţarea timpului unui auditor, ar trebui remarcat de asemenea că metodele de gradul trei ale unor departamente de poliţie şi maltratarea generală de către poliţie a criminalilor sau a cetăţenilor obişnuiţi pot necesita să fie eliberate dintr-un pacient înainte ca el să

---

96 epuizarea psihică: (psihiatrie) stare nevrotică în care un individ este neliniştit, irascibil, deprimat, etc., adesea ca urmare a participării într-o luptă sau bătălie pe timp îndelungat.

fie tratat mai departe. Condiţiile din închisoare pot conţine încărcături de disperare mari, suficiente pentru a tulbura mintea şi totuşi pot fi ascunse de pacient sub ideea greşită că auditorul este interesat sau va fi dezamăgit de „caracterul" lui.

În banca de engrame intră diverse alte lucruri, care nu vor fi suspectate drept obstacole pentru terapie decât dacă sunt menţionate. Hipnotismul poate fi extrem de aberant şi poate opri din drum un pacient. Un auditor ar trebui să aibă ceva cunoştinţe despre cum se lucrează cu el, astfel încât să poată elibera engramele pe care le produce, astfel încât să poată aplica Dianetica. Hipnotismul este arta implantării de sugestii pozitive în banca de engrame. Aici ele se pot ataşa la engrame şi pot deveni lock-uri la acele engrame. Întrucât majoritatea băncilor de engrame conţin o mostră a celor mai comune cuvinte, hipnotismul este aproape sigur aberant. Reducerea puterii analitice prin mijloace artificiale plasează subiectul într-o condiţie optimă pentru primirea unei engrame. Hipnotizatorul utilizează mecanismele de uitare la majoritatea sugestiilor lui şi majoritatea oamenilor au remarci engramice similare, care fac imposibil ca sugestia hipnotizatorului să fie eliberată. Hipnotismul poate fi considerat un lock „de înaltă tensiune" şi poate fi un obstacol serios în banca de engrame a pacientului. Cu terapia, sugestiile, nefiind ancorate prin durere în engrame, dispar ca lock-uri. Dar se poate ca sugestiile hipnotice să trebuiască găsite şi eliminate înainte ca un caz să poată înainta. Hipnotismul este utilizat în mod foarte obişnuit în această societate şi foarte adesea se întâmplă că, prin mecanismul de uitare, pacientul este incapabil să-şi aducă aminte dacă a fost vreodată hipnotizat sau nu. Tehnica întoarcerii o va descoperi; tehnica repetării, ce face pacientul să se întoarcă prin repetarea limbajului convenţional hipnotic (de către pacient), cum este „Adormi, adormi, adormi", este cea de care se poate depinde pentru a o repera.

Hipnotismul nu se face întotdeauna în salon. Perverşii îl utilizează în mod foarte obişnuit, în ciuda faptului că natura „morală" se presupune a creşte la un subiect hipnotizat. S-au descoperit incidente chiar la oameni de reputaţie examinându-se copilăria lor. Aceste incidente erau deseori inaccesibile pentru pacient, atât de scrupulos

intimidante erau comenzile conținute în sugestia hipnotică.

Dianetica și hipnotismul pot fi combinate, dar la fel Dianetica și astronomia. Auditorul se va pomeni că lucrează cu pacienți hipnotici și va trebui să fie foarte atent cu limbajul convențional pentru a instala un volum minim de cuvinte ale lui în banca de engrame, astfel încât să nu transforme Dianetica în hipnotism.

Orice avantaj obținut din hipnotism este de domeniul cercetării sau instalării unei engrame temporare maniace. Aceasta din urmă conține mult mai multă vătămare decât valoare. Anestezicul hipnotic este enorm supraapreciat. Hipnotismul ca joc de salon este un lucru ce nu ar trebui tolerat de nici o societate, pentru că el poate fi suficient de distructiv ca să determine restimularea engramelor până la punctul alienării. Și hipnotizatorul nu cunoaște niciodată conținutul băncii de engrame. Orice bun hipnotizator, dacă poate să-și stăpânească dorința de a vorbi, ar trebui să constituie un bun auditor: dar dacă el încearcă să combine Dianetica cu hipnotismul, se va trezi cu un pacient cu adevărat bolnav în mâinile lui. *Nu instalați niciodată o sugestie pozitivă de nici un fel la un pacient, indiferent cât de mult imploră el acest lucru. S-a dovedit aproape fatal.*

Se poate lucra în întregime la un caz în transă de amnezie profundă. Este deseori posibil de trezit o persoană adormită într-o transă profundă pur și simplu vorbindu-i liniștit mai multe nopți succesiv, la aceeași oră, și făcându-l în final să răspundă la invitația de a vorbi. Se poate intra atunci în terapia Dianetică și se poate urma și ea va avea succes îndeosebi dacă auditorul nu este suficient de neatent pentru a restimula artificial un engram de durere fizică recent, tratând în perioada de după naștere în principal engramele de emoție dureroasă. Dacă persoana, căreia i se administrează terapia este conștientă de acțiune, ea poate fi adusă la reverie, astfel încât să se poată ajunge la date mai timpurii, „eul" fiind mai puternic decât unitățile atenției, slabe, chiar dacă înțelepte, ce constituie personalitatea fundamentală. Se lucrează cu ea alternativ în transă amnezică și apoi în reverie. Cazul se va rezolva până la urmă, chiar dacă nu se utilizează reveria. Dar există o răspundere serioasă în ce privește transa amnezică: trebuie întotdeauna instalat și utilizat la

fiecare şedinţă un element de anulare. Conversaţia trebuie să fie minimă. Toate dorinţele auditorului ar trebui puse ca întrebări, dacă este posibil, întrucât acestea nu sunt aberante în măsura în care sunt comenzile. Această metodă a avut succes şi ea poate fi utilizată, dar reveria, chiar dacă apare ca mai înceată, chiar dacă sonorul nu este prezent, este mult mai satisfăcătoare din motivul excelent şi de necontestat că pacientul se însănătoşeşte mai repede şi se însănătoşeşte în ascensiune constantă, în timp ce transa de amnezie îl poate incapacita timp de mai multe zile la rând, când incidentele aparent se risipesc în transă adâncă şi cu toate acestea „se ţin de el" în stare de trezie. Transa de amnezie nu este recomandată în mod hotărât: ea a fost supusă multor cercetări şi s-a constatat, că este atât stânjenitoare pentru pacient, cât şi hărţuitoare pentru auditor. Totuşi, dacă alte metode nu pot fi utilizate dintr-un motiv sau altul (şi nici unul dintre aceste motive nu cuprind dorinţa preclear-ului, care, dacă auditorul l-ar lăsa, ar putea cere cu stăruinţă droguri, hipnotism şi sugestie pozitivă în efortul de a scăpa de engramele sale şi care, dacă i s-ar permite, şi-ar alcătui un caz minunat de încurcat pentru a fi descurcat de auditor), se poate utiliza transa de amnezie, dar întotdeauna cu cea mai mare precauţie şi întotdeauna în deplină cunoştinţă că însănătoşirea pacientului este întârziată aproape de trei ori, pentru că lucrând la nivelul băncii de engrame, circuitele analizorului rămân neutilizate la descărcare. Cea mai bună este reveria.

Probleme externe la pacienţi

Se poate întâmpla ca un pacient care a făcut progrese să înceteze subit de a face progrese în continuare. Răspunsul se poate afla în altă parte decât în terapie. Mediul preclear-ului poate fi atât de intens restimulator, încât el este distras tot timpul în proces de restimulare şi astfel lucrează încet. Se poate descoperi, într-un asemenea caz, că preclear-ul (cum a fost un caz) a făcut un târg cu o soţie sau soţ, care doreşte să divorţeze ca el sau ea să aştepte până când preclear-ul este adus la Clear. Alte situaţii legate de viaţă pot conferi o valoare de mediu faptului de a nu fi adus la Clear. Auditorul nu are nici o treabă cu vieţile private ale preclear-ilor lui, dar într-un caz, în care terapia

însăşi este făcută dificilă prin situaţiile existente, auditorul, având timpul său drept miză, are tot dreptul să descopere motivul. Toate aceste motive se vor îngloba în formula unui oarecare avantaj de mediu al faptului de a nu fi Clear. Scoaterea preclear-ului temporar din casă, de exemplu, îi poate schimba mediul şi poate face terapia să avanseze. Auditorul are dreptul să întrebe acest lucru. Clear sau nu, pacientul să rezolve problema la iniţiativa lui proprie. Este un lucru obişnuit la precleari că ei nu-şi dau seama că sunt *Release*, pentru că ţelul de *Clear* este atât de sclipitor încât ei încetează să se mai compare cu normalul pe care deja l-au depăşit.

Este de aşteptat în mod obişnuit ca un pacient să se introvertească[98] într-o măsură considerabilă în cursul terapiei Dianetice. Cu cât înaintează cazul, această introvertire atinge un stadiu acut cam la trei sferturi din drum sau pe undeva pe acolo, iar după aceea dă înapoi. Ambivertirea[99] este o caracteristică marcantă a *Clear-ului*. Când introvertirea a fost considerabilă, o proporţie îndeajuns de bună a înaintării cazului constă în interesul preclear-ului pentru lucrurile exterioare.

Aproape toţi precleariii discută o grămadă despre engramele lor până la punctul când sunt Release foarte trainici. Dacă ei nu o fac sau nu vor să discute despre engramele lor în conversaţiile obişnuite, auditorul poate suspecta ceva protejat puternic în banca de engrame privind necesitatea de a ascunde ceva: auditorul poate acţiona în conformitate. Deşi auditorul poate fi dezgustat de o asemenea conversaţie, ea scoate la iveală cu toate acestea mult material nou pentru el, dacă observă expresiile pe care le utilizează preclear-ul despre engrame.

Este foarte, foarte adevărat că aberaţia este provocată de ce *i* s-a făcut pacientului, nu ce s-a făcut *de* pacient. Acţiunile pacientului în dramatizarea, comiterea de crime şi aşa mai departe nu sunt aberante pentru pacient. Prin urmare, activităţile preclear-ului nu trebuie să-l preocupe deloc pe auditor. S-au dus la bun sfârşit cazuri întregi fără ca auditorul să ştie ce făcea preclear-ul pentru a-şi câştiga traiul. În

---

98 să se introvertească: să se examineze pe sine însuşi.

99 ambivertire: o condiţie sau trăsătură de caracter ce cuprinde atât elemente de introvertire, cât şi de extrovertire.

timp ce responsabilitatea pentru aceste acţiuni este neapărat cerută de la el de către o societate aberată, activitatea antisocială este rezultatul engramelor ce o dictează. Pacientul nu este responsabil pentru ce a făcut el însuşi. Adus la Clear, chestiunea este diferită. Un Clear poate fi considerat pe de-a-ntregul responsabil pentru acţiunile lui proprii, pentru că el poate calcula raţional pe baza experienţei lui. Dar aberatul deţine un slab control real sau deloc asupra acţiunilor sale. Prin urmare, auditorul ar trebui să-i explice clar că lui nu-i pasă ce a făcut în viaţă aberatul ce devine un preclear. Problema în cauză dintre auditor şi preclear este o bancă de engrame ce conţine, exclusiv, ceea ce alţi oameni au făcut în viaţă şi ce i s-a făcut preclear-ului în momentele când el nu se putea proteja. Această abordare nu numai că este adevărul, ea are şi valoare terapeutică, pentru că explicându-se pe el însuşi astfel, un auditor poate obţine deseori cooperarea care i-ar fi altfel refuzată.

Auditorul nu ar trebui niciodată să violeze Codul Auditorului cu un pacient. Prelungirea duratei terapiei rezultă inevitabil din asemenea violări.

Restimularea

Mintea este un mecanism de auto-protecţie – dar tot astfel este Dianetica. O ştiinţă a gândirii ce funcţionează ar aproxima atât de îndeaproape principiile de funcţionare ale minţii încât ar urma în paralel injoncţiunile[100] şi prevederile minţii însăşi. Aşa se întâmplă în cazul Dianeticii. Mintea este diagnosticată prin reacţia ei la terapie, terapia este îmbunătăţită prin reacţiile minţii la ea. Acesta este un principiu de funcţionare de mare valoare, întrucât explică multe fenomene observate şi preconizează multe din cele rămase. O parte a acestui paralelism este caracteristica de auto-protecţie.

Este aproape imposibil să lezezi mintea: este un organism extrem de rezistent. Desigur, când cineva începe s-o taie cu bisturiul sau s-o otrăvească cu droguri sau bacterii sau să-i arunce armura naturală la o parte aşa ca la hipnotism, se pot întâmpla lucruri nefericite.

Şarlatania este aproape imposibilă acolo unde se practică

---

100 **injoncţiuni**: ordine sau comenzi că ceva trebuie sau nu trebuie făcut

Dianetica prin unul din principiile ei. Cineva fie practică toată Dianetica şi obţine rezultate, fie se proiectează el însuşi într-un declin: acesta este un fapt mecanic, ştiinţific. Dianetica, ca ştiinţă auto-protectoare, necesită să fie practicată de către Cleari sau cel puţin de către Release buni. Un Clear urmează foarte îndeaproape în toată conduita lui cele mai bune aspecte ale Codului Auditorului: nivelul lui etic este foarte înalt. Prin urmare, oricine începe să practice Dianetica se va pomeni, indiferent de intenţiile lui iniţiale, îmboldit spre ţelul de a fi un Clear.

Există un motiv excelent pentru aceasta. Există un principiu cunoscut drept restimularea auditorului. Înţelegem acum ce face ca un engram să intre în restimulare. Când el intră în restimulare, el constrânge durerea sau acţiunea engramului să se afle în organism. Observarea vreunei percepţii din mediu ce se apropie de o înregistrare (sunet sau vedere sau senzaţie organică) din engram îi conferă engramului un rol mai mare sau mai mic. În mod similar, când un auditor nu este adus el însuşi la Clear sau când nu este el însuşi sub terapie lucrând către ţelul de a deveni un Clear, el devine restimulat. El, totuşi, ascultă în mod constant materialul engramic al pacientului. Acest material engramic este tocmai materia din care este făcută alienaţia. Oricine are engrame: mai devreme sau mai târziu, un pacient va începe să revadă un engram de-al lui propriu, care va aproxima engramele proprii ale auditorului. Aceasta conduce la multă stânjeneală pentru auditor, în afara cazului când auditorul este sub terapie şi poate fi eliberat de stânjeneala produsă astfel. Atâta timp cât cineva lucrează pur şi simplu la lock-uri recente, acest lucru nu prea se întâmplă şi a făcut posibil pentru practicanţii şi vindecătorii mintali din trecut să scape de multe dintre consecinţele propriilor lor aberaţii, dar când cineva are de-a face cu materialul de bază al acestor aberaţii, lovirea constantă cu restimulatori poate da naştere la o stare gravă. Acesta este mecanismul care determină oamenii din aziluri[103] să cadă pradă ei înşişi psihozelor, deşi cineva ar fi trebuit întâi să le aibă pentru ca ele să poată fi restimulate.

---

103 aziluri: instituţii pentru întreţinerea şi îngrijirea celor bolnavi mintal, orfanilor sau altor persoane, ce necesită asistenţă de specialitate

Auditorul poate desfăşura unul sau două cazuri fără vreo altă repercusiune gravă: desigur, indiferent care era repercusiunea, ea poate fi eliminată prin Dianetică. Pentru a-şi păstra propria comoditate, totuşi, el ar trebui el însuşi adus la Clear sau adus la Release cât de curând e posibil. El poate lucra ca Release fără prea multă bătaie de cap, şi acest lucru face posibil ca el să ajungă la o înţelegere reciprocă, prin care se lucrează asupra lui în timp ce el lucrează asupra celuilalt. Poate lua naştere atunci o condiţie în care doi precleari sunt fiecare auditori. Această alternare între canapea şi scaunul auditorului va funcţiona în mod obişnuit foarte bine.

Două persoane, totuşi, după ce au început lucrul, pot descoperi că ele sunt reciproc restimulative – ceea ce vrea să spună că fiecare este o pseudopersoană din engramele celuilalt sau una este restimulată (tonalitatea vocii, incidente) de cealaltă. Aceasta nu ar trebui să constituie o piedică în terapie. Ea a fost depăşită şi terapia a mers înainte în ciuda celor mai severe circumstanţe restimulative.

O tehnică obişnuită de evitare din partea unui subiect este să pretindă că auditorul îl restimulează pe el: nu este suficient de important să se oprească terapia. Se poate totuşi ca doi oameni să introducă un al treilea în lanţ şi, unul aducându-l la Clear pe următorul, să uşureze considerabil tensiunea. Planul de lucru în triunghi, în care nici o persoană nu lucrează asupra persoanei, care lucrează asupra ei, are mult succes.

Un soţ şi o soţie, care s-au certat îndelung şi deseori pot considera prea restimulativ să se aducă la Clear unul pe celălalt. Acest lucru se poate face dacă nu se pot face alte aranjamente şi se face deseori: dar dacă terapia nu merge bine, el ar trebui să-şi găsească un partener de terapie şi tot astfel ar trebui să facă şi ea. Mamele, care au încercat să-şi avorteze copiii sau i-au maltratat în vreun alt fel pot înfăptui terapia asupra acelor copii, dar în orice caz cu circumstanţe restimulatorii cum este acesta, trebuie luate cele mai mari precauţii de către auditor pentru a adera riguros la Codul Auditorului – procedând altfel ar putea aduce mult mai mult stres în terapie decât este necesar. Într-un asemenea caz, mama mai bine ar avea cel puţin un Release înfăptuit asupra sa înainte de a încerca să-şi aducă la Clear copiii – şi ea nu ar trebui să-şi atingă copiii până când ei nu au

cel puţin vârsta de opt ani.

Subiectul auditor-restimulare, în care auditorul restimulează preclear-ul sau preclear-ul restimulează auditorul, nu cuprinde aspectul de rutină al terapiei că preclear-ul este întotdeauna restimulat artificial prin terapia standard. Un engram poate fi restimulat atingându-l de mai multe ori şi astfel se va risipi. Problema auditor-restimulare este cea specifică, în care auditorul este un pseudoinamic, având similitudini cu o persoană, care a vătămat pacientul. Este de obicei urmărit aici antagonismul incontrolabil din partea unui pacient faţă de auditor. Unii pacienţi au o asemenea ură pe bărbaţi, încât numai femeile pot lucra cu ei, unii au o asemenea ură pe femei încât numai bărbaţii pot lucra cu ei. Dar chiar când există o antipatie incontrolabilă, dacă nu există nici un alt auditor sau persoană, care poate fi instruită rapid pentru a deveni, terapia poate continua oricum şi ea va înfăptui rezultate.

Reechilibrarea unui caz

Orice caz scos de sub terapie se va reechilibra în câteva săptămâni, ceea ce vrea să spună că el se va stabiliza la o nouă cotă maximă pentru individ. În afara cazului când s-a utilizat hipnotismul prin droguri sau vreo altă metodă ilegală în Dianetică, toate cazurile se vor reechilibra în acest fel, câştigând mult. Este de aşteptat ca restimulările să se anuleze treptat dacă ele se datorează terapiei. Pacientul îşi va găsi treptat nivelul propriu odată adus la stadiul de Release. Cazurile nu trebuie duse până la *Clear* dacă timpul auditorului este scurt, dar este bineînţeles mai bine dacă se întâmplă aşa şi, desigur, majoritatea pacienţilor vor insista pentru aceasta.

Timpul de lucru în terapie

Perioada obişnuită într-un tratament Dianetic este de două ore. În aceste două ore, cu un pacient obişnuit, se va înfăptui tot ce se poate înfăptui în acea zi. Nu este necesar să se lucreze în fiecare zi, dar este de dorit să se lucreze la fiecare două zile sau la fiecare trei zile. A lucra în perioade despărţite printr-o săptămână nu este optim, întrucât cazul tinde să se reechilibreze. Mai mult, există un „recul" la un caz, de obicei în fiecare a patra zi, când pe parcursul a trei zile nu

se lucrează cu el. „Reculul" din a patra zi este un fapt mecanic natural: un engram, activat, când este restimulat în realitate, necesită cam patru zile pentru a se consolida. În terapie, sunt necesare uneori trei zile pentru a „dezvolta" un engram. Aceasta nu înseamnă că trebuie să treacă trei zile ca el să fie disponibil şi nu înseamnă că engramele, nefiind amintiri sau articulate ca ele, necesită uneori trei zile până ies la suprafaţă.

Pentru mai multă claritate, un engram poate fi cerut în ziua întâi şi va fi găsit în ziua a treia. Între timp, auditorul obţine alte engrame. Acest proces este automat în aşa măsură, încât el nu necesită nici o atenţie şi nu va fi remarcat, cu excepţia cazurilor cu care se lucrează o dată pe săptămână. Engramul este cerut în ziua întâi, este gata de a fi redus în ziua a treia, are recul în ziua a patra şi se reechilibrează până în ziua a şaptea.

Ciclul de trei zile este interesant în alt sens. În această perioadă de trei zile doar este observată comportarea generală a preclear-ilor. Investigaţii de precizie o pot fixa la 2,5 zile sau la 3,6 zile (variază în funcţie de individ), dar cea de trei zile este mai adecvată pentru ce ne interesează. Când se face numai o aducere la Release într-un caz, se va descoperi uneori că este necesar să se ia un engram recent şi să se desfăşoare: engramul durerii fizice a vieţii ulterioare (după naştere) va părea că urcă, va rămâne constant timp de trei zile şi apoi va avea un „recul". Când are recul, auditorul va trebui să se întoarcă la el şi să îl desfăşoare din nou. Eliminarea acestor „reculuri" va face până la urmă ca engramul din viaţa recentă să rămână într-un stadiu îngropat.

Deseori se instalează euforia într-un caz atunci, când auditorul atinge un engram ce conţine o manie. Pacientul va începe atunci să tot spună cât de minunată este Dianetica pentru că el este acum într-o stare magnifică şi este atât de fericit. Fiţi atenţi. În trei sau patru zile acest maniac va avea un recul spre o stare depresivă. Fiţi precaut dacă cineva trăieşte una dintre aceste „însănătoşiri" vertiginoase, pentru că este cam tot atât de permanentă cât focul unui chibrit arzând. Ea dispare şi lasă în urmă o cenuşă foarte inertă. Auditorul, văzând această euforie, mai bine s-ar reapuca din nou de caz şi ar reduce mai temeinic engramul, pe care îl conţine sau ar obţine un

engram de mai mare esență.

Timpul necesar pentru a aduce la Clear o persoană este foarte variabil. Prin descărcarea explozivă a disperării și lucrând la câteva engrame timpurii, un auditor poate obține o stare de a fi mai bună la pacient decât în orice terapie din trecut, în douăzeci sau treizeci de ore; acesta este un Release. Se compară cu doi sau trei ani de muncă terapeutică în trecut. Timpul necesar pentru a obține un Clear nu poate fi comparat cu nici un standard din trecut, pentru că un Clear este ceva, despre care nici un standard din trecut nu a visat vreodată.

Într-un caz sonor, în care reevocarea este în stare bună, un Clear se poate obține în o sută de ore. Într-un caz, care a obturat temeinic reevocările, se poate întâmpla orice, până la, în extremă, o mie de ore. În mod similar, cazul imaginativ ce cuprinde lucruri ce nu s-au întâmplat niciodată poate fi lung.

Examinați aceasta în felul următor: Noi putem obține rezultatele a doi sau trei ani de psihanaliză într-o partidă sau două de ședințe de Dianetică, iar ceea ce înfăptuim cu Dianetica nu trebuie refăcut, ceea ce nu este valabil la psihanaliză. Acesta este *Release-ul.* El își poate vedea de treburi într-o manieră cu mult mai competentă, încărcăturile lui emoționale fiind în general eliberate. La Clear noi încercăm și putem realiza un stadiu supranormal al minții. Mii și mii și mii de ore au fost cheltuite pentru educarea unui om: a cheltui două sau chiar zece mii de ore de lucru pentru a-l face să se înscrie peste ceea ce i-ar fi fost posibil înainte este o muncă depusă înțelept. Dar noi nu trebuie să cheltuim nicidecum acest volum de timp. Oamenii au fost aduși la Clear ca pe nimic într-un răstimp de la treizeci de ore, când aveau sonor și un volum mic, până la cinci sute de ore, când aveau reevocare prin obturare plus reevocare imaginară. Ceea ce poate face auditorul cu primele lui câteva cazuri în privința timpului este un semn de întrebare. El va ajunge la Clear până la urmă și cu siguranță în mai puțin de o mie două sute de ore într-un caz grav. Tot timpul cât lucrează pentru obținerea unui Clear el înfăptuiește un Release din ce în ce mai elevat, care, după cel puțin cincizeci de ore, se ridică binișor deasupra normei curente și continuă să se ridice în zbor. Ameliorarea este de asemenea natură încât de la o săptămână la alta schimbarea este observabilă fiziologic

şi este izbitoare fiziologic. Dacă cineva crede că a ajunge la Clear este un salt scurt, cu un câştig mic, atunci el nu are nici o idee exactă despre cât de înalt este acel ţel.

Majoritatea auditorilor vor încerca întâi să aducă la Release şi sunt înţelepţi dacă fac astfel. Când cazul lor propriu este în sfârşit adus la Clear, numai atunci ei îşi vor da seama că starea merita mult mai mult timp decât s-a cheltuit pentru a se ajunge la ea.

Este imposibil de preconizat, având un auditor nou, exact cât timp va consuma el făcând greşeli, învăţându-şi instrumentele, atingându-şi calificarea. Este prin urmare imposibil de estimat la el cât de mult i-ar lua să dobândească un Clear dintr-un pacient. Unui auditor bine instruit nu-i trebuie niciodată mai mult de opt sute de ore cu cel mai rău dintre cazuri: cinci sute este mult.

Date de la rude

Auditorul va fi întotdeauna năpăstuit de anxietatea pacientului de a obţine date de la rude sau prieteni. Solicitarea acestor date însăşi este restimulativă, atât pentru preclear, cât şi pentru rudă. Mamele s-au îmbolnăvit tare din cauză că li s-au dat restimulatori ai bolilor lor proprii din trecut de către copilul care a „aflat subit".

S-a constatat în mod constant faptul că datele obţinute de la rude, părinţi şi prieteni de către preclear sunt absolut şi pe de-a-ntregul fără nici o valoare. Iată-ne depinzând de memoria unui aberat când avem la îndemână, cu Dianetica, o sursă sigură de material precis. Auditorii au avut cazuri ce au progresat foarte lin şi apoi subit au încetat să progreseze: anchetând, se descoperă că preclear-ul s-a făţâit pe la părinţii şi rudele lui pentru material şi ei, nevrând nimic mai mult decât ca el să uite tot ce i-au făcut ei, au folosit mijloace de diversiune ce trebuie eliminate cu grijă. Acestea sunt personajele negative din piesă, oamenii, care i-au provocat preclear-ului starea de aberat. Dacă se aşteaptă date precise de la ei, se poate aştepta şi ca luna să fie brânză fină.

Dacă auditorul vrea date de la aceşti oameni şi le solicită ocolind preclear-ul, el poate să ajungă undeva. Dar orice date obţinute în acest fel au o valoare care, în spionaj, este utilizată pentru a eticheta „Sursă incompetentă - material improbabil".

Avertizaţi un preclear să nu-şi sâcâie rudele şi părinţii şi explicaţi-i că îi poate îmbolnăvi cerându-le date, pe principiul restimulatorului. Dacă vrem confirmarea datelor primite, singurul mod de a le obţine este a pune părintele sau ruda sub terapie. Într-un asemenea moment, vom obţine sursele de dramatizare fundamentale: în viaţa prenatală şi copilăria părintelui. Aceasta este o problemă de cercetare, nu de terapie.

Dacă auditorul are Mama la dispoziţie, el poate trece în fugă prin naşterea trăită de copil şi apoi din punctul de vedere al Mamei, ţinându-i pe cei doi separat, şi să obţină verificarea preciziei terapiei. Şi există alte date ce pot fi comparate astfel, utilizându-se protecţii adecvate.

Realitatea subiectivă, nu realitatea obiectivă, este chestiunea importantă pentru auditor. Prima, ultima şi cea din totdeauna, *oare pacientul se face bine?*

Oprirea terapiei

Femeia refuzată[105] are un rival violent în preclear-ul la care terapia a fost oprită prin decizia auditorului.

Menţinerea preclear-ului în terapie, indiferent cât de rare sunt şedinţele, satisface într-o oarecare măsură eforturile pe care le face personalitatea lui pentru a lupta curăţit de aberaţii.

Personalitatea de bază, arhivistul, nucleul „eului", care vrea să aibă comanda asupra organismului, dorinţele fundamentale ale personalităţii pot fi considerate sinonime în ce ne interesează. Există un salt enorm al acestui sine fundamental – care este realmente individul însuşi – pentru a cuceri engramele. Engramele, împrumutând viaţă de la gazda lor, apar ca lucruri, care nu vor să fie cucerite. Pe cât de mecaniciste sunt toate acestea de fapt, auditorul se va pomeni deseori minunându-se de rezistenţa, pe care o pot face engramele şi uimindu-se de eforturile personalităţii fundamentale de a cuceri engramele. El lucrează *cu* personalitatea fundamentală, individul însuşi, şi ignoră eforturile engramice de a interveni. Dar

---

105 femeia refuzată: o aluzie la proverbul nici furia iadului nu se poate asemăna cu o femeie batjocorită, ceea ce înseamnă că nimeni nu este mai mânios decât o femeie, care a fost respinsă în dragoste.

există o situație în care personalitatea fundamentală pare să lase terenul liber pentru engrame în efortul de a înfăptui terapia.

Când se lucrează asupra lui, un „pacient" s-ar putea să fi fost sceptic, sarcastic sau chiar viciat pentru auditor. Sau s-ar putea ca pacientul să fi fost considerat complet neglijent cu banca sa de engrame. Sau pacientul ar putea chiar să se înfurie pentru că urăşte terapia. Pentru unul din aceste motive, auditorul poate să decidă nejudicios să înceteze să lucreze cu pacientul. Pacientul este informat de aceasta. Pentru scurt timp, poate, pacientul e posibil să nu manifeste nici o reacție, dar în câteva minute, câteva ore sau câteva zile personalitatea fundamentală, căreia i se refuză o cale de ieşire, poate începe să utilizeze orice armă la îndemână pentru a sili auditorul să reia terapia.

Perturbat de încetarea terapiei, chiar dacă el poate că a insistat să fie oprită, fostul pacient poate începe fie să decadă rapid, fie să atace, fățiş sau pe ascuns, pe auditor şi chiar terapia însăşi. Femeia refuzată a realizat rareori răsturnări atât de temeinice cât foştii pacienți, cărora li s-a refuzat continuarea terapiei. Auditorii au fost insultați personal, s-au făcut cercetări asupra altor precleari ai lor şi au fost subminați prin atacuri violente asupra terapiei însăşi, au fost ținta a tot felul de acuzații şi campanii de zvonuri şi au fost foarte stânjeniți de precleari, cărora li s-a refuzat continuarea terapiei înainte de a avea loc atingerea stării de Release. Chiar Release-ii trainicii, legitimi, ale căror boli psihosomatice au dispărut şi care ar trebui să fie foarte bucuroşi, s-a observat că creează turbulență când auditorul nu vrea să-i ducă până la starea de Clear. Se pot utiliza oricâte mecanisme de fostul pacient, tot atâtea mecanisme cât utilizează oamenii pentru a forța pe alți oameni să intre în acțiune. Unul dintre mecanisme este o reluare a apatiei şi un „declin rapid". Un altul este ducerea unei campanii sălbatice împotriva terapiei. Un altul este atacul personal al auditorului. Fiecare are, ca intenție ce se poate dovedi, reluarea terapiei.

Mintea ştie cum funcționează mintea. Şi mintea, care a gustat o cale de ieşire din durere şi nefericire se poate presupune că, dacă acea cale este blocată, îşi va utiliza toate metodele pentru a face ca terapia să fie reluată.

Indiferent cât de dezagreabil în toate amănuntele era fostul pacient, în momentul, când auditorul începe terapia asupra lui din nou, atitudinea se transformă. Nu se mai fac eforturi distructive împotriva auditorului sau terapiei, ci totul este aproape tot atât de bine cât era înainte de a se declara încetarea.

Nu presupuneţi, totuşi, că preclear-ul, dacă a fost neglijent, recalcitrant[106] sau în general necooperant înainte, acum va îmbrăţişa terapia ca un pacient disciplinat. Nu se întâmplă nicidecum aşa, cu el este acum tot atât de dificil de lucrat cât şi înainte, *plus* un oarecare antagonism suplimentar generat de ordinul de încetare.

Într-un asemenea caz, auditorul este blestemat dacă o face şi blestemat de două ori dacă nu o face. Dar există o cale de ieşire din aceasta. Fenomenul de „transferare", în care pacientul pur şi simplu transferă necazurile lui către profesionist, nu este mecanismul ce acţionează aici; transferul este un lucru diferit, crescut dintr-o sete de atenţie şi un sentiment de nevoie de sprijin pe lume. Transferul se poate presupune că va dura pentru totdeauna, dacă i se permite; pacientul unui doctor, de exemplu, poate să o tot ducă aşa, având boli numai pentru a ţine doctorul în preajmă. Transferul poate avea loc în terapia Dianetică, pacientul se poate bizui pe auditor în mod trainic, îl poate implora să-i dea sfaturi, dă impresia că deţine engrame în efortul de a-l menţine pe auditor în lucru laborios şi disponibil şi interesat; toate acestea sunt rezultatul unui calcul de compasiune şi constituie o conduită aberată. Auditorul inteligent nu va da sfaturi sau nu va încerca să conducă viaţa nimănui, pentru că o persoană lucrează bine numai ca organism auto-determinat. În terapia Dianetică, indiferent care este atitudinea pacientului, indiferent cât de mult „doreşte să fie bolnav" sau să-şi transfere povara, indiferent chiar de remarcile sale viciate către auditor în timpul şedinţelor, condiţia nu poate prevala pentru totdeauna. Personalitatea fundamentală încearcă să străbată; „eul" încearcă să integreze sinele. Chiar munca indiferentă va elibera până la urmă suficientă încărcătură dintr-un caz şi va reduce suficiente engrame pentru a aduce o stabilitate mai mare pacientului. Personalitatea

---

106 recalcitrant: neascultător, opunând rezistenţă la autoritate sau disciplină.

fundamentală devine din ce în ce mai puternică şi prin urmare mai încrezătoare în sine. Introvertirea ocazionată de efortul continuu de a ajunge la lumea interioară a băncii de engrame se atenuează şi extrovertirea ia naştere din ce în ce pe măsura avansării cazului. Soluţia este a lucra asupra pacientului lin şi bine şi într-o zi el va fi într-adevăr eliberat sau Clear. Dar între timp, dacă opriţi terapia asupra cuiva, nu fiţi surprins de nimic din ce se întâmplă; puteţi să remediaţi acest lucru numai reluând cazul.

Evaluarea auditorului

Auditorul trebuie să facă multe evaluări pentru el însuşi. *El nu evaluează sau impune asupra preclear-ului său nici un calcul.* Dacă preclear-ul calculează că aceasta a fost ceea ce l-a îmbolnăvit, atunci aceasta este ceea ce acceptă auditorul. A explica preclearului că din engram l-a afectat cutare şi cutare nu este numai o pierdere de timp, ci îl şi încurcă pe preclear. Motivul, pentru care un auditor evaluează este să se asigure că nu acceptă date imaginate sau date incomplete ca engrame.

Un incident nu se va risipi decât dacă datele din el sunt corecte: acest lucru este automat. Schimbaţi numai o silabă din incident, şi se va împotmoli. Sau, dacă pare să dispară, se va întoarce. Astfel, nu există nici o teamă că vreun incident care descreşte cu repetarea relatării este incorect. Datele din el trebuie să fie mai mult sau mai puţin corecte sau el nu se va reduce în acest fel. Astfel, auditorul care provoacă incidentele, datele sau face pe dumnezeul în alt fel va avea în mână un caz încurcat de tot, înainte de a merge foarte departe şi va avea un subiect care nu progresează. Dacă subiectul începe să desfăşoare vreun engram unde Mama are relaţii cu cinci eschimoşi, lăsaţi-l să o desfăşoare şi niciodată, niciodată, niciodată, niciodată nu-i spuneţi că credeţi că nu era adevărat. Dacă îi spuneţi subiectului că credeţi că îşi imaginează lucruri, îi puteţi da un recul serios. Dacă-i spuneţi că credeţi că mama a avut motivele ei, v-aţi dat de partea opoziţiei: astfel nu atacaţi engramul, ci o ajutaţi pe mamă să atace subiectul. Pentru a critica, a corecta sau a judeca în alt fel, preclear-ul nu are nici cel mai mic rol în Dianetică şi determina mai mult încetinirea un caz decât orice altă acţiune. Un

auditor, care solicită provocator materialul ce i se dă poate că practică vrăjitoria sau acupunctura[109] chineză sau şamanismul sau farmecele[110], dar nu practică Dianetica. Şi el nu va obţine rezultate. O remarcă către subiect cum este „Cred că greşeşti crezând că mama ta va încerca să te avorteze" sau „Cred că îţi imaginezi aceasta" vă poate da înapoi preclear-ul cu cincizeci de ore. Auditorul nu critică sau judecă preclear-ul, nici nu evaluează pentru preclear materialul acelei persoane.

Auditarea se face în întregime în particular şi pentru sine. Dacă pacientul tocmai şi-a relatat al cincilea accident de tren prenatal, puteţi fi sigur că aţi intrat într-o fabrică de minciuni dintr-un engram oarecare. Calea greşită de a acţiona pentru corectarea acestui lucru este a-l comunica preclear-ului. Calea justă de a acţiona în acest sens este găsirea fabricii de minciuni, un engram ce conţine o remarcă cum este „Spune-mi orice! Spune-mi orice. Nu-mi pasă, atâta timp cât îmi spui ceva. Dar pentru Dumnezeu, nu-mi spune adevărul, nu-l pot suporta!" Sau „Nu-i poţi spune adevărul. Ar răni prea tare." Există o mie de forme ale fabricii de minciuni. Şi ele nu sunt prea neobişnuite.

Niciodată nu-i spuneţi preclearului de ce căutaţi ceva. Dacă îi spuneţi că vreţi o fabrică de minciuni, fabrica de minciuni va forma o fabrică de minciuni. Dacă spuneţi că vreţi o încărcătură emoţională, veţi inhiba orice încărcătură emoţională de a se descărca. Pur şi simplu faceţi o estimare liniştită a situaţiei, reduceţi tot ce pare valabil şi continuaţi să încercaţi a obţine motivul, pentru care cazul nu funcţionează cât de bine posibil.

Testul pentru valabilitatea unei engrame nu este *intriga*. Intriga este lipsită de valoare. Engramele sunt numai colecţii de remarci conţinute în perioade de „inconştienţă'. Nu are deloc importanţă dacă aceste remarci concordă cu modul în care un auditor crede că trebuie dusă o viaţă sau modul în care un preclear ar trebui să-şi privească părinţii. Intriga este ceva ce scriitorii pun în poveşti. Auditorii nu au nimic de-a face cu ea. Un engram este fundamental

---

109 acupunctură: practică chinezească de împungerea ţesuturilor corpului cu ace fine pentru a alina durerea sau ca anestezic local.

110 farmece: o formă de religie bazată pe credinţa în vrăjitorie şi rituri magice, practicată de unele popoare din Indiile de Vest şi America.

ilogic şi iraţional; nu încercaţi să interpretaţi raţionalitate în vreunul! Dacă părinţii erau cunoscuţi drept membri de valoare, integri ai comunităţii şi engramele par să indice că Mama îşi lua noaptea rolul de prostituată, acceptaţi engramele.

Valabilitatea se stabileşte foarte simplu. Puneţi următoarele întrebări engramelor:

1. Are o senzaţie somatică?
2. Senzaţia somatică este variabilă, ceea ce vrea să spună este supusă la schimbare continuă?
3. Se reduce? (dacă nu, conţinutul pe care îl desfăşoară preclearul este greşit sau engramul este departe în susul lanţului şi are altele înaintea ei.)
4. Conţinutul engramic concordă cu aberaţia pacientului?
5. Senzaţiile somatice concordă cu bolile psihosomatice despre care se ştie că pacientul le-a avut?
6. Aduce alinare pacientului? Şi aceasta din urmă este mai importantă decât tot restul.

Pentru că vindecătorii mintali din trecut au spus în mod grandios „Oh, aceasta nu se potriveşte cu ideea *mea* despre cum să-ţi petreci viaţa" nu constituie nici un motiv pentru ca auditorul să trebuiască să mute Dianetica de pe făgaşul ei normal. Vindecătorii mintali de ieri nu au obţinut rezultate. Dianetica obţine rezultate: şi unul dintre cele mai importante motive, pentru care Dianetica obţine rezultate este că ea nu încearcă să deformeze viaţa pentru a se potrivi cu Dianetica, ci ea aplică Dianetica la viaţă. Multe lucruri noi şi uimitoare vor ajunge în atenţia auditorului. Motto-ul lui, cum a fost văzut pe o creastă din Anglia unde un corb de nouăzeci de picioare stătea pe un castel, suna aşa: „Nu fi surprins de nimic."

Raportul Kinsey nu a început să spună povestea pe care dvs., ca auditor, o veţi dobândi în Dianetică. Pentru că mama, prin ea însăşi, nu este nici faţa Juniorului prezentat, nici faţa societăţii prezentate, şi pentru că Mama şi Tatăl, prin ei înşişi, nu se comportă aşa cum s-ar putea presupune că au făcut-o în societate nu constituie motive suficiente pentru a forţa un preclear să continue să fie un aberat.

În mod continuu în textele psihiatrice nimerim pacienţi, care au încercat să le spună psihiatrilor despre viaţa prenatală şi cărora li s-a

spus, cu o solemnitate nostimă că incidentele sunt imaginare. Pacienţii, la care s-a renunţat pe toate fronturile de către toate şcolile existente pentru că datele lor nu erau croite pentru a se potrivi cu credinţa acelor şcoli, s-au însănătoşit pe deplin şi şi-au realizat condiţia mintală optimă, cu mult deasupra celei a mentorilor lor anteriori, prin Dianetică, parţial pentru că Dianetica nu se situează deasupra faptelor vieţii. El nu numai că nu-i cere pacientului să înfrunte realitatea prin desfăşurarea engramelor, ci el îşi cere şi sieşi să înfrunte realitatea prin acceptarea faptului că, oricare ar fi conţinutul, dacă el se potriveşte cu *oricare* dintre condiţiile înscrise mai sus, este valabil în terapie.

Auditare înseamnă a asculta; înseamnă şi a calcula. A calcula unui caz înseamnă stabilirea locului de unde pleacă pacientul de la raţionalitatea optimă în conduita lui de viaţă, dar, mai important, unde există engrame de durere fizică şi de emoţie dureroasă şi cum se pot ele aborda şi reduce.

Pacienţii descoperă câteva lucruri uimitoare despre părinţii şi rudele lor când sunt sub terapie. Ei descoperă deseori, ca un pacient, care crezuse că fusese bătut zilnic de tatăl său, că viaţa este de fapt mult mai bună decât păruse.

Cazurile de concepţie premaritală sunt foarte obişnuite, pacientul încă nenăscut descoperindu-se la nunta părinţilor săi. Şi aceste cazuri sunt deseori foarte dificil de rezolvat, întrucât conţin atât secret în engramele lor.

Mecanismele fabricii de minciuni vor încerca deseori să-i dea mamei iubiţi suplimentari şi vor încerca să-l transforme pe Tată într-o bestie furioasă, dar o fabrică de minciuni este foarte uşor de detectat: incidentele expuse nu se desfăşoară ca engrame: la trecerea prin ele a doua oară, conţinutul lor este schimbat pe larg, ele nu mai au senzaţii somatice şi conţinutul lor nu este aberant.

Pe scurt, testul este dacă cineva are un engram adevărat sau nu, şi nu dacă engramul are vreun sens sau nu. Pentru că tatăl putea foarte bine să fi fost o bestie furioasă într-un budoar[112], iar mama putea foarte bine să aibă raporturi sexuale cu internii: iar tatăl putea foarte

---

112 budoar: dormitorul unei femei, cameră de toaletă sau odaie de zi.

bine să fi fost un miel blând cu toată reputația, pe care i-a făcut-o Mama după naștere, iar mama putea foarte bine să fi fost o izmenită frigidă, în ciuda poveștilor sălbatice, pe care le-ar fi putut auzi preclear-ul. Adevărul va ieși la iveală la reducere, dar reducerea lui nu constituie nici o preocupare de-a auditorului în afara obținerii de engrame.

În primul rând, în ultimul rând și întotdeauna, obțineți engrame, obțineți-le cât de timpuriu posibil pentru durere, mai târziu pentru emoție, obțineți-le, ștergeți-le, descărcați-le, curățați-le! Faptul, că ele nu s-au calculat ca date adevărate a fost ceea ce l-a determinat pe aberat să fie aberat. Lăsați intrigile pentru scriitori: sarcina noastră este terapia.

Dar nu „aveți încredere în prostii": cereți senzațiile somatice, vedeți dacă ele variază pe măsură ce preclear-ul pronunță cuvintele. Faceți testul pentru engrame. Și pe intrigă s-o ia naiba.

DIANETICĂ - TRECUT ȘI VIITOR

ISTORIA DIANETICII

Istoria Dianeticii este istoria unui voiaj de descoperiri, a unei explorări în domenii noi şi aproape necartate[28], *terra incognita,* mintea omenească, un ţărâm ce se la află la un centimetru în spatele frunţii voastre.

Voiajul a durat mulţi ani şi munca a fost îndelungată, dar acum avem hărţi şi putem merge şi ne întoarce după voie.

Observaţiile asupra raselor sălbatice şi civilizate în acesta şi în alte climate[29] îndepărtate au format fundamentul pentru cercetările antropologice[30]: scrierile câtorva oameni în ultimii patru mii de ani au constituit călăuze erudite. Străvechile scrieri hinduse, lucrările primilor greci şi romani incluzându-l pe Lucreţiu, strădaniile lui Francis Bacon, cercetările lui Darwin şi o parte din gândirea lui Herbert Spencer compun majoritatea datelor filosofice. Inevitabila absorbţie din cultura noastră curentă a pus la dispoziţie multe informaţii trecute cu vederea. Ceea ce a rămas a fost ceea ce navigatorii numesc "în afara hărţii".

În 1935, au început unele dintre cercetările de bază: în 1938, au fost descoperite şi formulate axiomele principale. În următorii ani

---

28. **necartat**: netrecut, neînregistrat pe hartă; neexplorat, necunoscut
29. **climate:** regiuni sau domenii, în special cu referire la climele lor
30. **antropologic:** derivă de la *antropologie,* ştiinţă, care tratează originile, dezvoltarea fizică şi culturală, caracteristicile biologice, obiceiurile şi credinţele sociale ale umanităţii

aceste axiome au fost testate în acel laborator, care este lumea. Războiul a întrerupt munca, aşa cum o face războiul, fiind haos, dar la scurt timp după încetarea ostilităţilor, cercetarea a fost reluată. Până într-un an, fundamentele acestei ştiinţe, aşa cum ele se aplică minţii umane, au fost integrate. Ele au fost testate pe o lungă serie de pacienţi aleşi la întâmplare, şi fiecare test a perfecţionat mai departe munca, iar fiecare aplicare a adus rezultate specifice.

La cinci ani de la reluarea strădaniilor, în 1950, lucrarea era gata de a fi publicată, toate testele ducând la concluzia că Dianetica *este* o ştiinţă a minţii, că într-adevăr *dezvăluie* legi despre gândire necunoscute până atunci , şi că a funcţionat cu toate tipurile de boli mentale anorganice şi psihosomatice organice. Mai mult, datorită perfecţiunii formei atinse, s-a dovedit că poate fi folosită cu uşurinţă şi de oameni fără o instruire îndelungată.

Ţelul, pe care l-am atins aici este o ştiinţă, care funcţionează şi care poate fi pusă în aplicare cu succes de indivizi mai puţin instruiţi. Acest ţel nu fusese până atunci atins sau măcar abordat.

Odată ce cineva reuşeşte punerea piciorului pe un pământ necunoscut, află mai multe lucrurişi cu fiecare nouă informaţie, orizontul său se lărgeşte, incluzând domenii mai vaste de cunoştinţe. Dianetica vindecă, şi vindecă fără excepţii. Şi există şi alte ţeluri.

Educaţia, medicina, politica şi arta şi, într-adevăr, toate ramurile gândirii umane, sunt clarificate prin intermediul Dianeticii. Şi chiar şi aşa, nu este de ajuns.

Dianetica are, până acum, o istorie scurtă: însă are o tinereţe viguroasă, care prevede un mâine mai bun. În scurt timp ea va include şi mai multe în sfera sa. Istoria Dianeticii de-abia a început.

Planul A includea perfecţionarea ştiinţei, testarea ei pe pacienţi de tot felul şi, în final, răspândirea Dianeticii ca fiind proprie terapiei. Acest plan se încheie odată cu lansarea acestei cărţi.

Planul B include o cercetare mai amănunţită a forţei vieţii, o încercare de soluţionare a câtorva dintre bolile ce nu au fost încă abordate, cum ar fi cancerul şi diabetul, şi perfecţionarea tehnicilor descoperite precum şi răspândirea lor. Aceasta va încheia planul B.

Planul C include un efort de a descoperi un eşalon mai înalt al originii şi destinaţiei universale, dacă problema este una de origine şi

destinaţie, şi a factorilor şi forţelor implicate, până la punctul de a asigura o mai bună înţelegere şi o aplicare folositoare a cunoştinţelor astfel câştigate, dacă au fost câştigate, şi dacă au fost astfel câştigate, răspândirea lor.

O parte a planului B este organizarea unei fundaţii, astfel, încât cercetarea să fie îndeplinită mai rapid.

Istoria Dianeticii de-abia a început. Ce alte lucruri încep odată cu originea unei ştiinţe a minţii, numai ziua de mâine ne poate spune.

Dianetica Judiciară

Acest scurt sumar al Dianeticii Judiciare este inclus în lucrarea de faţă ca un ajutor pentru auditor.

Dianetica Judiciară acoperă domeniul adjudecării[31] în cadrul societăţii şi între societăţile de oameni. Din necesitate, ea îmbrăţişează jurisprudenţa[32] şi codurile sale, şi stabileşte definiţii şi ecuaţii de precizie pentru statornicirea echităţii. Este ştiinţa judecăţii.

Jurisprudenţa şi adjudecările sale sunt construite pe pietrele de temelie ale *adevărului* şi *greşelii, binelui* şi *răului.* Definirea acestora este inerentă în Dianetică: prin aceste definiţii, o soluţie corectă poate fi atinsă cu privire la orice acţiune sau acţiuni ale omului.

Testul fundamental al raţionalităţii este abilitatea de a diferenţia adevărul de greşeală. Factorii fundamentali în stabilirea unei cenzuri sunt binele şi răul. Fără definiţii de precizie ale acestor patru factori orice structură a legii sau a judecăţii este făcută neputincioasă, şi devine implicată prin introducerea de factori arbitrari, care caută să adjudece introducând erori, care să anuleze erorile. Coduri penale, care să răspundă oricăror nevoi pot fi scrise numai atunci, când există definiţii de precizie, ştiinţifice pentru cei patru factori, iar echitatea civilă, care să nu conducă la nedreptate, numai atunci poate fi stabilită şi formulată.

Problemele jurisprudenţei şi, într-adevăr, ale tuturor judecăţilor, sunt insolubil legate de problemele de comportament.

---

31 .**adjudecare:** *(legislativ)* acţiunea unei instanţe de a emite un ordin, o judecată sau un decret

32. **jurisprudenţă:** studiul legii sau a unei părţi anumite a acesteia

O societate ideală ar fi o societate de persoane neaberate, Clear-ii, conducându-şi vieţile într-o cultură neaberată: pentru că şi persoana şi cultura pot fi aberate. Aberaţiile culturii intră în ecuaţiile comportamentului ca factori iraţionali, pe poarta educaţiei şi a obiceiurilor sociale şi jurisprudenţei. Nu este de ajuns, ca un individ să fie el însuşi neaberat, deoarece se află între graniţele unei societăţi, care şi-a compus cultura din multe prejudecăţi şi obiceiuri iraţionale.

Stabilirea adevăratei surse a greşelii şi răului este o problemă fundamentală pentru întreaga jurisprudenţă. Din nefericire, adevărata sursă zace în iraţionalităţile celor din generaţiile trecute care, lucrând cu cunoştinţe limitate şi oprimaţi de ceea ce îi înconjura, au găsit soluţii în ecuaţii ce conţineau factori falşi şi nedefiniţi. Aceste generaţii, de mult îngropate, nu pot fi considerate responsabile. Noi suntem moştenitorii tuturor erelor trecutului, şi aceasta este bine: dar noi suntem şi moştenitorii tuturor iraţionalităţilor din trecut, şi aceasta este rău. În asemenea circumstanţe şi în absenţa raţiunii largi, adjudecarea de către auditor a preclear-ului în relaţie cu acţiunile rele sau greşite, nu poate fi făcută cu acurateţe. Criminalul şi nebunul, ipohondrul şi cel care îşi bate nevasta, dictatorul fără milă care vrea să zguduie lumea şi măturătorul de stradă, care doar stă şi plânge, sunt toţi, şi fiecare în parte, dominaţi şi conduşi de propriile lor surse de iraţionalitate, de lumea ce a intrat în adâncimile asunse ale minţilor lor distruse de durere şi care, sub forma aberaţiei sociale, îi fărâmiţează din exterior.

Auditorul este interesat de ceea ce *i s-a* făcut pacientului, nu de ceea ce *a* făcut pacientul său; pentru că orice ar fi făcut pacientul este uitat pentru totdeauna şi nu a fost sursa, ci doar manifestarea suferinţei sale.

Fiind dată o societate de persoane neaberate, fiind dată o cultură, din care au fost şterse toate iraţionalităţile, atunci şi numai atunci omul poate fi cu adevărat responsabil de actele sale, atunci şi numai atunci. Dar, din cauza acestui fapt, acum trebuie să ridicăm umbra responsabilităţii. Un om nu *trebuie* să se dea bătut în faţa engramelor sale.

Poate că într-un timp îndepărtat numai persoanelor neaberate li se vor acorda drepturi civile înaintea legii. Poate că ţelul va fi atins într-

într-un efort de a anula vechile rele. La final nu mai poate exista raţiune; poate exista numai forţă, şi acolo unde nu sălăsluieşte raţiunea dar sălăsluieşte forţa, nu există nimic altceva decât vârtejul unei furii nebune. Acolo unde sălăsluieşte o furie nebună, încă nerezolvată, în timp trebuie să apară apatia; şi apatia, agravându-se, în mod inevitabil duce la moarte.

Suntem aici în faţa unei punţi dintre o stare a omului şi următoarea. Suntem deasupra unei prăpăstii ce desparte un platou mai jos de unul mai înalt, şi această prăpastie marchează un pas evoluţionar artificial în progresul omului.

Auditorul este la această punte; când va fi făcut Clear, el va fi la capătul mai înalt al acesteia. El va vedea multe trecând. El poate vedea obiceiuri, legi, organizaţii şi societăţi încercând să evite puntea, dar, trecând în fugă, se vor prăbuşi în nimicnicia de dedesubt.

În atitudinea sa faţă de preclear-ii săi sau faţă de societate în mare, el nu poate câştiga nimic prin mustrarea şi judecarea greşelilor trecutului în lumina simţirilor prezente. Nu numai că nu poate câştiga nimic, dar poate împiedica progresul. Nu trebuie să avem remuşcări pentru faptul că atacul împotriva iraţiunii a început. Atacaţi iraţiunea, nu societatea sau omul.

Dianetica şi Războiul

Organismele sociale pe care le numim state şi naţiuni, se comportă şi reacţioncază din toate punctele de vedere ca şi cum ar fi organisme individuale. Cultura are mintea sa analitică, simţirile combinate ale cetăţenilor săi în general şi ale artiştilor, oamenilor de ştiinţă şi oamenilor de stat în particular. Banca de memorie socială standard este informaţia acumulată de-a lungul generaţiilor. Organismul social are şi mintea sa reactivă reprezentată de prejudiciile şi iraţionalităţile întregului grup. Această minte reactivă este servită de o bancă de engrame, în interiorul căreia zac experienţele dureroase din trecut, şi care dictează acţiuni reactive la anumite subiecte ori de câte ori acele subiecte sunt reactivate în societate. Aceste lucruri, mult prea pe scurt, reprezintă o analogie folosită în Dianetica Politică.

Organismul social se comportă într-o manieră, care poate fi redată grafic pe Scala emoţională; are dinamica sa de supravieţuire şi reprimatorii săi, reprimările sale interne datorate engramelor, şi graba sa către o infinitate de durată optimă. Criminalii, trădătorii şi fanaticii constituie, de exemplu, engrame interne, care reprimă potenţialul de supravieţuire pe Scala emoţională.

Există o definiţie de precizie pentru fiecare nivel social, în relaţie cu Scala emoţională. O societate liberă, muncind într-o cooperare completă către ţelurile comune, ar fi o societate de nivel 4. O societate stingherită de restricţii arbitrare şi legi opresive ar fi o societate de nivel 2. O societate condusă şi supusă toanelor unui singur om sau ale câtorva, ar fi o societate de nivel 1. O societate guvernată de misterele şi superstiţiile unei organizaţii mistice ar fi o societate de nivel 0. Potenţialul de supravieţuire în fiecare caz poate fi observat oriunde în istorie. Orice epocă de aur este de nivel 4. Practicile opresive, lăcomia individuală şi greşelile de judecată în general reduc societatea prin introducerea în cadrul ei a unor elemente nesatisfăcute. Pentru a face faţă acestora, în trecut, şi mai multe oprimări au fost folosite. Supravieţuirea societăţii s-a redus în continuare. Odată cu mai multele oprimări au venit şi noi engrame şi astfel şansele unei supravieţuiri de lungă durată au alunecat în jos pe Scala emoţională. Şi cu această reducere a potenţialului a apărut durerea, pe măsură ce s-a intrat în zonele joase.

Societăţile se înalţă şi cad pe Scala emoţională. Dar există un punct periculos sub care o societate nu poate ajunge fără a reacţiona aşa cum ar face-o un individ reprimat în acest mod: societatea atinge un punct limită şi înnebuneşte. Acest punct este în jurul valorii de 2,0.

Cearta dintre societăţi, dintre naţiuni, are multe cauze, toate mai mult sau mai puţin iraţionale. Au existat multe momente, când o societate a fost forţată să zdrobească o alta mai puţin conştientă decât ea. Dar cu fiecare confruntare, noi engrame au luat naştere atât pe scena internaţională cât şi în interiorul societăţilor.

Războiul este de nivel 1 internaţional. Nu este cu mult mai raţional decât orice individ care, atingând un nivel 1 general şi cronic, este internat într-un ospiciu sau, atingând temporar nivelul 1, comite o

crimă şi prin urmare este încarcerat. Dar nu există nici un temnicer pentru societăţi; în acest moment există numai moarte şi astfel acestea mor, şi astfel au murit.

Înainte de acest moment nici un alt instrument în afara forţei nu putea fi întrebuinţat de o naţiune confruntată cu o altă naţiune înnebunită. Prin contaminarea cu aberaţii, ambele naţiuni apoi înnebuneau. Nici o naţiune nu a câştigat vreodată în întregime un război. Nici o naţiune nu a triumfat vreodată prin forţa armelor. Nici o naţiune nu a prevenit un război luând o atitudine de ameninţare sau manifestându-se defensiv.

Aceste sentimente de ură ce se înmulţesc piramidal[33], sfidează acum omul cu arme atât de puternice, încât omul însuşi poate dispărea de pe Pământ. Nu există nici o problemă în a controla aceste arme. Ele explodează când şi unde le spune omul să explodeze. Problema constă în a controla omul.

Nu există azi în lume nici o problemă naţională, care să nu poată fi rezolvată numai prin raţiune. Toţi factorii, care împiedică o soluţionare a poblemei războiului şi armelor sunt factori arbitrari şi nu au o validitate mai mare decât explicaţiile justificatorii ale unui hoţ sau criminal.

Fermierul din Iowa[34] nu are nici un fel de dispută cu comerciantul din Stalingrad[35]. Cei care spun că astfel de dispute există, *mint*.

Nu există nelinişti pe plan internaţional, care să nu poată fi rezolvate prin mijloace paşnice, nu în termenii unui guvern supranaţional, ci în termenii raţiunii.

Jonglând cu ideologii[36] indefinibile, jucându-se cu ignoranţa maselor, entităţi nonexistente precum coşmarurile mărşăluiesc prin lume sub forma zeilor Ism[37]-ului.

Nici un interes de sine nu poate fi atât de mare, încât să ceară

---

33. **piramidal**: ce se înmulţesc rapid şi pe baze din ce în ce mai largi
34. **Iowa**: stat aflat în nordul centrului Statelor Unite; produsele sale de bază sunt agricole
35. **Stalingrad**: fostul nume al Volgograd-ului, un oraş aflat pe fluviul Volga în Rusia
36. **ideologii**: scheme sistematice de idei, de obicei în legătură cu politica sau societatea sau cu conducerea unor clase sau grupuri, şi privite ca acţiuni justificabile, în mod special acelea, care sunt considerate implicite sau care sunt adoptate ca un întreg şi menţinute indiferent de cursul evenimentelor
37. **Ism**: o doctrină, teorie, sistem, etc., în mod special una a cărui nume se termină în *-ism*

măcelărirea omenirii. Cel care ar cere acest lucru, cel care nu ar preveni acest lucru prin toate mijloacele raționale, este nebun. Nu există *nici o* justificare pentru război.

În spatele cortinelor limbilor și obiceiurilor diferite, gloatele sunt învățate să nu recunoască nici o înrudire cu alte gloate. Învățați de propriile lor terori, și guvernați de propriile lor aberații, conducătorii consideră alte ism-uri, ca fiind lucruri detestabile.

Nu există nici o structură politică perfectă pe Pământ în ziua de azi, nu există nici chiar o bună definiție a unui crez politic perfect. Statele sunt victimele aberațiilor interne și externe.

Dianetica se adresează războiului, deoarece există într-adevăr o întrecere între știința minții și bomba atomică. S-ar putea să nu existe o generație viitoare, care să știe cine a câștigat.

Numai raționalitatea îl poate conduce pe om peste aceste amenințări cu dispariția.

Nebunia nu poate exista fără o confuzie a definițiilor și a scopului. Soluția la problema internațională nu se află în reglementarea sau reducerea arsenalelor și nici în constrângerea oamenilor. Ea se află în definirea teoriei politice și a politicii în astfel de termeni, încât să nu existe nici o greșeală a proceselor clear; se află în stabilirea unor țeluri raționale pentru atingerea cărora societățile să poată munci în mod colectiv și individual; și se află într-o competiție de câștiguri intersocială atât de mare, încât nimeni să nu devină dispensabil pentru oricare altul.

Lupta principală a omului nu este cu omul - aceasta este nebunie. Lupta principală a omului este cu acele elemente, care îl asupresc pe el ca specie și îi împiedică înaintarea către țeluri înalte. Lupta omului este cu elementele, cu spațiul și timpul, și cu speciile care sunt distructive pentru el. El de-abia și-a început cucerirea. Abia acum este înarmat cu destule instrumente și destulă știință pentru a duce la bun sfârșit cucerirea universului. El nu are timp să se sfădească și să se complacă în istericale și yah-yah[38]-uri aruncate peste gard, în legătură cu bomba atomică.

---

38. **yah-yah**: amer., intraductibil, exclamație de nerăbdare sau bătaie de joc, termen în argou pentru țâfnă

Exploatarea puterii atomice pune alte lumi în raza atingerii sale. De ce să ne ciorovăim pentru această lume? Ultimele descoperiri în domeniul fotosintezei par să îl hrănească şi să îl îmbrace regeşte chiar dacă ar număra de mii de ori mai mult decât actualele două miliarde de pe Pământ. Pentru ce motiv se poate certa? De ce?

Omul raţional va intra într-o competiţie a câştigurilor, a meritelor şi a producţiei. Aceste naţiuni măreţe, aceşti "giganţi" puternici, neînfricaţi, formidabili, sunt de fapt băieţei prost educaţi care-şi aruncă insulte unul altuia pentru posesia asupra unei pisici moarte? Şi ce e cu armatele? Armatele mor. Dacă măreţia ar face bine, atunci Roma ar conduce încă lumea. Cui îi este frică acum de această curiozitate arheologică[39] care a fost Roma?

Există un ţel mai înalt, un ţel mai bun, o victorie mai glorioasă decât oraşe pustiite şi morţi arşi de radiaţii. Există libertatea şi fericirea şi belşugul şi un întreg univers de câştigat.

Cel care nu va vedea acest lucru este departe de a merita să conducă. Cel care va tolera sentimentele sale de ură este prea nebun pentru a da sfaturi.

Cât de multe poate cuceri omul? El pierde dacă cucereşte omenirea. El câştigă dacă îşi cucereşte propriile temeri şi apoi cucereşte stelele.

Atacaţi inamicii naturali ai omului, atacaţi-i bine, şi războiul omului cu omul nu mai poate fi după aceea o problemă. Aceasta este raţionalitatea.

Dianetica nu este interesată să salveze lumea, este interesată numai să împiedice lumea să ajungă în situaţia de a fi salvată. Încă o dată, şi poate deveni fatal! Dianetica nu este împotriva luptei; ea defineşte pentru ce se poate lupta. Aceste lucruri includ sursele străduinţei omului în interiorul individului, în interiorul societăţii şi duşmanii întregii omeniri. Omul, tulburat, nu şi-a cunoscut duşmanii. Acum ei sunt vizibili; atacaţi!

---

39. **arheologic**: de la *arheologie*, studiul ştiinţific al vieţii şi culturii popoarelor vechi, prin dezgroparea rămăşiţelor oraşelor antice, etc.

Viitorul terapiei

În douăzeci sau o sută de ani, tehnica terapeutică ce este oferită în acest volum va apărea ca fiind învechită. Dacă acest lucru nu se va dovedi adevărat, atunci încrederea autorului în inventivitatea semenului său nu va fi fost justificată. Avem aici ceva ce nu a existat înainte, o ştiinţă a minţii ce funcţionează invariabil. Metodele de aplicare nu pot decât să fie perfecţionate.

Toate ştiinţele încep cu descoperirea axiomelor de bază. Ele progresează pe măsură ce noi informaţii sunt descoperite şi pe măsură ce orizontul ştiinţei se lărgeşte. Instrumente şi tehnici variate apar în mod continuu, îmbunătăţite şi reîmbunătăţite. Axiomele de bază, descoperirile iniţiale ale Dianeticii, sunt asemenea adevăruri ştiinţifice solide, care vor fi modificate, dar într-o foarte mică măsură. Informaţiile descoperite de aceste axiome sunt deja numeroase şi se extind zilnic. Tehnicile de folosire ale acestor informaţii, aşa cum sunt prezentate în acest volum, vor fi modificate şi îmbunătăţite înainte de trecerea unei perioade mari de timp.. Virtutea lor în momentul de faţă este că aceste tehnici funcţionează şi produc rezultate ştiinţifice bune, solide.

Odată, demult, cineva a fondat principiile de bază care aveau legătură cu focul. Nu mai existase foc controlat înainte de aceasta. Gătitul, încălzitul şi în final metalurgia[40] au creat o nouă cultură. Principiile de bază ale focului nu sunt cu mult schimbate. Tehnicile folosite în mânuirea focului imediat după ce acesta a fost descoperit de om ar fi considerate acum cumva învechite. Astăzi avem chibrituri şi brichete şi combustibili, dar imediat după ce focul a fost înţeles şi a început să fie folosit, beţişorul de făcut focul[41] şi cremenea[42] şi metalul ar fi fost considerate invenţii miraculoase: chiar şi aşa, omul folosea deja focul şi l-a utilizat cu folos de ceva

---

40. **metalurgie:** studiul ştiinţific al proprietăţilor metalelor şi aliajelor, arta prelucrării metalelor sau a extragerii lor din minereuri

41. **beţişor de făcut focul:** un instrument antic folosit la aprinderea focului prin fricţiune; El consta dintr-un beţişor pus într-o adâncitură aflată într-o bucată de lemn şi căruia i se imprima o mişcare ca de fierăstrău, producând scântei din pulbere de lemn

42. **cremene:** o piatră foarte tare şi cu granulaţie fină, de obicei de culoare gri, care produce scîntei cînd este lovită cu un obiect de metal, şi care se sparge în bucăţi cu margini ascuţite

timp atât ca armă cât şi ca o utilitate a căminului, înainte ca beţişorul de făcut focul şi cremenea şi oţelul să fie descoperite sau inventate.

În cazul roţii, au fost elaborate principii de bază, care nu s-au schimbat până în prezent. Prima roată funcţionabilă trebuie să fi fost o chestie mai degrabă greoaie. Dar comparată cu *absenţa* roţii, a fost un miracol.

La fel şi cu terapia Dianetică. Principiile de bază, axiomele şi descoperirile generale ale Dianeticii formează o structură, ce nu se afla mai înainte în posesia omului. Ca şi primele focuri şi primele roţi, tehnica terapeutică poate fi enorm îmbunătăţită. Ea funcţionează acum; poate fi folosită acum cu siguranţă şi eficacitate.

Există două neajunsuri definite la tehnica actuală. Ea cere mai multă îndemânare din partea auditorului decât ar trebui să fie necesară şi nu este atât de rapidă pe cât ar putea fi. Auditorului nu ar trebui să i se ceară să facă nici un calcul şi, într-adevăr, o tehnică terapeutică poate fi proiectată în viitor acolo, unde nici un auditor nu este necesar, deşi el este vital în prezent. Un procedeu complet de terapie ar trebui să dureze doar câteva ore. Aici, problemele sunt cele ale îmbunătăţirii în termenii unei îndemânări necesare mai mici şi a muncii mai puţine.

S-ar putea spune că este un abuz asupra unui matematician şi filosof să îi ceri să rezolve el toate problemele şi să popularizeze toate îmbunătăţirile. Într-adevăr, este un abuz să îi fie cerut să creeze vreo tehnică de aplicare, pentru că în fiecare societate ar trebui să existe o diviziune a muncii.

Când toate axiomele şi calculele de bază au fost terminate, era imposibil ca ele să fie difuzate pentru că nu exista nimeni căruia astfel de cercetări să îi fie date pentru aplicare. În acest fel munca a trebuit să fie dusă până la cel mai îndepărtat capăt nu numai al experimentării dar şi al creării şi probării tehnicilor de aplicare.

Cineva ar putea folosi aici o analogie cu ingineria podurilor. Să presupunem că există două platouri, unul mai înalt decât celălalt, cu un canion între ele. Un inginer vede că, dacă canionul ar putea fi trecut, platoul mai înalt, până azi nefolosit, fiind mult mai fertil şi plăcut, ar deveni scena unei noi culturi. El îşi impune sarcina de a construi un pod. Fusese presupus că nici un pod nu poate fi construit

peste canion şi, mai mult, deoarece cei aflaţi pe platoul de mai jos nu puteau vedea nivelul mai înalt, însăşi existenţa platoului mai înalt era negată.

Inginerul, dezvoltând noi principii în construcţia de poduri şi descoperind noi posibilităţi în materialele sale, reuşeşte să arunce un pod peste canion. El însuşi traversează şi inspectează cu grijă platoul; alţii traversează pe podul său şi examinează noul teren cu plăcere. Apoi mai mulţi şi mai mulţi traversează podul. Podul este solid şi, chiar dacă nu este larg, poate fi trecut în siguranţă. El nu a fost construit pentru trafic greu şi rapid. Dar conţine principiile şi axiomele de bază prin intermediul cărora canionul poate fi trecut din nou şi din nou. Mulţi oameni încep să se apropie de canion şi să privească în sus.

Ce fel de părere aţi avea despre o societate aflată pe platoul de jos dacă ei doar ar suspina şi ar plânge şi s-ar certa şi nu ar da nici un ajutor în problema lărgirii podului sau construirii de noi poduri?

***

În acest manual avem axiomele de bază şi o terapie care funcţionează.

Pentru numele lui Dumnezeu, apucaţi-vă de treabă şi construiţi un pod mai bun!

DIANETICA: PUNTEA CĂTRE CLEAR

Actualizarea Dianeticii din 1950
din partea editurii

Dianetica fiind azi un cuvânt din viaţa de zi cu zi, iar această carte fiind disponibilă acum în peste cincizeci de limbi, este uşor de scăpat din vedere începuturile extraordinare ale subiectului şi cărarea, pe care a străbătut-o pentru a deveni un fenomen de nivel mondial. Şi astăzi, când există zeci de milioane de cititori în multe, multe ţări şi se creează Clear-i undeva în fiecare zi, aţi putea fi tentat să presupuneţi că Dianetica a fost într-un fel întotdeauna cu noi.

De fapt, oricum, la începuturile anilor '50, pe când L. Ron Hubbard lucra la paginile de final ale manuscrisului „Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mintale", numai unii dintre cei ce formau mai curând o mână de oameni, care ştiau atunci despre Dianetică, ar fi putut bănui ce efect extraordinar va avea această carte asupra lumii. După toate cele, acesta era un teren nou şi neverificat: niciodată, până atunci nu fusese scris un text accesibil despre minte pentru omul de pe stradă; şi niciodată, până atunci nu a scris nimeni despre aspectele necunoscute anterior şi tiranice ale minţii omului, şi nici nu a oferit o tehnologie, pe care în principiu o poate utiliza oricine, pentru a-şi îmbunătăţi în mod impresionant şi permanent viaţa.

Primele indicii ale impactului, pe care îl va avea această carte, au apărut în ianuarie, cu aceste cuvinte previzioniste ale comentatorului Walter Winchell, pe atunci sindicalist renumit: „O noutate de succes va apărea în aprilie, sub numele de Dianetică. O ştiinţă nouă, ce lucrează cu invariabilitatea ştiinţelor fizice în

domeniul minții omenești. După toate semnele, ea se va dovedi tot atât de revoluționară pentru umanitate, cât descoperirea și utilizarea focului de către primul om al cavernelor."

De fapt, cartea a fost publicată nu în aprilie, ci pe 9 mai și, în acel moment, mii de oameni au înțeles, că era vorba aici de un subiect, care vestea o revoluție în gândire. Existau 40.000 de comenzi pentru carte înainte ca ea să fi ieșit vreodată de sub tipar, mulțumită unui articol de revistă asupra subiectului, pe care D-l. Hubbard l-a publicat în aprilie. Și, după ce cartea a început să călătorească, au fost primite la biroul editorial, copleșit, cam 25.000 scrisori și telegrame de felicitare pentru autor. De fapt, într-o dimineață sărmanul om nici nu și-a putut deschide ușa biroului, atât de multă corespondență umplea podeaua de sub fanta poștală. Imediat, ce cartea a fost trimisă în alte părți, librăriile nu-și puteau ține exemplarele pe rafturi – și multe își țineau exemplarele <u>sub</u> rafturi pentru clienții favoriți. Și au început să apară mulțimi de oameni la ușa D-lui Hubbard, în New Jersey, cerând să fie supuși unei ședințe de auditare sau rugându-l să răspundă personal la întrebările lor.

Având în vedere toate acestea, nu a fost surprinzător faptul, că Dianetica a devenit o carte de succes național. În răstimp de câteva săptămâni, ea a apărut pe lista cărților de succes în <u>New York Times</u>, unde urma să rămână literalmente pentru jumătate de an, cam 26 de săptămâni. Părăsind librăriile cu viteza de 4000 de exemplare pe săptămână, cartea s-a vândut în 150.000 de exemplare până la sfârșitul anului. Și până în mai 1951 și-a atins cea de-a șaptea ediție.

Dar ce se poate spune despre subiect? Ei bine, oamenii nu citeau și discutau pur și simplu cartea la cinele festive. <u>Dianetica</u> nu era sub nici o formă numai o tratare teoretică; era un îndreptar de metodică, un <u>manual</u> al proprietarului asupra minții. Și oamenii îl <u>aplicau</u>. Până la finele toamnei lui 1950 au existat 750 de grupuri în lungul și-n latul Statelor Unite – bărbați și femei din toate categoriile sociale, ce <u>utilizau</u> tehnicile Dianeticii unul asupra altuia – în timp ce titlurile ziarelor, ce urmăreau fenomenul, declarau: „Dianetica ia cu asalt Statele Unite" și o proclamau „Mișcarea ce

ia cel mai rapid amploare din America". De fapt, un scriitor estima, că până în septembrie 1950 cam 250.000 de oameni îşi făceau auditare reciproc numai în Statele Unite.

Ceea ce aduce în discuţie o altă problemă-cheie: impactul internaţional al Dianeticii. Cartea nu a cunoscut limite. Până în ianuarie 1951 ea a fost tipărită în Anglia şi erau în curs traducere în franceză, germană, japoneză şi limbile scandinave. De fapt, până în acea perioadă se constituiseră în Finlanda, Suedia, Germania, Elveţia, Africa de Sud, Australia, Guatemala, Peru, Canada şi Anglia.

Dianetica era într-adevăr un fenomen internaţional.

Spre deosebire de zilele noastre, când apar cărţi pe listele de succese timp de câteva luni, apoi dispar, urmând să nu se mai audă vreodată despre ele, Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mintale nu a vestit totuşi o altă pasiune trecătoare. Ceea ce este cu adevărat extraordinar în privinţa cărţii este popularitatea ei continuă. Până în 1968 fuseseră vândute peste 850.000 de exemplare cartonate. Şi tot în acel an a văzut lumina zilei prima ediţie necartonată. Până în 1977, mai puţin de zece ani mai târziu, se vânduseră 2,6 milioane de exemplare şi auditarea Dianetică avea loc în mod regulat în 55 de ţări. Până în următorul deceniu cartea a revenit înapoi pe lista succeselor internaţionale, iar în martie 1987 a intrat în istoria editorială, devenind prima carte, care s-a întors la poziţia unu de pe lista succeselor din New York Times cam la 36 de ani de la prima ei publicare şi a rămas pe listă timp de peste un an. Şi până atunci erau în circulaţie cam 10 milioane de exemplare ale cărţii.

Oricât de impresionante ar fi aceste cifre, nu se poate trece cu vederea motivul acestui succes: oamenii, care au citit cartea au descoperit că Dianetica funcţionează. Şi ei au discutat despre rezultate cu alţii. Faptul, că Dianetica obţine rezultate este singurul responsabil pentru continua popularitate a cărţii, pe care o aveţi azi în mână.

În jumătatea de veac de la prima ei izbucnire în lume, Dianetica s-a infiltrat în cultură în nenumărate moduri. Ştiinţa a validat de

atunci un fapt, pe care fiecare auditor Dianetic cunoştea în 1950, acela că fetusul nenăscut nu numai că aude sunete, dar personalitatea copilului poate fi modelată semnificativ de experienţele prenatale şi ale naşterii. De fapt aceste descoperiri din Dianetică au fost cele care au condus la progresul mişcării pentru naşterea naturală, în special privind „naşterea silenţioasă".

Tot astfel, Dianetica a fost prima, care a revelat efectele dăunătoare ale declaraţiilor făcute lângă o persoană inconştientă. La finele anilor '80 aveau loc experimente pentru dovedirea faptului că „ce auzi, când eşti sub anestezie te poate afecta", la universităţi din Statele Unite, Canada, Olanda şi Anglia. Astăzi, în spitalele din toate părţile lumii au fost adoptate îndrumările D-lui Hubbard privind liniştea din timpul operaţiilor.

Şi merge tot aşa. Lumea se prinde încet-încet.

Şi despre L. Ron Hubbard şi cercetările lui în interiorul minţii? Aşa cum ştiu mulţi, el nu şi-a încetat lucrul după Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mintale. În ce priveşte ceea ce a rezolvat Dianetica în domeniul comportării şi minţii umane, trăsăturile comune ale experienţelor şi fenomenelor între cei care o utilizau à ridicat întrebări. Acestea l-au condus pe D-l. Hubbard la continuarea investigaţiilor, ce gravitează în jurul următoarei întrebări: Când cineva, în Dianetică, examinează tabloul unei imagini mintale, cine anume examinează tabloul? Cercetările lui continui l-au condus la o concluzie surprinzătoare: Omul nu este nici corpul, nici mintea sa, ci o fiinţă spirituală. Nu are suflet sau spirit, a conchis el, ci este spirit. Şi forţa lui de viaţă este sursa a tot ce este bun, decent, constructiv şi frumos în lume, fiinţa însuşi a individului.

Astfel, deplasându-se în domeniul ce aparţine în mod tradiţional religiei – tărâmul spiritului sau sufletului uman – D-l. Hubbard a fondat religia Scientologiei. Cuvântul vine de la latinescul scio (a şti) şi grecescul logos, care desemnează cuvântul sau forma exterioară, prin care este exprimat şi făcut cunoscut gândul interior. Astfel, Scientologia înseamnă a cunoaşte

despre cunoaştere.

Astăzi Scientologia formează baza unei religii mondiale înfloritoare – de fapt noua religie, care ia amploare cel mai rapid din lume.

Deci cum rămâne cu Dianetica, aţi putea întreba? Ea e bine mersi şi prosperă ca ramură a religiei Scientologice. În Dianetică şi Scientologie este cuprins un traseu exact spre niveluri mai înalte ale capacităţilor şi libertăţii. Adresându-se atât minţii, cât şi spiritului, sunt posibile astăzi stări mai înalte ale existenţei pentru toţi oamenii, prin fundaţiile locale de Dianetică Hubbard sau bisericile ori misiunile Scientologice.

Oferirea la etalon a tehnologiei precise a D-lui Hubbard este pecetea acestor organizaţii de Dianetică şi Scientologie. Ele au rolul de a ajuta discipolii să înţeleagă pe deplin şi să aplice principiile găsite în Dianetică şi materialele ulterioare şi ele furnizează benzi audio şi video cu conferinţele D-lui Hubbard şi demonstraţii de auditare. Ele instruiesc auditorii de azi la standarde de profesionişti şi ele oferă auditare Dianetică zilnic. Ele obţin Clear-i.

Astăzi, calea către Clear este larg deschisă, indiferent de cât de departe se află cineva de cea mai apropiată organizaţie. Există grupuri pentru studiul Dianeticii în oraşele şi colectivităţile din întreaga lume. Indiferent unde locuieşte cineva, poate găsi pe alţii interesaţi de a învăţa Dianetică şi care se supun reciproc auditării.

Citind această carte, aţi făcut primul pas către Clear. Faceţi-l pe următorul, cu orice preţ.

Puntea, despre care L. Ron Hubbard scria la sfârşitul cărţii <u>Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mintale</u> a devenit realitate. Ea există pentru voi.

DESPRE AUTOR

L. Ron Hubbard este unul dintre cei mai apreciaţi şi mai citiţi autori ai tuturor timpurilor. Peste 100 de milioane de exemplare ale lucrărilor sale, în mai mult de treizeci de limbi, au fost vândute în întreaga lume. Un motiv important este că opera sa exprimă o cunoaştere de prima mână a bazelor vieţii şi capacităţii umane - o cunoaştere câştigată nu prin existenţa la marginile vieţii, ci prin trăirea din plin a ei.

„Pentru a cunoaşte viaţa trebuie să fi o parte a vieţii", a scris el. „Trebuie să cobori acolo şi să *priveşti*, trebuie să intri în ungherele şi crăpăturile existenţei, trebuie să fii cot la cot cu toate felurile şi tipurile de oameni pentru ca să poţi stabili în final ce este omul."

El a făcut exact acest lucru. De la marile lanţuri muntoase ale statului său natal, Montana, până la dealurile Chinei, de la coastele glaciale ale Alaskăi la junglele insulelor din Pacificul de Sud, fie lucrând cu oameni la explorări, fie învăţând echipaje navale neexperimentate cum să supravieţuiască ravagiilor unui război mondial, L. Ron Hubbard a învăţat cu adevărat ce înseamnă omul şi viaţa.

Înarmat cu un intelect pătrunzător, o energie fără margini, o curiozitate fără limite şi cu o abordare unică a filosofiei şi ştiinţei, care pune accentul mai presus de orice asupra funcţionalităţii şi caracterului practic, Ron s-a îmbarcat la studiul său asupra vieţii şi misterelor ei încă din adolescenţă.

Călătorind mult prin Asia şi Pacific, el a studiat înţelepciunea filosofiilor din Orientul Îndepărtat dar a observat şi suferinţa şi sărăcia larg răspândite. Dacă ar fi existat o asemenea profundă înţelepciune în Orient, atunci de ce toate acestea, a întrebat el.

După reîntoarcerea în Statele Unite în 1929, Ron s-a ocupat cu studiul matematicii şi ingineriei, înscriindu-se la Universitatea

George Washington. El a fost membrul unuia dintre primele cursuri americane despre fizica nucleară şi a întreprins primele sale experimente în legătură cu mintea pe când era la universitate. El a descoperit că în ciuda tuturor progreselor omenirii în ştiinţele fizice, o tehnologie *funcţională* a minţii şi a vieţii nu fusese niciodată creată. „Tehnologiile" mentale care existau, psihologia şi psihiatria, erau de fapt materii barbare, false - la fel de funcţionale ca metodele vracilor din junglă.

Ron a pornit la găsirea principiului de bază al vieţii - un principiu, care ar duce la unificarea cunoaşterii şi care ar explica înţelesul existenţei însăşi - lucru pe care alţi filosofi îl încercaseră dar nu îl găsiseră.

Pentru a realiza aceasta, el a început să studieze omul în multe situaţii şi culturi diferite. În vara anului 1932, la părăsirea universităţii, el s-a îmbarcat într-o serie de expediţii. Prima expediţie l-a dus în Caraibe, unde a examinat sătenii primitivi din Martinica. Întorcându-se în Indiile de Vest câteva luni mai târziu, a studiat culturile altor insule, incluzând Haiti şi credinţele lor ezoterice în voodoo; mai târziu el a observat credinţele populaţiei de pe dealurile din Puerto Rico.

După întoarcerea sa în Statele Unite, Ron a început să materializeze bazele unei teorii şi, în 1937, a întreprins o serie de experimente biologice, care au condus la o descoperire senzaţională ce a izolat principiul dinamic al existenţei - numitorul comun al întregii vieţi - SUPRAVIEŢUIEŞTE!

Cu aceste descoperiri acum la îndemână, în primele săptămâni ale anului 1938, Ron a scris despre cercetările sale într-o lucrare filosofică intitulată „Excalibur". La terminarea acestui manuscris istoric el le-a permis altora să revizuiască lucrarea. Reacţia a fost dramatică, şi mai mulţi editori au umblat cu nerăbdare după manuscris. Dar chiar dacă ofertele soseau, el ştia că nu putea să publice cartea pentru că nu conţinea o terapie practică. Acest lucru nu presupune că descoperirile din „Excalibur" nu au fost folosite mai târziu, pentru că toate problemele de bază au fost publicate în alte cărţi sau materiale ale lui Ron.

O mare parte din cercetările sale au fost finanţate de cariera sa literară profesionistă ca scriitor de ficţiune. El a devenit unul dintre

cei mai căutați autori în era de aur a aventurii populare și science fiction-ului, scriind în anii '30 și '40 - întrerupt doar de serviciul activ în Marina Statelor Unite în timpul celui de-al doilea război mondial. Parțial infirm la sfârșitul războiului, în vara anului 1945 el și-a reluat munca cu toată seriozitatea la Spitalul Naval Oak Knoll din Oakland, California unde se recupera de pe urma rănilor.

Printre cei 5.000 de pacienți din marină și din infanteria marină de la Oak Knoll, erau sute de foști prizonieri de război americani eliberați din lagărele japoneze din insulele Pacificului de Sud. El a observat, că personalul medical al spitalului naval încerca să facă ceva pentru foștii prizonieri de război, care erau într-o condiție fizică îngrozitoare datorită înfometării și a altor cauze.

Într-o încercare de a ușura cel puțin o parte din suferință, Ron a aplicat ceea ce învățase din cercetările sale. El a făcut și alte progrese și a creat tehnici ce au făcut posibilă nu numai propria recuperare de pe urma rănilor, dar au ajutat și pe alți militari să-și redobândească sănătatea.

În anii ce au urmat, el a petrecut mii de ore codificând prima tehnologie funcțională a minții. Ron acumulase în mod constant notițe despre cercetările sale, în pregătirea unei cărți despre acest subiect. Pentru a-și verifica mai departe teoriile, el și-a deschis un birou în Hollywood, California unde să poată lucra cu oameni din toate domeniile vieții. Nu după mult timp a fost inundat de un public divers, dornic de ajutorul său.

Până la sfârșitul anului 1947, el a scris un manuscris ce contura descoperirile sale în ceea ce privește mintea. Nu a fost publicat atunci, dar a circulat printre prietenii lui Ron, care l-au copiat și l-au dat mai departe altora. (Acest manuscris a fost publicat oficial în 1951 și astăzi este intitulat *Dinamica Vieții.*)

În 1948 el a petrecut trei luni ajutând pacienții profund alienați din spitalul psihiatric din Savannah, Georgia. „Am lucrat cu câțiva dintre aceștia", și-a amintit el, „intervievând și ajutând, ca ceea ce ei numeau un practician neprofesionist, ceea ce înseamnă un voluntar. Acest lucru mi-a oferit o privire din interior a problemei sociale a nebuniei, și mi-a dat informații suplimentare pentru propriile mele cercetări." Acest lucru a readus sănătatea mentală pentru o serie de

cazuri anterior considerate fără speranţă, şi a demonstrat încă o dată că descoperirile sale erau aplicabile pentru toţi, indiferent cât de rău bolnavi erau.

Pe măsură ce vestea despre cercetările lui Ron se răspândea, un şuvoi în continuă creştere de scrisori cereau mai multe informaţii şi doreau ca el să detalieze mai mult aplicaţiile descoperirilor sale. Pentru a răspunde acestor solicitări, el s-a decis să scrie şi să publice un text cuprinzător despre acest subiect - *Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mentale.* O dată cu lansarea *Dianeticii* pe 9 mai 1950, un manual complet pentru aplicarea noii sale tehnologii era disponibil pe scară largă pentru prima dată. Interesul publicului s-a răspândit ca focul şi cartea a ţâşnit ca din puşcă în vârful listei de bestseller a ziarului *New York Times,* rămânând acolo săptămână după săptămână.

Ca urmare a lansării acestui bestseller fenomenal, timpul lui Ron a devenit mai puţin al său, deoarece a fost chemat să facă demonstraţii şi să ofere mai multe informaţii despre Dianetică. El s-a lansat în cercetări ulterioare, ţinând publicul informat despre ultimele sale realizări prin conferinţe şi un torent de buletine, reviste şi cărţi publicate.

Pe când anul 1950 se apropia de sfârşit, şi în ciuda solicitărilor în creştere pentru o parte din timpul său, făcute de zeci de mii de cititori ai *Dianeticii,* el şi-a intensificat cercetările către adevărata identitate a „energiei vieţii", pe care în *Dianetică* a numit-o „centrul conştiinţei" sau „Eul".

"Descoperirea de bază a *Dianeticii* a fost anatomia exactă a minţii umane", scria el. „Puterea aberativă a engramelor a fost descoperită. Au fost create proceduri pentru ştergerea lor. Volumul de beneficii de câştigat prin gonirea a jumătate de duzină de engrame a depăşit orice a fost în stare omul să facă vreodată pentru oricine în istoria rasei umane".

Ron a considerat întotdeauna că nu era de ajuns ca el singur să beneficieze de rezultatele cercetărilor sale. El a avut mare grijă să înregistreze fiecare detaliu al descoperirilor sale astfel, încât şi alţii să poată avea parte de bogăţia de cunoaştere şi înţelepciune, pentru a-şi îmbunătăţi vieţile.

"Îmi place să îi ajut pe alţii", spunea el, „şi consideraţi-o ca fiind cea mai mare plăcere în viaţa mea să văd un om eliberându-se de umbrele, care îi întunecă zilele.

Aceste umbre îi par atât de groase şi îl apasă greu, astfel încât atunci, când descoperă că sunt umbre şi că poate să vadă prin ele, să treacă prin ele şi să fie din nou în lumina soarelui, el este încântat enorm. Şi mi-e teamă că eu sunt la fel de încântat ca el".

Lucrările sale despre subiectul omului, despre minte şi spirit, cuprind zeci de milioane de cuvinte publicate înregistrate în numeroase cărţi, manuscrise şi peste 6.000 de conferinţe înregistrate.

Astăzi lucrările sale sunt studiate şi aplicate zilnic în mai mult de o mie de centre.

L. Ron Hubbard şi-a părăsit trupul pe 24 ianuarie 1986.

Cele mai mari mărturii ale viziunii lui Ron sunt rezultatele miraculoase ale tehnologiei sale şi milioanele de prieteni din întreaga lume, care îi poartă moştenirea înainte spre secolul douăzeci şi unu. Fiecare dintre acestea continuă să crească ca număr cu fiecare zi ce trece.

GLOSAR

aberat: individ, care nu a atins starea de Clear.

abera ţie: îndepărtare de la gândirea sau comportamentul raţional. De la latinescul *aberrare*, a se rătăci de la; *ab* – departe, *errare* – a rătăci. (Cum să se citească această carte, 12)

abreac ţiona: (psihanaliză) a elibera (emoţii reprimate) cu ajutorul exprimării prin cuvinte, acţiuni sau imaginaţie, situaţia care cauzează conflictul. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 17)

ACTH: hormon folosit uneori pentru combaterea simptomelor de artrită reumatică; stimulează producerea în corp a altor hormoni. (Cartea a doua, capitolul cinci, 2)

a activa: a face activ. Starea de *activare* este momentul în care mediul, ce înconjoară individul treaz, dar obosit şi deprimat, este similar engramului latent (inactiv). În acel moment engramul devine activ. (Cartea a doua, Capitolul doi, 29)

adjudecare: *(legislativ)* actul unei instanţe de emitere a unui ordin, hotărâri sau decret. (Cartea a Treia, Capitolul zece, 30)

afinit ăţi: atracţiile existente între două fiinţe umane, sau între fiinţe umane şi alte organisme vii. (Cartea întâi, Capitolul trei, 26)

Alexandru: Alexandru al III-lea, cunoscut ca Alexandru cel Mare: (356 - 323 î. Hr.), rege al Macedoniei (vechi regat antic, situat pe teritoriul actual al Greciei şi Iugoslaviei).

aliat: sensul de bază în Dianetică este cineva, care protejează o persoană, ce se află într-o stare de slăbiciune, şi care ajunge să aibă o puternică influenţă asupra acelei persoane. Persoana mai slabă, cum ar fi un copil, chiar preia în parte caracteristicile aliatului, astfel încât putem constata că o persoană are, de exemplu, un picior beteag, din cauză că un protector sau un aliat

în tinereţea sa a avut un picior beteag. Cuvântul provine din franceză şi latină şi înseamnă *a uni laolaltă*. (Cartea a doua, Capitolul zece, 3)

ambivalent: cu două valenţe *(ambi* – este latinescul pentru „amândoi"). *Vezi şi* **valenţă** în glosar.

amintire: orice aspect care, perceput fiind, este stocat în banca de memorie standard şi poate fi reevocat de mintea analitică.

analiză profundă: formă de psihoterapie, care încearcă să ajungă la conflictele inconştiente pentru a rezolva probleme de comportament. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 4)

analizator: *vezi* **minte analitică.** (Cartea întâi, Sumar, 1)

anulator: contract cu pacientul, care prevede, că orice spune auditorul nu va fi interpretat textual de pacient sau folosit de acesta în nici un fel. Previne sugestiile pozitive accidentale.

arhivist: termen argotic atribuit de auditorul Dianetic mecanismului minţii, care acţionează ca un monitor de date. Auditorii pot obţine răspunsuri instantanee sau „fulger" direct de la arhivist în scopul de a contacta incidentele. Din punct de vedere tehnic, *arhivist* ar putea fi „unitatea de monitorizare a băncii", dar expresia este mult prea greoaie.

Aristotel: (384-322 î.e.n.) filosof grec, cunoscut pentru lucrările sale de logică, etică, politică, etc. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 11)

auditare: aplicarea procedeelor şi metodelor Dianeticii asupra cuiva de către un auditor. *A audita* înseamnă atât a asculta cât şi a calcula (a estima).

auditor: persoană instruită şi calificată în aplicarea procedeelor şi metodelor Dianeticii asupra indivizilor, în scopul ameliorării stării acestora; numit auditor pentru că înseamnă „cel care ascultă". (Cartea a treia, Capitolul unu, 1)

autocontrol: autohipnoză sau încercare proprie de tratare fără auditor. Dacă se încearcă în Dianetică, autohipnoza, pe care o poate obţine cineva se apropie foarte mult de un masochism inutil. Dacă un pacient intră singur în stare de autohipnoză şi merge înapoi pe pista timpului în încercarea de a atinge boala sau naşterea sau zona prenatală, nu va face decât să se îmbolnăvească. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 11)

autodeterminism: starea, în care individul poate sau nu poate fi controlat de mediul lui, la alegerea lui proprie. El este încrezător în relaţiile lui interpersonale. El raţionează, dar nu are nevoie să reacţioneze. (Cartea întâi, Capitolul doi, 19)

bacil: în general oricare dintre bacterii, în special cele care cauzează boli. (Cartea întâi, Capitolul trei, 18)

Bacon, Francis: (1561-1626) filosof şi eseist englez, care a insistat asupra faptului că investigaţia trebuie să înceapă cu fapte observabile mai degrabă decât cu teorii. (Cartea întâi, Capitolul unu, 11)

bancă (bank): *vezi* **minte reactivă**

bancă de memorie standard: înregistrările a tot ce percepe un individ de-a lungul vieţii până în prezent, cu excepţia durerii fizice, care nu este înregistrată în mintea analitică, ci în mintea reactivă.

bandă motorie: sistemul de control al minţii prin controale motorii. De fiecare parte a craniului există două panouri, unul deasupra celuilalt, care controlează laturile opuse ale corpului. În panoul de pe una din laturi se înregistrează gândurile, în celălalt se reglează controlul muşchilor.

bandă senzorială: *banda senzorială* poate fi considerată partea „mentală" a panoului de comandă, iar *banda motorie* – partea fizică. *Vezi şi* **bandă motorie** în glosar.

bandă somatică: mecanism indicator fizic referitor la timp. Auditorul dă ordine benzii somatice. Banda somatică poate fi trimisă înapoi la începutul unui engram şi atunci va merge acolo. Banda somatică va înainta printr-un engram într-o perioadă de timp calculată în minute de către auditor, astfel încât auditorul poate comanda benzii somatice să meargă la începutul engramului, apoi la cinci minute după ce a început engramul, şi aşa mai departe.

Bara, Theda: numele de scenă al Theodosiei Goodman (1890-1955), actriţă americană, care a interpretat roluri de răufăcătoare în patruzeci de filme între anii 1915 şi 1919. (Cartea a treia, Capitolul patru, 4)

Barajul Boulder: numit oficial Barajul Hoover, unul dintre cele mai

înalte baraje din lume, situat pe fluviul Colorado între extremitatea sudică a Nevadei şi Arizonei. (Cartea a doua, Capitolul 8, 11)

Barajul Grand Coulee: baraj de beton, localizat pe râul Columbia în centrul Washingtonului. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 10)

Barrymore: referitor la familia Barrymore, actori americani de descendenţă anglo-irlandeză, una dintre cele mai celebre familii din istoria teatrului american: Maurice Barrymore (1847-1905) şi cei trei copii ai săi – Lionel (1878-1954), Ethel (1879-1959) şi John (1892-1942). (Cartea a treia, Capitolul 4, 13)

Bătrânul mării: personaj din povestea lui „Sindbad Marinarul" din *O mie şi una din nopţi*. Un bătrân aparent inofensiv, care se urcă în spinarea binevoitorului Sindbad şi refuză să mai coboare timp de mai multe zile şi nopţi până când Sinbad reuşeşte să scape de el îmbătându-l. (Cartea a doua, Capitolul opt, 12)

bază: primul engram din orice lanţ de engrame similare; *bază* înseamnă pur şi simplu cea mai veche.

bază-bază: primul engram din primul lanţ de engrame.

Bedlam: ospiciu antic (cu denumirea completă de Sfânta Maria din Bethlehem) din Londra, cu proastă reputaţie datorată tratamentului extrem de inuman aplicat alienaţilor mintali. (Cartea întâi, Capitolul unu, 8)

benzedrină: *(marcă înregistrată)* amfetamină, medicament folosit ca stimulent. (cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 71)

Bergson, Henri: (1859-1941) filosof francez, căruia i s-a decernat Premiul Nobel pentru literatură în 1927. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 2)

biochimie: ştiinţă, care studiază procesele chimice ale organismelor vii. (Cartea întâi, capitolul unu, 21)

boil-off: stare de ameţeală şi de aparentă somnolenţă. Această manifestare denotă faptul, că anumite perioade din viaţa unei persoane în timpul cărora aceasta a fost inconştientă au fost uşor restimulate.

„buclă": literal, film sau bandă magnetică ale cărei capete au fost unite pentru a forma o bandă neîntreruptă, făcând posibilă

repetarea continuă a înregistrării (de exemplu, în repetarea sincronizării pe care o necesită dublarea unei coloane sonore dintr-o limbă străină). Folosit în sens figurat. (Cartea a treia, Capitolul patru, 2)

Bund: stradă de-a lungul falezei din Shanghai (port maritim în estul Chinei). (Cartea întâi, Capitolul trei, 32)

calculaţie: *(matematică)* metodă de calcul în matematicile superioare; mod de a face calculaţii despre cantităţi în continuă schimbare, cum ar fi viteza unei pietre în cădere sau panta unei curbe. Calculul măsoară mici părţi ale lucrurilor pentru a determina cum se va comporta întregul. Aceasta este întreaga teorie a *calculului.* (Cartea a doua, Capitolul doi, 27)

calculul aliatului: puţin mai mult decât un simplu calcul idiot, că oricine îţi este prieten poate fi păstrat ca prieten doar aproximând condiţiile, în care s-a realizat prietenia. Este un *calcul* bazat pe ideea, că o persoană poate fi în siguranţă numai în preajma anumitor oameni şi că acea persoană se poate afla în preajma acelor oameni numai dacă este bolnav, nebun sau sărac şi, în general, inapt.

calibru: grosime sau diametru, de exemplu al unei foiţe de metal sau fir. Un fir de cupru de calibrul 12 are un diametru de aproximativ 0,08 centimetri. (Cartea a treia, Capitolul patru, 1)

Caligula: (12 - 41e.n.) împărat roman (37 – 41). Domnia sa a fost marcată de o cruzime şi o tiranie extremă. (Cartea a doua, Capitolul doi, 12)

„capul câştigă şi pajura pierde": descriere a unui aranjament unilateral. Expresia vine de la un joc, în care se aruncă în aer o monedă şi se pariază pe ce parte va cădea. *Cap* se referă la partea monedei, care poartă data şi semnul convenţional (adesea reprezentarea unui cap); *pajură* se referă la reversul monedei. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 27)

cataral: referitor la inflamarea unei membrane mucoase, în special a nasului sau gâtului, care provoacă o scurgere mărită de mucus. (Cum să se citească această carte, 8)

caz: termen general pentru o persoană, care este tratată sau ajutată. *Cazul* se referă şi la starea persoanei, care este monitorizată de

conţinutul minţii sale reactive. Cazul unei persoane este modul în care reacţionează la lumea înconjurătoare din perspectiva aberaţiilor sale. (Cartea a treia, Capitolul unu, 3)

Cezar, Iulius : (100? - 44 î.Hr.) general şi om de stat roman. Printre alte cuceriri ale sale se numără şi invadarea Britaniei în anii 55 şi 54 î.Hr. A devenit dictatorul Romei în 49 î.Hr. (Cartea întâi, Capitolul patru, 7)

chininã: medicament cu gust amar, folosit contra malariei şi a unor stări febrile. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 5)

circuit: parte a băncii (denumire colocvială pentru mintea reactivă) unui individ, care se comportă ca cineva sau ceva separat de individ şi care fie comunică cu el, fie acţionează voluntar, sau chiar în cazuri grave, în timp ce funcţionează, preia controlul asupra individului. (Cartea întâi, Capitolul doi, 4)

citologie: studiul ştiinţific al celulelor. (Cartea întâi, Capitolul unu, 24)

Clear: Clear-ul este o persoană neaberată. Este raţional prin aceea, că formulează cele mai bune soluţii posibile din informaţiile pe care le are şi din punctul său de vedere. Clear-ul nu are nici un engram care poate fi restimulat pentru a înlătura corectitudinea calculului, introducând date ascunse şi false. Starea de Clear este ţelul în terapia Dianetică, un ţel care se va îndeplini cu puţină răbdare şi studiu.

clorurã de amoniu: compus alb, cristalin, produs prin reacţia amoniacului cu acidul clorhidric: folosit în medicină, şi la acumulatori, vopsele, etc. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 77)

Codul Auditorului: totalitatea normelor (ce se îngăduie şi ce nu se îngăduie), pe care un auditor le respectă când auditează o persoană, şi care garantează că preclear-ul va obţine cel mai mare folos posibil de pe urma auditării.

comandă de deviere: orice comandă engramică, care îl face pe pacient să se mişte pe pistă în sens sau direcţie contrară instrucţiunilor auditorului sau dorinţelor minţii analitice a pacientului.

comandă de grupare: gen de comandă care, tradusă literal,

înseamnă că toate incidentele sunt într-un singur loc pe pista timpului: „Sunt blocat", „Totul se întâmplă deodată", „Totul vine asupra mea deodată", „Vom fi chit", etc.

comanda de negare: tip de comandă care, interpretată literal, înseamnă că engramul nu există. „Nu sunt aici", „Asta nu duce nicăieri", „Nu trebuie să vorbesc despre asta", „Nu-mi aduc aminte", etc. Comandă, care-l face pe preclear să simtă că nu există nici un incident prezent.

comandă de respingere: comandă engramică (cum ar fi „Nu poţi sta aici" sau „Ieşi afară!") care trimite preclear-ul în sus pe pistă către timpul prezent.

comandă de reţinere: orice comandă engramică care face ca individul să rămână într-un engram, conştient sau inconştient. Include fraze precum „Stai aici", „Stai acolo şi gândeşte-te la asta", „Întoarce-te şi stai jos", „Nu pot să plec", „Nu trebuie să plec", etc.

comanda engramului: orice frază conţinută într-un engram.

comatos: referitor la starea de comă (perioadă de inconştienţă profundă şi prelungită, de obicei cauzată de o rană sau boală gravă). (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 9)

confucianism: sistemul etic al lui Confucius, filosof chinez (551?-479? î.Hr.). (Cartea a doua, Capitolul opt, 7)

conjunctivită: inflamare a conjuctivei, membrana, care acoperă interiorul pleoapei şi o parte a ochiului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 25)

consensul tacit: în cazul a doi precleari care se asistă unul pe celălalt, fiecare asumându-şi pe rând rolul de auditor, se poate întâmpla ca unul să-l împiedice pe celălalt să contacteze anumite engrame. Iată ce înseamnă consensul tacit. Soţul şi soţia pot trece printr-o perioadă de nefericire şi certuri reciproce. Asistându-se reciproc în clearing, asumându-şi pe rând rolul de auditor, ei evită prin calcul reactiv, însă fără să ştie, această perioadă de reciprocitate, nedislocând de la locul lor engramele de emoţie dureroasă.

constrângeri: impulsuri silite, repetate, iraţionale de a întreprinde o acţiune. (Cartea întâi, Capitolul unu, 29)

Cucoana Sofia: nume inventat pentru stăpâna casei. *Cucoană* este un vechi titlu de respect atribuit unei femei. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 12)

Dalton, Jack: personaj din melodrama *Fii blestemat, Jack Dalton!* de Wilbur Braun, scrisă în anii 1930. (Cartea a treia, Capitolul patru, 2)

Dante Alighieri: (1265-1321) poet italian, pe numele său adevărat Durante Alighieri. A scris *Divina Commedia*, în care a descris călătoria sa imaginară prin Infern, Purgatoriu şi Paradis. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 36)

demon: mecanism mental declanşat de un engram care preia controlul asupra unei porţiuni a analizatorului şi acţionează ca o fiinţă aparte. Un demon autentic este acela care dă voce gândurilor sau repetă cuvântul vorbit, înlăuntrul său, sau care în afara sa dă tot felul de sfaturi complicate ca o voce vie, reală.

dervi ş: membru aparţinând unuia din ordinele de asceţi musulmani (care duc o viaţă extrem de cumpătată, în special ca manifestare de devotament religios sau penitenţă); unele din aceste ordine presupun dansuri în cerc şi psalmodieri religioase menite să producă extaz colectiv. (Cartea a treia, Capitolul 8, 10)

a dezactiva: a face un engram (sau mai multe) să dispară fără a fi şterse în prealabil. (Cartea a doua, Capitolul şase, 5)

Dianetică: tehnologie Dianetică de vindecare spirituală. Dirijează şi controlează efectele spiritului asupra trupului şi poate uşura senzaţiile şi emoţiile nedorite, accidente, răni şi boli psihosomatice (cele cauzate sau agravate de stresul mental). *Dianetică* înseamnă „prin suflet" (din grecescul *dia*, prin, şi *nous*, suflet). Definită în continuare ca „ceea ce sufletul face trupului".

dinamică: tenacitate faţă de viaţă, vigoare şi persistenţă în supravieţuire; necesitate şi scop în viaţă – **Supravie ţuie şte!** – în cele patru manifestări ale sale: sine, sex, grup şi omenire.

Dixie: cântec plin de viaţă despre statele sudice ale SUA, scris în 1859 de Daniel D.Emmett (1815-1904). (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 8)

dramatizare: duplicarea unui conţinut engramic, întreg sau parţial,

de către un aberat în mediul său din timpul prezent. Comportamentul aberat este în întregime dramatizare. Gradul de dramatizare este direct proporţional cu gradul de restimulare al engramelor care-l cauzează. Când dramatizează, individul este ca un actor care-şi joacă rolul atribuit trecând printr-o serie întreagă de acţiuni iraţionale. (Cartea a doua, Capitolul doi, 36)

Drunkard: Be ţivul, piesă scrisă de William H. Smith şi „Un domn" la sfârşitul anilor 1800, dramă morală despre viaţa americanilor. (Cartea a treia, Capitolul patru, 7)

DT: *delirium tremens*: delir violent (stare temporală de excitaţie mentală extremă, marcată de agitaţie, vorbire confuză şi halucinaţii) cauzat în principal din consumul excesiv de băuturi alcoolice şi caracterizat prin transpiraţie, tremurături, anxietate şi halucinaţii înspăimântătoare. *Delirium tremens* vine din latină şi înseamnă literal „delir cu tremurături". (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 73)

dub-in: plasarea în mod inconştient, în mediul ambiant, a unor percepţii care nu există în realitate. (Expresie preluată din industria cinematografică, însemnând înregistrarea dialogurilor şi a diverselor sunete şi apoi integrarea lor în film după turnare. Se obişnuieşte în cazul scenelor cu înregistrări originale defectuoase, în cazul scenelor în care este pur şi simplu mai convenabil să se adauge ulterior dialog şi alte sunete, precum şi în cazul filmelor care rulează în străinătate, şi care necesită noi dialoguri în limba nativă a ţării gazdă.) (Cartea a treia, Capitolul patru, 15)

ecuaţiile Lorentz-FitzGerald-Einstein: ecuaţii matematice dezvoltate de Hendrik Lorentz şi George Francis FitzGerald, înrudite îndeaproape cu lucrările lui Einstein. Aceste formule, cunoscute şi sub numele de contracţia Lorentz-FitzGerald, conţin ipoteza conform căreia un corp în mişcare manifestă o contracţie în direcţia de mişcare atunci, când viteza sa este apropiată de cea a luminii. (Cum să se citească această carte, 9)

Einstein, Albert: (1879-1955) fizician german, cetăţean american din 1940; a formulat teoria conversiei masei în energie, cel care a contribuit la crearea bombei atomice. (Cartea întâi, Capitolul

unu, 20)

Ellis, Henry Havelock: (1859-1939) criminalist şi psiholog englez care a întreprins studii în psihologia şi sociologia sexului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 30)

emersonian: referitor la Ralf Waldo Emerson: (1803-1882) eseist, poet şi conferenţiar american, cunoscut prin dictoane ca „Tot ce-i dulce conţine şi ceva acru, tot ce-i rău conţine şi ceva bun" şi „Ţinteşte departe." (Cartea a treia, Capitolul opt, 16)

engram: moment de „inconştienţă" conţinând durere fizică sau emoţie dureroasă şi toate percepţiile; indisponibil minţii analitice ca experienţă. Engramul este singura sursă a aberaţiilor şi bolilor psihosomatice.

epuizare psihică: (*psihiatrie*) stare nevrotică în care un individ este neliniştit, irascibil, deprimat, etc., adesea ca urmare a participării într-o luptă sau bătălie pe timp îndelungat. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 96)

Esculapian: de la Esculap, zeul medicinii şi vindecării în mitologia greacă şi romană. (Cartea întâi, Capitolul unu, 7)

fabrică de minciuni: tehnic, înseamnă o frază conţinută într-un engram şi impune apelarea la subterfugii (spunerea de minciuni) – numită iniţial *fabricator*.

fan-tan: joc de noroc chinezesc în care un fişic de monezi, fise sau obiecte sunt plasate sub un castron pariindu-se apoi pe ceea ce a rămas după ce fişicul a fost separat în patru. (Cartea a doua, Capitolul nouă, 7)

Farragut, David Glasgow: (1801-1870) amiral american care a câştigat bătăliile de la New Orleans şi Mobile Bay pentru Uniune în Războiul Civil american. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 4)

Filip: Filip al II-lea: (382-336 î.Hr.) rege al Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 18)

fisiune în lanţ: (*fisiune* înseamnă disociere, divizare) atomii mari precum cei de uraniu se pot descompune în atomi mai mici ca cei de iod şi brom. Acest proces este astfel conceput încât fiecare fisiune să declanşeze o alta, producând astfel o reacţie în lanţ. Bomba atomică constituie un exemplu de fisiune în lanţ.

Folosită în sens figurat. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 34)

flatulenţă: evacuarea gazelor din intestin. Beşini

flebotomie: actul sau metoda de a lua sânge ca măsură terapeutică. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 23)

Galenius: (cca.130-200 e.n.) medic grec care a descoperit că arterele conţin sânge. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 8)

gali: oricare dintre popoarele vorbitoare de limbă celtă din Galia, regiune antică în vestul Europei, formată în principal din teritoriul actual al Franţei şi Belgiei. (Cartea a doua, Capitolul doi, 13)

Gaslight: *Felinarul,* piesă de Patrick Hamilton (numită mai târziu *Strada Îngerului*) în care un bărbat încearcă să-şi aducă soţia în pragul nebuniei. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 3)

Gingis Han: (1162-1227) cuceritor mongol al unei mari părţi din Asia şi Europa de Est. El împreună cu armatele sale erau complet nemiloşi în acţiunile lor, şi se spune că au omorât peste un milion de oameni doar într-o singură provincie. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 15)

Goldi: popor, în mod tradiţional de vânători şi pescari, din valea râului Amur în sud-estul Siberiei şi nord-estul Manciuriei (regiune şi fostă diviziune administrativă a nord-estului Chinei). (Cartea întâi, Capitolul unu, 5)

Hamlet: eroul piesei *Hamlet,* tragedie (publicată pentru prima dată în 1603) de William Shakespeare. Hamlet este un tânăr prinţ care răzbună uciderea tatălui său. (Cartea a treia, Capitolul patru, 11)

Harvey, William: (1578-1657) medic şi anatomist englez, descoperitorul mecanicii circulaţiei sângelui. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 10)

hebefrenie: *(psihiatrie)* formă de aberaţie caracterizată prin comportament copilăros sau prostesc. (Cartea a doua, Capitolul şase, 13)

hegelian: referitor la filosoful german Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831) sau la filosofia sa. Hegel a construit o filosofie bazată pe principiul că o idee sau un eveniment (teză) generează opusul său (antiteză) conducând la reconcilierea

contrariilor. (Cum să se citească această carte, 10)

Hercule: erou mitic grec de o putere şi curaj fabulos care, după îndeplinirea celor douăsprezece munci eroice care i-au fost atribuite (inclusiv omorârea mai multor monştri legendari), devine nemuritor. (Cartea a doua, Capitolul nouă, 1)

hipnoanalizã: *(psihanalizã)* folosirea hipnozei sau a substanţelor hipnotice în combinaţie cu tehnici psihanalitice. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 3)

hipnoscop: instrument folosit pentru a stabili dacă o persoană este subiect hipnotic. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 5)

Hipocrate: (460?-370? î.Hr.) medic grec, cunoscut drept „părintele medicinei". (Cartea a treia, Capitolul şapte, 40)

Hume, David: (1711-1776) filosof şi istoric scoţian. (Cartea a doua, Capitolul patrum, 5)

iatrogenie: înseamnă boală generată de doctori. O operaţie în timpul căreia bisturiul doctorului a alunecat şi l-a rănit accidental pe pacient poate cauza o boală sau o rană iatrogenă, deoarece vina ar fi aparţinut chirurgului.

înveliş mielinic: înveliş de ţesuturi adipoase care acoperă nervii. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 6)

invidia penisului: *(psihanalizã)* dorinţă reprimată a unei femei de a avea penis. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 4)

Iowa: stat în partea central-nordică a Statelor Unite; produsele sale de bază fiind de tip agricol. (Cartea a doua, Capitolul zece, 7)

isteric: *(psihiatrie)* de la, sau caracteristic *isteriei*, condiţie psihiatrică caracterizată prin excitabilitate emoţională, nelinişte excesivă, tulburări motorii şi senzoriale sau simularea inconştientă a unor dereglări organice, cum ar fi orbirea, surzenia, etc. (Cartea a treia, Capitolul patru, 16)

Jimmie Mahãru': nume inventat pentru un infractor; *Mahăr* înseamnă în jargon „conducător; şef". (Cartea a doua, Capitolul nouă, 6)

jocul de-a oposumul: a pretinde de a fi mort, un truc utilizat de oposumi (mamifere mici, ce locuiesc în copaci, care sunt active noaptea) pentru a se apăra de prădători. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 55)

Keats, John: (1795-1821) poet englez, considerat unul dintre cei mai mari poeţi englezi. Poeziile sale nu au egal ca ţinută, melodie şi bogăţie de imagini. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 1)

Keops: rege al Egiptului antic timp de 23 ani (în jurul anului 2900 î.Hr.). Keops este renumit că a clădit Marea Piramidă din Egipt, una dintre cele Şapte Minuni ale Lumii. Piramidele egiptene erau construite ca morminte regale: fiecare monarh îşi construia propria piramidă. (Cartea a doua, Capitolul opt, 8)

Kinsey, Alfred Charles: (1894-1956) om de ştiinţă american care a investigat comportamentul sexual al bărbatului şi al femeii. În 1947 şi 1948, a publicat lucrări despre descoperirile sale: *Comportamentul sexual al masculului uman şi comportamentul sexual al femelei umane* – cunoscute în mod obişnuit ca *Rapoartele Kinsey*, care au spulberat concepţiile existente asupra naturii şi extinderii practicilor sexuale americane. (Cartea a treia, Capitolul şase, 1)

Korzybski, Alfred: (1879-1950) om de ştiinţă şi scriitor american; a dezvoltat subiectul semanticii generale, metodologie care încearcă să îmbunătăţească comportamentul uman prin utilizarea sensului critic al cuvintelor şi simbolurilor. (Cartea a doua, Capitolul doi, 25)

Kraepelin, Emil: (1856-1926) psihiatru german; a făcut diverse clasificări ale tulburărilor mentale. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 93)

Krafft-Ebing, Baronul Richard von: (1840-1902) neurolog german şi autorul unor lucrări despre patologia sexuală. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 31)

Ian ţ: serie de incidente de aceeaşi natură sau probleme similare. (Cartea a doua, Capitolul trei, 11)

Lesbos: insulă grecească în Marea Egee. Cuvântul *lesbiană* derivă de la numele acestei insule, de la erotismul şi homosexualitatea atribuite lui Sappho (poetă greacă originară din Lesbos) şi discipolelor sale. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 17)

Leucip: filosof grec din secolul V î.Hr. (Cartea întâi, Capitolul trei, 28)

leucotomie transorbitală: *(psihiatrie)* operaţie în care, în timp ce pacientul este supus unor şocuri electrice, i se introduce în ochi o dăltiţă obişnuită de spart gheaţa şi se deconectează analizatorul. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 21)

lobi prefrontali: porţiune a creierului situată chiar în spatele frunţii. (Cartea a doua, Capitolul unu, 1)

lobotomie prefrontală: *(psihiatrie)* operaţie prin care se secţionează fibrele albe ce unesc lobii prefrontali şi frontali de regiunea interioară a creierului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 22)

lock: moment analitic în care percepţiile engramului sunt aproximate, restimulând astfel engramul sau activându-l, percepţiile timpului prezent fiind interpretate eronat de mintea reactivă, adică aceeaşi stare care a produs în trecut durere fizică este din nou prezentă. (Cartea a doua, Capitolul doi, 37)

Locke, John: (1632-1704) filosof englez care a susţinut că mintea este o *tabula rasa* (o tăbliţă goală) până când experienţa începe să „scrie" pe ea. (Cartea a doua, Capitolul patru, 6)

logica aristotelian ă: metoda logică a lui Aristotel, caracterizată prin *silogism*, argument sau formă de raţionament în care se fac două afirmaţii sau premise trăgându-se o concluzie logică . *Exemplu:* Toate mamiferele au sânge cald *(premisă majoră);* balenele sunt mamifere *(premisă minoră);* prin urmare, balenele au sânge cald *(concluzie).* (Cartea a treia, Capitolul şapte, 37)

logica simbolică: tip modern de logică formală care utilizează simboluri matematice speciale în locul propoziţiilor şi în raporturile dintre ele. (Cartea a doua, Capitolul doi, 27)

Lucreţiu: (98?-55 î.Hr.) poet roman, autorul lucrării neterminate *Despre natura lucrurilor*, poem didactic în şase cărţi, o încercare de a concepe o ştiinţă completă a universului. Scopul lucrării era de a demonstra, prin investigarea naturii lumii în care trăieşte omul, că toate lucrurile – inclusiv omul – acţionează în concordanţă cu propriile legi şi nu sunt influenţate în nici un fel de puteri supranaturale. (Cartea întâi, Capitolul trei, 15)

Lysol: *(marcă înregistrată)* soluţie limpede, brună şi uleioasă folosită ca dezinfectant sau antiseptic. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 35)

Macbeth: titlu şi personaj al unei piese de Shakespeare, torturat de vina pentru crimele comise în ascensiunea spre putere în Scoţia. (Cartea a treia, Capitolul opt, 6)

maniac: caracterizat prin excitabilitate anormală, printr-un sentiment exagerat de bunăstare, exagerarea ideilor, activitate excesivă, etc.

maniac-depresiv: *(psihiatrie)* suferind de un deranjament mental marcat de alternarea extremelor de excitabilitate şi depresie. (Cartea a doua, Capitolul doi, 16)

Matterhorn: munte la graniţa dintre Elveţia şi Italia. (Cartea întâi, Capitolul trei, 32)

Mauser: marcă de puşti militare sau de vânătoare. (Cartea a doua, Capitolul şase, 8)

Maxwell, James Clerk: (1831-1879) fizician scoţian, autor al teoriei conform căreia electricitatea şi lumina sunt identice în natura lor fundamentală. (Cartea a doua, Capitolul trei, 3)

Mazda şi Ahriman: divinităţile zoroastrismului, sistem religios al perşilor înainte de convertirea lor la islamism. Mazda este spiritul binelui universal iar Ahriman este spiritul răului. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 18)

mecanismul uitării: mecanismul uitării înseamnă „Să mi-o scot din minte", „Dacă mi-aş aminti aş înnebuni", „Nu pot să-mi amintesc", şi simplul „Nu ştiu", ca şi expresia cea mai puternică din această familie, „Uită!". Orice comandă engramică care îl face pe individ să creadă că nu îşi poate aminti.

melodramă: orice scriere, discurs sau acţiune de senzaţie care apelează în mod exagerat la emoţii. (Cartea a treia, Capitolul patru, 8)

Mesmer, Franz Anton: (1734-1815) medic austriac care a dezvoltat practica mesmerismului – hipnotism. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 38)

metafizică: ramură a filosofiei care se ocupă de natura existenţei, a adevărului şi a cunoaşterii. (Cartea întâi, Capitolul trei, 1)

minte analitică: parte a minții care percepe și păstrează datele dobândite din experiența de viață în scopul de a concepe și rezolva probleme și de a dirija organismul de-a lungul celor patru dinamici. Raționează prin *diferențe și asemănări.*

minte reactivă: parte a minții care stochează și reține durerea fizică și emoția dureroasă și caută să direcționeze organismul doar pe bază de stimul-răspuns. *Gândește numai în identități.* Numită și *bancă reactivă* sau *bancă.*

minte somatică: acea minte care, îndrumată de mintea analitică sau de cea reactivă, aplică soluțiile la nivel fizic.

miopie: incapacitate de a distinge clar obiectele aflate la distanță; miopism. (Cartea a doua, Capitolul doi, 14)

misticism: credințele sau practicile celor care susțin că au experiențe bazate pe intuiție, meditație, etc., de natură spirituală, prin care află adevăruri neștiute de oamenii obișnuiți. (Cartea întâi, Capitolul trei, 2)

Moloc: în Biblie, zeu antic la fenicieni, etc. căruia îi erau sacrificați copii prin ardere. *Moloch* a ajuns să însemne orice aspect care cerea sacrificii teribile. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 15)

Napoleon: Napoleon Bonaparte (1769-1821), conducător militar francez și împărat al Franței (1804-1815). A condus o strălucită campanie de dominare franceză în Europa, dar a sfârșit în ruină, petrecându-și ultimii ani din viață ca prizonier pe o insulă britanică pustie. (Cartea întâi, Capitolul patru, 6)

narcosinteză: metodă prin care se adoarme pacientul cu ajutorul substanțelor narcotice și apoi i vorbește pentru a scoate la lumină gândurile tăinuite. (Cartea a doua, Capitolul șapte, 2)

Nation, Carry: (1846-1911) agitatoare americană, care a militat pentru consumul moderat de băuturi alcoolice, faimoasă pentru securea pe care o folosea ca să alunge clienții din cârciumi. (Cartea a treia, Capitolul patru, 10)

neurologie: știința care studiază nervii și sistemul nervos, în special bolile care îi afectează. (Cartea întâi, Capitolul doi, 8)

nevrotic: persoană alienată sau tulburată mental de o anumită problemă (opusul unei psihotic, de regulă dement). (Cartea întâi,

Capitolul doi, 1)

nevroză: stări emoţionale conţinând conflicte şi date emoţionale care inhibă capacităţile şi starea normală a individului. (Cartea întâi, Capitolul unu, 15)

Newton, Sir Isaac: (1641-1727) matematician şi filosof naturalist englez. (Cartea întâi, Capitolul unu, 12)

Ninive: capitala Imperiului antic al Asiriei, situată pe malul estic al fluviului Tigru, faţă în faţă cu actualul oraş Mosul din Irak. Ninive avea palate şi sculpturi magnifice ce au fost dezgropate prin săpături arheologice. (Cartea a doua, Capitolul opt, 10)

nirvana: cea mai înaltă stare a conştiinţei în Budism, în care sufletul este eliberat de toate dorinţele şi legăturile lumeşti. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 13)

ofiţer de spionaj: ofiţer responsabil cu strângerea şi prelucrarea datelor privind forţe ostile, teren şi vreme. (Cartea a doua, Capitolul unu, 3)

olfactiv: de la, sau legat de simţul mirosului. (Cartea întâi, Capitolul doi, 9)

Olimpian: de la, semănând cu, caracteristic pentru sau demn de zeii Olimpului (munte în nord-estul Greciei); maiestuos sau distant. (Cartea întâi, Capitolul trei, 34)

oxid azotos: gaz incolor care amorţeşte durerea, iar la unii pacienţi provoacă stare de euforie şi ocazional râs incontrolabil; gaz ilariant. Folosit ca anestezic.

Păcală: prostănac din literatura pentru copii: „Zelosul Păcală întâlni un plăcintar, în drum spre târg; Şi-i spuse plăcintarului Păcală, lasă-mă să gust din ce-ai făcut cu sârg..." (Cartea a doua, Capitolul şase, 10)

paratiroidă: hormon important în controlarea echilibrului calciu-fosfat al corpului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 17)

Parcheesi: marcă înregistrată, joc în care mişcarea pieselor pe o tablă se face prin aruncarea zarurilor. (Cartea a treia, Capitolul şase, 5)

Pasteur, Louis: (1822-1895) chimist şi bacteriolog francez; a demonstrat că descompunerea şi putrefacţia sunt cauzate de bacterii; a creat seruri şi vaccinuri pentru boli ca holera şi

turbarea. (Cartea întâi, Capitolul unu, 22)

Pasteurella pestis: organism care provoacă ciuma bubonică. (Cartea întâi, Capitolul trei, 20)

patologic: cauzat de, sau privitor la o boală. *Vezi* şi **patologie** în glosar. (Cartea întâi, Capitolul unu, 18)

patologie: ştiinţa sau studiul originii, naturii şi evoluţiei bolilor. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 4)

Pavlov, Ivan Petrovici: (1849-1936) fiziolog rus; cunoscut prin experimentele comportamentale asupra câinilor. (Cartea a doua, Capitolul nouă, 4)

personaje dramatice: personajele unei piese sau povestiri (aici privitor la persoanele prezente în engramele aberatului). (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 6)

personalitate de bază: individul însuşi. Individualitatea de bază nu este o noţiune necunoscută sau o persoană diferită, ci intensitatea a tot ceea ce este mai bun şi mai capabil într-o persoană.

pista timpului: perioada de timp a unui individ de la concepţie până în prezent pe care se găseşte succesiunea evenimentelor din viaţa sa. (Cartea a doua, Capitolul nouă, 4)

pistă: *vezi* **pista timpului.**

Pittsburgh: oraş în sud-vestul Pennsylvaniei. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 54)

pituitrina: hormon secretat de glanda pituitară, localizată la baza creierului, cu influenţă importantă în creşterea şi funcţionarea organismului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 18)

polaritate: (*figurat*) posesiunea a două principii sau tendinţe opuse sau contrastante. (Cartea a treia, Capitolul cinci, 21)

postulate: principii presupuse ca adevărate, în special ca bază pentru raţionament. (Cum să se citească această carte, 13)

poziţie: diferenţă de nivel a prestigiului; persoana aflată într-o poziţie superioară este convingătoare pentru persoana aflată într-o poziţie inferioară, numai datorită acestei poziţii. Auditorul poate fi în situaţia de a nu fi capabil să câştige suficientă *poziţie* faţă de unii pacienţi pentru a lucra uşor cu ei sau se poate situa pe o poziţie mult superioară faţă de alţii încât aceştia

cred tot ce spune. Când se situează pe o poziţie inferioară nu este crezut; când poziţia sa este superioară este lesne crezut.

preclear: un individ care urmează şi este tratat prin terapia Dianetică; de la preclear, persoană care nu este încă Clear.

prerelease: un individ care urmează şi este tratat prin terapia Dianetică.

principiul dinamic al existenţei: supravieţuire. Ţelul vieţii poate fi considerat supravieţuirea infinită. Se poate demonstra că omul, ca formă de viaţă, se supune în toate acţiunile şi scopurile sale unei singure comenzi „**Supravieţuieşte!**". Nu este o idee nouă că omul supravieţuieşte. O idee nouă este că omul este motivat *numai* de supravieţuire. (Cum să se citească această carte, 11)

pseudo-: formă combinativă însemnând „aproape sau în mod fals similar cu (un lucru specificat)", ca de exemplu *pseudoasistentă*, *pseudomamă*, *pseudotată*, etc. (Cartea a doua, Capitolul şase, 11)

psihic: de la, sau privitor la sufletul sau mintea umană; mental (opus lui *fizic*). (Cartea întâi, Capitolul doi, 3)

psihometrie: măsurare a variabilelor psihologice precum inteligenţa, aptitudinile şi tulburarea emoţională. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 12)

psihosomatic: *psiho* se referă la minte, iar *somatic* se referă la corp; termenul *psihosomatic* înseamnă mintea îmbolnăveşte corpul, sau boli produse fizic în interiorul corpului prin tulburare mentală. (Cartea întâi, Capitolul unu, 19)

psihoză: formă severă de tulburare mentală; nebunie. (Cartea întâi, Capitolul unu, 14)

Q: simbol folosit pentru a reprezenta o formă de energie sau forţă nedefinită, dar observabilă ca existând. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 72)

răspuns fulger: primul lucru care-i vine în minte unei pesoane când i se pune o întrebare. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 17)

raţionalizare: gândire logică – scuzele la care recurge cineva pentru a-şi explica comportamentul iraţional. (Cartea a treia,

Capitolul şapte, 42)

reevocare sonică: reevocare prin care sunete trecute sunt auzite cu „urechea minţii".

a reduce: a extrage toată sarcina sau durerea dintr-un incident. Înseamnă să cereţi preclearului să relateze incidentul de la început până la sfârşit (după ce a fost adus la acesta în stare de reverie), o dată şi încă o dată culegând toate senzaţiile somatice şi percepţiile prezente, ca şi cum incidentul s-ar petrece în acel moment. *A reduce* înseamnă, tehnic, a elibera cât mai mult material aberant în scopul evoluţiei pacientului. (Cartea a treia, Capitolul patru, 24)

reîntoarcere: „trimiterea" unei porţiuni a minţii unei persoane într-o perioadă trecută fie pe baze pur mentale, fie combinate, mentale şi fizice, şi retrăirea incidentelor care au avut loc în trecutul unei persoane, în acelaşi fel şi cu aceleaşi senzaţii de atunci.

represiune: comandă, conform căreia organismul nu trebuie să facă ceva. (Cartea întâi, Capitolul unu, 17)

restimulare: reactivarea unei amintiri trecute, cauzate de circumstanţe similare din prezent, aproximând circumstanţe din trecut. (Cartea a doua, Capitolul doi, 30)

restimulatori: aproximări ale conţinutului minţii reactive sau ale unei părţi derivate din acesta, percepută continuu în mediul organismului. (Cartea a doua, Capitolul doi, 34)

reverie: starea de reverie este de fapt doar o denumire. Este o formulare menită a face pacientul să simtă că starea lui s-a schimbat, şi că a intrat într-o stare în care îşi aminteşte foarte bine, sau în care poate face lucruri pe care nu le putea face în mod normal mai înainte. Realitatea este că poate face acele lucruri tot timpul. Nu este o stare ciudată. Persoana este perfect trează, dar pur şi simplu cerându-i să închidă ochii, se află, tehnic vorbind, în stare de reverie. (Cartea a treia, Capitolul unu, 2)

Rohmer, Sax: pseudonim al lui Arthur Sarsfield Ward (1883-1959), autor englez de romane de suspans, în mod special seria axată pe aventurile personajului fictiv Dr. Fu Manchu. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 37)

Ross, Ronald: (1857-1932) medic englez. (Cartea a doua, Capitolul zece, 1)

Rousseau, Jean Jacques: (1712-1778) filosof, autor, teoretician politic şi compozitor francez de origine elveţiană, care a susţinut faptul că natura este bună iar civilizaţia rea. (Cartea întâi, Capitolul patru, 4)

şaman: preot sau vraci la anumite popoare, care pretinde a fi singurul care poate intra în contact cu zeii, etc. (Cartea întâi, Capitolul unu, 3)

Sânge şi nisip: titlul unui film mut cu Rudolph Valentino. (Cartea a treia, capitolul patru, 3)

şapte: referire la jocul de zaruri, în care cel care dă şapte câştigă. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 20)

încărcătură: energie sau forţă dăunătoare acumulată şi stocată în mintea reactivă, rezultând din conflictele şi experienţele neplăcute avute de o persoană. (Cartea a doua, Capitolul doi, 18)

Scala Emoţională: scală care indică tonurile emoţionale ale unei persoane. Acestea, pornind de sus în jos, sunt: seninătate (cel mai înalt nivel), entuziasm (pe măsură ce coborâm), conservatorism, plictiseală, antagonism, mânie, ostilitate ascunsă, frică, suferinţă, apatie.

a schimba valenţa: a-l face pe preclear să treacă de la o valenţă la alta. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea întâi, 3)

schizofrenic: *(psihiatrie)* persoană suferind de schizofrenie, boală mentală în care individul suferă de dedublarea personalităţii, disociere în două persoane diferite. Clasificare psihiatrică derivată din latinescul *schizo*, însemnând „a despărţi", şi grecescul *phren*, însemnând „minte". (Cartea a doua, Capitolul doi, 15)

schizofrenie-paranoică: *(psihiatrie)* boală mintală asemănătoare cu paranoia (formă de psihoză în care o persoană îşi imaginează că este persecutată sau că este foarte mare sau importantă) dar care se caracterizează şi prin comportament autistic (privind o stare a minţii caracterizată prin stări de visare, halucinaţii şi indiferenţă faţă de realitatea exterioară) şi deteriorare treptată a personalităţii. (Cartea a doua, Capitolul doi, 20)

Schopenhauer, Arthur: (1788-1860) filosof german. A susţinut faptul că dorinţele şi imboldurile fiinţelor umane, precum şi forţele naturii, sunt manifestări ale unei singure voinţe, în mod special voinţa de a trăi, care este esenţa lumii. Schopenhauer a afirmat că de vreme ce efortul voinţei înseamnă permanentă năzuinţă fără satisfacţie, viaţa constă în suferinţă ce poate fi diminuată numai prin controlarea voinţei prin intelect, prin suprimarea dorinţei de reproducere. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 42)

Scientologie: filozofia Scientologică. Înseamnă studiul şi controlul spiritului în relaţie cu sine, cu universul şi cu viaţa de apoi. Scientologie derivă de la *scio*, adică cunoaştere în sensul deplin al cuvântului şi *logos*, studiu. Cuvântul înseamnă în sens literal *a şti cum să cunoşti*. Scientologia este mai degrabă „un itinerariu", o cale decât o disertaţie sau un organ de cunoaştere asertiv. Prin exerciţiile şi studiile sale, putem afla adevărul despre noi înşine. Tehnologia nu este aşadar prezentată ca ceva de crezut, ci ca ceva de *făcut*.

Sentenţios, Doctorul: nume inventat pentru o „autoritate". Sentenţios: care îşi ia un aer de înţelepciune; plicticos şi moralizator. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 11)

senzaţie somatică: sufletească sau fizică. Deoarece cuvântul *durere* este restimulativ, iar cuvântul *durere* a produs în trecut confuzie între durerea fizică şi durerea mentală, *senzaţia somatică* este folosită în Dianetică pentru a denota durere sau disconfort fizic de orice fel.

Shakespeare, William: (1564-1616) poet şi dramaturg englez din perioada elisabetană (1558-1603), cel mai cunoscut autor din toată literatura engleză. (Cartea a doua, Capitolul şapte, 9)

siberian: de la Siberia, parte a Rusiei, în nordul Asiei, întinzându-se de la Munţii Ural până la Pacific. (Cartea întâi, Capitolul trei, 16)

silogism: formă de raţionament prin care se ajunge la o concluzie pornind de la două afirmaţii (premise), ca de exemplu: *„Toţi oamenii mor; eu sunt om; prin urmare şi eu am să mor."* (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 9)

simbiotic: privind conviețuirea reciproc avantajoasă între organisme similare sau nu. (Cartea întâi, Capitolul trei, 21)

simbol: tip foarte special de restimulator; orice obiect, practică sau obicei folosit de unul sau mai mulți aliați. Conform gândirii prin identitate, aliatul înseamnă supraviețuire; prin urmare, orice a făcut sau a folosit înseamnă supraviețuire.

sine astral: numit și *corp astral:* un al doilea trup, după unele forme de gândire filosofică sau religioasă, considerat a aparține fiecărui individ, format dintr-o substanță care nu se poate percepe prin simțuri și care străbate toate spațiile. Potrivit acestor credințe, corpul astral însoțește individul de-a lungul vieții, este capabil să părăsească trupul uman după voie, și supraviețuiește individului după moarte. Corpurile astrale sunt de fapt doar o iluzie. Sunt ca niște machete pe care misticul încearcă să le creadă reale. El vede corpul astral ca pe ceva diferit și apoi încearcă să îl coabiteze prin metodele cele mai obișnuite de „plimbare astrală". (Cartea a doua, Capitolul patru, 7)

Sioux: de la sau referitor la tribul de indieni americani care trăiau în câmpiile din nordul Statelor Unite și sudul Canadei. (Cartea a treia, Capitolul șapte, 39)

sistem nervos autonom: totalitatea nervilor din corp care reglează acțiunile involuntare, cum ar fi cele ale intestinelor, inimii și glandelor. *Autonom* înseamnă „care se conduce singur" sau „independent". (Cartea a doua, Capitolul cinci, 19)

șoc insulinic: stare de comă rezultând din diminuarea zahărului în sânge, când insulina (substanță care ajută la asimilarea zahărului și a altor hidrocarburi) este prezentă în exces. Șocul insulinic este folosit de psihiatri ca metodă de terapie de șoc în „tratarea" bolilor mentale. (Cartea a treia, Capitolul patru, 26)

Socrate: (cca.469-399 î.Hr.) filosof și profesor grec care credea într-un „demon" a cărui voce îl avertiza ori de câte ori era pe punctul de a lua o decizie greșită. (Cartea a doua, Capitolul doi, 11)

spartani: cetățeni ai Spartei, oraș în Grecia antică, care permiteau unui copil să trăiască doar dacă se dovedea a fi un bun potențial pentru stat. (Cartea a doua, Capitolul nouă, 9)

Spencer, Herbert: (1820-1903) filosof englez. Unul dintre puţinii gânditori moderni care au încercat o explicare sistematică a tuturor fenomenelor cosmice, inclusiv a principiilor mentale şi sociale. (Cartea întâi, Capitolul unu, 13)

Stalingrad: veche denumire a Volgogradului, oraş aflat pe fluviul Volga în Rusia. (Cartea a treia, Capitolul zece, 8)

şterge: a face ca un engram să „dispară" în întregime prin repovestirea lui, timp în care este înregistrat ca amintire şi experienţă.

stoici: oameni care păstrează sau împărtăşesc atitudinea mentală predicată de Stoici, şcoală grecească de filosofie, fondată de Zenon în jurul anului 308 î.Hr., care susţinea că fiinţele umane ar trebui să renunţe la pasiuni şi să accepte cu calm orice li se întâmplă, drept rezultat inevitabil al voinţei divine. (Cartea întâi, Capitolul trei, 31)

swami: stăpân: titlu de respect hindus, folosit în mod special pentru un învăţător religios hindus. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 12)

tactil: de la, sau folosind simţul pipăitului. (Cartea întâi, Capitolul doi, 2)

talamus: regiunea interioară a creierului unde îşi au originea nervii senzoriali. (Cartea întâi, Capitolul doi, 10)

tehnica repetării: repetarea unui cuvânt sau expresii cu scopul de a produce mişcare pe pista timpului în zonele de gândire dereglate care, conţin acel cuvânt sau expresie. După ce auditorul a plasat pacientul în stare de reverie, dacă descoperă că acesta, de exemplu, „nu poate merge nicăieri", auditorul îi cere să repete expresia. Repetarea de mai multe ori a unei asemenea expresii, repune pacientul înapoi pe pista timpului şi în contact cu un engram care conţine expresia. (Cartea a treia, Capitolul patru, 14)

teoria durerii: teoria conform căreia durerea, privaţiunile sau alte consecinţe neplăcute experimentate sau impuse unui organism care reacţionează incorect în anumite situaţii, stabileşte, prin evitare, deprinderea învăţăturii sau comportamentului dorit. (Cartea întâi, Capitolul trei, 35)

terra incognita: pământ necunoscut; regiune sau subiect despre care

nu se ştie nimic. (Cum să se citească această carte, 1)

timpul prezent: timpul din momentul de faţă care devine trecut în momentul observării. Termen aplicat în general la mediul existent acum. (Cartea întâi, Capitolul doi, 12)

tiroidă: hormon care reglează creşterea şi dezvoltarea corpului. (Cartea a doua, Capitolul cinci, 16)

topectomie: *(psihiatrie)* operaţie prin care se îndepărtează bucăţi din creier asemănătoare unui dispozitiv de cojit mere.

Torquemada, Tomas de: (1420-1498) primul Mare Inchizitor al Spaniei. Inchiziţia Spaniolă, înfiinţată sub domnia lui Ferdinand şi a Isabellei în 1478, a fost centralizată de Torquemada după numirea sa ca Mare Inchizitor în 1483. Şi-a câştigat reputaţia, în parte meritată, în parte exagerată, de a fi de o mare cruzime în timpul conducerii Inchiziţiei Spaniole, despre care se spune că a fost responsabilă de arderea pe rug a circa două mii de persoane între 1481 şi 1504. (Cartea a treia, Capitolul şapte, 14)

transfer: *(psihanaliză)* proces în şi prin care sentimentele, gândurile şi dorinţele cuiva trec de la o persoană la alta, în special proces în psihanaliză, când psihanalistul devine obiectul schimbului. (Cartea a treia, Capitolul cinci, 23)

traumă: şoc sau experienţă emoţională dureroasă ce produce deseori un efect psihic de durată iar alteori nevroză.

trinitatea hindusă: reprezentarea hindusă a celor trei manifestări ale Fiinţei Supreme – Brahma, Vişnu şi Siva – fiecare dintre ele cu o funcţie cosmică specifică: Brahma a fost asociat cu creaţia, Vişnu a fost asociat cu perpetuarea şi reînnoirea; iar Siva cu distugerea şi dezintegrarea. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 19)

trucul indian cu frânghia: scamatorie în care magicianul pare să suspende în aer o frânghie şi fie se caţără pe ea şi dispare, fie trimite în sus pe frânghie alte lucruri care dispar. (Cartea a doua, Capitolul patru, 11)

unităţi de atenţie: cantitatea de conştiinţă. Orice organism este conştient într-un anumit grad. Un organism raţional sau relativ raţional este conştient că este conştient. Se poate spune că unităţile de atenţie există în minte în cantităţi variind de la

persoană la persoană. (Cartea a doua, Capitolul 4, 13)

valenţă: personalitatea unuia din personajele dramatice dintr-un engram.

Veselii ani '90: anii 1890, perioadă de belşug în Statele Unite determinată de revoluţia industrială. (Cartea a treia, Capitolul patru, 9)

„Vin Yankeii": vers din refrenul cântecului „Acolo" de George M. Cohan (1878-1942), actor, compozitor, dramaturg şi producător american. Cântecul vorbeşte despre trupele americane trimise în Europa să lupte în primul război mondial. (Cartea a treia, Capitolul patru, 6)

Zamba, Dr.: nume fictiv pentru un doctor. (Cartea a treia, Capitolul nouă – Partea a doua, 13)

zombi: persoană, care pare să nu aibă nici minte şi nici voinţă; vine de la cuvîntul vudu *zombi* (cadavru, despre care se spune că a fost însufleţit de o anumită putere şi făcut să asculte de porunci). (Cartea întâi, Capitolul unu, 9)

zulu: membru al unei mari populaţii Bantu, în trecut războinică, din Africa de sud-est. (Cartea a doua, Capitolul opt, 4)

θ: theta, a opta literă din alfabetul grec. Grecesc, pentru gând, viaţă sau spirit. (Cartea a doua, Capitolul şase, 1)